

Giới thiệu Long Tổ

Bạn đang đọc truyện Long Tổ của tác giả Kỵ Trứ Oa Ngưu Khứ Lữ Hành trên trang đọc truyện online. Thần thú Chu Tước và dị thú Cùng Kỳ, hai con thú luôn đối nghịch nhau thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng của Dương Vũ, một gã tiểu thuyết gia nửa mùa, chán nản với thói đời, thất bại trong tình yêu. Vào một ngày kia, hai con dị thú trong quái mộng của hắn đột nhiên liều chết đánh nhau khiến hắn cứ vậy mơ hồ mà xuyên việt về quá khứ thời kì trung học phổ thông. Khi trở về quá khứ, thân thể hắn dần dần có nhiều biến đổi khác thường, thẳng cho đến khi bị tình địch tấn công, dị năng trong cơ thể của hắn mới thức tỉnh...Giấc mơ quái dị kia ẩn chứa bí mật gì, một con người chán chường và thất bại bỗng nhiên được quay ngược thời gian, được nắm giữ sức mạnh kì lạ, liệu hắn có chịu tiếp tục cuộc sống tẻ nhạt như trước nữa hay không?Kính mời quý độc giả đón đọc tác phẩm "Long tổ" của tác giả Kỵ Trứ Oa Ngưu Khứ Lữ Hành do Phong Nguyệt Lâu dịch và biên tập, theo bước chân nhân vật Dương Vũ để xem hắn đã thay đổi cuộc đời và bước đi trên con đường mới như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Quái Mộng Và Hồi Ức

Bầu trời trong vắt, vạn dặm không mây. Mặt trời nóng bỏng như quả cầu lửa khổng lồ hừng hực chiếu rọi khắp trời đất, tựa hồ muốn thôn trào toàn bộ sức nóng khủng khiếp của mình. Những cơn gió trong thiên địa dường như bị ánh thái dương thiêu đốt đến bốc hơi. Không gian tĩnh lặng lạ thường.

Phiến rừng hoang nguyên thủy xanh ngắt vốn phải tràn ngập sức sống. Thế mà giờ này, chúng như bị hút cạn đi từng phân nước, hấp hối yếu ớt cúi đầu, tựa hồ đang phải chống chọi lại với mặt trời nóng cháy.

Đúng lúc này, khắp không gian bỗng nhiên vang vọng một tiếng chim kêu thanh thúy. Tiếp theo đó, một quả cầu lửa có thể sánh ngang được với mặt trời rực rỡ trên cao, toàn thân phủ đầy liệt diễm từ phía chân trời xa tít bay vọt đến.

Cơ hồ ngay khi tiếng chim hót truyền khắp đại địa, ở một nơi khác trong thiên địa đột nhiên cũng truyền đến một tiếng rống cực lớn! Thanh âm hùng mạnh. So với tiếng chim hót thanh thúy thì lại càng thêm kinh khủng. Thanh âm qua đi, cây cối trong khu rừng hoang nhện không được run lên bần bật. Thậm chí, không ít lá cây bị âm thanh hùng hậu kia chấn động đến lìa cành, bay xào xạc rơi xuống trên mặt đất.

Âm thanh còn chưa kịp lắng xuống thì từ phía chân trời bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen to lớn không thua kém gì quả cầu lửa lúc trước lao vọt tới.

Hai cái bóng dần dần xấp lại gần nhau. Chỉ thấy quả cầu lửa to lớn toàn thân bao trùm liệt diễm ở phía nam phát ra một tiếng kêu thanh thúy!

"Ào ào!" Quả cầu lửa đột nhiên vươn rộng đôi cánh, liệt diễm hừng hực liền từ trên mình nó bắn ra, lan tràn khắp bốn phương tám hướng. Thế nhưng kỳ quái chính là những luồng hỏa diễm này sau khi bắn ra mấy thước liền dừng lại, rồi không ngừng thiêu đốt ở xung quanh nó.

Nguyên lai, quả cầu lửa này chính là một con chim to lớn! Một đầu thần thú Chu Tước toàn thân bao phủ liệt diễm!

Chu Tước vươn cao cái đầu nỡ lệ, ngửa cổ hét lên một tiếng. Bên trong đôi con ngươi màu vàng tàn mắt ra quang mang ánh tím, chăm chăm nhìn thẳng về phía quái thú đang bay tới ở đằng trước!

Chỉ thấy quái thú kia nhìn không khác gì một con hổ. Chẳng qua, hình thể của nó nếu so với hổ thì lớn hơn rất nhiều. Hơn nữa, sau lưng con hổ này còn mọc thêm bốn cái cánh.

Quái thú này tên gọi Cùng Kỳ, trời sinh tàn bạo hiếu sát, tính tình tàn nhẫn, đồng thời thực lực của Cùng Kỳ cũng phi thường cường hãn!

Cùng Kỳ giận dữ gầm vang, bốn cái cánh sau lưng đột nhiên vỗ mạnh, cuồng phong nhất thời nổi lên ầm ầm! Liền đó, thân hình Cùng Kỳ đột ngột tăng tốc, trong mắt bùng phát hung quang, giết thẳng tới Chu Tước phía đối diện.

Chu Tước một lần nữa ngẩng đầu hét vang, hỏa diễm trên người trào ra mãnh liệt, cũng lao vọt về hướng Cùng Kỳ.

...

Hồi lâu sau, hai con dị thú thực lực tương đồng khắp mình đã đầy thương tích. Thế nhưng chúng vẫn không dừng lại, đồng thời giận dữ gầm lên một tiếng, hung hãn lao xộc về phía đối phương...

- Không... không được!!! Dương Vũ đột nhiên kinh hoàng hét lớn, ngồi bật dậy ở trên giường. Đưa tay lau đi mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán, nhìn thoáng qua nắng vàng rực rỡ bên ngoài cửa sổ. Trên mặt Dương Vũ lộ ra nét cười khổ bất đắc dĩ.

Trở mình từ trên giường đứng dậy, Dương Vũ vươn tay bật máy vi tính. Đối với sự tỉnh phát sinh trong mộng vừa rồi đã trở thành thói quen của hắn.

Nhiều năm trước đây, Dương Vũ đã mơ thấy giấc mơ giống y như vậy! Mà lần nào ngay sát na hai đầu dị thú va chạm vào nhau hấn cũng đều giết mình tỉnh lại!

Thời gian mới đầu, Dương Vũ quả thực kinh hoàng vạn phần, cầu y vẫn được, cho rằng mình mắc phải quái bệnh nào đó. Thế nhưng giấc mộng này vẫn "viếng thăm" hấn thường xuyên. Trải qua mấy năm sau, mộng cảnh giống nhau như đúc vẫn luôn xuất hiện trong giấc mơ của Dương Vũ. Hấn chỉ còn thiếu mỗi nước cầu thần khấn phật mà thôi!

Có điều theo thời gian trôi qua, dần dần Dương Vũ cũng đã quen với giấc mơ đó. Hiện tại, mỗi lần mơ về nó ngoại trừ toàn thân đồ mồ hôi lạnh thì hấn không gặp phải hậu quả tồi tệ nào khác. Vì vậy, hấn cũng triệt để bỏ đi ý định chạy chữa thuốc thang. Cuối cùng, tình trạng cũng vẫn là bó tay như hiện tại.

Trong thời gian chờ máy vi tính khởi động, Dương Vũ chạy vào toilet rửa mặt một phen. Nhìn thấy bản thân ngày càng tiều tụy ở trong gương, trên mặt Dương Vũ lộ ra nụ cười đau khổ.

Đến lúc làm việc rồi. Dương Vũ uống liền một ngụm nước mới đun sôi tối hôm trước. Ngồi xuống cạnh chiếc máy vi tính, hấn quen thuộc mở ra thư mục My Computer, vào trong ổ F, tìm một thư mục có tên là "Tác phẩm của ta" và nhấp đúp chuột. Cuối cùng, khi đi vào được thư mục "Cực phẩm yêu nhân trọng sinh", Dương Vũ liền tạo một văn bản mới, mở ra và gõ lên dòng chữ "Chương 1:"

Không sai, Dương Vũ chính là một tay bút tiểu thuyết mạng nửa mùa, mà thứ hiện tại hấn đang viết chính là nội dung cuốn sách mới của hấn!

Sau khi tốt nghiệp một trường cao đẳng hạng ba, Dương Vũ vẫn chưa đi công tác. Cũng không phải tại đi làm khô cực, mà bởi vì lương lậu quá thấp cho nên hấn không đi! Cuối cùng, bắt buộc dĩ Dương Vũ đành phải làm một tay bút tiểu thuyết mạng nửa mùa.

Tiện tay bật lên trình duyệt web, hấn thuận thực nhấp vào một liên kết trong Bookmarks. Sau khi trang web được mở ra, Dương Vũ liền kéo xuống dưới để xem và thần sắc trên mặt hấn trở nên càng lúc càng khó coi.

Không sai. Dương Vũ chính là đang xem những bình luận trên trang web tiểu thuyết. Bây giờ, nhìn thấy những dòng bình luận mang tính sỉ nhục như: "Thật đúng là rác rưởi!" "Đồ vứt đi..." vv...vv..., trong lòng Dương Vũ không hề dễ chịu.

- Ài!

Dương Vũ bị đá kích không muốn nhìn thêm nữa, tiện tay đóng luôn trình duyệt lại.

- Đầu năm nay cuộc sống thật gian nan!

Không dễ dàng gì nhắc bút viết được một cuốn tiểu thuyết, ấy vậy mà bởi vấn đề năng lực nên toàn nhận phải lời mắng chửi!

Dương Vũ chung quy chỉ là một người bình thường, hấn cũng có áp lực về tâm lý. Bởi vì viết truyện không hay bị người ta mắng té tát vào mặt, cũng bởi vì vậy mà trong đầu hấn đã từng có ý niệm vứt bút không viết nữa!

Thế nhưng, cuối cùng hấn vẫn chọn lựa tiếp tục kiên trì.

- Vẫn còn có độc giả ủng hộ ta mà!

Dương Vũ thoáng cười khổ, chuyển qua văn bản vừa mới tạo, chuẩn bị bắt đầu công việc ngày hôm nay.

- Reng reng reng!

Một tràng tiếng chuông điện thoại từ trên đầu giường truyền tới. Dương Vũ cảm lấy chiếc di động, vừa nhìn qua, trên mặt lại hiện lên nụ cười khổ lần nữa.

- Chào cha!

Sau khi nhấn phím nghe, Dương Vũ cung kính nói một tiếng. Nguyên lai, đầu bên kia điện thoại chính là cha của hấn.

- Tiểu Vũ à, gần đây thế nào?

Thanh âm có phần uy nghiêm của phụ thân truyền tới từ bên kia điện thoại.

- Vâng, gần đây con vẫn khá, sách bán cũng không tệ lắm. Tháng này phỏng chừng tạm được!

Bộ dáng Dương Vũ tỏ ra thật cao hứng khi nói chuyện, thế nhưng, cùng lúc đó sắc mặt hấn đau khổ nhìn qua đồng mí ăn liền vắt trên mặt bàn và còn một đồng vỏ mí gói chất lên thành núi ở góc tường.

Đây mới là cuộc sống của mình. Mỗi ngày dựa vào một gói mí ướp nước sôi để sống qua ngày. Thế nhưng, tất cả những điều này sao có thể để cho cha già ở phương xa biết được?

- Vậy à. Tiểu Vũ này, con tốt nghiệp cũng gần một năm rồi, hãy mau chóng tìm một công việc mà làm đi, đừng ngại nọ ngại kia nữa!

- Nhưng mà, cha. Những công việc kia quả thực như biến chúng ta thành nô lệ. Con đi làm thế nào được đây?

Dương Vũ nét mặt khổ sở, cất giọng chua chát nói.

- Ài, con thật là...

Phụ thân Dương Vũ thở dài một tiếng. Đối với Dương Vũ ông cũng không biết làm thế nào cho phải.

- Cha, con tự có chừng mực. Cha đừng quá bận tâm!

- Ài, đứa nhỏ này. Sao cha lại không quan tâm được chứ. Tuổi con đã lớn rồi, cũng nên tìm một người bạn gái đi thôi!

- Cha, việc này vẫn chưa vội, con...

Sắc mặt Dương Vũ bây giờ càng khó nhìn hơn. Không phải hắn không muốn có bạn gái. Những cô gái quen biết hắn tính ra không hề ít. Thế nhưng, từ sau khi hai lần thất bại trong tình cảm, lòng tin của hắn đối với nữ nhân đã mất! Không, phải nói là, hắn đã mất đi lòng tin đối với bản thân mình!

Sau khi nói chuyện với phụ thân thêm một lúc, Dương Vũ liền cúp điện thoại. Tựa lưng vào bức tường phía sau, trong đầu Dương Vũ lại hiện lên một bóng hình xinh đẹp.

Sống trong cùng một thành phố, nhưng lại ở hai đầu khác nhau. Bây giờ em vẫn tốt chứ? Hiện tại nhất định em đang hưởng thụ ngàn vạn cung chiêu. Có lẽ, em đã sớm quên mất sự tồn tại của anh?

Dương Vũ trong lòng phiền muộn, rời khỏi máy vi tính bước đến trước cửa sổ rồi nhìn xuống dòng người qua lại trên đường. Từng câu chuyện cũ không ngừng hiện lên ở trong đầu hắn.

Sáu năm trước, hắn đã yêu. Đó là mối tình đầu của hắn. Có thể do lúc đó tuổi còn nhỏ nên chưa hiểu được cái gì gọi là "yêu"! Thế nhưng, hắn vẫn toàn tâm nỗ lực! Tất cả mọi thứ trong lòng hắn đều chỉ là một mình nàng. Trong cuộc sống của hắn, hắn đã coi nàng là tất cả!

Nàng chính là thế giới của hắn!

Nhưng mà, đến một ngày, thế giới của hắn sụp đổ!

Năm năm trước, rốt cuộc nàng cũng chia tay hắn. Lý do rất đơn giản, tôi không yêu anh, không thích anh!

Có lẽ là đau đớn muốn chết, cũng có lẽ là mất hết can đảm! Nhưng, tất cả những điều đó hắn không hề hay biết. Bởi vì lòng hắn đã chết. Trong nháy mắt khi thế giới của hắn đổ vỡ, lòng hắn liền chết lặng theo!

Ngây dại, cứ như vậy mà qua một năm.

Kỳ thi đại học qua đi, hắn liền lựa chọn rời bỏ thành phố khiến người ta thương tâm, đến sống trong một thành phố khác. Tiếp tục trải qua hơn hai năm ngây dại ở một trường cao đẳng hạng ba!

Biến hóa trong thời gian hai năm quả thực rất lớn. Thế nhưng, hắn thủy chung vẫn ngây ngây dại dại, tâm tình cả ngày lúc nào cũng thần thờ qua quýt! Lên lớp thì ngủ, đi thi rớt môn càng là chuyện thường tình!

Hơn nữa, trong hai năm này, hắn chưa bao giờ chủ động tiếp xúc cùng với nữ nhân! Bởi vì, trong tim hắn vẫn còn hình bóng của nàng! Hơn nữa, trái tim hắn cũng đang bị thương rất nặng!

Năm thứ ba. Trường học yêu cầu đi thực tập.

Đây là một khởi đầu tốt, chỉ ít đối với Dương Vũ mà nói, đây chính là một khởi đầu tốt. Bởi vì, ở nơi này, hắn đã gặp được người mà hắn yêu chân chính!

Trong tích tắc hắn nhìn thấy nàng, hình bóng của nàng đã khắc sâu trong tâm khảm hắn! Hắn vĩnh viễn ghi nhớ giây phút hắn bắt gặp người con gái với bộ quần áo màu vàng, với nụ cười quyến rũ đã làm tâm hồn hắn chấn động.

Quả thực, ngay tại ánh mắt đầu tiên nhìn nàng hắn đã yêu nàng sâu sắc! Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, thế giới vốn đã đổ nát của hắn lại bắt đầu hồi sinh một lần nữa.

Và mối tình đầu kia, đã bị hắn phong kín và chôn thật sâu trong một góc nhỏ của ký ức!

Sau đó, hắn và nàng yêu nhau. Đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của cuộc đời Dương Vũ!

Tiếp theo, thế giới của Dương Vũ đổ nát lần thứ hai!

Hắn lại thất tình!

- Ài!

Dương Vũ nặng nề thở dài một tiếng, bước về trước máy vi tính rồi ngơ ngẩn nhìn vào màn hình. Trong lòng hắn chỉ là sầu khổ. Hai lần thất tình khiến hắn triệt để mất đi lòng tin đối với bản thân mình!

Mỗi một lần yêu, hắn đều toàn tâm nỗ lực! Mỗi một lần tình yêu qua đi, trái tim hắn lại đầy ắp vết thương!

Sau khi ái tình chỉ còn là một ước vọng xa vời, Dương Vũ chỉ hi vọng thời gian có thể quay trở lại, vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc họ yêu nhau. Như vậy, họ sẽ mãi mãi không bị chia lìa!

Dương Vũ vĩnh viễn khắc ghi hình ảnh của hai người con gái kia! Bởi đó là hai người con gái hắn đã từng yêu thương bằng chính sinh mệnh mình!

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 2: Sống Lại (Thượng)

Nhìn vào màn hình máy tính, Dương Vũ thấp giọng thở dài một hơi. Sau đó hắn trở lại bàn, mở máy nghe nhạc và tìm bài hát mà mình yêu thích, rồi thì nằm lăn ra giường.

Mỗi lần, sau khi nói chuyện với cha mình qua điện thoại, tâm tình Dương Vũ rất khó chịu. Tuy nói đó là cuộc sống riêng của hắn, không cần cha quan tâm. Nhưng hắn biết cha chỉ là lo lắng cho hắn, chỉ muốn hắn có cuộc sống tốt! Nghĩ đến đâu đã sắp hoa râm mà còn để cha thay mình quan tâm này nọ, Dương Vũ trong lòng đặc biệt khó chịu!

Lắng nghe bài hát quen thuộc, Dương Vũ nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, những hình ảnh lúc vui, lúc buồn, khi được, khi mất của những ngày xưa lại hiện lên trước mắt.

Trong cuộc đời, tiếc nuối nhất chính là mất đi người mình yêu. Dương Vũ trong lòng đau khổ. Chia tay bạn gái đã hơn nửa năm rồi. Dương Vũ trong lòng vẫn không quên! Vốn tưởng rằng thời gian có thể làm cho hắn quên đi hết thảy, nhưng cuối cùng hắn mới biết, đó chỉ là cái cớ để mình tự an ủi mình mà thôi.

Thời gian trôi qua, bóng hình xinh đẹp ngày xưa càng hiện rõ trong tâm khảm của Dương Vũ. Ngày nghĩ tới người nào, đêm đều nằm mộng! Mỗi lần mơ tới lúc được ở cùng nàng, cho dù là đang ngủ Dương Vũ cũng cười thành tiếng.

Nhưng sau khi tỉnh lại, Dương Vũ không thể không đối mặt với sự thật tàn khốc. Hắn đã chia tay người yêu. Người mà mình từng yêu thương bây giờ có lẽ đã ở trong vòng tay kẻ khác rồi?

Sự thật quá tàn khốc. Thân hắn không có một xu dính túi. Thậm chí ngay cả tình yêu cũng không thể bảo vệ.

Nếu có kiếp sau, nếu như được tái sinh, dù hy sinh hết thảy ta cũng không để chuyện này xảy ra nữa. Những người con gái ta yêu, một người ta cũng không để nàng rời đi.

Có điều chuyện này chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết mà thôi.

Dương Vũ mở mắt, hắn cảm thấy đói bụng. Đi xuống phòng bếp, hắn chuẩn bị nấu mì! Nhìn một đồng mì ăn liền trên bàn, Dương Vũ cảm thấy buồn nôn. Loại mì ăn liền giá rẻ này hắn đã ăn liền mấy tháng!

Còn cách nào hơn. Với số tiền ít ỏi còn lại trong túi, một chút nữa hắn còn phải nộp tiền thuê phòng. Nghèo như hắn làm gì mà có tiền để đi ra ngoài ăn, cho dù chỉ là một bữa ăn nhanh.

Xem ra mình phải ra ngoài tìm việc làm rồi, Dương Vũ trong lòng thầm nghĩ. Bây giờ chỉ bằng vào gã tiểu thuyết gia nữa mùa như hắn thì khó kiếm được nhiều tiền. Nếu như không phải vì trang Web có phúc lợi hoàn hảo, thì một người có địa vị thấp như hắn mà nói, chỉ sợ sẽ phải lưu lãng đầu đường xó chợ rồi.

Nếu như tác phẩm của mình có thể kiếm tiền thì tốt rồi! Dương Vũ trong lòng ảo tưởng. Nhưng cuối cùng cũng có thể tự đề tỉnh mà thôi.

Ăn xong tô mì làm hắn buồn nôn. Dương Vũ miễn cưỡng coi bỏ trạng thái chán chường trong lòng rồi đi ra ngoài. Ngồi trước máy tính, hắn bắt đầu viết.

“Cuối cùng cũng viết được một chương rồi!” Dương Vũ trong lòng thầm mừng. Thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này trời đã tối. “Lại một ngày nữa trôi qua!”

Màn đêm phủ xuống, Dương Vũ nằm một mình trên giường.

Nguyên Dương Vũ rất thích ban đêm. Nhưng không biết từ lúc nào, hắn đã bắt đầu thấy chán ghét ban đêm. Thậm chí, màn đêm còn làm cho hắn có cảm giác sợ hãi!

Ngoài cửa sổ xa xa là ánh đèn rực rỡ của thành phố về đêm! Nhưng lúc này Dương Vũ đang tự nhốt mình trong bóng tối của căn phòng.

Đây là một đêm dài buồn chán. Dương Vũ từ từ chìm vào trong giấc ngủ.

Vẫn là bầu trời không mây. Cùng Kỳ và Chu Tước hai con dị thú đang trong trận chiến dữ dội. Tuy nhiên, lần này trận chiến kết thúc sớm hơn một chút!

Trên bầu trời, Chu Tước ngẩng đầu cao ngạo kêu một tiếng dài dù thân thể lông cánh sơ xác và những giọt máu màu vàng từng giọt nhỏ xuống.

Khi một giọt máu màu vàng vừa rơi chạm mặt đất, tức thì những cây cối tiếp xúc lập tức bốc cháy mãnh liệt.

Đối diện Chu Tước là Cùng Kỳ thân thể đầy vết thương, và máu tươi từ trên thân thể phun ra không dứt.

Rống một tiếng giận dữ, bốn cánh sau lưng Cùng Kỳ đập mạnh liên hồi! Trong khoảnh khắc thiên địa nổi lên một trận cuồng phong! Sau đó, thân hình Cùng Kỳ đột nhiên gia tăng tốc độ, cả thân hình biến thành một đạo ảo ảnh màu xanh hướng Chu Tước đâm vào.

Chu Tước kêu dài lần nữa. Trên người xích điếm bắn ra! Trong nháy mắt hóa thành một đạo liệt diễm hướng Cùng Kỳ phóng nhanh tới.

“Đừng...!”

Trong lúc ngủ mơ Dương Vũ rống lớn một tiếng. Nhưng lần này hắn không có tỉnh lại mà là trơ mắt nhìn hai dị thú đánh nhau!

“Ầm Ầm!”

Giống như vô số hạch đạn đồng thời phát nổ, Dương Vũ chỉ cảm thấy không gian rung động mãnh liệt.

Lúc này, Dương Vũ rất ngạc nhiên khi thấy được chính mình! Không sai! Hắn thấy chính mình đang đứng trên mặt đất trước hai đầu dị thú.

“Phù...!”

Một trận cuồng phong rất mạnh thổi tới. Cây cối bên cạnh Dương Vũ toàn bộ bị cuồng phong thổi ngã rạp xuống. Kỳ quái thay thân hình Dương Vũ không có di chuyển nửa bước! Giống như đối với hắn trận cuồng phong này không có một điểm tác dụng!

Sau khi cuồng phong thổi qua là lửa đỏ đầy trời! Lửa như bao phủ cả thiên địa. Trong thế giới của Dương Vũ đều là lửa! Hơn nữa, lửa hướng về phía hắn mà phủ xuống.

“Không, hả...? Cứu mạng...!” Dương Vũ co chân chạy trốn. Nhưng điều làm cho hắn hết hồn là thân thể của hắn không thể di động!

“Chết ta rồi!” Đang nói còn chưa dứt Dương Vũ đã thấy lửa đỏ vây đến! lửa nóng đến nẩy vạn độ không ngừng thiêu đốt Dương Vũ. Làm cho Dương Vũ không ngừng kêu lên, cực kỳ thê thảm.

“Xuy Xuy!” Dương Vũ cảm giác thấy mình sắp bị ngọn lửa nọ thiêu đốt thành tro! Vô tận thống khổ không ngừng tràn vào trong đầu hắn. Đau đớn không cách nào nói lên lời làm cho Dương Vũ kêu gào khản cả giọng.

Kỳ quái chính là ngọn lửa cao đến mấy vạn độ lại chỉ thiêu đốt Dương Vũ mà không làm cho hắn hóa thành tro bụi.

“Mẹ kiếp, không chịu nổi rồi!” Dương Vũ cực kỳ đau đớn nguyên rủa. Nhưng ngay lúc hắn hé miệng, ngọn lửa nhân tiện cũng chui từ miệng vào bụng hắn!

Bây giờ Dương Vũ bị thiêu đốt cả trong và ngoài rồi.

“Mẹ kiếp, ta muốn tỉnh lại, ta muốn chết!” Dương Vũ nằm trên giường kêu lên thống khổ. Nhưng bất luận hắn rống như thế nào đều không thể tỉnh lại.

Nếu như có người nào trong phòng Dương Vũ lúc này hẳn sẽ vô cùng hoảng sợ. Trong phòng Dương Vũ toàn bộ đều là lửa! Cũng giống như trong mộng cảnh! Nơi này trừ lửa ra còn lại đều là...lửa! Hơn nữa trong phòng ngoài Dương Vũ ra tất cả mọi thứ đều bị đốt thành tro bụi!

“Làm cho ta chết đi!” Dương Vũ không thể chịu được đau đớn cũng như không thể nào nói nên lời này. Hắn cảm giác thấy ngay cả linh hồn cũng bị ngọn lửa thiêu đốt luôn rồi.

Đột nhiên, trong tai Dương Vũ vang lên tiếng kêu to của Chu Tước! Nghe thấy âm thanh này trong nháy mắt Dương Vũ trong lòng vô cùng giận dữ. Nếu không phải tại con Chu Tước chết tiết này mình làm sao mà bị lửa nướng như vậy chứ!!!!

Vừa mở mắt, Dương Vũ chỉ thấy một đạo tử sắc quang mang! Ngẩng đầu nhìn lên Dương Vũ tựa hồ thấy Chu Tước đang hướng phía mình nhanh chóng vọt tới.

“Mẹ kiếp! Con chim to xác đáng chết này, cút nhanh cho ta!” Thấy Chu Tước đang vọt lại hướng mình, Dương Vũ trong lòng càng gia tăng phần nộ!

“Chao ôi!” Bang.... một tiếng, về mặt Dương Vũ nhất thời động lại. Chu Tước vậy mà đã chui vào trong cơ thể hắn, rồi chui vào bên trong linh hồn của hắn!

“Đau quá!” Dương Vũ dùng hai tay ôm đầu, cả người quay cuồng!

Linh hồn đau nhức so với đau đớn thể xác càng khó chịu hơn! Thân thể Dương Vũ không ngừng quay cuồng trong lửa đỏ. Sau khi quay cuồng một trận bầy bầy bốn mươi chín lần, cả người Dương Vũ ngã lộn trên mặt đất!

Tiếp theo, ngọn lửa đỏ hô lên một tiếng liền biến mất. Cũng trong thời gian chớp mắt, thân thể Dương Vũ cũng biến mất vô ảnh vô tung! Mà cơ hồ trong hiện thực, thân thể Dương Vũ đồng thời cũng biến mất trong chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Sống Lại (Hạ)

Ngay sau khi thân thể Dương Vũ biến mất trong thiên địa, lửa đỏ trong phòng Dương Vũ thoáng cái cũng biến mất.

Chính mình muốn chết sao? Dương Vũ trong lòng cảm giác sợ hãi! Mặc dù bây giờ cuộc sống cũng không có điều gì đáng để lưu luyến. Nhưng Dương Vũ lại không nghĩ mình muốn chết đi như vậy!

Nếu như muốn chết, mình cũng muốn nhìn nàng một lần rồi chết! Nhưng điều tiếc nuối chính là không thể báo hiếu công ơn cha mẹ nuôi dưỡng!

Không, ta không thể chết như vậy! Không, không thể a...! Dương Vũ trong lòng chợt rống lên. Nhất thời, ký tích xuất hiện. Trước mắt của hắn đã xuất hiện một mảnh ánh sáng!

Dương Vũ đứng bật dậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, "May mà mình không có chết! Tốt rồi!" Nhưng hiện tại mình đang ở đâu?

Dương Vũ trong lòng hoang mang, hắn cảm giác được nơi này rất quen thuộc tựa hồ như mình đã sinh sống tại đây lâu lắm rồi! Dương Vũ quét mắt nhìn những người trong phòng. Lúc này mọi người cũng đang nhìn hắn với vẻ mặt kỳ quái!

Nhìn những gương mặt quen thuộc kia, những bàn học quen thuộc kia! Nơi này không phải một phòng học sao? Bản thân làm thế nào lại trở về lớp học ???

"Chẳng lẽ?" Dương Vũ trong lòng mừng như điên, không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua bên phải của mình! Lọt vào mắt hắn là một gương mặt xinh đẹp đang ngạc nhiên nhìn hắn.

"Là nàng, không sai. Chính là nàng!" Ngồi bên phải Dương Vũ chính là sơ luyến tình nhân (người tình đầu) Chung Lâm! Nhưng không biết đây là mộng cảnh hay là ta đã thật sự sống lại?

Dương Vũ đưa tay lên lên khẽ bấp đùi của mình một cái, một cảm giác đau nhói truyền tới. Cảm giác đau nhói nói cho hắn biết, đây đều là thật! Hắn thật sự đã sống lại!

Chẳng qua là, hắn không biết hắn sống lại vào thời điểm nào. Nghĩ tới đây, trong lòng hắn không khỏi thấp thỏm. Quay đầu sang một bên có ý muốn hỏi thì một thanh âm nghiêm nghị ở trước mặt của hắn vang lên!

Tào Lệ Quyên vô cùng tức giận! Nàng chưa từng gặp qua học trò nào giống như Dương Vũ vậy! Không chỉ công khai ngủ gục ở trên lớp học, mà hắn bây giờ còn làm như không nhìn thấy sự tồn tại của nàng!

"Dương Vũ, em đang làm gì đó?" Tào Lệ Quyên cố nén lửa giận trong lòng, hướng về phía Dương Vũ lạnh giọng quát lên. Nàng đã sớm không ưa Dương Vũ rồi!

Nghe giọng nói, Dương Vũ lúc này mới phát hiện có người đứng đang trước mặt của mình! Nhìn thoáng qua người trước mắt, Dương Vũ liền lập tức nhớ

lại nàng là cô giáo Anh ngữ của mình! Một cô giáo mà mình chán ghét!

"Ah, thì ra là cô giáo a, em mới vừa phát hiện ra hình như có một con ruồi ở trước mặt ‘ong ong’ kêu loạn. Cho nên em đã tính đứng lên để chụp chết con ruồi chán ghét kia!" Ánh mắt Dương Vũ lộ ra một tia thần sắc trào phúng rồi tiện đà nhìn thoáng qua sắc mặt xanh mét của Tào Lệ Quyên, tiếp tục nói: "Ý, cô giáo cầm sách là muốn giúp em đập con ruồi sao?" Vừa nói Dương Vũ vừa dùng ngón tay chỉ vào cuốn sách trong tay Tào Lệ Quyên.

Không cần nghĩ cũng biết, cái bà cô già vốn là muốn dùng cuốn sách giáo khoa kia tới vỗ vào đầu Dương Vũ! Trong lớp học của Tào Lệ Quyên, chỉ cần nàng phát hiện có học trò ngủ gục trong lớp, bắt luận đối phương là người nào, nàng cũng thích dùng sách giáo khoa trong tay vỗ cho người đó tỉnh!

"Cô giáo, cô thật sự là quá tốt bụng rồi. Từ bực giảng xa như vậy xuống tới đây đập con ruồi! Nhưng bây giờ con ruồi đã bay đi! Hay là cô trở về tiếp tục giảng bài đi!" Dương Vũ mặc dù là mang bộ dáng hạo tâm. Nhưng ai cũng biết, "Con ruồi" từ miệng hắn chính là ám chỉ Tào Lệ Quyên!

Quả nhiên, không đợi Dương Vũ nói xong, Tào Lệ Quyên đã tức giận, trên mặt càng thêm xanh mét!

"Dương Vũ, sau khi tan lớp đến phòng làm việc của cô!" Vừa nói, Tào lệ Quyên vừa nổi giận đùng đùng đi ra khỏi phòng học, ngay cả giờ học cũng không lên.

Dương Vũ ngồi xuống, trong lòng hắn vẫn kích động như cũ! Hắn không ngờ tới giấc mộng của mình đã trở thành sự thật rồi! Bản thân thật sự sống lại! Nhưng hi vọng không quá muộn.

"Này, người anh em, hôm nay là ngày mấy vậy?" Dương Vũ thấp giọng hỏi người ngồi cùng bàn. Người ngồi cùng bàn với hắn tên là Thực Hoa, cùng Dương Vũ quan hệ tương đối thân. Hơn nữa người này cũng không ra gì, rất nhiều chuyện của Dương Vũ cũng là bị hắn dạy hư.

"Người anh em? Chẳng lẽ mày ngủ bị váng đầu à?" Thực Hoa, buông bức tranh trên tay xuống, rồi đưa tay sờ đầu Dương Vũ.

"Mày mới ngủ váng đầu!" Dương Vũ đẩy tay hắn ra, tiếp tục nói: "Đừng nói nhảm, mau nói cho tao biết."

Thực Hoa nhún vai, "Tao nói, hay mày đi nghỉ một chút đi. Tao xem mày thật là ngủ đến váng đầu rồi." Thấy ánh mắt Dương Vũ giống như muốn giết người, Thực Hoa ngừng nói nhảm, "Hôm nay là ngày 15!"

"Ngày 15? Bây giờ là tháng mấy? năm mấy?" Dương Vũ hỏi nhanh.

"Mày thật không có chuyện gì chứ?" Thực Hoa dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Dương Vũ, giống như đang nhìn một loại quái vật!

"Tao chỉ là nói giỡn thôi!" Vừa lúc đó, Dương Vũ thấy đồng hồ điện tử đặt trên mặt bàn, bên trong đang hiện ra lịch Hoa Hạ ngày 15 tháng 10 năm 2004.

"Ồi vãi lúa. Mày... Thằng này đùa bỡn tao!" Thực Hoa mắng một tiếng, rồi một lần nữa cầm lấy bức tranh lên xem.

"Dương Vũ" một thanh âm quen thuộc từ phía bên phải của hắn vang lên. Dương Vũ nghe tiếng nhìn sang. Vừa đúng lúc hắn nhìn thấy được thần sắc quan tâm trên gương mặt mỹ lệ của Chung Lâm!

Nhìn khuôn mặt xinh xắn của Chung Lâm, Dương Vũ nhận ra một loại thần sắc quen thuộc từ trong ánh mắt của nàng. Đó chính là loại ánh mắt của đôi nam nữ yêu nhau tha thiết khi nhìn đối phương....!(DG: Giống như vậy nè)

Chỉ là, Dương Vũ cảm thấy người trước mắt này có cái gì đó xa lạ! Dù sao, bọn họ đã lâu rồi không gặp!

Đưa tay nhận lấy tờ giấy trong tay Chung Lâm, Dương Vũ vừa mở ra nhìn, và chỉ thấy bên trong viết mấy chữ "Anh không sao chứ?".

"Anh không sao. Để anh yên tĩnh một chút." Dương Vũ viết xuống mấy chữ trên giấy sau đó liền đưa trả cho Chung Lâm.

Dương Vũ nhớ đây là trò chơi trước kia hai người thường xuyên đùa. Thậm chí đang trên lớp học, hai người bọn họ cũng dùng phương thức như thế để trò chuyện với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Chung Lâm

"Anh không sao, để anh yên tĩnh một chút!" Nhìn vài chữ ít ỏi đó của Dương Vũ, sắc mặt Chung Lâm biến thành tái nhợt. Dựa vào trục gác của chính mình, nàng biết, Dương Vũ nhất định là có chuyện gì rồi. Bởi vì, nếu như là trước đây, hẳn tuyệt đối sẽ không lãnh đạm với mình như vậy!

Thậm chí, mới vừa rồi từ trong mắt Dương Vũ, nàng còn cảm nhận được một sự xa lạ trong ánh mắt đó! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chung Lâm trong lòng có chút bối rối, chẳng lẽ là bởi vì mới vừa rồi cô giáo kêu hắn mình không kịp thời nhắc hắn ư? Chẳng lẽ hắn vì chuyện đó mà tức giận?

"Dương Vũ, xảy ra chuyện gì?" Chung Lâm viết vài chữ, rồi đưa cho Dương Vũ.

Dương Vũ bây giờ trong lòng tràn ngập kích động! Không ngờ, thật không ngờ mình lại sống lại. Chỉ là đột nhiên sống lại, khiến cho Dương Vũ trong lòng vẫn còn chưa kịp làm quen! Tư tưởng của hắn bây giờ vẫn là Dương Vũ của mấy năm sau!

Cuộc sống trung học, đã xa cách hắn mấy năm rồi. Bây giờ trở về nơi này lần nữa! Trong lúc nhất thời, đột nhiên chuyển biến, làm cho Dương Vũ cực kỳ không thích ứng.

Tiếp lấy tờ giấy của Chung Lâm, Dương Vũ liếc nhìn một cái, tiện tay đem nó vo lại, sau đó dùng ngón tay bắn ra, viên giấy hết như viên đạn nhỏ bắn khỏi bàn rơi vào trong thùng rác.

Nhìn động tác của Dương Vũ! Chung Lâm trong lòng đau xót! Nàng biết nhất định là đã có chuyện gì xảy ra với Dương Vũ rồi. Nếu không, hẳn tuyệt đối sẽ không thay đổi nhanh như vậy! Bởi vì, trước đây, phàm là giấy hai người bọn họ truyền qua lại cho nhau, Dương Vũ đều cất giữ rất kỹ càng, tuyệt đối không có ném vào thùng rác giống như mới vừa rồi vậy.

"Dương Vũ, có chuyện gì với anh vậy?" Chung Lâm trong lòng ủy khuất, bờ mi tràn đầy nước mắt. Nhìn bóng lưng nghiêng một bên của Dương Vũ, nàng cảm thấy như khoảng cách giữa nàng và hắn càng lúc càng xa vậy.

Sống lại thật rồi, nhìn căn phòng học quen thuộc, bạn học quen thuộc, trí nhớ trước kia dần dần hiện ra trong đầu Dương Vũ.

Chung Lâm, Dương Vũ quay đầu nhìn thoáng qua Chung Lâm đang ngồi phía bên phải mình liếc mắt một cái.

Chứng kiến bộ dáng của Chung Lâm, Dương Vũ trong lòng đau xót! Lúc muốn há miệng định nói cái gì, thì trí nhớ trong đầu của hắn lại giống hệt như một đoạn phim tái hiện lại.

"Em không thích anh nữa, cũng không thương anh nữa. Chúng ta chia tay đi!" Chung Lâm trên mặt không hề lộ ra tình cảm gì, nhìn chằm chằm vào Dương Vũ, ánh mắt lạnh lùng.

"Đừng như vậy có được không? Chung Lâm, anh thật sự yêu em mà. Em đừng chia tay với anh!" Dương Vũ vẻ mặt cầu xin, nhìn Chung Lâm cầu khẩn nói.

"Nhưng mà em đã không còn thương anh nữa. Chúng ta không thích hợp, mình quyết định vậy đi!"

"Em đang đùa có phải không?" Dương Vũ bắt lấy bả vai Chung Lâm, trên mặt lộ ra ánh mắt mong muốn, nhìn Chung Lâm hỏi.

"Xin lỗi, tôi không có đùa! Chúng ta thật sự xong rồi!" Vừa nói, Chung Lâm vừa nắm lấy hai tay Dương Vũ bỏ khỏi bả vai nàng, xoay người lại, không chút lưu luyến rồi đi.

Nhìn bóng lưng tuyệt tình nọ của Chung Lâm, trái tim Dương Vũ giống như bị người ta cầm dao mạnh mẽ đâm nát vậy! Đau! Trong lòng mơ hồ có gì đó rất đau!

Dương Vũ lấy tay che tim mình lại, hắn không thể cảm giác được tim mình còn đang đập, đang nhảy! Cảm giác duy nhất chính là đau! Cả trái tim quặn đau, khiến cho Dương Vũ cả người cứng đờ, hít thở cũng không được!

"Đau! Tim của ta đau quá!" Nhìn bóng lưng của Chung Lâm càng lúc càng mờ hồ, cả người của Dương Vũ cũng trở nên đau nhói!

"Tích!" Một giọt nước mắt trong suốt của Dương Vũ rơi xuống, chạm vào mặt đất! Cuối cùng cũng giống như trái tim hắn "soạt" một tiếng vỡ tan thành vạn mảnh!

Chung Lâm đi ở phía trước, nước mắt không ngừng rơi xuống khỏi bờ mi. Giờ phút này thân thể của nàng giống như run lên, nhưng mà, cuối cùng vẫn tuyệt tình rồi đi.

Ngồi chồm hồm trên mặt đất, hai mắt Dương Vũ mơ hồ, nước mắt cứ thế tùy ý chảy xuống không ngừng! Ai bảo nam nhi không dễ rơi lệ? Chỉ là chưa gặp phải lúc thương tâm thôi!

Dương Vũ lấy tay sờ sờ ngực mình, tựa hồ như, trái tim đến bây giờ vẫn còn rất đau! Chuyện đó, vĩnh viễn lưu lại trong ký ức của hắn!

Nghĩ đến đoạn ký ức nọ, Dương Vũ rất rõ ràng bản thân đã phải đau khổ đến như thế nào khi cầu xin nàng đừng rời bỏ mình. Nhưng mà, vô luận hắn có cố gắng như thế nào đi nữa thì vẫn không thể vẫn hồi lại đoạn tình yêu đó!

Là nàng đã bỏ mình! Dương Vũ lạnh lùng nhìn Chung Lâm điềm đậm đáng yêu kia liếc mắt một cái, trong lòng có một loại khoái cảm trả được thù! Tuy nói trước kia mình không có hận nàng! Nhưng mà, trải qua trọng sinh Dương Vũ tựa hồ có chút hận nàng rồi!

"Reng reng reng . . . "

Tiếng chuông hết tiết vang lên, Dương Vũ ngồi phất dậy khỏi ghế, lạnh lùng nhìn Chung Lâm ở phía sau liếc mắt một cái, sau đó bước nhanh về phía cửa đi ra ngoài.

Cảm giác được sự lạnh lùng, xa lạ trong mắt Dương Vũ, Chung Lâm trong lòng ủy khuất. Nàng không biết vì sao Dương Vũ lại biến thành như vậy! Chứng kiến bộ dáng xa lạ bây giờ của Dương Vũ, trong lòng Chung Lâm rất đau!

Nhìn bóng lưng Dương Vũ biến mất khỏi phòng học. Nước mắt ủy khuất của Chung Lâm rốt cuộc cũng không nhịn được mà rơi xuống.

"Em đến tốt cùng đã làm sai cái gì, vì sao anh lại đối xử với em như vậy?" Nghĩ đến chỗ ủy khuất ấy, Chung Lâm không khỏi úp mặt lên mặt bàn, thấp giọng khóc hu hu. . .

"Chung Lâm, cậu làm sao vậy?" Một nữ sinh mập mạp từ phía sau lưng Chung Lâm đi tới, thấy Chung Lâm úp mặt lên bàn, quan tâm hỏi.

"Trầm Di." Nghe thấy tiếng của Trầm Di, Chung Lâm cảm giác như ủy khuất càng thêm nhiều, nàng xoay người lại nhào vào lòng Trầm Di khóc rất đáng thương.

Trầm Di là bạn tốt cũng là bạn cùng phe với Chung Lâm! Quan hệ của nàng và Chung Lâm rất tốt! Giữa hai người không có chuyện gì là không nói cho nhau cả!

"Không sao đâu mà." Trầm Di giống như một người chị, nhẹ nhàng lấy tay vỗ vỗ sau lưng Chung Lâm, an ủi Chung Lâm. Nhưng dù Trầm Di an ủi như thế nào Chung Lâm chỉ càng khóc nhiều hơn.

"Trầm Di, Dương Vũ ảnh..... ảnh không để ý tới tớ nữa rồi." Nằm trong lòng Trầm Di, Chung Lâm ủy khuất nói.

"Có thể là Dương Vũ mới vừa tỉnh ngủ bị văng đầu nên mới như vậy, đừng khóc nữa." Trầm Di mặc dù không biết cụ thể là đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà nàng vẫn đoán được một hai phần.

"Không phải, tớ cảm giác được ảnh rất xa lạ!" Chung Lâm trong lòng bối rối, đem cảm giác của mình nói ra.

"Cậu cũng biết tính hẩn rồi mà, đừng để ý. Cùng lắm chút nữa tớ giúp cậu tìm hẩn tính sổ vậy." Trầm Di an ủi nói.

"Thôi bỏ đi, ảnh gặp cậu là phát sợ rồi." Chung Lâm rời khỏi lòng Trầm Di, nhìn Trầm Di nói.

"Cậu coi mặt mình kia, khóc tí liền biến thành mèo hoa rồi." Vừa nói Trầm Di vừa lấy một tờ khăn giấy ra lau nước mắt trên mặt Chung Lâm.

"Nhưng mà người ta thật sự cảm giác rất ủy khuất mà." Chung Lâm trong lòng vẫn ủy khuất như trước.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Mê Man Sau Khi Sống Lại

Sau khi Dương Vũ đi ra từ phòng học, hẩn lập tức rời khỏi trường đi thẳng ra ngoài.

Trường học trung học Cẩm Tú chỗ Dương Vũ đang học là một trường điểm trong tỉnh! Hàng năm, trong trường học xuất hiện lớp lớp nhân tài! Mặc dù nhân tài xuất hiện rất nhiều, nhưng ở nơi này có đến mấy ngàn học sinh, nên cái gọi là học sinh xấu cũng có một đồng.

Trường trung học Cẩm Tú nằm ở phía sau trong huyện Cẩm Tú. Công chính trường học ở giữa hai dãy núi. Cả trường học được hai dãy núi bao quanh. Có thể nói phong cảnh nơi đây tuyệt đẹp, hợp lòng người.

Vì huyện Cẩm tú nằm tại nơi giao hội của hai con sông lớn nên mặc dù Cẩm Tú là một huyện nghèo nàn, nhưng giao thông trong huyện tương đối tốt.

Lúc này đang là giờ tan học, trong sân trường, khắp nơi đều là học sinh.

"Này, Dương Vũ, mày đi nhanh như vậy làm gì?" Phía sau Dương Vũ có tiếng của Thực Hoa vang lên.

Dương Vũ nghe thấy liền quay đầu nhìn về phía sau, nơi Thực Hoa đang thở hồng hộc đuổi theo, nhưng không nói lời nào. "Không phải là tao nhiều chuyện. Nhưng sau khi mày bỏ đi thì Chung Lâm bắt đầu khóc. Mày với cô ấy đã xảy ra chuyện gì?"

Lạnh lùng nhìn Thực Hoa, Dương Vũ cũng không một lời giải thích. Hắn bây giờ chỉ muốn yên tĩnh suy nghĩ. Sau khi sống lại tâm tình của hắn không giống trước kia.

Hơn nữa, tính cách của Dương Vũ bây giờ chính là của một người hơn hai mươi tuổi. Hắn còn chưa quen ở cùng một chỗ những với học sinh trung học mới có mười mấy tuổi.

"Bây giờ, tao chỉ muốn một mình yên tĩnh!" Dương Vũ lạnh lùng nói, hướng về phía bên ngoài sai bước.

"Thằng này hôm nay thật là kỳ quái." Thực Hoa đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng Dương Vũ lầm bầm nói.

Sau khi rời khỏi trường học, Dương Vũ bước một mình trên con đường quen thuộc, không mục đích. Nhưng trong đầu không ngừng nghĩ tới vài chuyện.

Sống lại. Dương Vũ trong lòng vẫn hết sức chấn động. Điều này chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết thế nhưng lại thật sự đang diễn ra trên chính mình!

Không biết bản thân mình trước kia đã thành ra dạng gì rồi? Thế giới bên kia đã diễn biến ra sao rồi? Cha mẹ có khỏe không? Dương Vũ lo lắng nhất vẫn chính là cha mẹ và người trong nhà của hắn

Nghĩ tới đây, hắn liền đi đến một trạm điện thoại ven đường rồi bấm số điện thoại gọi về nhà.

Sau một hồi "Reng Reng", bên kia có người nhắc máy, trong điện thoại vang lên giọng nói có chút uy nghiêm của cha hắn.

"Alô, ai vậy?"

"Cha, là con... Tiểu Vũ." Mặc dù trước khi sống lại, hắn đã cùng cha hắn nói chuyện qua điện thoại, nhưng giờ phút này khi nghe được giọng nói của cha hắn, trong lòng Dương Vũ vẫn thấy kích động.

"Cha, cha có khỏe không?" Dương Vũ kích động không biết phải nói làm sao cho phải, cuối cùng mới nghĩ mãi mới được nói một câu như vậy.

"Cha rất khỏe, không phải mấy ngày trước con mới từ nhà đi ra ngoài ấy sao? Có chuyện gì rồi hay không?" giọng của ông rất nghiêm khắc nhưng trong lời nói vẫn chứa đựng sự quan tâm

"Cha, con không sao." Dương Vũ cố kiềm chế xúc động, thấp giọng trả lời.

"Đứa nhỏ này thật đúng là kỳ quái." Cha của Dương Vũ ở bên kia đầu dây kỳ quái nói, "Đúng là rảnh rồi. Không có chuyện gì nói thì cha cúp điện thoại đây, cha còn có chuyện phải làm."

"Vâng! Cha hỏi thăm mẹ giúp con!"

Nhìn mọi người đang đi lại trên đường phố, Dương Vũ một lần nữa hòa nhập vào trong dòng người. Trong đầu Dương Vũ không ngừng suy nghĩ lại mọi chuyện. Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười khổ.

Mấy năm trước, cuộc sống hắn thật vô nghĩa. Ngoại trừ những chuyện xảy ra ở bên cạnh, những chuyện khác hắn chẳng buồn quan tâm.

Trời cao cho mình một cơ hội sống lại như vậy, mình nhất định sẽ quý trọng. Cho dù không thể oai phong một cõi trên thế giới này nhưng mình cũng muốn làm ra chuyện kinh thiên động địa một phen! Hơn nữa những gì thuộc về mình, mình tuyệt đối không để mất đi giống như trước đây!

Trong vô thức, Dương Vũ đi tới công viên bên bờ sông.

Ngồi trên lan can công viên, nhìn ra mặt sông rộng lớn, những cơn gió mát lạnh thổi qua cả đầu tóc Dương Vũ, tựa hồ như thổi đi cả những mê man, muộn phiền.

Vì sao mình sống lại? Hơn nữa lại còn sống lại vào thời điểm học trung học? Chẳng lẽ có liên quan đến hai con dị thú xuất hiện trong giấc mộng của mình?

Dương Vũ lúc này đối với việc mình sống lại sinh ra nghi vấn.

Suy nghĩ một lát, Dương Vũ không nghĩ được đầu mối gì cho nên hắn dứt khoát không nghĩ đến việc này nữa. Ngược lại hắn nghĩ tới sau này mình phải sống như thế nào đây.

Mặc dù trước khi sống lại, bản thân hắn dồn sống một vài năm không làm gì hữu ích. Nhưng ít nhất cuộc sống khi đó đã làm hắn hiểu hơn về thế giới này.

Nếu muốn ở cái thế giới này trở nên nổi bật thì người nhất định phải có thể lực, hoặc bản thân người phải có thực lực, hoặc có người có thể lực chống lưng để mà dựa dẫm.

Nhưng mình bây giờ chỉ là con của một người nông dân thì làm gì có thể lực? Thậm chí ngay cả chủ tịch huyện mình cũng chưa từng thấy qua!

Dương Vũ cười tự giễu mình một chút. Nếu mình muốn sau này trở nên một người nổi bật, bây giờ chỉ có một con đường mình có thể đi! Đó chính là học tập!

Ở thời đại của bùng nổ kiến thức chỉ có kiến thức mới là cách tốt nhất. Hơn nữa Dương Vũ biết cái thời đại trước khi sống lại, sinh viên đầy đường. Lúc đó, sinh viên cũng không có giá gì!

Bình thường, nhiều người vì một ít tiền lương hoặc vì chức vụ quyền cũng đánh nhau sứt đầu chảy máu. Đó chính là thực tế tàn khốc.

Cho nên, bản thân ngoại trừ học tập kiến thức ở ngoài xã hội nhiều một chút còn hữu dụng hơn mọi kiến thức khác. Lần này có cơ hội sống lại, mình không giống như trước kia, cứ sống cả đời một cách ngu ngốc! Mình không thể để cho sự tiếc nuối ở kiếp trước lại diễn ra với bản thân ở kiếp này một lần nữa.

Ta muốn cái thế giới này hoàn toàn bởi vì ta mà thay đổi! Ta muốn để cho tất cả mọi người của thế giới này phải biết được sự tồn tại của ta! Ánh mắt Dương Vũ trở nên sắc bén. Nhìn chằm chằm xuống mặt sông, đôi mắt như lộ ra loại kim quang tự tin khác thường

"Chung Lâm, Tiêu Ngọc, đời này anh cũng sẽ không để cho các em rời xa anh! Các em vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình anh!" Dương Vũ đứng ở trên lan can, hướng về phía mặt sông rồi đột nhiên rống lên thật to!

Trời đất tựa hồ như đang dừng lại trong phút chốc. Dương Vũ cảm giác được có một không khí quỷ dị đang vây xung quanh mình.

Cảm giác được điều quỷ dị này, Dương Vũ không khỏi quay đầu nhìn về phía sau. Trong khoảnh khắc nhìn lại, mặt Dương Vũ liền đỏ lên. Những người đứng gần đó khi nghe hắn hét lớn thì quay lại nhìn hắn với ánh mắt như đang thấy thẳng ngực!

Cười ngượng ngùng một tiếng, Dương Vũ nhảy xuống khỏi lan can, lật đật chạy trốn ra khỏi công viên. Chẳng qua lúc rời khỏi công viên hắn nghe được một đoạn đối thoại làm cho hắn có cảm giác xấu hổ muốn chết.

"Ông ơi, cái anh trai lớn lúc nãy có phải là người điên hay không? Một mình anh ta hướng về phía mặt sông gào thét cái gì vậy?"

"Hừ... hắn không phải là anh trai lớn. Ông phỏng đoán hắn đọc sách đến nỗi choáng váng u mê cả người. Hắn học đến phát điên đó mà. Sau này cháu không nên học như vậy nha."

"Cháu biết rồi, thưa ông, anh trai kia chính là một kẻ điên. Thật là một người đáng thương."

Nghe những lời này, Dương Vũ đang bước đi nhanh cũng phải lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống trên đường!

"Không trách được, hai ông cháu này thật là nhân tài!" Dương Vũ chịu đựng uất ức muốn học máu, bước nhanh rời khỏi công viên. Hắn sợ nghe tiếp nữa hắn sẽ không nhịn được, thật sự muốn học máu mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Ta Thành Đẹp Trai Rồi

"Hồngбет!" Vừa lúng túng thoát ra khỏi công viên, Dương Vũ liền nghĩ tới một chuyện không lành. Sau khi tan học, hắn đã lập tức rời khỏi trường. Hắn hoàn toàn quên mất sự việc cô giáo Anh Văn bảo hắn sau giờ học đến văn phòng làm việc.

"Lần này thật sự là hồngбет rồi!" Dương Vũ nghĩ đến những thủ đoạn dị thường của cô giáo. Hắn biết lần này hắn thật đã đắc tội với cô giáo rồi.

Trước đây, bà cô này đã bắt đầu dạy tiếng Anh từ lớp 11 cho đến tốt nghiệp cấp ba. Thời gian 2 năm còn lại của hắn sau này có nhiều "quả ngon" để ăn rồi, Dương Vũ trong lòng buồn bực nghĩ thầm.

Thật sự, Dương Vũ cũng không phải sợ. Cùng lắm thì sau này cô giáo có cơ hội làm khó dễ hắn thôi. Ta là ai chứ? Ta đã được sống lại, thì ta lại phải sợ người nào?

Nhìn thấy trời bắt đầu tối, Dương Vũ trên đường quay trở lại trường học nhân tiện ghé tạt quán bên đường tùy tiện ăn một bữa cơm.

Sở dĩ trường trung học Cẩm Tú hàng năm lấy được thành tích tốt khi thi đại học là nhờ tinh thần học tập của học sinh của trường. Trường trung học Cẩm

Tú không những chỉ cung cấp chỗ ở tiện nghi, mà lịch trình học tập rất chặt chẽ. Ngay cả vào ban đêm, cũng bắt các học sinh đều phải tự học tập nghiên cứu cho đến 10 giờ tối.

Trên đường trở về ký túc xá, khắp nơi đều là học sinh. Một số trong bọn họ là những học sinh sống gần trường. Nhưng bên trong có rất nhiều học sinh nội trú, đó đều là những học sinh ở các hương trấn cách xa trường học.

Dương Vũ cũng là một người ở dưới tỉnh, của một gia đình nông dân bình thường lên đây để đi học. Hắn thật sự “danh phù kỳ thực” là một học sinh nội trú.

“K...é...t...t...!”

Có tiếng phanh xe “két...”, vang lên gần bên người Dương Vũ. Tiếp theo sau đó là tiếng của Thực Hoa gọi, “Người anh em, có muốn tao cho quá giang một đoạn đường không?”

“Tất nhiên là muốn rồi. Mẹ kiếp.” Cơ bản, trạng thái kích động về sự hồi sinh trong Dương Vũ đã giảm xuống đôi phần. Vừa nói, Dương Vũ vừa nhảy lên yên sau của xe đạp.

“Tao nghe nói bà cô muốn mày đến văn phòng gặp bà, ra sao rồi? Bà có hăm hiếp mày không? Thực Hoa vừa đạp xe vừa quay lại hỏi Dương Vũ.

“Đừng nói nữa. Căn bản là tao không có đi.” Trong giọng nói của Dương Vũ biểu lộ một chút khó chịu. Mới vừa sống lại, đúng lúc lại gặp sự tình không may. Nghĩ lại thấy không sáng khoái chút nào.

“Quý thần ơi, người anh em, lần này tao thật sự phục mày rồi. Bị bà cô điểm danh mà mày lại có dũng khí không đi. Mày thật sự là thần tượng của tao rồi!” Thực Hoa nói đến nước bọt bắn tung tóe. Nếu như không phải là hắn đang lái xe đạp, không chừng hắn đã sớm ôm Dương Vũ rồi.

“Mẹ kiếp!” Dương Vũ mắng hắn một tiếng. Nếu như không phải hắn đang ngồi ở trên xe, hắn đã sớm một chân đá Thực Hoa như trong quá khứ. Thực Hoa trong trí nhớ của hắn cũng không có gì thay đổi. Vẫn như cũ, là một người bạn cực kỳ tốt nhất.

“Dù sao, Dương Vũ à...! Sau này mày bị thảm rồi!” Thực Hoa có chút hả hê, vừa vù vù vừa nói.

“Nếu mày không cầm miệng, có tin tao cho một đấm mày chết không?” Dương Vũ tâm trạng đang khó chịu. Nhưng Thực Hoa lại ở chỗ này mà cứ buông lời châm chọc, thì làm sao hắn không bốc hỏa được?

“Được, được... Tao cầm miệng.” Thực Hoa ngậm miệng nhưng vẫn mỉm cười. Hắn thật không muốn chọc giận đến người ngồi phía sau. Mặc dù từ lúc biết Dương Vũ đến nay hắn chưa từng thấy Dương Vũ nổi giận. Nhưng người như vậy mới là đáng sợ nhất. Thực Hoa cũng biết rõ đạo lý đó. Cho nên hắn biết lúc nào nên ngưng không chọc nữa.

“Nhìn cái gì? Trên mặt tao có dính cơm hay sao?” Ở lớp học trên lầu, ngay lúc Dương Vũ xuất hiện, Thực Hoa không ngừng nhìn hắn. Vì vậy, Dương Vũ trợn mắt nhìn Thực Hoa rồi hỏi.

“Tao đang suy nghĩ, tao cảm giác là sau buổi chiều khi mày ngủ dậy, mày đã thay đổi.” Thực Hoa nhìn Dương Vũ, cặp mắt đầy vẻ nghi ngờ.

“Đi chết đi! Tao thay đổi chỗ nào? Không phải vẫn như trước sao?” Dương Vũ đánh Thực Hoa một cái, nhưng lòng hắn có chút kinh ngạc. Chính mình dù sao cũng đã sống lại nhưng tư tưởng của mình lại dừng ngay giai đoạn trước khi mình sống lại. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn hoàn toàn không có thể thích ứng được. Dù sao Dương Vũ cũng không có khả năng làm cho những người khác biết được hắn đã sống lại.

Nếu không, chính bản thân Dương Vũ cũng không biết làm sao giải cho mọi người biết thích sự kiện khó tin này. Giả sử như người ta tin tưởng thì tốt. Còn nếu như không tin, chẳng phải hắn mang mình ra cho người ta xem là thằng điên sao.

Hơn nữa, nếu như có quốc gia nào đó biết được chuyện này, chẳng phải là đem chính mình biến thành chuột bạch để cho họ thử nghiệm sao?

Sau khi sống lại, Dương Vũ đã tin rất nhiều chuyện. Thế giới này thật sự có sự hiện hữu của thần tiên, có sự sở hữu của ma quỷ. Nếu hắn cũng có thể sống lại, thì những chuyện khác sao lại không có khả năng chứ.

“Dương Vũ, mày thật đã có một chút thay đổi.”

“Ôi, đã bị mày phát hiện rồi. Tao đích thực đã đẹp trai hơn.” Dương Vũ làm bộ thờ dài một hơi. “Tao quá đẹp trai rồi. Mị lực quá ư lôi cuốn. Ngay cả nam giới cũng hấp dẫn luôn. Dù sao cũng không có cách nào hơn.”

“Làm ơn đi, tao nói hai câu mày lại tự nâng cao rồi. Mày mà gọi là đẹp trai sao? Thực Hoa giả bộ làm ra bộ dáng muốn nôn mửa, nhìn Dương Vũ rồi tiếp tục nói: “Tao đã từng thấy nhiều người da mặt dày rồi, nhưng chưa có gặp ai da mặt dày như mày vậy.” Vừa nói, Thực Hoa còn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Dương Vũ.

“Mày cứ tiếp tục khen ngợi tao như vậy, tao sẽ rất kiêu ngạo.” Trên mặt Dương Vũ lộ ra một nụ cười, nhìn Thực Hoa mà nói.

Thực Hoa lão đảo thiếu chút nữa là đã ngã từ thang lầu xuống. “Mẹ kiếp, mày đã biến thành tự sướng từ lúc nào vậy?”

“Tao biết là tại vì mày đồ kị tao. Dù sao, so với mày, tao thật sự đẹp trai hơn nhiều.” Dương Vũ cười, “Đó là mày đồ kị vì không bằng tao thôi.”

“Tao không biết được lại có cái gọi là tự sướng điện.” Thực Hoa quả thực đã bị Dương Vũ đánh bại rồi, hần nói không lại.

Đi đến trước cửa lớp mình trên lầu bốn, Dương Vũ ngẩng đầu thì thấy Chung Lâm đang ngồi nơi chỗ của nàng ở phía trên. Sắc mặt của Chung Lâm lúc này nhìn rất khó coi. “Cô ấy sao hôm nay lại lên đây sớm vậy?” Trong lòng Dương Vũ nảy ra một nghi vấn vì bây giờ cách giờ học còn quá sớm. Nếu dựa theo kinh nghiệm trước kia, chuông học chưa vang thì Chung Lâm sẽ không bước vào phòng học. Cô ấy luôn chờ đến tiếng chuông để bước vào phòng học.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Dương Vũ, đang ngồi ở phía trên Chung Lâm quay lại nhìn. Vừa cùng lúc, Dương Vũ cũng nhìn nàng, ánh mắt họ chạm nhau. Dương Vũ rõ ràng bắt gặp được Chung Lâm nhìn mình với ánh mắt vừa vui mừng lẫn sợ hãi.

Nhưng trong nháy mắt, sự vui mừng lẫn sợ hãi trong ánh mắt của Chung Lâm đã biến mất. Khôi phục lại là một loại ánh mắt u buồn ảm đạm, tựa hồ như đau khổ. Mà trên khuôn mặt của cô ấy cũng lộ ra nét buồn phiền đó.

Dương Vũ trong lòng rất đau. Hần không biết vì sao Chung Lâm lại như vậy. Hần cũng không biết rằng bởi vì lúc chiều, hần đã có động tác lơ đãng lạnh nhạt nên Chung Lâm mới như vậy.

“Dương Vũ, cậu ra đây một chút đi.” Ngay lúc Dương Vũ chuẩn bị bước vào phòng học, tiếng của Trầm Di vang lên bên tai của Dương Vũ.

“Dương Vũ!, mày thật là có phúc quá.” Thực Hoa quỷ quái cười khi Dương Vũ đi ngang qua.

Nghe được tiếng của Trầm Di sát bên, trên mặt Dương Vũ lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ. Đúng vậy, đối với cô nữ sinh mập ú này, hần có chút sợ. Bất quá, Dương Vũ không phải sợ cô ấy, mà nguyên nhân chính là Chung Lâm. Chính là vì “yêu ai thì yêu cả đường đi lối về” mà.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Trầm Di

Nghe tiếng gọi của Trầm Di, Dương vũ đành ngượng ngùng đi tới.

Hần sợ Trầm Di bởi vì Trầm Di đối với Chung Lâm như một người chị ruột! Nhưng thực tế tuổi của Trầm Di so với Chung Lâm còn nhỏ hơn. Chỉ là hình thể của nàng mập mạp, Chung Lâm lại có chút gầy yếu. Cho nên khi hai người ở chung, một mập, một ốm hình thành một đôi rất kỳ lạ.

Nguyên nhân vì thân hình Trầm Di mập tròn, hơn nữa còn có vẻ thành thực hơn, còn Chung Lâm nhìn qua có chút Lolita* (DG: Ý nói Chung Lâm lớn người nhưng tâm hồn còn ngây thơ trẻ con). Cho nên người ngoài không biết mới nhìn thấy sẽ nghĩ lầm Trầm Di là chị.

Thật ra, trừ chỗ tuổi nhỏ hơn, còn lại Trầm Di đều lấy thân phận người chị đối đãi với Chung Lâm. Lần này nàng ta lại lấy thân phận là chị của Chung Lâm hỏi tội Dương Vũ rồi.

“Dương Vũ lúc xế chiều đã xảy ra chuyện gì? Anh có biết Chung Lâm rất buồn hay không?” Trầm Di lớn tiếng nhìn Dương Vũ hỏi.

“Tôi làm cái gì hả?” Dương Vũ kỳ quái nhìn Trầm Di liếc mắt một cái, tùy ý nói.

“Không làm cái gì? Vậy sao Chung Lâm buồn lâu như vậy? đến bây giờ bọn tôi còn chưa ăn cơm đây!” Trầm Di trừng mắt nhìn Dương Vũ tức giận nói.

“Tôi đã làm gì?” Dương Vũ tựa vào lan can nhìn mấy học sinh dưới lầu, trong lòng buồn bực vô cùng.

Lúc xế hần chiều đã làm cái gì rồi? Chỉ là không để ý trả lời Chung Lâm mà thôi, có gì quan trọng chứ?

“Bốp!”

“Ai da... Đau quá, sao cô đánh tôi!” Bị Trầm Di tát một cái lên mặt Dương Vũ choáng váng kêu lên một tiếng, quay đầu trừng mắt nhìn Trầm Di, trong lòng căm tức.

Trầm Di mặc dù là nữ nhưng nàng hình thể mập mạp. Bị nàng ta dùng bàn tay to như tay gấu tát cho một cái, nếu như không phải là Dương Vũ đối lại là người khác mà nói chỉ sợ sớm đã vỡ mặt rồi.

“Hừmmmm. .... tôi đánh anh đó, sao hả?” Nhìn Dương Vũ dám trừng mắt giận dữ nhìn mình, Trầm Di càng thêm tức giận, mở to cặp mắt nhìn Dương

Vũ.

Bị Trầm Di trừng mắt Dương Vũ liền lập tức ỉu xiu. “Bà chị à, lần sau có đánh nhớ báo trước một tiếng, thân thể tôi vốn yếu ớt, bị cô đánh một cái như vậy không chết cũng bị thương đó. Chung Lâm bây giờ ra sao?”

“Hừmmmm... Anh mà yếu ớt, dễ dàng bị tôi đánh một cái mà chết sao?” Trầm Di đánh giá thân người cao 1.73m của Dương Vũ một chút, mặc dù có chút hơi gầy yếu nhưng vì Dương Vũ đến từ nông thôn nên thân thể cũng có chút cường tráng!

“Bà chị à...! Bà chị còn không biết mình có bao nhiêu sức lực đâu!” Dương Vũ nhe răng trợn mắt xoa chỗ bị Trầm Di tát, đến bây giờ vẫn còn đau rát.

“Anh nói cái gì?” Trầm Di nổi giận trừng mắt liếc Dương Vũ một cái(DG: Trùng mắt mà còn liếc được thì pó tay).

“Không có gì.” Dương Vũ ngượng ngừng cười, “Bà chị à...! Chúng ta có thể thương lượng một chút không?” Dương Vũ trên mặt lộ vẻ khiêm tốn nhìn Trầm Di nói.

“Anh lại có chủ ý xấu xa gì hả?” Trầm Di đột nhiên lấy tay ôm trước ngực, tựa hồ như sợ Dương Vũ đánh mình vậy.

“Cho tôi xin đi, bà chị làm bộ đáng như bị tôi ăn hiếp không bằng vậy.” Dương Vũ buồn cười nhìn bộ đáng Trầm Di nói. “Nếu ăn hiếp ta cũng không dám ăn hiếp cô, phải coi nhan sắc chứ.” Trong lòng Dương Vũ âm thầm nghĩ. Câu này mà hắn nói ra khẳng định là Trầm Di sẽ cho hắn ăn tát vỡ mặt.

“Vậy anh có chủ ý xấu xa gì?” Trầm Di bộ đáng cảnh giác nhìn Dương Vũ, ánh mắt không chút hảo ý không ngừng nhìn Dương Vũ đánh giá.

“Tôi xin đi, bà chị!” Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã trong lòng hoàn toàn bị Trầm Di đánh bại. “Tôi nói bà chị sau này không được đánh tôi nữa, từ lúc biết bà chị tôi nay tôi toàn là bị bà chị đánh cho toàn thân đau đớn.” Dương Vũ tỏ vẻ đáng thương nhìn Trầm Di nói.

Dương Vũ nói cũng là thật, Trầm Di bình thường động một chút là đánh hắn, từ đó tới nay luôn như vậy. Hắn thật sự là chịu hết nổi rồi! Mà cái... này cũng là nguyên nhân Dương Vũ có chút sợ cô ta.

“Bà chị... sau này nếu bà chị không đánh tôi nữa, tôi sẽ thường xuyên... hiếu kính bà chị.” Dương Vũ cười hi hi nhìn Trầm Di, trên mặt cười cổ quái.

“OK, Tôi sẽ không đánh anh nữa!” Vừa nói Trầm Di vừa dùng bàn tay gấu đánh Dương Vũ trong sự ngạc nhiên của hắn.

“Ồi mịa ơi! Cô còn đánh?” Dương Vũ rên một tiếng, nhe răng trợn mắt nhìn Trầm Di, vẻ mặt phản nộ.

“Uh, Đánh....quen tay rồi!” Trầm Di có chút ý cười. “Bà chị thiệt là đáng ngưỡng mộ, thói quen này bà chị sửa cho sớm đi nếu không có lúc xảy ra án mạng đó.” Dương Vũ thống khổ xoa xoa vai, chỗ bị đánh.

“Tốt lắm, tôi về trước.” Vừa nói Trầm Di vừa muốn quay lại đi về lớp học.

Dương Vũ trong lòng vui vẻ, trong lòng âm thầm mừng vì kế sách mình thành công, hắn nói nhiều như vậy là muốn làm cho Trầm Di quên đi chuyện tìm hắn tính sổ.

“Được rồi, tôi hôm nay là tới tìm anh tính sổ. Không dễ dàng bị anh lừa gạt được.” Trầm Di đột ngột dừng bước, quay đầu nhìn Dương Vũ nói.

Dương Vũ sắc mặt khổ não, thầm kêu xui xẻo. “Bất quá thấy thái độ anh cũng không tệ lắm, chỉ cần anh có thể tìm cách làm cho Chung Lâm vui vẻ lại, tôi sẽ bỏ qua cho anh.” Trầm Di hung tợn uy hiếp Dương Vũ, tiếp tục nói: “Nếu không, sau này tôi thấy anh một lần đánh một lần!” Vừa nói Trầm Di lại giờ giờ cặp tay...gấu về phía Dương Vũ.

Dương Vũ lập tức lộ ra thần sắc hơi sợ hãi nhìn Trầm Di: “Tôi sau này không dám đâu. Tôi bây giờ phải đi. Không tốt rồi!” Dương Vũ đột nhiên hét to một tiếng.

“Cô vừa nói sau khi tan học Chung Lâm không có về nhà?” Trầm Di gật đầu “Vậy cô ấy còn chưa ăn cơm? Không xong rồi!” Vừa nói Dương Vũ vừa xoay người về phía cầu thang chạy đi.

“Ê...sắp học rồi anh còn chạy đi đâu?” Trầm Di vội vàng lớn tiếng hỏi.

“Tôi quay về liền!” Dương Vũ lớn tiếng trả lời, cả người như chạy trốn xuống cầu thang.

Dương Vũ học ở tầng thứ bốn của trường trung học Cẩm Tú! Cách phòng giáo vụ ở tầng một một chút.

Dương Vũ chạy một hơi qua bốn tầng lầu xuống đất, sau đó hướng phía sau phòng giáo vụ chạy đi.

“Ông chủ, bán cho một cái bánh bao nhân thịt” Cái cửa hàng này chỉ là một cái căn tin nhỏ trong trường, nhưng ở đây thường cung cấp bữa ăn cho các học sinh.

Nhân dịp này, Dương Vũ tỉ mỉ chọn mấy món ăn vặt mà Chung Lâm thích ăn. Nếu Chung Lâm không có về nhà chắc chắn là nàng rất đói bụng.

Sau khi tính tiền, Dương Vũ cầm mấy thứ mới mua hướng lớp học chạy về. Nhưng hắn vừa mới rời khỏi căn tin không xa liền xoay người quay lại đi vào

trong lần nữa.

“Ông chủ, thật xin lỗi. Ông lấy cho một cái bánh bao nữa!”

Mang theo hai cái bánh bao Dương Vũ bằng tốc độ nhanh nhất chạy về, rốt cuộc vừa kịp tiếng chuông vào lớp reo lên, bước vào phòng học!

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Ủy Viên Kỷ Luật

“May là vừa kịp thời quay lại!” Dương Vũ vừa bước chân vào phòng học, thì tiếng chuông bắt đầu giờ học cũng vang lên. Mặc dù Dương Vũ không quan tâm việc bản thân hắn có đi trễ hay không, nhưng hắn thật sự không nghĩ là mình sẽ đi trễ. Đây là vấn đề liên quan đến thân phận trong lớp của hắn.

“Nghe nói em chưa có về nhà ăn cơm, chắc là sẽ đói bụng đúng không?” Vừa nói Dương Vũ liền đặt một phần bánh bao lên mặt bàn của Chung Lâm.

“Nhân lúc còn nóng em hãy ăn đi, để nguội thì sẽ không ngon.” Vừa nói chuyện Dương Vũ còn đem những thứ đồ ăn vặt kia đưa đến. Đồng thời, Dương Vũ còn mỉm cười nhìn Chung Lâm.

Nhìn thấy Dương Vũ mang bánh bao đặt lên bàn của mình, hơn nữa còn mua nhiều đồ ăn vặt mình thích ăn như vậy. Chung Lâm trên mặt lộ ra nụ cười, ánh mắt liếc nhìn Dương Vũ đầy ôn nhu.

“Em không cần.” Mặc dù trong lòng Chung Lâm vì tâm tư của Dương Vũ mà lại cao hứng, nhưng cô vẫn tức giận như cũ, nhớ lại hành động lúc chiều của Dương Vũ rồi lại cảm thấy tức giận.

“Em không thích.” Chung Lâm trên mặt hờn dỗi, thấp giọng nói với Dương Vũ.

Dương Vũ liếc nhìn chung quanh, mặc dù là giờ học, nhưng là trong lớp vẫn náo nhiệt như cũ. Không tệ, đây chính là một trong những điểm đặc sắc của lớp bọn họ, cho dù là giờ học vẫn luôn náo nhiệt như thế.

Đưa tay kéo cái ghế của mình lại gần, Dương Vũ ngồi xuống bên cạnh Chung Lâm. “Tại sao? Em còn giận anh chuyện lúc chiều sao?”

“Hừ, Ai thèm giận anh.” Chung Lâm hừ một tiếng, lại quay đầu đi không nhìn Dương Vũ.

“Không thì như vậy nha, cho anh xin lỗi, xin lỗi em rồi đó.” Dương Vũ thấp giọng bồi tội với Chung Lâm. Nhưng Chung Lâm vẫn không thèm để ý tới Dương Vũ, thậm chí ngay cả đầu cũng không thèm quay lại nhìn Dương Vũ.

Nhưng Dương Vũ không biết rằng, lúc này trong đôi mắt Chung Lâm đã sớm tràn ngập nụ cười, ngay cả gương mặt cũng đầy vẻ tươi cười.

“Hừ, coi như anh còn có thành ý, em nhận trước vậy. Bất quá em còn phải suy nghĩ một chút, coi có nên tha thứ cho anh hay không!” Một lúc sau, Chung Lâm cảm thấy đã đủ thành ý liền nói, nếu không đợi đến lúc Dương Vũ nóng nảy vậy thì thật là được không bù nổi mất.

“Ừ, vậy trong lúc còn nóng em ăn đi.” Dương Vũ trong lòng vui mừng, cười nói với Chung Lâm. Hắn biết Chung Lâm đã tha thứ cho hắn, nếu không với tính cách của Chung Lâm, nàng không tha thứ cho hắn trước thì tuyệt đối sẽ không nhận bất cứ đồ gì của Dương Vũ!

“Anh mau trở về chỗ ngồi đi” Vừa nói hai tay Chung Lâm dùng sức đẩy Dương Vũ trở lại chỗ ngồi của hắn.

“Anh về chỗ đây.” Dương Vũ cả người vẻ mặt tươi cười mang cái ghế trở lại chỗ ngồi của mình. Rốt cục cũng thu phục được Chung Lâm, trong lòng Dương Vũ tựa hồ như buông xuống được một tảng đá nặng.

Thật ra, nếu như Chung Lâm vẫn còn hờn dỗi trong lời nói. ... Dương Vũ cũng sẽ không biết nên làm thế nào mới phải. Hơn nữa, nhìn thấy Chung Lâm tức giận trong lòng hắn cũng không thoải mái.

Sau khi trải qua thời gian dài như vậy, Dương Vũ cuối cùng cũng rũ bỏ được bóng ma quá khứ kiếp trước bị Chung Lâm bỏ rơi. Nếu bản thân hắn thật sự yêu Chung Lâm, vì không để cho mình hối hận, hiện tại hắn phải bắt đầu kiên quyết giữ chặt Chung Lâm không tha! Hắn sẽ không để cho tiếc nuối của kiếp trước lại xảy ra.

Nhìn Chung Lâm đang ăn, Dương Vũ cười một tiếng. Cầm lấy phần bánh bao còn lại kia lặng lẽ đi về chỗ ngồi.

Trầm Di ở phía sau nãy giờ vẫn nhìn Chung Lâm và Dương Vũ, thấy Dương Vũ tỉ mỉ mua đồ ăn cho Chung Lâm như vậy, trong lòng nàng cảm thấy vui mừng. Thì ra tên này vội vã chạy xuống là đi mua đồ ăn cho Chung Lâm.

Nàng trong lòng cảm thấy đang vui mừng, nhưng đồng thời nàng cũng đang tự hỏi vì sao lại cảm giác có một chút mất mát đâu đây? Nàng cũng hi vọng có người quan tâm tới nàng như vậy. Chẳng qua đây chỉ là ảo tưởng của một mình nàng mà thôi. Trầm Di trong lòng cười khổ một tiếng, lại cúi đầu bắt đầu học.

Trước người Trầm Di chợt hiện lên một bóng dáng, sau đó âm thanh của Dương Vũ vang lên trong tai của nàng. “Bà chị, học tập siêng vậy?” Tiếp đó trên bàn của Trầm Di xuất hiện một cái bánh bao. Đồng thời, Dương Vũ kéo một cái ghế trống ở bên cạnh tới gần, rồi ngồi xuống cái bàn bên cạnh Trầm Di.

“Dương Vũ, Chung Lâm không có việc gì chứ?” Trầm Di ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một nụ cười. Cuối cùng Dương Vũ này cũng còn có chút lương tâm, biết nàng cùng Chung Lâm cũng còn chưa có ăn cơm.

“Đĩ nhiên, bà chị không nhìn một chút xem tôi là người như thế nào chứ.” Dương Vũ đắc ý cười, nói với vẻ xấu xa.

“Cậu thật xấu xa!” Vừa nói Trầm Di bắt đầu đem động tác đắc ý của nàng bày ra (Biên: Giờ hai bàn tay Gấu hăm dọa ấy mà).

“Đừng bà chị, nói thôi đừng đánh tôi chứ.” Dương Vũ lần này nhanh tay lẹ mắt, nhân lúc trước khi Trầm Di còn chưa ra tay liền lên tiếng nói.

Trầm Di ngượng ngừng cười một tiếng, “Thói quen, thói quen.” Nói xong Trầm Di liền mở phần bánh bao Dương Vũ vừa đem tới. “Cái này là mang cho tôi hả?”

“Đúng vậy, tôi thì ai cũng có thể quên, nhưng là bà chị thì tôi không dám quên.” Dương Vũ cợt nhả nói.

“Đi chết đi, mau trở về chỗ ngồi của cậu đi.” Trầm Di nghe xong trong lòng liền vui vẻ, nhưng cũng không có hiển lộ ra trên mặt.

“Không phải đâu? Bà chị, nói như thế nào tôi cũng chạy hơn trăm mét xuống dưới mua cho bà chị cái bánh bao, bà chị ngay cả cảm ơn một tiếng cũng không có, còn đuổi ta đi?” Trên mặt Dương Vũ lộ vẻ ai oán nhìn Trầm Di.

“Cậu chẳng qua là mua vì Chung Lâm mà thôi.” Trầm Di liếc nhìn Dương Vũ một cái, “Bất quá cuối cùng cậu còn có lương tâm, tốt lắm, sau này tôi sẽ nói tốt về cậu nhiều hơn trước mặt Chung Lâm.”

“Vậy thì cảm ơn bà chị nhiều”

Dương Vũ hài lòng tiêu sái trở về chỗ ngồi của mình ở phía trên, dựa vào trí nhớ của kiếp trước, hắn đưa tay vào học bàn tìm kiếm. Quả nhiên, một lúc sau hắn liền lấy ra một quyển sổ ghi chép việc điểm danh.

Dương Vũ cười một tiếng, nhìn chung quanh phòng học một cái, sau đó mở sổ điểm danh ra bắt đầu ghi chép. Dương Vũ là ủy viên kỉ luật của lớp hắn học, đặc biệt chịu trách nhiệm ghi danh học viên và vấn đề trong ban kỉ luật.

Sau khi thuận thực ghi chép xong, Dương Vũ liền lấy sách giáo khoa ra, chuẩn bị làm bài tập.

“Thực Hoa, hôm nay có bài tập gì không?” Dương Vũ quay sang Thực Hoa đang xem tranh châm biếm ở bên cạnh hỏi.

“Không biết.” Thực Hoa ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nói.

“Chết tiệt! Hỏi mày thiệt sai lầm” Dương Vũ chán nản, người này so với mình còn lười hơn, hỏi hắn còn không bằng hỏi chính mình. “Cạch.” Ngay khi Dương Vũ chuẩn bị hỏi tiếp thì Chung Lâm đã ném một tờ giấy bay đến trên bàn của hắn.

Quay đầu nhìn Chung Lâm mỉm cười một chút, Dương Vũ liền mở tờ giấy nhỏ ra xem.

“Bà cô già quả nhiên có cho bài tập!” Dương Vũ lâu bàu, miễn cưỡng mở sách tiếng Anh ra, tìm đề bài tập trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Năng Lực Sơ Hiện

Nhìn thoáng qua tờ giấy Chung Lâm ném cho mình bài tập hôm nay, Dương Vũ liền nhức thấy đầu. Trừ số học ra còn có cái môn chết bầm Anh ngữ.

Mở sách tiếng Anh ra thấy đám từ ngữ lộn ngoằn kia, Dương Vũ đầu lại bắt đầu đau.

Mặc dù Dương Vũ là được phục sinh, nhưng những kiến thức hần học được lúc trước đã trả lại toàn bộ cho thầy rồi. Đối với thứ Anh ngữ kia, là Anh ngữ biết hần, hần không hề nhận ra Anh ngữ. Qua mấy năm nữa, bản thân hần sợ rằng ngay cả mấy cái chữ cái cũng quên luôn. Dương Vũ thường xuyên vì vậy mà tự giễu cợt bản thân.

Không còn cách nào, Dương Vũ bắt đầu tự mình làm bài tập, bởi vì Chung Lâm luôn ở phía sau theo dõi hần. Kể từ khi cùng Chung Lâm gặp gỡ, Chung Lâm không cho phép hần bỏ qua bài tập.

Nếu như Dương Vũ thật không có làm bài, đến giờ học Chung Lâm liền tự tay dạy hần. Mặc dù Dương Vũ còn không biết nhưng cứ làm xong bài tập cái đã.

Hai người bọn họ bộ dạng giống như rất ân ái, hần thường xuyên được các bạn học hâm mộ. Nhưng Dương Vũ cũng là có khổ tự mình biết. Hần cho rằng là mình học không nổi những thứ đó. Bởi vì mỗi lần Chung Lâm giảng dạy hần xong, trong nháy mắt hần liền quên mất không còn một mống.

Mặc dù Dương Vũ cũng thường xuyên oán trách, cũng thường xuyên cùng Chung Lâm thương lượng không nên còn tiếp tục lãng phí thanh xuân như vậy. Nhưng Chung Lâm làm như không biết mệt, làm cho Dương Vũ buồn bực vô cùng.

"Ai, không có biện pháp, vì ngày mai mình phải cố gắng học tập thôi!" Dương Vũ gấp sách tiếng Anh lại, từ trong bàn lấy ra một quyển sách Anh ngữ.

Đây là sách học tập Anh ngữ Chung Lâm mua cho hần dùng. Nhưng mà Dương Vũ chưa từng xem qua.

Kinh nghiệm qua sau khi trọng sinh, Dương Vũ thật rõ ràng, thế giới sau này của hần cũng là thế giới hần biết trước kia. Giống như phải tốt nghiệp một trường đại học hạng ba mà thôi.

Lời nói không dễ nghe thì... những người như bọn họ thậm chí ngay cả nông dân công nhân còn thấp kém hơn. Cao cao với không tới, thấp thì nhìn không xong(Biên: Ngó lên thì không bằng ai, ngó xuống thì...ai cũng hơn mình), đến cuối cùng, Dương Vũ rơi vào kết quả trọng sinh.

Thế nhưng trời cao cho hần cơ hội trọng sinh, Dương Vũ tuyệt đối không để nó lãng phí lần nữa.

Trước kia, những thứ từ ngữ chết dầm này cho dù là một câu đơn giản nhất, Dương Vũ cũng phải tra từ điển mới có thể từ từ đọc hiểu. Chớ đừng nói chi là cách dùng những thứ từ chết toi này.

Hiện tại khiến cho Dương Vũ cảm thấy kỳ quái chính là, khi hần nhìn tờ thứ nhất hần liền có thể đọc hiểu giải thích được những thứ kia? Hơn nữa, không chỉ như vậy, thời điểm hần đang xem, trong đầu lại có thể suy một ra ba xuất hiện từ ngữ khác, câu cú tác dụng ngữ pháp.

"Chẳng lẽ mình thông minh ra?" trong lòng Dương Vũ kinh ngạc không dứt, từng từ từng từ bắt đầu lật lên. Thật là không nhìn không biết, vừa nhìn đã giật mình. Cuốn sách ấy trước kia rất là thâm ảo khó hiểu, bây giờ nhìn lại hình như ... quá thô thiển?

"À, thì ra là cái này có thể dùng như vậy, ừ, còn có thể như vậy dùng!" Dương Vũ vừa nhìn, hần đang xem chút nội dung trong óc của hần liền xuất hiện rõ ràng. Hơn nữa, những nội dung này cũng khắc sâu vào trong óc của hần.

"Mình thật là thông minh lên!" Dương Vũ khép lại quyển sách, nhắm hai mắt lại, nhớ lại những từ lúc này hần đọc.

Lúc này nhìn qua, cơ hồ phần lớn in sâu vào đầu hần, tựa hồ có người đem chúng khắc vào đó.

"Chẳng lẽ đây chính là trọng sinh xong sinh ra biến dị?" Một lát sau, Dương Vũ mở mắt. Trên mặt lộ ra nụ cười. Hần biết đây nhất định không phải là mình đột nhiên thông minh ra. Mà là sau khi trọng sinh, trí nhớ của mình, thậm chí là năng lực tư duy cũng đề cao thật lớn.

Mặc dù không đến mức gặp qua là không quên, nhưng so sánh với lúc đầu trước kia thì tốt hơn nhiều lắm. Nếu như tiếp tục như vậy mà nói..., cộng thêm sự cố gắng của mình, đời này có thể đủ thi đậu đại học Hoa Hạ rồi. Trong lòng Dương Vũ cao hứng nghĩ miên man.

Chẳng qua là Dương Vũ không dám khẳng định loại năng lực này của mình có vĩnh viễn hay không, hay là chỉ bộc phát một lúc. Thế nhưng cho dù chỉ là một đoạn thời gian, Dương Vũ cũng không muốn lãng phí.

Cho nên Dương Vũ cứ tiếp tục lấy ra sách số học vốn làm hần rất nhức đầu. Quả nhiên, với năng lực tư duy tăng mạnh hiện tại của hần, những thứ đề trước kia hần vẫn xem không hiểu, trải qua hần một phen nghiên cứu, các vấn đề như thế nhưng bây giờ giải quyết dễ dàng.

"Ohh ha ha, mình thành thiên tài rồi!" trong lòng Dương Vũ cao hứng reo hò.

"Này, Dương Vũ mày hôm nay không uống lộn thuốc chớ?" Thực Hoa ở bên cạnh chú ý Dương Vũ đã lâu rồi, nhìn Dương Vũ tối nay tự giác đọc sách, hần càng xem càng kỳ quái. Cuối cùng rốt cục không nhịn được hỏi.

"Tao không có bệnh, uống thuốc làm gì?" Dương Vũ bỏ cuốn sách vật lý trong tay xuống, kỳ quái nhìn Thực Hoa một cái. Tâm tình hần tối nay đặc biệt tốt, nếu không hần đã sớm phát một cái tát.

"Mày không có uống nhầm thuốc, cũng không có bệnh?" Thực Hoa dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Dương Vũ, "Tao luôn cảm giác được mày ngủ một lát xong liền thay đổi rất nhiều! Không nói tự sướng, bây giờ bản thân tự nhiên đi đọc sách!"

Thực Hoa biết Dương Vũ là hạng người gì. Trước kia Dương Vũ cũng giống như mình. Đi học thì ngủ, chưa bao giờ thích học tập. Chỉ có điều thằng Dương Vũ kia văn khoa phi thường lợi hại. Môn ngữ văn, mặc dù Thực Hoa chưa từng thấy Dương Vũ học tập qua. Nhưng mỗi cuộc thi, thành tích ngữ văn Dương Vũ ở trường học hơn một ngàn học sinh thì hẳn luôn cầm cờ đi trước.

Dương Vũ cũng là hạng người thông minh đột xuất, số học cùng Anh ngữ mỗi lần thi tuyệt đối không quá bốn trên mười điểm. Thằng này thời điểm đi thi những môn này luôn có cảm giác buồn ngủ?! Nhưng hẳn cũng chưa gian lận bao giờ.

Dùng lời của hắn tự nói chính mình là: "Tao chưa bao giờ ăn gian dù chỉ một lần!"

"Trời đất, hiện tại cũng học lớp mười một rồi, mày không biết mục tiêu của tao chính là đại học Hoa Hạ sao?" Dương Vũ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Thực Hoa như muốn giết chết cả trăm lần.

"Mục tiêu của mày? đại học Hoa Hạ?" trên mặt Thực Hoa lộ ra một tia thần sắc khinh thường.

"Thần khốn kia, mày muốn đi đảo rồi hả?" Dương Vũ tàn bạo nhìn chằm chằm Thực Hoa.

Mỗi lần Dương Vũ nói ra mục tiêu của hắn là đại học Hoa Hạ, Thực Hoa cũng nhin không được châm chọc hắn một phen. Bởi vì Dương Vũ căn bản không thể nào thi đậu trường đại học đệ nhất nước Hoa Hạ, tên là đại học Hoa Hạ.

"Quên đi, tao vốn lười châm biếm mày làm gì, không quấy rầy mày học tập nữa!" Thực Hoa ngượng ngùng cười một tiếng, quay đầu đi tiếp tục sự nghiệp của hắn.

Dương Vũ tiếp tục dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn như muốn nuốt sống Thực Hoa mấy bận nữa, sau đó hắn cũng bắt đầu tiếp tục đọc sách.

"Reng reng reng.....!" tiếng chuông tan học vang lên, Dương Vũ bỏ quyển sách xuống. Trên mặt lộ nụ cười thỏa mãn. Giờ phút này, hắn cảm thấy một loại cảm giác rất phong phú. Đó là một loại cảm giác thỏa mãn. Một loại cảm giác hắn chưa từng cảm nhận qua.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Đi Dạo Trên Sân Bóng

Tiết học thứ nhất buổi tối, sau khi tan lớp sẽ có 15 phút thư giãn.

Giống với ngày thường, vừa tan lớp, Dương Vũ cùng Chung Lâm thừa dịp thời gian ít ỏi này đi đến sân bóng. Đây là một sân bóng tiêu chuẩn. Nhưng bởi vì trường trung học Cẩm Tú nằm ở giữa hai dãy núi lớn. Cho nên, hai bên sân bóng chỉ toàn là núi.

Phía sau sân bóng chính là dãy trường học thứ nhất. Phía tây là dãy trường học thứ hai, hai bên sân bóng có một đường đi từ chân núi quanh co thông đến phía trên.

Cũng bởi vì như vậy, cả hai bên sân bóng, thậm chí là phía bắc cũng toàn là rừng cây xanh um tươi tốt. Hoàn cảnh trữ tình như vậy thật thích hợp cho vài đôi tình nhân trong trường tới đây tản bộ.

Mặc dù trường trung học Cẩm Tú nghiêm cấm hiện tượng yêu sớm, nhưng hễ trên có chính sách thì dưới liền có đối sách, những học sinh yêu sớm này tự nhiên cũng không thiếu biện pháp, bọn họ tất nhiên sẽ không ở trước mặt giáo sư trước công khai hẹn hò. Làm như vậy không thể nghi ngờ là đem mình thả vào đầu sóng ngọn gió.

Lúc này sân bóng đã bắt đầu náo nhiệt, một đôi tình lữ tay trong tay trên sân, hưởng thụ thời khắc khó có này.

Dù sao, chương trình học ở trung học Cẩm Tú an bài vô cùng chặt chẽ, chỉ có xế chiều thứ bảy cùng chủ nhật không cần đi học, trừ buổi tối thứ bảy không cần đến lớp tự học, những lúc khác bọn họ đều phải lên lớp.

Vì thế, những đôi tình nhân không có nhiều thời gian dư thừa để hẹn hò. Cũng chính bởi vậy, những đôi tình nhân nhỏ này mới dành chút thời gian giải lao giữa giờ đi tới đây hưởng thụ chút thế giới riêng tư của hai người.

Sân bóng lớn như thế nên mặc dù có tới mấy chục đôi tình nhân tản bộ, nhưng không ai làm ra tiếng động xôn xao chút nào, tất cả mọi người đều cực kỳ

ăn ý hưởng thụ thời gian hiếm có này.

Dương Vũ cùng Chung Lâm nhìn nhau cười một tiếng, hai người ăn ý đi tới rừng cây phía sau sân bóng.

Hai người nắm tay nhau theo đường bên cạnh sân bóng chạy đi, thẳng một mạch về phía trước, lúc đi qua nhiều chỗ cả hai đều nghe tiếng động không bình thường rất rõ ràng phát ra từ rừng cây (Biên: Trẻ em dưới 18 không nên nghe âm thanh này)

Nghe được những tiếng động kia, trong nháy mắt hai người không khỏi liếc nhau một cái. Mặc dù sân bóng có chút tối nhìn không rõ về mặt của nhau. Nhưng hai người Dương Vũ và Chung Lâm đều cảm thấy ý cười trong mắt đối phương.

Nhưng hai người họ cũng không có lúng túng, dù sao loại chuyện như vậy mỗi ngày ở đây đều thấy. Ở trong rừng cây phía sau sân bóng, cơ hồ mỗi buổi tối đều có đám tình nhân nhỏ ở đây thân mật. Đây là chuyện rất bình thường.

Hai người cùng nhau ngồi xuống trên cỏ, cảm thụ được nhiệt độ của đối phương, hai người đều không nói gì, hưởng thụ sự yên tĩnh trong chốc lát này.

Phía trên trường học vẫn ồn ào, thậm chí là quá náo nhiệt. Nhưng cứ hễ là học sinh trường trung học Cẩm Tú đều biết, sân bóng lúc này là không thể đi. Có lẽ đây là một quy định bất thành văn. Khóa tự học buổi tối, trong mười lăm phút giữa giờ này, cả sân bóng trừ những đôi tình nhân ra, những người khác tự giác tránh xa. Cho nên mặc dù phía trên náo nhiệt, nơi này lại yên tĩnh vô cùng.

Đầu Chung Lâm nhẹ nhàng tựa vào vai Dương Vũ, lắng nghe tiếng tim đập của Dương Vũ. Ngoài miệng giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng thủy chung vẫn không nói ra.

"Em muốn nói gì thì cứ nói đi!" Dương Vũ tựa hồ biết Chung Lâm muốn nói ra suy nghĩ của mình, xoay đầu lại, lấy tay nhẹ nhàng vỗ về đầu Chung Lâm (Biên: Sặc... trong lúc này mà vô đầu nằng mới lạ chứ).

"Dương Vũ, trong một khắc lúc chiều, em bỗng nhiên cảm thấy anh rất xa lạ! Em tựa hồ cảm thấy khi đó không phải là anh, mà anh như biến thành một người khác!" Vừa nói Chung Lâm vừa ngẩng đầu lên nhìn Dương Vũ.

Nghe Chung Lâm nói, trong lòng Dương Vũ hơi hồi hộp. Hắn biết Chung Lâm bây giờ trong lòng còn canh cánh chuyện lúc chiều. Chẳng qua, khi đó chính hắn vừa mới trọng sinh tới đây, làm sao nhanh chóng điều chỉnh bản thân được?

Thậm chí, cho tới bây giờ, Dương Vũ cũng tựa hồ sống ở trong mộng ảo. Tựa hồ hết thảy chuyện này đều không phải là sự thật. Hơn nữa, có cảm giác "Minh thật sự không phải là mình." Dương Vũ nghĩ đến mà buồn bực trong lòng.

"Minh không phải là mình!" Đây chính là chỗ mâu thuẫn hiện tại của Dương Vũ. Nói hắn là Dương Vũ đơn thuần lúc trước sao? Hắn hiện tại lại có trí nhớ của vài năm sau.

Hắn thật sự còn là hắn sao? Nhưng hắn lại nhớ tới trước kia, cũng chính là hiện tại? Dương Vũ đã không phải là Dương Vũ đơn thuần nữa.

"Tại sao?" Tựa hồ cảm nhận được tâm tình Dương Vũ, Chung Lâm xoay đầu lại, nhìn ánh mắt Dương Vũ hỏi.

"Không có chuyện gì!" Dương Vũ lắc đầu, như muốn đem những mọi chuyện đáng ghét kia vứt ra khỏi đầu. "Lúc chiều anh chỉ ngủ một lúc xong tâm tình đột nhiên không tốt. Thật xin lỗi."

"Sau này không cho phép nói xin lỗi với em!" Chung Lâm vội vàng dùng hai tay nhỏ bé chặn miệng Dương Vũ lại, "Chỉ cần sau này anh không đối xử với em như vậy nữa là được!" Chung Lâm thò thè nói.

"Sẽ không đâu, anh sau này sẽ không bao giờ làm thế với em!" Vừa nói Dương Vũ nhẹ nhàng ôm Chung Lâm. Đồng thời, trong lòng Dương Vũ càng thêm kiên định.

"Trời cao cho mình một cơ hội sống lại. Như vậy mình nhất định sẽ không lãng phí lần nữa! Kiếp trước tiếc nuôi kiếp này tuyệt đối sẽ không phát sinh lại!"

Nghĩ tới đây, Dương Vũ ôm thật chặt Chung Lâm, "Kiếp này, mình tuyệt đối sẽ không buông tay ra nữa!" Dương Vũ ngẩng đầu nhìn trời, trong đầu cũng là xuất hiện một bóng hình xinh đẹp khác.

"Nàng lúc này chắc còn đang học trung học cấp hai?" "Nàng" trong miệng Dương Vũ dĩ nhiên là một người yêu khác của hắn - Tiêu Ngọc.

Chung Lâm cùng Tiêu Ngọc vẫn luôn là tiếc nuối vĩnh viễn trong lòng Dương Vũ ở kiếp trước. Chẳng qua là kiếp này bản thân nên đối xử thế nào với hai nàng? Các nàng ai cũng là cô gái rất ưu tú, mình thật có cái phúc khi được yêu hai nàng sao?

"Thật là đáng ghét!" Dương Vũ âm thầm thở dài một hơi. Chẳng qua là, hắn không nghĩ tới xã hội bây giờ có thể cho phép hắn có hai nữ nhân sao? Thậm chí, hiện tại Dương Vũ tựa hồ không cảm giác được bản thân có hoa tâm?

"Ài, không suy nghĩ nhiều, hiện tại Tiêu Ngọc đối với mình còn là một giấc mộng!" Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng, chẳng qua hắn đã hạ một quyết định trong lòng! Bất luận như thế nào, ta cũng sẽ không làm cho mình hối hận lần nữa!"

"Dương Vũ, anh đang suy nghĩ gì đấy?" Chung Lâm nhẹ nhàng đẩy hắn, nhẹ giọng hỏi.

"Không có gì. Tốt lắm, đã đến giờ rồi, chúng ta đi về đi!" Vừa nói Dương Vũ liền đứng lên, cuối cùng kéo Chung Lâm đi về khu trường học.

Biên: Thất vọng quá.....!!!! Lần này thế là ngay cả kiss một cái cũng không có

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Tình Địch

Sau một giờ học ngắn ngủi, trong trường học lại khôi phục sự an tĩnh. Nhưng trong lớp học Dương Vũ vẫn còn rất náo nhiệt.

Dương Vũ quay đầu lại nhìn thoáng qua những người đang bàn luận xôn xao ở phía sau một cái, chân mày không khỏi nhíu lại.

Những đứa đang nói chuyện ở phía sau, Dương Vũ đều biết, hơn nữa quan hệ cũng không phải là tệ! Những người này đi học thì đùa giỡn, đi trễ về sớm, bỏ tiết học lại càng là chuyện thường như cơm bữa. Nhưng Dương Vũ cũng lưu ý, không cần tùy tiện đắc tội với người khác là cách sống trước đây của Dương Vũ.

Quay đầu chuyên tâm xem sách bài tập ở trên bàn, tâm tình Dương Vũ bây giờ rất là khoái trá! Nhìn những bài tập này, Dương Vũ tựa hồ như lại trở về với các bài tập ngữ văn phong phú của ngày xưa.

Ngữ văn, có thể nói là ưu thế trời sanh của Dương Vũ! Cho dù hần chẳng bao giờ tốn nhiều thời gian học tập, nhưng ở mỗi cuộc thi, thành tích ngữ văn của hần đều là một trong những người đứng đầu của trường. Đây là một chuyện tình tương đối kì dị.

Mà hiện tại, Dương Vũ nhìn môn Anh Ngữ trước kia vốn vẫn làm cho hần đau đầu, trong lòng từ từ lại có một loại cảm giác phong phú. Vào giờ khắc này, trong đầu hần hiện rõ ràng đáp án của mỗi bài tập. Thậm chí mỗi bài tập hần còn có nhiều đáp án khác nhau.

Mặc dù, Dương Vũ không biết đáp án như vậy có đúng hay không. Nhưng hần tin tưởng vào cảm giác của mình. Cảm giác này khiến cho sự tự tin của Dương Vũ tăng cao, cả người cũng hưng phấn hơn.

Mỗi lần làm bài tập ngữ văn, Dương Vũ đều có cảm giác như thế. Mà hiện tại, cảm giác như vậy lại xuất hiện trong những môn học khác. Bất kể nó có đúng hay không, trước hết cứ làm trước rồi hãy nói sau.

“Xoẹt...xoẹt...”

Dương Vũ múa bút như chớp, dưới cảm giác hưng phấn này, hần hoàn thành các bài tập Anh ngữ rất nhanh. Tiếp theo, bài tập các môn khác cũng được Dương Vũ hoàn thành.

“Dương Vũ, mày làm xong bài tập rồi hả?” Thực Hoa bên cạnh trợn mắt há mồm nhìn Dương Vũ múa bút như chớp, mãi đến cuối cùng hần mới lên tiếng hỏi.

“Cầm lấy mà chép đi.” Dương Vũ hào phóng mang tập bài tập ném tới.

“Wow...! Mẹ ơi.....!!!!, Dương Vũ, mày giỏi thiệt.” Nhìn tập bài tập tràn đầy chữ nghĩa, trên mặt Thực Hoa lộ ra vẻ khó tin. “Tao bây giờ thật hoài nghi là mày đã thay đổi. Ah... thật thông minh.”

“Mẹ kiếp. Mày có muốn chép không? Nếu không thì trả lại cho tao.” Dương Vũ đưa tay phải ra, định lấy lại tập bài tập.

“Chậm đã.” Thực Hoa chặn tay Dương Vũ lại. “Mặc dù không biết mày làm đúng hay sai nhưng tao vẫn quyết định chép.” Thực Hoa vẻ mặt đầy kiên nghị, “Thà giết lầm còn hơn bỏ sót! Tao chép chắc rồi.” Thực Hoa nói với bộ dạng khẳng khái hy sinh.

“Muốn chết hả? Chép đi, nói nhảm hoài.” Dương Vũ vỗ vai Thực Hoa nói.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một lúc sau là đã hết thời gian học.

Còn khoảng một phút là đến giờ tan học, Dương Vũ đã cất sách xong, quay đầu lại nhìn thoáng qua Chung Lâm, Chung Lâm còn nhanh hơn cả hần, tất cả đều đã chuẩn bị xong, chỉ còn đợi tiếng chuông tan học thôi.

Hai người liếc nhau một cái, mỉm cười đầy ẩn ý.

“Đương Vũ! Tình địch của mày lại tới kia.” Thực Hoa đẩy nhẹ Đương Vũ một cái, hướng phía ngoài hành lang chếp miệng. Đương Vũ quay đầu lại nhìn thoáng qua, vừa lúc thấy một người đang đứng ở hành lang lớp học của bọn họ. Người kia mặc dù quay lưng về phía phòng học, mặt hướng về phía đây trường học đối diện. Nhưng Đương Vũ vừa nhìn thấy bóng lưng của hắn. Liên hận đến nghiêng răng kèn kẹt.

Mặc dù chưa đến nỗi hóa thành tro cũng nhận ra được. Nhưng Đương Vũ từ bóng lưng của hắn cũng nhận ra được, hắn đúng là tình địch của mình. Chung Lâm còn có một người khác theo đuổi, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã của Chung Lâm từ khi còn nhỏ.

“Thằng này thực là hết hy vọng vẫn không thay đổi.” Đương Vũ quay đầu lại âm thầm mắng.

“Đương Vũ, có muốn tao phụ mày một tay làm thịt nó không?” Thực Hoa đẩy nhẹ Đương Vũ thấp giọng nói.

“Hừ, nói nhỏ thôi cho tao nghe.” Đương Vũ trợn mắt nhìn Thực Hoa một cái. “Mày muốn hại chết tao sao? Lớn tiếng như vậy.” Đương Vũ quay đầu lại liếc Chung Lâm một cái, thấp giọng nói với Thực Hoa.

“Giáo huấn thằng này một chút chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.” Trong mắt Đương Vũ tinh quang chợt lóe, giọng nói trầm xuống. Nếu như Đương Vũ nhớ không nhầm, đến cuối cùng Chung Lâm và hắn chia tay chính là do người này!

“Đời này nhất định phải đem hắn thu phục rồi.” Đương Vũ lúc này thâm quyết định. Bất quá, nghe nói tên này có chút quan hệ với xã hội đen, mình muốn thu phục hắn cũng không phải dễ.

“Chuyện này còn phải từ từ thương nghị, nghĩ biện pháp tốt giải quyết hắn.” Đương Vũ nói khẽ với Thực Hoa.

“Mẹ kiếp, còn nghĩ gì nữa, trực tiếp tìm người đánh hắn là được.” Thực Hoa khinh bỉ nhìn Đương Vũ nói. Thực Hoa sở dĩ nói như vậy, là vì ở bên ngoài hắn cũng có chút quan hệ.

“Reng reng reng.....” Vừa lúc đó, tiếng chuông tan học cũng vang lên.

“Người anh em, tao biết mày tốt với tao. Bất quá chuyện này từ từ sẽ tính, không cần tìm phiền toái làm gì.” Đương Vũ đứng lên, thấp giọng dặn dò Thực Hoa xong, liền xoay người hướng Chung Lâm đi tới.

“Tan học rồi.” Chung Lâm nhìn Đương Vũ một cái, cầm lấy cặp đi về phía sau. Đương Vũ lúc này cũng vội vã đi theo.

“Chị Trâm, đi nào.” Bình thường, bọn họ vẫn cùng với tên ở ngoài hành lang cùng đi.

“Lý Bân, sao cậu lại đến sớm vậy?” Chung Lâm nhíu mày, hướng về phía Lý Bân nói.

“Dù sao ở phía trên cũng không có chuyện gì, Thầy giáo cũng không quản.” Lý Bân cười nhìn Chung Lâm nói.

“Hừ.” Vừa thấy Lý Bân, trong lòng Đương Vũ cực kì khó chịu, trong lòng hung hăng hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng bước tới bên cạnh Chung Lâm.

“Chậm quá, chúng ta hay là đi nhanh lên đi.” Vừa nói Đương Vũ vừa nắm lấy tay Chung Lâm đi về phía trước.

Liếc mắt nhìn Đương Vũ một cái. Trong mắt Lý Bân hung quang chợt lóe rồi biến mất. “Chị Trâm, chúng ta cũng đi thôi.” Lý Bân chào Trâm Di một tiếng, cả hai liền đi theo Đương Vũ.

Vừa nắm tay kéo Chung Lâm đi, trong lòng Đương Vũ vô cùng bức bối. Mỗi lần nhìn thấy cái tên kia Đương Vũ cũng hận không thể cho hắn một trận. Chẳng qua, đây cũng là suy nghĩ của Đương Vũ mà thôi. Hơn nữa, sau khi sống lại, ý nghĩ này lại càng thêm mãnh liệt.

Vừa nghĩ tới kiếp trước, Chung Lâm cũng là vì tên kia mà rời khỏi mình. Trong lòng Đương Vũ lửa giận đã ngút trời.

“Hừ!” Đương Vũ chợt buông tay Chung Lâm ra. “Đương Vũ, anh làm sao vậy?” Chung Lâm kì quái nhìn Đương Vũ rồi hỏi.

“Không có chuyện gì.” Đương Vũ hít một hơi thật sâu, tâm tình mới bình tĩnh được một chút, chẳng qua là sắc mặt vẫn khó coi như cũ.

“Đương Vũ, nếu không thì như vậy đi. Ngày mai em bảo anh ấy không cần xuống đây nữa.” Chung Lâm thấp giọng nói với Đương Vũ, nàng cũng biết Đương Vũ nhất định là vì chuyện này cảm thấy không thoải mái.

“Không cần.” Trong lòng Đương Vũ cực kì không thoải mái, hừ lạnh một tiếng cự tuyệt nói. Hắn biết chuyện này phải nhanh chóng giải quyết. Chỉ có giải quyết Lý Bân, Đương Vũ mới có thể nắm chắc không để Chung Lâm rời khỏi mình.

Q.1 - Chương 12: Tình Địch Khiêu Khích

“Đương Vũ, anh không nên tức giận. Cùng lắm thì em...” Vừa nói Chung Lâm ghé sát vào tai Dương Vũ, thấp giọng nói cái gì đó.

Sau đó, trên mặt Dương Vũ liền nở nụ cười, quay đầu lại đặc ý nhìn Lý Bân một cái.

Trong mắt Lý Bân hung quang chợt lóe rồi biến mất, hung hăng trợn mắt nhìn Dương Vũ một cái, sau đó liền nghiêng đầu không thèm nhìn hai người Dương Vũ, miễn cho mình nhìn rồi lại càng buồn bực.

Theo làn sóng học sinh, bốn người đi đến bãi xe trong trường học. Ở đó, tìm được xe đạp của mình, bọn họ liền chạy ra khỏi trường.

Lúc này chính là đầu thu, ánh trăng sáng như bạc, chiếu rọi khắp nơi. Một trận gió nhẹ thổi qua, mang đến cảm giác có chút lạnh lẽo.

Chung Lâm ngồi ở đằng sau, hai tay ôm eo Dương Vũ, đầu thì ghé sát sau lưng, nhẹ nhàng tựa vào người Dương Vũ.

“Lúc nãy lời em vừa nói có phải là thật không vậy?” Dương Vũ vừa đạp xe vừa nói.

“Đương nhiên là thật.”

“Hắc hắc.....” Dương Vũ cười hắc hắc rồi không nói thêm gì nữa.

“Xoạt” một tiếng, một chiếc xe đạp từ bên cạnh Dương Vũ xông đến. Dương Vũ đang muốn chửi ầm lên thì một âm thanh liền truyền tới. “Ha ha, Dương Vũ, mày chạy chậm như vậy, có phải là hết khí lực rồi phải không? Chẳng lẽ là thận hư rồi.”

“Mẹ kiếp.” Dương Vũ lập tức chửi ầm lên. “Thằng khốn, mày muốn chết hả?” Vừa nói Dương Vũ liền tăng tốc, chạy tới bên cạnh Thực Hoa.

“Ha ha.... Dương Vũ, tao nghĩ mày thật sự là hư thận rồi. Có phải không Chung Lâm?” Vừa nói Thực Hoa còn rất đặc ý mở to mắt nhìn Chung Lâm.

Chung Lâm sắc mặt đỏ lên, liếc Thực Hoa một cái, “Cẩn thận chạy xe đi.”

“Ha ha.... Chuyện này tớ tự nhiên sẽ cẩn thận, thôi không quấy rầy hai người nữa. Tớ đi trước đây, tớ cũng không muốn giống như người khác mặt dày làm kỳ đà cản mũi đâu.” Vừa nói Thực Hoa còn liếc Lý Bân ở phía sau một cái.

“Mau cút đi, cẩn thận nếu không lại rơi xuống cống đấy.” Dương Vũ hướng Thực Hoa hét to một tiếng. “Ha ha, nhờ phúc của mày, tao sao rớt xuống cống được.”

Không mất bao lâu, bọn Dương Vũ đã đến trung tâm huyện thành. “Lý Bân, anh về một mình trước đi!” Lúc tới đường cái, Chung Lâm quay về phía sau nói với Lý Bân.

“Ngay cả đường đi hán cũng không biết sao?” Trong lòng Dương Vũ khó chịu, tự nhiên giọng nói cũng không thoải mái.

“Được rồi, có phải em nói chuyện với anh ấy cũng là sai không?” Chung Lâm trách cứ nói. “Anh không phải có ý đó.” Thật ra thì trong lòng Dương Vũ đang có ý đó, Chung Lâm không nói chuyện với Lý Bân là tốt nhất.

Có lẽ đây chính là tâm tư của Dương Vũ.

“Được lắm. Vậy em sau này sẽ không nói chuyện với anh ấy, cũng không nói chuyện với anh nữa.” Chung Lâm tựa hồ như có chút tức giận. “Anh không có nói như vậy mà.” Dương Vũ hung hăng đạp xe đạp, hướng nhà Trầm Di chạy tới.

Sau khi đưa Trầm Di về tới nhà, sau đó hai người cũng về đến nhà Chung Lâm.

“Em lên đây. Lúc về anh cẩn thận một chút.” Chung Lâm cẩn thận nhắc Dương Vũ trước khi lên lầu.

“Anh biết rồi. Em lên nhà đi!”

Nhìn Chung Lâm đi lên lầu, Dương Vũ liền cuội xe đạp chạy trở về trường học. Thật ra thì mỗi lần sau khi tan lớp tự học buổi tối, Dương Vũ đều đưa Chung Lâm về. Sau đó, lấy xe đạp của Chung Lâm trở về trường. Ngày hôm sau, Trầm Di sẽ chờ Chung Lâm tới trường học.

“Xoẹt!” Bất ngờ, phía trước đường xuất hiện một bóng đen, chặn đường Dương Vũ. Dương Vũ hoảng sợ, dừng xe lại, nhìn về người mới xuất hiện.

“Đương Vũ, tao có lời muốn nói với mày.” Người đến chính là Lý Bân.

“Xui xẻo rồi!” Dương Vũ trong lòng thầm hô một tiếng, sắc mặt cũng lạnh xuống. “Tao không có gì để nói với mày cả.” Dương Vũ lạnh lùng nói.

“Hừ, chuyện tao muốn nói với mày chính là chuyện của Chung Lâm!” Lý Bân đi tới trước mặt Dương Vũ, hung hăng nói.

“Sau này mày cách xa cô ấy một chút!” Nghe đến đó Dương Vũ trong lòng lửa giận bốc cao, cho nên không đợi Lý Bân mở miệng đã lạnh lùng quát.

“Đây cũng chính là lời tao muốn nói với mày!” Trong lòng Lý Bân tức giận, hướng về Dương Vũ gào lên một tiếng, tiếp tục nói: “Tao khuyên mày tránh xa Chung Lâm một chút. Nếu không thì... Hừ hừ!”

“Nếu không thì như thế nào? Mày có thể giết tao được à? Dương Vũ tà tà phì cười, khinh thường nói, “Tao đã nhìn mày lâu rồi. Mỗi ngày giống như con chó Nhật chạy theo phía sau tao với Chung Lâm, mày có thấy phiền hay không? Mày không phiền nhưng tao thì thấy phiền đấy.” Dương Vũ nói liên tục.

Nghe Dương Vũ nói như vậy, lửa giận của Lý Bân càng bốc cao. Nếu như không có Dương Vũ thì Chung Lâm đã sớm là người của hắn! Nghĩ đến người mình thích bị cướp đi trước mắt. Trông mắt Lý Bân như muốn phun lửa. (DG: Quái, tên này phun lửa nhiều nhỉ, mà chẳng thấy lửa đâu...)

“Tao cảnh cáo mày lần cuối cùng, bắt đầu từ ngày mai, mày nhất định phải rời xa Chung Lâm. Nếu không đừng trách tao không khách khí!” Lý Bân lửa giận ngút trời hướng Dương Vũ nói.

“Mày thật là một tên đại ngu ngốc!” Dương Vũ muốn đập cho hắn một trận nhưng cố gắng nhẫn nhịn, chăm chọc một câu rồi chuẩn bị bỏ đi.

“Không được đi.” Lý Bân đưa tay nắm lấy xe đạp của Dương Vũ. “Nếu như hôm nay mày không nói ra ràng thì đừng hòng rời đi.” Lý Bân tức giận nói.

“ĐCM... Mày muốn gì?” Dương Vũ lửa giận bốc cao, xuống xe đạp, tung một cước thẳng vào người Lý Bân

(DG: đánh dòi, đánh dòi...)

Biên: Chờ mãi mới có cảnh hấp dẫn như vậy)

“Bốp!” Dương Vũ đá thẳng vào bụng Lý Bân. Trục tiếp đem Lý Bân đá văng ra ngoài mấy bước. Lý Bân lấy tay ôm bụng, rên lên một tiếng.

“Mẹ nó, mày dám đánh tao à.” Lý Bân giận dữ quát một tiếng, liền hướng Dương Vũ nhảy tới. Nhìn Lý Bân bị mình đá một cước bay đi, Dương Vũ sùng sốt một chút. Cảm thấy sau khi trọng sinh, mình đã đổi khác rất nhiều. Nếu như đối lại là hắn trước đây thì tuyệt đối sẽ không rat tay như vậy.

Bất quá, hắn cảm giác mình có một loại khí lực kì lạ.

“Mày dám đánh tao, không muốn sống nữa rồi à!” Lý Bân nhảy tới, vừa nói vừa vung tay tính đâm vào mặt Dương Vũ. Trong lòng của hắn đinh ninh là dưới một quyền này của mình thì Dương Vũ sẽ bị đánh văng đi.

Cũng khó trách Lý Bân có suy nghĩ như vậy, hắn lớn lên tương đối cường tráng, thân cao một thước tám. Đối phó với người nhỏ con như Dương Vũ thì chỉ đơn giản như lấy đồ trong túi vậy?

“Hừ!” Nhìn Lý Bân đâm tới, Dương Vũ bỗng nhiên cảm giác được trông mắt nóng lên, hắn tựa hồ như thấy được nắm tay của Lý Bân cực kỳ chậm rãi đi đến. Nhưng cảm giác như vậy chỉ xuất hiện trong nháy mắt liền biến mất không thấy đâu nữa. Tuy nhiên, Dương Vũ đã nắm chắc cơ hội, sau khi lùi một bước liền dễ dàng tránh được một đâm của Lý Bân.

“Quý thật!” Lý Bân cảm thấy kinh hãi, hắn không ngờ Dương Vũ lại có thể tránh một đâm của mình! Sau khi phản ứng lại, hắn liền muốn thu tay lại. Nhưng hắn không nghĩ bởi vì dùng sức quá nhiều nên cả người của hắn cũng đổ nhào sang một bên.

- “Mẹ kiếp!” Dương Vũ hoặc là không làm, đã làm thì làm đến cùng, chột đưa chân mình ra ngáng chân Lý Bân.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13: Hung Hăng Giày Xéo Tình Định

“Bịch!” Chân Lý Bân bị vương chân Dương Vũ, cả người liền ngã xuống mặt đất.

Nhìn thấy Lý Bân bị vương chân mình ngã xuống, Dương Vũ cười lạnh một tiếng. Hoặc là không làm, đã làm là làm đến cùng, Dương Vũ dứt khoát bước tới bên Lý Bân.

“Mẹ mày! Mày càng lớn lối tao càng đánh.” Dương Vũ vừa hung hăng mắng vừa nhấc chân đạp thẳng vào bụng Lý Bân.

“Hự.” Lý Bân rên lên một tiếng, thân hình lăn lộn trên đất, muốn đứng dậy. Nhưng Dương Vũ không bỏ qua cho hắn. Hắn tiến lại đạp thêm một đạp đem Lý Bân giẫm trên mặt đất.

“Mày không phải là rất mạnh sao? Đứng lên đi! Đừng giống như một con chó chỉ biết quỳ rạp trên mặt đất như thế.” Dương Vũ hung hăng đạp thêm mấy đạp. Lý Bân cảm thấy hoa mắt thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh.

“Mày có bản lĩnh thì tôi nay giết tao đi!” Lý Bân đau đến nỗi suýt chảy cả nước mắt. Hắn mặc dù lớn lên tương đối cường tráng. Nhưng dù sao cũng là người bình thường, hơn nữa còn là một thiếu gia. Bình thường có lúc nào lại phải chịu khổ như vậy?

“Giết mày hả? Mày nghĩ tao điên à, vì thằng như mày mà tự hại mình sao?” Dương Vũ gắt giọng, lại đạp thẳng vào bụng Lý Bân một đạp nữa.

Hiện tại Dương Vũ đúng là càng nghĩ càng nổi giận. Nghĩ đến kiếp trước do tên này ở sau lưng Chung Lâm gây sự mới làm cho cô ấy rời khỏi mình. Dương Vũ hận không thể một đám đánh chết hắn. Nhưng mặc dù tức giận, Dương Vũ vẫn không mất đi lý trí. Hắn cũng chỉ là đạp vào bụng để cho Lý Bân cảm nhận được sự thống khổ chứ cũng không để lộ ra vết thương rõ ràng.

“Tao cảnh cáo mày!” Dương Vũ đứng trước mặt Lý Bân, mắt nhìn xuống hắn. “Sau này không nên xuất hiện ở trước mặt tao. Từ bây giờ phải biến mất, không được lảng vảng bên cạnh Chung Lâm! Nếu không, tao thấy mày một lần thì đánh mày một lần!” Dương Vũ hung hăng nhổ một bãi nước bọt bên cạnh chỗ Lý Bân nằm, nói với giọng điệu của người chiến thắng.

Nhìn bộ dáng đắc ý của Dương Vũ, hai mắt Lý Bân hung quang chột hiện, lửa giận hừng hực trong hắn dường như có thể khiến cho không khí xung quanh bị thiêu đốt.

Giờ khắc này, hắn cảm nhận được nỗi khuaht nhục vô tận! Dương Vũ đã trắng trợn sỉ nhục hắn, Lý Bân càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, giờ khắc này hắn chỉ muốn giết chết con người ở trước mặt này.

Bỗng nhiên, Lý Bân rống lên một tiếng. Cả người bắn khỏi mặt đất. Trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn. “Tao muốn giết mày!” Lý Bân gầm lên, hướng về Dương Vũ tung ra một đám.

Dương Vũ cảm thấy hoảng sợ, không kịp ứng phó, chỉ nghe “Bốp!” một tiếng, quả đám của Lý Bân đã nện thẳng vào mặt hắn.

“Oanh!” Nhất thời Dương Vũ cảm giác như đầu mình nổ tung ra! Cảm giác đau đớn mãnh liệt trong nháy mắt tràn ngập đại não, cả cơ thể cũng có cảm giác như vậy. Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, Dương Vũ cảm thấy như trước mắt mình là hàng ngàn hàng vạn vì sao.

“Ai da.” Dương Vũ rên lên một tiếng, cả người nhanh chóng lui về một bên.

“Thằng khốn kiếp này, tao muốn giết mày.” Ánh mắt Lý Bân đỏ bừng, lại giẫm chân xuống đất xông tới chỗ Dương Vũ! Đồng thời nắm tay to lớn lại đánh thẳng tới ngực Dương Vũ.

Bị Lý Bân nện một đám lên mặt, đầu óc Dương Vũ đã cảm thấy choáng váng. Trong nháy mắt, hắn chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể tràn ngập đau đớn, tất cả những thứ khác dường như đều biến mất không dấu vết. Đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt đau rát, Dương Vũ cảm nhận thấy gương mặt mình giống như bánh bao bị trương lên, cảm giác rất đau nhức.

Hung hăng phun ra một ngụm máu, Dương Vũ lấy lại tinh thần, nhìn hướng Lý Bân đang đánh tới. Mắt hắn lộ ra một tia sát khí.

“Mẹ nó, hôm nay tao với mày xem ai chết!” Dương Vũ rống giận một tiếng, liền huy quyền đánh tới.

(Hoan hô! Oánh đi nào)

“Bốp!” “Bốp!”

Dương Vũ bị Lý Bân nện một quyền lên ngực, nhưng là đồng thời quyền của hắn cũng hung hăng nện lên mặt Lý Bân.

“Ai da....” Hai người không hẹn mà cùng rên lên một tiếng thảm thiết rồi đồng thời lui ra.

“Mẹ nó.... Đau thật!” Dương Vũ vuốt vuốt nơi ngực như là bị trọng chùy oanh kích, hung hăng mắng một tiếng. Đồng thời trong lòng lửa giận càng sâu.

“Hôm nay tao không giết mày thì không làm người!” Lý Bân lấy tay sờ sờ má trái bị Dương Vũ đánh trúng. Cảm giác được thật đau nhức! Hơn nữa má trái đau đến nỗi chảy cả nước mắt, đồng thời thị lực của hắn cũng bị giảm xuống.

“Ha ha.” Dương Vũ thấy mình đánh mất Lý Bân biến thành mất gấu mèo, lúc này không nhịn được chỉ tay vào Lý Bân cười phá lên. “Lần này thì mày biến thành súc sinh rồi. Khụ khụ...” Dương Vũ vừa cười to, vừa lớn tiếng nói chuyện, lại không nghĩ tới ngực bị đau, lại ho lên sặc sụa.

Cảm nhận trên mặt đang chảy ra chất lỏng nóng hầm hập, Lý Bân cảm thấy bối rối, lấy tay sờ sờ một chút, đưa tới trước mặt nhưng lại nhìn không rõ rút cục là máu tươi hay là nước mắt.

“Mẹ ơi, mình chảy máu rồi. Mắt của mình hình như mù rồi.” Trong lòng Lý Bân cực kì hoảng sợ, hẳn cho là con mắt trái của hắn đã bị Dương Vũ đánh mù rồi.

“Tao phải giết mày!” Lý Bân tuy trong lòng sợ hãi, nhưng hận ý với Dương Vũ lại càng tăng lên.

“Bốp!” “Bốp!”

Hai người lại một lần nữa lao vào nhau, mày một quyền tao một cước, không phân biệt người nào ra đòn trước.

Dương Vũ thở hổn hển, lùi về phía sau một bước, toàn thân xương cốt đau đớn không dứt! “Thằng này sức lực cũng không tệ lắm!” Thân thể Dương Vũ bị Lý Bân đánh cho thiếu chút mềm ra. Toàn thân hắn mỗi tắc da thịt, xương cốt như bị ai dấn, cảm thấy rất đau đớn.

Lý Bân cũng không khá hơn chút nào, toàn thân cũng như Dương Vũ, nhưng còn thâm hơn một chút. Hai người đứng đó thở hổn hển, Nhưng hai cặp mắt không chớp mắt, vẫn như hai con gà chọi nhìn nhau đầy căm hận.

“Mày không phải nói tối nay không giết được tao thì không làm người đấy sao? Tối đây đi! Cứ đứng ở nơi đó như một thằng ngu vậy à!” Dương Vũ nhìn Lý Bân đầy khiêu khích, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Mặc dù trong mắt Lý Bân đầy lửa giận. Nhưng đành bất lực, hai tay chống vào bắp đùi của mình, khom người thở không ra hơi! Dương Vũ lúc này đánh hẳn đau quá, hiện tại thật sự là không còn khí lực để tái chiến lần nữa rồi.

“Hừ!” Lý Bân cả giận hừ lạnh một tiếng. “Tối nay tao tạm thời bỏ qua cho mày. Mày nguoi nhớ kỹ đấy. Nếu như ngày mai mày còn lảng vảng bên cạnh Chung Lâm thì ..., tao sẽ đích thân làm cho mày biến mất khỏi thế giới này.”

“Tao sợ quá...” Dương Vũ tỏ vẻ hơi sợ hãi, nhưng trong mắt lại toát lên vẻ khinh thường. “Tao cũng tặng lại mày câu nói đó, nếu không tao gặp mày một lần thì đánh mày một lần.” Sau khi nói hết lời của mình, cả hai đều tập tễnh đi về phía xe đạp của mình.

“Nếu như mày sợ chết thì... chỗ rẽ kia chính là bệnh viện đó!” Thấy Lý Bân dường như là hướng bệnh viện bên kia đi tới, Dương Vũ lạnh lùng nói.

“Hừ!” Nghe Dương Vũ nói như vậy, Lý Bân liền quay đầu xe hướng về nhà của mình.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 14: Thể Chất Trở Nên Mạnh Mẽ.

Nhìn thân ảnh của Lý Bân khuất dần ở chỗ rẽ, nụ cười lạnh trên môi Dương Vũ cũng biến mất. Cố gắng chịu đựng cơn đau của thân thể và sự mệt mỏi sau trận chiến, hắn cố sức đạp xe về đến trường học. Nếu chậm thêm một chút..., thì cửa chính của trường học sẽ đóng lại. Đến lúc đó Dương Vũ chỉ còn nước vác xe leo tường mà vào.

“Thật là đau a!” Dương Vũ khẽ nhếch miệng, hít vào một hơi khí lạnh. Mỗi lần chạm vào da thịt, Dương Vũ liền cảm nhận rõ ràng các cơn đau truyền tới đại não.

Một trận gió đầu thu bất chợt thổi tới, xuyên qua cái áo mỏng manh duy nhất khiến Dương Vũ cảm thấy hơi lạnh. Nhưng đồng thời cái lạnh đã làm lửa giận trong lòng của hắn dần dần lắng xuống, đầu óc cũng từ từ bình tĩnh lại.

“Minh hôm nay bị làm sao vậy nhỉ? Có phải là uống lộn thuốc rồi không?” Dương Vũ vừa nghĩ đến chuyện lúc nãy, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy không được bình thường.

Nếu đổi lại là hắn lúc trước khi trọng sinh, Dương Vũ tuyệt đối sẽ không đánh nhau. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ đánh nhau cả! Nhưng tất cả đều đã thay đổi từ buổi tối hôm nay. Hắn không chỉ đánh nhau, mà còn đem tình địch giày xéo thê thảm dưới chân.

“Nhưng như vậy trong lòng lại cảm thấy rất thoải mái.” Sau khi cho Lý Bân một trận, trong lòng Dương Vũ cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Mặc dù chính hắn bị đánh cũng không phải là nhẹ.

“Chẳng lẽ những điều này là sự thay đổi sau khi mình sống lại sao?” Dương Vũ vì chuyện hắn dám đánh nhau mà cảm thấy không thể tin được. “Có lẽ sự thay đổi này là do nổi uất ức từ kiếp trước rồi được đền bù ở kiếp này chăng.” Dương Vũ cũng chỉ có thể lấy cớ như vậy, đem tất cả đổ cho việc hắn sống lại.

“Này này...! chờ một chút, chờ em một chút.” Dương Vũ vừa ngẩng đầu thì thấy cửa chính của trường học chuẩn bị đóng lại, cho nên Dương Vũ chỉ có thể gắng hết sức đạp xe, nhất thời chiếc xe phóng như bay về cửa trường học.

“Tối nào cũng là thằng nhóc này.” Người bảo vệ dùng ánh mắt khó chịu nhìn Dương Vũ, giọng nói mang theo cảm giác rất khó chịu.

“Còn kém một phút nữa mới đến giờ mà, sao lại vội đóng cửa như vậy?” Dương Vũ liếc mắt nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức của phòng bảo vệ ở bên cạnh, vừa vào liền cất tiếng hỏi.

Người bảo vệ tướng tá cao lớn (nguyên văn: ngu cao mã đại) tỏ vẻ khó chịu nhìn Dương Vũ, sau đó phun ra một câu chửi thề. “Thằng nhóc, sau này ngàn vạn lần đừng nên tới trễ, nếu không thì sẽ ăn quả đắng đấy.”

“Anh không phải là thầy giáo của em, em về trễ thì liên quan gì đến anh.” Trong lòng Dương Vũ thật ra cũng rất khó chịu với người bảo vệ này. Mỗi buổi tối lúc Dương Vũ trở về đều lên giọng dạy bảo, điều này làm hắn vô cùng khó chịu.

“Sau này đừng để tao tóm được mày đấy.” Người bảo vệ hận đến nghiêng răng kèn kẹt vừa đóng cửa vừa mắng Dương Vũ.

“Không thèm nói chuyện với anh nữa, em đi đây.” Dương Vũ rống lên một tiếng đầy vẻ khinh thường, sau đó nhanh chóng đạp xe vào trong sân trường. Mặc kệ người bảo vệ đang mắng chửi ở phía sau.

“Ồi mẹ ơi...! Người anh em, mày bị tình địch đánh à?” Vừa mới trở lại kí túc xá, các bạn cùng phòng liền phát hiện ra vết thương trên mặt Dương Vũ, một người trong số đó liền ngạc nhiên hét toáng lên.

“Không phải đâu, chẳng qua là không cẩn thận bị té xe đạp thôi.” Dương Vũ đã sớm nghĩ kĩ, liền lập tức lên tiếng giải thích.

“Té bị thương?” Tất cả mọi người liền vây quanh, nhìn cái mặt bị sưng to như cái bánh bao của Dương Vũ giống như là đang xem một loài khi quý hiếm vậy. “Thật là kỳ quái, có thể làm cho cái mặt trở nên như thế này thì mày đúng thật là cao thủ rồi.” Một người bạn học khác sau khi nhìn bề ngoài của hắn liền cất tiếng.

“Không sai chút nào. Dương Vũ, mày thật sự là cao thủ a. Hơn nữa, mày té cũng rất là nghệ thuật đấy.” Một người bạn học lại tiếp lời.

“Mẹ kiếp.” Dương Vũ buột miệng mắng to một tiếng. Toàn thân hắn bây giờ vô cùng đau đớn khó chịu, cũng không có tâm tư cùng bọn họ đùa bỡn. “Tao muốn đi tắm, nếu không có chuyện gì thì mấy thằng bây biến đi, đừng nói chuyện này nữa.” Dương Vũ đẩy người bạn học ở trước mặt ra, rồi đi vào nhà vệ sinh ở phía sau gian phòng.

“Thật đau quá!” Dương Vũ dùng khăn lông thấm nước lạnh lau lên mặt mình, hắn cảm giác được từng cơn đau truyền đến. Nhìn gương mặt như cái bánh bao ở trong gương, Dương Vũ cảm thấy buồn bực. Như vậy thì sáng ngày mai làm sao đi gặp người khác đây? Ngày mai đi học thì sao? Giải thích làm sao với Chung Lâm bây giờ? Hay là lại lấy cớ mình không cẩn thận bị ngã? Nhưng mà, chắc chẳng có ai tin tưởng cái lý do trẻ con ấy.

“Thôi quên đi.” Toàn thân Dương Vũ chịu đựng cơn đau sau khi tắm nước lạnh, cả trường học cũng đã tắt hết đèn rồi.

Sáng sớm hôm sau, Dương Vũ tỉnh dậy.

Sau khi ngồi dậy vuốt lưng một cái, Dương Vũ nghe được tiếng xương của mình vang lên “Canh cách”. “Thật là thoải mái.” Dương Vũ bước xuống giường, đi về phía nhà vệ sinh.

“Cái gì thế này? Vết thương trên mặt mình đã bớt nhiều rồi.” Dương Vũ không khỏi cảm thán kì quái. Tối hôm qua gương mặt còn sưng như cái bánh bao, sáng hôm nay thì đã hết sưng rồi. Mặc dù vẫn có thể nhìn thấy một ít dấu vết sưng tấy. Nhưng cũng không còn khoa trương như ngày hôm qua nữa.

Hơn nữa, Dương Vũ cảm giác được thân thể của mình đã tốt hơn nhiều. Ngày hôm qua còn mệt mỏi cả người, thế mà hôm nay không còn cảm thấy đau đớn nữa. “Thật là chuyện lạ mà!” Trong lòng Dương Vũ vui mừng, không khỏi thốt lên.

“Cái quái gì thế? Không để mọi người ngủ à?” Âm thanh của Trần Quân vang lên phía sau Dương Vũ.

“Không có chuyện gì đâu.” Dương Vũ quay đầu lại nhìn thoáng qua Trần Quân nói. “Mới sáng sớm đã gặp quỷ rồi!” Trần Quân đánh giá gương mặt của Dương Vũ xong liền hồ lớn.

“Các anh em! dậy đi nào, tao phát hiện chuyện lạ này, mọi người mau tới đây xem nào!” Trần Quân hướng về phía những bạn cùng phòng trong ký túc xá hét lớn một tiếng.

“Có cái quái gì đâu mà xem?” Các bạn Dương Vũ ở trong kí túc xá cũng là những người chỉ sợ thiên hạ không loạn, nghe vậy cả đám đều cùng nhau đi lại xem.

“Mấy đứa bây nhìn mặt thằng Dương Vũ này, thật là lạ mà. Ngày hôm qua thì như cái bánh bao, hôm nay thì biến mất không thấy đâu cả.” Trần Quân vừa nhìn mặt Dương Vũ vừa nói.

“Chắc chắc, đúng vậy đấy. Dương Vũ, chẳng lẽ mày đem cái bánh bao kia làm bữa ăn sáng mất rồi? Như thế nào? Mùi vị ra sao?” Trương Tiến lộ ra thần sắc quý dị trên mặt nhìn Dương Vũ.

“Bánh bao cái gì?” Về mặt Dương Vũ mờ mịt nhìn mấy thằng bạn học hỏi ngược lại. “Mặt mày tối hôm qua xưng như cái bánh bao vậy, hôm nay làm sao mà hết rồi?” Trần Quân vội vàng nói, “Chẳng lẽ mày bị mất trí rồi?”

“Tao mất trí cái gì chứ? Nhất định là tụi bây nhìn nhầm rồi.” Dương Vũ ngay lập tức phủ nhận. Hắn cũng không muốn việc thể chất khỏe mạnh kì lạ của mình bị truyền ra ngoài.

“Còn không chịu thừa nhận nữa, chẳng lẽ bọn tao ăn thịt mày được à? Cả đám đều dùng ánh mắt kì quái nhìn Dương Vũ.

“Nhất định là tụi bây nhìn nhầm rồi.” Bất luận thế nào, Dương Vũ có chết cũng sẽ không chịu thừa nhận chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Sự Trừng Phạt Của Bà Cô Già

“Tao không tranh cãi với tụi bây nữa.” Nói xong Dương Vũ rời khỏi nhà vệ sinh, không muốn cùng bọn họ đôi co nữa, mặc cho bọn họ nói như thế nào, thì Dương Vũ cũng nhận định là tối hôm qua bọn họ bị hoa mắt.

“Chẳng lẽ chúng ta thật sự bị hoa mắt rồi?” Nhìn bóng Dương Vũ rời khỏi ký túc xá, mọi người nhìn nhau cảm thấy khó hiểu?

“Nếu chỉ có một người trong chúng ta nhìn lầm thì thôi đi. Nhưng không lẽ tất cả chúng ta đều bị hoa mắt?” Thấy mọi người gật đầu. Trần Quân tiếp tục nói: “Cho nên tất cả chúng ta đều không hoa mắt. Chẳng qua Dương Vũ không chịu thừa nhận, chắc hẳn là có nguyên do khác!” Trần Quân liền phân tích.

“Thôi được rồi, dừng chuyện này lại đi. Sắp tới giờ đi học rồi, còn phải đi ăn sáng nữa đây.” Một người khác lại thúc giục.

Đi đến cửa ký túc xá, Dương Vũ còn dùng tay vuốt lên khuôn mặt mình, kể từ sau khi sống lại, rất nhiều chuyện đã trở nên quý dị mà hắn không thể hiểu được. Đầu tiên là khả năng ghi nhớ của mình có biến hóa nghiêng trời lệch đất, kể tới là tính cách của mình thay đổi. Hiện tại, ngay cả thể chất của mình cũng trở nên mạnh mẽ.

Trong một đêm mà khuôn mặt của mình đã hoàn toàn khôi phục lại như cũ. Đây đúng là chuyện khiến con người ta phải kinh hãi. Dương Vũ cũng biết mình sau khi sống lại còn nhiều biến hóa, nhưng điều này là bí mật của hắn, không thể nào để cho người khác biết được.

Sau khi ăn sáng ở nhà ăn trong trường xong, Dương Vũ và đám bạn cùng phòng vội vã đi về phía trường học, thời gian cũng đã muộn, phải tranh thủ mau chóng vào lớp.

“Ái chà, mày làm sao lại biến thành xác ướp vậy?” Bỗng nhiên Dương Vũ thấy một người trên đầu quấn băng trắng, mắt như mắt gấu mèo đang đi trên đường liền tỏ ra kinh dị, lớn tiếng nói. “Chẳng lẽ tối qua mày lại bị người ta đánh à?”

Mặc dù Dương Vũ cố ý tỏ vẻ kinh dị, nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ giễu cợt khiến cho tất cả mọi người đều biết rằng hắn đang giả bộ.

Nhìn qua Dương Vũ giống như không hề bị thương tích, Lý Bản lại cảm thấy tức giận! Nhìn lại mình giống như cái xác ướp biết đi, lửa giận trong lòng Lý Bản lại càng bốc cao.

“Hừ!” Lý Bản hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu nhanh chóng bước đi.

Nhìn bộ dáng chật vật của Lý Bản, Dương Vũ liền cảm thấy thoải mái, không khỏi cười phá lên.

“Mày cứ đắc ý đi, hãy đợi đấy!” Lý Bản quay đầu liếc nhìn Dương Vũ một cái, ánh mắt chứa đầy vẻ căm hận, trong lòng lại đang tìm cách tiêu diệt Dương Vũ. “Đến lúc đó tao xem mày chết như thế nào. Không, tao phải khiến mày muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!” Vừa nghĩ đến mối nhục tối hôm qua, Lý Bản chỉ muốn chém Dương Vũ thành muôn tám đoạn. Nhưng hắn cũng biết một mình hắn thì không phải là đối thủ của Dương Vũ. Cho dù hắn có thể đánh Dương Vũ trọng thương thì cũng chỉ rơi vào cục diện lưỡng bại câu thương như tối hôm qua.

Hơn nữa trong lòng hắn cũng cảm thấy kì quái, hôm qua Dương Vũ rõ ràng bị thương ở trên mặt. Vậy mà bây giờ gần như là đã hoàn toàn khôi phục. Chẳng lẽ hắn có bí pháp gì đó?

Lại nói về Dương Vũ và đám bạn cùng phòng của hắn, lúc tiếng chuông bắt đầu giờ học vang lên thì bọn họ cũng vừa chạy đến được lầu bốn.

Vừa mới bước vào cửa phòng học, Dương Vũ đã nhìn thấy bà cô già Đường Lệ Quyên đang đứng trên bục giảng. Môn học đầu tiên của ngày hôm nay

chính là cái môn Anh ngữ chết bầm này.

“Hôm nay thật là xui xẻo!” Trong lòng Dương Vũ thảm than một tiếng, hần thấy bà cô già đang nhìn hần với ánh mắt hình viên đạn đủ để giết người.

Cảm giác thấy bà cô già vẫn đang nhìn mình, hần liền thu ánh mắt lại, cúi thấp đầu xuống rồi chuyển thân đi về chỗ ngồi của mình.

“Hừ!” Đường Lệ Quyên hừ lạnh một tiếng, tâm tình vô cùng mất hứng. Cái tên Dương Vũ này càng ngày càng làm càn, không những thế mà còn không thèm để mình vào trong mắt.

“Minh hôm nay mà không dạy dỗ nó thật tốt thì mình không mang họ Đường!” Trong lòng vừa nghĩ, Đường Lệ Quyên liền chậm chậm tiến về chỗ ngồi của Dương Vũ.

“Dương Vũ, mấy hôm nay coi như xong đời rồi. Kiểu này thì không thoát khỏi tay bà cô già này đâu.” Thực Hoa ở một bên cười trộm, có chút hà hê khi thấy Dương Vũ gặp nạn.

“Bà già đấy có thể ăn tao được chắc?” Vừa nói Dương Vũ liền lấy sách ngữ văn ra để trên mặt bàn. Tiết học đầu tiên của sáng nay là môn Anh ngữ, nhưng Dương Vũ lại lấy sách ngữ văn ra học, việc này rõ ràng là muốn đối nghịch với bà cô già này!

Nhìn thấy Dương Vũ lấy sách ngữ văn ra học, Đường Lệ Quyên lại bốc hỏa, vẻ mặt bùng bùng sát khí đi tới phía trước Dương Vũ. Tay phải liền giật lấy sách ngữ văn từ trong tay Dương Vũ, hai mắt đầy sát khí mở lớn nhìn Dương Vũ.

Dương Vũ ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Đường Lệ Quyên một cái, không thèm nói tiếng nào, rút từ học bản ra một quyển sách khác rồi tiếp tục đọc. Đúng là Dương Vũ không thèm để bà cô già vào mắt.

Thật ra trong lòng Dương Vũ cũng rất tức giận, Đường Lệ Quyên đúng là đang nhắm vào hần. Thế nhưng Dương Vũ cũng không có ý nhượng bộ! Nếu bà cô già đã không nhượng bộ vậy thì cứ đối nghịch đi. Trong lòng Dương Vũ cười lạnh, hần không tin là bà cô già này có thể làm gì mình.

“Dương Vũ, em theo cô ra đây.” Đường Lệ Quyên chỉ nói một tiếng rồi quăng quyển sách ngữ văn lên bàn Dương Vũ, mang vẻ mặt đầy sát khí bước ra khỏi lớp.

Dương Vũ chán nản đứng dậy, chuẩn bị đi theo Đường Ngọc Quyên ra khỏi lớp.

“Dương Vũ.” Trên mặt Chung Lâm lộ vẻ lo lắng, nắm lấy áo của hần. “Không sao đâu.” Dương Vũ lắc đầu, đi theo bà cô già ra khỏi lớp.

“Dương Vũ, em định làm gì?” Trong phòng giáo viên, Đường Lệ Quyên nổi giận lôi đình hỏi Dương Vũ.

“Em sẽ không học Anh ngữ.” Thân thể Dương Vũ khép nép, giả bộ sợ hãi nói. Thật ra là Dương Vũ cố ý như vậy. Dù sao thì đây cũng là phòng giáo viên, hần cũng không thể giống như loại côn đồ làm loạn trong đây được.

Nhìn bộ dáng của Dương Vũ, sát khí trên người Đường Lệ Quyên càng lớn. Cô cũng biết là Dương Vũ cố ý làm như vậy. “Em đã không học Anh ngữ, thì tại sao lại vào lớp học Anh ngữ, hơn nữa lại học môn khác trong giờ Anh ngữ hả?”

“Em không học vì em học cũng không hiểu” Dương Vũ cúi đầu, thấp giọng nói.

“Em chưa bao giờ học thì làm sao có thể hiểu được gì chứ!” Đường Lệ Quyên lại kiêu có làm khó Dương Vũ.

“Đúng là ngay cả một từ em cũng không biết. Những thầy cô dạy Anh ngữ càng giỏi, càng dạy em càng không biết gì cả.”

Nghe đến đây, Đường Lệ Quyên đã thật sự tức giận, chuẩn bị đứng dậy bộc phát ra rồi. Dương Vũ nói như vậy có khác nào phê phán mình ngay cả cách dạy học cũng không biết sao?

“Hình tượng...! Chú ý hình tượng, đây là phòng giáo viên.” Nhìn thấy mình đã thành công chọc giận Đường Lệ Quyên. Trong lòng Dương Vũ vô cùng cao hứng, nhưng để tránh khỏi bị bà cô già vì kích động mà làm ra chuyện gì không tốt, Dương Vũ đành phải lên tiếng nhắc nhở.

Bà cô già hai tay chống lên mặt bàn, trong mắt tràn ngập lửa giận, sát khí trên người lại càng bốc cao hơn nữa. Bộ ngực lại càng rung động dữ dội, rõ ràng là đã vô cùng tức giận!

“Thưa cô, nếu không có chuyện gì nữa thì em xin phép về lớp trước!” Dương Vũ lúc này cũng đã cảm thấy đủ, nếu mình còn tiếp tục, không khéo bà cô già này thật sự nổi điên lên mất.

Mặc dù Dương Vũ không ưa Đường Lệ Quyên, nhưng hần cũng không muốn để mọi chuyện đi quá đà.

“Trở về lớp chép phạt từ đầu tới cuối cả cuốn sách cô mới vừa tịch thu một lần đi!” Mới vừa bước ra khỏi phòng giáo viên, Dương Vũ nghe được âm thanh của Đường Lệ Quyên liền cảm thấy choáng váng, quay đầu lại tức giận nhìn bà cô già. Trong lòng lại cảm thấy hối hận vừa rồi tại sao không làm cho bà cô kia tức chết đi.

Q.1 - Chương 16: Ta Tình Nguyên Bị Cường Gian...

Từ phòng giáo viên đi ra, Dương Vũ mang theo vẻ mặt thống khổ nhưng khi bước vào phòng học hần miễn cưỡng tìm cách nở nụ cười.

Thấy Chung Lâm lộ vẻ mỉm cười nhìn mình, Dương Vũ làm như không thấy, về chỗ ngồi của mình. Nhưng hần vừa ngồi xuống thì gương mặt lại toát lên vẻ thống khổ.

“Dương Vũ, chẳng lẽ ‘trình tiết’ của mày bị cô bà già đoạt đi rồi à? Sao vẻ mặt thống khổ như vậy?” Thực Hoa xích lại gần, lộ ra nụ cười đều cán nhìn Dương Vũ hỏi.

“Quả thực so với bị đoạt ‘trình tiết’ tao còn thống khổ hơn.” Cơ mặt Dương Vũ giật giật nói. Cả một cuốn sách giáo khoa, mình làm sao có thể chép hết chứ, đây là khái niệm gì chứ, mình cũng đâu phải cái máy photocopy! Dương Vũ thống khổ thầm mắng.

“Còn có chuyện so với việc bị đoạt mất ‘trình tiết’ còn thống khổ hơn sao?” Thực Hoa không tin nhìn Dương Vũ hỏi.

“So với chuyện này, tao tình nguyên bị bà cô đó cường gian còn hơn!” Dương Vũ thống khổ nói: “như vậy ... ít ra còn có một chút khoái cảm.”

Kỳ thật, bà cô già này cũng không xấu, thậm chí từ mặt nào đó mà nói thì cũng được coi là xinh đẹp, nhưng gương mặt bị che đầy bởi cặp kính to đùng cùng với tính tình cổ quái đã khiến cô trở thành bà cô già làm mọi người chán ghét.

“Mẹ kiếp... mày có thể tình nguyên để bà cô già đó cường hiếp cũng không muốn làm chuyện này sao!” Thực Hoa về mặt khó tin nhìn Dương Vũ “Tao thật muốn biết bà cô này rốt cuộc muốn cho mày làm gì?”

“Stop talking, else I'll cry. I am suffering agonies that I want to cry!” (Đừng nói nữa, tao khóc a, tao khổ đến sắp khóc đây.) Dương Vũ làm một tràng tiếng Anh.

“Chẳng lẽ, bà cô này muốn mày chép phạt?” Thực Hoa tựa hồ đoán được cái gì đó hỏi.

“Người anh em, mày thiệt đúng là tri kỷ của tao.” Dương Vũ thâm tình nhìn Thực Hoa “Hay là lần này mày giúp tao một chút đi?!”

“Đừng, đừng, đừng tìm tao, tao không rãnh.” Thực Hoa không cần suy nghĩ, trực tiếp cự tuyệt.

“Mẹ kiếp, uống công tao coi mày là anh em, ngay cả chuyện này cũng không giúp đỡ. Mày thiệt khiến tao khinh bỉ!” Vừa nói, Dương Vũ vừa dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Thực Hoa.

“Thôi đi, mày không đúng rồi, nếu là mày rủ tao đi đánh lộn thì tao sẽ giúp mày không hề chớp mắt một cái. Nhưng cái chuyện này... mày ...à... nên tìm Chung Lâm giúp đi nha.”

“Giúp? Giúp như thế nào? Nguyên cuốn sách mà bắt tao chép hết!” Dương Vũ đột nhiên cao giọng nói.

“Ha ha ...” Nghe Dương Vũ nói vậy, Thực Hoa không nhịn được bật cười ha hả nói: “Quá độc ác!”

“Nhỏ tiếng thôi!” Dương Vũ vỗ vai Thực Hoa một cái nói: “Mọi người đang nhìn kia, thành thật một chút cho tao”

Thực Hoa nhìn thoáng qua phòng học, phát hiện hầu như mọi người đều liếc mắt về bên này. Nhưng hần cũng không để ý lắm, hần lúc này chỉ muốn cười thật to. Vì vậy mà hần ụp mặt xuống bàn không ngừng cười sằng sặc.

Nhìn bộ dáng của Thực Hoa, Dương Vũ hận không thể cho hần một đập, nhưng lại không thể, Dương Vũ đành lôi sách ra bắt đầu chép phạt.

“Trách không được tại sao mày lại tình nguyện cho bà cô già đó cường gian ...ha ha...” Thực Hoa cười khoái trá: “Nếu là tao, tao cũng tình nguyện bị bà cô già đó cường gian cũng không muốn chép phạt cả cuốn sách cho một khóa!”

“Dương Vũ, tao nghĩ ra một chủ ý.” Thực Hoa nhìn nhìn Dương Vũ một lúc rồi lại lộ ra nụ cười quỷ dị nói.

“Cái gì? Có phải muốn bảo tao không cần chép phạt?” Dương Vũ cũng muốn như vậy, nhưng nếu hần không chép phạt thì bà cô già đó không biết còn nghĩ ra chuyện độc ác gì để hành hạ hần nữa. Như vậy người thiệt thòi chính là hần, mà hần còn hai năm nữa mới có thể rời khỏi cái trường chết tiệt này.

“Không phải, Dương Vũ, tao thấy tướng tá của mày rất tốt, là một điều kiện rất tốt!” Thực Hoa nhìn Dương Vũ rồi tiếp tục nói: “Tao có biện pháp không

những giúp mầy không phải chép phạt nhằm chán, hơn nữa đối với mầy lại còn có lợi.”

“Biện pháp gì?” Nhìn vẻ tươi cười hèn mọn, bi ối của Thực Hoa, Dương Vũ có cảm giác không ổn lắm, nhưng vẫn mở miệng hỏi.

“Tao thấy mầy có thể dùng mỹ nam kế đi dụ dỗ bà cô già, chỉ cần hy sinh một chút hương sắc là có thể thoát khỏi thống khổ này rồi.” Thực Hoa dùng giọng nói rất bi ối kè sát tai Dương Vũ nói.

“Đi chết đi!” Dương Vũ giờ tay lên muốn tát tên này một phát.

“Dương Vũ, tao nói thật mà.” Thực Hoa lấy tay chặn bàn tay của Dương Vũ lại, chăm chú nói: “Lúc này không phải mầy nói tình nguyện để bà cô đó cưỡng gian sao? Bây giờ nếu như mầy chịu hy sinh một chút, dụ dỗ bà cô già này thì không chỉ có thể giải quyết vấn đề phiền toái lần này, không chừng sau này bà cô này cũng không tìm mầy gây phiền toái nữa.”

“Muốn đi thì tự mầy đi đi.” Dương Vũ khinh bỉ nhìn Thực Hoa, cũng chỉ có tên này mới có thể nghĩ ra biện pháp như vậy.

“Dương Vũ, mầy không nên bỏ qua cơ hội, làm vậy hai bên đều có lợi mà, mầy vì sao lại lựa chọn một mình chịu khổ sở, mà để bà cô già đó sáng khoái một mình được chứ?”

“Mịa, đi chết đi.” Dương Vũ trừng mắt nhìn Thực Hoa, rồi chớp mắt một cái nói: “Không bằng mầy giúp tao vụ này đi, mầy đi đối phó bà cô già đó giúp tao, như thế nào?”

“Ặc, coi như tao chưa nói gì.” Thực Hoa lập tức làm bộ mặt như không có chuyện gì xảy ra, lật một cuốn sách ra tiếp tục xem...

“Mày thiệt không chịu giúp tao sao? Người anh em! tao thấy tướng tá mày cũng rất ngon lành, đẹp trai hơn tao nhiều, dám chắc là thành công. Hắc hắc.”

“Tao không biết gì hết.” Thực Hoa liếc liếc Dương Vũ rồi nói: “Mày chép nhanh nhanh cho xong đi, đừng để đến lúc không có hàng giao rồi kêu xui xẻo.”

“Bà cô già cũng không nói tao lúc nào thì nộp.” Dương Vũ mặt lộ ra vẻ buồn bực nói.

Cả buổi sáng bọn Chung Lâm kỳ quái tại sao Dương Vũ lại mang sách giáo khoa ra chép vào lúc này mà không làm gì khác. Dương Vũ nói là bắt đầu từ hôm nay hẳn sẽ cố gắng học tập, bắt đầu từ môn tiếng Anh!

Sao chép giáo khoa vốn chỉ là một phương pháp học tập mà thôi, chỉ là Dương Vũ trong lòng rất khổ não, nhưng cũng may mắn là trí nhớ và khả năng giải thích của hắn bây giờ đã có biến đổi long trời lở đất, tại sao không nhân cơ hội này mà ghi nhớ kỹ chúng nó chứ. Từ mặt nào đó mà nói thì Dương Vũ đúng thật sự là đang học tập.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Lý Bân Nhục Nhã.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh. Trong ngày hôm nay, hành động kỳ quái của Dương Vũ khiến người khác rất tò mò. Nhưng Dương Vũ vẫn thủ khẩu như bình, cùng với sự uy hiếp của hắn nên Thực Hoa cũng không dám hé răng. Cho nên không ai biết được lý do tại sao Dương Vũ lại muốn sao chép cả cuốn Anh ngữ mà hắn luôn luôn chán ghét.

Đêm đó, sau thời gian tự học, còn chưa hết giờ Lý Bân đã như mọi khi chạy tới bên ngoài phòng học của Dương Vũ.

“Dương Vũ, tên Lý Bân đó không phải là bị mầy đánh đó chứ?” Nhìn thấy bộ dạng thê thảm chật vật của Lý Bân, Thực Hoa sợ hãi kêu lên một tiếng rồi quay sang hỏi Dương Vũ.

“Mày nói có khả năng không?” Dương Vũ không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Tao thấy không có khả năng, tướng tá như mày thì Lý Bân chỉ cần một quyền là có thể đấm mày văng ra ngoài, mày làm sao có thể đánh thắng hắn được!” Quả thực là không biết Thực Hoa đang phân tích hay là đang cười nhạo Dương Vũ.

“Nhưng tục ngữ có câu ‘chó cùng rút giậu’, nói không chừng mày đột nhiên bạo phát thần lực cũng nên.” Thực Hoa cố nén cười, làm bộ mặt nghiêm túc nói.

“Tao thiệt muốn tát cho mày một cái quạ.” Dương Vũ cảm tức liếc nhìn Thực Hoa, nghiêng rặng nghiêng lợi nói. Kỳ thật tên Thực Hoa này nói cũng có chút hợp lý, Dương Vũ mặc dù thân thể rắn chắc nhưng không to con và cường tráng được như Lý Bản.

Lúc nhìn thấy Lý Bản, Chung Lâm và Trầm Di cũng không khỏi kinh hãi. Chung Lâm càng không nhịn được kinh ngạc hỏi: “Lý Bản, anh đánh nhau với ai thế? Sao lại biến thành bộ dạng này?”

Nhìn hai người Chung Lâm và Trầm Di lộ ra bộ dáng quan tâm, trong lòng Dương Vũ không khỏi cười lạnh một tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nhìn Lý Bản.

Lý Bản sờ sờ khuôn mặt bị sưng của mình, hung hăng trừng mắt nhìn Dương Vũ một cái, hung quan chột loé lên rồi biến mất, quay sang nói với Chung Lâm: “Không có gì, chỉ là tối qua không cẩn thận cùng một con chó đánh một trận thôi, trên mặt bị con chó điên đó cắn bị thương.”

Nghe đến đó, khuôn mặt đang mỉm cười của Dương Vũ lập tức biến mất, trở thành rất khó coi: “Thằng khốn nạn này không phải là đang chửi khéo mình là con chó điên sao?”

Dương Vũ cười lạnh một tiếng nói: “Ồ, Lý Bản sao mày biến thành súc sinh rồi? Tự nhiên lại đi cắn nhau với chó! Mày cũng quá mất thể diện đi! Ngay cả một con chó đáng yêu cũng cắn không lại, thật sự đúng là chỉ có bề ngoài xem được, còn bên trong thì không dùng được.”

“Hừ, nhưng so với cái thằng một chút dũng khí cũng không có còn hơn nhiều.”

“Ai nói vậy?” Dương Vũ bước lên một bước, đứng trước mặt Lý Bản nói: “Tối qua tao nằm mơ thấy mình đánh một tiểu súc sinh, tên súc sinh đó trên đường tao về nhà thì cản đường tao, tao thật sự không có cách nào nên đành tiện tay cho tên súc sinh đó ăn một trận no đòn.” Dương Vũ cười lạnh nhìn Lý Bản nói.

“Bây giờ tao mới phát hiện.” Dương Vũ khinh thường nhìn nhìn Lý Bản “Tên súc sinh trong mơ của tao tối qua có vẻ... cùng một loại với mày, không biết cái tên súc sinh đó có phải là mày không?”

Dương Vũ đi một vòng quanh người Lý Bản: “Tên súc sinh đó cũng cao lớn như mày, nhưng cũng bị tao đánh thành đầu heo, mắt gấu mèo, chắc chắn... thật sự là càng nhìn càng thấy nó giống mày quá.”

Bị Dương Vũ giễu cợt ám chỉ, Lý Bản lửa giận bùng bùng như muốn thiêu đốt cả lồng ngực, sắc mặt xanh mét, hai tay nắm chặt lại, hai con mắt hung tợn trừng lên nhìn Dương Vũ. Nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ rằng lúc này Dương Vũ đã bị Lý Bản giết cả trăm lần rồi.

“Sao không nói gì?” Dương Vũ lại gần, kẻ sát tại Lý Bản nói: “Tối qua tao đã cảnh cáo thằng khốn nạn như mày, bắt đầu từ hôm nay, tránh xa Chung Lâm ra! Nhưng bây giờ mày lại mò tới đây, có phải thấy tối qua tao xuống tay chưa đủ tàn nhẫn? Cút!”

“Năm mơ!” Lý Bản nghiêng rặng, tận lực duy trì sắc mặt không đổi, hai hàm răng rít lại, cố gắng phát ra hai từ này.

“Tốt, vậy đừng trách tao vô tình!” Dương Vũ cười lạnh một tiếng rồi lui ra.

Nhìn bộ dáng đắc ý của Dương Vũ, sắc mặt Lý Bản càng thêm xanh mét, hân hận không thể một quyền đánh cho tên Dương Vũ này rớt từ trên lầu xuống! Lửa giận trong lòng Lý Bản bây giờ giống như mặt trời giữa trưa vậy “Mình phải nhẫn nại! Ngân vạn lần không được xúc động!” Lý Bản trong lòng không ngừng cảnh cáo chính mình. “Chỉ là nhẫn nại nhất thời, sau này tao sẽ bắt mày quỳ gối xin trước mặt tao!” Khuôn mặt Lý Bản lúc này đã trở nên vằn vẹo, Dương Vũ vũ nhục hân như vậy không phải người bình thường có thể nhịn được.

Cho dù là Lý Bản thì lúc này mấy ngón tay do trong lúc phản nộ bị hân dùng lực quá mạnh, siết chặt mà đã trở nên trắng bệch.

“Hai anh có chuyện gì vậy?” Dương Vũ và Lý Bản cùng toát ra sát khí khiến cho hai người Chung Lâm đứng bên cạnh cũng cảm nhận được không khí có chút không bình thường.

“Tụi anh không có chuyện gì, anh chỉ là quan tâm nó một chút thôi. Được rồi, mày... À...! Lý Bản, đêm nay đi trên đường cẩn thận coi chừng lại gặp chó dữ như tối qua nghe, nếu không có khi mày chết mà ko biết tại sao đó. Hay là để đêm nay tao đưa mày về, miễn cho đụng phải chó dữ lần nữa.” Dương Vũ “hảo tâm” quan tâm Lý Bản nói.

“Không cần mày lo lắng, nếu như tao lại gặp con chó dữ đó, tao khẳng định sẽ đánh cho ngay cả mẹ nó cũng không nhận ra.” Lý Bản trừng mắt nhìn Dương Vũ, sát khí trong mắt bốc lên.

“Hai người các anh rốt cuộc có chuyện gì?” Chung Lâm bức bối thấp giọng quát một tiếng, không khí giữa hai người này tràn ngập mùi vị của thuốc súng khiến Chung Lâm bức bối.

“Không có gì, chúng ta trở về thôi.” Vừa nói Dương Vũ vừa kéo tay Chung Lâm đi về phía trước.

“Nhưng...” Chung Lâm lo lắng quay đầu nhìn thoáng qua Lý Bản, nghi vấn trong lòng nàng còn chưa được giải quyết. “Không có việc gì đâu, thằng đó không chết đâu mà lo.” Dương Vũ kéo Chung Lâm đến trước mặt, nhìn thấy sự quan tâm của Chung Lâm đối với tên Lý Bản kia, trong lòng Dương Vũ khó chịu cực điểm.

Nhìn hai người Dương Vũ biến mất chỗ cầu thang, Lý Bản nắm chặt nắm tay hung hăng gườm lên: “Sớm muộn cũng có một ngày tao biến mày thành con kiến dưới chân tao!” Lý Bản hung hăng tưởng tượng.

Sau khi thở ra một hơi, Lý Bân lại xanh mặt đuổi theo...

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Bờ Sông Xuân Sắc.

Tuần sáu, Ký túc xá Dương Vũ.

"Dương khoai, chúng diện như vậy bộ chuẩn bị đi dạo phố hả?" Chứng kiến Dương Vũ thay đồ thường phục mà không mặc đồng phục học sinh thường ngày. Nhưng nhìn cũng có vẻ tuần chỉnh. Tuy không anh tuấn lắm nhưng nếu cố gắng nhìn... cũng được mắt.

"Mày nói nhầm gì vậy?" Dương Vũ trừng mắt nhìn Trần Quân liếc mắt một cái, "Đừng gọi tao là Dương Khoai, mày thấy tao có chỗ nào giống củ khoai tây hả?" Dương Vũ cảm thấy có chút buồn bực. Tuy tên Dương Vũ cũng không phải là mỹ miều gì lắm nhưng đây là tên mà cha hắn đặt cho.

Nhưng không biết từ lúc nào các bạn học đã đặt biệt danh cho hắn là Dương Khoai. Từ đó về sau Dương Vũ còn có biệt danh là Dương Khoai.

"Nó không giống củ khoai mà thật sự là một củ khoai" Một người bạn học khác từ ban công thò đầu vào nói.

"Mày đi chết đi." Dương Vũ quát lớn và trực tiếp ném cái tát thối qua.

"Nói, đêm nay đồng chí Dương Khoai có trở về ngủ hay không?" Trần Quân ngồi xuống bên cạnh Dương Vũ cười nói.

"Nói nhầm, tao không về thì ngủ ngoài đường hả?"

"Ai biết? Bên ngoài thiếu gì chỗ ngủ, thiếu gì khách sạn, đêm nay hai đứa mày ..." Trần Quân lộ ra nụ cười thâm hiểm nhìn Dương Vũ.

"Đúng, Dương Vũ mày còn không nắm chắc thời cơ này mà mướn phòng coi chừng đến lúc đó nàng Chung Lâm lại bay mất."

"Khốn kiếp, không ngờ hai thằng bay đầu óc lại đen tối, hèn mọn, bỉ ổi như thế. Dương Vũ tao là một nam hài tử rất thuần khiết, hai thằng bay dám dùng ô ngôn ử ngữ làm ô nhiễm tâm linh thuần khiết của tao hả?"

"Mày mà thuần khiết?" Trần Quân khinh bỉ liếc mắt nhìn Dương Vũ một cái. "Xời, mày mà thuần khiết thì sẽ không yêu sớm như vậy. Mày mà thuần khiết, như vậy trên thế giới sẽ không có ai thuần khiết rồi."

"Hai thằng bay hèn mọn và bỉ ổi thật. Yêu là chuyện tất nhiên, tao chỉ là yêu sớm một chút mà thôi. Hơn nữa yêu một người là chuyện thần thánh! Sao tụi bay lại nói tao không thuần khiết?"

"Mày thuần khiết, phi thường thuần khiết, tiểu Dương Vũ thuần khiết của chúng ta, mày chừng nào thì mới chịu phá trinh hả? Đừng làm mất mặt ký túc xá bọn tao chứ" Trần Quân ôm bả vai Dương Vũ nói.

"Không nói chuyện với tụi bay nữa, Không lại ô nhiễm tâm linh thuần khiết của tao"

"Mướn phòng? Ủ, cũng là một ý tưởng tốt đấy chứ." Dương Vũ trên mặt lộ ra một nụ cười thâm hiểm.

Thị trấn vào đêm. Mặc dù không phải là một thành thị phồn hoa, thế nhưng dưới ánh sáng của những ngọn đèn ven đường, cả thị trấn như một viên ngọc phát sáng. Sau khi ra khỏi trường, Dương Vũ một mình hướng phía thị trấn đi tới.

Phía đông con đê trong thị trấn là nơi Tây giang và Hạ giang giao hội. Nơi có bóng cây phù rợp, đường mòn thâm u, là nơi lý tưởng cho các đôi tình nhân đi dạo.

Dương Vũ đứng dựa lan can trên bờ sông, mặt lộ vẻ mỉm cười nhìn vài đôi tình nhân tản bộ. Chờ lát nữa Chung Lâm tới, hắn cũng sẽ như bọn họ.

Gió từ dưới sông mang theo không khí mát mẻ không ngừng thổi, quần áo Dương Vũ bay phất phơ. Hít thở làn không khí trong lành, Dương Vũ dựa vào lan can nhìn ánh sáng le lói phát ra từ vài chiếc thuyền đánh cá trên sông.

Bỗng nhiên hai mắt Dương Vũ tối sầm, giống như bị ai đó dùng tay bịt kín. Cùng lúc đó một thanh âm nũng nịu từ phía sau truyền tới: "Đoán xem, em là ai?"

“Trừ em ra còn ai nào?” Dương Vũ xoay người lại thuận thế ôm lấy Chung Lâm vừa cười vừa nói.

“Một chút cũng không tốt, lần nào cũng như vậy.” Chung Lâm giậm chân nũng nịu nói.

Dương Vũ phát hiện, hôm nay Chung Lâm mặc một cái váy ngắn, mặc dù không có mang tất chân. Thế nhưng váy ngắn như là một thứ trang sức càng làm tôn lên vẻ đẹp đôi chân của nàng. Hơn nữa quần áo trên người Chung Lâm càng làm nàng thêm là lướt, nổi lên những đường cong cơ thể mà ông trời đã ban phát cho nàng.

Mặc dù Chung Lâm chân không mang tất nhưng cho dù như thế, cũng khiến Dương Vũ máu nóng bốc lên, thiếu chút nữa chảy máu mũi.

Dương Vũ không biết mình xảy ra chuyện gì, bất luận là kiếp trước hay kiếp này, hẳn đối với các mỹ nữ mặc quần đùi hay váy ngắn đều có cảm giác rất đặc biệt. Chỉ cần nhìn thấy loại trang phục này là hẳn có cảm giác phi thường hấp dẫn.

"Anh nhìn cái gì đấy?" Thấy bộ dáng Dương Vũ ngơ ngác nhìn mình, Chung Lâm trong lòng cao hứng, thế nhưng nàng lại nhẹ nhàng hất tay Dương Vũ ra.

"Ồ, không có." Dương Vũ phục hồi lại tinh thần, lau một chút nước miếng bên mép, nhìn Chung Lâm vừa cười vừa nói: "Em hôm nay thật đẹp, anh nhìn mà ngây người."

"Em bình thường không đẹp sao?" Chung Lâm trong lòng cao hứng. Nhưng gương mặt trắng nõn liếc mắt Dương Vũ một cái, làm bộ hờn giận nói "Bình thường em cũng đẹp, nhưng đêm nay em đẹp hơn." Dương Vũ mặt mày hớn hờ nói.

"Hừ." Chung Lâm hừ một tiếng, xoay người đi. Dương Vũ lập tức liền theo sau, nắm tay Chung Lâm cùng nhau dạo trên đường.

Đông đô, là phố tình nhân nổi tiếng của thị trấn, Ở chỗ này ban đêm trừ những người vội vã qua đường còn lại đều là tình nhân, Ghế ngồi bên đường được che bởi những tàn cây cổ thụ, có nhiều đôi tình nhân tình tứ dựa lan can thì thầm vào tai nhau.

"Dương Vũ." Chung Lâm đột nhiên mặt đỏ tới mang tai kéo tay Dương Vũ, chân bước nhanh.

"Sao vậy?" Dương Vũ nhìn thoáng qua, nguyên lai bên cạnh, trên chiếc ghế đá có một đôi tình nhân đang thân mật. Trách không được Chung Lâm lại thẹn thùng, Dương Vũ trên mặt nổi lên thần sắc giảo hoạt.

“Chạy nhanh nhanh như vậy để làm chi? Đâu phải lần đầu tiên mình mới thấy." Dương Vũ kéo tay Chung Lâm không cho nàng chạy, nhưng Chung Lâm vội vã kéo theo Dương Vũ hướng phía lan can ven đường chạy tới.

"Anh thật là xấu." Chung Lâm xụ mặt liếc Dương Vũ một cái. Dương Vũ cười hi hi, tay phải dùng sức kéo cả người Chung Lâm vào lòng mình.

"Ai da." Chung Lâm sợ hãi kêu một tiếng, cả thân người ngã nhào vào trong lòng Dương Vũ."Anh xấu cho em xem." Vừa nói Dương Vũ vừa nâng cằm Chung Lâm lên, cả người liền hôn xuống.

"Ô ô..." Cái miệng nhỏ nhắn của Chung Lâm lập tức liền bị miệng của Dương Vũ ngăn chặn, ô ô không thành tiếng... ..

"Anh hư quá, anh hư quá đi." Sau khi Dương Vũ thỏa mãn buông Chung Lâm ra. Chung Lâm vừa nói vừa lấy tay đánh lên ngực Dương Vũ.

Dương Vũ cầm tay Chung Lâm, mặt mỉm cười, "Đừng đánh, em còn đánh có tin anh sẽ làm tệ hơn cho em xem?" Vừa nói Dương Vũ vừa cười xấu xa nhìn Chung Lâm.

Nhìn thấy ánh mắt háo sắc Dương Vũ, Chung Lâm hừ một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực, "Anh thử tệ hơn cho em xem."

Dương Vũ trừng hai tròng mắt, cười xấu xa hai tay lần nữa chụp về phía Chung Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 19: Đêm Khuya Bị Phục Kích

Thành thị về đêm, bầu trời không một ánh sao. Trên đường cũng chỉ có vài ngọn đèn tỏa ánh sáng yếu ớt, hai bên đường như chìm vào bóng đêm u tối.

Sau khi Dương Vũ từ nhà Chung Lâm về, lúc này cũng đã gần nửa đêm.

Trên con đường vắng lặng, thỉnh thoảng có vài người qua lại. Những ngọn đèn nê-on sáng lập lờ, khiến cho người ta có cảm giác đây là một thành thị rất phồn hoa về đêm.

Lúc này, Dương Vũ đang trở về một mình trường trên con đường vắng vẻ. Nếu đã trễ thế này thì trường học cũng sớm đóng cửa rồi. Bây giờ chỉ có thể chờ cho trời sáng hay là treo tường mà vào thôi, cho nên Dương Vũ cũng không vội, lững thững bước trên đường.

Đột nhiên Dương Vũ dùng đầu lưỡi liếm liếm môi, trên mặt lộ ra nụ cười dâm dăng. Nghĩ đến thân thể như không có xương và đôi môi thom mềm mại của Chung Lâm... về mặt đang cười dâm dăng lại càng trở nên hèn mọn, bỉ ổi.

Dưới mặt đường chợt có một bóng đen lóe lên rồi biến mất, giống như có người đang ẩn nấp đầu đó. Nhưng lúc Dương Vũ quay đầu lại cũng không phát hiện được ai cả.

Dương Vũ nhướng mày, trong lòng trở nên cảnh giác. Tối nay lúc rời khỏi trường học, Dương Vũ đã cảm thấy có điều kì lạ, con đường này hôm nay có điều gì đó không bình thường.

Trực giác mách bảo Dương Vũ là có người đang theo dõi hắn! Nhưng cho dù Dương Vũ dùng tất cả mọi biện pháp cũng không biết được ai đang theo dõi hắn.

“Có lẽ mình nghi thần nghi quỷ rồi, làm gì có ai đâu.” Dương Vũ tự cười mình. Làm gì có ai theo dõi mình đâu? Nếu có thì là Lý Bân sao? Nghĩ tới đây Dương Vũ cảm thấy buồn bực khi mình dường như đã bị Lý Bân hù dọa tới tới nỗi hoang tưởng rồi.

“Cái tên nhát gan Lý Bân chắc chẳng dám theo dõi mình đâu.” Dương Vũ cười lạnh một tiếng rồi tiếp tục đi tới.

Trên đường, ngọn đèn bất chợt trở nên yếu ớt, chợt lóe chợt tắt tưởng như có thể tắt bất cứ lúc nào.

“Cái quỷ gì thế?” Dương Vũ chợt mắng một tiếng, không khí nơi này hình như có chút quỷ dị. Một trận gió nhẹ thổi tới, Dương Vũ liền thờ dãi một hơi. “Hình như cách quỷ mị xuất hiện cũng giống như thế này.” Dương Vũ tự nhiên cảm thấy lạnh toát sống lưng.

“Thịch, thịch...” Đột nhiên rất nhiều bước chân từ trong con hẻm tăm tối truyền đến. Đang êm yên tĩnh, tự dưng nghe được bước chân càng làm cho Dương Vũ hoảng sợ.

“Chết mịa...” Dương Vũ mắng một tiếng. Từ trong hẻm nhỏ đột nhiên xuất hiện mười mấy tên côn đồ hung mãnh.

“Thật sự gặp quỷ rồi.” Trong lòng Dương Vũ thầm mắng, cúi đầu bước nhanh về phía trước.

“Thịch, thịch...”

Mười mấy tên côn đồ nhanh chóng chặn trước mặt Dương Vũ, lạnh lùng nhìn hắn.

“Chẳng lẽ là muốn chém người sao?” Cảm giác được mọi chuyện có vẻ không thích hợp, Dương Vũ vội vàng nhìn về đằng sau nhưng không có bất kỳ ai. Ánh mặt lạnh lùng nhìn những người đó một cái, Dương Vũ liền bước qua bên cạnh, muốn từ khoảng trống bên cạnh rồi đi.

Nhưng Dương Vũ còn chưa kịp đi qua thì một người to lớn đã đến trước mặt chặn hắn lại. Dương Vũ ngẩng đầu lên nhìn rồi lại bước sang bên cạnh muốn đi. Nhưng mà người nọ dường như muốn cùng Dương Vũ đối nghịch. Không nói tiếng nào liền chặn trước mặt hắn.

Cho dù Dương Vũ có ngu ngốc hơn nữa thì cũng biết những tên này đến tìm hắn gây sự. Lùi về phía sau vài bước, Dương Vũ nhìn bọn họ, lạnh giọng hỏi: “Các anh cản đường tôi là có ý gì?”

“Có ý gì ư?” Lại có hai người bước ra từ con hẻm nhỏ tăm tối đi ra, đồng thời một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai Dương Vũ.

Dương Vũ vừa nghe tiếng, quay lại thì thấy tên đầu heo Lý Bân cùng một người cũng trạc tuổi hắn.

“Là mày?” Dương Vũ vốn đang khàn trương nhưng bây giờ trong lòng đầy phẫn nộ cũng như không thể tin được.

“Anh họ, chính là nó đã đánh em!” Lý Bân lạnh lùng liếc Dương Vũ rồi quay lại nói với người thanh niên.

“Là nó sao?” Giọng nói của anh họ Lý Bân lạnh lùng vang lên nhưng mắt lại nhìn Dương Vũ chăm chú không ngừng đánh giá, sau đó lộ vẻ khinh thường nói với Lý Bân: “Là cái thằng gầy gò ốm yếu này đánh mày thành như vậy à? Sao tao thấy không giống một chút nào vậy!”

Lý Bân biến sắc, trong lòng đầy tức giận. Nhưng hôm nay là hắn mời anh họ đến báo thù cho hắn, bởi vậy hắn cũng chỉ có thể chịu đựng anh họ mình châm chọc khiêu khích. Cỗ gắng tỏ ra bình tĩnh nói: “Anh họ, đừng thấy nó ốm yếu, thật ra thì đầu nó rất cứng đấy.” Lý Bân cố gắng tươi cười nói.

“Là tại mày quá yếu mà thôi?” Ánh mắt người thanh niên lạnh lùng nhìn Lý Bân nói: “Nếu sớm biết rằng nhóc này yếu như vậy thì một người là đủ rồi, không cần phiên toái nhiều anh em như vậy.”

Thấy anh họ nhìn hắn đầy khinh thường, trong lòng Lý Bân cảm thấy nhục nhã! Nhưng mặt hắn không đổi sắc nói: “Anh họ, đừng trách em không nhắc

nhờ anh, thằng đó không giống như vẻ bề ngoài đâu.”

“Hừ, việc này... không cần mày quan tâm, mấy anh em tao tự biết cách giải quyết, mày có thể về nhà trùm mền ngủ được rồi đấy.” Vừa nói anh họ Lý Bân liền đi tới chỗ Dương Vũ.

Ánh mắt Dương Vũ lạnh lùng nhìn hai người Lý Bân nhưng mắt vẫn không ngừng đánh giá tình hình. Từ khi Lý Bân xuất hiện, Dương Vũ đã biết phiên toái đêm nay là không thể tránh khỏi rồi.

Nhưng Dương Vũ cũng không phải kẻ ngốc, đối phương có đến mười mấy người. Hắn biết đêm nay không thể trở về trường được rồi. Cho nên Dương Vũ dần dần lui về phía sau, chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng những tên này cũng rất ăn ý, nhanh chóng di chuyển bao vây lấy Dương Vũ.

Thấy mình bị bao vây, Dương Vũ cũng dứt khoát không chạy nữa. Đứng tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh họ của Lý Bân.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Di Năng Thức Tỉnh(Thượng).

“Thằng nhóc, mày là người đánh em họ tao bị thương phải không?” Anh họ Lý Bân đứng cách đó không xa nhìn Dương Vũ với vẻ khinh thường, lạnh lùng hỏi.

Cái giọng điệu chất vấn của anh họ Lý Bân, khiến cho Dương Vũ vô cùng khó chịu nên giọng nói cũng trở nên không tốt chút nào. Hắn lập tức lạnh giọng hỏi: “Phải thì sao, mà không phải thì sao nào?”

“Ha ha...” Anh họ Lý Bân đột nhiên cười to mấy tiếng, tiếng cười như chấn động khiến ngọn đèn đường chợt lóe lên xóa tan vẻ tăm tối trên đường.

“Như thế nào sao?” Trong mắt anh họ Lý Bân không có một tia cảm giác, hờ hững nhìn Dương Vũ. Nhìn ánh mắt của anh họ Lý Bân, Dương Vũ cảm thấy rung mình! Cặp mắt đó không hề có tình cảm của con người, khiến cho hàn ý trong lòng Dương Vũ tăng lên.

“Thần này đúng là không đơn giản!” Trái tim Dương Vũ có chút rung động nhưng bộ dạng bên ngoài vẫn tỏ vẻ bất cần. “Chẳng lẽ tụi bây dám giết tao sao?” Dương Vũ lạnh lùng nhìn bọn chúng, cất tiếng hỏi.

“Giết mày à?” Anh họ Lý Bân tỏ vẻ khinh thường, “Giết mày thì tao cũng không cần xuất động nhiều người như vậy! Bất quá...” Anh họ Lý Bân lạnh giọng, khiến nhiệt độ không khí xung quanh dường như cũng giảm xuống. “Hôm nay tụi tao phải đánh cho mày tàn phế. Anh em bọn tao từ trước tới giờ nếu ra tay không thấy máu thì không về!”

Nói đến đây thì không thể không nhắc tới thân phận của anh họ Lý Bân. Hắn có hung danh là Ác Lang, là đường chủ của một bang phái hắc đạo ở huyện Cẩm Tú! Lòng dạ anh họ Lý Bân cũng độc ác, tàn nhẫn như tên gọi của hắn vậy! Chỉ cần là người cùng hắn đối nghịch, một khi rơi vào tay hắn đều sống không bằng chết! Tên này không có chuyện ác nào mà không làm, gian dân phụ nữ, giết người phóng hỏa lại càng nhiều như cơm bữa!

“Đánh tao tàn phế à?” Từ lúc nhìn thấy ánh mắt của Ác Lang, Dương Vũ cũng biết người này nói được làm được! Nhưng Dương Vũ cũng không phải người chịu ngồi bó gối chờ chết một cách dễ dàng. “Bằng vào tụi bây còn chưa đủ đâu!” Dương Vũ lạnh giọng nói, đồng thời nhanh chóng chạy về phía ngã tư ở đường bên cạnh.

“Ha ha... Các anh em! Nó nói tụi mình còn chưa đủ kia...” Ác lang nhìn những người bên cạnh rồi cười phá lên.

“Hừ, Đường chủ, một mình Bạo Hùng em cũng đủ để đánh hắn tàn phế rồi!” Cái tên to lớn đang chắn trước mặt Dương Vũ quay đầu lại nói với Ác Lang.

“Đường chủ?” Trong lòng Dương Vũ kinh hãi. “Chẳng lẽ trong huyện thật sự có bang phái hắc đạo? Mình từ trước tới giờ vẫn chưa nghe nói qua mà!” Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Vũ không kiềm được mà run lên. “Các bang phái hắc đạo từ xưa đến nay thủ đoạn làm việc đều rất tàn nhẫn, lần này thật sự là xui xẻo rồi.” Dương Vũ âm thầm nghĩ. Nhưng hắn nghĩ rằng người trong hắc đạo cũng không dám giết mình.

Nói chung, từ trước tới giờ Dương Vũ cũng chưa từng thấy các bang phái hắc đạo giang hồ thanh toán lẫn nhau, mà chỉ nghe người khác kể lại mà thôi.

“Bạo Hùng, mày xử lý hắn đi!” Dừng một chút, anh họ Lý Bân lại văng tục. “ĐM... Đêm đã khuya, không nên làm lãng phí thời gian của ông mày nữa, trong nhà còn có hai mỹ nữ đang đợi tao đấy.” Vừa nói hắn lại liếc mắt nhìn Lý Bân.

“Mẹ kiếp...! Rồi cũng có ngày mày chết trên bụng đàn bà cho mà xem” Lý Bân mắng thăm một câu.

“Khắc khắc...” Bạo Hùng cười âm u nhìn Dương Vũ, vắn vắn người làm các đầu khớp xương của hắn kêu lên tiếng “rộp rộp...”.

“Bịch bịch...” Bạo Hùng trông như một con gấu lớn thông thả tiến tới ngã tư đường, mỗi bước đi đều khiến cho mặt đất rung lên!

Đèn đường giống như càng lúc càng tối. “Bịch.” Bạo Hùng hung hăng đạp mạnh lên mặt đường. Ngọn đèn đường bên cạnh cũng bị chấn động truyền tới làm cho sắp tắt.

“Bịch!” Bạo Hùng lại tiếp tục tiến tới gần, tiếng bước chân làm cho trống ngực Dương Vũ nhảy lên “Thình thịch...”

Bạo Hùng bước từng bước tới gần Dương Vũ, nhìn hắn với ánh mắt tàn bạo.

Dương Vũ thụt lùi từng bước, mồ hôi lạnh trên trán bắt đầu chảy ra. Cảm nhận được nhịp tim mình đập liên hồi, trong lòng Dương Vũ xuất hiện cảm giác rất sợ hãi.

“Thằng nhóc, mày chịu chết đi!” Năm tay to lớn của Bạo Hùng kéo theo một con cuồng phong, nhắm thẳng vào mặt của Dương Vũ.

“Thịch!” Trái tim Dương Vũ như ngừng đập. Đồng tử trong mắt co rút lại như châm nhọn! Một quyền của Bạo Hùng còn chưa tới thì kinh phong đã tấp vào mặt Dương Vũ, khiến hắn mặt hắn đau như bị dao cắt!

Một cơn gió vu vu thổi tới, Dương Vũ cảm thấy lạnh buốt.

“Xoạt xoạt...” Những hạt bụi trên đường bị gió thổi bay tán loạn trong không khí bỗng nhiên như đọng lại rồi rơi xuống mặt đất. Sát khí càng bốc lên mãnh liệt.

“Tích.” Dương Vũ rõ ràng nghe thấy mồ hôi trên trán mình rớt xuống đất, cuối cùng vỡ thành ngàn vạn mảnh nhỏ.

Con cuồng phong ập tới càng lúc càng lớn, hai tròng mắt Dương Vũ mơ hồ, trái tim rung động mãnh liệt.

Lúc nắm tay Bạo Hùng gần chạm vào mặt, Dương Vũ lại lộ ra thần sắc mờ mịt, giống như hắn đã bị một quyền của Bạo Hùng hù dọa mà sợ ngây người.

Bạo Hùng vươn đầu lưỡi, liếm liếm môi, trên mặt nở nụ cười tàn nhẫn! Đồng thời hai tay càng tăng thêm lực. Trong mắt hắn dường như đã thấy trước cảnh Dương Vũ bị đánh phun máu mũi, mặt cũng bị biến dạng.

“Hắc hắc...” Bạo Hùng cười hung ác, nắm tay tăng sức đập thẳng tới mặt Dương Vũ.

“Thình thịch!” Trái tim Dương Vũ gần như nhảy ra ngoài! Tại giờ phút này! Cảm giác sợ hãi đã lấp đầy tâm trí hắn, thậm chí ngay cả ý niệm tránh né trong đầu cũng biến mất!

Khẩn trương! Hoang mang! Dương Vũ cảm nhận được cái chết đang đến gần mình! Bây giờ trong nội tâm hắn tràn ngập nỗi sợ hãi!

Về mặt Bạo Hùng càng trở nên tàn nhẫn. Mắt thấy một quyền của Bạo Hùng sắp nện thẳng vào mặt Dương Vũ. Đám người Ác Lang lộ ra thần sắc hung phấn. Bọn chúng gần như đã thấy được cảnh tượng đầu của Dương Vũ bị Bạo Hùng đập nát! Lý Bân đứng ở xa xa cũng quay mặt đi, như không muốn chứng kiến cảnh đau lòng này.

Mắt thấy nắm đấm Bạo Hùng càng lúc càng gần, trái tim Dương Vũ càng nhảy lên kịch liệt hơn. Hai mắt bị gió thổi càng trở nên mơ hồ.

Sau đó, Dương Vũ cảm thấy trong người cảm giác nóng rực lan tỏa từ trong đáy lòng. Tại thời khắc này, hắn như quay lại thời điểm bị vấy trong ngọn lửa của Chu Tước!

Máu trong người Dương Vũ như bị bốc lửa! Mạch máu toàn thân cũng nóng lên. Sau đó, hai tròng mắt đau xót giống như bị thiêu đốt.

Tại thời khắc này, Dương Vũ cảm thấy thấy một đấm của Bạo Hùng đang nhanh như vậy bỗng trở nên chậm chạp vô số lần, giống như một đoạn phim được quay chậm hướng về mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Dị Năng Thức Tỉnh(Trung).

Nhìn quả đấm giống như pha quay chậm di động về hướng mặt mình, Dương Vũ trong lòng cả kinh! Sau đó theo phản ứng lùi lại, cả thân người nhanh chóng né sang bên cạnh một bước!

"Xoạt" một tiếng, quả đấm Bạo Hùng mang theo cuồng phong cuồng liệt vụt qua, làm khuôn mặt Dương Vũ có chút đau nhức.

Dương Vũ nội tâm cả kinh, máu huyết trong cơ thể như xuyên qua băng tuyết, trong nháy mắt phát lạnh. Ánh mắt Dương Vũ vừa khôi phục lại bình thường thì không còn thấy tình trạng quay chậm như khi nãy nữa.

"Xoạt" một tiếng, quả đấm Bạo Hùng trượt bên cạnh gương mặt Dương Vũ. Một quyền đánh hụt làm máu nóng của Bạo Hùng bốc lên, rất khó chịu.

Bạo Hùng dùng ánh mắt hung ác có chút ngạc nhiên nhìn Dương Vũ liếc mắt một cái, trên mặt cười lạnh..

"Thằng nhóc, mày giỏi lắm, lại có thể né tránh công kích của tao! Giỏi thật!" Vừa nói, Bạo Hùng thu hồi quả đấm. Đôi mắt thoáng hiện hung quang màu lam giống như ác lang nhìn con mồi.

Dương Vũ lau mồ hôi lạnh trên trán, tim đập loạn trong lồng ngực như muốn rút ra ngoài, mới vừa rồi thực sự là nguy hiểm vạn phần. Dương Vũ tuyệt đối tin chắc nếu trúng một quyền vừa rồi của Bạo Hùng thì cho dù mình không chết cũng thành tàn phế.

Nhưng cảm giác vừa rồi chỉ xuất hiện trong nửa khắc liền biến mất, hơn nữa bây giờ mới là lúc Dương Vũ thực sự gặp nguy hiểm.

Dương Vũ còn chưa kịp làm gì Bạo Hùng lại cười tàn nhẫn, vung quả đấm đánh tới.

Dương Vũ sợ hết hồn. Khi hắn nhìn thấy một đấm của Bạo Hùng đánh tới, tình trạng quay chậm như khi nãy không có xuất hiện! Nắm đấm của Bạo Hùng như cũ hướng đầu hắn đánh tới nhanh như chớp.

"Hồng бет!"

Dương Vũ trong lòng hô to hồng бет! Trước tiên hai tay liền hợp lại một chỗ đẩy ra.

"Bốp!" Dương Vũ chỉ cảm thấy hai tay rất đau đớn. Cảm giác giống như các khớp xương đều vỡ vụn ra từ hai tay truyền lên đại não.

Sau đó, Dương Vũ cảm thấy mình như đang đăng vân giá vũ, đèn đường bên cạnh ngã tư cũng tựa hồ như đang tụt lùi nhanh lại phía sau.

"Oánh!" Một tiếng. Dương Vũ cảm thấy sau lưng rất đau đớn, cảm giác hít thở không thông truyền vào trong đầu. Thời khắc này, trước mắt Dương Vũ tối sầm, đã không còn đau đớn, đã không còn hô hấp, tất cả cũng chỉ là một màu đen.

Suy nghĩ như dừng lại, Dương Vũ chỉ có một ý niệm trong đầu là muốn đứng lên. Nhưng vô luận là hắn cố gắng thế nào, trước mắt chỉ là một màu đen nhánh! Không có một chút khí lực. Dương Vũ liên tục cử động nhưng một chút khí lực cũng không có.

"Thích, thích!" Dương Vũ vừa phục hồi thính lực liền nghe được tiếng bước chân truyền vào trong tai hắn! Tiếp theo, trước mắt Dương Vũ cũng từ từ khôi phục ánh sáng. Mở mắt nhìn, lọt vào mắt hắn là gương mặt lộ nụ cười tàn nhẫn của Bạo Hùng.

"Thằng nhóc này giỏi thật, có thể chịu một đấm của tao mà không chết! Nhưng lần này nếu như mày cũng không chết tao mới thật sự phục mày." Đang nói còn chưa dứt, chân phải của Bạo Hùng đã nhấc lên đá thật mạnh vào thân thể Dương Vũ.

Đồng tử của Dương Vũ co lại! muốn né tránh nhưng cả người vẫn như cũ không có một chút khí lực! Chỉ có thể trở mắt nhìn Bạo Hùng một cước hung hăng đá vào bụng mình.

"Ầm!"

Trong bụng Dương Vũ như phiên giang đảo hải, ruột oằn oại cảm giác giống như bị chặt đứt. Đau đớn kịch liệt tràn ngập đầu óc. Tiếp theo cảm giác đăng vân giá vũ lại xuất hiện trước mắt Dương Vũ. Ngay lúc Dương Vũ bị đá bay bổng trên không, miệng đồng thời cũng phun ra một ngụm máu tươi.

"Ầm!"

Một tiếng chấn động, Dương Vũ cả người va mạnh vào vách tường trên đường.

"Phụt" một tiếng. Dương Vũ phun ra một ngụm máu tươi. Tiếp theo cả người từ trên vách tường chậm rãi rơi xuống. "Răng rắc, răng rắc" âm thanh các đầu khớp xương gãy lại vang lên trong đầu Dương Vũ, làm cho đầu óc Dương Vũ càng thêm đau đớn mãnh liệt.

"Khụ khụ" Dương Vũ ho ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, rồi chậm rãi mở cặp mắt lơ đãng nhìn về hướng Bạo Hùng đang từng bước đi tới.

"Mẹ nó!" Dương Vũ chửi thầm trong lòng "Nghĩ không ra thằng khốn kiếp này lại quá tàn nhẫn! Chẳng lẽ sau khi mình sống lại, lại chỉ có thể rơi vào cục diện này sao? Chẳng lẽ mình sống lại chỉ để chết ở trong tay bọn họ sao?" Dương Vũ trong lòng cực kỳ uất ức.

"Như vậy mình sống lại thì có ý nghĩa gì chứ? Thà sống vất vưởng ở kiếp trước còn hơn bây giờ chết oan ức như vậy!" Trong mắt Dương Vũ toát ra

ngọn lửa phản nộ bùng hực. Hấn hận mình vì sao sống lại, hận những người đang chà đạp hấn ở trước mắt!

"Khà Khà!" Bạo Hùng đạp một chân trên ngực Dương Vũ. Áp lực khổng lồ nhất thời làm cho lồng ngực Dương Vũ bị gãy mấy cái xương sườn!

Dương Vũ trong lòng lửa giận bốc lên! Chịu đựng đau đớn đầu khớp xương bị gãy. Cặp mắt tràn ngập lửa giận, hai tròng mắt giống như phun ra ngọn lửa bùng hực.

"Nhìn cái gì?" Bạo Hùng bị Dương Vũ trừng mắt nhìn, tâm lý cực kỳ khó chịu! Vì vậy dưới chân càng thêm dùng sức rồi đạp một cước thật mạnh giống như muốn đè nát thân thể Dương Vũ.

"Ai da!" Dương Vũ rốt cục chịu đựng không nổi đau nhức kêu một tiếng!

"Ý, tao tưởng mày cầm điếu rồi chứ!" Bạo Hùng vẽ mặt tràn đầy hài hước, dưới chân lần nữa dùng sức đạp một cái!

"Phụt!" Dương Vũ phun một ngụm máu tươi.

"Mày là thằng khốn nạn, có cơ hội tao sẽ giết mày. ĐM...." Dương Vũ thật sự là nghĩ không ra phải chửi thằng khốn kiếp trước mắt này như thế nào. Chỉ có thể chửi loạn một hồi.

"Mày muốn chết!" Bạo Hùng một cước hung hăng đạp lên ngực Dương Vũ. Lực lượng khổng lồ làm cho Dương Vũ thiếu chút nữa tắt thở.

"ĐM" Dương Vũ há miệng chửi lớn. Nếu phản kháng không được, vậy chỉ có thể dựa vào miệng chửi cho hả giận!

"Tao cho mày chửi!" Bạo Hùng nổi giận, một cước liền đạp lên miệng Dương Vũ, Tiếp theo, hấn dùng chân hung hăng xéo lên mặt Dương Vũ vài cái! Giống như là đang giày xéo tàn thuốc trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Dị Năng Thức Tỉnh(Hạ).

Sỉ nhục! Cảm giác bị sỉ nhục tràn ngập cả đầu óc Dương Vũ!

Bị Bạo Hùng giẫm trên mặt tuy đau đớn. Nhưng lúc này Dương Vũ đã không còn cảm giác! Giờ phút này trong lòng hấn chỉ có một loại cảm giác! Đó chính là sỉ nhục! Sỉ nhục!

"Mày không phải rất kiêu ngạo sao? Nói chuyện đi chứ? Cầm điếu rồi hả?" Bạo Hùng nét mặt dữ tợn, há mồm phun lên người Dương Vũ một bãi nước bọt. Đồng thời, chân hấn không dừng xoay tròn trên mặt Dương Vũ.

"Tốt lắm! Bạo Hùng, cẩn thận đừng giết chết hấn đó." Giọng nói anh họ Lý Bản lạnh lùng nhưng lại mang theo một chút giễu cợt từ ngả tư yên tĩnh phát ra.

"Đường chủ cứ yên tâm, nó không chết được đâu! Bạo Hùng em muốn một người còn sống vậy nó khẳng định không thể chết được!" Giọng cười thô bạo của Bạo Hùng vang lên trên đường. Dương Vũ đang nằm trên mặt đất mà vô cùng phản nộ.

Loại cảm giác sỉ nhục này làm cho Dương Vũ trong lòng lửa giận bùng bùng tới cực điểm! Dương Vũ cảm giác được trong ngực mình lửa giận giống như đang phát nổ.

Sỉ nhục! Loại cảm giác sỉ nhục này làm cho Dương Vũ phản nộ! Nhưng bây giờ hấn toàn thân không có khí lực. Hơn nữa Bạo Hùng một chân còn đang dùng sức giẫm trên đầu mình!

Cảm giác sỉ nhục mãnh liệt! Không thể phản kháng mà uất nghẹn! Dương Vũ rốt cục không nhịn được. Rống lớn một tiếng! Nhưng trừ như vậy ra hấn cũng không thể làm gì được.

"Mình thà chịu chết chứ không thể chịu bị hấn vũ nhục như vậy." Dương Vũ giờ phút này chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là từ trong sỉ nhục thoát ra. Nhưng vô luận hấn dùng lực như thế nào cũng không có khả năng động đậy.

"Đây là lần bị vũ nhục đầu tiên từ khi sinh ra tới giờ, cũng là lần cuối cùng!" Dương Vũ trong lòng lửa giận càng thịnh. "Nếu như lần này không chết, tương lai mình nhất định trả lại gấp bội! Sau này chỉ có mình vũ nhục người khác, tuyệt đối không cho phép người khác lần nữa vũ nhục mình! Tuyệt đối

không!" Dương Vũ trong lòng điên cuồng la hét.

Giờ phút này Dương Vũ vô cùng khao khát mình có được một thân lực lượng! Chưa bao giờ ý niệm đó lại mãnh liệt đến như vậy. Nhưng tất cả chỉ là ý niệm của Dương Vũ mà thôi. Hiện tại, hắn chính là giống như một con chó con bị người ta giẫm đạp trên đường, cho dù bị vũ nhục nhưng ngay cả phản kháng cũng không thể!

"Sao hả? Mày khóc à?" Bạo Hùng khinh thường nhìn Dương Vũ khóe mắt vừa lộ ra nước mắt, rồi lạnh giọng tiếp tục nói: "Đồ rác rưởi vô dụng! bị hù dọa lại khóc. Thật sự là một thứ rác rưởi vô dụng!" Bạo Hùng trước mặt Dương Vũ tuyệt đối là cường giả! Lực lượng hoàn toàn áp đảo Dương Vũ.

Mỗi một chữ của Bạo Hùng làm cho Dương Vũ càng thêm đau đớn! Mỗi một chữ cũng giống như mũi châm đâm thật sâu vào trong tim Dương Vũ. Dương Vũ trong lòng lại càng phát ra phần nộ.

Nước mắt nơi khóe mắt Dương Vũ càng thêm nhiều! Đây không phải là nước mắt nhu nhược! Cũng không phải nước mắt vì bị vũ nhục! Mà là nước mắt vì chính mình vô năng mà lưu lại! Đúng vậy, giờ phút này Dương Vũ thấy mình thật vô năng. Vô năng chỉ có thể nằm trên mặt đất cho dù bị người vũ nhục mà không thể phản kháng. Cho dù là há miệng mắng to cũng không được. Bởi vì, cái miệng của hắn cũng đã bị Bạo Hùng dùng chân hung hăng giẫm lên rồi.

Dương Vũ trên mặt vô cùng dữ tợn, trong mắt đỏ bừng tựa hồ như rỉ máu! Hùng hực lửa giận tựa hồ như muốn lòi ra ngoài.

Bạo Hùng khinh thường nhìn Dương Vũ liếc mắt một cái, há mồm phun một bãi nước bọt lên mặt Dương Vũ! Cười lạnh một tiếng rồi nói: "Hôm nay nếu như không phải đường chủ nói, tao sớm đã giết mày rồi. Sau này đừng cho tao thấy mày trên đường!" Vừa nói Bạo Hùng định nhắc chân trên mặt Dương Vũ ra ngoài.

Nhưng sau một khắc, hắn lại hoảng sợ phát hiện! Chân của hắn giống như bị một người ôm lấy! Cúi đầu nhìn thì thấy Dương Vũ đang dùng hai tay ôm lấy chân mình.

"Lực lượng! Tao muốn lực lượng!" Dương Vũ trong lòng điên cuồng giận dữ gào thét. Trong phút chốc, toàn thân máu huyết tựa hồ như thiêu đốt mà sôi lên.

Trong khoảnh khắc, toàn thân Dương Vũ tràn ngập lực lượng! Trước tiên hắn ôm lấy chân Bạo Hùng! Trong lòng hắn Bạo Hùng là hết thấy cừ hận!

"Muốn chết!" Bạo Hùng cười tàn nhẫn, dưới chân dùng lực, một cước mang theo thân thể Dương Vũ đá ra. Trong lòng Bạo Hùng tưởng rằng một cước đã có thể đem thân thể Dương Vũ đá bay đi.

Nhưng hắn sai lầm rồi. Dương Vũ hai tay tựa hồ như nam châm hung hăng bám chặt lấy chân hắn, mặc cho hắn làm thế nào cũng không thể vứt đi mà thoát ra được.

"Mẹ kiếp!" Bạo Hùng liên tục quăng mấy lần cũng không thể đem Dương Vũ đá bay đi, trong lòng không khỏi bạo nộ. Gầm nhẹ một tiếng, nện một đấm lên đầu Dương Vũ.

"Àm!" Đầu Dương Vũ giống như bị nổ. Trước mắt tối sầm, Hai tay ôm Bạo Hùng buông lỏng rồi rời ra. Tiếp theo Bạo Hùng dùng sức một cước đem Dương Vũ đá bay ra ngoài.

"Bạo Hùng, không nên giết chết hắn!" Lúc Bạo Hùng đang muốn tiến lên giết chết Dương Vũ, anh họ Lý Bân lập tức ngăn hắn lại. Bạo Hùng nghe vậy dừng bước, hung hăng nhổ một bãi nước bọt rồi xoay người rời đi.

"Tao muốn giết mày!"

Dương Vũ trong lòng lửa giận đã tới đỉnh điểm! Tựa hồ như nếu không phát tiết ra cả người hắn sẽ phát nổ. Mà Dương Vũ mơ hồ cũng có cảm giác không ổn!

Giờ phút này hắn cảm giác máu huyết toàn thân tựa hồ như đang thiêu đốt! Thân thể của chính mình giống như đặt trên một hỏa lò vậy. Cảm giác này giống như lúc Dương Vũ đang bị Chu Tước dùng lửa đỏ vây quanh thiêu đốt.

"Ah....!"

Dương Vũ đột nhiên hai tay ôm đầu, cả người cũng quay cuồng. Đau nhức! Đó là một loại đau nhức đến từ chính linh hồn! Dương Vũ tựa hồ thấy được linh hồn của mình giống như đang bị lửa đỏ thiêu đốt. Nếu như Dương Vũ có thể "nhìn". Ngay lúc này linh hồn hắn như một đoàn lửa đỏ và cũng có một chút bộ dáng của Chu Tước.

"Đau nhức!"

Dương Vũ ôm đầu cả người không ngừng quay cuồng, linh hồn hắn tựa hồ như bị cắn nuốt. Trên người càng giống như bị bốc cháy. Thậm chí, Dương Vũ còn nghe thấy mùi khét từ trên người mình.

"Chuyện gì xảy ra?" Đám người Lý Bân nhìn thấy bộ dạng Dương Vũ, mọi người không khỏi nhìn nhau. Mới vừa rồi nhìn thấy biểu hiện của Dương Vũ cho dù là đầu khớp xương bị Bạo Hùng đánh gãy, hắn cũng chưa từng vì đau nhức mà la hét. Nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện gì?

Mà càng làm cho mọi người kinh dị chính là nhiệt độ thân thể Dương Vũ tản mát ra ngoài như đang bốc cháy.

"Đau nhức!" Dương Vũ đột nhiên nộ hồng một tiếng rồi cả người đột nhiên đứng lên. Hắn cảm giác được thân thể của mình sắp nóng chảy rồi. Nóng! Dương Vũ giờ phút này cảm giác chỉ có nóng!

"Ah....!" Dương Vũ hai tay mạnh mẽ duỗi ra. Sau đó Dương Vũ tựa hồ cảm giác được lỗ chân lông toàn thân trên người mở ra, máu huyết ở trong thân thể giống như nhiệt lưu nóng chảy từ lỗ chân lông muốn phun ra ngoài.

"Uỳnh!" một tiếng. Trước mắt đám người Lý Bân sáng ngời! Tiếp theo trước ánh mắt khó tin của bọn họ. Dương Vũ đã biến thành một hỏa nhân! Một hỏa nhân với ngọn lửa bốc cháy hùng hực!

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Đốt Cháy Hết Thấy.

Mọi người đều trợn mắt nhìn Dương Vũ biến thành một hỏa cầu. Sau khi kinh ngạc qua đi sắc mặt mọi người liền biến thành kinh hãi!

Bọn họ chưa từng thấy qua một người có thể đột nhiên biến thành hỏa cầu! Hơn nữa cái hỏa cầu này còn có thể đi lại. Rõ ràng là một hỏa nhân còn sống sờ sờ.

"Ohh!" Dương Vũ vươn vai, hắn giờ phút này có cảm giác vô cùng sáng khoái. Cái loại cảm giác sáng khoái này giống như nín một ngày tiểu tiện trong lúc bất chợt toàn bộ được phát tiết ra.

Trong cơ thể máu vẫn đang như thiêu đốt. Dù cảm thấy còn rất mệt nhưng Dương Vũ đã không còn cảm nhận được thống khổ, loại cảm giác thống khổ trên người này đã bị thiêu đốt hoàn toàn biến mất. Còn lại là một thân sáng khoái.

Toàn thân Dương Vũ lúc này mỗi một tế bào đã không còn cảm giác mệt mỏi, mỗi một tế bào đều hưng phấn nhúc nhích. Loại cảm giác thoải mái này khiến Dương Vũ hưng phấn suýt rên rỉ.

Duỗi cái lưng một cái, Dương Vũ từ từ mở mắt, nhưng trong nháy mắt hắn đã bị bản thân làm sợ hết hồn.

"Không thể nào? Mình tại sao lại ở trong lửa đỏ?" Dương Vũ trong lòng buồn bực, còn tưởng rằng giống như lần trước trở lại cảnh trong mơ. Nhưng hiện tại Dương Vũ có cảm giác rất thoải mái. Hơn nữa Dương Vũ phát hiện những vết thương khi nãy trong phút chốc đã khỏi.

Toàn thân hắn ngoài cảm giác thoải mái tới cực điểm không có cảm giác nào khác! Thậm chí ngay cả cảm giác nóng bỏng cũng không thấy. Quả nhiên là cực kỳ quái dị.

Hơn nữa, Dương Vũ cảm thấy bản thân tràn đầy lực lượng, đủ để đánh ngã Bạo Hùng! Nghĩ tới đây, Dương Vũ hưng hăng vung một nắm đấm đánh ra.

"Xoẹt" một tiếng. Một luồng lửa đỏ theo phát tay Dương Vũ mà bắn nhanh ra ngoài. "Xuy xuy" mấy tiếng, luồng lửa đỏ oanh kích lên cột đèn trên lan can đường.

Tiếp theo, sau một khắc, trụ đèn trên lan can đường trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người đột nhiên biến thành hơi nước, trong nháy mắt bốc hơi sạch sẽ. Nhìn trụ đèn trong phút chốc tan ra, hóa thành hơi nước, đám người Lý Bân càng thêm kinh hãi, trên trán mồ hôi lạnh to như hạt đậu không ngừng chảy ra.

"Khoa trương như vậy sao?" Dương Vũ cũng bị cử động của mình làm cho giật mình. Mình tại sao biết phun lửa? Nghĩ tới đây, Dương Vũ cúi đầu nhìn lại bản thân một chút. Rồi lại lần nữa bị sợ hết hồn. Hắn không thấy thân thể mình, chỉ thấy là một luồng lửa đỏ bốc cháy hùng hực.

"Ta thành hỏa nhân rồi?" Dương Vũ trong lòng cực kỳ kinh hãi. Nhưng hắn không cảm giác được điều gì khác thường. Hắn như cũ có thể suy tư, như cũ có thể cảm giác được sự tồn tại của thân thể mình!

"Oành!" một tiếng, tay phải Dương Vũ lần nữa vung ra ngoài. Giống như lần trước. Dương Vũ chỉ cảm thấy trong cơ thể một cỗ nhiệt lưu nhanh chóng chui ra theo cánh tay, sau đó một luồng lửa đỏ lần nữa từ trong tay của hắn bắn ra.

Sau một tiếng nổ thật lớn, từ trong tay Dương Vũ xuất hiện luồng lửa đỏ hưng hăng đập vào mặt đường phía trước. Trên đường lập tức xuất hiện một rãnh thật lớn! Nơi bị ngọn lửa chạm vào toàn bộ bị đốt cháy hóa thành hơi nước.

Dương Vũ nhìn sững sốt! Sau đó liền phá lên cười ha ha.

"Lý Bân!" Dương Vũ nhìn về hướng đám người Lý Bân, rồi bước tới một bước, hai mắt tỏa ra nhiệt lượng nóng bỏng như phun lửa nhìn bọn họ.

Ánh mắt Dương Vũ giống như muốn đốt cháy hết thảy, Lý Bân sắc mặt trong nháy mắt liền trở nên trắng bệch. Trái tim kịch liệt đập loạn không thể khống chế.

Tay Lý Bân run rẩy thê lương đưa lên, từ từ lau mồ hôi lạnh trên trán! Ánh mắt lộ vẻ kinh hãi nhìn Dương Vũ biến thành hỏa nhân.

Tất cả chuyện này đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của hắn. Dương Vũ không chỉ đã biến thành hỏa nhân, hơn nữa còn là một hỏa nhân sống sờ sờ. Mà công kích Dương Vũ lại vô cùng khủng khiếp!

Nhìn Dương Vũ, Lý Bân sợ ngây người, chỉ cảm giác mình miệng đắng lưỡi khô, cố gắng dùng sức nuốt một ngụm nước bọt.

Bọn thuộc hạ của anh họ Lý Bân cũng kinh hãi không khác gì hắn nhưng dù sao bọn họ cũng là dân xã hội đen, đã từng lăn lộn giang hồ, mặc dù Dương Vũ biến thành hỏa nhân khiến cho bọn họ kinh hãi, nhưng bọn họ rất nhanh liền có phản ứng.

"Chạy mau!" Anh họ Lý Bân thanh âm có chút run rẩy nói xong liền xoay người bỏ chạy vào con hẻm nhỏ bên cạnh.

"Tại bây ai cũng đừng hòng trốn thoát!" Ngọn lửa trong đôi mắt Dương Vũ nhúc nhích, giống như quỷ hỏa lúc nửa đêm, Nhưng so với quỷ hỏa càng kinh khủng hơn.

"Bạo Hùng!" Dương Vũ quay đầu nhìn Bạo Hùng, cảnh tượng vừa rồi bị Bạo Hùng vũ nhục lần nữa hiện ra trong đầu Dương Vũ. "Tao từng thề, sẽ trả lại cho mày gấp bội!" Dương Vũ hung hăng nói rồi bước một bước về phía Bạo Hùng. "Hôm nay, mày phải chết!" Vừa nói thân hình Dương Vũ đột nhiên hướng Bạo Hùng nhanh chóng vọt tới.

Bạo Hùng kinh hãi khi nghe giọng nói tràn đầy sát khí của Dương Vũ. Trong lúc Dương Vũ đột nhiên biến hóa Bạo Hùng còn không kịp phản ứng. Nhưng khi hắn có phản ứng thì Dương Vũ đã đi tới gần rồi.

"Bạo Hùng, chạy mau!" Lý Bân hướng về phía Bạo Hùng đang ngơ ngác đứng bất động tại chỗ quát to một tiếng. Nhưng Bạo Hùng còn chưa kịp đi động Dương Vũ tới bên cạnh.

"Bây giờ, mày đi chết đi!" Trong một sát na lửa giận trong lòng Dương Vũ toàn bộ bùng nổ ra ngoài. Đồng thời, tay phải một quyền cũng nhắm Bạo Hùng đánh tới.

"Oành!"

Một luồng lửa khổng lồ đỏ rực liền lập tức vây Bạo Hùng ở bên trong. Sau một khắc, ở thời điểm ngọn lửa tiêu tán, Bạo Hùng cũng biến mất. Hắn đã bị ngọn lửa Dương Vũ thiêu sống thành hơi nước rồi.

"Hộc hộc!" Dương Vũ bỗng nhiên thở hổn hển mấy ngụm lớn. Sau khi công kích Bạo Hùng, một cảm giác vô cùng mệt mỏi ập tới. "Mệt mỏi quá!" Dương Vũ cảm thấy rất mệt mỏi chỉ muốn ngủ.

Nhưng nhìn thoáng qua đám người Lý Bân đang chạy trốn ở phía trước. Ngọn lửa trong mắt Dương Vũ lần nữa bốc lên. Những người khác có thể bỏ qua, nhưng Lý Bân tuyệt đối không thể bỏ qua!

Rống một tiếng, Dương Vũ thân hình như bay, đuổi theo Lý Bân nhanh như gió.

"Má ơi!" Lý Bân liền nhanh chân bỏ chạy. Hắn không muốn giống như Bạo Hùng bị Dương Vũ một mẻ lửa đốt thành hơi nước.

"Lý Bân, tao hôm nay nhất định phải giết mày!" Dương Vũ thân hình như bay, trong nháy mắt liền xuất hiện phía sau Lý Bân, tiếng nói còn chưa dứt tay phải Dương Vũ đã đánh về hướng Lý Bân.

"Má ơi!" Lý Bân trước mắt tối sầm, cả người liền ngã gục, hắn đã bị Dương Vũ dọa cho chết khiếp mà hôn mê bất tỉnh.

"Oành" một tiếng, Ngọn lửa từ thân thể Dương Vũ đang phi không bay ra, đập vào nơi xa trên mặt đất, đem nơi đó đốt thành một rãnh lớn. Sau đó, Dương Vũ cũng oành một tiếng, té lăn quay trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 24: Hôn Mê

Thân thể Dương Vũ sau khi rơi xuống, ngọn lửa trên người cũng biến mất. Cả đường phố khôi phục sự yên lặng. Chỉ còn lưu lại mấy ngọn lửa và mùi thi thể sau khi bị đốt cháy trên đường phố.

Sau khi ngọn lửa trên người Dương Vũ biến mất, Dương Vũ cả người trần trụi cứ như vậy nằm gục ở trên đường. Trước mặt hắn không xa chính là Lý Bản sớm đã bị hù dọa đến hôn mê bất tỉnh.

Đám người anh họ Lý Bản đã sớm bỏ chạy không thấy bóng dáng.

"Kỳ quái, Thằng Dương Khoai vì sao đã trễ thế này vẫn chưa về? Không phải là bị tên bảo vệ trường học chết tiết đó bắt được chứ?" Một người trong các bạn học của Dương Vũ ở ký túc xá nửa đêm không thấy Dương Vũ trở về không khỏi lo lắng hỏi.

"Chẳng lẽ nó bị bảo vệ bắt? Tên này không phải thường xuyên bị Dương Vũ bòn cọt sao? Thằng Dương Vũ sẽ không ngu để bị hãm bắt được chứ?"

"Nó không phải đi ra ngoài mượn phòng sao?" Trần Quân thanh âm trầm đầy xấu xa nói với vẻ đắc ý.

"Rất có thể! Mặc dù bình thường thoát nhìn thằng Dương Vũ giống như là một người tốt, nhưng nói không chừng thằng này chính là một ...." Một người bạn học khác cười nói chen vào.

"Đúng, đúng, Dương Vũ đúng là người như vậy. Cho nên tối nay liền. . ."

"Ha ha. . ." Mọi người hiểu ý ha ha phá lên cười.

Trời vừa sáng, "Xoẹt xoẹt" người lao công dậy sớm đang quét dọn trên đường.

"Aaaaaaaa....." một tiếng hét kinh sợ thất thanh truyền ra phá tan không gian tĩnh lặng của buổi sáng tinh mơ. Sau đó, một người lao công vẻ mặt xanh mét hoảng sợ chạy ra từ trong hẻm nhỏ.

"Chết người, chết người." Người phụ nữ lao công lắp bắp lớn tiếng hét. Tiếng hét hoảng sợ chói tai lập tức đưa tới những người hiếu kỳ khác, kết quả là những người dậy sớm đều tụ tập tới đây.

Khi mọi người thấy Dương Vũ và Lý Bản bất tỉnh nằm trên đường, phía sau Lý Bản trên mặt đường có một cái rãnh to giống như bị đốt cháy.

"Chẳng lẽ thiên thạch rơi? Mọi người trong lòng nghi ngờ. Vài người cùng bấm số 120 báo cảnh sát. Mấy phút đồng hồ sau, cảnh sát cùng nhân viên cấp cứu đi tới.

Sau khi cảnh sát tới, đầu tiên là phong tỏa hiện trường. Tiếp theo xe cấp cứu chở hai người Dương Vũ và Lý Bản đang hôn mê bất tỉnh đưa tới bệnh viện. Cảnh sát còn lại thì thăm dò hiện trường.

Tại phòng cấp cứu bệnh viện nhân dân huyện Cẩm Tú, Dương Vũ bị băng bó giống như xác ướp.

"Bác sĩ, bệnh nhân như thế nào?" Một người mặc cảnh phục nhân viên cảnh sát hỏi.

"Không có chuyện gì rồi. Người này đã không có nguy hiểm. Nhưng khi nào tỉnh lại còn phải xem thiên ý." Tháo khẩu trang xuống vị bác sĩ hướng về phía nhân viên cảnh sát kia nói.

"Cái gì? Toàn thân xương gãy nhiều chỗ? Mà không biết lúc nào tỉnh lại?" Nghe bác sĩ giải thích Chung Lâm nuốt chút nữa khóc lên.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?" Chung Lâm không biết làm sao nhìn Trầm Di bên cạnh trong khóe mắt tràn đầy nước mắt trong suốt.

"Không nên lo lắng, Dương Vũ không có chuyện gì đâu." Trầm Di tự trấn an mình, thấp giọng an ủi.

"Đúng, Chung Lâm không nên lo lắng. Bác sĩ không phải đã nói Dương Vũ sẽ không có chuyện gì sao?" Thực Hoa cũng mở miệng an ủi.

"Bệnh nhân bây giờ đã không còn nguy hiểm, nhưng có thể tỉnh lại hay không còn phải xem thiên ý." Bác sĩ bên cạnh chen miệng nói.

Chung Lâm vừa nghe lại lo lắng khóc nức lên

"Mẹ kiếp, toàn nói lời xui xẻo." Thực Hoa trong lòng mắng thầm, đồng thời hung hăng trừng mắt nhìn vị bác sĩ kia một cái.

Bác sĩ nhìn Thực Hoa nhún vai một cái tỏ vẻ hãnh cũng là bất đắc dĩ, sau đó tiếp tục nói: "Các em cũng là bạn của bệnh nhân sao? Chuyện này tôi hi vọng các em mau sớm liên lạc với người nhà của bệnh nhân, nhớ nhanh chóng gọi người nhà của người bệnh đến bệnh viện nộp tiền thuốc thang." Vị bác sĩ nói xong liền rời đi.

Một lát sau, chủ nhiệm lớp Dương Vũ cũng chạy tới bệnh viện.

"Thực Hoa, Dương Vũ hiện giờ ra sao?" Lâm Nhã Ngọc kéo Thực Hoa sang một bên, thấp giọng hỏi.

Lâm Nhã Ngọc chính là chủ nhiệm lớp Dương Vũ, là một cô giáo xinh đẹp mới vừa tốt nghiệp đại học ra.

"Cô giáo," Thực Hoa nhìn Lâm Nhã Ngọc. sau đó, thuật lại lời của bác sĩ. "Bác sĩ nói Dương Vũ không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại?" Lâm Nhã Ngọc nghe xong nhướn mày.

"Trừ phi xuất hiện kỳ tích." Thực Hoa lắc đầu cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

"Chung Lâm, Dương Vũ rất nhanh sẽ tỉnh lại." Lâm Nhã Ngọc đi tới bên cạnh Chung Lâm, mở miệng an ủi. "Cô ơi, cô nói thật chứ?" Chung Lâm mặt mày ủ dột nhìn Lâm Nhã Ngọc một cái, không tin hỏi.

"Ừ." Lâm Nhã Ngọc gật đầu, "Cô không gật em đâu. Nhưng chúng ta nên sớm báo cho người nhà Dương Vũ." Không hiểu sao Dương Vũ vô cớ lại bị thương nằm viện, Lâm Nhã Ngọc cảm thấy mau sớm để cho người nhà của hắn biết mới thỏa đáng.

"Cô ơi! Không nên." Chung Lâm vội vàng ngăn Lâm Nhã Ngọc. Quen Dương Vũ lâu như vậy, Chung Lâm tương đối hiểu rõ tình trạng gia đình Dương Vũ. Hiện tại báo cho người nhà Dương Vũ trừ việc để cho bọn họ lo lắng ngoài ra cũng vô ích.

"Cô ơi! Hay là mấy ngày nữa chúng ta hãy báo cho người nhà Dương Vũ." Chung Lâm lắc đầu nói. "Nhưng Dương Vũ bây giờ như vậy..." Lâm Nhã Ngọc cau mày nói.

"Dù sao Dương Vũ hiện tại tánh mạng đã không có nguy hiểm, tỉnh lại là chuyện sớm hay muộn, em nghĩ không nên làm cho người nhà của anh lo lắng. Nói không chừng ngày mai anh sẽ tỉnh lại." Chung Lâm lắc đầu tiếp tục nói: "Nếu như Dương Vũ bây giờ tỉnh lại..., anh cũng sẽ làm như em vậy."

"Vậy tiền thuốc thang của Dương Vũ tính sao?" Lâm Nhã Ngọc có chút lo lắng về điểm này.

"Chuyện này em cũng đã nghĩ tới." Chung Lâm nhìn mấy người bọn họ một cái, sau đó cắn răng nói. "Không còn cách nào hay là cứ báo cho người nhà Dương Vũ." Lâm Nhã Ngọc nhíu mày, nàng cũng không có cách nào.

Ở chỗ khác Lý Bân đã sớm tỉnh lại, cùng với người nhà đang chờ lời khai để cảnh sát ghi biên bản. Dĩ nhiên là chuyện Dương Vũ biến thành hòa nhân quá mức kinh hãi. Lý Bân cho đến hiện tại cũng không tin Dương Vũ có thể biến thành như vậy.

Cho nên Lý Bân cũng không nói là mình bị Dương Vũ hù dọa ngất đi. Hắn không dám nói chuyện Dương Vũ biến thành hòa nhân, bởi vì sự thật kia nghe quá mức rợn người.

Cho dù Lý Bân có nói ra, cũng sẽ không có ai tin tưởng hắn!

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 25: Tái Nhập Mộng Cảnh

"Vù vù. . ."

Vừa mở mắt ra, Dương Vũ thấy khắp nơi đều là lửa cháy, đâu đâu cũng là lửa, cả thế giới lúc này ngoài lửa ra giống như không còn thứ gì khác tồn tại.

Lửa! Lửa chỗ nào cũng có, toàn thân Dương Vũ cũng bị lửa bao vây thiêu đốt. Nhưng Dương Vũ lại có cảm giác rất thoải mái. Có thể nói, Dương Vũ đã không còn bất kỳ cảm giác nào với mấy ngọn lửa này.

Nhưng hắn lại có thể cảm giác được ngọn lửa này ít nhất cũng nóng đến mấy vạn độ! Thậm chí còn nóng hơn ngọn lửa hắn dùng để giết tên Bạo Hùng.

Ngẩng đầu nhìn lên không trung không thấy Chu Tước và Cùng Kỳ. Chỗ này hẳn là địa phương mà bọn chúng đồng quy vu tận lúc đó sao? Dương Vũ trầm nghĩ.

Di chuyển vài bước, Dương Vũ có thể trực tiếp ở trong đám lửa hành động không có bất kỳ trở ngại nào. Nhưng Dương Vũ đối với cảm giác này cũng rất khó chịu, đây dù sao cũng chỉ là trong mộng, hắn không muốn sống mãi trong này, hắn phải trở lại hiện thực.

“Làm sao để trở về đây?” Dương Vũ cảm thấy rất quái dị, mộng cảnh này không tệ nhưng hẳn lại có thể mang thực thể tiến vào, giống như là người xem phim vậy (chung quanh là ảo, bản thân là thật).

Lúc này mặc dù lửa không gây bất kỳ thương tổn gì cho bản thân, nhưng Dương Vũ cũng không dám đảm bảo lúc sau chúng có đột nhiên đem bản thân hắn thiêu huỷ hay không.

“Tốt nhất là nhanh chóng tìm cách trở về thực tế!” Nghĩ xong, Dương Vũ liền hung hăng bấm mạnh vào cánh tay của mình, khiến hắn đau đến nhe răng trợn mắt.

“Mẹ nó, không được rồi, không thể tỉnh lại!” Dương Vũ buồn bực suy nghĩ một lúc, sắc mặt liền trở nên kiên định.

“A... đau chết ta” Dương Vũ đau đến nổi chảy nước mắt.

Thì ra là Dương Vũ vừa cắn đầu lưỡi, nghĩ là có thể làm cho mình tỉnh dậy trở về với thực tế, nhưng lại làm cho mình đau đến nước mắt chảy ròng ròng.

“Ngươi không cần làm những hành động vô vị đó.” Một âm thanh lạnh lùng trong trẻo bỗng nhiên vang lên trong đầu Dương Vũ.

“Ai đó?” Dương Vũ kinh hãi nhìn quanh, nhưng lại không thấy một bóng người nào.

“Ngươi không cần tìm, ngươi không có khả năng nhìn thấy ta, bởi vì ta đang ở trong linh hồn ngươi.”

“Cái gì?” Dương Vũ kinh hãi, mặt mày xanh mét.

“Ngươi là ai? Tại sao lại ở trong linh hồn của ta? Chẳng lẽ ngươi muốn cướp đoạt linh hồn ta?” Dương Vũ liền liên tưởng đến những cuốn tiểu thuyết ... cướp lấy linh hồn người khác.

“Yên tâm, ta sẽ không cướp linh hồn của ngươi, bởi vì linh hồn của ta và của ngươi đã dung hợp lại với nhau.” Giọng nói lạnh lùng trong trẻo kia một lần nữa vang lên khiến Dương Vũ kinh hãi.

“Ta thềm vào, đại tỷ nếu ngươi muốn chết thì cũng không cần hãm hại ta chứ, linh hồn của ngươi dung hợp với linh hồn của ta ...” Dương Vũ mặt như đưa đám, trước mắt phẳng phất như thấy bản thân biến thành tên biến thái lưỡng tính ...

“Yên tâm, ngươi sẽ không thay đổi thành bộ dạng như vậy.” Âm thanh lạnh lùng mà trong trẻo giống như nhìn thấy ý nghĩ của Dương Vũ, một câu đã nói toạc điều băn khoăn của hắn ra.

“Vậy thì tốt.” Dương Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau một khắc hắn lại nhảy dựng lên: “Làm sao ngươi biết ta đang nghĩ gì?” Giọng nói đầy vẻ cảnh giác và hoài nghi.

“Tên ngu ngốc nhà ngươi, ngươi không hiểu lời ta mới nói sao? Chúng ta là hai người có linh hồn dung hợp, dĩ nhiên là ta có thể đọc được suy nghĩ của ngươi rồi.” Âm thanh trong trẻo đó lớn tiếng quát Dương Vũ.

“Nhưng tại sao ta không biết ngươi đang nghĩ gì?” Dương Vũ lăm bằm.

“Đó là bởi vì linh hồn của ta cao cấp hơn ngươi, nếu như ta không chủ động mở trí nhớ của ta ra thì ngươi vĩnh viễn cũng không biết được.”

“Vậy là ta lỗ vốn rồi còn gì?” Dương Vũ tỏ vẻ buồn bực.

“Hết thầy của ta người đều biết, mà ta thì ngay cả tên ngươi cũng không biết!”

“Ngươi gọi ta là Chu Tước đi.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của một nữ tử vang lên trong đầu Dương Vũ.

“Chú Tước? Chẳng lẽ là con Chu Tước ngu ngốc kia?” Trong đầu Dương Vũ liền xuất hiện hình ảnh đồng quy vu tận của Chu Tước và quái thú Cùng Kỳ lúc trước, trong nhận thức của hắn thì đồng quy vu tận là hành động ngu xuẩn nhất.

Tục ngữ có câu, giữ được núi xanh lo thì lo gì không có củi đốt. Nhưng mà con Chu Tước này lại cùng con yêu thú kia đồng quy vu tận, cho nên Dương Vũ nhận định Chu Tước đúng là một con chim ngốc.

“Ngươi dám nói ta là con chim ngốc?!” Chu Tước cảm giác được suy nghĩ của của Dương Vũ thanh âm liền lạnh như băng quát hỏi.

Bị Chu Tước quát, toàn thân Dương Vũ rùng mình một cái, mặc dù nhiệt độ xung quanh đang là mấy vạn độ nhưng Dương Vũ lại cảm giác như bản thân rơi vào hầm băng vậy, thân thể và cả linh hồn trong nháy mắt liền tê dại.

“Không có, ta đâu có nói gì!” Dương Vũ vội vàng lớn tiếng chối.

“Quên đi.” Âm thanh của Chu Tước có vẻ hoà hoãn lại “Ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được.” Dứt lời, Chu Tước tựa hồ còn thở dài một hơi.

Một lúc lâu không thấy Chu Tước nói gì. Dương Vũ cẩn thận hỏi: “Chu Tước đại tỷ, vậy tại sao linh hồn của ngươi cùng linh hồn ta dung hợp một chỗ? Mà ta tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?” Chuyện khiến Dương Vũ sốt ruột nhất là chuyện linh hồn hai người dung hợp lại theo lời Chu Tước nói.

Mặc dù Dương Vũ không biết là có linh hồn hay không, những lời Chu Tước nói rất lạ lùng nhưng hắn cũng chỉ có thể tin như vậy. Hơn nữa hắn không biết linh hồn hai người sau khi dung hợp có phát sinh điều gì quái dị hay không. Đây là điều hắn lo lắng nhất.

“Người sẽ không có gì bất thường đâu, người vẫn là người!” Một lúc sau, Chu Tước không nhịn được cười một tiếng, trong đầu Dương Vũ liền hiện ra hình ảnh của một yêu nhân, cũng là một tên lưỡng tính.

“Chu Tước đại tỷ, người đừng cười như thế.” Dương Vũ vẻ mặt đau khổ.

“Sau này ta có bị biến thành bộ dáng như thế không? Nếu là có thì ta chết quách đi cho rồi!”

“Ha ha ...” Chu Tước vắt vẻo lăm mồm nhìn cười được, thanh âm khôi phục lại sự lạnh lùng: “Người vẫn như những lúc bình thường, nhưng bởi vì có sự tồn tại của ta nên người có thêm một loại năng lực mà người không thể tưởng tượng được! Bất quá, cuối cùng người sẽ biến thành ...!” Thanh âm Chu Tước có chút trầm thấp nói.

Dương Vũ lập tức cảm giác có được chỗ không tốt liền hỏi: “Biến thành cái gì? Chu Tước đại tỷ người nói nhanh đi a.” Dương Vũ có vẻ rất khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: Yêu Nhân

“Nhiều nhất thì cũng chỉ biến thành yêu nhân mà thôi.” Chu Tước thần nhiên nói.

“Yêu nhân?” Dương Vũ lập tức cảm thấy sững người. “Cái gì, là yêu nhân hả? Chẳng lẽ là loại quái vật nửa người nửa yêu sao?” Dương Vũ kêu lên thê thảm, lập tức hỏi lại Chu Tước với vẻ mặt không thể tin nổi.

“Đúng vậy, yêu nhân chính là loại quái vật nửa người nửa yêu.” Chu Tước vẫn nhàn nhạt đáp.

“Nếu như vậy thì ta thà chết đi còn hơn.” Dương Vũ cứ tưởng tượng đến tương lai bị thảm của mình: Da thịt biến dạng, trên đầu mọc ra hai cái sừng như sừng trâu với vẻ mặt kinh khủng như của Ngưu Ma Vương.

Dương Vũ càng nghĩ càng muốn khóc. “Sao số mình lại bị thảm như vậy chứ? Khó khăn lắm mới có thể sống lại, tất cả chỉ mới là bắt đầu, thế mà bây giờ bản thân mình lại biến thành một yêu nhân! Vậy sau này mình làm sao dám ra khỏi nhà? Tất cả mọi người sẽ nghĩ gì về mình đây?”

“Mình không muốn sống nữa! Sống lại rồi biến thành yêu nhân, như vậy thì mình thà không sống lại còn hơn.” Trong lòng Dương Vũ đầy phẫn hận. Sau đó hắn nghĩ lại: “Tất cả những điều này không phải là do con chim ngốc này gây ra sao? Không chỉ dung hợp với linh hồn của mình. Hơn nữa việc mình sống lại cũng là do nàng ta!” Nghĩ tới đây, Dương Vũ liền thấy tức giận.

“Con chim ngốc này, người nói ta phải làm cái gì bây giờ?” Dương Vũ không chút khách khí hỏi.

“Ta cũng không biết làm thế nào bây giờ, chuyện này dù sao cũng đã xảy ra rồi. Người cũng chỉ có thể chấp nhận.” Chu Tước vẫn thần nhiên nói, không nóng nảy chút nào.

Nghe giọng nói thần nhiên của Chu Tước, Dương Vũ không kìm được nóng giận. “Chuyện không xảy ra trên người của người, tất nhiên người sẽ không cảm thấy nóng ruột rồi. Nếu thật sự mình bị biến thành yêu nhân, vậy sau này mình phải làm sao bây giờ?” Dương Vũ càng nghĩ càng tức giận.

“Con chim ngu ngốc kia, người mau nghĩ biện pháp đi, nếu không ta chết cho người xem.” Dương Vũ nghĩ rằng chỉ cần hắn chết thì Chu Tước cũng phải chết theo vì linh hồn của cả hai đã dung hợp lại làm một. Vì thế, hắn bắt đầu uy hiếp Chu Tước.

“Có bản lĩnh thì tên tiểu tử người cứ chết thử xem, dù sao thì người cũng không chết được.” Đối với chuyện Dương Vũ muốn chết nàng càng không thêm chú ý tới.

“Mẹ kiếp, ngay cả chết mà cũng không được sao.” Nghe Chu Tước nói như vậy, Dương Vũ cũng chẳng muốn truy xét xem hắn làm sao lại không thể chết được. Phản ứng đầu tiên của Dương Vũ là nếu ngay cả chết cũng không được vậy thì nhân sinh sống trên đời còn có ý nghĩa gì nữa? Dương Vũ liền cảm thấy bị phẫn đến nổi đả mạt ngực dậm chân.

“Không đúng, ta làm sao mà không thể chết được cơ chứ?” Dương Vũ đột nhiên phản ứng lại với lời nói của Chu Tước, “Ta mà muốn chết thì người có thể ngăn cản được sao?”

“Đúng vậy, với lực lượng hiện tại của ta thì không thể ngăn cản được chuyện mà ngươi muốn làm. Nhưng tiểu tử ngươi cũng đừng quên rằng linh hồn của chúng ta đã kết hợp lại làm một, nếu muốn ta thậm chí có thể dùng linh hồn của ta khống chế thân thể và linh hồn của ngươi. Nói cách khác, ta có thể làm cho linh hồn của ngươi ngủ say, sau đó chiếm cứ thân thể ngươi.”

Dương Vũ vừa nghe xong, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ròng ròng từ trên trán xuống. Nói như vậy thì có khác nào chiếm nhà của người khác đâu chứ? “Chu Tước đại tì, người sẽ không làm như vậy phải không? Ta tin tưởng ngươi sẽ không làm như vậy đâu.” Trong lòng Dương Vũ còn mang chút hy vọng hỏi Chu Tước.

“Ta dĩ nhiên sẽ không làm như vậy.” Chu Tước cười khinh thường.

“Thân thể của ngươi quá yếu. Chẳng có tác dụng gì với ta cả. Hơn nữa nếu như ta muốn cướp thân thể của ngươi thì ngươi cũng không thể sống lại được đâu.” Chu Tước ngạo nghễ nói, đúng là thân thể của Dương Vũ không hề xứng với thân phận cao quý của nàng, cho dù Dương Vũ hai tay dâng tặng, thì Chu Tước cũng không thèm.

“Như vậy là tốt nhất.” Dương Vũ len lén lau mồ hôi lạnh trên trán, cuối cùng thì trong lòng cũng buông xuống được một tảng đá nặng. Thế nhưng hắn vẫn lo lắng đến việc mình thật sự sẽ bị biến thành yêu nhân.

Chu Tước cười nhạt rồi nói: “Tiểu Tử, ngươi cũng không cần quá lo lắng, ngươi sẽ không biến thành Ngưu Ma Vương đâu, cùng lắm thì cũng chỉ biến thành hình dạng của ta thôi.”

“Biến thành một con chim ngu ngốc?” Trên mặt Dương Vũ lộ ra vẻ buồn bực, “Như vậy thì mình chẳng phải là biến thành điều nhân rồi sao? Hay là lại trông giống như Lôi Chấn Tử trong Phong Thần Diễn Nghĩa?” Dương Vũ càng nghĩ càng buồn bực.

“Thế thì làm sao nào? Biến thành Chu Tước nhất tộc cao quý là ủy khuất cho ngươi à? Giọng nói Chu Tước biến đổi, lạnh lùng quát.

“Không phải đâu. Ta không có ý như vậy mà. Thật ra thì biến thành tỳ thì trông cũng rất uy phong mà.” Dương Vũ liền nghĩ đến thời điểm mà Chu Tước đang chiến đấu, mặc dù toàn thân phát ra ánh hào quang trông rất là uy phong, nhưng dù sao vẫn là một con chim mà thôi. Hắn vẫn thích làm người hơn một chút. “Vẫn là làm người là tốt nhất.” Trong lòng Dương Vũ âm thầm nói.

“Đúng rồi, Chu Tước đại tì, trên người của ta làm sao lại phát ra lửa được? Hơn nữa, ở trong lửa ta cũng không cảm thấy nóng?” Dương Vũ kì quái hỏi.

“Ngươi ở trong lửa của ta, đương nhiên là không cảm thấy nóng rồi, chỉ cần ta muốn, ngươi sẽ bị thiêu cháy thành tro ngay lập tức, có muốn thử một chút không?”

“Cái này thì không cần đâu.” Dương Vũ lau mồ hôi trên trán, ngượng ngùng nói.

“Về phần ngươi có thể phát ra lửa là do linh hồn hai chúng ta dung hợp làm một khiến cho thể chất của ngươi thay đổi, mang theo đặc tính của Chu Tước nhất tộc.” Chu Tước giải thích với Dương Vũ.

“Nếu vậy ta có biến thành điều nhân không?” Dương Vũ lo lắng hỏi.

“Ngu ngốc!” Chu Tước lập tức quát lớn. “Tất nhiên là không rồi. Bất quá chỉ cần ngươi nghĩ trong đầu thì cũng có thể biến thành hình dáng như ta.”

“Ta chắc chắn là không muốn biến thành điều nhân, trừ phi là ta điên rồi.” Dương Vũ lầu bầu trong miệng.

“Hừ, không cần ngươi muốn hay không, sớm hay muộn thì ngươi cũng phải cảm kích ta mà thôi.”

“Ta làm sao phải cảm kích ngươi? Cảm kích ngươi biến ta thành điều nhân à? Cảm kích ngươi khiến ta biến thành quái vật toàn thân phát ra lửa sao?” Giọng nói của Dương Vũ có chút bực bội.

“Tiểu tử, cũng không cần phải tức giận như vậy, ngươi hẳn là phải cảm kích ta giúp ngươi sống lại, bắt đầu một cuộc sống mới. Mà ta nói rồi, ta cũng sẽ mang đến cho ngươi sức mạnh mà ngươi không có.”

“Ta không cần, ta muốn trở lại bộ dáng ban đầu.” Dương Vũ lập tức cự tuyệt Chu Tước.

“Ha ha...” Chu Tước cười lớn, “Ngươi không cần vội vã cự tuyệt, ngươi nghĩ thể giới này của các ngươi chỉ đơn giản như vậy sao? Ngươi cho rằng chỉ bằng chút bản lĩnh của kiếp trước mà ngươi có khả năng thay đổi kiếp này sao? Nếu như ngươi nghĩ như vậy thì... ngươi chính là người điên nằm mơ mà thôi!” Chu Tước liên tục đả kích Dương Vũ không chút lưu tình.

“Nhưng mà ta còn có tri thức của kiếp trước...”

“Không sai. Kiến thức còn có thể thay đổi một chút. Nhưng cho dù ngươi thi đậu đại học Hoa Hạ thì như thế nào? Ngươi một chút thể lực cùng bản lĩnh đều không có, chỉ bằng kiến thức ngươi học được ở trường thì có ích lợi gì? Ngươi có thể làm được cái gì đây? Còn nữa, chớ quên Chung Lâm và Tiêu Ngọc! Chờ ngươi tốt nghiệp đại học Hoa Hạ thì các nàng đã đi lấy người khác rồi.”

Câu nói của Chu Tước như đã kích các suy nghĩ trong lòng của Dương Vũ, trong phút chốc hắn liền trở nên trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27: Hỏa Hệ Dị Năng.

“Người nên suy nghĩ kĩ một chút đi.” Thấy Dương Vũ trầm mặc, Chu Tước chỉ nói thêm một câu rồi cũng im lặng.

“Đúng là như vậy. Mặc dù Chu Tước nói không chính xác hoàn toàn nhưng mà cũng không hẳn sai.” Trong lòng Dương Vũ nghĩ đến rất nhiều điều. Cho dù kiếp trước của Dương Vũ rất ngắn ngủi, va chạm cuộc sống cũng không nhiều. Nhưng mà trong thâm tâm Dương Vũ hiểu rõ sự tàn khốc của thế giới hiện tại.

Ví dụ như tìm việc làm ngày nay chẳng hạn, không đề cập đến bất kì loại hình xí nghiệp, công ty, hay doanh nghiệp lớn nào, cho dù là những nơi nhỏ, muốn xin việc làm cũng rất là khó khăn. Những xí nghiệp hay công ty này cho dù người có giỏi, thành tích học tập cao đến mấy nhưng không dựa vào quan hệ cá nhân thì cũng sẽ bị đào thải. Nếu được ở lại mà không có một chút quan hệ thì cũng sẽ mãi mãi là nhân viên quèn thôi.

Đi xin việc, nếu không có quan hệ thì đừng mong được nhận vào làm. Điều này đã làm cho Dương Vũ cảm nhận rõ được sự tàn khốc của xã hội.

Nếu như không phải như vậy thì cuộc sống kiếp trước của hắn cũng không đến nỗi thê thảm.

Nhưng nếu bản thân Dương Vũ có năng lực cường đại thì có thể thay đổi được rất nhiều thứ. Công việc, danh lợi, thế lực, tiền tài, mỹ nữ,...? Tất cả những thứ này đều có thể đạt được nếu có sức mạnh.

Thế giới này, nắm tay ai lớn thì kẻ đó có quyền lên tiếng, tất cả mọi việc đều có thể giải quyết bằng thực lực cường đại.

“Thử nghĩ lại xem, nếu như tiểu tử người có lực lượng cường đại thì lần trước người cũng sẽ không bị cái tên Bạo Hùng kia vũ nhục đánh đập trên đường như thế. Chỉ cần có sức mạnh, đừng nói là các bang hội trong giới hắc đạo, mà các thế lực ngầm của toàn thế giới còn không bị người dẫm đạp dưới chân sao? Chỉ cần có lực lượng cường hãn, ở trên tinh cầu này cho dù người muốn đi giữa đường lớn thì mọi người cũng phải nhường đường cho người! Đây chính là cái lợi của sức mạnh! Ở cái thế giới tàn khốc này, chỉ có nắm tay lớn, lực lượng mạnh thì không có gì mà không làm được cả!” Chu Tước vẫn giết dây Dương Vũ, gieo vào đầu hắn ý nghĩa của sức mạnh.

“Đúng, nếu mình có năng lực cường hãn thì sẽ không bị người khác khi dễ. Tất cả mọi thứ đứng trước lực lượng cường hãn sẽ chỉ là con cọp giấy mà thôi.” Nghĩ tới đây, Dương Vũ cảm nhận được dục vọng sở hữu sức mạnh mãnh liệt, cảm giác được một dòng nhiệt huyết nam nhi như đang gào thét trong người.

“Nếu mình có sức mạnh hủy thiên diệt địa như Chu Tước thì thật là tốt. Đừng nói là bá chủ nơi này, cho dù muốn quét ngang toàn thế giới cũng dễ dàng như lấy đồ trong túi vậy.” Trong đầu Dương Vũ không khỏi xuất hiện dâm ý.

“Người đừng có nằm mơ giữa ban ngày!” Âm thanh lạnh lùng của Chu Tước lại vang lên cắt đứt tư tưởng xấu xa của Dương Vũ. “Không nói người có thể đạt tới sức mạnh tối cường của ta hay không, cho dù đạt tới thì cũng không nhất định có thể tung hoành không có kị trên tinh cầu này.”

“Vừa nãy không phải người nói là có thể sao?” Dương Vũ cảm thấy lời nói của Chu Tước cực kì mâu thuẫn. “Đúng là ta có nói như vậy. Nhưng người hiểu rõ cái thế giới này được bao nhiêu? Ở thời kì đỉnh cao, có lẽ ta có thể tung hoành không có kị nhưng đổi lại là người thì không được!”

“Tại sao chứ?” Dương Vũ nổi giận khi thấy Chu Tước xem thường mình!

“Không phải ta xem thường người. Mà trong thế giới này cường giả cũng không ít! Thậm chí ta còn cảm nhận được những người có lực lượng cũng đạt đến đỉnh cao như ta!” Giọng nói lạnh nhạt của Chu Tước lại vang lên.

“Ta có thể học mà! Ta cũng có thể tiến bộ vậy!” Dương Vũ tức giận nói.

“Tốt lắm!” Trong lòng Chu Tước vô cùng cao hứng. “Nhưng trước hết, để ta giải thích cho người hiểu địa cầu là dạng tồn tại như thế nào cái đã.”

“Cái thế giới này không phải có bộ dáng như hiện tại sao?” Dương Vũ nghi ngờ hỏi.

“Hừ, cái người nhìn thấy cũng chỉ là bề nổi mà thôi, thế giới chân chính, khác xa so với nhận thức của người từ trước tới giờ, so với tưởng tượng của người nó còn tàn khốc hơn nhiều.” Chu Tước hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Địa cầu là một hành tinh thần bí. Lúc ta nhập vào thân thể người đã dùng lực lượng còn sót lại quan sát thế giới này. Nó quả thật không đơn giản chút nào.”

“Vậy rút cục là như thế nào?” Người mau nói đi.

“Cái thế giới này như một vũng nước sâu, các loại cường giả nhiều vô số kể. Thế giới này cũng tồn tại các dị năng giả như ngươi vậy. Hơn nữa số lượng người sở hữu dị năng cũng rất nhiều. Ở Phương Tây còn có một loại hắc ám sinh vật, có thể biến thành Biển Bức, bọn chúng cũng vô cùng đáng sợ.”

“Hấp huyết quý sao?” Dương Vũ bật thốt.

“Không sai, chính là hấp huyết quý.” Dừng lại một chút, Chu Tước tiếp tục nói: “Trừ hấp huyết quý ra còn có một loại là Lang Nhân nữa. Nói tóm lại, trên thế giới thần bí này, dạng cường giả nào cũng có cả.”

“Tất cả những cường giả đó đều là dị năng giả phải không?” Sau khi cập nhật những tin tức mà Chu Tước mang lại, Dương Vũ tiếp tục hỏi.

“Hừ!” Chu Tước hừ lạnh một tiếng, “Chu Tước nhất tộc chúng ta sử dụng chính là bốn nguyên lực lượng, chứ không phải như loài người cấp thấp các ngươi gọi là dị năng đâu.” Chu Tước khinh thường nói. “Bất quá trong loài người các ngươi có rất nhiều dị năng giả cường đại, có thể so sánh được với ta ở thời kì đỉnh cao.

“Ta vẫn không hiểu rõ lắm.” Dương Vũ cảm thấy như mình lọt vào sương mù vậy.

“Đồ ngu!” Chu Tước hận không rên sắt thành thép được bèn mắng một tiếng. “Như vậy đi, ta cho ngươi xem một chút trí nhớ của ta vậy.” Chu Tước vừa nói, Dương Vũ liền cảm thấy trong đầu xuất hiện một loạt hình ảnh và một số kí tự nổi.

Một lúc sau, Chu Tước lại nói: “Tốt rồi, ngươi trở về rồi hãy từ từ cảm thụ trí nhớ của ta, bây giờ để ta sẽ nói cho ngươi hiểu thế nào là dị năng.”

“Dị năng chia làm ba loại, dị năng công kích, phòng thủ và một số dị năng phụ trợ. Dị năng của ngươi là Hỏa hệ dị năng, có lực công kích vô cùng cường đại, đây là loại dị năng công kích. Dị năng phòng ngự chủ yếu dùng để phòng ngự, lực công kích không mạnh.”

“Vậy cái gì là dị năng phụ trợ?” Dương Vũ vội vàng hỏi.

Chu Tước trầm ngâm một chút, “Dị năng phụ trợ là những dị năng không mang tính công kích hay phòng ngự. Nó giống như một loại cảm giác, ví dụ như khả năng thấy trước được tương lai. Sau này khi ngươi tiếp xúc đến thì sẽ biết nhiều hơn.” Chu Tước cũng không muốn nói những thứ quá xa vời.

“Được rồi. Hôm nay như vậy là đủ rồi, ngươi trở về đi.” Chu Tước dường như thấy mệt mỏi với những câu hỏi của Dương Vũ.

“Chậm đã, Chu Tước đại tì, ta còn có điều muốn hỏi.” Dương Vũ vội vàng cản Chu Tước.

“Còn vấn đề gì nữa?” Chu Tước lạnh nhạt đáp.

“Tỷ vừa nói dị năng của ta là Hỏa hệ dị năng phải không?”

“Đúng vậy, bởi vì linh hồn của ta khiến cho thể chất của ngươi thay đổi, gián tiếp làm cho thể chất của ngươi gần giống như Chu Tước nhất tộc bọn ta. Cho nên, dị năng của ngươi chỉ có thể là Hỏa thuộc tính!”

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 28: Đi Đến Bệnh Viện

“Là hỏa hệ sao?” Trong đầu Dương Vũ hiện lên cảnh tượng một quyền của mình tiêu diệt Bạo Hùng lần trước. Dương Vũ trong lòng đắc chí, ngọn lửa có thể thiêu cháy thiên địa này là dị năng của hắn.

“Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa. Ban đầu khi hỏa hệ dị năng của ngươi thức tỉnh, trở nên mạnh mẽ trong khoảnh khắc đó là do sự phản nộ của ngươi! Lúc ấy ngươi bị Bạo Hùng vũ nhục, tức giận lên tới cực điểm, cho nên ngươi mới có thể dễ dàng thức tỉnh dị năng với lực lượng cường đại. Nhưng chẳng phải tiểu tử ngươi đã bất tỉnh ngay sau đó sao?”

Âm thanh lạnh lẽo của Chu Tước giống như một chậu nước lạnh dội vào người Dương Vũ, khiến cho tâm tình đắc chí của hắn biến mất hoàn toàn.

“Chẳng lẽ là vì sử dụng dị năng quá nhiều sao?” Trong nháy mắt, Dương Vũ hiểu được điểm mấu chốt của vấn đề.

“Đúng vậy. Ban đầu lúc dị năng của ngươi thức tỉnh. Khi đó tiểu tử ngươi chẳng biết gì cả, cứ để tùy ý năng lượng tiêu thoát ra bên ngoài. Mà thi triển dị năng cần rất nhiều tinh thần lực để điều khiển. Dị năng của ngươi vừa mới thức tỉnh, trong cơ thể tinh thần lực gần như không có, cho nên tiểu tử ngươi

chỉ có thể phát ra ba đạo hỏa diễm là đã hôn mê rồi.”

“Vậy ta là do tiêu hao quá nhiều tinh thần lực nên mới hôn mê phải không?” Dương Vũ vốn không ngốc, nghe Chu Tước giải thích liền hiểu được điểm cốt lõi.

“Không sai, bây giờ ngươi phải tập luyện và tăng cường dị năng, không nên tiêu hao thêm dị năng trong người nữa, như vậy đối với ngươi trăm hại mà không lợi chút nào.” Âm thanh đậm đặc của Chu tước lại vang lên.

Cùng lúc đó, Xích Diễm bao quanh Dương Vũ cũng từ từ giảm bớt, cuối cùng toàn bộ đều tan biến ở cuối chân trời. Mọi thứ trước mắt Dương Vũ trở nên mờ mịt.

“Chu Tước đại tì, từ từ đã, đệ còn có việc muốn hỏi tì, đừng vội đi mà.” Dương Vũ lớn tiếng nói.

“Sau này chuyện về dị năng thì tự bản thân ngươi từ từ lĩnh ngộ đi, ta cảm thấy hơi mệt rồi. Sau này không tới lúc quan trọng thì ta sẽ không xuất hiện đâu, ngươi tự lo đi.” Tiếng nói Chu Tước chợt tắt, thế giới trước mắt Dương Vũ chìm vào bóng tối. Sau đó, Dương Vũ cảm thấy mọi mệt mỏi lại hôn mê lần nữa...

“Chung Lâm, Trầm Di. Hai bạn lại vào bệnh viện thăm Dương Vũ à?” Tan học, trên đường về bất gặp vẻ mặt u buồn của Chung Lâm và Trầm Di, Thực Hoa liền cất tiếng hỏi.

“Uhm, cả tuần rồi mà Dương Vũ cũng chưa có tỉnh lại.” Trên mặt Chung Lâm tràn đầy thần sắc lo lắng. Kể từ khi Dương Vũ xảy ra chuyện tỉnh ra cũng đã hơn một tuần rồi.

Cả tuần nay, mỗi khi tan học Chung Lâm đều đến bệnh viện chăm sóc Dương Vũ. Nhưng Dương Vũ mãi vẫn không thấy tỉnh lại. Cũng may, Dương Vũ tuy hôn mê nhưng không có gì nguy hiểm. Nếu không sẽ phải tốn rất nhiều tiền thuốc.

Cũng vì Dương Vũ chỉ bị hôn mê, nên Chung Lâm mới có thể đem chuyện Dương Vũ nhập viện giấu đi, không báo cho người nhà của Dương Vũ. Nhưng giấy không gói được lửa, nếu Dương Vũ vẫn không tỉnh lại... Chung Lâm chỉ còn cách là báo cho gia đình Dương Vũ biết.

“Đề mình đi cùng với hai bạn.” Thực Hoa thở dài một hơi.

“Chẳng biết khi nào khi nào Dương Vũ mới tỉnh lại đây.”

Đi đến phòng bệnh của Dương Vũ, trong phòng còn nhiều giường bệnh trống. Nhưng vì không có bệnh nhân khác nên nơi này giống như phòng bệnh riêng của Dương Vũ. Nhìn thấy thân thể Dương Vũ được quần băng trắng như xác ướp. Chung Lâm cay cay nơi mũi, ánh mắt đỏ lên, những giọt nước mắt trong suốt sắp rơi xuống.

“Dương Vũ, chừng nào anh mới tỉnh lại đây.” Nhìn Dương Vũ như đang ngủ say, Chung Lâm lại nhớ đến bộ dạng tươi cười của hắn. Dương Vũ lúc trước rất khỏe mạnh, mà giờ đây Dương Vũ vẫn hôn mê trong bệnh viện chưa biết lúc nào sẽ tỉnh. Nghĩ đến đó, nước mắt của Chung Lâm chực trào ra.

“Tách!” Một giọt nước mắt rơi xuống nền nhà. Trong nháy mắt vỡ vụn thành ngàn vạn mảnh nhỏ. Giống như tâm trạng bi thương hiện tại của Chung Lâm.

“Chung Lâm, không nên thương tâm như vậy. Có lẽ Dương Vũ cũng sắp tỉnh lại rồi.” Trầm Di mang một bó hoa tươi tót thay rồi quay lại nói với Chung Lâm.

“Đúng vậy đây, Chung Lâm, bạn nhìn hán ngũ ngon chưa kia. Nhất định là không có việc gì xảy ra đâu.” Thực Hoa cũng lên tiếng an ủi.

“Hy vọng là vậy.” Chung Lâm lấy khăn giấy lau nước mắt, miễn cưỡng cười rồi nói. “Chúng ta hiện giờ cũng không biết Dương Vũ đã xảy ra chuyện gì nữa. Chờ anh ấy ngủ đủ rồi sẽ tỉnh lại thôi!” Vừa nói, gương mặt xinh đẹp đầy nước mắt của Chung Lâm vừa nhìn về phía Trầm Di và Thực Hoa.

Nhìn gương mặt xinh đẹp đầy nước mắt và nụ cười còn khó coi hơn khóc của Chung Lâm. Hai người cảm thấy không đành lòng, quay đầu nhìn Dương Vũ đang nằm trên giường. Trong lòng đầy u ám.

Dương Vũ lúc nào sẽ tỉnh, rốt cục có tỉnh lại được hay không, không ai biết cả. Các bác sĩ lúc này cũng chỉ biết trông vào ý trời. Bọn họ cũng không biết bao giờ thì Dương Vũ sẽ tỉnh. “Dương Vũ à, mày mau tỉnh lại sớm đi nha.” Trong lòng Thực Hoa âm thầm cầu khẩn. Nhìn bộ dạng đáng thương của Chung Lâm, ngay cả hắn cũng thấy đau lòng.

“Không có chuyện gì đâu.” Trầm Di ôm lấy Chung Lâm, nhẹ giọng an ủi.

“Két...” Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một nữ y tá trẻ bước vào, vừa thấy ba người Chung Lâm liền mỉm cười.

“Mọi người vừa đến thăm Dương Vũ à?” Nữ y tá này thường xuyên chăm sóc và kiểm tra sức khỏe Dương Vũ, mà Chung Lâm và Trầm Di thì mỗi ngày đều đến thăm Dương Vũ nên mọi người cũng coi như là có quen biết.

“Bọn em cũng vừa mới tới. Chị ơi, chừng nào Dương Vũ mới có thể tỉnh lại vậy?” Chung Lâm nhìn thấy nữ y tá như thấy được chiếc cọc cứu mạng, vội vàng hỏi.

Nữ y tá lại mỉm cười nhìn Chung Lâm nói: “En gái không cần lo lắng, Dương Vũ không có chuyện gì đâu. Thậm chí thân thể cậu ấy còn khỏe mạnh hơn

người bình thường nhiều. Chị nghĩ chuyện Dương Vũ tỉnh lại chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

“Vấn đề thời gian?” Thực Hoa nghe xong cảm thấy buồn bực. “Một giây, một ngày, một tháng hay cả đời thì cũng là vấn đề thời gian cả.”

“Vậy rút cục là bao giờ Dương Vũ mới có thể tỉnh lại vậy chị?” Hai mắt Chung Lâm tràn đầy hy vọng nhìn nữ y tá hỏi dồn.

“Chắc là nhanh thôi.” Nữ y tá cũng không biết phải trả lời như thế nào, chỉ đành tiếp tục nói: “Bây giờ Dương Vũ còn chưa tỉnh lại nhưng thân thể của cậu ấy đã ổn định nhiều rồi, hơn nữa các bác sĩ còn phát hiện ra một điều kỳ quái.”

“Phát hiện được gì vậy tử?” Ba người Chung Lâm đồng thanh hỏi.

“Nghe bác sĩ nói, Dương Vũ mặc dù chưa tỉnh. Nhưng sự trao đổi chất bên trong cơ thể cậu ấy còn nhanh hơn người bình thường! Hơn nữa thể chất càng ngày càng tốt, gần như là mỗi ngày đều như vậy.”

“Bọn em không hiểu.” Cả ba người liếc mắt nhìn nhau một cái, cuối cùng đều lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 29: Y Tá Giải Thích Nghi Hoặc

“Thật sự là không hiểu sao?” Nữ y tá mang vẻ mặt buồn bực nhìn ba người Chung Lâm, hỏi ngược lại một câu.

Ba người Chung Lâm gật đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn nữ y tá, khiến cho cô không khỏi xấu hổ. “Các em chỉ biết quan tâm đến cậu ta.” Cô chỉ tay vào Dương Vũ đang nằm trên giường bệnh, nói luôn: “Thân thể của cậu ấy so với các em còn tốt hơn đấy.”

“Dương Vũ không phải vẫn mê man chưa tỉnh sao? Hơn nữa trên người còn quấn băng như xác ướp vậy, bác sĩ không phải cũng nói là toàn thân còn bị gãy xương nhiều chỗ sao? Làm sao khỏe mạnh hơn so với tụi em được?” Thực Hoa càng nghe càng buồn bực.

Nữ y tá nóng nảy, nói lại lần nữa: “Nói thế này cho dễ hiểu, Dương Vũ chẳng qua là đang ngủ sâu, tất cả cơ năng của thân thể đều khỏe mạnh. Thậm chí còn khỏe mạnh một cách quái dị. Nghe bác sĩ nói, thân thể của cậu ấy giống như là đang lột xác biến thành người lớn. Ừ, giống như là trẻ con đang trưởng thành vậy đấy.”

Nhìn thấy bọn họ vẫn tỏ vẻ nghi hoặc, nữ y tá nói tiếp: “Nếu như trước đây có thể coi Dương Vũ như một đứa trẻ... Thì bây giờ cậu ấy đang lột xác thành người trưởng thành. Nói như vậy mọi người đã hiểu được chưa?” Nữ y tá tỏ vẻ bất lực.

“Cũng xem như là hiểu được sơ sơ rồi.” Trầm Di gật đầu. “Nhưng mà thân thể Dương Vũ đang là người lớn làm sao lại biến thành trẻ con được? Chẳng lẽ khi Dương Vũ hôn mê thì biến thành trẻ con à?” Vẻ mặt ngờ ngạc của Trầm Di khiến cho nữ y tá càng thấy tự ti.

“Trầm Di.” Chung Lâm kéo kéo Trầm Di, sau đó nói với nữ y tá: “Chỉ nói là Dương Vũ bây giờ rất khỏe mạnh. Chỉ còn chưa tỉnh lại mà thôi? Đúng không?”

“Ừ.” Nữ y tá gật đầu.

“Chỉ cho em hỏi. Dương Vũ sao lại lột xác hả chị? Tình huống này rút cục là tốt hay xấu vậy chị?” Trên mặt Chung Lâm lộ ra thần sắc lo lắng.

Mặt nữ y tá lộ vẻ ngượng ngùng, dù sao cô cũng chỉ là y tá, không phải là bác sĩ nên hiểu biết cũng có hạn. “Cái này chị cũng không biết rõ cho lắm, nhưng chị tin đây là chuyện tốt. Kỳ tích sẽ xảy ra.”

Ba người Chung Lâm lại nhìn nhau, “Bác sĩ nói thế nào vậy chị?” Chung Lâm tiếp tục hỏi.

“Bác sĩ cũng không biết thân thể Dương Vũ đã xảy ra chuyện gì. Trước đây, các bác sĩ chưa từng gặp trường hợp nào như vậy nên cũng không thể kết luận. Nghe nói các bác sĩ đã báo cáo tình huống của cậu ấy lên cấp trên, chắc không lâu nữa sẽ có chuyên gia đến kiểm tra.” Nữ y tá cười nói: “Chỉ cần chuyên gia tới, sẽ biết lúc nào Dương Vũ tỉnh lại thôi.”

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Chung Lâm, cô liền tiếp lời: “Có khi chuyên gia chưa tới thì Dương Vũ đã tỉnh lại rồi.”

Được một lát, nữ y tá rời đi, chỉ còn ba người bọn họ ở trong phòng bệnh.

“Chung Lâm, thật sự mình vẫn không hiểu chị ấy đang nói cái gì.” Trầm Di bất chợt lên tiếng. “Chờ lát nữa về mình sẽ giải thích lại cho bạn nghe.” Chung Lâm nhìn Dương Vũ nằm trên giường bệnh, trong lòng ngổn ngang nghi vấn.

“Chung Lâm, nghe nói Lý Bân đã xuất viện về nhà rồi.” Thực Hoa bỗng nhiên nói.

“Mình biết rồi.” Chung Lâm thản nhiên đáp. Trước đây, Chung Lâm có đi tìm Lý Bân, chất vấn hắn về chuyện này. Nhưng mà Lý Bân giống như sợ hãi chuyện gì đó, đối với chuyện xảy ra đêm đó luôn im lặng không hề nhắc đến! Vô luận Chung Lâm hỏi thế nào hắn cũng không chịu mở miệng. Cuối cùng Chung Lâm cũng chỉ có thể tức giận mà trở về.

“Đêm đó rút cục đã xảy ra chuyện gì chứ?” Chung Lâm lẩm bẩm trong miệng.

“Chắc chắn là có liên quan đến Lý Bân.” Thực Hoa lạnh lùng nói, “Hai người bọn họ đêm đó xuất hiện cùng một chỗ. Mà Lý Bân không bị thương trong khi trên người Dương Vũ lại bị gãy xương nhiều chỗ. Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là tên Lý Bân kia làm!”

“Nhưng nếu nói là Lý Bân làm... thì tại sao hắn cũng bị hôn mê vào lúc đó? Hơn nữa trên đoạn đường đó còn dấu vết lửa cháy thì giải thích như thế nào?”

“Hay là Lý Bân muốn dùng lửa thiêu Dương Vũ? Nghe nói lúc phát hiện Dương Vũ hôn mê, Dương Vũ...” Trầm Di cũng lên tiếng.

“Không có khả năng, nếu Dương Vũ bị người ta đốt thì tại sao quần cháy hết nhưng trên người ngay một cả vết bỏng cũng không có chứ? Mất Thực Hoa chợt lóe sáng, “Nhất định là Lý Bân bắt được Dương Vũ, cởi quần áo ra, rồi đánh Dương Vũ đến nỗi gãy xương nhiều chỗ, hôn mê bất tỉnh rồi bỏ trên đường.”

“Nếu như vậy thì Lý Bân thật là quá đáng.” Trầm Di tức giận nói.

“Nhưng tại sao Lý Bân lại bất tỉnh bên cạnh Dương Vũ? Nếu là anh ấy làm thì sao không rời khỏi chỗ đó? Hơn nữa vết cháy ở trên đường thì giải thích như thế nào đây?” Chung Lâm cũng hoài nghi là Lý Bân làm. Nhưng càng nghĩ lại càng cảm có thấy nhiều điểm kì lạ.

Thực Hoa nhún vai, trên mặt lộ vẻ bất lực. Hắn cảm thấy chắc chắn chuyện này là do Lý Bân làm. Còn chuyện Lý Bân vì sao lại hôn mê bên cạnh Dương Vũ thì hắn không quan tâm.

“Chuyện này chỉ có thể chờ Dương Vũ tỉnh lại, hay là đợi tin tức của cảnh sát thôi.”

“Cảnh sát?” Thực Hoa liếc nhìn hai người bạn một cái. “Bây giờ đã hơn một tuần rồi, bọn họ ngay cả một lời cũng không nói tới, còn chờ tin tức của bọn họ làm gì? Chúng ta tự tìm hiểu còn hơn.” Trong lời nói của Thực Hoa lộ rõ vẻ khinh thường.

“Vậy cũng không nhất định, có thể cảnh sát sẽ rất nhanh có được tin tức.” Chung Lâm liền ngắt lời Thực Hoa.

“Thật có thể sao?” Thực Hoa vẫn không thể tin cảnh sát có thể điều tra ra được gì.

“Cũng trễ rồi, chúng ta về thôi, tối nay còn phải đi học đấy.” Mặc dù không nở rời Dương Vũ nhưng Chung Lâm vẫn phải ra về.

“Ừ, ngày mai chúng ta lại đến.” Trầm Di cùng Thực Hoa gật đầu, theo Chung Lâm rời khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Dương Vũ Tỉnh Lại.

Trước mắt Dương Vũ bỗng có chút ánh sáng, Dương Vũ cuối cùng cũng đã khôi phục lại ý thức.

“Chu Tước đại tỷ, không nên cứ như vậy mà đi chứ.” Sau khi khôi phục lại ý thức, trong lòng Dương Vũ lớn tiếng hô. Hắn vẫn còn nhiều thứ muốn hỏi Chu Tước về chuyện dị năng.

Nhưng sau đó Dương Vũ vẫn không nghe được âm thanh của Chu Tước. “Không phải là sẽ không xuất hiện nữa chứ?” Trong lòng Dương Vũ buồn bực, bất chợt nhớ đến lời Chu Tước nói trước khi tỉnh lại.

“Không biết lúc nào mình mới có thể tỉnh lại đây.” Dương Vũ âm thầm nghĩ ngợi, đồng thời cố gắng mở mắt ra.

“Ừ, mí mắt cũng không có nặng như lúc trước.” Trong lòng Dương Vũ vui vẻ, âm thầm dụng lực, nhất thời cảm thấy trước mắt đau nhói. Trong mắt tối sầm lại, Dương Vũ còn chưa kịp nhìn ra bên ngoài thì đã bị ánh sáng như châm nhọn mãnh liệt đâm vào mắt rất đau đớn.

Dương Vũ đành nhắm mắt lại. Đợi một lúc sau mới từ từ mở mắt ra.

“Đây là nơi nào vậy?” Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Dương Vũ là một màu trắng! “Mình đang ở đâu thế này?” Dương Vũ muốn cử động đầu của mình một chút, nhưng cả người bị băng thật chặt, không thể cử động được.

“Chẳng lẽ sau khi hôn mê, mình đã bị bọn Lý Bán bắt được?” Trong lòng Dương Vũ nghi ngờ. “Không đúng, nơi này sao lại có mùi gì đó thật kì lạ?” Cảm thụ thân thể của mình một chút, ngoại trừ bị bó chặt như xác ướp thì mọi thứ đều ổn. Hơn nữa, những chỗ bị gãy xương lúc trước cũng không cảm thấy đau đớn.

Tiếp tục xem xét, Dương Vũ phát hiện thân thể mình ngày càng có nhiều sức lực hơn trước. Thậm chí, Dương Vũ có cảm giác một quyền của hân bấy giờ thậm chí còn có thể đánh chết một con trâu!

Đầu óc Dương Vũ cũng tốt hơn trước, tinh thần đầy đủ. Trước khi hôn mê đầu óc của hân vẫn luôn choáng váng và đau đầu, cảm giác tinh thần trống rỗng cũng biến mất không còn.

Nói tóm lại, Dương Vũ cảm thấy thân thể bây giờ còn tốt hơn lúc bị thương đến mấy lần! Nhưng hiện tại hân không biết mình đang ở nơi nào.

“Không quan tâm đến điều này nữa. Rời khỏi nơi đây trước rồi tính sau.” Vừa nghĩ tới đây, Dương Vũ liền tìm cách thoát khỏi những thứ đang trói mình. Nhưng lúc hân chuẩn bị hành động thì chợt có tiếng bước chân nhẹ nhàng ở ngoài cửa phòng truyền tới. Hân cảm giác đã có người bước vào phòng.

Dương Vũ lập tức dừng lại, nhắm cả hai mắt, giả vờ như mình vẫn còn hôn mê. Nhưng lại ngễnh tai cố gắng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng dừng lại trước giường của Dương Vũ. Hân cảm giác có một đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm. Đồng thời một mùi thơm lạ không giống với mùi của căn phòng chui vào mũi Dương Vũ.

“Đây là một người con gái.” Dương Vũ lập tức biết rằng mùi thơm này là mùi thơm của cơ thể phụ nữ. “Nhưng cô ta muốn làm gì mình vậy nhỉ?” Dương Vũ cảm giác được bàn tay của cô ta đang sờ sờ trên mặt mình. Toàn thân Dương Vũ căng thẳng, chỉ cần phát hiện điều gì không đúng, hân sẽ lập tức phản kích.

Nhưng Dương Vũ cũng không biết từ khi nào mình lại có phản ứng nhanh nhạy như vậy.

Bàn tay của cô gái này sờ nhẹ nhàng lên mặt Dương Vũ. Toàn thân Dương Vũ căng thẳng đang tính phản ứng lại.

“Thật là đáng thương quá, hôn mê lâu như vậy không biết có tỉnh lại được hay không, hay là lại phải sống cuộc đời thực vật đây. Mới là học sinh trung học thôi, nếu cả đời phải nằm trên giường thì thật đáng tiếc.” Người con gái ấy lẩm bẩm nói trong miệng. Nhưng cũng chính nhờ vậy toàn thân Dương Vũ cũng thả lỏng. Từ lời nói của cô gái, Dương Vũ không cảm thấy có ác ý mà còn cảm nhận được sự quan tâm.

Ngay sau đó Dương Vũ định mở mắt. “Cô gái này là ai? muốn làm gì thế nhỉ?” Dương Vũ cố đang định giả bộ là mình vừa hôn mê vừa tỉnh lại. Nhưng Dương Vũ kịp mở mắt thì người con gái ấy đã bước đi.

“Nhanh vậy mà đã nửa tháng rồi, sao cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại? Nằm ở bệnh viện luôn như thế này cũng không phải là biện pháp hay.” Vừa lẩm bẩm nói cô gái vừa rời khỏi phòng bệnh của Dương Vũ.

“Mình đang ở bệnh viện sao?” Bây giờ Dương Vũ mới biết mình đang ở trong bệnh viện. Nhưng vừa nghĩ lại, sắc mặt của hân liền trở nên khổ não.

“Nửa tháng rồi sao. Mình lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để đóng viện phí với tiền thuốc thang chứ. Không được, phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được.” Dương Vũ càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, hân không thể rời khỏi bệnh viện ngay lập tức. Nhưng hân còn chưa kịp làm gì thì phía ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân. Dương Vũ nghe được tiếng bước chân hình như đang đi về phía phòng của hân.

“Kẹt...” Cửa phòng bệnh lại mở ra. Nghe được tiếng mở cửa, Dương Vũ lại tiếp tục giả bộ hôn mê.

“Hai người kia là ai thế nhỉ?” Một mùi hương nhàn nhạt quen thuộc lại tỏa ra khắp phòng. Chẳng qua, mùi thơm này lại bị mùi vị nồng nặc của thuốc trong phòng át đi. Dương Vũ mặc dù cảm thấy được mùi thơm này có chút quen thuộc nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra là ai cả.

Nhìn Dương Vũ như đang ngủ say trên giường bệnh, Chung Lâm thở dài một hơi rồi ngồi xuống bên cạnh giường. Nhẹ nhàng nắm lấy tay phải của hân.

“Trầm Di, bạn nói bao giờ thì anh ấy mới có thể tỉnh lại?” Chung Lâm cầm đặt tay Dương Vũ lên ngực mình, rồi quay sang hỏi Trầm Di.

“Đúng là Chung Lâm rồi!” Trong lòng Dương Vũ mừng rỡ. Lập tức muốn mở mắt ra. Nhưng mà ý niệm trong đầu xoay chuyển, tiếp tục giả bộ hôn mê xem thử hai người sẽ nói gì.

“Không biết nữa, chắc là mai sẽ tỉnh lại thôi.” Trầm Di ngồi xuống một cái ghế ở trong phòng, trong lòng cảm thấy buồn bực. Mỗi lần cùng Chung Lâm tới thăm Dương Vũ thì đều phải trả lời những câu hỏi như vậy. Bất quá, Trầm Di cũng chỉ có thể an ủi Chung Lâm như vậy, đến bác sĩ còn không biết bao giờ Dương Vũ tỉnh lại thì cô làm sao mà biết được.

“Anh ấy hôn mê cũng đã nửa tháng rồi.” Về mặt Chung Lâm u buồn, lấy tay vuốt ve khuôn mặt Dương Vũ. “Mình chỉ sợ đời này anh ấy không tỉnh lại được nữa.” Chung Lâm bắt chợt lại rơi nước mắt.

“Đừng buồn nữa mà, bác sĩ không phải nói rằng thân thể Dương Vũ rất tốt sao? Chắc là rất nhanh sẽ tỉnh lại thôi.”

“Mình cũng hy vọng anh ấy mau chóng tỉnh lại, nhìn anh ấy như bây giờ, mình chịu không nổi.” Giọng nói Chung Lâm đầy bi thương, nước mắt trong suốt chảy đầy trên khuôn mặt xinh đẹp.

“Anh sớm đã tỉnh lại rồi.” Dương Vũ âm thầm cười trộm trong lòng.

“Nếu như mấy ngày nữa anh ấy còn không tỉnh lại... chắc mình phải báo cho gia đình anh ấy thôi.”

“Báo cho người nhà của mình ư, vậy thì không xong rồi.” Dương Vũ gạt mình, tay phải không khỏi có chút cử động.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 31: Muốn Nổ Tung

Đang giả vờ như vẫn còn chưa tỉnh, Dương Vũ nghe Chung Lâm nói là phải báo cho người nhà thì hắn liền khẩn trương hẳn lên. Mặc dù trên căn bản, hắn bây giờ đã không có chuyện gì rồi, nhưng sinh chuyện như vậy sẽ làm cho cha lo lắng thì sao?

Cha hắn cũng đã biết mình là người như thế nào. Từ nhỏ đến lớn, Dương Vũ chưa từng đánh nhau với ai bao giờ, dù chỉ một lần. Thậm chí, cả gây chuyện cãi nhau với người khác cũng tương đối hiếm thấy. Nhưng bây giờ thì không biết làm sao để giải thích việc bị người ta đánh đến nỗi phải tới bệnh viện.

Cho dù cha hắn không tin là Dương Vũ bị người ta đánh trở nên như vậy, nhưng làm sao giải thích việc mình nằm bệnh viện? Hơn nữa, chuyện này sợ rằng đã có rất nhiều người biết rồi. Dương Vũ không có cách nào để giấu diếm. Biện pháp tốt nhất là đừng để cho người nhà hắn biết.

Cho nên lúc nghe Chung Lâm nói là phải báo cho người nhà của hắn, Dương Vũ lập tức khẩn trương, bàn tay bị Chung Lâm cầm có chút cử động, làm cho Chung Lâm đang nắm tay hắn cũng phải giật mình.

“Trầm Di, anh ấy mới cử động.” Khi Chung Lâm cảm giác được tay Dương Vũ nhúc nhích, nàng bưng tỉnh gọi Trầm Di một tiếng. Nhìn Dương Vũ, gương mặt Chung Lâm tỏ ra hớn hờ vui mừng.

“Thật chứ?” Giọng nói của Trầm Di cũng tràn đầy cao hứng, đồng thời cũng bật dậy khỏi ghế ngồi bước nhanh về hướng Dương Vũ.

“Chưa có tỉnh mà.” Nhìn Dương Vũ vẫn bình thân ngủ, Trầm Di nghi ngờ nhìn Chung Lâm, “Có phải bạn cảm giác sai không?”

“Không phải đâu, mình thật sự cảm thấy tay của anh ấy động đấy. Thật đấy.” Chung Lâm nhìn Trầm Di, vội vàng nói.

“Nhưng mà Dương Vũ thật sự vẫn chưa tỉnh lại.” Trầm Di nhìn Chung Lâm một lát, rồi quay sang nhìn Dương Vũ nơi giường bệnh, gương mặt hiện ra một thân sắc như đã hiểu điều gì, “Nếu như không phải là bạn có ảo giác, thì đây có lẽ là dấu hiệu báo cho mình biết Dương Vũ sắp tỉnh lại. Mình tin tưởng Dương Vũ sẽ nhanh chóng tỉnh lại.”

Trầm Di sở dĩ nói như vậy bởi vì nửa tháng nay, Dương Vũ vẫn không có động đậy, chỉ có trạng thái hô hấp là vẫn duy trì ổn định. Cho nên việc Dương Vũ mới cử động đã làm cho hai nàng vui mừng vạn phần.

Cảm giác được hai nàng lo lắng cho mình, Dương Vũ biết mình đã không thể giả vờ nữa và cũng đã tới lúc hắn phải mau sớm tỉnh lại để rời khỏi bệnh viện. Cho nên, Dương Vũ liền từ từ mở mắt ra.

“Đây là đâu?” Dương Vũ ngẩn người, ánh mắt sững sờ nhìn lên trần nhà màu trắng, giọng yếu ớt hỏi.

“Dương Vũ, anh thật đã tỉnh?” Khi nghe được Dương Vũ nói chuyện, Chung Lâm liền quay đầu lại. Đúng lúc, thấy Dương Vũ mở mắt làm nàng vui mừng hỏi.

“Đây là nơi nào? Anh ngủ đã bao lâu rồi?” Dương Vũ giả vờ mơ hồ hỏi, bộ dáng làm vẻ như mới vừa tỉnh lại.

“Thật tốt quá. Anh đã tỉnh. Thật sự là quá tốt.” Chung Lâm lắm bầm. Nhìn khuôn mặt Dương Vũ, Chung Lâm kích động đến sắc mặt cũng hồng lên, mũi

hoi cay, ánh mắt đỏ au. Nhịn không được, nàng nằm phục trên ngực Dương Vũ bắt đầu thút thít.

Cho dù Chung Lâm từ trước đến giờ tương đối là một cô bé khá mạnh mẽ nhưng với nửa tháng lo lắng không ai chia sẻ, nửa tháng u buồn uỷ khuất, thì làm sao nàng kiên trì cho được. Rốt cục, ở cái khoảnh khắc Dương Vũ tỉnh lại, nàng đã không ngăn được nước mắt.

Dương Vũ muốn ngăn đầu nhưng lại bị băng bó như xác ướp làm hấn nhúc nhích cũng không được. Phần cơ thể duy nhất của hấn có thể hoạt động chỉ có cặp mắt.

Ánh mắt tuy di chuyển được, nhưng tiếc là vẫn như cũ, hấn chỉ có thể nhìn lên trần nhà. “Cô bé ngốc, đừng khóc. Anh đây không phải là hết chuyện rồi sao?” Vừa nói hấn vừa muốn dùng hai tay vỗ về trấn an Chung Lâm đang khóc rầm rức trên ngực hấn. Nhưng bởi vì bị băng bó quá chắc, hai tay Dương Vũ không thể cong lại mà chỉ có thể cứng đờ thẳng tắp nhẹ nhàng đụng vào người Chung Lâm.

Đứng bên cạnh, Trầm Di nhìn thấy Dương Vũ đã tỉnh lại, miệng nàng há ra như muốn nói điều gì. Nhưng cuối cùng nàng lại không nói gì, chỉ lẳng lặng trở lại ngồi vào ghế, mắt nhìn hai người Dương Vũ, thần sắc của nàng lộ vẻ cô đơn.

“Đừng khóc nữa cô ngốc.” Dương Vũ không biết làm sao an ủi Chung Lâm, mà chỉ có thể đau lòng bảo nàng thôi khóc. Nhưng Chung Lâm, đang nằm trên người hấn lại càng khóc dữ dội hơn.

Qua một lúc sau, Chung Lâm vẫn không ngừng thút thít. Điều này làm cho Dương Vũ trong lòng đau xót, nhưng đồng thời cũng làm cho hấn buồn bực thêm. “Người ta nói con gái làm bằng nước, hôm nay ta mới thực sự được chứng kiến.”

“Ngaoan, đừng khóc nữa. Cứ nghe tiếng em khóc làm anh thật muốn chết.” Dương Vũ vỗ vào vai Chung Lâm mà nói.

“Anh lại nói điều không hay rồi.” Chung Lâm đánh nhẹ vào ngực của Dương Vũ, rồi ngồi dậy. “Anh cuối cùng đã tỉnh lại. Em cứ tưởng anh sẽ không bao giờ tỉnh chứ.” Sau khi khóc một trận như mưa, những muộn phiền tích tụ trong Chung Lâm nửa tháng qua tựa hồ toàn bộ được tiết ra ngoài, trên môi lại nở nụ cười.

“Làm sao có thể bỏ lại em mà ngủ say mãi được?” Dương Vũ ngó trần nhà, miệng mỉm cười nói.

“Ngốc nghếch.” Chung Lâm liếc xéo Dương Vũ một cái, nhưng trong lòng giống như đã uống được một loại mật ong ngọt ngào.

“Anh nhìn gì vậy?” Chung Lâm mới phát hiện ra là sau khi Dương Vũ tỉnh lại, mắt cứ trân tráo nhìn trần nhà. Nàng nhìn thoáng lên trần nhà nhưng không cảm thấy có gì khác thường, nên mới thắc mắc hỏi.

“Trần nhà nhìn rất đẹp. Anh thích nhìn trần nhà.” Dương Vũ tức giận nói.

“Trần nhà có gì đẹp? Trầm Di, bạn nói thử xem, trần nhà chỗ nào làm chẳng giống nhau?” Dương Vũ bị Chung Lâm bắt bẻ.

“Chỉ nhìn được trần nhà là bởi vì anh không thể cử động.” Về mặt Dương Vũ buồn bực. “Hai người còn không mau giúp anh cởi bỏ hết tất cả những băng vải chết tiệt này đi?”

“À, thì ra là vậy. Trầm Di, lại giúp mình một tay.” Chung Lâm vừa nói vừa định cởi bỏ những băng vải kia đi. Nhưng khi tay chạm đến những băng vải, thì Chung Lâm rút tay trở về.

“Không được. Anh vừa mới tỉnh lại, chưa phải lúc để cởi bỏ băng vải.”

“Đúng rồi. Bác sĩ chưa nói là anh có thể bỏ băng.” Trầm Di bước lại, tán thành với Chung Lâm.

Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã, vẻ mặt ra chiều bất đắc dĩ. “Hai chị à, tôi đã khỏe đến mức không thể khỏe hơn được nữa. Làm ơn mau giúp tôi cởi bỏ cái thứ đáng chết này đi.” Dương Vũ càng mong thoát ra, thì càng cảm thấy bị bó buộc, khó chịu hơn. Hơn nữa, Dương Vũ cảm giác được bàng quang của mình muốn nổ tung ra rồi.

“Không được. Vì nghĩ đến sự an toàn của anh, tui em phải có sự đồng ý của bác sĩ.” Chung Lâm ngây thơ nói.

“Chờ hai người có sự đồng ý của bác sĩ, anh đã bị hành hạ đến chết mất rồi.” Dương Vũ buồn bực tiếp tục nói: “Anh đã không sao rồi. Hai người mau giúp tháo nó ra. Nếu hai người cứ không nghe, thì không còn cách nào hơn, anh tự mình làm đó.”

“Anh thật không sao chứ? Không có gạt em chứ?” Chung Lâm gật đầu, mắt nhìn Dương Vũ hỏi.

“Thật là đã không có chuyện gì. Không tin em cứ tháo bỏ một chút băng vải ở tay của anh thì sẽ biết thôi.” Dương Vũ cam đoan..

“Em thật phải tháo ra à?”

“Ừ, nhanh lên một chút.” Dương Vũ thúc giục. “Nhanh lên một chút nào. Anh muốn nổ tung rồi.” Nhìn thấy Chung Lâm chậm chạp chưa chịu tháo, Dương Vũ tiếp tục thúc giục.

Q.1 - Chương 32: Khoái Cảm Khi Phát Tiết.

"Cái gì sắp nổ?" Nghe Dương Vũ nói thế, Chung Lâm không khỏi nghi hoặc nhìn Dương Vũ hỏi.

"Ai nha, đừng hỏi nhiều như vậy, em tháo băng cho anh nhanh lên một chút là được, nếu không thật sự nổ bây giờ, nếu nó mà nổ vậy hạnh phúc sau này của em coi như không còn đâu." Dương Vũ càng nói càng cảm giác không nhịn được.

"Cái gì nổ vậy?" Chung Lâm hỏi, nhưng vẫn là do dự không biết có nên tháo băng cho Dương Vũ hay không.

"Đại tiểu thư của anh ơi, em làm nhanh một chút đi." Dương Vũ sốt ruột nhưng lại không dám trả lời điều Chung Lâm vừa hỏi.

"Vậy để em tháo." "Uh, nhanh lên một chút." "Trầm Di, chắc mình phải giúp anh tháo băng." Chung Lâm nhìn Trầm Di như muốn hỏi ý kiến.

"Tháo băng đi." Dương Vũ thúc dục.

"Được rồi, em tháo băng đây." Vừa nói Chung Lâm vừa gỡ tay Dương Vũ lên, như muốn bắt đầu tháo băng vải. Nhưng sau một lát Chung Lâm vẫn không động đậy.

"Em sẽ không tháo băng đâu." Một lúc sau, trong sự hi vọng của Dương Vũ, Chung Lâm mới nhỏ giọng nói một câu.

Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã, thiếu chút thì hôn mê lần nữa. Đợi lâu như vậy, nói nhảm nhiều như vậy, cuối cùng Chung Lâm cũng không tháo băng. "Trầm Di, giúp mình tháo đi?"

Trầm Di lắc đầu, nhưng lúc ấy mới phát hiện Dương Vũ không thấy mình lắc đầu. Vì vậy nói: "Tui cũng không làm, hay là để tui này đi tìm y tá."

"Được rồi, hai người nhanh lên một chút đi, để đến tối chỉ sợ tui thật sự bị nổ rồi." Dương Vũ đồng ý đề nghị này, đồng thời thúc giục.

"Em ở... đây với anh, Trầm Di đi tìm y tá được không?" Chung Lâm thương nghị.

"Hai người cùng đi đi. Nếu không chút nữa tìm không được y tá thì phiền toái lớn, nhanh đi." Dương Vũ thúc giục.

"Vậy anh ngoan ngoãn ở đây, chờ tui em quay lại." Chung Lâm dặn dò Dương Vũ một câu rồi cùng Trầm Di đi ra.

"Mẹ nó! Nhịn hết nổi rồi." Đợi hai người Chung Lâm rời khỏi phòng bệnh, Dương Vũ buồn bực nắc nắc một tiếng, đồng thời trong đầu suy nghĩ tìm cách.

"Y tá không biết lúc nào mới đến, không được, việc này chính mình phải nghĩ biện pháp giải quyết. Uh, không biết mình có thể đem cái băng chết tiết này xé rách không." Dương Vũ vừa nói vừa thử xé băng quấn quanh hai tay.

Nhưng bất kể Dương Vũ cố gắng như thế nào, băng quấn quanh tay hắn vẫn y như cũ. "Kỳ quái thật." Dương Vũ trong lòng âm thầm kinh ngạc, lúc trước hắn còn có cảm giác khí lực của hắn lớn đến mức có thể một quyền đánh chết một con trâu. Nhưng bây giờ ngay cả băng cũng xé không rách.

"Nhất định là do mình không chú ý tập trung lực." Dương Vũ cố gắng tĩnh táo, sau đó đem toàn bộ lực tập trung lên hai tay.

"Rách cho tao!"

Dương Vũ khẽ quát một tiếng, hai cổ nhiệt lưu trong cơ thể hắn nhanh chóng hướng về phía hai tay, tiếp theo hai tay Dương Vũ mạnh mẽ dùng sức.

"Bồng!" "Bồng!" hai tiếng trầm đục vang lên, băng quấn quanh hai tay Dương Vũ từ khuỷu tay đến cổ tay rách toạc ra.

"Cuối cùng cũng rách rồi." Dương Vũ ngồi dậy, hai tay bắt đầu xé băng từ đầu xuống. Sau đó, Dương Vũ nhảy xuống khỏi giường bệnh, chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh.

Nhìn nước chảy cuộn cuộn như lũ đổ về, Dương Vũ rên rỉ thỏa mãn. Nửa tháng dự trữ một khi có thể xả đi, cái loại cảm giác này chỉ có hai chữ có thể hình dung —— sướng khoái!

Xong việc, Dương Vũ đi tới trước gương, sửa sang lại đầu tóc một chút. "May là tóc không bị cháy, nếu không mình biến thành một hòa thượng rêu rọt rồi." Nhìn mình trên gương, Dương Vũ không khỏi nhớ lại ngọn lửa bao trùm toàn thân mình đêm đó. Hình như ngoài quần áo những thứ khác của mình cũng không bị cháy.

Chợt có tiếng bước chân dồn dập hướng bên này đi tới, Dương Vũ biết là ba người đã trở về. Vì vậy từ phòng vệ sinh chạy vội ra, leo lên giường rồi dùng chân trùm lại.

"Dương Vũ, chị y tá đến rồi."

Dương Vũ nhìn ba người gập đầu, nhưng lại gất gao đem chăn che kín thân thể mình.

"Dương Vũ, em rốt cục cũng tỉnh lại rồi?" Cô y tá vẻ mặt cao hứng nhìn Dương Vũ. Từ thanh âm, Dương Vũ biết rằng ... đây chính là cô y tá chăm sóc cho mình.

"Cám ơn chị." Dương Vũ cười rạng rỡ.

"Được rồi, các em không phải nói cần tháo băng sao? Vậy băng của Dương Vũ là ai tháo giúp vậy?" Đi tới gần Dương Vũ, cô y tá rốt cục cũng phát hiện thấy điều bất thường, băng quấn quanh đầu Dương Vũ đã không còn.

"Ừa, bị tháo rồi." Nghe y tá nhắc, hai người Chung Lâm mới phát hiện băng trên đầu Dương Vũ đã không thấy đâu.

"Đúng vậy, mới vừa rồi có một chị y tá đi ngang qua cửa, vì vậy anh nhờ tháo băng rồi." Dương Vũ tươi cười nhìn bọn họ, há mồm nói dối hết lần này đến lần khác mà mặt không chớp một cái.

"Thì ra là vậy, vậy còn muốn chị giúp gì không?" Cô y tá cười mê hoặc nhìn Dương Vũ nói.

"Không ah." Dương Vũ tươi cười đáp lại. "Được rồi, Chung Lâm. Ở đây có quần áo của anh không?" Dương Vũ dứt khoát ngồi dậy, nhưng vẫn dùng chân quấn chặt quanh mình.

"Có, em đã sớm chuẩn bị rồi." Chung Lâm lôi từ trong túi xách một bộ y phục hàng ngày của Dương Vũ, đặt trên ghế bên cạnh đầu giường Dương Vũ.

"Mấy người... ra ngoài một chút được không? Anh muốn tắm rửa." Dương Vũ lộ vẻ bối rối, trước mặt ba cô gái, Dương Vũ cũng có chút khó mở miệng.

"Chúng em ra ngoài trước, anh thật sự khỏe rồi chứ?" Trước khi đi, Chung Lâm không quên quan tâm hỏi.

"Không sao, chỉ là trên người bẩn quá nên hơi khó chịu." Dương Vũ vừa cười vừa nói.

"Vậy em chờ anh ở bên ngoài, anh tắm nhanh lên một chút nha." Chung Lâm vừa nói xong, ba người liền đi ra ngoài và đóng cửa lại.

Đợi sau khi các nàng cũng rời khỏi phòng bệnh, Dương Vũ bắt cởi quần áo, bước vào phòng vệ sinh bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 33: Xuất Viện.

Khi mấy người Dương Vũ bắt đầu rời khỏi bệnh viện thì trời đã tối.

"Không xong, trời tối như vậy. Hai người muộn giờ học rồi." Mới ra đến cửa bệnh viện, Dương Vũ giật mình nói.

"Muộn cái gì? Hôm nay là thứ bảy, không cần lên lớp tự học buổi tối, anh thậm chí cả thời gian cũng quên rồi sao." Chung Lâm đang cùng Trầm Di đi bên cạnh Dương Vũ, nghe vậy không khỏi liếc nhìn Dương Vũ.

"Thứ bảy?" Dương Vũ ngượng ngùng cười, "Anh hôn mê suốt, biết thời gian thế nào được."

"A!" Dương Vũ đột nhiên dừng bước, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ nhìn hai nàng. "Hai người ăn cơm chưa? Anh đói bụng quá!" Dương Vũ vuốt vuốt bụng, trên mặt tỏ vẻ xấu hổ.

"Tại này mới vừa tan học đã tới xem ông như thế nào, làm sao có thời gian ăn cơm." Trầm Di trừng mắt nhìn Dương Vũ tức giận nói.

"Vậy đi thôi, tui mời hai người ăn tối." Dương Vũ vừa nghe, lập tức mời hai nàng ăn cơm.

"Được." Hai người Chung Lâm nhìn thoáng qua nhau, rồi đáp ứng Dương Vũ. "Nhưng bây giờ ông có tiền sao?" Trầm Di hỏi.

"Không có." Dương Vũ xấu hổ, tiền trên người hắn đêm hôm đó cháy hết cùng quần áo rồi. Quần áo bây giờ chính là Chung Lâm mang tới, mấy chi phiếu cũng để ở trong ký túc xá, trên người đích xác một xu cũng không có.

"Vậy làm sao bây giờ? Hay là hai người ở đây chờ một chút, tui về trường lấy tiền?" Dương Vũ nhìn bọn họ xấu hổ nói.

"Không cần, chờ ông trở lại trường học bọn tui cũng đã về đến nhà rồi. Hay là, tui cho ông vay tiền được không?" Trầm Di nhìn Dương Vũ cười nói.

"Thế này có chút không hay?" Dương Vũ mặc dù có chút xuôi lòng. Nhưng nghĩ đến việc vay tiền bạn gái, hắn lại cảm giác có chút ngượng ngùng.

"Có cái gì không hay. Nếu không, ông về trường ăn cơm canteen đi." Trầm Di đắc ý nhìn Dương Vũ.

"Vậy được, tui vay tiền cũng được. Tui nằm viện nửa tháng rồi, vừa xuất viện đã ăn cơm canteen tui sợ sẽ quay lại bệnh viện ngay mất." Dương Vũ cũng không muốn quay về ăn cơm ở canteen, cơm ở đó nói thật không phải đồ ăn của người.

"Vậy còn chờ cái gì? Đi thôi."

"Hai người ăn gì?" Trong quán cơm, ba người Dương Vũ tìm một cái bàn ngồi xuống, Dương Vũ hỏi hai nàng.

"Em muốn một hoành thánh chiên, còn bạn thì sao Trầm Di?" Chung Lâm hỏi.

"Mình cũng vậy. Một hoành thánh chiên."

"Được, chủ quán, cho ba hoành thánh chiên, thêm một mì sợi, một mì xào nữa, tạm thời vậy đã." Dương Vũ hướng về phía chủ quán gọi.

"Có ngay, các vị chờ một chút, sẽ có ngay."

"Anh ăn ba phần sao?" Hai người Chung Lâm kinh ngạc nhìn Dương Vũ, "Anh ăn nhiều vậy sao?"

"Ày da, chẳng lẽ không được? Bụng anh kẹp lép rồi, nếu không ăn gì chắc bị chết đói mất." Dương Vũ cười nói.

"Nửa tháng nay anh không ăn gì cả, làm sao có thể một lần ăn nhiều như vậy? Anh ăn một chén là đủ rồi." Chung Lâm cau mày nhìn Dương Vũ nói.

"Không phải mới vừa ăn một chút ở bệnh viện rồi sao? Không có việc gì đâu." Dương Vũ vẻ mặt bất cần, hướng gì, hắn bây giờ thật sự đói lắm rồi.

"Ông đừng có ăn rồi vào bệnh viện luôn nha." Trầm Di cũng nhìn Dương Vũ lo lắng nói.

"Hai người không cần lo lắng đâu, tui ăn từ từ là được mà? Yên tâm đi, không sao đâu." Lúc này, hoành thánh chiên cũng đã được đem lên.

"Được rồi, không nói chuyện nữa, tui ăn đây." Nhìn hoành thánh chiên nóng hổi trên bàn, Dương Vũ nuốt một ngụm nước bọt, quay qua hai người Chung Lâm nói một tiếng rồi bắt đầu động đũa.

"Oa, nóng quá." Dương Vũ nuốt vội một miếng hoành thánh, mới hốt hoảng kêu lên.

"Anh cẩn thận một chút." Chung Lâm nhìn Dương Vũ ăn ngấu nghiến, trên mặt không khỏi hơi mỉm cười.

"Uh, uhm" Dương Vũ gật đầu ậm ừ, điên cuồng ăn đồ ăn của hắn.

"No thật." hơn mười phút sau, Dương Vũ rốt cục ăn sạch sẽ ba phần đồ ăn, cảm giác được bụng no căng, Dương Vũ nhìn hai người Chung Lâm và Trầm Di ở phía đối diện thoải mái nói.

Lúc này, đồ ăn trong bát hai người Chung Lâm vẫn còn đến một nửa. "Hai người ăn chậm quá đó." Dương Vũ tựa vào ghế, nhìn hai người các nàng nói.

"Là ông ăn nhanh quá thì có." Trầm Di nhìn ba cái bát sạch sẽ trước mặt Dương Vũ, trong mắt không khỏi hiện lên một chút kinh dị.

"Tui ăn no rồi, hai người cứ ăn từ từ, không cần gấp, tui nghỉ ngơi một chút." Dương Vũ cười nhìn ra hướng bên ngoài quán.

Lúc ánh mắt nhìn thấy một thân ảnh đang đi trên đường, đồng tử Dương Vũ co rút lại, sắc mặt lúc này cũng trầm xuống.

"Lý Bân." Dương Vũ neho mắt nhìn Lý Bân đang cùng một đám người đi trên đường, trong lòng ngẫm nghĩ.

Mình nằm viện hơn nửa tháng, tuy không phải là do Lý Bân trực tiếp gây ra. Nhưng tất cả đều là vì Lý Bân ở sau giờ trò quỷ. Nếu như không phải vì Lý Bân, Dương Vũ đêm đó cũng không bị người chặn đánh, cũng sẽ không phải nằm viện hơn nửa tháng.

Có thể nói tất cả đều là vì Lý Bân. Chỉ đáng tiếc, đêm đó mình không tìm tới Lý Bân trước, nếu không người bị thiêu chết không phải là Bạo Hùng mà là Lý Bân rồi. Chỉ đáng tiếc lúc phát ra một kích cuối cùng, mình cũng đã hôn mê, nếu không Lý Bân hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Tình quang trong mắt Dương Vũ chớp động, trong lòng suy tính thiệt hơn. Nếu Lý Bân đã tàn nhẫn kêu anh họ hấn diệt trừ mình, như vậy mình cũng không thể để người khác tùy ý ăn hiếp mình như vậy! Thù này nhất định phải báo, tất cả những vũ nhục đêm đó đã chịu, mình nhất định phải bắt bọn họ trả giá gấp bội.

Dương Vũ suy tính, nhưng trên mặt từ từ lộ ra vẻ mỉm cười. "Mặc kệ là Lý Bân hay là anh họ Lý Bân, bọn họ đều phải bị trừng phạt. Những gì mình từng phải chịu đựng, bọn họ đều phải hoàn lại tất cả. Hơn nữa, kẻ tình địch Lý Bân này một ngày không trừ, trong lòng Dương Vũ cũng một ngày không được yên tâm.

"Nhưng việc này bây giờ còn chưa phải lúc để giải quyết, mình đối với bọn họ không biết một chút nào. Phải đợi lúc dị năng của mình hoàn toàn thức tỉnh mới chắc chắn được." Dương Vũ nghĩ đến đây, ánh mắt thu lại nhìn về hướng hai người Chung Lâm. Đúng lúc hai người Chung Lâm cũng vừa ăn xong.

"Em ăn xong chưa?" Dương Vũ mỉm cười hỏi.

"Uh, ăn xong rồi, tâm tình anh tốt lắm thì phải?" Chung Lâm nhìn về mặt Dương Vũ, kỳ quái hỏi.

"Đúng vậy, tâm tình anh sao lại không tốt?" Dương Vũ vừa cười vừa nói. Tâm tình hấn tốt một phần vì hôm nay được xuất viện, một phần vì hấn đã có kế hoạch đối phó với bọn Lý Bân.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 34: Luyện Tập Dị Năng (Thượng)

Sau khi ba người ăn uống xong xuôi, Dương Vũ đưa hai người Chung Lâm về nhà. Nhưng theo tính toán của Dương Vũ, tối nay là thứ bảy, lại đúng ngày mà hấn ra viện, quả là cơ hội tốt để hẹn hò cùng Chung Lâm.

Nhưng Chung Lâm không nói tới tiếng thứ hai đã từ chối Dương Vũ, lý do rất đơn giản, mặc dù Dương Vũ đã xuất viện nhưng thân thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Lúc này hấn nên tập trung nghỉ ngơi cho tốt, chứ không phải lúc đi hẹn hò.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Chung Lâm, Dương Vũ cũng chỉ có thể lần lượt đưa hai nàng về nhà.

Sau khi rời khỏi nhà Chung Lâm, Dương Vũ một lần nữa trở lại chỗ mà hấn bị đám người Lý Bân phục kích. Mặc dù đã qua nửa tháng, đường phố sớm đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng vẫn còn loáng thoáng thấy được chỗ bị thiêu cháy.

"Bản thân mình lúc đó lợi hại vậy sao?" Nhìn vết tích phá hoại trên mặt đất, cùng với cột đèn đường mới được dựng lên, Dương Vũ nhớ tới tràng cảnh đêm đó. Hấn nhớ rõ ràng lúc cái trụ đèn vừa tiếp xúc với ngọn lửa do mình phóng ra, trong nháy mắt đã bị ngọn lửa thiêu đốt nóng chảy. Hơn nữa, ngay cả Bạo Hùng cũng bị đốt cháy bốc thành hơi nước.

Ngọn lửa đó đúng là vô cùng cường đại. Dù Dương Vũ không rõ ràng lắm tại sao bản thân lại có biến hóa như thế, nhưng hấn cũng cảm giác được sự cường đại của ngọn lửa. Trực tiếp đem một người hóa thành hơi nước, nghe mà rợn cả người cả người.

Nếu hiện tại mình đang ở trạng thái đó cũng tốt. Trong lòng Dương Vũ đang bắt đầu mơ tưởng. Nếu được như vậy thì mình muốn đi đâu cũng không thành vấn đề. Đừng nói là Lý Bân, ngay cả bang phái hắc đạo của anh họ hấn kéo cả bọn đến thì Dương Vũ cũng không sợ.

"Chỉ hơi đáng tiếc là Chu Tước đã nói không có khả năng." Một lát sau, Dương Vũ từ trạng thái mơ mộng tỉnh lại. Nếu muốn đạt tới trạng thái như vậy thì mình còn cần cố gắng nhiều.

Dương Vũ không muốn dừng lại ở nơi này quá lâu. Một lát sau, liền rời khỏi, đi trở về trường học.

Vừa mới tới cửa trường học, Dương Vũ liền gặp tên bảo vệ đang ngồi trên chiếc ghế cạnh cổng trường, hai chân gác lên nhau. Đôi mắt hấn không ngừng nhìn học sinh ra vào.

"Hừ!" Nhìn thấy cặp mắt của tên bảo vệ, trong lòng Dương Vũ đã cảm thấy khó chịu, ở thời điểm đi ngang qua lạnh lùng hừ một tiếng.

"Ý?" Tên bảo vệ thoáng cái đã thấy Dương Vũ, tựa hồ vừa thấy được một chuyện gì kỳ lạ ồ lên một tiếng, lập tức đứng dậy, đôi mắt nhìn Dương Vũ từ trên xuống dưới.

"Đã lâu không gặp. Thì ra mày vẫn chưa chết à?" Tên này tựa như vô cùng tiếc nuối tại sao Dương Vũ lại không chết.

“Ha ha, nhờ hồng phúc của anh, em không chỉ không chết mà vẫn còn sống khỏe.” Nhìn bên ngoài Dương Vũ đang cười vô cùng vui vẻ với bảo vệ, nhưng kỳ thực lúc này trong lòng Dương Vũ đang bùng bùng lửa giận.

Cái tên chó này, bình thường mình không có chống đối gì hắn? Lại không có thù oán sâu đậm. Thế mà nửa tháng không gặp, tên tiểu nhân này đã nguyên rủa mình sao không chết đi. Nhưng mình vốn phúc lớn mạng lớn, sao có thể chết được.

“Thật đáng tiếc.” Về mặt tên bảo vệ tiếc nuối, tựa như Dương Vũ không chết thì hắn không cam lòng vậy.

“Em cũng rất đáng tiếc.” Nụ cười trên mặt Dương Vũ vẫn nở rộ: “Nửa tháng rồi chưa về trường học, thế mà ngày đầu tiên tới trường, lại đụng ngay một con cầu. Điều đáng tiếc hơn nữa, con cầu đó lại chưa bị đánh chết. Đúng là làm người ta tiếc nuối a!” Vừa nói, nụ cười trên gương mặt Dương Vũ càng lúc càng đậm.

“Đây không phải là chửi xỏ ta sao?” Tên bảo vệ giận tím mặt, nhưng một lát sau, trên khuôn mặt hắn liền lộ ra sự nhún nhường, mang theo bộ dáng khúm núm chạy tới cửa trường học, trước khi đi còn ném lại cho Dương Vũ một nụ cười độc ác.

Dương Vũ xì một tiếng khinh miệt, nhìn thấy bộ dáng tên tiểu nhân này, Dương Vũ biết chắc là hắn đi đón ban giám hiệu. Quả nhiên, Dương Vũ vừa quay đầu lại nhìn, một chiếc xe màu đen đang chậm rãi chạy từ hướng cổng trường học chạy tới. Dương Vũ biết cỗ xe đó chính là chiếc xe của hiệu trưởng trường này.

“Có thời gian tao sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ.” Lúc đi ngang qua Dương Vũ, tiếng nói âm trầm nhưng tàn nhẫn của tên bảo vệ vang lên.

Dương Vũ cũng hừ lạnh một tiếng, lách mình đi tới bên cạnh, đôi mắt lạnh lùng nhìn vào bộ dáng độc ác của tên bảo vệ.

Tên bảo vệ ghé tòm kia chạy tới cửa trường học, điều khiển cánh cổng tự động trường dịch ra một chút, mở thêm chút không gian cho chiếc xe của hiệu trưởng đi vào.

Nhìn tên bảo vệ với bộ dáng khúm núm, Dương Vũ càng cảm thấy chương mắt. Sau một tiếng hừ lạnh, Dương Vũ liền đi vào bên trong. Tuy nói Dương Vũ đã được sống lại, nhưng đến giờ Dương Vũ vẫn không hiểu được, tên bảo vệ kia nhìn hót hiệu trưởng như thế thì có tác dụng gì?

Được thăng chức sao? Dương Vũ khẽ cười lạnh, tên bảo vệ kia cho dù thăng cấp như thế nào, cũng chỉ là một tên bảo vệ thôi. Dương Vũ lắc đầu, thâm giễu cợt, hắn muốn nhìn hót thì kệ hắn đi, không liên quan tới mình.

Lúc tới lớp tự học buổi tối thì ngôi trường vẫn vô cùng náo nhiệt. Cùng với những bóng cây xanh và ngọn đèn màu vàng mờ mờ, có vô số bóng người trên sân trường.

Ở trung tâm và hai bên trong trường có hẳn một sân cỏ trồng đủ loại hoa. Ngoài những loại cây cảnh, còn có các loại bàn ghế đá cho học sinh nghỉ ngơi.

Lúc này, vô luận là ở trong sân cỏ hay trong chỗ nghỉ ngơi, cũng tụ tập không ít học sinh. Đường như tất cả vô cùng quý trọng một buổi tối duy nhất trong tuần không có lớp học tự học.

Cuộc sống vốn như thế, mặc dù học tập rất căng thẳng. Nhưng bọn họ đều không buồn không lo lắng. Ít nhất ở kiếp trước, Dương Vũ sau khi tốt nghiệp vẫn còn hoài niệm cuộc sống như thế.

Dưới áp lực của cuộc sống, kiếp trước của Dương Vũ trôi qua cũng vội vã như thế.

Sau khi trở lại ký túc xá, bên trong ký túc xá trống rỗng không một bóng người. Nhìn ký túc xá vắng lặng, Dương Vũ đột nhiên cảm thấy có chút không quen.

Tự giễu cợt mình một tiếng, Dương Vũ tùy tiện ngồi xuống. Lại một lần nữa, nhớ tới chuyện tu luyện dị năng.

Chu Tước nói dị năng sau khi giác tỉnh thì phải tu luyện không ngừng. Chỉ có như thế thì dị năng mới càng ngày càng lớn mạnh. Nhưng bây giờ đang lúc giai đoạn trung học đệ nhị, ngôi trường cũng không đủ lớn nên Dương Vũ không có cách nào tu luyện dị năng trong trường.

Nếu như có người phát hiện, Dương Vũ không biết là có mang đến hậu quả gì không. Nhưng Dương Vũ tuyệt đối sẽ không để cho người khác phát hiện, ít nhất là trong giai đoạn này.

Nhưng tu luyện dị năng là chuyện bắt buộc phải làm, ngoại trừ sân trường còn có chỗ nào có thể tu luyện dị năng đây? Tu luyện dị năng nhất định phải tìm một nơi yên tĩnh không có bóng người.

Bỗng nhiên, trên mặt Dương Vũ hiện lên một nụ cười, hắn nghĩ tới một chỗ, nơi đó tuyệt đối vắng vẻ không có người đến quấy rầy.

Q.2 - Chương 35: Luyện Tập Dị Năng (Hạ).

Lúc này đêm đã khuya nhưng Dương Vũ vẫn tỉnh táo, không hề cảm thấy mệt mỏi. Nghe những tiếng ngáy của đám bạn học trong phòng, trong lòng Dương Vũ bắt đầu buồn bực.

“Chẳng lẽ mình ngủ nửa tháng vừa rồi cũng là ngủ bù luôn cho bây giờ sao?” Nhìn đồng hồ báo thức thấy đã hai giờ đêm, Dương Vũ cầu nài.

Nằm trên giường, hai mắt Dương Vũ nhìn chằm chằm lên trần nhà. Trong lòng trầm tư. Sống lại, dị năng. Những điều này cũng giống như một giấc mơ vậy. Trước kia hẳn cũng không bao giờ có thể ngờ được rằng những điều này lại xảy đến với bản thân mình.

Tất cả những điều này là trùng hợp hay là an bài của số phận đây? Bây giờ Dương Vũ muốn vứt bỏ tất cả ra khỏi đầu không thèm nghĩ nữa. Đã sống lại, hơn nữa còn có được dị năng mà bao người thèm muốn! Như vậy cuộc đời mình sẽ phải thay đổi theo thời.

Thế giới này rồi cũng phải thay đổi vì đã cho mình cơ hội sống lại. Hai mắt Dương Vũ chợt sáng rực lên trong đêm tối.

Dương Vũ bỗng thấy rất trông đợi vào dị năng của mình. Hẳn hẳn là không thể tập luyện dị năng ngay bây giờ. Nhưng Dương Vũ cũng biết bây giờ chưa phải là cơ hội tốt.

Dương Vũ nằm im lặng, nhưng trong đầu lại không ngừng mơ mộng đến cảnh tiền tài, mỹ nữ hẳn sẽ dễ dàng đoạt được trong tương lai. Khi đó cả thế giới sẽ quỳ dưới chân của hắn, thay đổi cũng vì hắn.

Mơ mộng một hồi, Dương Vũ chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng không hay. Khi hắn tỉnh dậy đã là bốn giờ sáng.

“Đến giờ rồi.” Dương Vũ giật mình dậy, nhảy xuống giường, thuận tay nắm lấy cái ba lô mà mình chuẩn bị hôm qua, bước nhẹ nhàng ra khỏi ký túc xá.

Lúc này, đèn trong trường đã tắt hết, ánh sáng nhạt nhòa chỉ miễn cưỡng đủ để Dương Vũ nhìn thấy mọi thứ xung quanh.

Dương Vũ đeo ba lô, leo tường ra khỏi trường học, rồi chạy như bay về phía huyện thành Nam Dương. Không lâu, hắn đã đến chân một ngọn núi.

Ngọn núi Tháp Sơn này chính là mục tiêu hôm nay của Dương Vũ, thật ra đây là một khu công viên của huyện Cẩm Tú. Núi Tháp Sơn thật ra không cao, nhưng rộng lớn, trong các dãy núi xung quanh huyện thành cũng không có nhiều nơi được như vậy.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua bậc thang ở phía trước, Dương Vũ không chần chờ, lập tức leo lên. Những bậc thang này được gọi là “Trực Bộ Thanh Vân” một địa danh cũng khá nổi tiếng của Tháp Sơn. Nghe nói có mấy ngàn bậc, là con đường có thể lên tới đỉnh núi một cách nhanh nhất.

Dương Vũ hít một hơi dài rồi tiếp tục leo lên. Đứng ở trên đỉnh núi mờ mờ, phủ đầy sương lạnh, Dương Vũ không ngớt kinh ngạc về thể chất hiện nay của mình.

Trước kia không phải là Dương Vũ chưa từng leo lên những bậc thang này. Mỗi lần leo cũng không mất quá nửa tiếng, nhưng trên đường cũng phải nghỉ lại mấy lần mới bò lên đến đỉnh? Mà bây giờ hắn chỉ cần hít một hơi lấy khí là có thể leo lên đến đỉnh không cần dừng lại.

Bầu trời vẫn tối đen như mực, nhưng Dương Vũ vẫn có thể nhìn thấy loáng thoáng xung quanh. Nhìn xuống con sông Tây Giang nổi tiếng của Hoa Hạ chảy qua huyện Cẩm Tú ở phía nam ngọn núi Tháp Sơn. Đứng trên đỉnh núi, thậm chí Dương Vũ còn có thể nghe được tiếng sóng nước Tây Giang vỗ vào vách núi.

Men theo con đường quen thuộc trong bóng tối, không lâu sau Dương Vũ đi đến một sơn động trên đỉnh núi. Ở đây chỉ có một ít dấu tích của con người. Từ rất lâu rồi, đã không có ai tới đây. Nơi này rất thích hợp cho Dương Vũ tập luyện dị năng.

Dương Vũ tìm một chỗ trống sạch sẽ, ngồi xếp bằng như những người tu luyện hắn thường thấy ở các phim được chiếu trên TV.

“Như thế này gọi là tu luyện sao?” Dương Vũ âm thầm nghĩ ngợi, “Chết tiệt... Con chim ngu ngốc kia còn chưa chỉ cho mình cách tu luyện như thế nào, bây giờ làm sao mà luyện được đây.” Dương Vũ trong lòng oán trách nhưng vẫn thử tập trung.

Một lát sau, Dương Vũ vẫn không thể cảm nhận được dấu hiệu “phóng hỏa”. Chẳng lẽ là phương pháp tu luyện không đúng? Trong lòng Dương Vũ phiền não.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh! Cái quan trọng nhất là phải bình tĩnh.” Dương Vũ tự an ủi bản thân, tâm tình hắn cũng dần dần lắng xuống. Lúc này, Dương Vũ nghĩ đến cảnh một quyền thiêu chết Bạo Hùng lúc trước, cảm giác ngọn lửa lúc bộc phát lại ủa về.

Lúc đó, Dương Vũ nhận thấy có một luồng khí nóng từ trong thân thể truyền tới cánh tay, sau đó một ngọn lửa bộc phát từ trên nắm tay phóng ra ngoài.

“Chắc là có liên quan đến luồng khí nóng kia rồi.” Dương Vũ trầm tư, “Nhưng quan trọng là làm sao mới có thể dẫn động luồng khí kia bây giờ?” Dương

Vũ lại nghĩ tới những phương pháp hần từng xem trong tiểu thuyết.

“Tạm thời không cần biết bọn họ có bịa đặt hay không, thử một chút xem sao đã.” Bởi vì kiếp trước Dương Vũ cũng là một nhà văn nữa mùa, hần cũng đã từng xem qua rất nhiều tiểu thuyết. Đối với các phương pháp tu luyện trong truyện cũng hiểu khá rõ.

“Cũng không được, dị năng đầu phải là võ công tâm pháp, chắc cũng giống như ma pháp, ma pháp thì dùng tinh thần lực khống chế vậy chắc dị năng cũng khống chế bằng tinh thần lực.” Dương Vũ bỗng nhiên nghĩ đến dị năng thật ra cũng giống như là ma pháp ở dị giới vậy.

Tuy nhiên, ý nghĩ này của Dương Vũ rất sai lầm. Dị năng cùng ma pháp thoạt nhìn thì giống nhau nhưng lại khác nhau về bản chất.

“Chu Tước từng nói dị năng của mình đã thức tỉnh. Cô ta chắc sẽ không lừa gạt mình đâu. Như vậy chỉ cần bản thân mình tìm được phương pháp khống chế dị năng, mình có thể sử dụng thành công ma pháp rồi.” Dương Vũ vừa nghĩ, vừa học cách tu luyện ma pháp như trong tiểu thuyết.

Dương Vũ không ngừng suy nghĩ về ngọn lửa trong tay mình. Nhưng mười lăm phút sau vẫn không có một chút động tĩnh nào.

Hai mươi phút, ba mươi phút sau vẫn chưa thấy động tĩnh.

Dương Vũ không hề nản chí, hần biết rằng bước đầu tiên rất khó khăn. Nhưng chỉ cần hoàn thành được bước đầu tiên thì sau này tất cả sẽ dễ dàng.

Không biết là bao nhiêu lâu, Dương Vũ rút cục cũng cảm giác được trong cơ thể mình sinh ra một luồng khí nóng rất nhỏ. Nếu không phải hần hết sức chăm chú lưu ý đến thân thể mình thì hần cũng không thể phát hiện được sự khác biệt.

Lúc cảm nhận được luồng khí nóng này, trong lòng Dương Vũ tràn ngập hưng phấn. Nhưng hần cũng không dám khinh thường, tất cả mới chỉ là bắt đầu thôi.

Luồng khí nóng này theo ý niệm của Dương Vũ từ từ di chuyển theo hai cánh tay. Một lát sau Dương Vũ cũng cảm giác được toàn bộ luồng khí nóng đã tụ tập ở đầu ngón trỏ làm cho ngón tay này trở nên nóng bỏng.

Dương Vũ hai mắt đang nhắm chột mở ra, đồng thời hai ngón tay của hần giống như bị đục một lỗ nhỏ, luồng khí nóng cũng từ đó phóng ra ngoài.

“Xèo!” Hai mắt Dương Vũ tỏa sáng! Hần rõ ràng nhìn thấy hai quả cầu lửa nhỏ bắn ra từ đầu ngón tay trỏ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 36: Dị Năng Sơ Thành.

“Xèo!” “Xèo!” Hai hỏa cầu nhỏ mà Dương Vũ tạo ra đang cháy trên mặt đất phía trước còn nhỏ hơn so với tàn thuốc. Sau hai tiếng kêu nhỏ, ngọn lửa liền tan biến, chỉ để lại trên mặt đất hai cái lỗ nhỏ xíu.

“Thành công rồi!” Dương Vũ vui mừng, chăm chú nhìn hai hỏa cầu do mình tạo ra đến lúc biến mất. Mặc dù hỏa cầu rất nhỏ, thậm chí Dương Vũ còn không cảm nhận được một chút uy lực của nó.

Nhưng Dương Vũ biết rằng đây chính là một khởi đầu rất tốt. Hiện tại có thể uy lực của nó còn thấp, nhưng theo thời gian mình tu luyện rồi sẽ có ngày sức mạnh của nó có thể hủy diệt cả thiên địa.

Từ phía Đông những tia sáng yếu ớt đang dần lóe lên, trời cũng sắp sáng rồi.

Dương Vũ kinh hỉ, nhìn hai đầu ngón tay trỏ, hần cảm giác được, khi hai hỏa cầu được bắn ra, hai luồng khí nóng tụ tập trên tay cũng không còn nữa.

Dương Vũ đoán chắc, hai luồng khí nóng đó chính là năng lượng của hỏa cầu, cũng chính là cái được gọi là dị năng. Chẳng qua, hần vẫn chưa biết rõ hai luồng khí ấy từ đâu sinh ra.

“Mặc kệ nó đi.” Dương Vũ lại nhắm mắt lại, cố gắng tận dụng thời gian để tu luyện dị năng của mình.

Khi tất cả trở về với vẻ im lặng vốn có của nó, Dương Vũ lại thực hiện lại động tác lúc nãy. Tuy nhiên, lần này chỉ cần có mười mấy phút là hần lại có thể tạo ra hai hỏa cầu nữa.

“Lần này lại có tiến bộ.” Trên mặt Dương Vũ nở nụ cười thỏa mãn. Mặc dù thể tích của hỏa cầu vẫn nhỏ như trước, nhưng thời gian cần để tạo hai hỏa

cầu rõ ràng đã giảm xuống nhiều.

Mấy phút sau, Dương Vũ lại tạo ra được hai hòa cầu nữa. Tiếp theo, hắn tạo ra càng ngày càng nhanh. Hơn nữa, hòa cầu càng lúc càng lớn, bây giờ đã to bằng ngón cái rồi.

“Bùm!” “Bùm!” Hòa cầu Dương Vũ đánh ra không ngừng oanh kích lên mặt đất. Trong chốc lát, mặt đất mềm mại đã bị những hòa cầu uy lực không mạnh tạo thành vô số hố nhỏ.

Hiện giờ, cơ bản là Dương Vũ đã thuận lợi khống chế được hòa cầu. Tuy vậy, chúng vẫn chưa đủ uy lực như Dương Vũ mong muốn. Bỗng nhiên, một cơn mưa rào như nước sông mãnh liệt ập tới.

Trước mắt bỗng tối sầm lại, luồng khí nóng đang di chuyển đến tay đột nhiên biến mất. Thân thể Dương Vũ trong nháy mắt ngưng trệ, tinh thần lực bị rút cạn, đại não cảm thấy trống rỗng.

“Bịch!” Thân thể Dương Vũ ngã vật ra phía sau. Cảm giác một cơn mưa rào liên tiếp đổ ập lên người Dương Vũ. Khiến cho hắn ngay cả cử động cũng không được.

Trời ngày càng sáng rõ, Dương Vũ âm thầm buồn bực. Cảm giác hiện giờ y như lúc trước hắn bị hôn mê vậy. May mắn là bây giờ hắn không bị hôn mê. Nếu không, ở trong đỉnh núi ít ai lui tới này, mà hôn mê nửa tháng ... cũng đồng nghĩa với cái chết.

“Chẳng lẽ dị năng lại bị tiêu hao quá độ rồi?” Dương Vũ nghĩ ngay đến lời Chu Tước nói lúc trước. Nhưng mà không giống như tiêu hao dị năng, có lẽ là tiêu hao tinh thần lực quá độ. Dương Vũ thầm nghĩ.

“Thật là đau quá đi mất.” Một giờ sau, Dương Vũ đã khôi phục được một chút. Ngồi dậy mà đầu vẫn đau nhức, tinh thần uể oải, vẫn chưa thể khôi phục hoàn toàn.

Nghỉ ngơi thêm một chút, Dương Vũ cầm lấy ba lô rồi đi xuống núi.

Trời đã sáng tỏ, phía trên công viên đã có không ít người đang tập thể dục. Đứng trong lương đình của công viên trên Tháp Sơn, hít thở không khí trong lành vào sáng sớm, Dương Vũ càng thấy trong lòng thoải mái.

Một buổi sáng tu luyện, Dương Vũ cứ như đắm chìm vào dị năng của chính mình. Mặc dù bây giờ mới chỉ là bắt đầu. Nhưng Dương Vũ tin tưởng, bản thân mình sẽ ngày càng cường đại. Những kẻ từng xem thường hắn, vũ nhục hắn, sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn dẫm nát dưới chân. (DG: ềo, các huynh đệ nhớ nhá, tiểu nhân trả thù mười năm không muộn. ....)

Tuy nhiên, Dương Vũ chỉ đang tự sướng một chút thôi. “Ngày mai lại tiếp tục tu luyện.” Sau khi xuống núi, Dương Vũ liền quay về trường.

Cứ cầm đầu cầm cổ tu luyện kiểu này cũng không phải là biện pháp, chết tiệt. ...con chim ngu ngốc kia không biết biến đâu mất rồi, ừ, chắc phải tìm hiểu thêm các phương pháp tu luyện mới được. Nghĩ tới đây linh quang chợt lóe. Bây giờ là thời đại thông tin bùng nổ, tất cả mọi thứ đều có thể tìm được trên internet!

“Đi về rửa mặt cái đã, rồi ra tiệm thôi.” Dương Vũ liền tăng tốc trở về trường học. Chỉ một lát Dương Vũ đã tới trước cửa trường.

Hôm nay, trước cửa trường lại có xe cảnh sát. “Trường học đã xảy ra chuyện gì thế nhỉ?” Trong lòng Dương Vũ bực dọc, nhưng mà hắn cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, bước nhanh vào trường, trở về kí túc xá.

“Dương khoai, mây trời lại rồi à? Lúc này có người tìm mây đấy.” Mọi người trong kí túc xá nhao nhao lên, chỉ còn mỗi Trần Quân đang giặt y phục ở sân thượng.

“Ai vậy?” Dương Vũ buông ba lô xuống rồi hỏi.

Tao cũng không biết. Mới rồi cô giáo gọi điện tới đây, bảo là sau khi mây về thì đến phòng giáo viên, nói là có người muốn tìm mây.”

“Người nào mà lại ra về thần thần bí bí như vậy chứ?” Dương Vũ mặc dù nghi ngờ nhưng cũng mau chóng rửa mặt rồi chạy về Giáo Học Lâu.

“Thưa cô, cô tìm em phải không ạ?” Vừa bước vào phòng giáo viên, ngoại trừ cô chủ nhiệm Lâm Nhã Ngọc, Dương Vũ phát hiện ra còn có hai cảnh sát trẻ một nam, một nữ đang ngồi đó.

Dương Vũ kinh ngạc vì sao lại có cảnh sát ở chỗ này, nhưng hắn vẫn lễ phép chào Lâm Nhã Ngọc. Đồng thời liếc mắt nhìn hai người cảnh sát kia một cái. Nhưng hắn thấy dường như họ cũng đang đánh giá mình.

“Dương Vũ, em đến rồi à.” Lâm Nhã Ngọc mỉm cười gật đầu nhìn Dương Vũ, tiếp tục nói: “Không phải cô tìm em, mà là hai người này tìm em có chút việc.” Vừa nói, Lâm Nhã Ngọc vừa nhìn hai người cảnh sát kia.

“Bọn họ đến tìm mình?” Dương Vũ thấy có chút nghi ngờ, nhìn ngược lại hai người cảnh sát.

Q.2 - Chương 37: Mời Người Đến Cục Uống Trà.

“Hai anh chị tìm em à?” Trong lòng Dương Vũ khó chịu, cặp mắt đầy hoài nghi, nhìn hai người cảnh sát trẻ.

“Dương tiên sinh.” Nữ cảnh sát đứng lên, đưa tay về phía Dương Vũ, trên mặt nở nụ cười, nói: “Người khỏe chứ, chúng tôi là công an của huyện thành, tôi là Liễu Duyệt, còn đây là sư huynh tôi _ Dương Lập Minh.”

“Chị khỏe chứ.” Dương Vũ gật nhẹ, dường như không nhìn thấy cánh tay người đẹp giờ ra trước mặt.

Liễu Duyệt thấy Dương Vũ không có ý định bắt tay, lúng túng cười một tiếng rồi thu tay lại. “Dương tiên sinh. . .”

“Gọi em là Dương Vũ được rồi.” Dương Vũ nhìn cô cảnh sát với sắc mặt không thiện cảm. “Thưa cô, chuyện này là thế nào vậy ạ?” Trong lòng Dương Vũ có chút bất an, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, hẳn cũng chưa từng quen biết với cảnh sát. Hẳn thừa biết, bị cảnh sát tìm tới cửa thì nhất định không phải là chuyện tốt.

“Dương Vũ, em đừng lo lắng, hai người đó chỉ muốn em hỏi một chút về chuyện hôm trước mà thôi.” Lâm Nhã Ngọc nhìn thấy vẻ mặt bất an của Dương Vũ, liền cười nói.

“Chuyện đêm đó? Rút cục là chuyện gì chứ?” Sắc mặt Dương Vũ càng trở nên khó coi. “Không lẽ chuyện mình giết Bạo Hùng đã bị lộ rồi?” Trong lòng Dương Vũ càng thêm bất an.

Nhìn sắc mặt Dương Vũ, nữ cảnh sát cười một tiếng, tiếp tục: “Dương tiên sinh, chúng tôi chỉ muốn đưa cậu đi lấy lời khai, làm rõ về chuyện đêm đó mà thôi.”

“Có chuyện gì nói ở đây được rồi.” Dương Vũ nhìn thoáng qua nụ cười như hoa của nữ cảnh sát, rồi nói.

“Dương tiên sinh, nếu cậu không có việc gì khác . . . , chúng tôi hy vọng cậu có thể đến cục một chuyến.” Dương Lập Minh này giờ vẫn không nói gì, đột nhiên lạnh lùng cắt lời.

“Có chuyện gì nói ở đây cũng được, tôi mới ra viện hôm qua, không muốn đi lại nhiều.” Dương Vũ lập tức cự tuyệt.

“Dương tiên sinh, hy vọng cậu có thể hợp tác, bằng không thì đừng trách tôi không khách khí.” Dương Lập Minh lạnh lùng nhìn Dương Vũ.

Nghe Dương Lập Minh nói như vậy, sắc mặt Dương Vũ lập tức thay đổi. Liễu Duyệt cũng biến sắc, quay đầu nhìn Dương Lập Minh, giọng nói đầy vẻ trách cứ. “Sư huynh.” Sau đó, Liễu Duyệt quay đầu lại, xin lỗi Dương Vũ: “Dương tiên sinh, thành thật xin lỗi, sư huynh tôi không biết nói chuyện, cậu đừng trách.”

“Anh chị đều là cảnh sát, tôi đâu dám trách.” Dương Vũ nói với giọng đầy sắc khí.

Nhìn thấy không khí hai bên căng thẳng, Lâm Nhã Ngọc vội giải vây, “Dương Vũ, em đừng như vậy, bọn họ cũng chỉ muốn hỏi thăm một chút mà thôi. Em thả lỏng một chút đi.”

“Bọn họ đâu có tìm cô, cô tất nhiên là thấy thoải mái rồi.” Dương Vũ nói thản nhiên. “Cô cũng không biết em đã giết chết Bạo Hùng. Đây là tội giết người, bị bắt được là phải chết đấy.”

Với tình huống này, Dương Vũ thả lỏng tinh thần mới là chuyện lạ.

“Dương tiên sinh, chúng tôi không có ác ý. Chỉ là muốn cậu đến cho lời khai mà thôi, Liễu Duyệt cười nhìn Dương Vũ rồi tiếp.

“Được rồi.” Mặc dù trong lòng Dương Vũ căng thẳng, sợ rằng cảnh sát biết chuyện mình giết Bạo Hùng. Cho dù không muốn đến cục cảnh sát thì Dương Vũ cũng không còn cách nào khác để thoái thác.

Dù bây giờ Liễu Duyệt vẫn tươi cười nhưng không có gì đảm bảo cô ấy không trở mặt. Đến lúc đó chỉ có mình chịu đau khổ thôi.

“Đi thôi.” Dương Vũ gượng người đến trước Liễu Duyệt, hai tay chụm lại.

“Cậu làm cái gì vậy?” Nữ cảnh sát, ngó người nhìn Dương Vũ.

“Hai vị đến đưa tôi đi không phải là muốn còng tay như phạm nhân hay sao?” Sắc mặt Dương Vũ trông khó coi vô cùng.

Nghe Dương Vũ nói như vậy, Liễu Duyệt cười mỉm rồi nói: “Dương tiên sinh, cậu hiểu lầm rồi. Chỉ khi nào thuộc diện bị tình nghi mới còng lại, mà cậu thì đâu nằm trong diện bị tình nghi đâu mà phải còng.

“VẬY à, thế thì đi thôi.” Dương Vũ nghe thấy mình không thuộc diện bị tình nghi thì như trút được gánh nặng trong lòng, quay đầu đi ra.

Đi cùng với hai vị cảnh sát, cảm nhận được những cái nhìn khác thường của bạn học, Dương Vũ cảm thấy khó chịu. Bọn họ nhất định đang nghĩ mình phải phạm tội gì đó nên mới bị cảnh sát dẫn đi như vậy? Dương Vũ buồn bực, cúi đầu đi suốt dọc đường không nói năng gì.

Rất nhanh, ba người đã đến cổng trường. Vừa tới cửa Dương Vũ đã nghe một giọng cười hả hê từ bên cạnh.

Dương Vũ nhìn sang, tên bảo vệ vui vẻ cười lớn, ánh mắt hả hê nhìn người khác gặp nạn.

Thấy Dương Vũ đi tới, tên bảo vệ kia lại dùng ngón tay chỉ vào hắn rồi phá lên cười. Dương Vũ tức giận, ánh mắt tức lửa nhìn chằm chập vào tên bảo vệ.

Ý niệm vừa động, Dương Vũ cười nhạt, tay phải bắn ra một ngọn lửa còn nhỏ hơn tàn thuốc mấy lần tới tên bảo vệ mà thần không biết quỷ không hay.

“Oa, cứu mạng”. Tên bảo vệ đang cười sắc súa trên ghế bỗng nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt kinh hãi, đập đập quần áo. Quần áo của hắn rõ ràng có hơi ẩm mồ hôi, sao lại tự nhiên cháy ở bụng được chứ.

“Ha ha” Nhìn thấy bộ dạng chật vật của tên bảo vệ, Dương Vũ cười phá lên. “Đáng đời, cứ hút thuốc đi, có ngày nó đốt chết ngươi đấy.” Dương Vũ không quên đá xoáy tên bảo vệ.

“Cháy rồi. Cháy rồi.” Tên bảo vệ vừa nhảy vừa hô lớn, hai người cảnh sát bên cạnh Dương Vũ lập tức phản ứng lại, chạy tới tên bảo vệ.

“Tùm tùm”. Tiếng một vật thật nặng rơi xuống cái ao phía sau tên bảo vệ, nước văng tung tóe. Thì ra tên bảo vệ đã bị ném vào trong ao rồi.

Dương Vũ há hốc nhìn Liễu Duyệt, chỉ đá một cước là tên bảo vệ đã bay thẳng xuống ao, sức mạnh này hoàn toàn không giống với vẻ yếu ớt bên ngoài chút nào.

“May mà mình biết điều, đúng là hoa hồng có gai. Hèn là mình không đùa giỡn với cô ấy”. Dương Vũ bị động tác khi nãy của Liễu Duyệt dọa hết hồn, nhìn ngơ ngác ngay cả khi cô tới trước mặt hắn vẫn không hề hay biết.

“Dương tiên sinh, cậu không sao chứ?” Liễu Duyệt cười nói với Dương Vũ.

“Không, không có chuyện gì.” Dương Vũ thoáng chốc tỉnh lại, nhưng vẫn còn nhìn nữ cảnh sát một cách kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 38: Không Giải Quyết Được Gì.

“Nếu đã không có chuyện gì, vậy mời em lên xe.” Liễu Duyệt vẫn mỉm cười từ trong xe cảnh sát đi tới trước cổng trường.

“Không nên nghỉ ngơi quá, sự muộn vốn đã có tính cách như thế.” Lúc đi ngang qua Dương Vũ, Dương Lập Minh thấp giọng nói với Dương Vũ.

“Quả đúng là nhìn không ra.” Dương Vũ nhún vai, xoay người bước lên xe cảnh sát. Hắn vẫn cho rằng tên Dương Lập Minh lạnh lùng làm việc có hơi thái quá, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ nữ cảnh sát xinh đẹp luôn mỉm cười kia còn thái quá hơn.

“Nàng ta không bức cung mình chứ?” Nhìn thoáng qua Liễu Duyệt đang ngồi cạnh tài xế, nghĩ đến bộ dạng quyết đoán của Liễu Duyệt, thân thể Dương Vũ run lên.

“Dương Vũ? Em thấy lạnh à?” Liễu Duyệt quan sát Dương Vũ từ kính chiếu hậu, thấy hắn run mình một cái, nên quan tâm hỏi.

“Đúng vậy, nhiệt độ trong xe hơi thấp một chút.” Dương Vũ đành thuận theo giả bộ hơi lạnh.

“Chị sẽ chỉnh nhiệt độ cao hơn một chút.” Liễu Duyệt mỉm cười rồi quay đầu lại.

“Trước giờ em chưa từng ngồi qua chiếc xe nào hiện đại như thế này.” Dương Vũ đột nhiên nở nụ cười tự chế giễu mình: “Không ngờ lần đầu tiên ngồi xe ô tô lại là xe cảnh sát. Đúng rồi, các anh chị rút cục mang em đi làm gì thế?” Trong lòng Dương Vũ vẫn thấp thòm lo âu.

“Mời đến tổng cục uống trà thôi.” Liễu Duyệt mỉm cười nói.

“Có chuyện đó mới lạ.” Dương Vũ nhủ thầm: “Ta sợ không chịu nổi loại đãi ngộ này, còn có cả xe đặc biệt đưa đón nữa chứ.”

Không nói tới việc Dương Vũ dọc đường cứ thấp thòm bất an, không lâu sau bọn họ đã tới cục công an thành phố.

“Tên gì?”

“Dương Vũ.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Vừa qua mười bảy tuổi.”

“Hiện nay đang làm gì?”

“Gia đình vốn làm nông, hiện đang là học sinh cao trung năm thứ hai.”

Dương Vũ trả lời một cách máy móc nhằm chán, mắt không ngừng đảo quanh phòng thẩm vấn.

“Đêm hôm đó em đã đi đâu? Gặp phải chuyện gì?”

“Lúc em hôn mê sao?” Dương Vũ bình tĩnh nhìn Liễu Duyệt cùng Dương Lập Minh.

“Đúng, sự việc xảy ra trước lúc em hôn mê đấy.” Cho dù là trong lúc tra khảo, gương mặt của Liễu Duyệt vẫn tươi cười.

“Đêm đó à? Sau khi em đưa Chung Lâm trở về, vừa mới về tới bỗng nhiên nhìn thấy trên trời có một hỏa cầu cực lớn rơi xuống cách em không xa, sau đó em chỉ nhớ có một lực khổng lồ đánh vào người, lúc ấy mắt em tối sầm lại rồi hôn mê bất tỉnh.” Dương Vũ cúi đầu, hồi tưởng lại, rồi mới lên tiếng.

“Chỉ vậy thôi à? Em không còn nhìn thấy gì khác sao? Mà sao em lại ở cùng một chỗ với Lý Bân?”

“Lý Bân? Tên hèn hạ đó sao?” Dương Vũ chợt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lúc đó hắn đang ở đâu? Sao em lại không biết?” Dương Vũ bỗng nhiên hỏi ngược lại.

“Đúng thế, Lý Bân ngất xỉu trước mặt em không xa.”

“Vậy sao hắn lại không chết, mà em lại ở trong bệnh viện hơn nửa tháng? Chẳng lẽ hắn không phóng hỏa đốt em sao?” Dương Vũ ngẩng đầu, vẻ mặt giận dữ.

“Dương Vũ, em không nên quá kích động.” Liễu Duyệt vội vàng hỏi tiếp: “Em với Lý Bân rốt cuộc có quan hệ như thế nào?”

“Hắn chỉ là một tên tiểu nhân hèn hạ thôi.” Dương Vũ cười khinh thường: “Hắn không cam lòng chuyện em là bạn trai của Chung Lâm, nên từ trước giờ luôn đối đầu với em.”

“À, biết rồi. Lần này nhất định là do Lý Bân giờ trò quỷ, nếu không sao em vừa về trường học lại phát sinh chuyện như thế? Chẳng lẽ là trùng hợp sao?” Nói tới chỗ này, trong lòng Dương Vũ nổi giận thực sự. Đêm đó, đúng là Lý Bân đã tìm người chặn đánh hắn. Nếu không phải do dị năng hắn sớm thức tỉnh, chỉ sợ hắn đã bị đánh cho tàn phế rồi.

Dường như Dương Vũ không hề nói dối, Liễu Duyệt cùng Dương Lập Minh liếc nhìn nhau, Liễu Duyệt tiếp tục hỏi: “Nhưng Lý Bân cũng nói là hắn không biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Dù sao nhận định của em vẫn là Lý Bân vì đồ kị nên muốn ra tay giết người.” Dương Vũ cười lạnh, một mực khẳng định nói không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau một buổi sáng ở trong đồn cảnh sát, cuối cùng Dương Vũ cũng bước ra ngoài.

Quay lại nhìn cục cảnh sát, gánh nặng trong lòng Dương Vũ cuối cùng cũng được hạ xuống. Đám người Liễu Duyệt chẳng qua chỉ thắc mắc về vấn đề ngọn lửa, chứ không hề có nghi vấn gì về việc Bạo Hùng bị giết. Có thể là chuyện Bạo Hùng bị giết đã được đám người Lý Bân che giấu. Nếu mà để cho cảnh sát biết được, thì bọn chúng cũng chẳng có kết cục tốt lành gì.

Sau khi rời khỏi cục cảnh sát, Dương Vũ vội vã đi tới tiệm inte. Trả tiền máy xong, Dương Vũ bắt đầu tìm tòi các tư liệu về cách tu luyện dị năng trên mạng.

Nhưng Dương Vũ chỉ thu được những tin tức đáng thất vọng, trên inte các tư liệu về tu luyện dị năng có rất nhiều, loại nào cũng có. Nhưng tất cả đều là tin lá cải, Dương Vũ xem qua từng tài liệu một, giải thích của nó đều rất ấu trĩ, cho dù là người mang dị năng như Dương Vũ đọc qua cũng khó mà tin

được.

Tuy nhiên, Dương Vũ cũng thu hoạch được một số. Mặc dù chỉ là phần da lông bên ngoài. Nhưng từ sự chinh lý lại phần lớn các tài liệu trên mạng cũng có được một chút đầu mối. Tuy không tìm được phương pháp tu luyện từ những thông tin trên mạng, nhưng Dương Vũ biết cách làm của mình không hề sai.

“Chắc chỉ có thể từ từ tìm kiếm thôi. Hơi tiếc là con chim ngốc kia đã nói trên thế giới có rất nhiều người có dị năng, vậy mà sao bản thân mình lại chưa nghe về một ai cả? Nếu mình có thể gặp một người có dị năng thì tốt quá rồi.” Dương Vũ lắc đầu, từ trong quán inte bước ra ngoài.

Ra khỏi tiệm inte, Dương Vũ mới phát hiện trời đã tối.

“Hóng bét, còn việc học trong trường nữa.” Dương Vũ bỗng nhiên hét to một tiếng, sau đó chen mình vào đám đông, nhanh chóng quay về trường.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 39: Dương Vũ Tức Giận.

Dương Vũ trở lại phòng học đúng vào thời gian lên lớp.

“Ủa? Dương Vũ, mày trở lại rồi hả?” Thực Hoa kinh ngạc hỏi.

“Kỳ lạ lắm sao? Không lẽ mày muốn tao vĩnh viễn nằm trong bệnh viện không về?” Dương Vũ cười mắng một tiếng.

“Đâu có, chẳng qua là giờ này hôm qua mày còn chưa tỉnh lại, mà hôm nay đã trở lại đi học bình thường. Đây quả thật là kỳ tích đó mà.” Thực Hoa cười nói.

Dương Vũ coi như cũng có một chút quan hệ tốt với bạn bè trong lớp học, nên tất cả rồi rít đến hỏi thăm Dương Vũ. Dương Vũ luôn miệng cảm ơn mọi người.

“Đúng rồi. Hai tuần lễ mày không có ở đây, bà cô già dường như nhớ tới mày đấy.”

“Nhớ tao?” Dương Vũ tròn mắt nhìn Thực Hoa. “Mày đừng có đùa với tao.”

“Thật đó. Bà cô đã đặc biệt chuẩn bị lễ vật để cung cấp cho mày.” Thực Hoa cười gian trá nhìn Dương Vũ mà nói.

“Bà không biết tao đã hôn mê hết hai tuần lễ sao? Cho dù bà có biến thái cũng không thể biến đến mức muốn tao ngày mai nộp phạt cho bà chứ?” Dương Vũ lộ vẻ thờ ơ.

“Theo trình độ biến thái của bà cô này, rất có thể đấy.” Thực Hoa gật đầu nói.

“Nộp phạt thì không có, nhưng mạng thì có một cái. Có bản lãnh thì cứ tới mà lấy.” Dương Vũ bây giờ với chuyện này đã không còn coi trọng. Chỉ cần mình đem dị năng tu luyện cho hùng mạnh, lúc đấy đâu còn sức mà để ý mấy chuyện này. Huống chi trí nhớ mỗi ngày một tốt hơn. Cho dù hần tùy tiện lướt sơ qua sách giáo khoa là có thể nhớ được đại khái nội dung trong đó.

“Dương Vũ, em theo cô ra ngoài một lát.” Tiết thứ hai, bà cô bỗng nhiên lên tiếng gọi Dương Vũ.

Thấy bà cô gọi mình, Dương Vũ không nói thêm lời nào, chỉ đứng lên rồi theo bà cô đi ra ngoài.

“Dương Vũ, đã xảy ra chuyện gì với em rồi? Đã hơn nửa tháng mà sao em vẫn còn chưa nộp phạt?” Mới vừa bước ra tới hành lang, bà cô già liền đổi giọng chất vấn.

“Cô không biết là em đã hôn mê hai tuần lễ và hôm nay mới xuất viện sao? Em nằm viện đến hai tuần lễ thì làm sao có thể chép xong được?” Sự tức giận trong lòng Dương Vũ dâng dâng nổi dậy. Hần không hề nghĩ bà cô già có thể vô lý như vậy. Đối với Dương Vũ tuy đây chưa phải là trừng phạt, mà rõ ràng đang cố tình làm khó hần.

“Hừ, còn mấy ngày trước khi hôn mê thì sao? Mấy ngày đó em đã làm gì? Thậm chí ngay cả một chút như vậy mà cũng không làm xong?”

“Cô cho rằng em là cô sao? Em không cần làm những bài tập của các môn khác sao? Rõ ràng là cô đang cố tình gây sự.” Dương Vũ tức giận nói.

“Em nói cô cố tình gây sự?” Bà cô già nghiêm nghị nhìn Dương Vũ, trên người toát ra đầy sát khí.

“Cô không phải cố tình gây sự chứ là gì? Cô làm cô giáo kiểu gì? Cô rõ ràng đang làm khó em.” Dương Vũ trong lòng ức vô cùng, nói không thềm nhìn mặt.

“Cô chính là cố ý làm khó dễ em đó, em thấy khó chịu à? Cô chưa từng thấy học sinh phét vạ như em.” Hiển nhiên bà cô này cũng đang nổi nóng, nên đã không suy nghĩ lựa lời mà nói.

“Ha ha, em là phét vạ đó... Nộp phạt thì không có, nhưng mạng thì có một cái. Cô có bản lĩnh thì cứ tới mà lấy.” Sự nóng giận trong lòng Dương Vũ không thể nào phát tiết. Nói ra những lời không giống như nói chuyện với người bề trên mà giống như nói chuyện với người cùng trang lứa.

“Khá lắm!” Bà cô già bị chọc tức đến mặt mày xanh mét, tay phải chỉ thẳng vào Dương Vũ, người giận run lên không ngừng. “Nếu như em không nộp phạt, em chuẩn bị nghỉ học đi.”

“Cô cho rằng cô là ai? Muốn đuổi em à?” Dương Vũ cười khinh khinh. “Có bản lĩnh thì cô cứ việc đuổi em liền đi. Nhưng nộp phạt thì quên đi.” Dứt lời, Dương Vũ liền quay đầu bỏ về phòng học.

“Rầm!”

Dương Vũ tức giận đá vào cánh cửa trước phòng học. Đột nhiên có tiếng động mạnh, mọi người trong lớp giật mình sợ hết hồn. Cả đám đều kinh ngạc nhìn khuôn mặt giận dữ của Dương Vũ.

Dương Vũ lạnh lùng quét mắt nhìn cả lớp, khuôn mặt tức giận, đôi mắt như nổ lửa.

“Giáo viên thì em thấy nhiều, cô chỉ xứng đáng là đồ bỏ.” Dương Vũ vừa bước vào phòng học thì liền quay ra ngoài, hướng về phía hành lang nơi bà cô đang đứng mà lạnh lùng thốt ra câu, sau đó mới bước vào trong.

“Em...” Bà cô quá tức giận, toàn thân run lên không ngừng, ngay cả nói cũng nói không ra lời. Đứng ngoài hành lang thật lâu, rồi mới rời khỏi.

Dương Vũ hùng hăng ngồi vào ghế, trong lòng cơn giận vẫn chưa nguôi. Nếu bà cô già không phải là một cô giáo thì có lẽ Dương Vũ đã sớm cho bà một quả đấm rồi.

“Dương Vũ. Mày với bà cô ra sao rồi? Bộ dạng của mày sao bức bối vậy?” Thực Hoa cười hề hề rồi thấp giọng hỏi. Lúc đó, Chung Lâm ngồi phía sau Dương Vũ cũng nhìn hẩn với vẻ mặt lo lắng.

“Không có chuyện gì.” Dương Vũ lắc đầu. Dù hẩn và bà cô già cãi vã, nhưng cả hai đều không chế thành âm của mình. Nên dù cho họ có đứng ngay sát bên ngoài phòng học thì học sinh trong lớp cũng không nghe thấy gì.

“Anh không sao.” Dương Vũ hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm chế bản thân mình bình tĩnh trở lại. Làm ra dáng vẻ như không có chuyện gì, hẩn quay đầu lại hướng về Chung Lâm khẽ cười nói.

Chung Lâm gật đầu tỏ vẻ an tâm, nhưng trong lòng cũng biết Dương Vũ lúc này đang có chuyện. Nàng không muốn làm phiền Dương Vũ. Thay vì hỏi hẩn đã xảy ra chuyện gì thì chỉ bằng để cho hẩn yên tĩnh một chút.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó đã đến giờ tan học. Dương Vũ vẫn như trước, đưa Chung Lâm cùng mấy người bạn về nhà. Nhưng tối nay, Dương Vũ không nhìn thấy Lý Bân đâu.

Không thấy Lý Bân không đeo bám Chung Lâm làm trong lòng Dương Vũ cảm thấy cao hứng. Nhưng Dương Vũ cũng không tránh khỏi có một chút thất vọng. Bây giờ cơn giận trong bụng Dương Vũ không nơi phát tiết ra ngoài. Nếu như Lý Bân có mặt tại đây, thì sẽ cho hẩn nhục nhả một phen mới có thể phát tiết hết cơn giận của chính mình.

Dương Vũ không biết được là tính cách của mình đã từ từ thay đổi.

Hết bình minh, lại đến hoàng hôn. Thế là một tháng đã trôi qua rất nhanh. Trong vòng một tháng này, không thấy Lý Bân xuất hiện trước mặt, Dương Vũ trong lòng vừa cao hứng, vừa nghi ngờ. Hẩn biết rằng Lý Bân nếu không sợ hẩn thì nhất định phải có nguyên nhân khác.

Tuy nhiên, Dương Vũ cũng chẳng buồn bận tâm hỏi tới. Hẩn bây giờ chỉ lo mỗi sáng đến Tháp Sơn phía trên công viên để tu luyện dị năng. Trong một tháng, Dương Vũ đã luyện được cách khống chế ngọn lửa trong thân thể của mình. Chỉ cần trong đầu nảy ra ý niệm thì trên tay sẽ phát ra ngọn lửa. Hơn nữa, hẩn còn có thể khống chế ngọn lửa để uy lực hỏa cầu từ từ xuất hiện.

Có thể nói, Dương Vũ bây giờ đã là một người có dị năng nhập môn.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 40: Thay Đổi Kinh Người.

“Bùng!” Một quả cầu lửa bắn nhanh tới, hung hăng đập vào một cành cây. Sau một tiếng vang giòn, nhánh cây bị quả cầu lửa chẻ làm đôi, từ trên không rơi xuống. Sức mạnh của quả cầu lửa không hề tan đi, mà vẫn tiếp tục bay tới một khoảng khá xa, cuối cùng rơi xuống đất rồi nổ tung tạo thành một lỗ nhỏ rồi sau đó mới tiêu tan.

Dương Vũ đứng lên, duỗi thẳng lưng, nở một nụ cười thỏa mãn. Trải qua mấy tháng tu luyện, Hòa hệ dị năng của hắn rốt cuộc có thể đánh gãy cây cối. Dương Vũ tin rằng nếu bây giờ cho hắn gặp lại Bạch Hùng, hắn có thể dễ dàng dùng quả cầu lửa mà đánh bại đối thủ.

Ngước nhìn bầu trời, Dương Vũ biết đã đến giờ quay về trường học. Từ trong ba lô, Dương Vũ lấy áo khoác, mặc lên người rồi đi về phía chân núi.

Mặc dù bây giờ đã là mùa đông, thời tiết trở nên lạnh hơn nhưng vẫn có nhiều người tập thể dục buổi sáng ở công viên gần đó.

Khi nhìn thấy Dương Vũ, ánh mắt của mọi người có chút kinh ngạc nhưng vì bọn họ đã quen thuộc với Dương Vũ, nên vẫn lên tiếng chào hỏi.

“Chú em, chạy chậm lại, cẩn thận đường trơn.” Một người đang chạy gần đó nói.

“Cháu mới chạy về ah, sắp đến giờ lên lớp rồi.” Dương Vũ mỉm cười nhìn người mới hỏi thăm mình mà nói.

“Nhóc con à. Bây giờ đã là mùa đông rồi, khí trời đã trở lạnh. Cậu nên học lại cách ăn mặc. Chỉ mặc có một chiếc áo khoác, coi chừng bị cảm lạnh đó.” Một bà nói với Dương Vũ.

“Ha ha. Bà nhìn xem, con tập luyện đến đổ mồ hôi đây, bây giờ vẫn còn thấy nóng. Mọi người nên chú ý giữ mình cho ấm, trên núi gió lớn lắm.” Dương Vũ vừa đi, vừa chào hỏi những người già thường hay tập thể dục tại đây.

Mấy tháng qua, mỗi ngày vào giờ này Dương Vũ xuất hiện trên chân núi đều đặn nên thường xuyên gặp mặt những người già đang tập luyện và quen thân với họ.

Vào mùa đông, nhiệt độ rất thấp. Đặc biệt là ở bờ sông dưới núi. Đi bộ ở phía trên cao, Dương Vũ nhìn xuống, thấy ở dưới huyện thành. Giờ này, trên đường đã có người vội vã qua lại.

Dương Vũ kéo khóa của chiếc áo khoác đồng phục học sinh lên. Không phải là hắn thấy lạnh mà hắn không muốn nổi bật khác thường. Mùa đông mọi người ai cũng mặc y phục thật dày mà Dương Vũ chỉ mặc một chiếc áo khoác cũng đủ làm cho người ta dòm ngó. Và lại Dương Vũ cũng không muốn bản thân trở thành tiêu điểm chú ý.

Trong mấy tháng, ngoại trừ dị năng tăng lên, khía cạnh khác cũng tiến bộ rất nhiều, với những thứ khác Dương Vũ không rõ ràng cho lắm. Nhưng đối với nhiệt độ ở bên ngoài. Thân thể hắn bây giờ cơ hồ đã không còn bị nhiễm lạnh, dù bây giờ là mùa đông, hắn cũng không cảm thấy lạnh. Cho dù hắn có cởi bỏ quần áo đứng ở ngoài trời, nhiệt độ trong người của hắn vẫn duy trì ở trên mức nhiệt độ bình thường của cơ thể.

Theo Dương Vũ đoán chừng, những điều này là do dị năng mang đến. Sự biến hóa trong cơ thể có liên quan đến dị năng, nên cơ thể đã tự động điều chỉnh nhiệt độ.

Hiện tại, Dương Vũ đi học cũng không cần học bài. Những thứ trong sách giáo khoa kia, chỉ cần hắn đọc qua một lần, nghe qua một lần là hắn có thể suy luận từ một ra ba. So với thần đồng hay thiên tài, thì những điều này vẫn kém hơn, nhưng đối với một người bình thường mà nói, điều này quả là kinh người.

Nhưng Dương Vũ không dám để lộ những thứ này ra bên ngoài.

Trải qua một thời gian dài nằm trong bệnh viện, đối với Dương Vũ mà nói nơi đó thật là u ám. Vì nguyên nhân thương thế trong cơ thể của hắn, nên sau khi rời khỏi bệnh viện, người của bệnh viện đã nhiều lần tìm đến hắn lấy có muốn kiểm tra lại cho hắn.

Nhưng Dương Vũ tỏ ra khinh thường. Hắn biết cơ thể hắn mặc dù không phải bách độc bất xâm, nhưng các loại bệnh nhỏ nhặt sẽ không lây nhiễm đến hắn. Nguyên nhân chủ yếu của bệnh viện chính là sự tò mò về thể chất của Dương Vũ. Ban đầu, nhiều chỗ trên thân thể Dương Vũ bị gãy xương nhưng chỉ trong vòng nửa tháng là hắn có thể hoàn toàn bình phục. Đây thật là một kỳ tích trong giới y học.

Mặc dù bệnh viện Cẩm Tú rất muốn biến Dương Vũ thành chuột Bạch để thí nghiệm, nhưng vì giới hạn trong vấn đề kỹ thuật nên cuối cùng đành phải bỏ qua ý định tìm tòi bí mật trên thân thể Dương Vũ.

“Dương Vũ, chơi bóng đi.” Đứng bên ngoài sân vận động, một bạn học hướng về Dương Vũ kêu lên một tiếng và đồng thời ném quả bóng qua phía hắn.

“Không chơi.” Dương Vũ bắt lấy bóng một cách dễ dàng, xong giờ tay hướng về phía rỏ mà thấy tới. Đồng thời, hắn lắc đầu có ý cho biết hắn không

chơi.

Dương Vũ lâu nay vẫn vụng về trong các môn vận động cho dù thể chất của hắn có tiến triển. Bất luận là bóng rổ hay bóng đá, hắn một chữ cũng không biết tới. Nói về bóng rổ, hắn chỉ có thể đứng thấy banh vào rổ thôi. Mà đa phần hắn thấy không vào.

“Bịch!” Dương Vũ thuận tay ném quả bóng vô ý vào trong vòng rổ làm cho những học sinh đang đứng phía dưới khung rổ một trận kinh hoàng.

“Dương Vũ. Mày nói là mày không biết chơi mà sao bóng bị mày quăng vào rổ rồi?” Một bạn học hướng về phía Dương Vũ kinh ngạc la lớn.

“May mắn thôi.” Dương Vũ lớn tiếng đáp lại. Trong lòng hắn cũng kinh ngạc tự hỏi. Nếu là trước đây, đứng tại vị trí này mà ném đúng được tám bảng bóng rổ thôi cũng coi là khá lắm rồi. Nhưng bây giờ, hắn lại ném trúng ngay vào mục tiêu.

“Thử lại đi.” Một người bạn học lần nữa ném quả bóng tới. Dương Vũ nhận lấy, và không chút do dự nhắm ngay khung giỏ bóng rổ mà ném tới.

“Bịch!” một tiếng. Lại một lần nữa có điểm. Thấy quả bóng lọt vào rổ một lần nữa, Dương Vũ trong lòng vui mừng, không khỏi nóng lòng muốn thử một phen.

“Tao thật sự không biết chơi bóng rổ, tụi mày cần phải nhường cho chút.” Dương Vũ cởi bỏ áo khoác rồi đi vào trong sân bóng. Hắn muốn coi trình độ của bản thân hắn thay đổi đến mức nào.

“Mày mới phải là kẻ tình mà nhẹ tay cho.” Mọi người kinh ngạc không tin là Dương Vũ không biết chơi bóng rổ, nhất là khi họ chứng kiến hắn từ đằng xa mà ném trúng vào mục tiêu. Người như vậy mà nói là không biết chơi bóng rổ có phải hơi vô lý không?

Nhưng biểu hiện sau đó của Dương Vũ thật sự làm họ sáng mắt. Hắn thật không biết chơi bóng rổ, thậm chí dẫn bóng cũng không biết.

Nhìn các bạn học vậy vùng như long tinh hổ nãnh ở trên sân bóng. Người thì kỹ thuật dẫn bóng thành thạo, người thì ném bóng đẹp mắt, khiến cho Dương Vũ càng thêm buồn bực.

Cũng may, có một số bạn học tương đối chiều cố hắn, đặc biệt là người cùng một tổ với Dương Vũ. Chỉ cần họ có bóng đều ném đến cho Dương Vũ, họ biết được trăm phần trăm sẽ có điểm. Bởi vì chỉ cần khoản cách không quá xa, Dương Vũ sẽ trực tiếp ném banh vào mục tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 41: Úp Rồi!

Dương Vũ không chán nản mà cảm thấy vô cùng hưng phấn. Hắn bám theo người chạy ở phía trước, vừa chú ý bóng do đồng đội truyền tới vừa quan sát các động tác và cách di chuyển của mọi người. Hơn nữa trong đầu cũng nhớ lại những tư thế của các cầu thủ bóng rổ hàng đầu thế giới hắn từng xem trên TV.

Đồng thời, thân thể Dương Vũ bắt tri bắt giác cũng mô phỏng theo những động tác đó.

Đám bạn học một lần nữa bị Dương Vũ làm cho kinh hãi. Lúc mới bắt đầu, Dương Vũ chỉ đứng ném rổ, một chút kỹ xảo cũng không có. Nhưng đến hiện tại, chưa quá mấy phút mà Dương Vũ đã nắm được kỹ thuật di chuyển. Thậm chí, bọn họ còn nhận thấy động tác của Dương Vũ từ vụng về dần dần trở nên thuần thục.

Dương Vũ khẽ nở nụ cười, thân hình đột nhiên chuyển động, như một con gió lao lên phía trước. Tay phải nhanh chóng vươn ra, trái bóng rổ đang trong tay một cầu thủ đối phương liền đã chuyển sang tay Dương Vũ.

Tiếp theo Dương Vũ nhẹ nhàng xoay người lách qua đối thủ đeo bám bên cạnh, tay phải dẫn bóng chạy về phía khung rổ đối phương.

“Bịch!” “Bịch!” Trái bóng rổ không ngừng nảy nhót giữa tay hắn và mặt đất. Lúc này, Dương Vũ có một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu, dường như trái bóng đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của hắn.

Hắn đắm chìm trong cảm giác kỳ diệu đó, chẳng hay biết lúc nào đã đem một bộ phận hắn thường tu luyện vận chuyển trên bề mặt bóng rổ, giữa bàn tay và trái bóng tựa như có một sợi tơ gắn kết, tay không rời bóng, bóng không rời tay. Dương Vũ cảm thấy trái bóng không còn khó khống chế nữa, mà đã giống như một thứ đồ chơi, hắn thích đùa nghịch thế nào cũng được.

“Cản hắn lại...”

Người vừa bị Dương Vũ cướp bóng vội vàng chạy vọt lên, ý đồ một lần nữa cướp bóng từ tay Dương Vũ.

Về mặt Dương Vũ lộ nụ cười tự tin, hai tay đan xen không chế bóng, bước chân nhẹ nhàng lách xuyên qua đám người, thân thể lượn lờ như cá bơi trong nước, chỉ chốc lát đã xông qua các đợt truy cản, chạy tới trước vạch ba điểm.

“Dương Vũ, ném rõ đi.”

Đám đồng đội thấy Dương Vũ dẫn bóng chạy được tới dưới rổ, đều không khỏi lớn tiếng hò hét.

“Cần hấn!”

Đám người đối phương lao tới ngăn cản đều bị Dương Vũ vượt qua từng người một.

Dương Vũ cười nhẹ, hai tay nâng quá đầu, tạo tư thế ném rõ tiêu chuẩn. “Vù!” một tiếng, trái bóng rời tay, vẽ một đường cong là lướt trên không vọt về phía khung rổ.

Trái bóng bay về phía rổ giống như quay chậm, mọi người đều nhìn theo bóng không chớp mắt, tim trong ngực nhảy thót lên tới cổ.

Trái bóng từ từ tiếp cận khung rổ, Dương Vũ nhìn theo, nét mặt hiện lên một chút khẩn trương. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hấn dẫn bóng ném rõ.

Trái bóng vọt thẳng vào trong khung rổ, cọ sát với lưới kêu xoạt xoạt, cuối cùng rơi trên mặt đất.

“Vào rồi!”

Mọi người hét lên hưng phấn. Cũng không biết hưng phấn vì gỡ được ba điểm hay vì Dương Vũ mà cao hứng. Về khẩn trương trên mặt Dương Vũ cũng tan đi, thay vào đó là nụ cười thỏa mãn. Dẫn bóng ném rõ thành công, Dương Vũ đối với bóng rổ càng có thêm lòng tin.

“Dương Vũ, mày thật biến thái.”

Gã học sinh bị Dương Vũ đoạt bóng lúc trước đi tới nhìn Dương Vũ chán nản nói. Kỹ thuật của gã này không kém, nhưng lại bị một kẻ vừa mới học chơi bóng như Dương Vũ cướp mất bóng, không khỏi cảm thấy có chút ừ ừ.

“Anh bạn, không nên chán nản, chúng ta đấu lại!”

Dương Vũ cười cười vỗ một cái lên vai hấn.

“Được, chúng ta đấu lại!”

Gã học sinh kia cũng cười một tiếng, trút đi buồn bực trong lòng.

“Bộp bộp!” Bóng rổ đập mạnh vào bảng rồi bật ngược lại, Dương Vũ thấy thế cười một tiếng, hai chân nhún mạnh, cả người liền nhảy lên cao, vươn tay phải ra đón bóng rồi tiếp đất, không đợi người của đối phương kịp tranh cướp, hai tay Dương Vũ dùng sức ném mạnh trái bóng về phía trước.

Nhận được bóng do Dương Vũ truyền tới, các đồng đội nhanh chóng xông lên, cuối cùng không tốn chút sức nào ghi thêm hai điểm.

Dương Vũ nhún vai, nhìn những người bên cạnh bất đắc dĩ cười. Lúc này, đội của Dương Vũ đã vượt lên dẫn trước đối phương hơn hai mươi điểm, kết quả trận đấu đã quá rõ ràng.

Nhìn thấy bộ dáng Dương Vũ dẫn bóng ở trên sân lao đi như bay, cản quét ngang dọc, không chỉ đối phương mà ngay cả đám người cùng đội cũng cảm thấy sự biến thái của hấn.

“Hay lắm, ban chúng ta đã có một thiên tài bóng rổ, giải đấu học kì sau cho dù không được vô địch thì chúng ta cũng phải xếp trước hạng ba.”

Một gã học sinh cười nói.

“Đúng vậy, chẳng qua bây giờ phải kiểm chế tên Dương Vũ kia lại, cứ để hấn tiếp tục càn quấy chúng ta chẳng còn mặt mũi gặp ai nữa đâu!”

Một gã học sinh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Dương Vũ nói.

“Đúng, thua hơn ba mươi điểm rồi đấy!”

Một gã khác cũng buồn bực nói.

“Được, mày và tao cùng kèm Dương Vũ, tao không tin hai người chúng ta phòng thủ mà hấn vẫn thoải mái được như vậy.”

Trận bóng lại tiếp tục. Dương Vũ chợt nhảy vọt lên, vươn tay đón bóng do đồng đội truyền tới, tiếp theo hấn như một cơn gió dẫn bóng lao xộc về phía dưới rổ.

Hai người bên đối phương liền lập tức tiến hành phong tỏa Dương Vũ, những người khác cũng bắt đầu lao lên.

Dương Vũ cười ha ha, dẫn theo bóng vượt qua đám người, sau một hồi vùng vẫy đã bỏ đối phương lại phía sau chạy vọt tới trước vạch ba điểm. Hai chân hung hăng đập mạnh trên mặt đất, cả thân hình Dương Vũ nhất thời bắn lên cao, tạo thành một đường cong lao về phía rỏ.

“Gã kia không phải định úp rỏ đấy chứ?”

Nhất thời mọi người đều ngơ ngác không có phản ứng, chỉ sững sờ đứng tại chỗ nhìn theo thân hình Dương Vũ dần dần bay về phía bảng rỏ.

Nhảy lên không trung, nhìn khung rỏ cách mình càng lúc càng gần, tay cầm bóng đột nhiên vùng mạnh. "Rầm!" một tiếng, bảng rỏ chấn động kịch liệt, trái bóng bị Dương Vũ hung hăng đập vào khung rỏ, sau đó hai tay nhanh chóng bám trên vành rỏ, treo người lơ lửng trên không.

“Tao không nhìn lầm chứ?”

Một gã học sinh không dám tin, đưa tay dụi dụi mắt mình.

“Hắn thực sự đã úp rỏ!”

Gã bên cạnh cũng sững sờ nhìn Dương Vũ, trong mắt tràn ngập vẻ ngỡ ngàng.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 42: Thái Cực Quyền Lão Giả

Tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm nhìn Dương Vũ. Tên này thật sự là có chút biến thái quá ... Đi? Không nói hấn cao một thước bảy tấc, chỉ riêng hấn nhảy lên cũng chưa có ai lợi hại như vậy. hấn là từ đường ném bóng nơi đó nhảy lấy đà trực tiếp ném rỏ .

Trong lòng mọi người ai cũng vì động tác của Dương Vũ mà khiếp sợ, ngay cả khi Dương Vũ đi tới bên cạnh bọn họ cũng không hay biết.

"Này, tan lớp rồi, còn không đi về?" Dương Vũ đi đến bên cạnh bọn họ, giọng lên áo khoác của mình, lớn tiếng nói .

“Mày thật biến thái." Một gã bạn học nuốt một ngụm nước bọt, thấp giọng nói với Dương Vũ

"Quá khen." Dương Vũ trên mặt lộ vẻ mỉm cười, xoay người đi về phía trường học.

Một bạn học chạy tới : "Mày sao làm được như vậy?"

Dương Vũ nhún nhún vai, "Tao cũng không biết, lúc ấy không biết làm sao, tao chỉ có cảm giác là tao có thể ném rỏ. Cho nên tao chỉ làm theo bản năng. Thật không ngờ có thể thật sự úp rỏ." Dương Vũ nhìn người trước mặt nói

"Thật là biến thái." Gã bạn học lắc đầu, tất cả những điều này có thể nói là kỳ tích. Không, phải nói là thần tích. Thời gian ngắn ngủn chỉ một tiết học, mà một người không biết bóng rỏ trở thành một cao thủ bóng rỏ. Trừ cách gọi là thần tích ra cũng không còn cách gọi nào khác.

Kể từ khi phát hiện ra mình cũng có thể chơi bóng rỏ, Dương Vũ bắt đầu đam mê, cứ xé chiều mỗi ngày sau khi tan học, hấn cùng các bạn học cùng nhau ra sân bóng xung phong liều chết. Lúc này, Dương Vũ đã không chế toàn bộ khả năng của mình, không bộc lộ hết giống như lần trước. Nhưng cũng không thể hoàn toàn làm che dấu khả năng trên người. Hấn ngày càng thành thạo kỹ thuật. Tất nhiên, Dương Vũ đã thành người lợi hại nhất trong đội bóng rỏ.

Hôm nay, Dương Vũ vừa mặc xong áo khoác, đang muốn từ công viên trở về trường học, thì hấn nhìn thấy một lão già đang luyện tập Thái Cực quyền trên quảng trường công viên.

Lão già chậm rãi múa quyền, từng chiêu từng thức vô cùng nghiêm cẩn, nhìn giống Thái Cực quyền nhưng lại có chút khác biệt.

Dương Vũ đối với Thái Cực quyền cũng chưa từng nghiên cứu, nhưng bản năng hấn cảm thấy lão già kia luyện tập Thái Cực quyền có chút không giống người khác.

Sau khi phát hiện ra điểm này, Dương Vũ liền quyết định ở lại quan sát, chờ đến khi lão già diễn luyện xong đầy đủ bộ Thái Cực quyền Dương Vũ mới

chạy về trường học.

Từ đó về sau, Dương Vũ từ ở trường học học tập chơi bóng, cùng Chung Lâm nói yêu thương, buổi sáng luyện tập dị năng, hẳn còn quan sát lão già kia diễn luyện Thái Cực quyền mỗi ngày.

Thoáng một cái nửa tháng cũng đã trôi qua, cuối cùng cũng sắp đến lúc thi cử.

Hôm nay, Dương Vũ ra ngồi ở trong công viên chờ xem lão già luyện tập Thái Cực quyền. Nhưng Dương Vũ đợi cả nửa giờ cũng không nhìn thấy lão già kia xuất hiện. Cuối cùng, Dương Vũ đành quay về trường học.

Dương Vũ vừa rời khỏi. Lão già bỗng xuất hiện, phía sau còn có một người toàn thân đồ Tây đen, vẻ mặt lãnh khốc đi theo.

Nhìn thân hình Dương Vũ đang dần biến mất, lão già gật đầu, trên mặt lộ vẻ mỉm cười. Quay đầu hòa ái nói với người thanh niên phía sau: "Chúng ta trở về thôi."

Cả một tuần lễ sau đó, Dương Vũ không còn nhìn thấy lão già kia. Trong lòng Dương Vũ cảm thấy kỳ quái đồng thời cũng có chút lo lắng. "Không biết lão có ngã bệnh không? Hi vọng không có chuyện gì." Dương Vũ trong lòng âm thầm nghĩ ngợi, ngồi ở nơi trước kia nhìn lão già diễn luyện Thái Cực quyền, ánh mắt nhìn về phía quảng trường, tựa hồ đang tìm kiếm thân ảnh lão già.

Nhưng Dương Vũ cuối cùng thất vọng.

Lúc Dương Vũ đứng lên, chuẩn bị lúc trở về, bất chợt nhìn thấy một người thanh niên mặc đồ Vest đen vẻ mặt lãnh khốc.

Người này hướng Dương Vũ đi tới. Nhìn thoáng qua người kia, vẻ kinh ngạc trên mặt Dương Vũ chợt lóe rồi biến mất. Hắn cảm giác người kia tuyệt đối không phải người bình thường.

Bởi vì, Dương Vũ từ trên người của hắn cảm thấy một loại khí tức người thường không có, cảm giác này tựa hồ là một loại "Thế". Đây là một loại cảm giác thật kỳ diệu, sau khi dị năng Dương Vũ càng ngày càng lớn mạnh cảm giác này mới xuất hiện và đây cũng là lần đầu tiên.

"Sáng mai bốn giờ, ngươi hãy tới chỗ này." Người thanh niên đi tới trước Dương Vũ, lạnh lùng nói sau đó quay đầu bỏ đi.

"Ta sẽ gặp ai?" Dương Vũ nhìn người thanh niên hỏi.

Người mỗi ngày ở nơi này chờ người." Người thanh niên bỗng nhiên dừng lại một chút, đầu cũng không quay lại.

"Chẳng lẽ là lão già kia?" Dương Vũ trong lòng nghi hoặc, hẳn mỗi ngày đều ở chỗ này chờ lão già kia luyện Thái Cực Quyền, đơn thuần chỉ là muốn từ trên người lão tìm được một chút sự bất đồng kì lạ kia mà thôi.

Hơn nữa, Dương Vũ từ động tác luyện quyền của lão tựa hồ như cảm giác ra điều gì đó, trong lòng giống như hiểu ra, đối với dị năng linh ngộ càng thêm sâu sắc. Nhưng khi Dương Vũ phát hiện ra điểm này, lão già cũng là biến mất.

"Mặc kệ nó, ngày mai tới một chút sẽ biết." Dương Vũ xoay người rồi rời khỏi công viên.

Ngày hôm sau, Dương Vũ rời đi ký túc xá đi về phía công viên. Trên đường đi, Dương Vũ nhìn thấy một chiếc limousine từ trong một ngõ nhỏ chạy về phía công viên.

"Thật kì lạ, sớm như vậy mà cũng có người tới nơi này."

Vừa lên hết Trục Bộ Thanh vân, Dương Vũ đã thấy lão già hay luyện Thái Cực quyền, xa xa còn có người thanh niên kì lạ.

"Ngươi đã đến rồi?" Tựa hồ biết Dương Vũ đã đến, lão già quay đầu, hòa ái cười hỏi Dương Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 43: Cổ Võ Kỹ

"Cháu đến rồi!" Dương Vũ đi đến trước mặt lão già, cung kính nói.

"Biết tại sao ông muốn gặp cháu không?" Lão già hòa ái hỏi.

"Không biết." Dương Vũ lắc đầu.

"Cháu đối với Thái Cực quyền có hứng thú không?" Lão đầu vẫn mỉm cười hỏi.

"Không biết." Dương Vũ trầm ngâm một chút, hẳn cũng không biết mình thật ra có hứng thú với Thái Cực Quyền hay không. Nhưng nhìn lão diễn luyện nó, hẳn dường như có một cảm giác mơ hồ. Có lẽ đối với loại cảm giác này, hẳn có hứng thú, nên đối với Thái Cực quyền cũng có hứng thú.

"Ha ha." Lão già cười một tiếng, vừa nhìn Dương Vũ như đánh giá vừa tiếp tục nói: "Nếu như cháu không phải là có hứng thú đối với Thái Cực quyền mà nói... Vậy tại sao cháu cứ mỗi ngày đều đến đây nhìn ông diễn luyện Thái Cực quyền? Hơn nữa, trong khoảng thời gian lúc ông biến mất, cháu mỗi ngày đều đến nói này? Nếu như ông đoán không sai, cháu đang chờ ông xuất hiện phải không?"

Mỗi một câu nói của lão đều làm cho Dương Vũ khiếp sợ không thôi. Hẳn cho rằng hẳn mỗi ngày ở chỗ này nhìn lão diễn luyện Thái Cực quyền, lão nhất định không biết. Hơn nữa, trên thực tế lão không hề chú ý đến hắn.

Dương Vũ không nghĩ tới lão vẫn âm thầm lưu ý tới hắn.

"Ha ha. Cháu cũng không cần quá mức kỳ quái, cháu không nghe câu nói mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng sao? Mặc dù mắt không nhìn cháu, nhưng mỗi lúc cháu xuất hiện hay lúc rời đi. Cháu cho rằng ông không biết hay sao?" Nhìn về mặt kính ngác của Dương Vũ, lão già lập tức giải thích.

"Thì ra là như vậy." Dương Vũ âm thầm xấu hổ, hẳn quá sơ suất rồi, tự cho là lão không chú ý tới mình, nhưng lại không nghĩ tới lão vẫn luôn chú ý đến hắn.

"Như vậy, ông hỏi cháu một lần nữa, cháu có hứng thú đối với Thái Cực quyền hay không? Cháu hãy thành thật trả lời." Lão già cười dài nhìn Dương Vũ nói.

Mặc dù lúc này ánh đèn mờ mờ, nhưng Dương Vũ phát hiện ánh mắt lão chợt loé tinh quang trong giây lát. Chẳng lẽ người này cũng là một cao thủ thâm tàng bất lộ? Dương Vũ trong lòng âm thầm nghĩ ngợi, nhìn người áo đen phai xa một cái, Dương Vũ mở miệng hỏi: "Ông là ai?"

"Ha ha.... Cái này cháu tạm thời không cần biết, cháu chỉ cần trả lời vấn đề của lão."

"Nếu như cháu nói cháu đối với Thái Cực quyền có hứng thú, ông có thể dạy Thái Cực quyền cho cháu không?" Dương Vũ trầm ngâm một chút, hẳn cảm giác mình mặc dù có dị năng. Nhưng một chút kỹ năng chiến đấu cũng không có, nếu như có thể học được Thái Cực quyền mà nói..., nói không chừng có thể dung nhập vào dị năng.

"Trước tiên ông hỏi cháu một vấn đề, trong mắt cháu, Thái Cực quyền đến tột cùng là như thế nào? Thái Cực quyền cho cháu cảm giác gì?"

"Thái Cực quyền là như thế nào?" Dương Vũ không chút nghĩ ngợi liền thốt lên, "Thái Cực quyền là một loại công pháp có thể rèn luyện thân thể, có thể tu thân dưỡng tính, cường thân kiện thể."

"Ừ? Vậy sao?" Lão già khẽ nhú mày, hỏi. "Vâng, nhưng..." Dương Vũ khẽ nhú mày, nhìn lão một cái, tiếp tục nói: "Nhưng Thái Cực quyền của ông không giống như Thái Cực bình thường."

"Ah, có chỗ nào bất đồng?" Lão già cảm thấy hứng thú hỏi.

Thái Cực quyền khác cháu xem không có cảm giác gì. Nhưng Thái Cực quyền của ông, tựa hồ cho cháu một loại cảm giác vô cùng đặc biệt. Loại cảm giác này rất vi diệu. Hơn nữa, lúc nhìn ông đang diễn luyện, rất hòa hài, ông cùng cả trời đất như hòa làm một thể, có cảm giác linh hoạt kỳ ảo." Dương Vũ trầm ngâm, đem cảm giác đại khái nói ra một chút.

"Ha ha, cháu có ánh mắt đúng là độc đáo, Thái Cực của ông không giống Thái Cực bình thường." Lão già cười dài nói.

"Ông ơi! cháu tên là Dương Vũ, ông gọi cháu là tiểu Vũ được rồi." Dương Vũ lễ phép nói. Trên người lão tựa hồ tỏa ra một loại uy thế, đó là uy thế từ trên cao nhìn xuống vạn vật. Làm cho Dương Vũ trong lúc vô tình tỏ ra cung kính đối với lão.

Lão già cười một tiếng, "Chúng ta đi qua bên kia ngồi xuống từ từ nói sau."

Ngồi trong lương đình, lão cười hiền từ. Tiếp tục nói: "Sau này ông sẽ gọi cháu là tiểu Vũ, ừ, ông họ Hoàng, cháu có thể gọi lão là Hoàng lão."

"Hoàng lão." Dương Vũ nhìn Hoàng lão, mắt lộ ra vẻ cung kính

"Cháu đối với Thái Cực có hiểu rõ không? Cháu có biết hiện tại trên thế giới, Thái Cực quyền có bao nhiêu lưu phái?"

"Không biết." Dương Vũ lắc đầu nói.

"Thái Cực quyền có Trần thức, Dương thức, Tôn thức, Ngô thức, Võ thức... và Võ Đang nhất mạch, có nhiều loại lưu phái, Thái Cực quyền mà ông đang tu luyện chính là Võ Đang nhất phái Thái Cực quyền, tương truyền là năm đó Võ Đang tổ sư Trương Tam Phong chân nhân lưu truyền lại."

Dương Vũ gật đầu, Hoàng lão tiếp tục nói: "Thái Cực quyền của lão và Thái Cực phổ biến bây giờ có điều khác biệt. Thái Cực quyền quả thật có thể tu thân dưỡng tính, cường thân kiện thể. Nhưng Thái Cực quyền của lão là một loại võ công tâm pháp."

"Là loại trong tiểu thuyết võ hiệp?" Dương Vũ mặc dù biết thế giới này sẽ có võ công. Nhưng không nhịn được kinh ngạc hỏi.

"Tất nhiên" Hoàng lão kỳ dị nhìn Dương Vũ một cái, tiếp tục nói: "Thời cổ đại nó được gọi là võ công. Nhưng hiện tại, chúng ta gọi là cổ võ kỹ. Nếu tu luyện tới cực hạn, mặc dù không khoa trương bằng tiểu thuyết, nhưng cũng có thể lực phách cự thạch, cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ. Hơn nữa tối trọng yếu chính là, ha ha, đối với các người trẻ tuổi như cháu mà nói thì có thể thành anh hùng, có thể hành hiệp trượng nghĩa."

Dương Vũ cười một tiếng, tiếp tục nghe Hoàng lão nói tiếp. "Cái khác sau này ông sẽ nói cho cháu biết. Hiện tại, cháu có nguyện ý theo ông học tập Thái Cực quyền hay không?"

"Nguyện ý." Dương Vũ trên mặt lộ vẻ mừng rỡ như điên. Lập tức đứng lên, hướng về phía Hoàng lão quỳ xuống. "Bái kiến sư phụ."

Hoàng lão vội vàng đứng lên, đỡ tay Dương Vũ, nói: "Ông không có đáp ứng làm sư phụ của cháu."

"Vậy ông...?" Dương Vũ vẻ mặt kinh ngạc.

"Ông chỉ là đáp ứng dạy cháu Thái Cực quyền, không có nói muốn làm sư phó của cháu." Hoàng lão ha ha cười nói.

"....."

"Sau này cháu hãy gọi ông là Hoàng lão, ông sẽ truyền thụ Thái Cực quyền cho cháu." Hoàng lão cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 44: Tứ Đại Thế Gia

"Vâng, Hoàng lão." Dương Vũ càng thêm cung kính.

"Ha ha, không cần đa lễ như vậy, chúng ta cứ như bình thường là được. Đúng rồi, cháu biết vì sao ông lựa chọn cháu truyền thụ Thái Cực quyền không?" Hoàng lão cười dài hỏi.

"Là bởi vì cháu cốt cách thanh kỳ sao?" Dương Vũ vừa thả lỏng, nghe vậy liền cười rồi đáp

"Không sai. Đây cũng là một trong các nguyên nhân." Hoàng lão nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Dương Vũ mỉm cười tiếp tục nói: Nguyên nhân trọng yếu nhất chính là bởi vì cháu đối với Thái Cực quyền có hứng thú nồng hậu."

"Làm sao ông biết cháu đối với Thái Cực quyền có hứng thú nồng hậu?" Dương Vũ sững sốt, hần tựa hồ đối với Thái Cực quyền cũng không có bao nhiêu hứng thú mà.

"Ha ha. Từ khi cháu mỗi ngày nhìn ông diễn luyện Thái Cực quyền ông đã biết, có lẽ một người lúc mới bắt đầu đối với một chuyện thì có hứng thú. Nhưng một khi hết mới mẻ, hứng thú cũng mất đi. Nhưng cháu không giống, kể từ khi cháu phát hiện ra ông ở chỗ này, cháu mỗi ngày đều chăm chú xem ông diễn luyện. Thành thật mà nói, từ lúc xem ông diễn luyện Thái Cực quyền đến nay, cháu cũng nhận được rất nhiều lợi ích, đúng không?" Hoàng lão cười ha ha nói.

Dương Vũ gật đầu, thực tế cũng là như vậy.

"Còn có một nguyên nhân ông kiên định muốn truyền thụ Thái Cực quyền cho cháu. Đó là tâm tính của cháu." Hoàng lão nhìn Dương Vũ, tiếp tục nói: "Cháu có biết vì sao lúc trước mỗi ngày ông đều xuất hiện ở chỗ này, nhưng sau lại biến mất một thời gian không?"

"Không biết." Dương Vũ thật thà trả lời.

Hoàng lão cũng không trả lời ngay, mà đưa ánh mắt nhìn về phía xa. Dương Vũ mơ hồ phát hiện Hoàng lão trong nháy mắt già thêm một ít, trên mặt lộ nét tang thương.

Hoàng lão thở dài một hơi, mắt nhìn xa xăm, trong miệng nói: "Người luyện võ, quan trọng nhất chính là tư chất và tâm tính, trong đó tâm tính lại càng trọng yếu. Mà Thái Cực quyền của lão lại càng chú trọng luyện tâm tính. Nhưng tư chất tốt, tâm tính tốt, thể gian thật khó tìm. Tư chất tốt, tâm tính nhân

phẩm xấu thì không được. Tâm tính nhân phẩm tốt, nhưng lại không có tư chất cũng không được."

Hoàng lão bùi ngùi thở dài, đưa ánh mắt thu lại, nhìn về phía Dương Vũ. "Nhưng may mắn là ông phát hiện ra cháu, nếu không nhất mạch võ học của ông sẽ phải đoạn tuyệt." Hoàng lão nhìn Dương Vũ cười nói, trong tay lão rỗng

Nghe Hoàng lão vừa nói như thế, Dương Vũ không khỏi có cảm giác sợ hãi, thoáng cái gánh nặng trên vai hắn cũng tăng lên rất nhiều.

"Nghe ông nói như vậy, thì ra ông chưa từng thu đệ tử?"

Hoàng lão thở dài một hơi, cười khò một cái. "Ông từng có một đồ đệ, tư chất luyện võ giỏi vô cùng. Nhưng bởi vì tâm thuật bất chính, cuối cùng ..." trên khuôn mặt già nua của Hoàng lão thần sắc thoáng có chút biến đổi, nhưng cũng không nói tiếp.

Tốt lắm, chuyện này sau này hãy nói, hiện tại nghe lão giải thích một chút về tình thế đương kim võ lâm hiện nay.

"Cháu lắng nghe cho kỹ nhé."

"Cho đến bây giờ, mặc dù đã là xã hội công nghệ cao, võ thuật xuống dốc, sớm đã không còn huy hoàng như mấy trăm năm trước. Nhưng Thần Châu vẫn còn tồn tại không ít gia tộc hoặc môn phái võ thuật lưu truyền. Trong đó, nổi danh Hoa Hạ chúng ta có tứ đại gia tộc."

"Tứ đại gia tộc?" Dương Vũ không khỏi bất ngờ, kiếp trước của mình nghe cũng chưa từng nghe qua?

"Không sai, chính là tứ đại gia tộc, theo thứ tự là Đông Phương thế gia, Hiên Viên thế gia, Mộ Dung thế gia, Thương Quan thế gia."

"Chưa nghe nói qua." Dương Vũ lắc đầu.

"Ha hả, bọn họ là tứ đại gia tộc nổi danh trong thế giới võ học. Thế tục cũng không có bao nhiêu người biết. Nhưng sản nghiệp trong thế tục bọn họ cháu có thể có biết."

"Sản nghiệp thế tục?" Dương Vũ tò mò hỏi.

"Đông Phương thế gia là Đông Phương tập đoàn, Hiên Viên thế gia là Hiên Viên tập đoàn, Mộ Dung thế gia là Thiên Hạ tập đoàn, Thương Quan thế gia là Hoa Hạ tập đoàn." Hoàng lão mỉm cười nói.

"Hoa Hạ tứ đại tập đoàn?" Dương Vũ khó khăn nuốt từng ngụm nước bọt, vẻ mặt bất ngờ hỏi ngược lại. Theo lời Hoàng lão thì tứ đại tập đoàn không chỉ là Hoa Hạ tứ đại tập đoàn mà còn là Top 5 thế giới. Nghe nói, một tập đoàn có tài lực đủ để mua một quốc gia cỡ nhỏ.

"Từ tứ đại gia tộc ra, Hoa Hạ còn có rất nhiều gia tộc hoặc môn phái khác, từ từ sau này cháu sẽ hiểu rõ."

"Tứ đại gia tộc, vậy có phải võ học bọn họ rất lợi hại?"

"Đúng vậy, nếu không bọn họ làm sao được gọi là võ thuật tứ đại gia tộc? Bọn họ không chỉ có tài lực khổng lồ, võ lực cũng vô cùng khổng lồ, nếu không bọn họ làm sao khống chế sản nghiệp gia tộc của họ ở các nơi trên thế giới?"

"Ý, không đúng. Ông mới vừa nói bọn họ chẳng qua là võ giới tứ đại gia tộc, mà không phải là Hoa Hạ tứ đại gia tộc?" Dương Vũ đương nhiên cho rằng bọn họ là bốn gia tộc lớn nhất cả Hoa Hạ.

"Ha hả, mặc dù thế lực của bọn họ rất khổng lồ. Nhưng võ học Hoa Hạ chúng ta còn có một loại người khác. Một loại người có đầy đủ cường đại, thậm chí nếu so sánh với tu luyện võ thuật càng lợi hại hơn. Hơn nữa, lực phá hoại của bọn họ nếu so sánh với võ thuật, càng lợi hại hơn. Do đó, Hoa Hạ cũng có một gia tộc như vậy."

"Người có dị năng?" Dương Vũ bật thốt lên.

"Ý, làm sao cháu biết?" Hoàng lão kinh ngạc nhìn về phía Dương Vũ

Dương Vũ hơi mỉm cười, cúi đầu trầm ngâm. Tiếp xúc Hoàng lão lâu như vậy, Dương Vũ đối với Hoàng lão thật tâm kính ý. Hắn cũng tin vào trực giác của mình. Hắn tin tưởng Hoàng lão không phải là một người xấu. Nếu Hoàng lão độc tài truyền thụ đối với mình, mình cũng không nên gạt nữa.

Nghĩ tới đây, Dương Vũ ngẩng đầu lên, sắc mặt kiên định, nhìn Hoàng lão nói: "Bởi vì, cháu cũng là một người có dị năng." Vừa nói, Dương Vũ vươn ngón trỏ của mình. Chỉ nghe "Phục" một tiếng, đầu ngón trỏ của Dương Vũ liền bốc lên một ngọn lửa. Ngọn lửa trên đầu ngón tay phun ra giống như một chiếc bật lửa.

"Không trách được, không trách được." Hoàng lão nhìn ngón tay toát ra ngọn lửa của Dương Vũ, trên mặt mặc dù có một chút kinh ngạc nhưng lại càng mừng rỡ.

Q.2 - Chương 45: Cổ Võ Và Dị Năng

Nhìn Hoàng lão một cái, Dương Vũ ý niệm vừa động, ngọn lửa trên đầu ngón tay liền biến mất. Dương Vũ cũng không nói lời nào, mà lẳng lặng chờ Hoàng lão lên tiếng.

Nhưng lần này Hoàng lão cũng im lặng. Một lúc sau, khi Dương Vũ sắp không nhìn được, Hoàng lão mới mở miệng nói: "Cháu đã có dị năng, như vậy chuyện về giới dị năng cháu cũng biết sao? Ông chắc cũng không cần giải thích." Hoàng lão ha hả cười nói.

"Không, Hoàng lão." Dương Vũ lắc đầu.

"Sao vậy?"

"Thật ra thì cháu đối với dị năng hiểu biết cũng không nhiều, đối với giới dị năng lại càng mù tịt." Dương Vũ gãi đầu cười cười nói.

"Vậy dị năng của cháu từ đâu ra?"

"Dị năng của cháu mới thức tỉnh không lâu." Dương Vũ ngượng ngùng cười một tiếng.

"Thì ra là như vậy." Hoàng lão gật đầu. "Vậy cháu mỗi ngày tới nơi này là để tu luyện dị năng?"

"Vâng." Dương Vũ gật đầu, cũng không phủ nhận.

"Nói như vậy, Hoa Hạ chủ yếu chia làm hai cái thể giới, một là võ giới, một chính là dị năng giới. Luyện võ thì rất nhiều người. Nhưng người có dị năng càng nhiều hơn. Bởi vì người có dị năng không yêu cầu có tư chất tốt giống như người tu luyện võ thuật. Gần như mỗi người trong cơ thể đều sở hữu dị năng, nhưng có người dị năng đã thức tỉnh, có người cả đời cũng không thức tỉnh."

"Trong giới dị năng, cũng có rất nhiều biện pháp để cho người bình thường có thức tỉnh dị năng. Nhưng dị năng ép buộc thức tỉnh này không phải dị năng cường đại."

Dương Vũ vừa chăm chú nghe vừa gật đầu. Lúc này mới mở miệng hỏi: "Tại sao vậy?"

"Ha ha, đây là bởi vì do bản thân người có dị năng. Mỗi người dị năng đều có sự phân chia mạnh yếu. Có một ít người có dị năng cường đại, từ nhỏ đã thức tỉnh rồi. Cho nên trên đời này mới xuất hiện ít quái nhân.... Nhưng những người đó cũng không biết mình có dị năng cường đại, cũng không biết cách vận dụng."

"Cũng có một số người bản thân có dị năng cường đại, nhưng là lại không tự động thức tỉnh. Hiện tại người có dị năng phần lớn cũng là loại này. Họ cần phải gặp cơ hội thì dị năng mới có thể thức tỉnh."

Dương Vũ gật đầu, hẳn chính là loại người này. Nếu như không phải là đem đó tức giận quá mức, phỏng chừng dị năng của hắn đến hiện tại cũng không thể thức tỉnh.

"Chuyển sang vấn đề trên." Hoàng lão ha hả cười một tiếng.

"Mạnh mẽ kích thích để dị năng thức tỉnh, biện pháp này chỉ dùng để thức tỉnh người có dị năng cường đại nhưng lại chậm chạp không thể tự động thức tỉnh. Phương pháp như vậy bình thường bị một ít tổ chức vận dụng để vơ vét nhân tài."

Nhưng nghe nói loại dị năng cường ép này có một chút tác dụng phụ, đó là mặc dù được kích khởi dị năng, người có dị năng sẽ có một thân dị năng cường hân. Nhưng sau này tu luyện cũng khó khăn vô cùng, thậm chí có thể nói, sau khi dị năng thức tỉnh cho dù sau này hắn có cố gắng tu luyện cỡ nào, dị năng cũng không thể tiến thêm một bước. Hơn nữa, trong quá trình kích thích sẽ có nguy hiểm rất lớn, nếu không cẩn thận, người trong cuộc sẽ chết."

"Ngoài ra, người có dị năng tự thức tỉnh, mặc dù lúc mới thức tỉnh dị năng rất yếu, nhưng nếu họ không ngừng tu luyện rồi đề cao, cuối cùng sẽ đạt tới trình độ nào, cũng không ai biết."

"Thì ra là như vậy." Dương Vũ cái hiểu, cái không gật đầu.

"Vậy người có dị năng cùng võ giả người nào lợi hại hơn?"

"Ha ha, ông hỏi cháu một vấn đề nhé. Nếu như một người Hoa Hạ chúng ta đánh nhau cùng R quốc mà nói... cháu nói ai lợi hại hơn?"

"Cái này còn phải xem những người này là thân phận gì. Ah, cháu hiểu rồi." Dương Vũ nói.

"Võ kỹ cùng người có dị năng ai cao ai thấp, không phải là nhìn hai người, mà là nhìn người trong cuộc. Người nào thực lực cao, người đó liền lợi hại. Nhưng..." Hoàng lão nhìn Dương Vũ, dừng lại một chút.

"Nhưng gì?" Dương Vũ vội vàng hỏi tới.

"Nhưng nếu quả thật muốn so sánh cổ võ giới cùng dị năng giới mà nói..., thì cổ võ giới mạnh một chút."

"Tại sao?"

"Ha hã, cổ võ mặc dù ngày càng suy thoái, nhưng Hoa Hạ chúng ta vẫn có rất nhiều người tu luyện. Hơn nữa, võ thuật người người đều có thể tu luyện, mặc dù vì vấn đề tư chất của mỗi người. Cao thủ chân chính không có bao nhiêu. Nhưng người có dị năng lại không giống vậy. Dù sao dị năng bản thân thức tỉnh quả thật rất ít người. Hoa Hạ mặc dù lớn như vậy, nhưng nếu muốn xuất hiện một người có dị năng cường đại cũng là không dễ dàng đâu."

Dương Vũ có chút hiểu được ý của Hoàng lão.

"Đúng rồi, sau này dị năng của cháu ngàn vạn không nên dễ dàng để lộ trước mặt người khác."

Tại sao?" Dương Vũ không giải thích được

"Ha hã, cháu hãy nhớ kỹ lời ông nói là được rồi."

"Oh." Dương Vũ ồ một tiếng, hần tin tưởng Hoàng lão không hại hần.

"Vậy cháu còn có thể học tập Thái Cực quyền không?" Dương Vũ có chút lo lắng hỏi. Hần sợ mình là người có dị năng có không thể luyện võ được.

"Có thể chứ. Võ cùng dị năng không xung đột, nói không chừng còn hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh đây." Hoàng lão mỉm cười nhìn Dương Vũ, "Cái này cháu không cần lo lắng, nói không chừng tu luyện hai thứ đối với cháu còn có trợ giúp đấy."

"Vậy cũng được." Dương Vũ không khỏi nhớ tới cảm giác vì diệu lúc nhìn Hoàng lão diễn luyện Thái Cực quyền. Nếu bản thân có thể trực tiếp diễn luyện, nói không chừng mình có thể lĩnh ngộ càng nhiều thêm. Dị năng cũng có thể sẽ đột phá.

"Hoàng lão, chúng ta khi nào thì bắt đầu?" Dương Vũ đã có chút sốt ruột.

Trên khuôn mặt già nua của Hoàng lão lộ ra một tia mỉm cười hoà ái. Lúc này trời đã sáng. Trong công viên cũng đã xuất hiện nhiều người tới luyện tập.

"Nhiều người ở đây, chúng ta đi về trước đi." Vừa nói Hoàng lão vừa đứng lên.

Nhìn thấy Hoàng lão đứng lên, người thanh niên sai bước đi tới

"Hoàng lão" Người thanh niên cung kính nói.

"Tiểu Lâm a, chúng ta chuẩn bị trở về đi."

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 46: Biệt Thự Ở Lưng Chùng Núi

"Đúng rồi, hần là cảnh vệ của ta, cháu gọi hần là Tiểu Lâm được rồi." Hoàng lão giới thiệu với Dương Vũ.

"Xin chào." Dương Vũ đưa tay của mình ra hướng về phía Tiểu Lâm.

"Xin chào." Tiểu Lâm bắt tay Dương Vũ một chút, sau đó lãnh khốc lui về phía sau một bước.

Cảm thụ sức mạnh trên tay mình, Dương Vũ lần nữa đánh giá lại Tiểu Lâm.

"Ha ha, Tiểu Lâm trước kia là bộ đội đặc chủng, cũng tu luyện cổ vũ kỹ, sau này hai người có thể luận bàn với nhau." Hoàng lão giải thích nói.

“Bộ đội đặc chủng? Cảnh vệ của Hoàng lão?” Dương Vũ kỳ quái nhìn Hoàng lão một cái. “Hoàng lão, có thể cho cháu mạo muội hỏi một vấn đề có được không?”

“Ha ha , cháu tò mò đối với thân phận của ông phải không?” Hoàng lão mỉm cười hòa ái như cũ .

Dương Vũ gật đầu, ngượng ngừng cười.

“Thân phận của ông, cháu tạm thời không cần biết, sau này cháu sẽ biết thôi. Ha ha.” Dương Vũ len lén đảo cặp mắt trắng dã, trong lòng không cam tâm, nhưng nếu ông đã không nói, Dương Vũ có hỏi lại cũng không có kết quả. Chỉ đành đi theo Hoàng lão.

“Hoàng lão, chúng ta đi từ nơi này xuống dưới sao?” Sau một lát, ba người đã tới trước Trụ Bộ Thanh Vân . Nhìn những bậc thang giống dải tít tắp như thang trời, Dương Vũ quay đầu lo lắng hỏi.

“Ha ha , cháu đừng cho là ông già rồi thì đi không nổi . Thân thể của ông nếu mà so sánh với người trẻ tuổi như cháu thì còn tốt hơn rất nhiều đấy.” Hoàng lão vừa nói xong liền bước từng bước xuống bậc thang.

“Nhưng là như vậy quá nguy hiểm.” Dương Vũ vẫn có chút lo lắng.

“Ha ha, không cần lo lắng, ông mỗi lần tới đây đều đi bằng con đường này, cháu cứ hỏi Tiểu Lâm một chút sẽ rõ.” Hoàng lão cười nói.

Dương Vũ nghe vậy liền nhìn thoáng qua Tiểu Lâm đang theo ở phía sau một cái. Tiểu Lâm hướng Dương Vũ gật đầu, nhưng vẫn không nói gì.

Quả nhiên, Hoàng lão là người luyện võ, thân thể so với người trẻ tuổi, chỉ có hơn chứ không hề thua kém. Thậm chí, Dương Vũ có chút bội phục Hoàng lão. Mặc dù đang từ trên cầu thang đi xuống, nhưng Hoàng lão vẫn như cũ, bước đi như bay, làm Dương Vũ cũng cảm thấy có chút tự thẹn không bằng...

“Như thế nào? Ông không có lừa cháu chứ?” Sau khi xuống khỏi Trụ Bộ Thanh Vân, ba người dọc theo đường núi tiếp tục nhân nhả tản bộ như trước. Ở trên đường, Hoàng lão đặc ý nói với Dương Vũ.

“Cháu có chút xấu hổ.” Dương Vũ cười nói.

“Ha ha.” Hoàng lão cười sang sảng, có thể thấy lão đang rất vui vẻ. Khi đang nói chuyện, ba người cũng đã đi tới cửa ra vào của công viên. Chiếc xe hơi quý tộc mà Dương vũ thấy lúc nãy đang từ từ chạy tới, cuối cùng dừng lại ở lối ra của công viên.

Lần này Dương Vũ có thể thấy rõ ràng. Chiếc xe này quả nhiên là Rolls-Royce, tuyệt đối là một chiếc siêu xe.

“Hoàng lão.” Lái xe là một thanh niên mặc vest đen. Lúc này hắn vừa từ ghế lái bước xuống, mở cửa sau ra, về mặt cung kính.

“Chẳng lẽ?” Dương Vũ kinh ngạc nhìn Hoàng lão một cái. Hoàng lão cười một tiếng.

“Lên xe đi?” Vừa nói Hoàng lão bước vào xe trước, sau đó Dương Vũ cũng vào trong xe với vẻ mặt kinh ngạc.

Sau khi Tiểu Lâm cũng bước lên xe, chiếc xe chậm rãi lăn bánh.

Tò mò nhìn dần nội thất bên trong xe một cái, Dương Vũ thêm một lần nữa nhìn về phía Hoàng lão đang ngồi bên cạnh, trong lòng rất tò mò về thân phận của Hoàng lão. Lão không chỉ có cổ võ kỹ, hơn nữa bên cạnh còn có vệ sĩ từng là bộ đội đặc chủng làm nhiệm vụ cảnh vệ. Thân phận thật sự của Hoàng lão thực quá mức thần bí.

“Ha ha, ý của ông là tùy tiện tìm một chiếc xe bình thường, thay cho việc đi bộ là được rồi. Nhưng mà bọn hắn lại nói làm như vậy mới có thể hiển lộ rõ ràng thân phận của lão. Cuối cùng, không thể nói lại bọn hắn, chỉ có thể dùng đến chiếc xe này.” Hoàng lão cười cười giải thích.

Những lời giải thích của Hoàng lão, lại càng làm cho Dương Vũ thêm tò mò về thân phận của lão.

Chiếc xe vững vàng chạy trên đường, không lâu sau đã rời đi khỏi huyện thành, tiếp tục chạy một thêm khoảng thời gian nữa. Đến bờ sông, quẹo vào một con đường nhỏ bên cạnh, hướng về phía trong núi, tiếp tục chạy tới.

Dương Vũ nghi ngờ nhìn Hoàng lão một cái rồi hỏi: “Chúng ta đi tới nơi nào vậy?”

“Chờ một lát cháu có thể biết rồi.” Hoàng lão không trực tiếp trả lời, mà nhìn rangắm cảnh sắc bờ sông. Chiếc xe chạy trên đường khoảng nửa giờ, mặt đường dần dần rộng rãi ra. Dương Vũ từ trong cửa sổ nhìn ra, thấy cách đó không xa, có một quần thể kiến trúc rời rạc. Bên ngoài xe, tựa hồ như đang

Những kiến trúc này là những biệt thự hoành tráng. Tọa lạc giữa sườn núi. Mặc dù đang ở tại bờ sông, nhưng Dương Vũ chỉ cần nhìn một chút là có thể thấy biệt thự nơi này nhiều vô số.

“Huyện Cẩm Tú từ lúc nào có những biệt thự thượng hạng như thế này vậy? Hơn nữa còn là một quần thể kiến trúc.” Dương Vũ trong lòng kỳ quái, kiếp trước của hắn cũng không hề biết tới nơi này. “Chẳng lẽ lúc này bởi vì mình sống lại mà thay đổi rồi?”

Không nói tới những nghi ngờ trong lòng Dương Vũ, chiếc xe chậm rãi chạy trên đường, cuối cùng tiến vào một dãy biệt thự. Từ cửa xe đi ra, Dương Vũ

nhìn một chút về phía ngôi biệt thự độc lập so với những biệt thự khác trên ngọn núi này. Biệt thự không cao, chỉ có ba tầng, nhưng lớn vô cùng. Chung quanh có một vườn hoa thật to. Không phải, cả biệt thự dường như bị vườn hoa vây vào giữa. Biệt thự của Hoàng Lão không giống với những biệt thự khác, Dương Vũ nhận ra, ngôi biệt thự này của Hoàng Lão là biệt thự xa hoa nhất của cả khu này.

“Ha ha, chúng ta vào trong nhà đi.” Sau khi trở lại biệt thự, Tiểu Lâm không còn tiếp tục đi theo bên cạnh Hoàng Lão. Chỉ có Dương Vũ đi theo Hoàng Lão vào trong.

Mới vừa vào biệt thự, Dương Vũ nhất thời hoa cả mắt. Nói thật, Dương Vũ không biết bên trong trang trí như thế nào, nhưng hẳn biết, cho dù là trên tivi, Dương Vũ cũng chưa từng nhìn thấy qua gian phòng nào xa hoa như vậy.

“Ý... Ông nội. Ông mang người nào trở về vậy?” Vừa đi vào đại sảnh, Dương Vũ liền gặp một cô bé mặc một bộ váy liền áo màu vàng nhạt, tựa hồ có chút quen mắt, đang kì quái nhìn hắn.

“Ha ha, một anh bạn nhỏ, để lão giới thiệu một chút nào, Đây là Dương Vũ. Ừ, đây là Nhã Tư cháu của ông, năm này vừa mới lên hai.” Hoàng Lão cười cười, thay Dương Vũ giới thiệu qua.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 47: Đường Như Đã Từng Quen Biết

“Xin chào.” Dương Vũ mỉm cười nhìn Nhã Tư rồi bắt chuyện. Trong lòng Dương Vũ cảm thấy kỳ quái, có cảm giác giống như đã từng quen biết Nhã Tư ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Dương Vũ cẩn thận nhìn Nhã Tư, suy nghĩ chợt thoáng qua trong đầu hắn, bản thân hắn đã gặp qua cô bé đang đứng trước mắt này khi nào. Cho dù Dương Vũ cố nhớ lại kiếp trước hay kiếp này, thì Nhã Tư cũng không hề tồn tại trong trí nhớ của hắn.

Chỉ có chút giống nhau mà thôi. Dương Vũ cười giễu, kiếp trước hắn chưa từng thấy qua người giàu có bậc này.

“Người này thật kỳ quái, vì sao nhìn người ta hoài vậy?” Cặp mắt to tròn của Nhã Tư nhìn Dương Vũ chằm chằm, kỳ lạ hỏi.

Nghe Nhã Tư hỏi, Dương Vũ kịp thời trấn tĩnh, ánh mắt hắn di chuyển lên người Hoàng Nhã Tư, cũng vừa đúng lúc chạm phải cái nhìn khó hiểu của Nhã Tư dành cho hắn.

“Ha ha, vì thấy cô bé rất dễ thương, cho nên anh thất thần trong chốc lát.” Dương Vũ ngượng ngùng cười nói.

“Ha ha ...”. Nhìn thấy bộ dạng Dương Vũ, Hoàng Lão đứng bên cạnh lúc này cũng bật cười sang sảng. Quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ chế nhạo của Hoàng Lão, Dương Vũ có chút lúng túng.

“Thật vậy chẳng?” Nghe Dương Vũ nói như vậy, Nhã Tư nở nụ cười vui vẻ, xoay một vòng tại chỗ, rồi đến trước mặt Dương Vũ, cao hứng hỏi.

“Thật?”. Dương Vũ thoáng nhìn Hoàng Nhã Tư, mặc dù nàng vẫn còn nhỏ, khoảng mười ba tuổi. Nhưng thân thể của nàng đã bắt đầu có lòi có lõm, dù chưa phải là một mỹ nữ, nhưng cũng được xem như là một tiểu mỹ nhân. Sau này, khi lớn lên, chắc chắn sẽ là một đại mỹ nữ khuynh nước khuynh thành.

“Thật là tốt quá.” Nhã Tư cao hứng nhảy lên, ôm lấy Dương Vũ hôn lên mặt một cái, “chụt”.

“Ông xem, Anh Dương Vũ cũng bảo cháu xinh đẹp này.” Nhã Tư thả Dương Vũ ra, vùi đầu vào ngực Hoàng Lão, làm nũng: “Các người bình thường luôn nói cháu không xinh đẹp, còn bảo cháu là một con nhóc, vẫn là anh Dương Vũ tốt hơn.”

“Đứa nhỏ này.” Hoàng Lão cười, nhìn Dương Vũ đang bên cạnh nói: “Đứa nhỏ này bị người trong nhà làm hư rồi, cháu đừng để ý.”

Dương Vũ mỉm cười, nói: “Nhã Tư muội muội thiên chân khả ái như thế, thực làm cho người ta cảm thấy yêu mến, sao lại trách móc cho được.”

“Hi hi...”. Nhã Tư ló đầu ra khỏi ngực Hoàng Lão, hướng về phía Dương Vũ cao hứng nở nụ cười.

Nhìn Nhã Tư cười, Dương Vũ cũng khẽ mỉm cười. Nhưng trong lòng hắn lại tăng thêm cảm giác mà Hoàng Nhã Tư đã mang đến... Cảm giác như là đã từng quen biết.

“Tốt lắm Dương Vũ, cháu hãy nghỉ ngơi ở đây, ông lên lầu trước, Tư Tư, cháu ở đây tiếp đãi khách, không được gây sự”. Hoàng Lão hiền hòa nhìn Nhã

Tur, nói.

“Ông nội mới là gây sự.” Hoàng Nhã Tur không nghe lời hướng về phía Hoàng lão hừ một tiếng.

“Tốt tốt, cháu không gây sự, cháu hãy tiếp đãi anh Dương Vũ cho tốt, hôm nay cậu ấy sẽ ở chơi nhà chúng ta”. Nói xong Hoàng lão đánh mắt ra hiệu cho Dương Vũ một cái, sau đó đi lên lầu.

“Hi hi, anh Dương Vũ, ngồi đi”. Đợi Hoàng lão lên lầu, Hoàng Nhã Tur lập tức nhảy lên ghế, quay đầu về phía Dương Vũ cười, nói.

Dương Vũ khẽ cười, ngồi xuống bên cạnh Nhã Tur.

“Anh Dương Vũ, hiện bây giờ anh làm gì?” Hoàng Nhã Tur ôm cái gối lớn, mắt đảo tròn, nhìn Dương Vũ dò hỏi.

“Anh hả, anh vẫn còn đang học trung học”. Dương Vũ không ngần ngại nữa, ngã lưng vào ghế, nhìn Hoàng Nhã Tur rồi trả lời.

“Vậy thành tích học tập của anh nhất định rất lợi hại phải không?” Hoàng Nhã Tur dò hỏi.

“Cũng được, thiếu chút nữa là thứ nhất nhưng chỉ là đếm ngược từ dưới lên mà thôi.” Dương Vũ khẽ cười nói.

“Gạt em sao. Em vừa nhìn là biết ngay anh nhất định là người rất giỏi. Nếu không ông nội em tuyệt đối sẽ không dẫn anh về nhà”. Nhã Tur chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Anh thật không có gạt cô bé đâu, nhưng mà, anh có bí mật.” Dương Vũ ra vẻ thần bí cười nói.

“Bí mật gì?” Hoàng Nhã Tur hết sức lấy làm hiếu kỳ.

“Muốn biết sao?”

“Ừ.” Hoàng Nhã Tur gật mạnh đầu.

“Ha ha, vậy em phải trả lời anh một vấn đề, anh sẽ đem bí mật của anh nói cho em biết.”

“Vấn đề gì?” Nhã Tur mắt xoe tròn không có phản ứng.

“Ha ha, anh muốn biết thân phận ông nội của em là gì, nếu như em đem thân phận của ông nội muội nói cho anh biết, anh cũng sẽ đem bí mật của anh nói cho em biết.”

“Không được. Đổi vấn đề khác đi”. Hoàng Nhã Tur lắc đầu kịch liệt phản đối.

“Không được thì không được, cô bé cũng đừng có lắc như vậy gây cổ bầy giờ”. Nhìn bộ dạng Nhã Tur Dương Vũ thật sự sợ cô bé lắc đầu đến gây cổ.

“Đổi vấn đề khác đi, thí dụ như là em có chị hay không?” Hoàng Nhã Tur quý dị nhìn Dương Vũ cười nói.

“Vậy thì đổi vấn đề, nhà của em ở chỗ này sao?”

“Đúng vậy, đây chính là nhà em.”

“Ông nội em sao mỗi ngày lại chạy đến công viên Tháp Sơn rèn luyện thân thể?”

“Hừ”. Hoàng Nhã Tur nhú mồm, “Ông nói nơi đó tương đối náo nhiệt, còn nơi này thì thanh vắng quá, hừ, em thấy ông hình như có dụng ý khác.”

“Anh Dương Vũ, nơi này thanh vắng quá hả? Sau này anh thường xuyên đến đây có được không?”

“Không được, anh còn phải đi học nữa.”

“Em cũng vậy, cũng phải đi học nữa.” Hoàng Nhã Tur nhướng mày, rồi nở nụ cười. “Sau này, em sẽ tới trường học tìm anh, có được không?” Hoàng Nhã Tur xích lại ôm cánh tay Dương Vũ nói.

“Không được.” Dương Vũ sợ hết hồn

“Em hiện tại mới vừa vào lớp 8, học tập là chính yếu.”

“Hừ, không được thì thôi!” Hoàng Nhã Tur không vui hừ một tiếng, sau đó chân mày khẽ nhíu dường như nghĩ tới điều gì, một lần nữa nhìn Dương Vũ mỉm cười nói: “Dương Vũ, anh cũng nên nói cho em biết bí mật kia của anh đi chứ?”

“Thật ra, anh học tập rất kém cỏi, đó chỉ là giả vờ.” Dương Vũ thần thần bí bí nói.

“Stop đề ... cái này mà bí mật gì? Không tính, hi hi.” Nhã Tur cười một tiếng, “Anh Dương Vũ, anh có bạn gái chưa? Xem anh đẹp trai như vậy, nhất

định là có bạn gái.” Nhã Tư lăm bằm.

Dương Vũ gật đầu, không phủ nhận. “Em muốn nghe chuyện tình của anh.” Hoàng Nhã Tư cao hứng nói.

“Có cái gì để nghe đâu chứ?” Dương Vũ lập tức cự tuyệt.

“Thật là hẹp hòi. Hừ, Em không thèm để ý tới anh nữa.” Nói xong, Hoàng Nhã Tư liền tức giận, quay lưng đi.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 48: Truyền Thụ Thái Cực

"Ha hã..." Âm thanh sang sảng của Hoàng lão từ phía trên truyền xuống. Dương Vũ nhìn lên thấy Hoàng lão đang từ trên lầu đi xuống.

Các người nói chuyện gì cao hứng thế? Hoàng lão cười, nhìn hai người Dương Vũ nói.

Cao hứng gì chứ? Cháu đang tức giận đây này. Nhã Tư liếc Dương Vũ một cái, hừ lạnh rồi nói. Hoàng lão nghe vậy, nhìn về phía Dương vũ, chỉ thấy hần ngược ngừng cười khẽ, nhún vai cùng với một bộ mặt bất đắc dĩ.

Ông nội, Anh ấy khi dễ cháu. Hoàng Nhã Tư chạy đến bên cạnh, ôm lấy tay Hoàng lão, nũng nịu nói.

Làm sao lại như thế, Dương vũ thế nào lại khi dễ cháu. Nhìn bộ dáng làm nũng của Nhã Tư, Dương Vũ trong lòng có chút dở khóc dở cười, chỉ là không kể chuyện tình của mình và Chung Lâm, sao lại biến thành khi dễ nàng, thật là một cô bé mà.

Cháu muốn nghe chuyện tình của anh ấy và bạn gái, nhưng anh ấy một mực không kể. Đây không phải khi dễ thì là cái gì? Nhã Tư quệt miệng, ỉu xiu.

“Cháu thật là. Hoàng lão nhìn Nhã Tư trách cứ. “Đó là chuyện riêng của Dương vũ, cháu còn nhỏ như vậy, sao lại tò mò chuyện đó chứ?”.

“Nhưng cháu muốn nghe” Nhã Tư hung hăng, trợn mắt liếc Dương Vũ.

“Cháu không nên trở chứng như vậy, mau trở về phòng học đi, ông cùng Dương vũ có một số chuyện cần bàn”.

Hừ, lần này lại là chuyện công việc à? Nhã Tư lạnh lùng hừ một tiếng buông Hoàng lão ra, đi lên lầu nhưng vẫn không quên quay đầu lại, hung hăng trợn mắt nhìn Dương Vũ một cái.

“Ha ha, Tư Tư đều bị chúng ta làm cho hư rồi”. Hoàng lão quay lại, nhìn Dương Vũ cười nói.

“Ha ha”. Dương Vũ cũng chỉ có thể cười một tiếng.

“Tốt lắm, chúng ta ra ngoài thôi”.

Theo Hoàng lão rời khu biệt thự, ra ngoài hoa viên.

“Ngồi đi.” Chỉ vào ghế bên cạnh, Hoàng lão nói với Dương Vũ.

Nhìn Hoàng lão, Dương Vũ như muốn nói cái gì nhưng lại thôi. “Không sao, có gì cứ nói thẳng đi” Hoàng lão nhả nhận cười.

Hoàng lão, lúc trước ngài đã nói vùng đất Hoa Hạ của chúng ta cũng không ít người có dị năng. Nhưng sao cháu vẫn chưa nghe nói qua. Đây vốn là điều Dương Vũ vẫn nghi ngờ trong lòng. Dù kiếp trước hay kiếp này, Dương Vũ cũng chưa từng nghe nói trên cõi đời này thật sự có vũ kỹ và dị năng.

Thật ra thì bọn họ vẫn hoạt động, chẳng qua người bình thường không biết mà thôi. Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Dương Vũ, Hoàng lão tiếp tục nói.

“Thật ra, đây là thủ đoạn của chính phủ, trên thế giới này vẫn luôn xuất hiện những chuyện kì quái, cháu cho đó là sự trùng hợp như vậy sao? Ví dụ như ở đây xuất hiện một chuyện mà khoa học không giải thích được, cháu tin đây là hiện tượng tự nhiên sao?” Dương Vũ lắc đầu, có một số việc dù không tin nhưng quả thật cũng không hiểu được nguyên nhân.

“Thật ra nhiều người dị năng hoặc võ giả khi chiến đấu để lại dấu vết, phá hư quang cảnh ở những nơi đó, nhưng tin tức lại nói đó là hiện tượng tự nhiên? Đó chẳng qua chỉ là chính sách của chính phủ, dù sao cũng không thể để cho dân thường biết những thứ kia là do bọn họ phá hoại. Cháu có ý kiến gì đối với hiện trạng đất nước hay không?”

“Rất tốt, quốc thái dân an, xã hội so với một số quốc gia khác còn tốt hơn nhiều.”

“Cũng chỉ là bề ngoài thôi, thực tế thì ngược lại. Hoàng lão cười.” Cháu có cho là đất nước này còn tồn tại các bang phái hắc đạo không?”

“Lúc trước không, nhưng hiện tại thì có. Dương Vũ nghĩ tới biểu ca Lý Bân, hẳn là một Đường chủ hắc bang.

“Thật ra thì cháu chưa từng thấy hắc bang, sau này sẽ có cơ hội cho cháu cùng bọn họ giao thủ.” Lời nói Hoàng lão có chút khác thường, nhưng không đợi Dương Vũ hỏi, lão tiếp:

“Đất nước chúng ta mặc dù bề ngoài quốc thái dân an, nhưng ngầm bên trong lại chứa nhiều tranh đoạt. Cổ võ giới, dị năng giới, giới hắc đạo không ngày nào không có đấu tranh, các thế lực, tài lực ở giữa mọc lên, cạnh tranh khốc liệt.”

Dương Vũ nghe vậy, khẽ cau mày. “Nếu nói xã hội loạn như vậy, không có biện pháp nào giải quyết sao?”

“Cháu nói thử đi, nếu đất nước chúng ta không có biện pháp thống trị thích hợp, thì đất nước này sẽ lộn xộn lên hết.

“Quốc gia chúng ta có một tổ chức bí mật, chuyên dùng để xử lý những việc này. Thậm chí một số sự tình bên ngoài, quốc gia không thể ra mặt cũng là do tổ chức này ngầm ngầm xử lý.”

“Long tổ.” Dương Vũ bật thốt lên.

“Cháu đoán.” Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Hoàng lão, Dương Vũ gượng cười nói.

“Cháu đoán không sai, tổ chức kia đúng là Long tổ. Đây là một tổ chức thần bí, bên trong đó dị năng, cổ võ giả cao thủ nhiều không kể xiết. Thật ra Long tổ mới là lực lượng trung kiên bảo vệ cả vùng đất Thần Long Hoa Hạ chúng ta.” Hoàng lão thờ dài.

“Long tổ tụ tập đủ các loại cao thủ, cực kỳ thần bí. Cháu đừng nhìn lão, lão cũng chỉ biết có như vậy thôi”. Hoàng lão nhìn về mặt đầy khát vọng của Dương Vũ nói.

“Cháu nghĩ ông còn biết nhiều chuyện cụ thể hơn đó.” Dương Vũ hơi thất vọng nói.

“Cháu cho rằng Long tổ là loại tổ chức gì? Rất thần bí, cho dù là người trong Long tổ cũng không nhất định rõ ràng mọi chuyện đâu, nói chi đến người ngoài cuộc như chúng ta”.

Dương Vũ nhún vai, trầm nghĩ cũng phải, nếu không thì đâu phải là tổ chức thần bí nhất. Mà Hoàng lão cho rằng lời mình nói lúc này có ý gì? Nghĩ tới đây, Dương Vũ nhìn Hoàng lão nghi ngờ.

“Kể từ ngày hôm nay, coi như cháu là một phần tử giang hồ rồi, lão kể với cháu chuyện này cũng chỉ để cháu có một chút khái niệm, sau này cả đời trong giới giang hồ, cháu phải chuẩn bị tâm lý.”

Dương Vũ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 49: Truyền Thụ Thái Cực(Tiếp)

“Tốt lắm, bây giờ chúng ta bắt đầu đi.” Chờ Dương Vũ hấp thụ xong những gì đã dạy, Hoàng lão cười dài nói.

Dương Vũ gật đầu.

“Thái Cực quyền là sự kết hợp hoàn hảo của lý luận biện chứng về võ thuật và nghệ thuật của dân tộc Trung Hoa, là kết tinh của nền văn hóa và cũng là một loại võ thuật cổ cao cấp. Đặc điểm chính của Thái Cực quyền là thư thái, nhẹ nhàng uyển chuyển, mềm mại chậm rãi, khép mở tự động, kết hợp cương nhu, phát động như “Hành vân lưu thủy, liên miên bất đoạn,” Thái Cực Quyền tự nhiên lại cao nhã. Trong quá trình tu luyện thân thể sẽ dễ dàng lĩnh hội vận luật âm nhạc, triết học nội hàm.”

“Vì vậy, tu luyện căn bản Thái Cực quyền không chỉ đơn thuần là cường thân kiện thể mà còn cao cấp hơn nhiều. Thái Cực Quyền chân chính là môn võ cổ xưa.”

“Thái Cực quyền lấy nhu khắc cương, lấy chậm để chờ động, lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh. Đây là một đặc điểm lớn nhất của Thái Cực quyền.”

“Thái Cực quyền chủ yếu là lấy tĩnh chế động, dĩ nhu khắc cương, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, mượn lực của đối phương để đánh trả lại đối phương. Chủ trương hết thầy đều là tùy theo hoàn cảnh khách quan mà xuất. Tùy theo người mà nhanh, tùy theo mình mà chậm. Vì thế, Thái Cực quyền đặc biệt dạy ‘Thính Kinh’. Cảm giác chính xác thể tới của đối phương rồi phản ứng. Làm cho đối phương không dám liều lĩnh phát động trước, nhưng lấy chiêu pháp dụ đối phương trước để dò hư thực, Trong tu luyện Thái Cực quyền gọi là ‘Dẫn Thủ’.”

“Một khi đối phương động, ta phải động trước một bước, ‘Bỉ vị động, kỷ tiên động’, đặt đối thủ vào thế thất bại hoặc phân tán, di chuyển sức mạnh của đối phương, thừa cơ mà vào rồi toàn lực đánh trả.”

“Bởi vì đây là đặc điểm của Thái Cực quyền, cho nên người tu luyện như chúng ta không những phải tập luyện năng lực phản ứng, sức mạnh và thể chất, hơn nữa luyện công thủ trong khi tập luyện cũng hết sức quan trọng.”

“Hiểu hay không?” Sau khi nói một hơi, Hoàng lão lúc này mới hỏi lại.

Dương Vũ gật đầu rồi lại lắc đầu, nói: “Không hiểu cho lắm.” Dù sao Dương Vũ mới vừa tiếp xúc nên lúc này mà muốn hán thoảng một cái là hiểu liền thì không thể nào.

“Hà hà, cậu chỉ cần nhớ là được rồi.” Hoàng lão cười một tiếng, rồi tiếp tục nói: “Thái Cực quyền tông cộng chia ra làm bốn mươi tám thức giống như Thái Cực quyền bình thường. Lão sẽ đánh thử một lần từ đầu tới đuôi. Cậu nhớ nhìn cho kỹ.”

“Thức thứ nhất, Bạch Hạc Lượn Sí.” Hoàng lão vừa nói vừa chậm rãi đi quyền.

“Thức thứ hai, Tả Lâu Ất Tảo Bộ...” Hoàng lão vừa giải thích, vừa ra thế. Dương Vũ đứng bên cạnh một mực yên lặng nhìn cho đến khi Hoàng lão đem bốn mươi tám thức toàn bộ đánh ra.

Sau khi thu công, Hoàng lão hơi thở vẫn ổn định, sắc mặt không hề biến đổi, nói: “Sao hả? Cậu đã thu hoạch được những gì?”

“Nhớ được một chút rồi, nhưng không nhớ hết toàn bộ.” Dương Vũ ngượng ngùng cười đáp.

“Hà, hà. Nhớ được một chút là tốt rồi. Bây giờ cậu bắt đầu đánh lại. Bắt đầu từ Bạch Hạc Lượn Sí.”

Dương Vũ nhớ lại động tác của Hoàng lão, rồi chậm rãi đánh ra. Khi hán mới tự mình tu luyện, những thế đánh không có thông thuận, bản thân hoàn toàn không có cảm giác phiêu dật, nước chảy mây trôi.

“Tĩnh tâm dụng ý, hô hấp tự nhiên.” Hoàng lão ở bên cạnh chỉ đạo.

Dương Vũ nghe vậy, tâm từ từ lắng lại, tinh thần tập trung, hai mắt khép lại, trong đầu nhớ lại những động tác của Hoàng lão. Tay hán từ từ di chuyển theo những động tác trong trí nhớ.

Hoàng lão vừa làm mẫu vừa chỉ đạo. Dương Vũ cũng từ từ lĩnh ngộ được điểm tinh diệu của Thái Cực quyền. Suốt một buổi sáng, Dương Vũ chỉ lo tu luyện Thái Cực quyền.

Khi đánh xong bộ quyền, Dương Vũ hồi công, phun ra một ngụm trọc khí, miệng mỉm cười.

“Hoàng lão, ông xem cháu đánh có được không?” Dương Vũ cười nói.

“Ha ha. Mặc dù có hình có dạng, nhưng như vậy chỉ có thể coi là mới nhập môn mà thôi.” Nhìn thấy thần sắc của Dương Vũ lộ ra nét ngượng ngùng, Hoàng lão nói tiếp: “Nhưng mà tư chất của cậu quả là không tệ. Chỉ một buổi sáng mà đem hết những chiêu thức này nhớ kỹ, còn đánh ra có hình có dạng. Thật không tệ.” Hoàng lão mỉm cười, trong lòng hết sức hài lòng.

“Ha ha.” Dương Vũ cười thành tiếng. “Vậy cháu sẽ tiếp tục tu luyện.”

“Ha ha. Không cần. Cậu bây giờ trước hết hãy nghỉ ngơi so với tu luyện chiêu thức còn hữu dụng hơn nhiều. Thái Cực quyền chính là tự nhiên. Sau này cậu có thể từ từ tu luyện. Ừ, đồng thời nên phối hợp với nội công tâm pháp này.” Vừa nói Hoàng lão trao cho Dương Vũ một quyển sách nhỏ, thật mỏng.

“Chỉ có chiêu thức mà không có nội lực thì đó không phải cổ võ kỹ. Chỉ có phối hợp nội công tâm pháp mà thi triển các chiêu thức thì đây mới thực sự là cổ võ kỹ. Cầm lấy, cứ mang về từ từ lĩnh hội. Trong thời gian tu luyện Thái Cực quyền, cậu cũng không được lơ lửng tu luyện dị năng, đồng thời tu luyện hai thứ có thể sẽ có đột phá.”

“Vâng.” Dương Vũ nhận lấy quyển sách nhỏ, liền mở ra xem.

“Tốt lắm. Cậu cứ đọc qua trước. Chờ đến giờ cơm trưa lão sẽ cho người gọi cậu.” Hoàng lão cười nói.

“Vâng, cháu biết rồi.” Trong lòng Dương Vũ cảm kích. Nhưng hán không biết làm sao để biểu đạt lòng biết ơn của mình nên chỉ có thể dùng ánh mắt cảm kích nhìn Hoàng lão.

“Ha ha. Vậy cậu cứ tiếp tục đi. Lão đi trước.” Vừa nói, Hoàng lão xoay người đi về hướng biệt thự, để lại một mình Dương Vũ trong vườn hoa từ từ lãnh ngộ.

- Ps của tác giả: Tác giả đã lên mạng tham khảo một chút về Thái Cực quyền trước.

- Ps của Biên: Lúc biên đã lược bỏ bớt một số vấn đề rườm rà xung quanh Thái Cực quyền.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 50: Bữa Cơm Âm Áp

Nhìn Hoàng lão rời đi, Dương Vũ liền đem tất cả tinh lực của mình đặt trên Thái Cực quyền. Thái cực quyền tuy chỉ có bốn mươi tám thức, thoát nhìn trông cực kỳ đơn giản dễ dàng.

Nhưng tự mình luyện qua mới biết không hề đơn giản như vậy.

Bình thường nhìn người khác diễn luyện Thái Cực quyền. Dương vũ cho là những thức Thái Cực quyền này rất đơn giản. Rất dễ dàng thực hiện. Nhưng nhìn càng đơn giản thì tới tay lại càng thêm khó khăn.

Không nói Dương Vũ bây giờ có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu tinh túy Thái Cực quyền. hần thậm chí ngay cả xuất ra một chiêu thức lưu loát cũng không thể, chứ đừng nói chỉ là hành vân lưu thủy, liên miên bất đoạn.

Nghiêm khắc mà nói hiện tại Dương Vũ đối với ý nghĩa Thái Cực quyền còn xa lạ.

“Nhìn tưởng như cực kỳ đơn giản nhưng không ngờ lại quá thâm ảo”. Dương Vũ cười khổ, tiếp tục nghiên cứu Thái cực quyền. Không biết thời gian qua bao lâu, Nhã Tư bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Dương Vũ.

“Hi hi, Dương Vũ ngu ngốc, quý hẹp hòi.”

Dương Vũ nghe vậy, đảo cặp mắt trắng dã, thu công trở lại cái ghế dựa.

“Anh khi nào là đại ngu ngốc, quý hẹp hòi?” Dương Vũ bất đắc dĩ nói.

“Hi hi, Anh vốn chính là ngu ngốc hẹp hòi, dễ giận như vậy, thật không biết bạn gái của anh làm sao lại thích người như anh.” Nhã Tư nhìn chằm chằm Dương Vũ nói.

“Chuyện yêu đương người lớn, con nít đừng tò mò” Dương Vũ ngồi xuống ghế nói.

“Hừ, em đã không còn là con nít lâu rồi. Em đã trưởng thành” Nhã Tư ưỡn ngực nói.

“Đúng rồi, anh ngu ngốc, anh theo ông nội em học tập cái gì. ... Thái Cực quyền hả?” Nhã Tư tò mò hỏi.

“Đúng vậy, có gì kỳ lạ sao?” Nhìn Nhã Tư lộ vẻ mặt kỳ quái, Dương Vũ ngạc nhiên hỏi.

“Em chỉ thay ông nội cao hứng thôi, rốt cuộc cũng có người ngu ngốc nguyện ý chịu theo ông nội học tập Thái Cực rồi.” Nhã Tư cười nói.

“Trước kia ông nội muốn em và chị học tập Thái Cực, nhưng có đánh chết chị và em cũng không muốn học.” Nhã Tư mở to mắt nói.

“Tại sao?” Dương Vũ kỳ quái hỏi.

“Anh đàn thế, anh không biết Thái Cực chỉ dành cho những người cao tuổi mới học mấy thứ đấy thôi sao? Em là một thiếu nữ xinh đẹp làm sao học những thứ như Thái Cực quyền đây.” Nhã Tư hếch mũi mỉm cười nhần mặt nói.

Bỗng nhiên, Nhã Tư không ngừng đánh giá Dương Vũ, làm cho Dương vũ có chút khó chịu. “Cô bé nhìn cái gì?”

“Em thấy anh không chỉ là ngu ngốc, quý hẹp hòi, hơn nữa còn là một ông cụ non.” Nhã Tư bỗng nhiên cười nói.

“Anh có chỗ nào thoát nhìn giống như một ông cụ non hả?” Dương Vũ nhìn bản thân một chút, buồn bực hỏi ngược lại.

"Bây giờ nhìn lại thì không giống, nhưng mới vừa rồi, anh đánh Thái Cực trông rất giống một ông cụ non." Nhã Tư cười hi hi nộ.

Nhìn Nhã Tư cười đắc ý, Dương Vũ hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

"Ai da." Nhã Tư bỗng nhiên kinh hô một tiếng, kéo Dương Vũ hướng về vào bên trong biệt thự vội vã đi tới.

"Sao vậy?" Dương Vũ sợ hết hồn, liền vội vàng hỏi.

"Đều tại anh hết, em vốn là tới gọi anh đi ăn cơm. Bây giờ mới nhớ, lát nữa em bị bà nội mắng cho coi." Nhã Tư bịu môi nói.

"Vừa trách anh hả? Nhưng anh có biết gì đâu." Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã nói.

"Hừ hừ, không trách anh chẳng lẽ trách em sao hả?" Nhã Tư hung hăng nhìn chằm chằm Dương Vũ nói.

"Tư Tư, sao đi lâu như vậy giờ mới trở về hả? Thức ăn nguội hết rồi." Mới vừa vào phòng ăn, một thanh âm hiền lành bên tai Dương Vũ vang lên. Dương Vũ thuận mắt nhìn sang, vừa lúc nhìn thấy bà lão đang nhìn sang.

"Ha hả, tiểu Vũ, ông giới thiệu cho cháu, đây chính là vợ của ông." Hoàng lão cười cười ngoắc Dương Vũ nói

"Cháu chào bà." Dương Vũ đi tới, lễ phép bắt chuyện nói.

"Ha hả, cháu chính là tiểu Vũ, thật là đứa trẻ tốt, khó trách những ngày qua ông ấy cứ thường xuyên nói bên tai bà về cháu." Bà Hoàng cười nói.

Dương Vũ ngượng ngừng cười cười, không biết nói gì.

"Bà nội, ăn cơm đi, cháu sắp chết đói rồi." Nhã Tư nắm lên chiếc đũa, mở đôi mắt to nhìn của mọi người nói.

"Được rồi, chúng ta ăn cơm, tiểu Vũ, cháu ngồi ở đây." Bà Hoàng chỉ vào vào một cái ghế bên cạnh Hoàng lão nói, đồng thời đi tới đối diện Hoàng lão, ngồi xuống bên cạnh Nhã Tư.

"Không nên câu thúc, cứ xem như nhà mình là được" Hoàng lão ha hả cười nói.

Dương Vũ gật đầu, chuẩn bị ngồi xuống. Nhưng lúc này Nhã Tư bỗng nhiên nói chuyện: "Đợi một chút, quý họp hỏi, anh đi rửa tay trước đi, phòng bếp ở kia." Nhã Tư chỉ vào phòng bếp bên kia nói với Dương Vũ.

Dương Vũ sững sốt, tiếp theo là ngượng ngừng cười, xoay người đi vào phòng bếp.

"Thật là không có lễ phép, sao cháu gọi tiểu Vũ là quý họp hỏi? Cháu phải gọi là anh mới đúng." Bà Hoàng trách cứ nói.

"Hừ, anh ấy vốn là quý họp hỏi." Nhã Tư khả ái mặt nhăn mũi, nói

"Ha hả, bà cũng đừng trách cứ cô bé, cháu không ngại." Dương Vũ cười nói.

"Như vậy sao được, đây cũng là lễ phép căn bản." Bà Hoàng hiền lành nhìn Dương Vũ sau đó quay đầu nhìn Nhã Tư nói: "Cháu xem..."

"Ăn cơm thôi, cháu đói lắm rồi." Nhã Tư vội lên tiếng cắt đứt câu nói làm cho Hoàng nài nài bất đắc dĩ không nói được gì.

"Tiểu Vũ." Hoàng nài nài đưa tay gấp thức ăn cho Dương Vũ.

"Cháu cảm ơn." Dương Vũ nói cảm ơn rồi, sau đó hẩn kỳ quái nhìn hai bên.

Hoàng lão tựa hồ biết Dương Vũ đang nghĩ, cười ha hả nói: "Hôm nay cũng chỉ có bốn người chúng ta ở chỗ này, bọn họ còn chưa trở về."

"Vâng." Dương Vũ gật đầu, hẩn còn lấy làm lạ là biệt thự to như thế này tại sao lại chỉ có bốn người bọn họ đang dùng cơm.

"Tiểu vũ dùng bữa đừng khách khí" Vừa nói bà Hoàng vừa gấp món ăn cho Dương Vũ.

"Bà nội, bà thật thiên vị." Nhã Tư chu cái miệng nhỏ nhắn nói "Ha hả, con bé này thiệt là..." vừa nói Bà Hoàng cũng vừa gấp món ăn cho Nhã Tư.

Một bữa cơm, trong không khí ấm áp bọn họ ăn hơn một giờ mới xong.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 51: (Không Đề)

Sau khi ăn xong một bữa trưa thật thịnh soạn, Dương Vũ đi theo Hoàng lão đến phòng làm việc để thảo luận về các vấn đề có liên quan đến Thái Cực quyền.

Sau một hồi lâu, Dương Vũ thấy trời đã tối mới chợt nhớ còn phải đi học nên có ý cáo từ. Hoàng lão cũng biết Dương Vũ còn có lớp tự học buổi tối, nên vui vẻ kêu người đưa Dương Vũ ra về.

Đang lúc Dương Vũ vừa muốn bước vào xe thì nghe bên tai mình có tiếng Nhã Tư gấp gấp gọi: “Chờ một chút.”

“Sao đây, cô bé muốn đi đâu?” Nhìn Nhã Tư tay xách theo chiếc túi, Dương Vũ thấy kỳ lạ hỏi.

“Phải trở lại huyện.” Nhã Tư vừa chạy vừa nhảy đến nơi liền chui vào băng xe phía sau. Dương Vũ ngẩn ngai nhìn Hoàng lão. Khi thấy Hoàng lão hướng về phía mình gật đầu, Dương Vũ mới bước vào xe. Sau đó xe từ từ chuyển bánh, rời khỏi khu biệt thự.

“Cô bé vào trong thành để làm gì? Một mình mà đi dạo phố sao?” Dương Vũ nhìn Nhã Tư hỏi.

“Không phải. Là về nhà.”

“Về nhà? Nơi đây không phải là nhà của em sao?” Dương Vũ quá bất ngờ.

“Đúng vậy, nơi đây đúng là nhà của em nhưng trong thành em còn có cái nhà khác.” Nhã Tư nhìn hẩn cười nói.

“Thực ra em có bao nhiêu cái nhà?” Dương Vũ có chút buồn bực.

“Hai. Một là ở đây, một ở trong thành.” Nhã Tư liếc Dương Vũ một cái rồi tiếp tục nói: “Thật ra, nơi đây là nhà của ông nội và chú em. Bình thường em ở trong thành với ba mẹ và chị. Nhưng khi có thời gian thì em trở lại nơi này.” Nhã Tư giải thích thêm.

“À.” Dương Vũ gật đầu như hiểu ra. Vậy mà hẩn còn tưởng có uẩn khúc khác. Nơi này dù sao cũng cách huyện thành khá xa. Nhưng họ có xe nhà, nên không sợ đi học muộn. Có điều Dương Vũ nghĩ không ra là tại sao cha của Nhã Tư lại để cô bé ở bên ngoài.

“Đúng rồi, em còn có chị à?” Dương Vũ hình như nghe được Nhã Tư có nhắc đến chị của hẩn, cho nên mới tò mò hỏi.

“Đúng vậy. Hơn nữa chị của em còn là một đại mỹ nhân đấy.” Nhã Tư xích lại gần, nhìn chăm chăm vào mặt Dương Vũ, rồi nói tiếp: “Chị em đẹp không thua gì bạn gái của anh đâu nha. Anh có tin không?”

“Không tin.” Dương Vũ lắc đầu. Trong mắt hẩn, Chung Lâm mới là đẹp nhất. Dương nhiên là ngoại trừ Tiêu Ngọc.

“Hừ. Đó là vì anh chưa từng gặp qua chị của em. Nếu không, em khẳng định anh sẽ thích chị ấy cho xem. Đúng rồi, chị ấy học chung một khóa với anh đấy.”

“Trùng hợp vậy sao? Chị của em tên gì? Nói không chừng anh có quen biết đấy.”

“Hi hi, anh đừng có ý tưởng xấu nha. Em không nói cho anh biết đâu.”

“Anh cũng không muốn biết.” Dương Vũ cười nói.

“Hừ. Chờ anh thấy chị của em rồi thì anh sẽ mê tí cho xem.” Nhã Tư hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi.

“Không nói thì không nói. Anh cũng không có hứng thú.” Cho dù Nhã Tư có đem chị mình tả như tiên nữ giáng trần, Dương Vũ trong lòng cũng không muốn liệp diễm với nhiều nữ nhân. Cuộc đời này chỉ cần lấy lại những tiếc nuối của kiếp trước là đủ. Nhưng Dương Vũ không để ý là hẩn muốn có cả Chung Lâm và Tiêu Ngọc là đã quá liệp diễm rồi.

Đàn ông mà, ai lại chê bên cạnh mình có nhiều cô gái đẹp chứ. Nhưng đối với loại Trước khi Dương Vũ sống lại, hẩn chỉ theo đuổi một mục đích duy nhất. Mục đích của hẩn là yêu hai người con gái. Nhưng kết quả duy nhất hẩn có là cuối cùng hai người con gái ấy cũng bỏ hẩn mà đi. người một lòng một dạ thì không phải như vậy.

Vì vậy sau khi sống lại, tánh tình Dương Vũ mới có thay đổi lớn, không còn muốn có tình yêu duy nhất nữa, ít nhất cũng phải chiếm giữ hai người yêu của quá khứ.

Thoáng cái, chiếc xe đã đi đến trước cửa trường học. Lúc Dương Vũ từ trên xe bước xuống đã gây chú ý của mọi người.

Mặc dù có không ít chiếc xe trong cái huyện nhỏ này, những học sinh ở đây chưa chắc là đã biết hết, Nhưng đâu phải ai nhìn cũng nhận ra. Mà giờ này lại đang là giờ đi học, nên nơi cổng trường đã có rất nhiều học sinh tập nập đi đến.

Nhìn chiếc xe nhanh chóng rời đi, Dương Vũ quay lại thấy những học sinh kia đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình. Hắn biết nếu mọi người thấy hắn bước từ trên xetruờng học một khoảng, Dương Vũ đã đề nghị xuống xe. Nhưng Nhã Tư cương quyết muốn đưa hắn đến tận cổng trường, xuống sẽ tò mò, nên cách

“Ày, hắn không phải chính là người học sinh năm thứ hai mà lúc trước bị cảnh sát dẫn Bảy giờ lại ngồi xe riêng đi học?” Một người học sinh thấp giọng hỏi nhỏ những người bên cạnh gã. đi hay sao?

“Đúng vậy. Không biết người này có thân phận gì. Đúng rồi, mày có viết chiếc xe vừa rồi là loại xe gì không?”

“Rolls-Royce nha, xe của quý tộc.” Một người học sinh khác lập tức trả lời.

Dương Vũ nhắm hướng trường học mà bước vào. Lúc đi ngang qua phòng bảo vệ ở cửa trường học, hắn còn thấy vẻ mặt kỳ lạ của tên bảo vệ. Tựa hồ như hắn bị thân phận của Dương Vũ làm cho đến sợ ngây người.

“Dương Khoai, hôm nay mày đã đi đâu? Cả ngày không thấy bóng dáng. Chung Lâm cũng đã gọi điện thoại tới nhiều lần lắm rồi.” Mới vừa vào phòng túc xá, một người bạn học ở chung phòng hỏi Dương Vũ.

“Chết rồi.” Dương Vũ nghe vậy trong đầu liền hô một tiếng. Hôm nay hắn đã rời khỏi trường học từ lúc ba giờ sáng. Sau đó lại ở trong nhà của ông Hoàng mãi mê luyện Thái Cực nên đã quên mất Chung Lâm.

“Tao có chuyện nên ra ngoài một chút. Chung Lâm có nói là tìm tao có chuyện gì không?” Dương Vũ hỏi.

“Mày biến mất cả ngày trời. Nếu hôm nay không phải là chủ nhật, ta chắc đã báo cảnh sát rồi.” Người bạn học đảo cặp mắt trắng dã, tiếp tục nói. “Không có nhắn lại gì.”

“Oh...” Dương Vũ nhắc chiếc điện thoại trong phòng muốn gọi cho Chung Lâm. Nhưng sau lại đặt điện thoại xuống vì hiện giờ cũng sắp tới giờ học. Và lại hắn đoán Chung Lâm giờ cũng đang trên đường đi. Thôi chờ vào lớp học rồi sẽ giải thích sau, Dương Vũ nghĩ.

Ồ túc xá nghĩ ngơi một lát. Sau đó, Dương Vũ đi cùng mấy đứa bạn ở chung đến phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 52: Lần Đầu Gặp Người Có Dị Năng.

Thoáng chốc đã nửa năm trời qua, bọn Dương Vũ cũng đã lên lớp 12.

Trong nửa năm, Dương Vũ vẫn thường đến công viên trên Tháp Sơn tu luyện. Hơn nữa, ngoại trừ tu luyện dị năng hắn còn tu luyện Thái Cực quyền. Sau nửa năm, dị năng của Dương Vũ đã có tiến bộ lớn. Mà Thái Cực Quyền lại càng tiến bộ thần tốc.

Cho tới giờ, trường học vẫn bình yên. Dương Vũ khi tập luyện thì ở trên Tháp Sơn với Hoàng lão, những lúc nghỉ học hắn thường lui tới nhà Hoàng lão dùng cơm. Nhưng đối với thân phận Hoàng lão, cho đến bây giờ Dương Vũ vẫn mù tịt.

Điều duy nhất Dương Vũ biết là Hoàng lão vô cùng giàu có, ông có mấy người con trai, một trong số đó là cha của Nhã Tư. Cho đến giờ, Dương Vũ vẫn chưa có cơ hội gặp được những người khác. Mỗi lần đến nhà Hoàng lão, trong nhà ngoại trừ Nhã Tư cùng Hoàng lão hai người ngoài ra chưa gặp một ai khác. Thậm chí, nhiều lúc Nhã Tư cũng không có ở đây. Chứ đừng nói chỉ là nhìn thấy người chị duy nhất của cô bé mà cô nhóc vẫn luôn luôn khen ngợi.

Cuộc sống của Dương Vũ bây giờ vô cùng phong phú. Buổi sáng tu luyện, ban ngày thì đi học, cùng Chung lâm nói chuyện tình cảm, cùng các bạn học chơi bóng rổ. Sinh hoạt hằng ngày vô cùng thú vị.

Hơn nữa, dị năng ngày càng lớn mạnh, trí nhớ của Dương Vũ cũng tăng lên nhanh chóng. Hiện tại việc học tập là hắn không cần quan tâm nữa. Chỉ cần hắn muốn thì điểm số của mình trong các kì thi đứng đầu toàn trường cũng không có gì khó. Nhưng mà Dương Vũ lại chưa từng nghĩ như vậy.

Khôn quá cũng chết, đạo lý này hắn cũng hiểu. Hơn nữa, Hoàng lão cũng từng nhắc nhở hắn không nên gây kinh động quá mức.

Trong khoảng thời gian này, điều làm cho Dương Vũ kinh ngạc chính là tình địch của hắn, Lý Bản đã biến mất như bốc hơi khỏi thế giới này vậy.

Ban đầu, Lý Bản bị dị năng của Dương Vũ làm cho kinh hãi, hắn vẫn ở trường học yên lặng một thời gian ngắn, không còn xuất hiện bên ngoài phòng học của Dương Vũ nữa. Thậm chí, ở trường khi thấy mặt Dương Vũ liền tránh đi cho đến hết học kỳ một.

Nhưng vào đầu học kì hai năm lớp 11, Lý Bản xin nghỉ học. Việc này làm cho Dương Vũ cảm thấy kì lạ. Không có Lý Bản, quan hệ giữa hắn và Chung Lâm ngày càng vững chắc. Hiện giờ, không còn tên tình địch đáng ghét này, Dương Vũ không cần lo lắng có người cướp đi Chung Lâm từ trong tay hắn.

Hơn nữa, Dương Vũ cũng không còn là người bình thường như trước nữa.

Tuy nhiên, điều làm Dương Vũ khó chịu nhất chính là bà cô giáo. Sau khi bị Dương Vũ chọc tức, bà cô này luôn tìm hắn gây phiền toái, làm khó hắn mọi lúc mọi nơi, mãi cho đến năm mười hai. Chuyện học bây giờ đối với Dương Vũ vô cùng dễ dàng. Những vấn đề bà cô này làm khó, hắn vẫn có thể giải quyết nhanh chóng. Tuy vậy, Dương Vũ vẫn vô cùng khó chịu.

Mùa đông đã gần đến, còn một học kì nữa thì bọn Dương Vũ thi tốt nghiệp trung học.

Rời khỏi nhà Chung Lâm, Dương Vũ liền biến mất trong bóng tối. Hiện giờ tốc độ của Dương Vũ đã nhanh hơn trước, mặc dù không có võ nghệ cao cường, nhưng tốc độ thì người bình thường không thể nào sánh được.

Ẩn mình bên trong hẻm nhỏ, Dương Vũ thở ra một hơi, sau đó bước nhanh như bay trong đêm tối.

“Vèo, vèo.” Ở góc đường phía trước bỗng nhiên xuất hiện mấy đạo thân ảnh.

“Là ai vậy nhỉ?” Dương Vũ nghi hoặc. Giờ đang là mùa đông, người bình thường đã sớm ở trở về nhà ngủ, ai còn đi trên đường thế này chứ? Hơn nữa tốc độ cũng khá nhanh.

Trong lòng Dương Vũ cảm thấy kì lạ, hơn nữa hắn cũng không phải là người đi lo chuyện bao đồng, nhưng bản tính tò mò lại thôi thúc hắn bước nhanh về phía trước.

“Cái gì thế này?” Khi bước tới chỗ bóng người vừa nãy xuất hiện, Dương Vũ phát hiện trên mặt đất có vết máu! Hắn dừng bước, cẩn thận nhìn lại, vết máu vẫn chưa khô, thậm chí còn có chút hơi ấm. “Là máu của người lúc nãy.” Dương Vũ đứng lên, nhìn về hướng bóng đen vừa biến mất.

“Chẳng lẽ lại là các bang hội hắc đạo thanh toán lẫn nhau sao? Những người đó cũng không giống người bình thường.”

Chân mày chau lại, Dương Vũ quyết định tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra.

Lần theo dấu vết bọn người đó để lại, Dương Vũ một đường truy đuổi, cuối cùng ra khỏi huyện, tiến vào dãy núi ở phía sau huyện thành.

“Kì quái! Bọn người này muốn đi đâu vậy nhỉ?” Đúng lúc này, ở phía trước vang lên một tiếng nổ nhỏ. Nếu không phải là ban đêm, ...sợ rằng Dương Vũ cũng không nghe được âm thanh gì cả.

“Bọn họ lại chiến đấu à.” Dương Vũ nhướng mày, đề khởi thân pháp, hướng về nơi âm thanh phát ra.

Chạy ra sau núi, Dương Vũ tiến vào trong một sơn cốc, dưới ánh trăng mờ ảo, bốn người đang chém giết lẫn nhau ở đằng trước. Không, đúng hơn là ba người đang vây giết một người.

Dương Vũ nhẹ nhàng tiến đến gần, hắn thấy bốn người chiến đấu vô cùng ác liệt. Người bị bao vây rõ ràng là đã bị thương, động tác không được linh hoạt. Nhưng người đó xuất thủ vô cùng ngoan độc. Nhìn động tác của hắn, hắn là đang sử dụng cổ võ kỹ.

Khi Dương Vũ nhìn đến ba người đang vây giết, tâm hắn sôi lên. Trong lòng kích động. Hắn thấy được cái bọn họ sử dụng chính là dị năng!

“Tôn Dương, tao khuyên mày nên biết điều một chút, giao đồ của chúng tao ra đi, nếu không hôm nay mày sẽ chết không toàn thây!” Bỗng một người lên tiếng, hung tàn nói với người đang bị vây giết tên là Tôn Dương.

“Trừ phi là tao chết, nếu không các người đừng nằm mơ.” Vừa nói, Tôn Dương vừa bồi thêm một chiêu hướng về người áo đen nọ.

“Hừ hừ, đúng là không biết sống chết.” Người đang nói bất chợt dịch chuyển tránh được đòn công kích của Tôn Dương. Từ trên người hắn Dương Vũ nhìn thấy một trận cuồng phong vây quanh. Tiếp theo, người kia khẽ quát một tiếng, một đạo phong nhận liền bổ tới Tôn Dương.

Sắc mặt Tôn Dương lạnh tanh, chân tiến lên một bước tránh được đòn công kích của một người khác, tay phải lại thuận thế tung một quyền về đạo phong nhận kia.

“Bùm!” Dương Vũ nhìn thấy đạo phong nhận được người kia phóng ra bị một quyền của Tôn Dương đập tan. Nhưng Tôn Dương cũng phải lùi lại liên tiếp mấy bước. Dương Vũ còn nhạy cảm phát hiện được nắm đấm của Tôn Dương bị cắt một vết sâu, khoe miệng cũng phun máu tung tóe ra ngoài.

Q.2 - Chương 53: Dương Vũ Chi Uy(Thượng)

Tôn Dương lui về phía sau mấy bước, ba người kia thấy Tôn Dương liên tục lui lại thì xuất thủ càng tàn độc. Nhưng Tôn Dương vẫn đứng vững, mặc dù trên người vết thương ngày càng nhiều, nhưng dưới công kích của ba người cũng chỉ rơi xuống thể hạ phong.

“Bọn họ có thân phận gì?” Dương Vũ cau mày, đối với thân phận của những người đó lại càng tò mò. Hơn nữa từ lời của bọn họ, Dương Vũ biết đồ vật trên người Tôn Dương chắc phải rất quan trọng mới có thể khiến cho bọn họ ba người đuổi theo truy sát.

“Tôn Dương, tao khuyên mày mau đem đồ vật kia giao ra, bọn tao còn có thể tha cho mày một mạng, nếu không...” Người mang dị năng phong hệ hướng về phía Tôn Dương cười lạnh.

“Hừ, có bản lĩnh thì tới đây mà lấy, nếu không thì đừng hòng tao giao ra!” Tôn Dương một bên ứng phó công kích, một bên lại hừ lạnh nói.

“Tao khuyên mày nên biết điều một chút, đem nó giao ra đây, nếu không chúng tao chỉ có thể giết mày mà đoạt lại thôi.”

“Đừng nói nhảm nhiều như đàn bà vậy, muốn lấy lại thì trước tiên phải giết được tao cái đã.” Tôn Dương hừ lạnh, lại tung một quyền đánh đến ngực của một tên địch nhân.

“Rốt cục là thứ gì vậy?” Dương Vũ tò mò quan sát bốn người bọn họ đang chiến đấu kịch liệt, nhìn qua, trừ người vẫn nói chuyện với Tôn Dương là dị năng giả phong hệ, còn lại tất cả đều là cao thủ cổ vũ sĩ.

“Không biết mình có phải là đối thủ của bọn họ không nữa.” Dương Vũ âm thầm suy nghĩ. Mặc dù hắn đã tu luyện được gần một năm rồi, nhưng thực tế kinh nghiệm thực chiến rất ít. Vì vậy, vừa nhìn thấy đám người Tôn Dương đang chém giết, thì không khỏi nóng lòng muốn thử sức một phen.

Thế nhưng, Dương Vũ cũng không phải người thích mạo hiểm, một khi chưa làm rõ thân phận hai bên, hắn chắc chắn sẽ không tùy tiện xuất thủ. Hơn nữa, Dương Vũ còn không biết thực lực của mình đến đâu. Nếu như không chịu nổi một đòn, ... vậy thì chính là đi tìm cái chết rồi.

“Xoẹt!” Người có Phong hệ dị năng bất ngờ bắn một đạo phong nhận về phía lưng Tôn Dương, trong nháy mắt y phục của Tôn Dương rách bưng ra, bay tán loạn, đồng thời một dòng máu nóng bắn ra khắp nơi từ vết thương trên lưng.

Tôn Dương cố gắng chịu đựng hừ lạnh một tiếng, trên mặt đỏ rực. Hiển nhiên vết thương của hắn ngày càng nghiêm trọng, sắp không chống đỡ được nữa.

“Những thứ cận bã, rác rưởi trong xã hội như tụi bay, sớm muộn gì cũng sẽ bị chính phủ tiêu diệt.” Tôn Dương nhin đau, tức giận mắng.

“Ha ha, chính phủ thì sao chứ? Dựa vào những kẻ bất tài như mày à?” Người có Phong hệ dị năng cười lớn một tiếng, liên tục phóng ra phong nhận về phía Tôn Dương.

“Tao hôm nay giết mày tại đây, lấy nó đi thì ai biết chứ?”

Tôn Dương là người của chính phủ à! Trong lòng Dương Vũ thất kinh, vậy bọn người kia là ai? Dương Vũ nghi vấn nhưng vẫn tiếp tục ẩn trong tối quan sát.

“Đại Sa bang tụi bay đều là thứ cận bã, sớm muộn rồi cũng có người sẽ tiêu diệt.” Tôn Dương hừ lạnh nói.

“Ha ha, chính phủ thì ở xa, chúng tao sợ cái gì chứ? Những người giống như mày vậy, đến một bọn tao giết một, đến hai thì bọn ta giết cả đôi! Đừng nên quên rằng, ở chỗ này chúng tao chính là hoàng đế, tất cả mọi thứ đều do bọn tao định đoạt!” Người có Phong hệ dị năng tiếp tục cười lớn.

Đại Sa bang? Dương Vũ tò mò nhìn ba người áo đen. Nghe tên thì giống như là một bang phái xã hội đen. Hơn nữa bọn họ còn dám nói ở nơi này bọn họ chính là lão đại! Tại sao mình lại chưa hề nghe qua? Dương Vũ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thêm một lát nữa, vết thương trên người Tôn Dương ngày càng nhiều, thương thế càng lúc càng nghiêm trọng. Dương Vũ cũng nhìn ra được Tôn Dương bây giờ là cung căng quá đà. Sớm muộn gì cũng sẽ bị đám người Đại Sa bang giết chết.

Tôn Dương đem lực lượng toàn thân phát huy đến cực hạn, không ngừng đối kháng với ba người kia. Nhưng trên người chịu nhiều vết thương, cộng thêm công lực bị hao tổn khá nhiều, nên hắn cũng chỉ kiên trì thêm một thời gian ngắn nữa mà thôi.

Tôn Dương không phải là không muốn phá vòng vây chạy trốn. Nhưng dưới thế công của ba người, hắn căn bản là không có cơ hội chạy trốn. Hai cổ vũ sĩ thì liều mạng cùng hắn chém giết, đáng giận là tên phong hệ dị năng cứ ở bên ngoài cứ liên tục tập kích. Chiến lược như vậy khiến cho Tôn Dương có

khô mà không nói lên thành lời.

Mặc dù Tôn Dương cũng đã thương được hai cô võ sĩ kia, nhưng vẫn không thể nào đột phá được vòng vây.

“Bịch!” Ngực Tôn Dương bị một tên hung hăng đá trúng một cú cước.

Kêu lên một tiếng đau đớn, cả người Tôn Dương bị đánh bay về phía cô võ sĩ còn lại. Về mặt tên này lộ vẻ vui mừng, gầm nhẹ một tiếng, liền đánh một quyền lên lưng Tôn Dương.

“Phụt!” Tôn Dương lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch. Cảm giác được nguy hiểm ở phía sau. Tôn Dương đề tụ chân khí, uốn eo một cái, cả người xoay lại, đồng thời hai tay vận toàn bộ công lực còn sót lại mạnh mẽ oanh kích vào quyền đầu của cô võ sĩ kia.

Trốn ở một bên, Dương Vũ cau mày, hẳn đã biết rõ thân phận hai bên, bây giờ đang suy nghĩ có nên ra tay cứu người hay không.

Đang lúc Dương Vũ do dự không quyết thì, “Bính!” Một tiếng vang thật lớn truyền tới, Dương Vũ ngẩng đầu thì nhìn thấy thân thể Tôn Dương bị đánh bay ra xa. Mà đối thủ của Tôn Dương cũng không khá hơn gì, bị một quyền đánh té xuống đất. Bầu trời trong đêm dường như cũng bị máu của hai người nhuộm đỏ.

Nhìn thấy thân thể Tôn Dương bị đánh bay, phong hệ dị năng giả hừ lạnh một tiếng, một đạo phong nhận giống như cương đao nhanh chóng bổ tới. Nếu như Tôn Dương không tránh được, vậy thì có thể bị một đạo phong nhận này cắt làm hai nửa.

Lúc này không ra tay thì không còn kịp nữa! Dương Vũ cũng không thể thấy chết không cứu. Ngay lúc phong hệ dị năng giả vừa xuất thủ thì Dương Vũ cũng từ nơi ẩn thân nhảy ra ngoài.

Rống một tiếng, đồng thời vô số hỏa cầu như những viên đạn từ hai tay Dương Vũ bắn nhanh ra, một phần ngăn cản đạo phong nhận đang bắn về phía Tôn Dương, một phần oanh kích thẳng đến người có phong hệ dị năng.

Sau đó, Dương Vũ nhảy lên, vọt về hướng Tôn Dương bị đánh bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 54: Dương Vũ Chi Uy(Hạ)

“Soạt!” Thoáng cái Dương Vũ đã nhảy đến phía sau Tôn Dương, một quyền vurun ra đánh nhẹ vào lưng Tôn Dương, tay còn lại bắt lấy, cả người xoay tròn.

Cảm giác được lực đạo trên người Tôn Dương biến mất, Dương Vũ mới ngừng chuyển động, đặt Tôn Dương xuống mặt đất.

“Anh không sao chứ?” Dương Vũ một mặt hỏi Tôn Dương, một mặt vẫn nhìn ba người kia đề phòng.

Khi tiến tới gần, Dương Vũ mới nhìn rõ được ba người kia. Hai người sử dụng cổ võ kỹ ước chừng hơn hai mươi tuổi. Còn người có Phong hệ dị năng lớn hơn một chút, ước chừng trên ba mươi tuổi.

Lúc này, ba người kia cũng đang giật mình nhìn Dương Vũ đột nhiên lao ra. Khi bọn họ thấy hắn đang mặc đồng phục học sinh, khóe miệng liền nở nụ cười đầy âm hàn.

“Thằng nhóc, mày là từ đâu chui ra vậy?” Phong hệ dị năng giả vừa bị Dương Vũ đánh lén, hết sức khó chịu hỏi.

Dương Vũ lạnh lùng nhìn phong hệ dị năng giả, trong lòng có một chút khâm trọng nhưng phần nhiều là cảm giác hưng phấn. “Tao là ai bọn mày không cần biết, hôm nay tao tới cứu người, biết điều thì nhanh rút đi.”

“Ha ha...” Nghe Dương Vũ nói như vậy, ba người bọn chúng đều lộ vẻ ngạc nhiên liếc nhìn nhau. Cuối cùng, phong hệ dị năng giả cười phá lên.

“Mày cho rằng mày là ai chứ? Hôm nay, cả hai đều phải chết.” Tiếng cười ngưng bật, phong hệ dị năng giả âm trầm nói.

Hờ hững nhìn phong hệ dị năng giả, Dương Vũ cũng biết trận chiến hôm nay là không thể tránh khỏi. Vừa rồi hắn cũng chỉ tùy tiện nói bừa như vậy mà thôi, cũng không mong chờ gì vào việc bọn chúng bỏ qua cho mình.

“Anh bạn nhỏ này, đa tạ đại ân cứu mạng của cậu hôm nay, tuy nhiên đây là chuyện của anh cùng bọn chúng, em không cần vì vậy mà dấn thân vào nguy hiểm đâu. Em mau chạy đi.” Tôn Dương lên tiếng.

Nhìn Tôn Dương một cái, Dương Vũ lắc đầu nói: “Em không thể thấy chết mà không cứu được, chuyện hôm nay em nhất định phải nhúng tay vào.”

“Nhưng mà...” Tôn Dương thờ dài một hơi, hắn cũng nhìn thấy Dương Vũ đang mặc đồ học sinh, gương mặt còn mang theo vẻ thơ ngây, Tôn Dương đoán chắc Dương Vũ là học sinh của một trường trung học gần đây. Tuy thấy Dương Vũ đầy tự tin, nhưng dù sao vẫn còn là một thiếu niên, còn đối diện lại là ba kẻ giết người không chớp mắt.

Cho nên Tôn Dương muốn khuyên Dương Vũ rời đi ngay lập tức. Nhưng khi nhìn lại sắc mặt kiên định của Dương Vũ, hắn liền thờ dài một hơi.

“Hôm nay cả hai chúng mày đều phải chết ở đây.” Phong hệ dị năng giả cười lạnh, nháy mắt ra hiệu với hai người còn lại. Hai người kia hiểu ý liền lập tức tỏa ra bao vây Tôn Dương và Dương Vũ.

“Nếu như vậy, chú em phải tự cẩn thận đấy.” Tôn Dương nhìn Dương Vũ một cái, cũng không nói nhiều nữa, chỉ phân phó Dương Vũ một câu như vậy.

“Hôm nay nhất định em sẽ dẫn anh ra khỏi đây bình an.” Dương Vũ cũng không biết tại sao hắn lại có lòng tin lớn đến như vậy.

“Tốt lắm, vậy thì đêm nay hai anh em ta sẽ cùng chung vai chiến đấu.” Tôn Dương điều tức trong chốc lát, hơi thở cũng bình ổn lại, hào khí bốc cao vạn trượng.

“Đúng là không biết sống chết mà.” Phong hệ dị năng giả hừ một tiếng, hai đạo phong nhận lập tức bắn về phía Tôn Dương và Dương Vũ. Hai cô võ sĩ cũng lập tức động thủ.

“Để anh đối phó tên dị năng giả, em cầm chân hai tên võ giả là được rồi.” Tôn Dương khê quát một tiếng, thân hình phóng lên, hướng về phía Phong hệ dị năng giả đánh tới.

Dương Vũ nhìn tên cô võ sĩ vừa bị Tôn Dương đánh học máu lúc nãy một cái, dưới chân dùng sức đạp mạnh lên mặt đất, vọt tới đối thủ của mình.

Gã cô võ sĩ cười lạnh một tiếng, bước ra một bước, đánh một chưởng về phía Dương Vũ.

Nhìn một chưởng của đối thủ đang đến, trong lòng Dương Vũ có chút khẩn trương, bước về bên phải một bước, đồng thời các ngón tay phải huy động, một loạt hỏa cầu to nhỏ như nắm đấm bắn tới ba vị trí đầu, thân, và chân của tên cô võ giả.

Tốc độ của hỏa cầu rất nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt tên đó, làm cho hắn cảm thấy kinh hãi. Nhanh chóng rút tay lại, liên tục bỏ liên mấy chưởng về những hỏa cầu đang bắn tới.

“Bùm, bùm!” Hỏa cầu của Dương Vũ trong nháy mắt giao phong với chưởng của tên cô võ sĩ liền nổ tung. Lực lượng khổng lồ nhất thời tạo thành một cơn gió mạnh, đem thân thể của tên cô võ sĩ kia chấn bay ra xa.

Chiêu thứ nhất chiếm được lợi thế! Trong lòng Dương Vũ niềm tin càng tăng thêm. Khê quát một tiếng, Dương Vũ một lần nữa tiến tới, mười ngón tay liên tục phát ra một đám hỏa cầu oanh kích tên cô võ sĩ vừa bị văng ra.

“Bùm! bùm! bùm!”

Âm thanh năng lượng va chạm không ngừng vang lên, tên cô võ sĩ bị Dương Vũ oanh kích không thể thoát thân được.

Liên tục phải lui về phía sau, tên cô võ sĩ ngày càng giận dữ, hắn cảm thấy đây là một sự sỉ nhục, hôm nay mình lại bị một thằng nhóc trung học đánh lui đến nỗi không thể hoàn thủ!

Rống giận một tiếng, cả người hắn vọt lên trời, thân hình chóp lên tránh được đòn công kích bằng hỏa cầu của Dương Vũ. Từ giữa không trung, hai tay mở ra tạo thành Ứng trảo như chim ưng vồ mồi lao thẳng về phía đầu Dương Vũ.

Người còn chưa tới, một cỗ sát khí bén nhọn đã xông thẳng tới. Dương Vũ không tự chủ được, khẩn trương hẳn lên. Tuy nhiên, dựa vào một năm tu luyện dị năng và Thái Cực quyền, hắn rất nhanh lấy lại sự bình tĩnh.

Dương Vũ bình tĩnh lui về sau, thần sắc ngưng trọng, nhìn một trảo đang tới, tay phải hắn mạnh mẽ giờ lên.

Ngay sau đó, Dương Vũ gầm lên một tiếng, xuất ra một quyền mang theo hỏa diễm với khí thế khai sơn diệt địa.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 55: Đại Khai Sát Giới (Thượng)

Một đạo hỏa diễm giống như một con hỏa long, từ trong tay Dương Vũ xông thẳng lên, mang theo khí thế ngạo nghễ của cự long hướng giữa không trung đánh tới.

Sau đó, Dương Vũ gầm nhẹ một tiếng, cả người liền hóa thành ảo ảnh phóng lên theo. Tay phải đồng thời cũng tung một quyền đánh thẳng vào tên cổ võ sĩ ở giữa không trung.

Bị hỏa long tự nhiên xuất hiện làm cho kinh sợ. Tên cổ võ sĩ mặt cắt không còn chút máu. Ngay lập tức, hân rống một tiếng, hai trào hỏa thành chưởng, trong nháy mắt đem lực lượng của mình tăng lên đến cực hạn, hung hăng vỗ xuống đầu hỏa long đang bay lên.

“Oành!” Một tiếng nổ cực lớn truyền ra, hai chưởng của tên cổ võ sĩ mạnh mẽ va chạm với hỏa long của Dương Vũ, cả hai đều mang năng lượng thật cường đại khi vừa va chạm vào nhau liền mãnh liệt nổ tung. Nhất thời, một con cuồng phong bốc lên, thổi về bốn phương tám hướng. Cùng lúc đó, hỏa long của Dương Vũ vỡ nát thành hàng ngàn đốm lửa nhỏ, theo gió tán ra bốn phương tám hướng.

Ngay khi tiếng nổ vang lên, quyền của Dương Vũ cũng phá không đánh tới. Năm đám chột bốc lửa, mạnh mẽ nện lên ngực của tên cổ võ sĩ.

Hừ lạnh một tiếng, thân hình tên cổ võ sĩ miễn cưỡng xoay chuyển, hai tay nắm lại thành quyền, đón lấy một quyền của Dương Vũ. Đồng thời chân phải nhắm thẳng vào đầu Dương Vũ tung ra một cước.

Hai tiếng kêu đau đớn vang lên, quyền của hai người va chạm kịch liệt vào nhau. Lực lượng cường đại khiến cho Dương Vũ rơi thẳng xuống đất.

Một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ một quyền của tên cổ võ sĩ truyền tới làm cho tay phải Dương Vũ cảm thấy đau đớn, giống như là bị vật nặng oanh kích! Xương cánh tay giống như bị nứt rạn, đồng thời luồng năng lượng đó không ngừng chảy qua cánh tay đánh thẳng vào cơ thể.

Ngay lúc Dương Vũ đang rơi xuống đất thì một cước kia cũng đã tới gần. Mắt nhìn chân phải của tên cổ võ sĩ, Dương Vũ rống một tiếng tay trái lại tung ra một quyền cuồng mãnh, oanh kích thẳng vào lòng bàn chân của hắn đang ở trên đầu.

“Àm!”

Trong nháy mắt sắc mặt Dương Vũ tái nhợt, tay trái mềm nhũn buông xuống. Con đau kịch liệt làm cho mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra như mưa.

Dương Vũ cảm giác tay trái của mình tê dại giống như bị phế!

“Khi thật. Tên này đúng là không đơn giản.” Hai tay Dương Vũ mặc dù đau nhức nhưng hắn vẫn còn tỉnh táo. Lúc này nhìn trộm ở bên cạnh, Dương Vũ cứ tưởng người này rất yếu, không chịu nổi một đòn, dễ dàng bị Tôn Dương đánh cho học máu bay ra ngoài.

Nhưng khi cùng hắn giao thủ, Dương Vũ mới biết mọi thứ không hề đơn giản như vậy. Thực lực của tên võ sĩ này cũng không phải là không chịu được một kích. Thậm chí, so với hắn Dương Vũ còn rơi xuống thế hạ phong.

“Kinh nghiệm chiến đấu của mình còn quá ít, hơn nữa mình cũng không nên ngạnh kháng với hắn.” Dương Vũ buồn bực, hắn cũng không hiểu tại sao mình lại cùng một cổ võ giả ngạnh kháng.

Mặc dù Dương Vũ đã tập luyện Thái Cực quyền hơn nửa năm, nhưng thân thể và lực lượng của hắn còn chưa đủ mạnh. Là một dị năng giả thì phương pháp chiến đấu tốt nhất là công kích từ xa. Khi mà công kích cận thân còn chưa đủ cường hãn, lựa chọn cách chiến đấu này cơ bản là một quyết định sai lầm.

Trong lòng Dương Vũ suy nghĩ nhiều như vậy nhưng thật ra chỉ là trong chớp mắt thôi.

“Rầm!” Dương Vũ bị rơi thẳng xuống đất. Nhất thời bụi đất bay lên khắp nơi.

“ĐCM. Đau quá đi mất!” Dương Vũ chửi ầm lên, cái kiểu ngã chổng vó trên mặt đất này khiến hắn hít thở không thông. Nhưng mà Dương Vũ cũng không dám chậm trễ bởi vì tên thanh niên kia cũng đang lao xuống tới chỗ hắn.

“Mẹ kiếp!” Nhìn thấy một cước lại bổ tới, Dương Vũ mắng to một tiếng, rồi lăn một vòng sang bên cạnh.

“Àm!” Dương Vũ vừa mới tránh sang một bên. Chân của tên cổ võ sĩ như thép cứng đập trên mặt đất tạo thành một cái hố làm bụi bay mù mịt!

“Còn may là mình trốn nhanh.” Nhìn cái hố một cái, Dương Vũ rùng mình! Nếu không phải hắn né nhanh thì...chắc là đã bị một cước kia dẫm thành bánh thịt rồi.

Một đòn không trúng, tên cổ võ sĩ lại đập chân một cái! Cả người mượn sức bay lên nhắm thẳng vào Dương Vũ mà nhào tới.

“Ép người quá đáng! Tao liều mạng với mày!” Dương Vũ gầm nhẹ một tiếng, nhin đau giờ hai tay lên, phát ra hai hỏa cầu oanh kích vào người tên cổ võ sĩ đang đánh tới.

“Bùm!” “Bùm!” Hai tiếng nổ liên tiếp vang lên, tên cổ võ sĩ bị ép phải dừng lại, hai tay huy động, từng quyền đánh vào hỏa cầu mà Dương Vũ vừa phát ra. Đồng thời, hắn từng bước tiến gần tới Dương Vũ.

Dương Vũ một bên liên tục phóng hỏa cầu, một bên nhanh chóng lùi về sau. Trong lòng lại cảm thấy khẩn trương. “Hỏa cầu của mình không có nhiều hiệu quả. Nếu như để hắn tới gần... sợ rằng hôm nay mình sẽ phải nuốt hận ở chỗ này mất.” Dương Vũ vừa ra đòn, vừa suy nghĩ tìm đối sách. “Tuyệt đối không thể để cho hắn lại gần được. Nhưng mà cứ tiếp tục như vậy... dị năng sẽ bị tiêu hao hết. Không được, phải nhanh chóng tiêu diệt hắn mới được!”

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 56: Đại Khai Sát Giới (Hạ)

Ở nơi khác, Tôn Dương đang bắt phân thắng bại với phong hệ dị năng giả và một tên cổ võ giả khác. Mặc dù thương tích trên người Tôn Dương ngày càng nhiều thêm, nhưng bây giờ bớt đi một đối thủ nên Tôn Dương dù ở thế hạ phong vẫn có thể cầm cự được, tạm thời không gặp nguy hiểm. Nhưng Tôn Dương muốn chiến thắng là điều không thể, một lúc sau hắn có thể bị kẻ địch đánh bại, thậm chí giết chết.

Hai bên cứ mãi giằng co. Tuy nhiên, tình hình Dương Vũ lại không khả quan chút nào. Tôn Dương cũng nhận ra được điểm này, hắn muốn hỗ trợ Dương Vũ cũng là hữu tâm vô lực. Bây giờ hắn cũng như Nê Bồ Tát qua sông, tự thân cũng khó bảo toàn. Chỉ cần sơ ý một chút, Tôn Dương sẽ bỏ mạng trong tay hai địch thủ.

“Chỉ có thể làm như vậy thôi.” Dương Vũ âm thầm cắn răng, hạ quyết tâm. Một lát sau, ngay lúc không ngừng lui lại, Dương Vũ bỗng nhiên giống như bị vật gì dõ vương vào chân vậy, thân hình lao đảo ngã xuống đất.

“Ôi! Mẹ nó!” Vừa ngã Dương Vũ vừa tức giận nắn. Tên cổ võ giả đang bị hỏa cầu công kích thấy Dương Vũ bị trượt ngã thì lộ ra vẻ vui mừng.

Đánh nhau hồi lâu, theo lý với thực lực của tên này vốn có thể dễ dàng hạ gục Dương Vũ. Nhưng vì Dương Vũ liên tục phát ra hỏa cầu làm cho hắn không tiếp cận được. Điều này khiến cho hắn có lực mà không thể dùng được! Trong bụng hắn đầy tức khí.

Lúc này, do bị té ngã, hỏa cầu trong tay Dương Vũ cũng vụt tắt, không thể cản bước tiến của cổ võ sĩ. Nhìn Dương Vũ đang nằm rên rĩ trên mặt đất, thoáng hiện lên nét do dự, hắn lo sợ Dương Vũ đang giờ trò lừa gạt.

Tiếng rên thống khổ của Dương Vũ lại không giả vờ chút nào. Tên cổ võ sĩ cũng chỉ chần chờ trong chốc lát rồi lại lao tới Dương Vũ.

Dương Vũ đau đớn rên rĩ, gần như là ngã trên mặt đất không dậy nổi. Nhưng dưới vẻ mặt thống khổ đó, đôi mắt của hắn lại vô cùng tinh táo! Ánh sáng trong mắt không ngừng lóe lên, len lén quan sát tên cổ võ sĩ đang lao đầu về phía mình.

“Ba thước, hai thước, một thước!” Tên cổ võ sĩ rất nhanh đã đến bên cạnh Dương Vũ, thần sắc ngoan độc chột lóe! Hung hăng đá một cước vào Dương Vũ đang nằm trên đất.

“Mày tiêu đời rồi!”

Âm thanh lạnh như băng của Dương Vũ lại vang lên trong tai tên cổ võ sĩ. Âm thanh không hề có nửa điểm đau đớn, hắn giật nảy mình! Phản ứng đầu tiên là lui thật nhanh về phía sau.

Dương Vũ đã phải rất mạo hiểm mới chờ được cơ hội này, làm sao có thể để đối phương dễ dàng chạy trốn như vậy? Dương Vũ hừ lạnh một tiếng, hai tay oanh kích mãnh liệt vào tên cổ võ giả.

Đang lúc tên cổ võ sĩ muốn lui về phía sau thì, “Phùng!” Một tiếng vang lớn dội vào tai hắn, cùng lúc đó một bức tường lửa hùng hục đã vây quanh hắn! Bức tường lửa vây kín, khiến hắn không thể động đậy được! Ngọn lửa không ngừng bám chặt vào hắn.

“Thật cao hứng khi tao phải nói với mày là, mày tiêu đời rồi!” Dương Vũ lạnh lùng nói, đồng thời đánh ra một quyền như được bao bọc trong lửa thật mạnh vào hắn.

“A!” Bức tường lửa nhanh chóng phá tan phòng ngự của tên cổ võ giả, thiêu đốt hắn. Nhiệt độ ngọn lửa rất cao, khiến hắn không chịu được rên la thảm thiết.

“Rầm!” Tay phải của Dương Vũ phá tan bức tường lửa, một nguồn lực khổng lồ, hung hăng đánh bật cổ võ sĩ bay ra ngoài.

Cả người hấn toàn là lửa, một cột lửa bay theo đường parabol ở giữa không trung, rớt xuống xa xa trên mặt đất.

“Cứu tao với!” Tên cổ võ sĩ hét lên một tiếng thê lương, cầu cứu đồng bọn. Lúc này, Tôn Dương đang ngăn cản bọn cứu viện.

“Mau giết chết hấn đi!” Tôn Dương hét lớn về phía Dương Vũ.

Nhìn tên cổ võ giả không ngừng lăn lộn trên mặt đất, Dương Vũ không đành lòng. Bị tiếng hét của Tôn Dương làm cho thức tỉnh, Dương Vũ lại nghĩ đến cái cách mà tên thanh niên đối đãi lúc trước. Còn hận không xé xác mình ra được, điều này khiến lòng thương hại của Dương Vũ biến mất trong nháy mắt.

Cách chỗ tên cổ võ sĩ một vài bước, sắc mặt Dương Vũ giãn ra, nhìn hấn rồi chậm rãi tung thêm một quyền.

“Ầm!” Dương Vũ đánh một quyền bốc lửa! Giống như hỏa long gào thét giữa không trung, bay tới đánh thẳng vào tên cổ võ sĩ.

“Ầm!”

Nguồn lực khổng lồ của hỏa long lại đập mạnh thêm vào thân thể, đánh hấn bay đi.

“A!” Hấn rống lên bi thảm, rớt xuống mặt đất. Ngọn lửa trên người hấn từ từ tan biến, tiếng rên rỉ trở nên yếu ớt, một lát sau thì dừng hẳn, tên cổ võ sĩ cũng không còn nhúc nhích được nữa.

Thấy ngọn lửa trên người tên cổ võ sĩ biến mất, hấn cũng đã chết. Dương Vũ hồ hững nhìn thi thể bị cháy thành tro của tên cổ võ giả, trong lòng không có cảm giác gì. Sau đó, xoay người lại, đi về phía Tôn Dương.

“Dương Vũ, em làm rất tốt. Người em giết là một kẻ vô cùng độc ác, giết hấn chính là trừ hại cho dân.” Tôn Dương sợ trong lòng Dương Vũ có gánh nặng, mở miệng an ủi.

“Em biết.” Dương Vũ lạnh lùng trả lời, lẳng lặng nhìn hai kẻ còn lại. “Hôm nay, tiêu diệt toàn bộ!”

“Ha ha, thằng nhóc, mày tưởng rằng giết một người là có thể vô địch thiên hạ sao?” tên có dị năng phong hệ khinh thường Dương Vũ.

“Tao chưa từng nói là tao vô địch thiên hạ, nhưng để tiêu diệt bọn bây như vậy là đủ rồi.” Chưa dứt lời, một quyền của Dương Vũ đã chậm rãi đánh tới phong hệ dị năng giả.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 57: Dị Năng Quyết Đấu.

Tay phải của Dương Vũ chậm rãi đẩy tới phong hệ dị năng giả. “Phùng.” Đột nhiên, một ngọn lửa cực đại giống như hỏa long thoát khỏi sự giam cầm hiện lên trên tay Dương Vũ, gào thét rồi lao thẳng về phía về phía tên dị năng phong hệ.

“Phong Chi Bích Chương!”

Tên dị năng phong hệ gầm lên một tiếng, một trận cuồng phong giống như những lưỡi đao bén nhọn xuất hiện xung quanh người hấn. Tiếp theo, hấn hét lớn, những lưỡi đao gió bắt đầu xoay tròn, tạo thành một bức tường phòng ngự vững chắc bảo vệ hấn ở bên trong.

“Phong Chi Nhận!”

Tên dị năng kia hét lớn lần nữa, hai tay mạnh mẽ vung ra tạo thành vô số lưỡi đao gió bắn về phía Dương Vũ.

Dương Vũ trầm mặt, nhìn đòn công kích đang tới, cũng gầm nhẹ một tiếng, vô số hỏa cầu nhỏ phát ra từ những ngón tay, đón lấy những lưỡi đao gió.

“Ầm!” “Ầm!”

Những hỏa cầu nhỏ khi va chạm với những đao phong nhận liền nổ tung. Thoạt nhìn thì giống như là ngang tài ngang sức, nhưng thực tế thì phong hệ dị năng giả hơi chiếm thế thượng phong, vô luận là phương pháp vận dụng dị năng hay kinh nghiệm chiến đấu, phong hệ dị năng giả đều hơn hẳn Dương Vũ.

“Phong Nhận Thiên Hạ!”

Phong hệ dị năng giả giận dữ quát, hai tay mở ra. Trước mặt hắn ngưng tụ vô số lưỡi đao gió như bàn tay! Theo sự điều khiển, hàng trăm lưỡi đao gió bắn như mưa về phía Dương Vũ.

Dương Vũ hơi biến sắc, có chút bối rối. trong lúc vội vàng, ngón tay Dương Vũ búng liên tiếp phóng ra vô số hỏa cầu, nhanh chóng đỡ những lưỡi đao gió đang công kích tới. Nhưng đao gió quá nhiều, Dương Vũ luống cuống tay chân, vẫn không thể nào đỡ được hết.

Nhìn thấy những lưỡi đao gió ngày càng bay đến gần, Dương Vũ khẩn trương, lập tức lui về phía sau. Nhưng những đòn công kích này giống như có mắt vậy, chỉ hướng hắn mà lao tới.

“Phải nghĩ biện pháp ngăn cản những thứ này mới được, nếu không, thân thể mình sẽ biến thành tổ ong mất! Dương Vũ nhìn những lưỡi đao gió đang bắn nhanh tới, mắt liếc phong hệ dị năng giả đang theo sát mình.

Có rồi! Dương Vũ hô to một tiếng, nhìn thấy những lưỡi đao vây quanh phong hệ dị năng giả, hắn không thể gọi lửa để bảo vệ thân thể mình sao?

Nghĩ tới đây, Dương Vũ nhớ đến bức tường lửa dùng để đánh chết tên thanh niên lúc này! Chính là như vậy. Dương Vũ lộ vẻ mặt vui mừng.

“Hỏa Tường!”

Dương Vũ gầm lên một tiếng, “Phùng!” Một ngọn lửa hùng hục tạo thành bức tường lửa vững chắc bảo vệ Dương Vũ bên trong.

Bức tường lửa vừa bao bọc Dương Vũ xong thì những lưỡi đao gió cũng vừa công kích tới.

“Ba ba!” Tiếng va chạm yếu ớt, những lưỡi đao gió kia biến mất, bức tường lửa phát sáng rung động kịch liệt một lát nhưng không hề bị hao tổn!

Bức tường lửa được tạo ra bảo vệ Dương Vũ thành công làm cho lòng tin của hắn tăng lên. Cả người Dương Vũ như biến thành hỏa nhân, bước lên một bước, lại tung một quyền về phía phong hệ dị năng giả!

Phong hệ dị năng giả khiếp sợ khi nhìn bức tường lửa xung quanh người Dương Vũ. “Thằng nhóc này đầu óc nhạy bén như vậy sao? Lúc trước còn luống cuống, giờ thì đã học được cách sử dụng rồi”.

Chiến đấu thêm một lát, phong hệ dị năng giả thấy kinh hãi. Dương Vũ lúc đầu chỉ là tên ngốc, không có chút kỹ xảo, không biết cách sử dụng chứ đừng nói đến chi là kinh nghiệm. Vậy mà mới chiến đấu một lúc, hắn đã biến hóa khôn lường.

Khả năng vận dụng dị năng của Dương Vũ ngày càng thuần thực, không quá đề cao thực lực, nhưng kinh nghiệm thực chiến ngày càng tăng lên.

“Mình giờ là đối thủ tập luyện của hắn rồi.” Phong hệ dị năng giả khóc không ra nước mắt. Không trách Dương Vũ chuyện này được, chỉ có thể tự trách bản thân, dị năng của hắn chưa luyện đến nơi đến chốn, nếu không, dưới sự truy giết của ba người bọn họ thì Tôn Dương làm gì còn mạng mà chờ Dương Vũ đến cứu viện chứ.

Dương Vũ càng đánh càng hưng phấn. Một lát sau, hắn cảm nhận được dị năng của mình tiêu hao quá nhiều. “Nếu không giải quyết được đối thủ thì tới lúc đó sợ rằng chính mình sẽ bị tiêu diệt.” Hắn ngẫm nghĩ.

“Nhưng thực lực của đối phương hơn xa mình, mình không thể nào giết được đối phương trong vòng vài chiêu, như vậy càng không ổn... sợ là khi dị năng của mình hết sạch mà đối thủ còn tới hơn một nửa!” Nghĩ tới đây, Dương Vũ nhìn bức tường lửa đang vây quanh mình, nguyên nhân khiến cho dị năng tiêu hao nhanh chóng là đây.

Nếu bỏ bức tường lửa đi, Dương Vũ sợ không ngăn cản kịp công kích của đối phương. Nếu không thu hồi thì tốn nhiều dị năng. Trong đầu chợt xuất hiện một vài ý niệm, Dương Vũ vừa động thì một phần bức tường lửa xung quanh biến mất, chỉ còn một mảng che chắn trước mặt.

Như vậy vừa có thể ngăn cản công kích của kẻ địch, vừa có thể tiết kiệm dị năng!

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 58: Hợp Lực Tiêu Diệt.

Lại nói về phía Tôn Dương, khi không có phong hệ dị năng giả phối hợp, tên cổ võ giả còn lại không phải là đối thủ của Tôn Dương.

Tôn Dương mặc dù bị thương rất nặng, nhưng thực lực của hắn tương đối cao. Lúc trước vì bị ba tên địch nhân liên thủ nên Tôn Dương mới rơi xuống

thể hạ phong.

Hiện giờ, đánh với một người, Tôn Dương tất sẽ chiếm được thể thượng phong! Dưới những đòn công kích liên tục của Tôn Dương, tên võ giả trẻ tuổi này không ngừng lui về phía sau. Không bao lâu sau, một chưởng của Tôn Dương đã bổ lên ngực hắn, lúc này tên kia không còn chịu đựng được nữa, phun máu bay thẳng ra ngoài.

Tôn Dương từng bước ép tới, chỉ sau mười mấy hiệp, hắn đã giải quyết được tên cổ võ giả.

Giết được tên cổ võ giả, Tôn Dương không nghỉ ngơi liền lập tức chạy đến chỗ Dương Vũ, cùng Dương Vũ liên thủ công kích phong hệ dị năng giả.

Chiến đấu cho đến bây giờ, Dương Vũ sử dụng dị năng rất thuận thực. Chẳng qua dị năng của hắn còn chưa theo kịp đối thủ, đem hết toàn lực cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ những đòn công kích sắc bén của đối phương mà chưa bại.

Nếu như không có Tôn Dương... sợ rằng Dương Vũ đã sớm quay đầu chạy.

Bây giờ đã có Tôn Dương hỗ trợ, Dương Vũ cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Dương Vũ lui về sau mấy bước, tạm rời khỏi chiến trường, ở bên ngoài hít sâu một hơi. Trận chiến lúc này làm cho cả người Dương Vũ mệt mỏi, không chỉ có tiêu hao rất nhiều tinh thần lực mà còn bào mòn cả dị năng và thể lực của hắn.

Có thể nói, lần đầu tiên Dương Vũ chiến đấu với phong hệ dị năng giả mà không bại, thì đã là một kỳ tích rồi.

Phong hệ dị năng giả nhìn thấy Tôn Dương gia nhập vòng chiến, trong lòng bắt đầu kêu khổ. Lúc đầu, ba người bọn họ nắm chắc phần thắng đuổi giết được Tôn Dương. Nhưng không ngờ được nửa đường lại chui ra tên phá đám Trình Giáo Kim như Dương Vũ.

Dương Vũ xuất hiện làm cho bọn họ rơi vào tình huống bất lợi, đầu tiên một người của bọn chúng bị Dương Vũ thiêu chết, vừa nảy lại có một tên bị Tôn Dương tiêu diệt. Giờ chỉ còn lại mình hắn mà thôi.

Nếu đối phương liên thủ để đối phó với hắn, chắc chắn là trốn không thoát, thậm chí phải bỏ mạng ở nơi này! Phong hệ dị năng giả không hề muốn chết chút nào! Hắn còn chưa tận hưởng mọi thứ trên thế giới này.

Nghĩ tới đây, phong hệ dị năng giả liền phát ra một chiêu “Phong Nhận Thiên Hạ” bổ về phía Tôn Dương, còn hắn thì nhân lúc này xoay người bỏ chạy trốn chết.

Mặc dù vậy, phong hệ dị năng giả vẫn không qua được mắt Dương Vũ. Dương Vũ này giờ ở phía sau quan sát hắn, nhìn thấy phong hệ dị năng giả chuẩn bị chạy trốn, Dương Vũ sao có thể để cho hắn được như ý.

Con hỏa long không lồ gào lên một tiếng, bay thẳng đến đối phương.

“Phong Chi Bích Chương!” Phong hệ dị năng giả giật dử gầm lên, “Phong Chi Bích Chương” lại bao bọc bảo vệ xung quanh người hắn, đồng thời một chiêu “Phong Nhận Thiên Hạ” lại phóng về phía Dương Vũ.

Dương Vũ bình tĩnh. Đầu tiên, bố trí một bức tường lửa bảo vệ, tiếp theo, mười ngón tay bắn ra hàng loạt hỏa cầu nhỏ về phía phong hệ dị năng giả.

Tuy Dương Vũ biết những hỏa cầu này không gây ra tổn hại gì với phong hệ dị năng giả, nhưng làm như vậy có thể ngăn cản được bước chân của kẻ địch. Vì đồng đội tranh thủ một chút thời gian quý báu.

Ngay khi Dương Vũ cố gắng kéo dài thời gian, Tôn Dương phá tan được đòn công kích của phong hệ dị năng giả, nổi giận gầm lên một tiếng, phóng về phía phong hệ dị năng giả. Nhìn thấy Tôn Dương đang tới, Dương Vũ không phát ra ngọn lửa nữa, mà chỉ dùng hỏa cầu không ngừng công kích, quấy nhiễu phong hệ dị năng giả.

Dưới công kích của hai người, phong hệ dị năng giả luống cuống tay chân, hét lên đau đớn vì bị một một chưởng của Tôn Dương đánh trúng tay.

Kế đến, một hỏa cầu của Dương Vũ đập vào lưng khiến hắn lao đảo. Trong nháy mắt hỏa cầu nổ tung đốt cháy áo trên lưng phong hệ dị năng giả, khiến hắn rống lên đau đớn.

“Phong Nhận Thiên Hạ!” Một con cuồng phong xoay quanh người phong hệ dị năng giả, con gió chuyển động với tốc độ cao, nhanh chóng dập tắt ngọn lửa trên lưng hắn. Sau đó, hàng trăm lưỡi đao gió sắc bén lấy thân thể hắn làm trung tâm, hung mãnh tỏa ra bốn phương tám hướng!

Cuồng phong gào thét, lưỡi đao gió dày đặc như mưa bắn ra khắp nơi, khắp trời tràn ngập tiếng rít bén nhọn.

“Hỏa Tường!”

Thấy tình thế xấu đi, Dương Vũ tạo bức tường lửa bảo vệ. Lần này phong hệ dị năng giả dường như muốn liều mạng, phong nhận cực kì sắc bén.

“Ầm!” “Bịch bịch bịch bịch.” Bức tường lửa trước người Dương Vũ không ngừng rung động kịch liệt, phải đón đỡ những đòn công kích dày đặc kia, dường như sắp không chịu nổi, có thể bẽ tan tành bất cứ lúc nào.

Tình huống của Tôn Dương cũng vô cùng nguy hiểm. Bởi vì hắn không phải là dị năng giả, thực lực chưa đạt đến cảnh giới chân khí ngoại phóng! Nên Tôn Dương gặp nhiều khó khăn khi cản những lưỡi đao bay khắp trời của phong hệ dị năng giả, chỉ có thể đem chân khí của mình phá vỡ những lưỡi đao gió đang tới.

“Xoẹt!” Nhân lúc Tôn Dương sợ ý, một đạo phong nhận đã phá vỡ phòng ngự của hắn, lưu lại trên người một vết thương sâu hoắm.

Quá đau đớn khiến tinh thần của Tôn Dương phân tán, lúc này hai lưỡi đao gió tiếp tục để lại trên người hắn hai vết thương sâu đến tận xương.

“Tôn Dương!”

Dương Vũ gọi to, nhanh chóng vọt tới chỗ Tôn Dương. Nếu cứ để Tôn Dương chống đỡ như vậy...hắn sớm muộn cũng bị lãng trí cho tới chết.

Che trước người Tôn Dương, Dương Vũ gầm lên, ngọn lửa trước mặt hùng hực thiêu đốt. Từng lưỡi đao liên tục đánh tới, làm cho năng lượng của Dương Vũ tiêu hao nhanh chóng.

Mình không thể phòng thủ mãi được, nhất định phải chủ động tấn công! Dương Vũ nhướng mày, để Tôn Dương nép ở phía sau, Dương Vũ đẩy mạnh bức tường lửa, mạo hiểm xuyên qua những lưỡi đao dày đặc, bước nhanh về phía phong hệ dị năng giả.

Dần dần, khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, dị năng của Dương Vũ cũng sắp cạn, khi giáp mặt phong hệ dị năng giả, bức tường lửa của hắn bắt ngờ bạo liệt.

“Phản Thiêu Thiên Hạ!”

Dương Vũ gầm lên, hai tay vung lên! “Ầm!” Một con hỏa long khổng lồ xuất hiện phóng ra ngoài.

Ngay lúc gọi ra hỏa long, cảm giác mệt mỏi mãnh liệt ập đến Dương Vũ, trước mắt tối sầm lại, cả người chậm chậm ngã xuống.

Lúc ngã xuống, Dương Vũ thấy được hỏa long của mình đã vững vàng bao vây lấy phong hệ dị năng giả.

“Lần này hắn chết chắc rồi?” Ý nghĩ trong đầu Dương Vũ chợt lóe, cả người cũng gục xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 59: Giải Quyết.

Đang trốn ở một bên, Tôn Dương bỗng nghe bên tai vang lên một tiếng kêu thảm thiết. Ngẩng đầu nhìn theo hướng phát ra âm thanh cũng vừa lúc phát hiện có một quả cầu lửa đang bốc cháy hùng hực ở chỗ người có dị năng phong hệ.

Không đúng, phải nói rằng cả người hắn như bị ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, tiếng kêu thê lương thảm thiết liên tục từ trong lửa truyền ra.

Lúc bấy giờ, ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt bao trùm toàn thân người có dị năng phong hệ, hắn không ngừng kêu la thảm thiết, cùng lúc đó toàn bộ năng lực phong hệ trong người cũng vận dụng đến cực hạn.

Nhưng lúc này ngọn lửa đang thiêu đốt trên người hắn hoàn toàn khác trước. Bấy giờ gió có cường đại cũng không thể dập tắt được ngọn lửa mà ngược lại càng làm cho ngọn lửa bùng lên mãnh liệt hơn.

Mà Dương Vũ thì đang hôn mê cách chỗ người có dị năng phong hệ không xa.

Người có dị năng phong hệ điên cuồng kêu la thảm thiết, hai tay không ngừng côi bỏ y phục hòng dập tắt ngọn lửa trên mình.

Nhưng cho dù hắn có làm bao nhiêu cách thì ngọn lửa vẫn không hề lay chuyển mà chỉ làm ngọn lửa bùng lên mãnh liệt thêm. “Muốn chết tao cũng phải kéo mày theo!” Hắn nhận thấy mình không còn cách nào chịu được cơn đau đớn bèn nghiêng chặt răng từng bước đi tới chỗ Dương Vũ đang nằm hôn mê.

“Hồng bét!”

Tôn Dương nhìn thấy hắn đi về phía Dương Vũ, hắn biết người có dị năng muốn giết chết Dương Vũ, nếu như trong hôn mê Dương Vũ bị hắn lại gần... chỉ sợ Dương Vũ ngay cả mình tại sao chết cũng ko biết.

Muốn ngăn cản người có dị năng đến gần Dương Vũ, Tôn Vũ liền nhảy ra đường, vì Tôn Dương cách Dương Vũ còn xa hơn mười thước, mà người có dị năng phong hệ đã đến gần hơn hai thước rồi.

Tôn Dương trong lòng gấp gấp khi thấy người có dị năng phong hệ đến gần Dương Vũ, hắn tuyệt đối không cho phép Dương Vũ gặp chuyện chẳng lành! Nhưng hắn còn kịp cứu viện không! Hắn không thể trơ mắt nhìn Dương Vũ và đối phương cùng chết.

Chỉ còn cách 1 m! Người có dị năng phong hệ bị ngọn lửa đốt cháy, nét mặt lộ vẻ hung tợn, thoát nhìn cực kỳ khủng khiếp.

“Không còn kịp rồi!” Tôn Dương giận dữ rống lên một tiếng, liếc nhìn thấy trên đường có một đồng đá lớn. Không kịp suy nghĩ, Tôn Dương hai tay ôm lấy hòn đá, trong nháy mắt đem lực lượng của mình tăng đến cực hạn, gầm lên một tiếng, hai tay dùng hết sức ném tảng đá về phía người có dị năng phong hệ.

Bước thêm một bước, người có dị năng phong hệ đã đến trước mặt Dương Vũ, thần thái lộ vẻ cực kỳ khủng bố. Khom lưng, đưa tay muốn ôm lấy Dương Vũ.

Chỉ cần Dương Vũ bị hắn ôm lên trong lúc hôn mê thì Dương Vũ cũng sẽ bị ngọn lửa thiêu sống.

Rất nhanh, người có dị năng phong hệ hai tay đã chạm lên người Dương Vũ. Mắt thấy Dương Vũ sắp bị người kia ôm lấy! Vừa lúc đó người có dị năng phong hệ trong tai nghe được có thứ gì đó gào thét tập kích về phía mình.

Lúc quay đầu định nhìn vật gì tập kích mình. Tảng đá bị Tôn Dương ném đã tới bên cạnh hắn! Trong sát na xoay người nhìn lại, hòn đá đã hung hăng nện lên người hắn.

“A!”

Người có dị năng Phong hệ bị công kích, trong nháy mắt hét thảm lên một tiếng, dưới tác dụng khổng lồ của hòn đá, cả người hắn bị đánh văng ra ngoài, sau đó té lăn quay trên mặt đất, tắt thở.

“Oành!” Một tiếng, khi người có dị năng phong hệ bị đánh văng ra ngoài, đồng thời Tôn Dương cũng tiêu hao hết công lực mà hôn mê.

Đêm yên tĩnh, chỉ còn ánh lửa phát ra tiếng yếu ớt.

Không lâu sau Dương Vũ tỉnh lại.

Trời vẫn còn đang tối, cả bầu trời đêm chỉ còn ánh trăng chiếu trắng bệch. Lửa đã tắt hết. Dương Vũ nhìn xung quanh, bốn xác người nằm trên mặt đất, đặc biệt là hai người bị đốt cháy không còn nhìn ra được thân thể. Dương Vũ không khỏi rùng mình.

Ở tình cảnh này, hắn quả thực là đang ở trong đồng người chết.

“Này này, anh không sao chứ?” Dương Vũ đi tới đỡ Tôn Dương dậy, vỗ vào mặt mấy cái. Tôn Dương đã tỉnh lại trước khi Dương Vũ vỗ vào mặt hỏi: “Cậu không sao chứ?”

“Em có việc gì thì còn đứng trước mặt anh được sao?” Nhìn Tôn Dương, Dương Vũ bồi thêm một câu: “Không có chuyện gì mới là lạ, hiện tại em toàn thân đau đớn, tinh thần mệt mỏi”

“Bọn họ đều chết hết sao?” Tôn Dương kiệt sức đứng lên hỏi.

Dương Vũ gật đầu, lúc này hắn có đi xem qua ba người kia, có hai tên đã bị nướng thành heo quay, còn tên kia cũng bị Tôn Dương đánh chết, thi thể cũng đã lạnh ngắt.

“Chúng ta về thôi”. Tôn Dương nhìn Dương Vũ nói.

“Bọn họ làm sao bây giờ?”

“Sẽ có người đến xử lý”. Vừa nói Tôn Dương vừa quay đầu đi về hướng huyện thành.

“Đang đi trên đường, bỗng Dương Vũ quay lại nhìn Tôn Dương “Chuyện kia, anh Tôn, không biết em có thể hỏi không?”

“Cái gì em cũng có thể hỏi trừ thân phận của anh và chuyện xảy ra tối nay thì không thể.”

Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã, tự nhủ “Vậy mình còn hỏi để làm gì, mình chỉ tò mò về thân phận của gã và chuyện xảy ra tối nay thôi”

“Có một số việc em không cần biết, biết rồi lại càng thêm phiền toái” Tôn Dương điềm đạm nhìn Dương Vũ nói

Q.2 - Chương 60: Dọa Người

Hai người đỡ nhau tập tễnh trở về huyện thành.

“Đứng rồi, giờ em phải về trường học sao?” Tôn Dương ngừng lại, hỏi Dương Vũ.

Qua ánh trăng yếu ớt, Dương Vũ nhìn thoáng qua người mình. Thương tích trên người không nhiều, nhưng y phục đã bị phong nhận của phong hệ dị năng giả cắt thành từng mảnh toi tã. Toàn thân dính đầy bùn đất, thậm chí còn lổm đổm vài vết máu trên áo.

Bây giờ cũng đã khuya, nếu Dương Vũ leo qua vách tường vào phía sau trường học, với bộ dạng như vậy, nhất định phải tắm rửa. Buổi tối kí túc xá không có đèn điện, lại vô cùng im ắng. Nếu như Dương Vũ muốn yên lặng tắm rửa, thay đồ mà không bị người phát hiện, cần bản mà nói là không thể nào.

Nếu Dương Vũ tắm rửa, không đơn giản chỉ đánh thức vài người, mà thậm chí toàn bộ kí túc xá đều bị đánh thức.

Nếu không trở về kí túc xá, hẳn có thể đi đâu đây? Không thể ở trên đường chờ đến khi hừng sáng rồi về? Dương Vũ lộ vẻ do dự.

Nhìn sắc mặt Dương Vũ, rồi lại nhìn thoáng qua người hắn, Tôn Dương cũng hiểu tại sao Dương Vũ do dự, liền nói: “Quên đi, chúng ta tìm khách sạn ở một đêm”. Vừa nói, Tôn Dương tiếp tục đi về phía trước.

"Cũng tốt!" Dương Vũ thoáng do dự, thấy đó là biện pháp tốt nhất

"Em biết nơi nào còn khách sạn mở cửa giờ này không? Anh tới đây lần đầu tiên nên không rành." Tôn Dương hỏi.

"Không biết, em cũng chưa bao giờ đi thuê phòng." Dương Vũ thốt lên.

“Có đúng là em học ở nơi này không?” Tôn Dương hỏi với giọng nghi ngờ.

“Em ở đây để đi học chứ không phải đi thuê phòng”, Dương Vũ trợn trừng mắt, “Đây là lý luận kiểu gì vậy, anh cho rằng em đến đây để học những thứ đó sao?”

“Quên đi, tìm thử xem sao.”

Không lâu sau, hai người bọn họ cũng tìm được một nhà nghỉ còn mở cửa, vội vàng đi vào.

Nhà nghỉ rất yên tĩnh, dưới ánh đèn mờ mờ, nữ lễ tân đang cúi đầu ngồi bên trong quầy, không biết đang làm gì.

"Cô ơi." Tôn Dương hướng về phía nữ lễ tân kia gọi một tiếng.

"A ~!" Nữ lễ tân nghe thấy liền ngẩng đầu nhìn lên, nhưng lại bị dáng vẻ toi tã xen lẫn vài vết máu trên người bọn Dương Vũ hù dọa, thất kinh kêu lên.

“Xin chào, có thể giúp gì được các anh?” Nữ lễ tân trong lòng hỗn loạn, ánh mắt bối rối nhưng vẫn phải giả vờ trấn tĩnh. Từ thanh âm run rẩy của cô ta cũng đủ biết giờ phút này cô ta vô cùng sợ hãi.

“Ừ, Tôn Dương nghe nữ lễ tân kêu lên làm giật mình, chân mày cau lại, lạnh lùng nhìn nàng, tiếp tục nói: “Ở đây còn phòng hay không?”

“Có, có” Nữ lễ tân nhìn Tôn Dương cau mày, trong lòng càng thêm lo sợ, thấy Tôn Dương hỏi mình như vậy, liên tục trả lời không ngừng. Giọng run run, cô ta hỏi: “Anh cần bao nhiêu phòng?” Vừa nói, cô ta vừa len lén nhìn Dương Vũ với bộ dạng chật vật vẫn im lặng đứng sau Tôn Dương.

"Một phòng hai người."

"Xin chờ một chút!" Vừa nói, nữ lễ tân bắt đầu thao tác, lát sau đưa cho Tôn Dương chìa khóa, nói: "Phòng số 506."

"Cảm ơn." Tôn Dương nhận chìa khóa, rồi cùng với Dương Vũ đi tới thang máy bên cạnh.

"Tiểu Diệp, em có thu tiền đặt cọc không?" Ngay lúc bọn Dương Vũ vừa khuất ở thang máy, một giọng nữ từ đâu vọng tới, dọa nữ lễ tân chết khiếp.

"Chị Vương, chị làm em sợ muốn chết." Nữ lễ tân tên là Tiểu Diệp với vẻ mặt hoảng hốt nhìn người vừa xuất hiện nói.

“A, a, em nhất gan vậy, chút xíu như thế cũng hù dọa được em thành bộ dạng như vậy. Đúng rồi, chị thấy em không có thu tiền đặt cọc thì phải?”

"Hồng rồi, em quên mất." Tiểu Diệp lúc này mới bừng tỉnh, mới vừa rồi nàng quên thu tiền đặt cọc, thậm chí cũng không có ghi lại tên tuổi của hai người họ.

"Sao em lại như vậy?" Chị Vương không vui, trách cứ.

"Chị Vương, oan uổng cho em, chị không biết, mới vừa rồi hai người kia kinh khủng như thế nào đâu." Nói xong, Tiểu Diệp liền đem bộ dạng chật vật, khắp người toàn vết máu của hai người Tôn Dương một lần nữa kể lại.

"Có chuyện này sao?" Chị Vương nhướn mày, "Bọn họ không lẽ là những tên bắt cóc không thành? Không được, chúng ta nhất định phải báo cảnh sát." Vừa nói, Chị Vương vừa nhắc điện thoại đặt ở trên quầy lên.

"A lô, cục cảnh sát sao? Ở đây chúng tôi phát hiện ra hai người, hoài nghi là kẻ bắt cóc."

"Bộ dáng anh vừa rồi đúng là dọa người." Dương Vũ cười, nói với Tôn Dương.

"Có sao?" Tôn Dương nghi ngờ nhìn Dương Vũ. Dương Vũ gật đầu, tiếp tục nói: "Sao không nhìn bộ dáng anh bây giờ đi, cái bộ dạng tàn bạo của anh lúc này, đã hù cho cô ta đến tái xanh cả mặt."

"Cũng không thể trách anh, với bộ dáng của anh bây giờ, chỉ cần trên đường gặp người nào là lập tức khiến người ấy bị dọa chết khiếp. Đúng rồi, em đi tắm rửa trước đi, anh cần phải gọi điện thoại đã."

"Tốt." Dương Vũ cũng không khách khí.

Một lúc sau, Dương Vũ trùm khăn tắm bước ra, Tôn Dương gọi xong điện thoại, đang ngồi trên ghế.

"Đến lượt anh." Dương Vũ nói với Tôn Dương.

"Ừ, đúng rồi, em sao không đi giặt quần áo đi?"

Dương Vũ gật đầu, không nói.

"Ha hã, em dứt khoát sáng sớm mai đi sao? anh đã nhờ người mua quần áo cho em rồi, nhưng chắc đến ngày mai mới tới được"

"vậy à? Cảm ơn nhiều." Dương Vũ đang vì mình không có quần áo mà buồn bực, nghe Tôn Dương nói như vậy, không khỏi có chút cảm kích, đồng thời cũng vì sự tỉ mỉ của Tôn Dương mà cảm động.

"Ha hã, anh không tạ ơn cứu mạng của em đâu." Tôn Dương cười nói, trái ngược với bộ dạng lạnh lùng lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 61: Gặp Lại Liễu Duyệt (Thượng)

Ngày hôm sau, khi bình minh ló dạng, Dương Vũ đã dậy thật sớm. Không có biện pháp, Dương Vũ muốn trở về lớp. Chẳng qua là Tôn Dương nói mua cho hắn một bộ y phục nhưng tới giờ vẫn chưa thấy đưa tới.

"Sao vậy? Muốn gấp rút trở về đi học hả?" Trải qua một đêm chung đụng, hai người bọn họ đã gần như thân thiết. Tôn Dương đã thôi không lãnh đạm mà hai người có vẻ như là những người bạn đã quen biết lâu lắm rồi.

Đối với thân phận của Tôn Dương, Dương Vũ hoàn toàn không biết gì, ngoại trừ việc Tôn Dương làm việc cho chính phủ. Những thứ khác, Tôn Dương một chữ cũng không tiết lộ.

"Đúng vậy." Dương Vũ cười bắt đầu đi rồi tuột xuống khỏi giường.

"Với bản lĩnh của em, không cần đi học cũng có thể lăn lộn giang hồ. Vậy tại sao em lại còn đi học làm gì? Hơn nữa, nhìn em đâu giống người tuấn thủ

điều lệ, chế độ của trường học.” Tôn Dương cũng ngồi đây, cười nói với Dương Vũ.

Dương Vũ nghe vậy thì ngẩn người ra. “Đúng vậy, bây giờ mình không những có dị năng mà còn có cổ võ. Với bản lĩnh hiện thời của mình, có thể lặn lội ngoài xã hội rồi. Vậy tại sao mình còn để ý đến việc đi học chứ?”

“Có thể là bị ảnh hưởng bởi tư tưởng của người thế hệ trước.” Dương Vũ tự giễu. Học đại học là điều hấn vắn thường mơ ước. Hơn nữa, thi đậu đại học Hoa Hạ cũng là điều mơ ước của hấn sau khi sống lại.

Cho dù Dương Vũ không cần đi học thì đến lúc tham gia thi tốt nghiệp trung học cũng nhất định có thể thi đậu đại học Hoa Hạ. Đây không phải là khoe khoang mà thực sự Dương Vũ có bản lĩnh này.

“Ha ha.” Dương Vũ cười, không trả lời câu hỏi của Tôn Dương.

“Đúng rồi, sau này em có tính toán gì không?” Tôn Dương bỗng nhiên nhìn về phía Dương Vũ

“Sau này?” Dương Vũ giật mình suy nghĩ. Sau này không phải là lên đại học, tán gái để cho những tiếc nuối của kiếp trước không xảy ra ở kiếp này. Dĩ nhiên, sống tiêu dao tự tại mới là mục tiêu lớn nhất của Dương Vũ.

“Đi học, có công việc, lấy vài người đẹp về làm vợ.” Dương Vũ cười nói.

“Công việc? Tốt nghiệp đại học xong thì tùy tiện tìm một công việc văn phòng làm sao?”

“Đúng vậy. Với xã hội bây giờ chỉ có thể làm như vậy thôi.” Dương Vũ nhún vai thản nhiên, nhưng trong lòng thầm nghĩ: “Có cuộc sống như thế coi như là không tệ rồi. Còn hơn là sống thế thảm giống như kiếp trước, cả bữa ăn cũng không có.”

“Ha ha.” Tôn Dương cười một tiếng. “Không phải là anh giễu cợt em, nhưng những ước mơ này quá ư là tầm thường đơn giản, chỉ cần tìm một công việc bình thường mà làm. Nói như em, em chỉ có thể đủ tiền nuôi sống bản thân, trong khi em lại còn muốn nuôi vợ. Nghe em mới vừa nói giống như mục tiêu của em không chỉ có một người vợ. Thử hỏi, em có tiền nuôi các nàng sao? Không có tiền thì sẽ không có ai lấy đâu.”

Dương Vũ sững sốt, “Đúng vậy, mình suy nghĩ thật là quá đơn giản. Nếu như không có tiền, cho dù có người chịu lấy mình, thì mình làm sao có thể để cho các nàng theo mình chịu khổ được? Mà ở trong đời sống thực tế, không có tiền chẳng khác nào không có gì hết!”

“Đến lúc đó, cả mình còn không nuôi sống nổi mình thì làm sao nuôi gia đình? Đó là một vấn đề. Mà Tôn Dương hấn lại có ý gì?” Nghĩ tới đây, Dương Vũ nghi ngờ nhìn Tôn Dương.

“Mặc dù anh không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nếu quả thật như em nói, thì thật là đáng tiếc.” Tôn Dương cười nói, “Với bản lĩnh hiện giờ của em..” Tôn Dương lắc đầu, im lặng không nói tiếp.

“Anh nói những lời này là có ý gì?” Dương Vũ nghi ngờ hơn, tựa hồ Tôn Dương đang khéo léo nhắc nhở gì đó.

“Cộp, cộp!” Đúng lúc, bên phía ngoài thuyền có tiếng gõ cửa. “Y phục của em đến.” Tôn Dương vừa nói vừa đứng lên đi tới mở cửa, cũng không trả lời câu hỏi của Dương Vũ.

Quả nhiên sau khi cánh cửa mở ra, một người trẻ tuổi mặc cảnh phục đang đứng ở trước cửa tay ôm mấy túi đồ.

“Đem đồ y phục xuống, rồi anh ra ngoài đi.” Tôn Dương hướng về phía anh cảnh sát mà nói.

“Dạ.” Người cảnh sát đáp, để xuống y phục rồi rời khỏi.

“Dương Vũ, thời gian đã không còn nhiều, mau thay đổi y phục rồi đến trường.” Tôn Dương đóng cửa lại rồi quay đầu nói với Dương Vũ. Thật ra thì không cần Tôn Dương nói, Dương Vũ cũng đã mở túi ra để lấy y phục mặc lên. Đợi đến lúc Tôn Dương nói thì Dương Vũ đã mặc xong quần rồi.

“Giờ cũng trễ rồi, em đi về trước.” Chỉ chốc lát sau, Dương Vũ đã mặc xong y phục rồi vội vã chạy ra ngoài.

“Dương Vũ, khi trở về rảnh suy nghĩ cho thật kỹ. Có cơ hội anh sẽ tìm em.” Trước khi đi, Tôn Dương nói với Dương Vũ những lời khó hiểu.

“Được em sẽ suy nghĩ lại.” Dương Vũ vội vã vừa chạy vừa đáp lại. Mỗi khi chạy xuống hết một tầng lầu, Dương Vũ mới bật ngựa, “Muốn mình suy nghĩ cái gì? Đúng là điên. hề hề....” Tự giễu một chút rồi Dương Vũ tiếp tục chạy xuống, ngay cả thang máy cũng không đợi.

“Ý....Dương Vũ, tại sao em lại ở chỗ này?” Mới vừa ra đến đường, Dương Vũ liếc thấy nơi trước sân trước có hai người cảnh sát. Một trong hai kinh ngạc hỏi khi thấy Dương Vũ vội vã chạy xuống.

Nghe vậy, Dương Vũ nhìn sang, nhận ra người này chính là nữ cảnh sát xinh đẹp mà mình có duyên gặp một lần, Liễu Duyệt, còn người bên cạnh nàng chính là người đang hợp tác với nàng, đồng chí Lập Minh.

“Sớm vậy.” Ba người họ coi như có duyên gặp một lần nên Dương Vũ dừng lại cùng họ bắt chuyện.

“Dương Vũ, tại sao em lại ở chỗ này? Chẳng lẽ là...?” Trên mặt Liễu Duyệt lộ ra thần sắc “mập mờ”, nhìn Dương Vũ nói.

Thấy thần sắc của Liễu Duyệt, Dương Vũ cũng biết đối phương hiểu lầm. “Không phải như chị nghĩ đâu. Bây giờ đã trễ, em đi trước.”

Cũng không để ý đến thần sắc mập mờ của Liễu Duyệt, Dương Vũ lập tức chạy ra ngoài. Mà Dương Vũ không biết rằng tối hôm qua Liễu Duyệt Nhi mấy người đã tới hỏi thăm người bán hàng về chuyện bảo cảnh sát.

“Ha ha.” Nhìn Dương Vũ thân hình chạy nhanh như bay, Liễu Duyệt Nhi nhẹ nhàng nở nụ cười: “Đã muộn phòng rồi còn xấu hổ, thời buổi này chuyện muộn phòng không phải là chuyện rất bình thường sao?”

“Sur muội.” Đứng kế bên, Lập Minh kêu Liễu Duyệt một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 62: Gặp Lại Liễu Duyệt (Hạ)

Một lát sau

“Chuyện là như vậy.” Liễu Duyệt mỉm cười, Tiểu Diệp và Vương tử đang ở trước đại sảnh.

“Nói như vậy, hai người kia không phải là kẻ xấu, mà là đồng nghiệp của chị?” Tiểu Diệp vỗ vào ngực, lộ vẻ mặt kinh sợ, nhìn Liễu Diệp nói.

“Đúng vậy, hai người không cần phải lo lắng nữa.”

“Chỉ có như vậy mà cả tối hôm qua làm em cứ nom nớp lo lắng, đề phòng.” Tiểu Diệp thở phào nhẹ nhõm. “Mới nãy, người kia nhìn có chút quen thuộc.” Sau khi thay đổi trang phục, Tiểu Diệp không nhận ra Dương Vũ, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc.

“Đúng rồi, bọn họ ở phòng nào?”

“506.” Tiểu Diệp mỉm cười, biết Tôn, Dương không phải là kẻ bất cóc, tâm tình khẩn trương của nàng cũng giảm đi.

“Cảm ơn!” Liễu Duyệt chào hỏi Dương Lập Minh, trong thang máy bước ra đi tìm bọn Tôn, Dương.

“Xin chào, ngài là Tôn tiên sinh sao? Tôi là Liễu Duyệt.” Liễu Duyệt mỉm cười đưa tay phải ra.

“Xin chào.” Tôn Dương cười một chút, đưa tay ra nắm nhẹ tay Liễu Duyệt, mời hai người họ vào.

“Chuyện bên kia đã xong?” Tôn Dương hỏi.

“Đã xong, tối hôm qua, chúng tôi nhận được điện thoại. Sau đó, đã cử người đi giải quyết rồi. Hiện tại, tôi có nghi vấn không biết có nên hỏi không?”

Tôn Dương gật đầu.

“Bọn họ là ai vậy? Tôn tiên sinh...”

“Chuyện này các người đừng dính vào, chỉ cần xử lý thi thể ba người kia là được, những chuyện khác giao cho tôi xử lý đi.” Tôn Dương cắt câu hỏi của Liễu Duyệt.

Liễu Duyệt lộ ra vẻ xấu hổ, tiếp tục nói: “Tôn tiên sinh còn chuyện gì cần chúng tôi hỗ trợ nữa không?”

“Không có.” Tôn Dương không muốn những chuyện này bị lộ ra ngoài. Hắn không tin, cảnh sát ở đây có thể hỗ trợ được, nên kiên quyết nói.

“Vậy chúng tôi xin phép cáo từ trước.” Liễu Duyệt cáo từ.

“Không tiễn.”

Ra khỏi khách sạn, Liễu Duyệt nổi giận, bước lên xe.

“Sur huynh rốt cuộc tên kia thân phận là gì vậy?” Liễu Duyệt muốn điều tra manh mối từ Tôn Dương, nàng chưa kịp mở miệng đã bị hắn từ chối. Điều

này làm cho nàng nổi giận.

“Anh cũng không biết, cấp trên nói người này thân phận không đơn giản, báo chúng ta tốt nhất không nên trêu chọc hắn.” Dương Lập Minh ngồi trên xe, thân phận của Tôn Dương hắn cũng không rõ ràng lắm.

“Hừ!” Liễu Duyệt hăm hừ khởi động xe hơi, nhanh chóng rời khỏi.

“Đi đâu?” Dương Lập Minh hỏi.

“Về cục, em muốn nghiên cứu ba thí thể kia một chút.” Liễu Duyệt hậm hực nói. Nhìn bộ dạng Liễu Duyệt đang cau kinh, Dương Lập Minh không nói thêm gì nữa, hắn không muốn chọc Liễu Duyệt đang tức giận, đây thực là một chuyện đáng sợ.

“Đúng rồi, sư huynh, Tôn Dương không phải có hai người đó sao? Chúng ta chỉ thấy có một người?” Liễu Duyệt thẳng gấp, xem chút là đầu Dương Lập Minh đập vào kính chắn gió phía trước.

“Lần sau em muốn dừng xe, có thể cho anh biết trước một tiếng được không, để anh chuẩn bị? Lần nào cũng như vậy.” Dương Lập Minh bắt đầu đi nói.

“Hừ hừ. Còn một người khác nữa, hắn là ai đây?” Liễu Duyệt nhìn Dương Lập Minh nói.

“Đừng nhìn anh như vậy, anh không biết đâu.”

“Thi thể này rõ ràng là bị trúng đòn nghiêm trọng mà chết, hai người còn lại là bị hỏa thiêu. Kỳ quái, hiện trường không có dấu hiệu thiêu đốt trên diện rộng, hai người kia làm sao mà bị chết cháy?” Nhìn ba cỗ thi thể kia, Liễu Duyệt nhíu mày.

“Từ những dấu hiệu trên thi thể, ngọn lửa thiêu đốt phải có nhiệt độ rất cao! Hơn nữa pháp y cũng đã nói, hai người này bị đốt cháy khi vẫn còn sống. Nhưng hiện trường lại không có bất kỳ loại nhiên liệu nào như xăng chẳng hạn. Như vậy, họ bị đốt cháy bằng thứ lửa gì? Dương Lập Minh tới gần hai thi thể, nhìn trân trân thi thể như hỏi Liễu Duyệt, lại như lăm bằm trong miệng.

Nói cho cùng, bọn người Liễu Duyệt chỉ là những cảnh sát bình thường, thậm chí chưa bao giờ biết, trên thế giới này có tồn tại hỏa dị năng.

“Thật kỳ lạ, không tìm thấy nhiên liệu, hiện trường cũng không có dấu hiệu thiêu đốt, vậy hai người này bị chết cháy như thế nào?” Chân mày Liễu Duyệt nhíu lại, mắt Liễu Duyệt bỗng lóe lên, nghĩ tới chuyện tình quý dị hơn nửa năm trước.

“Sư huynh, cái chết của bọn hắn có quan hệ gì với chuyện xảy ra nửa năm trước?” Nhìn Dương Lập Minh, Liễu Duyệt kích động nói.

“Hơn nửa năm trước?” Dương Lập Minh, nhướng mày, “Khả năng này không nhiều a? Nếu mà nói chuyện kia có liên quan... hai người này bị hấp đến kinh khủng rồi, làm sao còn được cái vẻ “dễ nhìn” như thế này?”

“Nhất định là có liên quan ở điểm nào đó!” Liễu Duyệt cau mày, suy nghĩ hai người này có liên hệ với vụ kia không.

“Dương Vũ!” Liễu Duyệt nhướng mày, chợt nghĩ tới một người mà nàng có cảm giác mới nhìn thấy qua.

“Sư huynh, tối hôm qua, Tôn Dương kia có ở cùng Dương Vũ hay không?”

“Nói đùa à? Dương Vũ chỉ là một học sinh trung học, làm sao liên quan tới chuyện này được? Làm sao có quan hệ với Tôn Dương?” Dương Lập Minh cười, phản đối.

“Không đúng, Sư huynh thử nghĩ lại xem, chuyện lần trước Dương Vũ cũng có mặt ở đó. Hôm nay, chúng ta cũng đụng phải Dương Vũ ở khách sạn đó! Chẳng lẽ đây chỉ là sự trùng hợp?” Liễu Duyệt phân tích.

“Dương Vũ không thể nào có liên quan tới vụ này được, đây chỉ là trùng hợp? Em không phải vừa nói như vậy sao?” Dương Lập Minh nhìn Liễu Duyệt, kỳ quái nói.

“Hắn sao lại đăng kí phòng? Nếu mà nói đăng kí phòng... hắn sẽ ở cùng bạn gái của hắn sao? Làm sao có thể trùng hợp đến nỗi ở cùng trong khách sạn đó chứ?”

“Huynh cảm thấy không thể nào xảy ra.” Dương Lập Minh không tin Dương Vũ có liên quan tới chuyện này.

“Có quan hệ hay không, điều tra qua là sẽ rõ.” Vừa nói, Liễu Duyệt hấp tấp ra ngoài. Ở phía sau, Dương Lập Minh lắc đầu, cũng theo ra.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 63: Cục An Ninh Quốc Gia.

“Em đi đâu?”. Vừa lên xe, Dương Lập Minh ngồi bên cạnh tay lái, hỏi.

“Trường trung học Cẩm Tú.” Vừa nói Liễu Duyệt vừa khởi động xe.

“Đi tìm Dương Vũ? Nhưng hắn đang học.” Dương Lập Minh nhíu mày, không cần thiết đi tìm hắn. Cứ liên tiếp đi tìm, đối với hắn có ảnh hưởng không tốt.

“Em nhất định phải biết rõ ràng, hai người kia thế nào chết cháy. Dương Vũ có thể biết.” Liễu Duyệt lái xe hướng trung học Cẩm Tú,

Dương Lập Minh nói “Anh thấy đừng nhúng tay vào chuyện này thì hay hơn. Biết người là do Tôn Dương giết, chúng ta chỉ cần làm tốt phận sự của mình, là tốt rồi. Dương Lập Minh nhìn Liễu Duyệt, tiếp tục nói: “Không quan tâm người ta chết thế nào, có khi bị ma pháp chết cháy không chừng.”

“Sư huynh.” Liễu Duyệt không vui nhìn Dương Lập Minh. Nàng không thích thái độ này của Lập Minh trong công việc. “Chuyện này có nhiều nghi vấn lắm, em phải biết được rõ ràng mọi chuyện.”

Lúc này chuông điện thoại vang lên.

Dương Lập Minh rút điện thoại từ trong túi, nghe. “Đừng vậy, ừ, chúng tôi đến trung học Cẩm Tú tìm học sinh, ừ, tốt.” Dương Lập Minh đưa đi động cho Liễu Duyệt.

“Cục trường, muốn em nghe điện thoại.”

“Chuyện gì?” Liễu Duyệt một tay lái ô-tô, một tay cầm lấy điện thoại, hỏi.

“Em nghe đi sẽ biết ngay thôi.” Liễu Duyệt nghi ngờ nhìn Dương Lập Minh, đem điện thoại đặt lên tai. “Uy, ừ, Em đang đi tìm Dương Vũ kia.”

“Tại sao? Em thấy chuyện này có nhiều điểm nghi vấn, Dương Vũ kia cũng có liên quan.” “Không được? Hừ!” Liễu Duyệt hằm hừ tắt điện thoại, ném về phía Lập Minh.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Dương Lập Minh nhận lấy nói.

“Hừ, gã Tôn Dương kia nói chúng ta không thể nhúng tay vào chuyện này. Em muốn nhìn thử xem, gã Tôn Dương kia rốt cuộc có chức vụ gì.” Liễu Duyệt vừa nói, vừa quay trở lại cục.

Hầm hừ dừng xe, Liễu Duyệt lạnh tanh bước vào trong.

“Liễu Duyệt, mọi người đang ở phòng họp chờ em”. Vừa bước vào cục cảnh sát, có người thông báo với Liễu Duyệt. Liễu Duyệt lạnh lùng gật đầu, cất bước, hướng phòng họp đi tới.

Đẩy cửa phòng họp, Liễu Duyệt thấy Tôn Dương ngồi ở vị trí chủ trì, cục trưởng cục cảnh sát ngồi ở một bên. Đồng thời, những nhân vật trọng yếu đều có mặt đầy đủ.

Nhìn thấy Liễu Duyệt cùng Dương Lập Minh đi vào, Tôn Dương khẽ gật đầu, đứng lên nói: “Tốt lắm, hiện tại đã có mặt đông đủ, chúng ta bắt đầu.”

Nhìn mọi người, Tôn Dương nói: “Tôi tin tưởng các vị ở đây tất cả đều là tinh anh, đã tiếp nhận qua rất nhiều án tử. Với việc xuất hiện của tôi, ắt hẳn mọi người nhất định đang rất tò mò về thân phận của tôi.” Vừa nói, Tôn Dương có ý nhìn về phía Liễu Duyệt và Dương Lập Minh.

“Trước tiên, tôi giới thiệu sơ lược về bản thân, tôi là Tôn Dương, cũng làm việc cho quốc gia như mọi người.” Tôn Dương nhìn xung quanh, tiếp tục nói: “Tôi là người của cục an ninh quốc gia, không giống mọi người điểm này”.

“Cục an ninh quốc gia?”. Mọi người tất thấy đều kinh ngạc khi biết Tôn Dương là người của cục an ninh quốc gia. Mọi người đều biết đó là thanh lợi khí của quốc gia, đặc biệt chịu trách nhiệm về mảng tình báo... Liễu Duyệt, lại càng kinh ngạc hơn, nhìn Tôn Dương. “Không trách được tại sao thân bí như vậy, nguyên lai là người của cục quốc an. Không biết hắn và cái án tử trước kia có liên hệ gì không?”

“Mọi người đều biết tôi có nhiệm vụ của cục an ninh quốc gia, sở dĩ triệu tập tất cả mọi người tới đây họp, chính là muốn cùng mọi người đóng góp ý kiến.”

“Tập trung nào, chuyện xảy ra tối hôm qua, ắt hẳn mọi người đều có nghi vấn.” Tôn Dương đưa mắt nhìn mọi người, “Bọn họ là người của Đại Sa bang.”

“Đại Sa bang?” Mọi người lộ vẻ ngạc nhiên, liếc nhau một cái, nghị luận. “Đại Sa Bang không phải là tổ chức hắc đạo ở đây sao? Lần này lại gây ra chuyện náo loạn gì rồi? Thậm chí ngay cả đặc công của cục quốc an cũng phải ra mặt.” Liễu Duyệt thấp giọng hỏi Dương Lập Minh.

“Từ từ nghe hắn nói thế nào đã.” Dương Lập Minh cũng muốn biết rõ.

Đợi cho mọi người bình tĩnh lại, Tôn Dương tiếp tục nói: “Đại Sa bang, chắc ai cũng biết, bọn chúng là một tổ chức hắc đạo, một tổ chức mà không chuyện ác nào không làm! Tôi không biết, tại sao Đại Sa bang lại có thể tồn tại ở đây lâu đến như vậy, các người ở đây không có hành động gì với việc làm của bọn chúng.” Tôn Dương càng nói càng nghiêm nghị, cuối cùng chất vấn.

Bị Tôn Dương chất vấn như vậy, tất cả đều cảm thấy trên mặt nóng bừng, khó chịu. Đây không phải là trước mặt đánh bọn họ một bạt tai thật đau hay sao? Không phải bọn họ không muốn động thủ đối với Đại Sa bang, mà là, bọn họ không thể làm gì được, bọn họ căn bản là không có khả năng gây ảnh hưởng gì Đại Sa bang! Theo tình báo, Đại Sa Bang không hẳn là một tổ chức hắc đạo đơn giản như vậy!

“Lần này tôi xuống đây là vì chuyện của Đại Sa bang, ba người tôi hôm qua là do tôi giết.” Nhìn mọi người, Tôn Dương lạnh lùng nói: “Chuyện Đại Sa bang hoàn toàn do cục quốc an chúng tôi xử lý, các người không nên tham dự. Các người chỉ cần đem tất cả tin tức tình báo có được cung cấp cho chúng tôi là được rồi.

“Tôi hi vọng các người quản lý tốt người của mình, không nên nhúng tay gây loạn, không nên phá hỏng kế hoạch của cục quốc an. Đúng rồi, mấy ngày tới, chúng tôi chuẩn bị động thủ đối với Đại Sa bang, các người chuẩn bị hoàn tất nhân lực, chuẩn bị thu thập tàn cuộc!”

Sắc mặt mọi người càng lúc càng khó coi. Lời nói của Tôn Dương không phải hiển nhiên xem thường họ hay sao? Mọi người cũng hiểu chuyện của mình, thật sự họ không có năng lực động tới Đại Sa Bang kia!

“Còn có ý kiến nào khác nữa không. Hắn quét mắt nhìn mọi người, chuẩn bị kết thúc cuộc họp.

“Tôi có!” một giọng nữ thanh thoát vang lên, Tôn Dương nhìn sang, người vừa nói là Liễu Duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 64: Tôn Dương Mời.

“Xin hỏi tiểu thư, cô có gì phản đối?” Đặt hai tay lên bàn, khom người về trước, Tôn Dương nhìn Liễu Duyệt hỏi.

“Tôi có thể tham gia hoạt động lần này của các người không?”. Liễu Duyệt không để ý ánh mắt Lập Minh bên cạnh, đứng lên, nhìn Tôn Dương nói.

Lúc này nghe Tôn Dương nói như vậy, Liễu Duyệt âm ức! Mặc dù Tôn Dương cũng không có nói bọn họ không dùng được những người này. Nhưng giữa những lời của Tôn Dương trong lúc đó để lộ ra ý tứ nói bọn họ đúng là vô dụng! Xem thường bọn họ.

Tôn Dương nói đúng. Tuy nhiên, Liễu Duyệt không ngăn được tức giận!

“Rất tốt” Tôn Dương nhìn Liễu Duyệt cười, “Tôi phục tinh thần của cô, nhưng lần hành động này cô không tham gia được”. Tôn Dương nghiêm mặt, kiên quyết cự tuyệt đề nghị của Liễu Duyệt

“Tại sao?” Liễu Duyệt lạnh lùng nhìn Tôn Dương chất vấn.

“Vi hành động lần này cần giữ bí mật! Tuyệt đối không thể tiết lộ nửa lời ra ngoài, cô không thể tham gia.”

Liễu Duyệt càng thêm tức giận, ý Tôn Dương nói chỉ cần bọn họ tham gia sẽ tiết lộ tin tức ngay! Điều này logic cái gì.

“Hết việc rồi, giải tán. Đúng rồi, cuộc họp hôm nay nhất định phải giữ bí mật! Muốn thành công thì không được tiết lộ nửa lời.

Đã mấy ngày trôi qua.

Thứ bảy, Dương Vũ từ sân bóng rổ trở về ký túc xá, Chu Quân liền nói với Dương Vũ: “Dương Vũ, lúc này có người gọi điện thoại tìm mày, nói là chờ ở cửa trường học.”

“Ai vậy? Có nói là chuyện gì không?” Dương Vũ vừa thay quần áo vừa nói.

“Không biết, chỉ nói là bạn cũ của mày, ra ngoài là biết ngay.”

“Chưa xưng tên?” Dương Vũ vừa hỏi vừa đi vào WC. Mới vừa đánh bóng xong trở về, dù đang là mùa Đông, Dương Vũ vẫn muốn tắm một chút.

“Không nói gì, mày ra ngoài nhanh đi, hấn chờ ở cửa trường học.”

“Uhm, tao biết rồi.”

Rửa mặt thật sạch, Dương Vũ nghi ngờ đi về phía cửa trường học. Chẳng lẽ là Hoàng lão? Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng, trước kia, khi Hoàng lão có việc đều trực tiếp cho người đến tìm.

Dương Vũ ra tới cửa trường học, không thấy Hoàng lão ngồi đâu cả, nhìn quanh cũng không thấy người nào. Dương Vũ bực mình.

“Dương Vũ, bên này.” Từ bên trái cửa trường bỗng vang lên. Dương Vũ quay đầu nhìn lại, là Tôn Dương.

“Anh Tôn, tìm em có việc gì?” Dương Vũ bước chậm rãi, hỏi.

“Ha hả, tìm em tâm sự thôi, sẵn tiện mời dùng com, cảm ơn lần trước đã cứu mạng.” Vừa nói Tôn Dương vừa quay đầu xe lại.

“Ha hả, anh khách sáo quá.” Dương Vũ ngượng ngùng cười rồi lên xe Honda của Tôn Dương.

“Lần này hẹn em ra ngoài, ngoại trừ cảm ơn có ơn cứu mạng, còn có chuyện khác.” Tại khách sạn, sau khi gọi thức ăn, Tôn Dương nhìn Dương Vũ nói.

“Còn có chuyện gì?” Dương Vũ đã sớm đoán Tôn Dương nhất định còn có chuyện khác, thuận miệng hỏi luôn.

Nhìn Dương Vũ, Tôn Dương không trả lời, cũng không giải thích. “Em có suy nghĩ không tốt?”

“Suy nghĩ? Mà suy nghĩ cái gì?” Dương Vũ không giải thích được nhìn Tôn Dương hỏi.

“Ha hả, lần trước có nói cho em biết”.

“Lần trước nói? Cũng không nói gì a?” Dương Vũ nghi hoặc nhìn Tôn Dương, lần trước Tôn Dương cho Dương Vũ về suy nghĩ thật kỹ mà thôi, Dương Vũ không hiểu phải suy nghĩ cái gì.

“Xem ra em vẫn chưa hiểu được, đang tò mò thân phận của anh sao?” Tôn Dương không đáp hỏi ngược lại.

.

Dương Vũ gật đầu, hấn đã sớm nghĩ đến thân phận Tôn Dương.

“Thử nghĩ xem, với bản lĩnh của em hiện nay, chẳng lẽ em không muốn dùng bản lĩnh của mình đi làm một ít chuyện sao? Chẳng lẽ em để cho bản lĩnh của em cứ như vậy chỉ lãng phí vô ích?” Tôn Dương vẫn không trả lời Dương Vũ, làm cho Dương Vũ càng thêm buồn bực.

“Em có nghĩ qua, hiện giờ là anh hùng không đất dụng võ. Không thể so với trước kia, nếu là trước đây còn dùng chút bản lĩnh của mình đi hành hiệp trượng nghĩa, cướp giàu giúp nghèo. Giờ nếu mà làm như vậy.... Chỉ sợ trở thành người bệnh thần kinh thôi. Hơn nữa, pháp luật cũng không cho phép làm như vậy.” Dương Vũ trầm ngâm, hấn không phải là không có nghĩ tới những vấn đề này, nhưng hiện tại những bản lĩnh này không được dùng đúng chỗ.

“Nếu như anh cho em một nền tảng, một thân phận, có thể thi triển bản lĩnh ... em có đồng ý làm không?” Tôn Dương nhìn Dương Vũ nói

“Phải xem đó là chuyện gì rồi, chuyện phạm pháp loạn kỷ cương tuyệt đối không làm”

“Ha hả, em biết anh làm việc cho chính phủ mà, làm sao muốn em làm chuyện này, ý anh là, nếu anh cho em một thân phận như anh ... em có hứng thú không?”

“Ý anh, muốn em gia nhập chính phủ, vì chính phủ làm việc?” Dương vũ trong lòng thoáng động, nhìn Tôn Dương hỏi.

“Đúng.”

“Cụ thể là làm gì? Nhưng em bây giờ còn muốn học tiếp, việc này có vẻ không dễ dàng.”

“Em cứ yên tâm, nếu như em gia nhập thì mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn. Chuyến đi này anh em mình được hoàn toàn tự do. Nghe lời anh, bình thường không có chuyện gì để làm. Đến lúc làm nhiệm vụ mới ra ngoài. Nhưng chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, nên anh hi vọng em suy nghĩ cẩn thận hơn.”

“Vì chính phủ làm việc?” Thật ra, Dương Vũ cũng hi vọng có ngày làm việc cho chính phủ. Mà hấn lại không rõ ý tứ của Tôn Dương. Cho đến giờ, hấn cũng chưa biết thân phận Tôn Dương là gì!

Q.2 - Chương 65: Hoàng Lão Đề Nghị

“Ý anh là em gia nhập tổ chức của anh?” Dương Vũ không biết thân phận Tôn Dương, cũng không biết làm công việc gì, chỉ có thể dùng tổ chức để hình dung công việc của Tôn Dương.

“Đúng vậy.” Tôn Dương gật đầu.

“Em suy nghĩ đã.” Dương Vũ nhìn Tôn Dương nói. Không biết tại sao Tôn Dương mời mình vào tổ chức, nhưng Dương Vũ biết nhất định là Tôn Dương nhìn thấy kỹ năng nào đó trên người mình, nói không chừng là nhìn thấy dị năng của mình.

“Sau khi tham gia, dị năng và cổ võ của em sẽ có cơ hội để phát huy, chúng ta có thể cho em một thân phận, có quyền lực tuyệt đối.” Tôn Dương nhìn Dương Vũ, nói.

Hắn không nghĩ là dụ dỗ Dương Vũ gia nhập tổ chức, mà thấy Dương Vũ là một nhân tài, không muốn lãng phí vô ích tài năng này.

Tôn Dương có ý niệm tiên hạ thủ vi cường trong đầu. Tục ngữ có câu, là vàng bất luận ở đâu cũng sẽ sáng! Dương Vũ, một nhân tài như vậy tuyệt đối không bị mai một trong biển người mờ mịt, sớm hay muộn cũng có ngày bị tổ chức khác phát hiện.

Thay vì để cho Dương Vũ gia nhập những tổ chức khác, thay vì để cho Dương Vũ bị những tổ chức xấu trong xã hội lôi kéo biến thành người xấu, không bằng hiện tại mạo hiểm xuống tay trước, đem Dương Vũ về phía mình rồi hãy nói.

Ngọc bắt trác bắt thành khí, huống chi là nhân tài Dương Vũ?

Tôn Dương cũng không nhất định bắt Dương Vũ phải gia nhập ngay. Nếu Dương Vũ từ chối hắn cũng không miễn cưỡng. Nếu Dương Vũ cự tuyệt .. tài liệu của hắn ở chỗ Tôn Dương, sẽ bị chú ý. Tôn Dương tuyệt đối không thể để hắn bị các thế lực đen thu nạp mà không quản.

Trong lòng Dương Vũ nổi sóng. Nếu gia nhập tổ chức như Tôn Dương nói thì cuộc sống nhất định sẽ kích thích đặc sắc! Có nguy hiểm hay không hắn cũng không thêm để ý, hắn chỉ để ý đến an nguy người nhà và bạn bè.

Dù không biết thân phận Tôn Dương cùng tổ chức của hắn như thế nào, nhưng hiện tại Dương Vũ biết, hắn đang làm công việc có độ nguy hiểm cao. Theo lời Tôn Dương, mọi thời khắc đều có thể nguy hiểm mà bỏ mạng.

Tất cả đều nằm trong tính toán của Dương Vũ, hắn thích chính là sự mạo hiểm kích thích phía sau của công việc này! Đòi trước hắn sống đủ rồi. Cả đời đều bình thường như vậy.

Bây giờ mình đã sống lại, có được một thân thể cường lực, sao mình có thể giống như trước sống tầm thường như vậy? Theo đuổi kích thích, mạo hiểm, tự do tự tại mới là mục tiêu lớn nhất của mình.

Cuộc đời này không làm chuyện oanh oanh liệt liệt uống công ta sống lại!!

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Dương Vũ ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn Tôn Dương nói: “Nếu em gia nhập với các anh thì có lợi ích gì? Gia đình em có gặp nguy hiểm gì không?” Có lợi hay không, chủ yếu là vấn đề an toàn của người nhà và bạn bè.

“Ha ha, em yên tâm, chỉ cần em gia nhập là sẽ có phụ cấp, phúc lợi chỉ cần nghĩ đến sẽ có đủ. Dù không làm nhiệm vụ, mỗi tháng cũng có lĩnh tiền lương cố định.”

Nhìn Dương Vũ, Tôn Dương cười tiếp tục nói: “Em nếu lo lắng cho người nhà thì cứ yên tâm. Chỉ cần sau khi gia nhập, thân phận em là cơ mật! Người nhà cũng được bảo vệ.”

Dương Vũ dao động, hắn vẫn không thể quyết định, “Như anh nói có tiền lương?”

“Ha ha, phải xem biểu hiện và năng lực, khi đã gia nhập vào thì tiền lương tuyệt đối không thấp so với thành phần tri thức bình thường! Em vẫn có thể tiếp tục đi học, công việc sau khi gia nhập dĩ nhiên có, nhưng điều kiện tiên quyết là thời gian sẽ thích hợp cho em làm nhiệm vụ.”

“Chả trách anh nhàn nhã vậy.” Dương Vũ nhìn Tôn Dương, “Thì ra có đãi ngộ tốt như thế.” Dương Vũ làm bầm, bỗng nhiên hắn phát hiện ra khi Tôn Dương nói chuyện có một chút mâu thuẫn: “Anh nói ‘chúng ta’, vậy ‘chúng ta’ là có ý gì? Chẳng lẽ cái tổ chức này không phải là đãi ngộ như nhau sao?”

“Dĩ nhiên là không phải rồi, chỉ những người như chúng ta mới có, ha ha, sau khi gia nhập sẽ biết.” Tôn Dương lảng tránh.

“Cho em suy nghĩ mấy ngày.” Dương Vũ trầm mặc.

“Cho em mấy ngày suy nghĩ, nếu như trong mấy ngày này suy nghĩ thấu đáo, em còn có thể trải qua một thử nghiệm kích thích chưa từng thấy, tuyệt đối sẽ làm tăng nhiệt huyết.” Tôn Dương cười thần bí.

“Kích thích gì?” Dương Vũ nhìn Tôn Dương, không hỏi, cho dù hỏi Tôn Dương nhất định cũng sẽ không nói.

Họ ăn chậm rãi, lúc sau, Tôn Dương lái xe đưa Dương Vũ về trường học.

Ngày thứ hai, tại biệt thự Hoàng Lão.

“Hoàng lão, chuyện là như vậy, giờ cháu muốn nghe ý kiến của ông.” Trong thư phòng, Dương Vũ đem chuyện Tôn Dương mời mình nói cho Hoàng Lão biết.

“Cháu thật muốn nghe ý kiến của ông?” Hoàng lão nhìn Dương Vũ nghiêm túc hỏi

“Đúng vậy.” Dương Vũ gật đầu, trong lòng do dự không ít, hẳn mong có người cho ý kiến! Dĩ nhiên, chuyện này tuyệt đối không để cho người nhà biết, nếu không với nguy hiểm như vậy người nhà hẳn tuyệt đối sẽ không cho hắn đi làm công việc mạo hiểm này.

“Ông chỉ có thể cho cháu một lời khuyên. Ông muốn hỏi cháu một vấn đề, chuyện này có đáng giá hay không? Sau này sẽ không hối hận chứ? Nếu như cháu nói không muốn cứ tầm thường như vậy cả đời mà muốn ra ngoài trải qua một phen kinh nghiệm. Còn nếu như cháu chỉ muốn yên ổn .. cũng được, chờ sau khi cháu tốt nghiệp ông có thể sắp xếp cho cháu một công việc đảm bảo cả đời này trôi qua an nhàn. Chẳng qua là, cháu cảm thấy hai sự lựa chọn này cháu thích hợp với loại nào?” Hoàng lão nhìn Dương Vũ, trên mặt hơi lộ ra chút nghiêm túc.

“Mạo hiểm kích thích hay yên ổn bình thường, đều là quyết định ở cháu.”

“Đúng vậy a, có đáng giá hay không? Theo đuổi kích thích mạo hiểm mới là mình !”

“Nếu lo lắng về vấn đề an toàn của người nhà, không yên lòng về lời hứa của Tôn Dương, Ông cũng có năng lực bảo vệ người nhà của cháu an toàn.” Hoàng Lão nói câu này vô tình ám hiệu Dương Vũ nên theo đuổi kích thích mạo hiểm khi còn sống.

“Cháu biết rồi. Cảm ơn ông.” Dương Vũ lộ vẻ kiên định, hẳn đã biết sau này con đường mình muốn đi như thế nào.

Chính là quyết định lúc này của Dương Vũ, sau này mới có truyền kỳ về hắn khi còn sống! Sẽ sớm xuất hiện rất nhiều những chuyện kích thích mạo hiểm! Quyền sách cũng chính thức bắt đầu câu chuyện **!

Bạn mong đợi sau này Dương Vũ đem đến kích thích mạo hiểm như thế nào? Bạn mong đợi quyền sách mang đến câu chuyện đặc sắc ra sao? Xin mời mọi người ủng hộ nhiều hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 66: Tổ Hành Động Đặc Biệt

“Ha ha, quyết định?” Sắc mặt nghiêm túc biến mất, thay vào đó là nụ cười hòa nhã, Hoàng lão nhìn Dương Vũ hỏi.

“Đúng vậy, đã quyết định.” Trong đôi mắt Dương Vũ hiện lên sự quả quyết kiên định.

“Đúng rồi, Hoàng lão.” Dương Vũ nhìn Hoàng lão với chút kỳ lạ, “Sao ông không hỏi Tôn Dương kia rốt cuộc thuộc tổ chức gì? Không sợ cháu gia nhập tổ chức tà giáo sao?” Dương Vũ phản ứng, Hoàng lão có vẻ rất yên tâm về mình.

“Ha ha, cho dù ông có hỏi, cháu cũng không biết. Cũng giống như không hỏi.” Hoàng lão nhìn Dương Vũ chế nhạo.

“Vậy cũng phải.” Dương Vũ ngượng ngùng cúi đầu, hôm nay có thể khám phá ra nhiều chuyện.

“Hơn nữa, ông tin tưởng cháu.” Hoàng lão nhìn Dương Vũ, cười hòa nhã.

Thấy nụ cười của Hoàng lão, Dương Vũ cảm động. Chỉ có một câu “Ông tin tưởng cháu!” Lời này quý giá hơn bất kỳ lời nói nào Dương Vũ từng nghe. Gặp nhau khá nhiều trong thời gian qua, vậy mà Hoàng lão chưa bao giờ hỏi tới chuyện riêng của Dương Vũ, cũng như Dương Vũ chưa bao giờ nói về bản thân.

Quan hệ của họ không phải là thầy trò, nhưng lại hơn hẳn thầy trò. Nghiêm chỉnh mà nói, Dương Vũ luôn coi Hoàng lão là sư phụ, một người lắng lắng quan tâm đến mình.

Hoàng lão xem Dương Vũ như là đồ đệ của mình, đem sự quan tâm của mình mà đối đãi với hậu bối, thậm chí không thua kém gì với cách đối đãi Nhã Tư.

Quan hệ của hai người rất tình tế, hẳn không hề biết thân phận của Hoàng lão. Mà Hoàng lão cũng không can thiệp chuyện riêng tư của hắn, cũng như gia đình không biết cuộc sống hiện tại của hắn. Không biết được.

Với mối quan hệ như vậy, Dương Vũ có chuyện là tìm đến Hoàng lão trước tiên. Tuy không phải người nhà nhưng Hoàng Lão cũng như một gia trưởng.

“Ha ha, hôm nay là chủ nhật, cháu ở lại ăn cơm tối rồi hãy về?” Hoàng lão cười hỏi.

“À không được. Cháu còn phải trở về lớp.” Dương Vũ lúc này có chút mong đợi, nói đúng hơn là đang nóng lòng.

“Ha ha. Lão xem cậu có vẻ nóng lòng muốn liên lạc với Tôn Dương. Năng lực của cậu bây giờ có chuyện gì phải gấp gáp chứ?”

“Bị nói trúng rồi.” Dương Vũ cười ngượng, “Nếu như vậy thì chờ một lát rồi nhờ Tiểu Lâm đưa trở về.”

Lát sau, Dương Vũ cáo từ Hoàng lão rồi nhờ Tiểu Lâm đưa về quán rượu hôm qua. Hắn có hẹn Tôn Dương gấp mặt ở đây.

Vào không bao lâu thì Tôn Dương cũng vừa tới. Vừa vào nhìn thấy sắc mặt Dương Vũ thì trong lòng hắn biết được có điều thú vị, ngồi đối diện với Dương Vũ, rồi nói: “Sao rồi? Suy nghĩ ra sao rồi?”

“Đã quyết định.” Dương Vũ nhìn Tôn Dương, nét mặt lộ vẻ kiên nghị.

“Em quyết định gia nhập tổ chức.” Dương Vũ nhìn Tôn Dương, nhấn mạnh từng chữ.

“Tốt!” Tôn Dương đột nhiên đứng lên, nét mặt rạng rỡ, nhìn Dương Vũ rồi đưa tay phải ra bắt: “Hoan nghênh em đã gia nhập.”

Dương Vũ cũng đứng lên, bắt tay Tôn Dương, sau đó ngồi xuống. Dương Vũ ngẩn người nhìn Tôn Dương.

Thấy ánh mắt Dương Vũ, Tôn Dương sững sờ. Sau phản ứng đó, nét mặt giãn ra: “Em đã gia nhập thì anh cũng nói sơ một chút về tổ chức.”

“Phía sau tổ chức của chúng ta là cục an ninh của nước Hoa Hạ, trực tiếp dưới sự lãnh đạo của tổ chức tình báo quốc gia.”

“An ninh quốc gia?” Dương Vũ kinh hãi hô lớn. Mặc dù hắn chưa tiếp xúc qua Cục an ninh quốc gia, nhưng đã được nghe nói tới. Cục an ninh quốc gia chính là tổ chức tình báo duy nhất được chính phủ công khai của nước Hoa Hạ.

Cục an ninh quốc gia cũng chính là tình báo đặc công. Như vậy, Tôn Dương cũng thuộc về đặc công rồi?

“Không sai, anh chính là đặc công.” Vì đây là phòng riêng trong tửu điểm nên Tôn Dương đã kiểm tra trước về an ninh. Không kiên sợ, mới nói: “Nhưng anh cũng chỉ là một đặc công bình thường.”

Dương Vũ không nói gì, nhìn Tôn Dương chờ sự giải thích. “Anh thuộc về tổ hành động đặc biệt của cục an ninh quốc gia. Mà em cũng sẽ trở thành một thành viên trong tổ.”

“Tổ hành động đặc biệt không giống với đặc công bình thường. Tổ viên của tổ hành động đặc biệt, ngoài việc phải hiểu rõ thủ đoạn căn bản của đặc công, mà thân thủ nhất định phải cao cường. Bởi vậy chúng ta không giống với loại đặc công bình thường. Đặc công bình thường thì phải phụ trách dò hỏi tình báo vân vân...”

“Chúng ta còn phải xử lý những chuyện không bình thường, giống như chuyện buổi tối hôm trước. Đặc công bình thường không có cách nào đối phó với loại người như bọn họ, nên cần tổ hành động đặc biệt của ta ra tay.”

Sau khi nghe Tôn Dương giải thích, Dương Vũ mới hiểu được sự khác biệt giữa tổ hành động đặc biệt và tổ đặc công bình thường. Nói cho cùng, tổ hành động đặc biệt là người ra mặt cuối cùng để đối phó chủng loại kia.

Thường thường, mặt sau khó giải quyết và nguy hiểm nhất.

“Nhưng đối với đặc công em có chút không hiểu cho lắm?”

“Ha ha, không sao. Vì em gia nhập sau, tổ chức sẽ huấn luyện đặc biệt cho em. Việc này không cần phải lo lắng. Bây giờ làm cho xong những việc muốn làm, rồi vài ngày sau trở về huấn luyện”

“Về phía trường học?” Dương Vũ mặc dù không lo lắng về việc học tập của mình, nhưng không xin phép thì không được.

“Đến lúc đó, anh sẽ cho người đến trường học nói một tiếng.” Tôn Dương cười rồi tiếp tục: “Vài ngày sau chúng ta có hành động, không biết em có hứng

thú tham gia không?”

“Có!” đương nhiên là có hứng thú rồi. “Không biết hành động gì? Em cũng có thể tham gia?”

“Ha ha, giống lần trước, bắt giữ ba người có liên quan. Và chỉ cần giữ an toàn cho mình là được rồi.” Tôn Dương cười nói, tương đối vui vẻ với chuyện Dương Vũ gia nhập.

“Đúng rồi. Em bây giờ chưa phải là thành viên chính thức. Chờ sau lần hành động này, em theo anh về làm một vài thủ tục.”

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 67: Long Tổ

“Anh nói mấy ngày nữa sẽ hành động?” Dương Vũ lộ vẻ chờ đợi.

“Ha ha. Chuyện này không nóng nảy được. Chẳng lẽ em không muốn biết về thù lao và cụ thể công việc phải làm là gì sao?” Tôn Dương nhìn Dương Vũ cười.

Dương Vũ cười ngược, Hắn đúng là quá nóng lòng. Ngay cả những chuyện này cũng quên hỏi. “Thù lao sẽ như thế nào?”

“Thù lao tạm thời chưa biết vì em chưa có thân phận chính thức nên khó mà nói. Hiện tại thù lao tuyệt đối không ít đâu.”

“Thôi để anh nói cho em biết trước là chúng ta được đãi ngộ ra sao. Là như vậy, tổ hành động đặc biệt đãi ngộ được chia làm hai bộ phận, một là tiền lương, còn lại là tiền thưởng. Mỗi lần làm nhiệm vụ sẽ được trả thù lao còn sau là tiền thưởng... Nói chính xác là sau khi em liều mạng về sẽ được tiền thưởng.”

“Tiền thưởng tùy thuộc vào mức độ khó dễ của nhiệm vụ. Chỉ cần hoàn tất một nhiệm vụ bình thường thì ít nhất sẽ có tiền thưởng khoảng mấy vạn. Nếu như hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt khó khăn, thì số tiền thưởng sẽ cao đến mấy trăm vạn!”

“Mấy trăm vạn?” Dương Vũ chắc lưỡi nhìn Tôn Dương, có vẻ không tin. Trong lòng thầm nghĩ: “Thì ra tiền mà nhân dân cả nước đóng thuế được sử dụng vào đây.”

“Ha ha. Đó là bình thường. Em là người có dị năng, nên anh tin tưởng rằng em hiểu rõ cái thế giới này hơn so với người bình thường. Mỗi lần chúng ta xuất hành làm nhiệm vụ thì có người nào không phải liều mạng đâu? Nhưng cũng phải nói, tổ viên trong tổ hành động đặc biệt của chúng ta vốn không có nhiều.”

“Không có nhiều?” Dương Vũ thấy kỳ lạ. Hắn biết trong cái thế giới này, người có cổ võ cùng với người có dị năng không phải là ít.

“Đúng vậy. Em nghĩ đất nước chúng ta lại có thể lung lạc nhiều nhân tài như vậy sao? Một số nhân tài được gia tộc bồi dưỡng, một số có hiệu lực trên giang hồ. Còn một số không muốn tham gia. Nguyên nhân chủ yếu là tổ hành động đặc biệt không giữ được nhân tài.” Tôn Dương, thất vọng nuối tiếc.

“Tại sao?” Dương Vũ tò mò hỏi.

“Những người ưu tú trong tổ hành động đặc biệt của chúng ta đều bị một tổ chức thần bí của nước Hoa Hạ, gọi là Long Tổ, lấy đi hết.” Tôn Dương lộ vẻ dăm chiêu, nhưng đồng thời lộ ra một chút hâm mộ.

“Long Tổ?” Dương Vũ nhảy dựng lên, trong lòng hiểu rõ đây là một tổ chức thần bí mạnh nhất của Hoa Hạ.

“Đúng vậy, Long Tổ! Một tổ chức có những cường giả xuất sắc.” Về mặt Tôn Dương có chút mong mỏi. Tôn Dương nhìn Dương Vũ chột nói: “Với tư chất của em, tương lai có thể gia nhập vào Long Tổ!”

“Anh nói sao?” Dương Vũ tràn đầy hi vọng.

“Ha ha. Chờ khi thực lực mạnh lên thì sẽ biết.” Tôn Dương không nhắc chuyện Long Tổ nữa. “Mỗi lần chúng ta hành động đều phải liều mạng, chúng ta có thù lao cao một chút cũng là hợp lý.”

Dương Vũ gật đầu, hiểu rõ đạo lý này. Nhìn Tôn Dương, Dương Vũ bỗng có hứng thú với tiền thưởng nồng hậu của nhiệm vụ lần này. “Vậy tiền thưởng của nhiệm vụ lần này là bao nhiêu?”

“Ha ha. Khó nói lắm, chủ yếu tùy theo hành động. Về phần tiền lương căn bản thì ít nhất hàng năm cũng có mười mấy vạn.”

Trái tim Dương Vũ đập mạnh! “Nếu bây giờ em gia nhập thì sao?”

“Ha ha, thì ít nhất có mười mấy vạn vào năm đầu. Còn phải xem biểu hiện của em nữa. Năng lực càng cao thì lương càng cao.”

“Mười mấy vạn?” Đây là khái niệm gì? Dương Vũ kích động, “Minh có thể kiếm mười mấy vạn một năm.” Nếu là trước kia, thậm chí kiếp trước, Dương Vũ cũng không dám nghĩ tới.

Dương Vũ không phải là chưa thấy qua tiền, nhưng đột nhiên có thể kiếm đến mười mấy vạn, thì tâm tình rối loạn lên. Cảm giác như mua được tám vé số trúng mấy trăm vạn. Cái loại cảm giác phức tạp này ngoài trừ bản thân hẳn ra, người ngoài không có cách nào hiểu thấu được.

“Mười mấy vạn!” Trong đầu Dương Vũ xuất hiện hình ảnh vùng quê nơi cha mẹ hắn đang sinh sống. “Nếu mình có mười mấy vạn, cha mẹ sẽ không cực khổ nữa rồi. Mình sẽ xây nhà lầu, không cần ra ruộng cấy nữa.”

Nghĩ đến cha mẹ trong lòng Dương Vũ chua xót. Kiếp trước không có tương lai, Dương Vũ áy náy vô cùng. Còn bây giờ, mình cũng coi như là đã có tiền đồ.

Dương Vũ kiềm chế xúc động, ngẩng đầu nhìn về hướng Tôn Dương. Đúng lúc, Tôn Dương miệng nở nụ cười.

“Ha ha,” Tôn Dương cười, “Anh biết tâm trạng em đang xúc động. Nhớ năm xưa, bộ dáng của anh cũng giống em bây giờ. Tốt lắm, tạm thời mình không nói đến những chuyện này, sau này sẽ từ từ hiểu rõ ràng thôi. Bây giờ, anh sẽ nói với em một chút về hành động của mấy ngày sắp tới. Anh hy vọng em có thể giữ bí mật.”

Dương Vũ gật đầu, chuyện hắn làm mấy ngày trước đó cũng đủ để hắn phải giữ bí mật.

“Ba người lúc trước chúng ta giết là người của Đại Sa bang. Lý do nhóm hắn truy sát là vì anh lấy được danh sách của chúng.”

Sau khi Tôn Dương giải thích nội tình, Dương Vũ đã hiểu rõ. Thì ra Đại Sa bang thật ra là một bang phái hắc đạo. Trên thực tế, họ không có chuyện ác nào là không làm. Buôn ma túy, bán phụ nữ đều có tất.

Nhưng cảnh sát lại không có bằng chứng của Đại Sa bang, nên vẫn không làm gì được. Sau này, Đại Sa bang làm kinh động cấp trên. Cho nên, Tôn Dương được phái tới để nắm vững. Cuối cùng trải qua “thiên tân vạn khổ”, Tôn Dương mới lấy được chứng cứ.

Vì vậy hành động của mấy ngày sau chính là truy bắt người của Đại Sa bang.

“Em rất mong đợi!” Nghe Tôn Dương giải thích xong, Dương Vũ phấn khởi.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 68: Thuyết Phục Chung Lâm

Sau khi tạm biệt Tôn Dương, Dương Vũ một mình đi về trường học

“Làm như thế nào giải thích với bọn họ đây?” Dương Vũ trong lòng lo lắng. Theo lời Tôn Dương, Dương vũ không xác định được thời gian khi nào mới bắt đầu hành động. Mà khi ấy Dương Vũ nhất định phải đi. Như vậy Dương Vũ tất phải tạm thời rời trường. Hơn nữa, sau khi trở về Dương Vũ còn phải theo Tôn Dương làm thủ tục.

Theo Tôn Dương nói, đến lúc đó Dương Vũ còn phải chịu sự huấn luyện liên tiếp. Dương vũ không biết cần thời gian bao lâu nhưng hắn biết thời gian này chắc chắn sẽ không ngắn. Hiện tại hắn đang lo vì không biết làm sao giải thích với Chung Lâm.

Ngược lại bên phía trường học Dương Vũ không lo lắng. Bây giờ đang là giai đoạn lớp mười hai, trường học chắc chắn sẽ không cho phép Dương Vũ xin nghỉ học để trở về. Hơn nữa, nếu như Dương Vũ tự mình xin nghỉ học, trường học tất sẽ thông báo cho cha mẹ Dương Vũ, cách này không khác gì gián tiếp làm cho kế hoạch Dương Vũ càng thêm khó khăn. Bởi vì, Dương vũ biết chắc là gia đình hắn sẽ không cho hắn nghỉ học vô duyên vô cớ.

Nhưng những chuyện này để cho Tôn Dương đến nói liền có thể giải quyết dễ dàng. Nhưng đối với Chung Lâm vẫn đề có chút khó khăn.

Nói thật với Chung Lâm là không có khả năng, nhưng nếu muốn lấy cớ gì đó để làm Chung Lâm có thể tin tưởng! Trong khoảng thời gian ngắn, Dương Vũ thật đúng là tìm không được cái cớ gì.

Rất nhanh, giờ tự học buổi tối tiết thứ nhất đã hết. Dương Vũ kéo tay Chung Lâm đi đến sân bóng phía dưới.

“Dương Vũ, anh có tâm sự gì?” thời gian gần đây Chung Lâm thường bắt gặp Dương Vũ thất thần, nàng thấy không yên lòng, nhưng nàng vẫn không hỏi, lúc này rốt cuộc nàng vẫn không nhận được mà mở miệng hỏi.

Dương Vũ cúi đầu nhìn xuống đất, cả người dừng lại, cũng không lập tức trả lời Chung Lâm, hẳn chính là đang suy nghĩ phải mở miệng nói với Chung Lâm như thế nào.

“Dương Vũ, anh có phải gây ra chuyện gì rồi không? Hay anh có chuyện gì gặt em?” Chung Lâm lo lắng nhìn Dương Vũ.

Rốt cuộc, Dương Vũ ngẩng đầu lên, hai tay đặt lên vai Chung Lâm, ánh mắt kiên định nhìn Chung Lâm. “Một thời gian nữa anh sẽ rời trường học một thời gian”

"Tại sao? Về nhà sao? Một ngày hay là hai ngày?" Chung Lâm nhìn Dương Vũ ánh mắt như muốn hỏi. Dương Vũ lúc trước cũng hay thỉnh thoảng về nhà, bình thường đều là chủ nhật.

Dương Vũ lắc đầu, nói: "Anh không phải về nhà mà là anh muốn rời trường một thời gian ngắn."

“Tại sao? Anh muốn đi đâu?” Chung Lâm thắc mắc.

Dương Vũ tiếp tục lắc đầu nói: “Điều này anh tạm thời không thể nói cho em biết. Hơn nữa, anh cũng không biết anh sẽ rời đi bao lâu” Dương Vũ cuối cùng cũng không bịa chuyện qua loa lấy cớ trách trách với Chung Lâm, mà cũng không cần lấy cớ gì. Bởi vì, Dương Vũ cảm thấy hẳn không thể lừa dối nữ nhân mà hắn yêu.

Cho dù Dương Vũ chỉ dùng một câu: “không thể nói.” Nếu so sánh với việc muốn dùng cái gì làm cớ để lừa dối Chung Lâm vốn là tốt hơn rất nhiều lần.

"Tại sao, anh có chuyện gì gặt em? Tại sao không thể nói với em?" Chung Lâm gấp gáp, bờ mi cũng tràn đầy nước mắt.

“Chung Lâm, em đừng lo lắng... Anh không phải là cố ý gặt em, mà là chuyện này thật không thể nói.” Dương Vũ hai tay dùng sức nắm bả vai Chung Lâm, ánh mắt kiên định nhìn Chung Lâm nói

“Nếu như anh muốn gặt em, anh cũng sẽ không nói với em như vậy có phải không? Nếu như anh thật muốn gặt em, anh có thể liên tục viện cớ. Nhưng anh không có làm như vậy. Bởi vì anh không muốn lừa gặt em”

“Nhưng lần này anh đi, thật sự không thể nói cho em biết. Hiện tại thời cơ vẫn chưa đến. Đợi đến sau này, có lẽ là qua một thời gian nữa, đợi đến lúc thời cơ chín mùi anh sẽ đem sự thật đầu đuôi câu chuyện nói cho em. Có được hay không?”

“Không được.” Chung Lâm dùng sức lắc đầu, ánh mắt lộ ra vẻ đáng thương, lo lắng nhìn Dương Vũ.

“Chung Lâm, em nói cho anh biết, chúng ta yêu nhau thời gian dài như vậy rồi, anh đã bao giờ lừa gặt em chưa?” Chung Lâm lắc đầu.

“Anh có chuyện gì giấu giếm em chưa?” Chung Lâm lắc đầu lần nữa.

“Vậy em có tin anh hay không?” Dương Vũ tiếp tục hỏi.

"Em tin anh. Nhưng....."

“Vậy thì được rồi?” Dương Vũ ngắt lời Chung Lâm, tiếp tục nói: “Như vậy bây giờ xin em tiếp tục tin tưởng anh đi. Chuyện này anh không phải cố ý giấu giếm em. Hơn nữa, chuyện này đối với anh mà nói, có thể cả đời chỉ có cơ hội một lần như vậy. Chuyện này đối với anh sau này có ảnh hưởng rất lớn. Em cũng không muốn anh tiếp tục như vậy có đúng hay không?”

Chung Lâm gật đầu, nhưng trong nội tâm nàng vẫn không yên, nhìn Dương Vũ với ánh mắt cũng tràn đầy tình cảm lo lắng.

“Em không cần lo lắng, anh không phải đi làm chuyện xấu trái pháp luật. Ngược lại, anh đi làm chuyện quan trọng, đối với quốc gia cũng có nhiều chỗ tốt!”

“Chẳng lẽ anh đi vì dân trừ hại? Muốn làm đại hiệp sao?” Chung Lâm liếc Dương Vũ một cái và nói.

"Cũng gần như vậy." Dương Vũ trong lòng âm thầm nghĩ. Nhưng miệng không ra.

“Anh cam đoan với em, anh tuyệt đối không phải đi làm chuyện xấu, nếu như anh làm chuyện xấu như lời em nói... vậy hãy để cho anh chết không được từ tế!”

“Đừng nói lời ngu ngốc này.” Chung Lâm vội vàng lấy tay bịt miệng Dương Vũ, liếc Dương Vũ một cái, nói: “Chỉ là em rất lo lắng. Hơn nữa, đối với trường học anh giải quyết thế nào? Nếu như anh muốn đi... trường sẽ không cho anh nghỉ học đâu. Chẳng lẽ anh muốn trốn học mà đi?”

Nhìn thấy chung lâm đã bị mình thuyết phục, Dương Vũ trong lòng cao hứng, thần thần bí bí cười, nói: "Về mặt trường học anh tự có biện pháp giải quyết."

"Bất kể anh có biện pháp gì, nhưng sau khi anh đi, chuyện học tập của anh làm sao bây giờ? Hiện tại đang là thời gian quan trọng không được lơ là."

"Học tập sao? Chuyện nhỏ, sau khi thi tốt nghiệp trung học, anh nhất định sẽ thi đậu đại học Hoa Hạ. Em cũng phải cố gắng thêm chút nữa, nếu không em thi rớt đại học Hoa Hạ. Vậy thì .. sau này nếu có cô nào xinh đẹp theo đuổi anh. Anh .. anh cũng không dám bảo đảm ..." Dương Vũ nhìn Chung Lâm cười mà nói đùa.

"Hừ hừ , anh có gan thì thử xem" Vừa nói Chung Lâm hai tay hướng trên người Dương Vũ mà đánh. Nhưng Dương Vũ xoay người bỏ chạy. Chung Lâm liền đuổi theo không tha. Trên sân bóng, hai người chơi trò đuổi bắt ...

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 69: Bắt Đầu Hành Động

Hai ngày sau, Dương Vũ bị gọi lên văn phòng .

"Dương Vũ, bây giờ là thời điểm quan trọng sao em xin nghỉ nhiều vậy? Không rõ là bao nhiêu?" Chủ nhiệm lớp Lâm Nhã nhìn Dương Vũ hỏi.

"Em có một số việc phải làm gấp nên mới nghỉ nhiều vậy ạ." Dương Vũ nhìn Lâm Nhã, mắt tự nhiên.

"Sinh hoạt có gì khó khăn sao?" Lâm Nhã quan tâm hỏi.

"Không phải vậy." Dương Vũ nhìn Lâm Nhã ngượng ngùng cười nói. "Vậy là em gặp chuyện khó khăn rồi? Có thể tâm sự với cô, để xem có thể giúp gì cho em không ."

"Cảm ơn cô." Dương Vũ cảm động nói: "Em không gặp chuyện gì khó khăn, nhưng hiện em rất cần xin phép ạ. Ha ha."

Biết Dương Vũ không muốn nói chuyện, mà còn nhờ người xin phép thay, Lâm Nhã được thầy hiệu trưởng trực tiếp thông báo, mới biết Dương Vũ xin nghỉ phép dài như vậy.

Lâm Nhã lo Dương Vũ gặp chuyện khó khăn mới cho gọi đến hỏi rõ.

"Đã vậy, cô hi vọng trong thời gian nghỉ học em không quên việc ôn tập cuối khoá, thi tốt nghiệp trung học sắp đến rồi. Em phải nắm bắt thời gian."

"Dạ, cảm ơn cô, em hiểu rồi. Em xuống trước được không?" Đợi khi Lâm Nhã gật đầu, Dương Vũ trở về lớp.

"Chung Lâm, anh phải đi ngay." Dương Vũ nhìn Chung Lâm, nhẹ giọng, Chung Lâm lên tiếng. "Nhanh vậy sao?" Mặc dù biết Dương Vũ sắp phải đi xa, nhưng Chung Lâm không nghĩ sẽ nhanh đến vậy.

"Ừ, bây giờ anh phải đi rồi. Lúc không có anh ở đây em phải ôn thi thật tốt, đừng lo nhớ anh mãi đó." Dương Vũ tự miễn nói.

"Hừ hừ, anh tự tin thật, em nghĩ đến anh lúc nào? Em chưa bao giờ nghĩ đến anh." Chung Lâm liếc Dương Vũ, nói ngược lại.

"Hắc hắc, có thật không? Buổi tối em phải ngủ ngon nha." Dương Vũ nhìn Chung Lâm cười nói.

"Đi đi, em không nghe đâu. Anh còn chưa đi nhanh." Chung Lâm nhìn Dương Vũ dặn dò: " Dù anh làm gì đều phải nhớ bảo trọng thân thể."

"Anh hiểu rồi." Dương Vũ mỉm cười rồi liếc mắt nhìn Chung lâm, đi nhanh ra ngoài.

Sân trường vắng tanh, trừ một lớp thể dục, giáo viên cho khởi động bên ngoài.

Dương Vũ đi tới cổng trường, đã thấy Tôn Dương đợi sẵn ở đó.

Lên xe Honda, Tôn Dương liền chạy một mạch đến cục cảnh sát huyện. "Chúng ta đến cục cảnh sát?" Dương Vũ kinh ngạc hỏi.

Tôn Dương gật đầu, nói : “Hiện tại ta lập bộ chỉ huy ở ngay đây, tiện lợi và an toàn.” Theo sau Tôn Dương, Dương Vũ tiến vào cục cảnh sát.

Lần thứ hai Dương Vũ vào đây. Nhìn những cái mũ kê-pi, trong lòng Dương Vũ có cảm giác kỳ lạ. Lần đầu tiên vì bị hoài nghi mà được mời đến điều tra, bây giờ lấy thân phận tổ viên tham gia hành động để vào.

Thậm chí, thân phận hiện tại của Dương Vũ so với những người này còn cao hơn một chút! Mặc dù hắn còn chưa gia nhập chính thức vào tổ hành động đặc biệt, nhưng sự gia nhập của hắn là chuyện khẳng định. Tuy nhiên, Nếu gia nhập tổ hành động đặc biệt, thân phận của hắn so sánh với những cảnh sát bình thường này có phần cao hơn.

“A, Dương Vũ, sao vậy? Em đắc tội với hắn à?” Vừa bước vào cục cảnh sát, Dương Vũ đã nghe giọng nói quen thuộc từ phía trước vọng đến.

Quay sang, đúng lúc nhìn thấy Liễu Duyệt đi tới. Trên mặt đầy vẻ kinh ngạc. Nhìn Liễu Duyệt, Dương Vũ lộ vẻ xấu hổ, không biết trả lời thế nào cho phải.

“Em ấy không phạm tội cũng không đắc tội, tôi mời em ấy tham gia hành động thôi.” Tôn Dương liếc Liễu Duyệt, lãnh đạm nói.

“Tham gia hành động?” Liễu Duyệt kinh ngạc nhìn Dương Vũ. Từ phía sau có người đi ngang qua và gật đầu chào.

Một lúc sau, Liễu Duyệt mới kịp phản ứng, cô không can tâm. “Tại sao một học sinh trung học như Dương Vũ lại có thể tham gia hành động mà mình với thân phận là cảnh sát thì không được? Hắn mạnh hơn mình sao?”

Liễu Duyệt càng nghĩ càng thấy khó chịu, liền xoay người đi theo vào.

Vào phòng họp lúc này đã chật kín người. Dương Vũ nhìn sang có ít nhất hai mươi người! Thấy Tôn Dương vào, tất cả gật đầu chào hỏi.

“Dương Vũ, ngồi đi.” Tôn Dương chỉ vào một chỗ trống nói với Dương Vũ. Dương Vũ gật đầu, đi tới ngồi xuống. Tôn Dương giới thiệu: “Tôi xin giới thiệu với mọi người, đây là Dương Vũ, đồng nghiệp mới của tổ hành động đặc biệt.” Rồi nhìn Dương Vũ tiếp tục nói: “Tất cả đều là đồng nghiệp ở cục an ninh quốc gia. Mọi người làm quen nhau đi, sau này trở thành cộng sự.”

Mọi người rời rít giới thiệu họ tên, Dương Vũ cũng biết hơn hai mươi người ở đây không có ai là xoàng xĩnh hết. Hắn đặc biệt nhận thấy có hai người.

Một người tài cao rất gầy nhìn qua vô cùng bình thường, gầy yếu tựa hồ một trận gió cũng có thể thổi đi. Nhưng Dương Vũ nhạy cảm phát hiện từ trên người hắn một tia hơi thở nguy hiểm như có như không. Tên của hắn là Phương Tuấn.

Người còn lại nhìn rất bình thường, thoáng nhìn không có gì đáng chú ý. Nhưng cho Dương Vũ một cảm giác rất nguy hiểm, ở dưới bề ngoài bình thường như cất giấu một loại nguy hiểm như rắn độc, tên của hắn là Phùng Chí, một cái tên cũng giống như bản thân của hắn không thu hút chút nào.

Những người khác, mặc dù cũng cho Dương Vũ một loại khí tức mạnh mẽ nhưng cũng không có cảm giác vô cùng nguy hiểm giống như hai người Phương Tuấn và Phùng Chí.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 70: “Hành Động Rắn Độc”

Một lúc sau, Tôn Dương vỗ tay, tất cả đều im bật, hắn tiếp: “Tất cả các vị đang ngồi đây đều là tinh anh của cục, những thứ khác tạm thời không nói đến. Hôm nay hành động của chúng ta nhất định phải chuẩn, độc. Nhất định chúng ta phải tiêu diệt Đại Sa Bang, một mối nguy hại ung nhọt cho quốc gia.”

Đứng sau cửa phòng họp, Liễu Duyệt không ngừng do dự, muốn đẩy cửa vào nhưng lại không dám. Tâm trạng rối bời.

“Dương Vũ chỉ là học sinh trung học cũng có thể tham gia hành động, vì sao mình là cảnh sát lại không thể?” Liễu Duyệt càng nghĩ càng không phục.

Cuối cùng, Liễu Duyệt cắn răng hạ quyết tâm, đẩy cửa tiến vào.

“Két!” Cửa mở ra. Mọi người đổ dồn ánh mắt về hướng người vừa bước vào.

Vì cửa không khóa mà Liễu Duyệt lại dùng sức quá mạnh khiến cô lão đảo suýt nữa thì ngã xuống. Sau khi đứng vững, nhận thấy mọi người đều chăm chú nhìn mình, Liễu Duyệt mặt đỏ gắt lên, ngượng ngùng cười một tiếng.

"Cô đến đây làm gì?" Tôn Dương vừa chuẩn bị triển khai tiếp kế hoạch thì bị Liễu Duyệt xông vào cắt ngang, sa sầm nét mặt hất hàm hỏi Liễu Duyệt.

"Tổ trưởng" Liễu Duyệt nghiêm sắc mặt, nhìn thẳng Tôn Dương nói: "Tôi muốn tham gia hành động lần này."

"Không phải đêm nay cô có nhiệm vụ khác sao?" Tôn Dương hỏi ngược lại.

"Tôi không muốn làm công việc thu dọn hậu sự nữa, tôi muốn được tham gia hành động lần này." Liễu Duyệt nhìn Tôn Dương bằng ánh mắt chờ mong.

"Ta rất thích thái độ tích cực của cô. Nhưng, hành động đêm nay cô không thể tham gia được." Tôn Dương hờ hững từ chối yêu cầu của Liễu Duyệt.

"Sao lại không được? Vì tôi là nữ sao?" Liễu Duyệt không phục nhìn về phía Tôn Dương nói.

"Không hẳn là như vậy!" Tôn Dương liếc mắt nhìn Liễu Duyệt, cô tuy có chút thực lực nhưng lại là người bình thường, mà hành động đêm nay không cho phép có một sai sót gì nên người bình thường như cô không tham gia được, nếu không cô sẽ chết.

"Tại sao?" Liễu Duyệt không phục.

"Bởi vì cô là người thường không có năng lực" Tôn Dương nghiêm túc nhìn thẳng vào Liễu Duyệt.

"Tôi không có năng lực, tôi không được sao?" Liễu Duyệt càng nghe càng không phục, là một cảnh sát lâu năm, năng lực thì ai cũng biết. Giờ nghe Tôn Dương nói không đáng một xu, Liễu Duyệt đương nhiên là không phục.

"Tôi không phục Tôn tổ trưởng? Cuối cùng tôi so với tên học sinh kia ai mạnh hơn?" Trong đám người cô nhìn thấy Dương Vũ liền chỉ tay và tiếp tục chất vấn: "Vì sao một học sinh trung học như hắn lại được tham gia hành động đêm nay, mà tôi thì lại cho ra rìa, lẽ nào năng lực hắn hơn tôi?"

Tôn Dương nhìn Liễu Duyệt rồi thản nhiên nói: "Cô cho rằng mình mạnh hơn hắn sao? Cô thấy mình mạnh hơn hắn ở điểm nào? Cô phải biết, hành động đêm nay rất nguy hiểm!"

"Tôi cái gì cũng mạnh hơn hắn!" Liễu Duyệt lạnh lùng nhìn Tôn Dương nói.

"Hừ!" Trong đám người đang ngồi có người bắt đầu lên tiếng. Bọn họ không phải là cường giả võ thuật thì cũng là dị năng giả, mặc dù không hiểu biết mấy về năng lực của Dương Vũ, thế nhưng tất cả đều biết hắn không phải một người thường. Mà cô gái kia chỉ là một cảnh sát bình thường, lại cứ luôn miệng muốn đấu với Dương Vũ!

Dù có người vẫn chưa quen biết Dương Vũ nhưng cũng chẳng thích cảnh này chút nào.

Nhìn thoáng qua cô nữ cảnh sát quật cường Dương Vũ cảm thấy buồn cười. Nhưng trong lòng Dương Vũ thầm nghĩ. Nếu như mình không phải là người có dị năng cường đại và cổ võ thì thật sự là không bằng năng ta ở chỗ nào. Nhưng hiện tại thì không phải như vậy.

"Cô thực sự cho là vậy?" Tôn Dương cũng có chút buồn cười nhìn Liễu Duyệt.

Trông thấy ánh mắt của Tôn Dương có quý dị. Nhưng Liễu Duyệt vẫn gật đầu: "Đúng vậy!"

"Hà hà." Tôn Dương cười cười, quay đầu về phía Dương Vũ, nói: "Dương Vũ, em ra đây!" Dương Vũ trả lời rồi đi ra, đứng bên cạnh nàng.

"Em hãy bộc lộ cho cô ấy xem một chút!" Tôn Dương nhìn Dương Vũ, chớp chớp mắt. "Xem một chút?" Dương Vũ nhìn Tôn Dương kỳ lạ, có chút không hiểu.

Tôn Dương gật đầu, nói rằng: "Cổ võ, dị năng gì cũng được, thử biểu hiện cho cô ta xem một chút để cô ta tâm phục khẩu phục." Tôn Dương vừa cười vừa nói.

Dương Vũ gật đầu, nhìn xung quanh, ánh mắt Liễu Duyệt lộ vẻ hiếu kỳ, Dương Vũ đến bên một cái ghế, Liễu Duyệt không hiểu thì bỗng Dương Vũ vỗ mạnh tay lên ghế.

"Ầm!" Một tiếng vang lên, chiếc ghế bị nghiền nát, từng mảnh nhỏ vương vãi trên nền đất. Mọi người phía dưới rất bình tĩnh, chỉ có Liễu Duyệt lộ ánh mắt khiếp sợ.

Nhìn về mặt khiếp sợ Liễu Duyệt, Tôn Dương chỉ cười cười, hắn cho là Liễu Duyệt nhất định sẽ biết khó mà lui. Nhưng một lát sau, Liễu Duyệt liền hừ lạnh một tiếng, nói: "Cái này có gì hay, chẳng qua là khí lực lớn một chút thôi."

"Ha ha... Vậy sao?" Tôn Dương mỉm cười hỏi, hướng về Dương Vũ nháy mắt ra hiệu.

Dương Vũ hiểu ý! Ngón tay phải búng một cái. Một quả cầu lửa từ trong tay hắn bắn ra ngoài, vây lấy những mảnh gỗ vụn của chiếc ghế ban nãy. Chỉ nghe "ầm" một tiếng, những mảnh gỗ vừa tiếp xúc ngọn lửa liền bị thiêu đốt thành tro bụi trước mắt mọi người.

"Này, cái này làm sao có thể?" Liễu Duyệt khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Dương Vũ, lại ngó về phía Tôn Dương, lần này nàng thật sự khiếp sợ. Lúc nãy đánh nát ghế chỉ là vấn đề khí lực, nhưng bây giờ không phải là vấn đề khí lực nữa, Mà thật sự là một chuyện không thể tưởng tượng được.

“Tất cả mọi người ở đây ai cũng là người như vậy, cũng như đêm nay chúng ta phải đối phó với những loại người như vậy. Tôi không phải là khinh thường cô, mà căn bản là cô đi sẽ gặp nguy hiểm. Đây là nguyên nhân không cho cô tham gia.”

Một lúc sau, Liễu Duyệt hạ nỗi khiếp sợ của mình xuống, thần sắc cũng từ từ kiên định "Tôi vẫn muốn tham gia vào hành động đêm nay."

"Cô vẫn muốn đi?" Tôn Dương nhìn Liễu Duyệt, sở dĩ muốn Dương Vũ biểu diễn một chút thực lực, đơn giản là muốn cho nàng thấy khó mà lui. Thế nhưng, Tôn Dương không biết như vậy ngược lại càng cho cô quyết tâm tham gia hành động đêm nay.

Liễu Duyệt nhìn Tôn Dương kiên quyết gật đầu!

"Được rồi." Tôn Dương ngao ngán đồng ý.

"Đêm nay, chiến dịch hành động của chúng ta mang tên là 'Hành Động Rắn Độc'!" Tôn Dương nhìn khắp lượt, nói lời nói sau cùng.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 71: Rắn Độc Xuất Động (Thượng)

Trời đêm tối đen như mực, mặt trăng như xấu hổ núp sau các tầng mây, thỉnh thoảng mới lộ ra vài tia sáng.

11h đêm, tại cục cảnh sát huyện Cẩm Tú

Cánh cửa chạy bằng điện của cục cảnh sát đột ngột mở ra. Một chiếc xe mô tô lao ra. Theo sau còn ba, bốn chiếc xe nữa. Cuối cùng thêm hai xe của cục cảnh sát cũng lao nhanh ra ngoài.

Xung quanh không một bóng người chiếc xe lao thật nhanh. Cả đoàn xe phía sau cũng tăng tốc.

Sau khi đoàn xe xuất phát, cánh cửa điện cũng khép lại. Cục cảnh sát trở nên yên lặng, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Đoàn xe rời khỏi huyện nhanh chóng, tiến ra quốc lộ, dọc theo bờ sông nhằm thẳng hướng tây.

Ngồi bên trong xe con của cục cảnh sát là Tôn Dương, tài xế của Cục An Toàn Quốc Gia và Dương Vũ và Liễu Duyệt ngồi phía sau.

Mặc dù đã qua mấy giờ nhưng trong lòng Liễu Duyệt vẫn vô cùng khiếp sợ. Không kể Dương Vũ là người của Cục An Toàn Quốc Gia, ngay cả những người khác cũng khiến cho Liễu Duyệt khiếp sợ.

Dương Vũ bây giờ mạnh như trâu, một chương có thể chém nát một cái ghế. Điều này không làm Liễu Duyệt kinh ngạc lắm, bởi trên thế giới này cũng không ít người có khí lực mạnh như thế. Nhưng khi thấy Dương Vũ có hóa dị năng thì Liễu Duyệt sợ đến ngây người.

Hóa hệ dị năng! Người có dị năng. Thế giới này đảo lộn cả rồi. Liễu Duyệt cảm thấy những nhận thức ban đầu về thế giới đã sụp đổ, vẫn có một thế giới khác mà nàng không hề biết được.

Đúng vậy, chính Dương Vũ và đám người kia làm cho nhận thức của nàng thay đổi. Thấy được dị năng của Dương Vũ, Liễu Duyệt hoàn toàn bị khuất phục. Trên thế giới thật sự có rất nhiều những loại người như thế này.

Hèn gì Tôn Dương không cho phép mình tham gia, lúc trước cũng không cho phép nhóm mình xen vào, không phải Tôn Dương xem thường. Mà thực tế có thêm những người như mình chỉ làm bận tay bận chân thôi.

Mặc dù còn chưa thấy đám người Dương Vũ chiến đấu thế nào. Nhưng bằng vào trí tưởng tượng thì nàng cũng biết mình không thể xen vào khi họ chiến đấu. Lúc trước mình còn tưởng rằng có thể so với họ, nhưng sự thật lại không thể chịu nổi một kích.

Liễu Duyệt dù không phục, nhưng là sự thật trước mắt nàng thể không phục. Liễu Duyệt vốn là một người quật cường nên dù biết mình không được như Dương Vũ, nhưng nàng vẫn kiên trì tham gia hoạt động.

"Dương Vũ, chị hỏi em một vấn đề." Ngồi phía sau, Liễu Duyệt nghiêm túc nhìn Dương Vũ hỏi. Dương Vũ gật đầu, "Chỉ cần em biết, thì chị cứ việc hỏi."

"Hơn nửa năm trước, em có liên quan đến một cái chết phải không?" Liễu Duyệt chăm chăm nhìn Dương Vũ, bây giờ nàng càng thêm khẳng định cái vụ

giết người kia ít nhiều có liên quan đến Dương Vũ.

Thoáng thấy Tôn Dương gật đầu. Dương Vũ quay đầu nhìn về phía Liễu Duyệt, “Nếu như em nói chuyện kia là do em làm, thì chị có bắt em không?”

Liễu Duyệt suy nghĩ rồi gật đầu nói:” Có. Mặc dù chuyện đã qua lâu. Nhưng chị vẫn có thể bắt người, vì em đã làm hư hại tài sản chung.”

“Thật không?” Trong mắt Dương Vũ lộ vẻ chế nhạo, “Đêm đó, em không những phá nát nhiều tài sản công cộng, mà còn giết người. Triệt để biến hân thành tro bụi.” Nói tới đây, trong đôi mắt Dương Vũ tình quang bạo phát! Khí tức trên người như băng lãnh, sát khí không ngừng tản mát ra xung quanh. Hân tựa hồ nhớ tới lúc bị Bạo Hùng làm nhục, dầm đạp lên mặt mà hân không thể phản kháng.

Mặc dù đã giết chết Bạo Hùng, nhưng sự sỉ nhục đó thì mãi mãi không thể xóa bỏ, mãi là một cái vết hằn trong trí nhớ của hân, nó luôn luôn nhắc nhở hân, làm người không thể mềm yếu, phải có một lực lượng mạnh mẽ tuyệt đối, chỉ dựa vào lực lượng của chính mình mới có thể đứng vững được. Chỉ có ta mới có quyền vũ nhục người khác, không ai có quyền vũ nhục ta!

Liếc thấy trong tròng mắt của Dương Vũ lóe đầy tình quang, cảm thụ sát khí lạnh như băng của Dương Vũ, Liễu Duyệt bỗng rùng mình. Nàng hiện tại mới nhớ cái tên học sinh trung học ở trước mặt này không phải là một người bình thường, lực lượng trong tay hân có thể giết chết mình một cách nhẹ nhàng.

Về mặt thay đổi không ngừng của Liễu Duyệt không qua mắt được Dương Vũ, biết vị nữ cảnh sát quật cường Liễu Duyệt này đã bị mình hù dọa. Dương Vũ cười một tiếng, sát khí trên người cũng dần dần thu liễm.

“Ha ha, thật là vô ý quá, em chỉ nghĩ đến chuyện xua một chút.” Dương Vũ cười tươi như có gió xuân thoảng qua, Liễu Duyệt khôi phục lại tinh thần. Nhìn thoáng qua Dương Vũ, đôi mắt Liễu Duyệt lại hiện lên vẻ quật cường.

“Nếu đó là sự thật thì chị sẽ bắt em.” Liễu Duyệt nhìn chăm chăm vào Dương Vũ nói.

“Chị không sợ em giết chị sao?” Dương Vũ nhìn Liễu Duyệt chế nhạo.

“Không sợ, cho dù em muốn giết chị, chị cũng muốn bắt.” Nhìn vẻ quật cường của Liễu Duyệt, Dương Vũ cảm thấy bất đắc dĩ.

“Hai người kia cũng là do Dương Vũ gây ra, cô ở đồn cảnh sát nhìn thấy hai thi thể bị đốt cũng là do Dương Vũ làm.” Lúc này, Tôn Dương ngồi kế bên tài xế nói ”Cô không có quyền bắt hân, vì hân là thành viên của Cục An Ninh Quốc Gia.”

“Người của Cục An Ninh Quốc Gia?” Liễu Duyệt kinh ngạc nhìn Dương Vũ. Dương Vũ gật đầu, điều này làm cho Liễu Duyệt càng thêm phần bất đắc dĩ, “Một học sinh trung học cũng gia nhập Cục An Ninh Quốc Gia?” Liễu Duyệt trong lòng khiếp sợ, nhưng nghĩ đến thân thủ của Dương Vũ, Liễu Duyệt trong lòng cũng không còn ngạc nhiên nữa, dù sao hân cũng không phải là một người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 72: Rắn Độc Xuất Động (Hạ)

Nhưng nếu nghĩ ngược lại, Liễu Duyệt lại cảm thấy không thể bình tâm được. Tại sao Dương Vũ lại có thể sở hữu dị năng? Mà mình lại không có, thậm chí hiện tại mình mới biết trên thế giới còn có loại người này

Nhìn thấy Liễu Duyệt trở lên trầm mặc, Dương Vũ không nói thêm gì nữa quay đầu nhìn qua cửa kính. Lại thấy bên cạnh quốc lộ cách đó không xa trên mặt sông ánh đèn chột lóe lên. Nhìn trong chớp lát, Dương Vũ quay ra phía Tôn Dương nói:” Tôn đại ca, chúng ta bây giờ đi nơi nào?”

Nếu như vẫn cứ dọc theo con đường này ..., không bao lâu sau khi họ rời khỏi huyện Cẩm Tú là sẽ đến địa điểm đó.

“Ha ha, chúng ta tới sào huyện của Đại Sa Bang.” Tôn Dương vừa cười vừa nói.

Không bao lâu, chiếc xe từ đường quốc lộ rẽ sang một con đường nhỏ. ”Đi thêm một đoạn ngắn là đến sào huyệt của Đại Sa Bang.” Tôn Dương đối với vẻ mặt nghi ngờ của Liễu Duyệt và Dương Vũ hững hờ nói.

“Đại Sa Bang không phải là ở trong thành sao?” Dương Vũ tương đối kì quái, hân vẫn cho rằng với một bang phái như vậy thì nhất định phải ở trong thành, vì trong thành mới thuận lợi hoạt động.

“Ai nói cho em biết là sào huyệt của Đại Sa Bang ở trong thành?” Tôn Dương hỏi ngược lại.

Dương Vũ sờ sờ chớp mũi, Cười ngượng nói:” Em nghĩ là vậy, lần trước em ở trong thành theo anh một mạch ra ngoài mà.”

“Lần đó anh ở trong này buộc phải về trong nội thành, sau đó lại từ trong thành đi ra ngoài.”

“Dừng xe.” Xe vừa mới đi được một đoạn thì dừng lại ở một khu đất rộng rãi ở phía trước: ”Chúng ta sẽ xuống xe ở đây, chúng ta sẽ đi bộ từ đây.” Vừa nói Tôn Dương mở cửa xe bước xuống, Dương Vũ và hai người đi cùng cũng xuống xe.

Vừa mới xuống xe, Dương Vũ mới phát hiện bọn họ giờ đang đứng trước một hẻm núi. Phía sau mấy chiếc xe cũng lần lượt chạy tới nơi. Đội những chiếc xe này được che dấu cẩn thận, Tôn Dương gọi mọi người tụ tập lại.

“Cách không xa phía trước chính là sào huyệt của Đại Sa Bang, ở trên đường sẽ có nhiều cạm bẫy, cũng có địch nhân phục kích, chúng ta sẽ chia làm bốn đường tiến quân. Phàm nhìn thấy địch nhân ẩn nấp, nhất luật giết không tha!” Tôn Dương trên mặt hiện lên tinh quang sáng ngời nhìn mọi người.

” Còn ai có ý kiến gì không?”

“Không có!” Mọi người đồng thanh nói.

“ Tốt, Phương Tuấn, Phùng Chí, Vương Hoàn.”

“Có mặt.” Ba người bước ra khỏi hàng.” Ba người các anh mang một ít người chia ra ba hướng Bắc, Tây, Nam mà bao vây lại, tất cả những người còn lại thành một đội nếu có thể tận lực bắt sống được thì không nên giết, hiểu hay không?”

“Hiểu!” Ba người này mang theo mấy người tạo thành ba tiểu đội len lén rời đi. Dương Vũ bên này, trừ ba bọn họ còn lại ba người khác là tinh anh của Cục An Toàn Quốc Gia ở phía sau.

“Liều Duyệt, lát nữa cô phải ở bên cạnh tôi, không được rời đi quá xa.” Tôn Dương dặn dò Liều Duyệt rồi quay lại phía sau ra lệnh cho mọi người còn lại nhắm bóng tối phía trước tiến tới.

Chuyến qua mấy đỉnh núi, phía trước bỗng trở nên sáng lên. Cách đó không xa, có ánh đèn. Trong đêm tối nhìn từ xa giống như là giữa sườn núi bỗng xuất hiện một mảnh các vì sao.

“Thì ra đây chính là sào huyệt của Đại Sa Bang.” Dương Vũ bừng tỉnh. Ở đây loáng thoáng có ngọn đèn, Dương Vũ có thể thấy cái gọi là sào huyệt của Đại Sa Bang chẳng khác gì một biệt thự xa hoa.

Dĩ nhiên, trừ biệt thự giữa sườn núi, xung quanh còn có nhiều kiến trúc xây dựng, rõ ràng đây chính là một sơn trang nghỉ mát.

“Có phải em rất ngạc nhiên không?” Tôn Dương quay đầu cười một tiếng, “Đây chính là bọn họ làm chuyện xấu cướp được một lượng lớn tiền tài. Mà chỗ này là chỗ ranh giới giữa hai tỉnh, bọn họ cho rằng hoàng đế ở xa không ai quản, nhưng cuối cùng cũng bị chúng ta bắt được.”

Bao quanh biệt thự là các bức tường rào rất cao lại được bọc bởi hàng rào dây thép gai. Loáng thoáng trong bóng đèn còn có bóng người đi lại, đây chính là lực lượng tuần tra của Đại Sa Bang.

Tôn Dương hướng về phía ba người của Cục An Toàn Quốc Gia ra hiệu, ba người hội ý. Thành linh lay động một cái liền biến mất, giống như quỷ mị nhanh chóng vượt qua tường rào.

“Sào huyệt của Đại Sa Bang có thành viên không nhiều lắm, trừ những người đang tuần tra thì lực lượng cơ hồ không có bao nhiêu người. Nhưng bên trong tuy ít người nhưng đều là người đứng đầu của Đại Sa Bang, cũng không thiếu cao thủ hộ vệ.” Tôn Dương hướng về Dương Vũ và Liều Duyệt giải thích với họ.

Màn đêm tối đen như mực. Ba cao thủ của Cục An Toàn Quốc Gia thân pháp quỷ mị bí mật đi tới, chỉ trong chớp lát đã có thể giải quyết xong đội tuần tra của Đại Sa Bang. Rồi đánh dấu tay, ra hiệu an toàn cho bọn Tôn Dương có thể qua.

Tất cả đều rất thuận lợi, bọn tuần tra bình thường chưa kịp cảnh báo đã bị người của Cục An Toàn Quốc Gia giải quyết nhanh gọn. Ba người Dương Vũ bay qua tường rào, tiến vào bên trong của biệt thự.

“ A...!” Một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên xuất hiện trong bầu trời đêm, sau đó rất nhanh truyền rộng ra, trong màn đêm nghe thật rùng rợn. ...

Tiếng kêu thê lương không chỉ làm cho những người trong cục An Toàn Quốc Gia giật mình mà còn đánh thức bọn địch nhân đang ngủ say.” Có địch nhân xâm phạm!”

Bọn người Đại Sa Bang lập tức bị đánh thức. Những cao thủ bên trong liền vọt ra ngoài.

“Các người là ai? Vì sao đem khuya lại xông vào chỗ ở tư nhân?” Một người trung niên xuất hiện ở khoảng đất trống trước biệt thự, lớn tiếng hỏi.

“Chỗ ở tư nhân?” Phương Tuấn giống như cây trúc bật đứng dậy, hừ lạnh một tiếng,” Các người Đại Sa Bang tội ác tày trời, hôm nay chúng ta chính là thay trời hành đạo, kết thúc tính mạng các ngươi.”

“Ha ha, khẩu khí cũng rất lớn. Nhưng chỉ sợ các người có hiểu lầm, ở nơi này chỉ là chỗ ở tư nhân, cái gì mà Đại Sa Bang, Tiểu Sa Bang chúng ta một tiếng cũng không hiểu. Các người khôn hồn thì biến ngay, nếu không ... hừ hừ...”

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 73: Ngày Diệt Vong Của Đại Sa Bang (Thượng)

“Hừ hừ.” Phương Tuấn hừ lạnh hai tiếng, thân hình hắn giống như là cây trúc đột nhiên bật thẳng lên, trên người từng đợt sát khí lạnh như băng tản mát ra.

Đừng xem Phương Tuấn là người trước nay luôn đậm bạc, ít nói chuyện. Thật ra thì trong lòng hắn rất căm ghét bọn hắc đạo. Mà Đại Sa Bang lại chuyên môn lừa bán phụ nữ trẻ em, thật táng tận lương tâm, càng làm cho Phương Tuấn thêm oán giận.

Phương Tuấn lạnh lùng nhìn người trung niên. “Các người của Đại Sa Bang biết điều thì thức thủ chịu trôi, có lẽ các người sẽ còn giữ được tính mạng. Nếu không đừng trách chúng ta chém tận giết tuyệt.”

“Ha ha, anh thật khôi hài, luôn miệng nói chúng tôi là Đại Sa Bang, xin hỏi các người có chứng cứ gì? Nếu như các người không đưa được chứng cứ ra, vậy chúng tôi phải báo cho cảnh sát.”

“Báo cảnh sát?” Phương Tuấn cười lạnh một tiếng, “Cho dù người có báo, chỉ sợ cảnh sát đến nơi để nhận xác các người thôi!”

“Hừ hừ, các anh rốt cục là ai? Tôi nói lại một lần nữa các người phải nhanh chóng rời khỏi đây nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí.” Người trung niên mặt cũng lạnh lùng nhìn đám người Phương Tuấn, càng nói giọng càng lạnh đậm.

Lúc này, toàn bộ người của Đại Sa Bang đều bị đánh thức, ở trước cửa lối nhỏ rất đông.

Dương Vũ nhìn Tôn Dương: “Người của chúng ta dường như mỏng hơn bọn họ? Đối phương đông quá.”

Tôn Dương lắc đầu, sắc mặt có chút nghiêm túc, “Chúng ta đều là tinh anh, một địch mười, đối phó với bọn chúng không phải là vấn đề. Nhưng...” Tôn Dương nhíu mày nhìn biệt thự.

“Các người nạp mạng đi!” Mắt Phương Tuấn tinh quang bạo phát, thân hình giống như như ảo ảnh chợt lóe, cả người liền như quỷ mị hư vô hướng người trung niên nhào tới. Người còn chưa tới, chương biến thành trảo lợi hại sắc bén vô cùng, hướng đầu cùng ngực của trung niên nọ.

“Vậy ta cho các người có vào mà không có ra” Trên mặt của người trung niên một tia ngoan độc chợt lóe lên, chân phải vừa động liền tẩn lui về phía sau mấy bước! Tiếp theo một quyền nhắm Phương Tuấn đánh tới.

Cùng lúc, Phương Tuấn vừa động thủ hai bên chiêu đối chiêu với nhau! Hai bên không ai nói thêm một tiếng nào, mọi người theo đó gầm lên một tiếng hướng đối phương nhào tới. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng gió, tiếng bạo lực, tiếng phá hủy, các hệ dị năng tán ra rực sáng cả bầu trời đêm.

Những người của Cục An Toàn Quốc Gia quả thật không hổ là tinh anh! Chỉ vừa tiếp xúc, bang chúng của Đại Sa Bang liền bị chém bay mấy người, trước khi chết chúng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Phương Tuấn giống như cây gậy trúc thân hình tròn như cá, bèn nhảy dao động không ngừng bên cạnh người trung niên với tốc độ rất cao, đồng thời, Phương Tuấn ra chiêu biến ảo không lường lúc chương lúc quyền làm cho người trung niên không kịp trở tay. Mà thực lực của người trung niên thực lực cũng không yếu, Gặp chiêu chiết chiêu, khó khăn lắm mới có thể cùng Phương Tuấn đánh ngang tay.

“Thì ra Phương Tuấn là cô vũ cao thủ.” Dương Vũ tập trung tinh thần nhìn hai người Phương Tuấn chiến đấu, càng xem Dương Vũ càng là kinh hãi. “Thì ra chính mình đã đánh giá thấp thực lực của Phương Tuấn.” Nhìn bọn họ chiến đấu, Dương Vũ tự nghĩ mình không phải đối thủ của hai người bọn họ.

Ở một chỗ khác, Phùng Chí đi đi lại lại trong sân không khác gì đi vào chỗ không người, cứ như đi dạo. Nhưng nếu như nếu không thấy bên cạnh hắn toàn là địch nhân vây kín như ruồi bâu thì thật chẳng khác gì đang tàn bộ.

Nhìn kỹ, Dương Vũ phát hiện ra Phùng Chí đang dùng thủ đoạn công kích đối thủ.

Chỉ thấy Phùng Chí thân hình không ngừng di động ở giữa sân, vừa né tránh từ đợt tấn công từ bên cạnh, cặp mắt hắn lóe ra tinh quang, ánh mắt giống như một loại rắn độc nhìn chăm chăm vào địch nhân vây xung quanh hắn.

Sau một khắc, Phùng Chí vòng qua lưng một địch nhân đứng cách đó không xa. Chỉ thấy hắt trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị. Tiếp theo, Dương Vũ chỉ nhìn thấy hai tay của Phùng Chí nhẹ nhàng giờ lên.

Dưới ánh đèn loáng thoáng bên dưới, mắt Dương Vũ chợt hoa lên! Phía trước Phùng Chí đột nhiên xuất hiện một mảnh ánh sáng lóng lánh trong suốt như mũi tên nhọn bay ra.

Ánh sáng ở trong bầu trời đêm như chợt lóe, mảnh ánh sáng phóng ra thật nhanh, cả từ phía trước lẫn phía sau lưng địch nhân mà hướng tới.

“A! địch nhân đột nhiên kêu thảm một tiếng thê lương! Lúc mà địch nhân phát ra tiếng kêu thảm thiết đó thì cũng là lúc người hấn găm chỉ chít những mảnh sáng bạc tựa như những mũi tên nhọn chứa đầy năng lượng cực đại. Phía trước hấn là những tinh anh của Cục An Toàn Quốc Gia cũng không thể đề kháng phi cơ hội này, một chưởng vỗ vào thiên linh cái làm cho đầu hấn vỡ nát, kết thúc cuộc sống tội lỗi của hấn.

“Phùng Chí là thủy hệ dị năng.” Nhìn về mặt khiếp sợ của Dương Vũ, Tôn Dương thần nhiên nói. Mặt khác, Liễu Duyệt còn chưa biết là có chuyện gì đang xảy ra ở đây. Bởi vì nàng là một người bình thường. Nếu như không phải Dương Vũ có ánh mắt tinh nhạy thì những sự việc diễn ra trước mắt cũng chỉ biết một cách đại khái thôi.

“Người có thủy hệ dị năng? Thì ra những thứ kia là băng tiễn.” Dương Vũ trong nháy mắt đã biết được những ánh sáng đó từ đâu mà có.

Chỉ là băng tiễn bình thường, nhưng trong tay Phùng Chí thì lại thành một thứ vũ khí lợi hại! Một thứ bình thường cũng đủ lấy mạng người! Những lời nói như thế đối với Phùng Chí một chút cũng không sai.

Nếu xem lại bản thân mình, mình chắc gì đã làm được như thế.

Thật ra thì, Dương Vũ không biết rằng, đối với một người cho tới bây giờ chỉ mới bắt đầu lĩnh ngộ được dị năng, có thể làm được như vậy đã gọi là thiên tài rồi. Dù sao, Phùng Chí cũng trải qua một hệ thống huấn luyện. Hơn nữa đã sở hữu dị năng rất nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, chỉ riêng điểm này, Dương Vũ không thể so sánh được.

Nói như vậy, không phải là Dương Vũ không thể vượt xa họ. Mà là, Dương Vũ hiện tại chưa bằng họ! Nhưng nếu như để Dương Vũ chính thức trải qua huấn luyện, thì mọi chuyện sẽ khác. Phải biết rằng Dương Vũ có tiềm năng vô hạn. Hơn nữa, Dương Vũ không chỉ là một dị năng giả, mà còn là một cỗ vũ giả. Cường đại là chuyện không phải hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 74: Ngày Diệt Vong Của Đại Sa Bang (Hạ)

Không nói tới Dương Vũ trong lòng đang khiếp sợ. Ở bên kia, Phùng Chí như một con giao long xông xáo giữa trận chiến như chỗ không người. Từng thời cơ đánh lên địch thủ, vì thế người bị hấn giết ngày càng nhiều, số lượng địch nhân vì vậy mà không ngừng giảm xuống. Có thể nói trong trận chiến Phùng Chí là người nguy hiểm nhất.

Trong biệt thự bỗng có một người lao ra, phi thẳng đến chỗ Phùng Chí. Đó là một thanh niên với khuôn mặt vô cùng âm hiểm. Phùng Chí lập tức thu hồi nụ cười trong mắt, trở nên cảnh giác không dám tỏ ra khinh thường. Bởi vì trên người đối thủ phát ra vẻ nguy hiểm, Phùng Chí có cảm giác năng lực của người này cũng không thua mình.

Dĩ nhiên từ phía trước biệt thự lúc này đang xảy ra chiến đấu, các nơi khác cũng chém giết kịch liệt nhưng không bằng nơi này mà thôi. Hiện tại, từ biệt thự này vẫn còn găng cầm cự những nơi khác đã bị những tinh anh của Cục An Toàn Quốc gia bao vây khống chế.

Nhìn những người đang chiến đấu trong sân, Dương Vũ cũng cảm thấy bầu máu nóng rần rần bốc lên. Quay đầu nhìn sang Tôn Dương, nói: “Tổ trưởng, em muốn thử tay một chút.”

Tôn Dương gật đầu, nói: “Cẩn thận một chút.” Dương Vũ gật đầu, tung người nhảy vào giữa sân.

“Tôn tổ trưởng?” Liễu Duyệt ở một bên cũng không chịu kém nhưng mà thấy ở khắp nơi đầy rẫy những pha nguy hiểm thì chùn bước. Lúc này thấy Dương Vũ lao xuống cũng không khỏi nhìn Tôn Dương một cái.

“Ha ha, không có chuyện gì. Chúng ta đã theo đuổi công việc này lúc nào cũng có thể đối diện với chuyện sống chết, Dương Vũ bây giờ còn trẻ tuổi, đây là cơ hội cho hấn rèn luyện.” Thật ra thì, Tôn Dương đối với Dương Vũ tương đối yên tâm. Nơi này người của bọn họ rất nhiều, vạn nhất Dương Vũ không chống lại được thì bên cạnh cũng có người giải nguy. Đây cũng chính là điều mà Tôn Dương yên tâm để cho Dương Vũ tham gia.

Dương Vũ nhảy xuống sân, liền xăm xăm lao về phía biệt thự. Lúc này, hai bên đã chiến đấu đến hồi gay cấn, cả đám đang lao vào chiến đấu kịch liệt, tiếng la hét chém giết không ngừng.

“Thằng nhóc, là mày đi tìm cái chết.” Dương Vũ còn chưa kịp thích nghi thì từ trong biệt thự có một gã cao to lao về phía Dương Vũ rống lên một tiếng, tay biến thành quyền nhằm Dương Vũ tấn công.

“Vù!” Quyền của hắn tạo thành một tiếng gió rít, hung mãnh nện thẳng vào người của Dương Vũ. Khuôn mặt của gã vô cùng dữ tợn.

"Hỏa Tường!"

Dương Vũ gầm nhẹ một tiếng, “Oành” một tiếng, phía trước Dương Vũ bỗng xuất hiện một bức tường lửa! mà quyền của gã cũng vừa lúc đánh vào bức tường lửa đó.

“Oa a a!” Bị ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt, hắn rống lên một tiếng đau đớn. Đồng thời, quyền của gã cũng thu lại, nhưng tay áo đã bị thiêu rụi, còn bàn tay của hắn thì cũng bị phỏng nặng, mùi thịt cháy bốc ra khét lẹt.

“Oa a a !” Hắn từ kêu lên một tiếng quái dị, tay phải không ngừng vung vẩy như thể làm như vậy mới có thể giảm bớt cơn đau. Khuôn mặt hắn lại càng trở nên dữ tợn méo mó, Hai mắt tròn trũng, lửa giận ngút trời tưởng chừng như có thể làm rách cả con ngươi hung hăng nhìn Dương Vũ.

“Thằng nhóc, mày dám làm tao bị thương!” Hắn rống lên một tiếng rồi bước lên phía trước một bước, xử ra một cước nhằm thẳng hạ bộ của Dương Vũ mà đá.

“Mày chán sống rồi!” Đôi mắt tinh anh của Dương Vũ chợt lóe tinh quang, hắn cũng hiểu rằng tên kia chỉ là cậy vào sức lực mà thôi. Cho nên cười lạnh một tiếng, xuất quyền đánh ra.

“Bùng!”

Một cơn rồng lửa từ quyền của Dương Vũ lao ra ngoài. Giống như tiềm long thăng thiên bị nhốt lâu ngày giờ mới được dịp bay nhảy, nó rống lên một tiếng quán tròn lấy Dương Vũ rồi lao thẳng về phía gã kia.

Gã kia tựa hồ kinh hãi, sợ dữ tợn ban đầu biến mất, giờ phút này chuyển qua vô cùng sợ hãi. Trong nháy mắt hắn vội thu chân, hắn cố lấy sức lùi về phía sau thật nhanh.

Tốc độ của hắn dù nhanh, nhưng rồng lửa của Dương Vũ còn nhanh hơn! Chỉ nghe tiếng rồng lửa gầm thét, há to cái miệng đỏ rực dường như muốn đem gã đó nuốt thẳng vào trong bụng.

Nhìn thấy tình thế nguy ngập. Gã rống lên một tiếng, hai tay chắn phía trước, muốn ngăn cơn rồng công kích. Thế nhưng nếu mà dễ dàng như vậy thì bản lĩnh của Dương Vũ chẳng thể góp mặt vào chiến dịch này.

“A!” Gã đột nhiên kêu lên một thảm thiết. Rồng lửa trong tích tắc nuốt chửng lấy gã. Nhất thời hắn kêu lên một tiếng thê lương rồi không ngừng lăn lộn dưới đất mong dập tắt ngọn lửa.

Dương Vũ nhìn thấy ý định của đối phương thì hừ lạnh một tiếng. Bước nhanh lên phía trước, một cước nhằm thẳng vào đầu địch nhân mà hung hăng đạp xuống. Nhất thời thanh âm của gã im bật, không còn cử động được nữa, hiện trường chỉ là một ngọn lửa đang bốc cháy rùng rục.

Đánh chết xong gã cao lớn, Dương Vũ xoay người, lao vào bên trong biệt thự, hắn cố tìm kiếm địch nhân tiếp theo.

Ở xa, Tôn Dương thầm gật đầu, trải qua lần chiến đấu trước, kinh nghiệm chiến đấu của thằng bé này đã tăng lên không ít. Cũng không dễ cho địch nhân có bất kỳ cơ hội hoàn thủ nào. Chỉ cần có cơ hội là đem địch nhân vào đặt chỗ chết.

Nhưng Liễu Duyệt bên cạnh thì lại không đồng tình. Nhìn thấy Dương Vũ lạnh lùng đánh chết địch nhân như vậy mà không nhú mày một cái, ngược lại chân mày của nàng lại nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 75: Diệt Sát Địch Phương Cao Thủ

Tiếng đánh nhau, tiếng gió rít, tiếng kêu thảm thiết vang lên trong trời đêm. Nhưng may là nơi này xa cách nội thành, lại ở trong vùng núi sâu, cho dù tiếng

động lớn có lớn hơn nữa thì bên ngoài cũng không một ai hay biết.

Một lúc lâu sau, thanh âm chém giết từ từ giảm bớt. Cuộc chiến đấu đã dần tới hồi kết. Trên mặt đất máu chảy thành sông, xác người nằm ngổn ngang.

Người của Cục An Toàn Quốc Gia lại giết thêm một tên nữa. Dương Vũ quay đầu nhìn xung quanh. Người của Đại Sa Bang đang chiến đấu ngày càng ít đi.

Một lát sau, mấy tiếng kêu thảm thiết nữa lại vang lên, phía trước biết thự chỉ còn bốn người chiến đấu.

Phùng Tuấn cùng với người trung niên kia, còn có Phùng Chí và đối thủ của hắn. Hai bên đang chiến đấu đến giai đoạn gay cấn.

Lực lượng của hai bên được đẩy lên mức cao nhất, tiếng xé gió không ngừng truyền ra.

Dương Vũ nhìn sang, thấy hai người Phùng Tuấn đã chiếm thế thượng phong. Không bao lâu sau, bọn họ chắc chắn sẽ có chiến thắng sau cùng.

Thật ra mà nói thì thực lực của hai bên, rất khó phân biệt cao thấp. Nhưng mắt nhìn thấy đồng bọn của mình hầu như đã chết sạch, bọn họ trong lòng khản trương, mỗi lần ra chiêu đều mắc phải sai sót nên đánh mất tiên cơ rơi dần vào thế hạ phong.

Nhìn song phương chiến đấu, Dương Vũ cũng không tới hỗ trợ mà đứng một bên quan sát học hỏi, bốn người bọn họ có thể nói là kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú. Trước kia những gì không hiểu rõ, nhìn bọn họ chiến đấu Dương Vũ lịch duyệt cũng tăng thêm không ít.

Ước chừng nửa giờ sau, Phùng Tuấn đã tìm được sơ hở kết liễu đối thủ, chân phải của hắn hung hăng đá một cước vào bụng của đối thủ, làm cho người trung niên học máu bay ra ngoài.

Tiếp theo, Phùng Tuấn dùng chân trái đập mạnh một cái. Cả người bay vút lên trời, trên không trung, hai tay Phùng Tuấn hóa thành song trào bén nhọn, lao về phía người trung niên chụp xuống.

Người trung niên lại phun thêm một ngụm máu. Sắc mặt tái nhợt, ánh mắt ác độc nhìn về phía Phùng Tuấn đang di chuyển. Hắn dồn tàn lực kết thành quyền nhắm về phía song trào của Phùng Tuấn toàn lực đánh tới.

Sắc mặt của Phùng Tuấn không thay đổi, song trào vốn là chụp vào đầu của đối phương bỗng biến hóa xoay nửa vòng chém vào hai cổ tay của người trung niên.

"Răng rắc!"

Mặc dù người trung niên biến chiêu rất nhanh, nhưng cuối cùng vẫn bị thương nặng. Mặc dù cổ tay không bị chém đứt nhưng đã bị Phùng Tuấn đánh cho gãy nát. Nếu Phùng Tuấn sử dụng lực mạnh thêm một chút thì có thể cắt lìa hai tay của địch nhân ra rồi. Người trung niên liên tục thoái lui về phía sau mấy chục bước.

Trong khoảng mấy chục bước này, Phùng Tuấn lại tìm thấy sơ hở. Phùng Tuấn quát lạnh một tiếng, một quyền xuất ra. Người trung niên còn chưa kịp phản ứng thì quyền của Phùng Tuấn đã dội thẳng vào ngực hắn.

"Răng rắc!" Tiếng xương gãy rợn người từ phía người trung niên truyền ra. Dương Vũ ở cách đó không xa đang xem cuộc chiến, rõ ràng nhìn thấy ngực của người trung niên kia bị Phùng Tuấn nện cho một quyền thành một lỗ sâu hoắm.

Từng cơn đau nhức khiến cho sắc mặt của người trung niên bỗng chốc trở nên trắng bệch, sau chuyển sang xanh mét. Hai lần bị đả thương nghiêm trọng đến người sắt cũng không thể chịu nổi khiến cho lực chiến đấu của gã trung niên đó gần như không còn. Cuối cùng, trong tiếng thét phản nộ của Phùng Tuấn, thiên linh cái của người trung niên bị một trào của Phùng Tuấn đánh cho vỡ nát. Kết thúc cuộc sống đầy tội ác.

Gần như cùng một lúc Phùng Tuấn giết chết người trung niên, thì cuộc chiến đấu cuối cùng của Phùng Chí cũng đang đến giai đoạn cuối.

"Băng Nhận Thiên Hạ."

Phùng Chí quát to một tiếng. Nhất thời nhiệt độ xung quanh bỗng nhiên như giảm xuống mười mấy độ. Bên cạnh hắn nháy mắt xuất hiện hàng vạn đao băng.

Sau đó Phùng Chí hét một tiếng phản nộ, đao băng từ bên người Phùng Chí hướng về phía đối phương liên tục kích phát.

"Xuy Xuy!"

Tiếng xé gió vang lên không dứt. Sắc mặt địch nhân của Phùng Chí nhất thời chuyển sáng tái mét. Lúc này hắn cũng quát lên một tiếng, đem chân khí của toàn thân tăng lên mức cực hạn, tạo thành một vòng chân khí trong suốt bảo hộ ở bên ngoài. Đồng thời liên tục thoái lui về phía sau.

"Đinh đinh!"

Âm thanh như tiếng binh khí chạm nhau vang lên không ngừng. Phùng Chí nhìn thấy băng nhận mù mịt đầy trời không ngừng oanh kích lên người kẻ địch. Nhưng băng nhận chưa kịp chạm đến người địch nhân thì bị vòng chân khí trong suốt kia đánh cho vỡ nát.

Nhưng với lực lượng khổng lồ ẩn chứa trong băng nhận không ngừng oanh kích, thì cho dù lực lượng của đối phương có lớn đến đâu, cũng sẽ bị tiêu hao làm cho vòng chân khí hộ thân ngày càng suy yếu.

“Đỉnh đỉnh!” Thanh âm vang lên bên tai không dứt, Dương Vũ ở phía xa xem cuộc chiến mà cũng toát ra mồ hôi lạnh, hẳn biết tên địch nhân kia kiên trì không còn được bao lâu nữa. Mà bây giờ Phùng Chí lại ngăn cản ở phía sau, làm cho ý đồ tiến vào biệt thự của hắn tan vỡ.

Dương Vũ lắc đầu, xoay người đi về phía Tôn Dương. Đối với cuộc chiến của Phùng Chí hẳn cho dù không cần nhìn đã có kết quả rõ ràng.

Quả nhiên, Dương Vũ còn chưa tới được chỗ Tôn Dương, thì phía sau hắn vang một tiếng kêu thảm thiết. Dương Vũ quay đầu nhìn lại thì đúng lúc chứng kiến tên kia chết một cách bi thảm.

Toàn thân gã cắm vô số đao băng, những đao băng chứa sức mạnh cường đại như biến hắn thành tổ ong. Trên người hắn máu tươi từ các lỗ nhỏ phun thành vòi tuôn ra như suối. Những đao băng ẩn chứa lực lượng cường đại này còn hát vang hắn ra xa, cuối cùng nằm bẹp dưới đất, toàn thân không ngừng co quắp, chỉ còn có thờ ra mà chẳng có hít vào. Muốn chết mà cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 76: Bắt (Thượng)

Lúc Dương Vũ đi tới bên cạnh Tôn Dương. Cuộc chiến đầu đã kết thúc.

“Anh Tôn, bây giờ mình làm gì?” Nhìn Tôn Dương, Dương Vũ hỏi.

“Bây giờ là bước cuối cùng. Chúng ta đi bắt đám cầm đầu Đại Sa Bang. Bọn chúng đang trốn ở bên trong biệt thự.” Tôn Dương nhìn biệt thự, rồi nói với Dương Vũ.

Trong trận chiến vừa mới xảy ra, Tôn Dương không nhìn thấy những người cầm đầu Đại Sa Bang xuất hiện. Theo như Tôn Dương biết, bọn đầu xỏ của Đại Sa Bang tu vi rất yếu. Lúc chiến đấu, trên căn bản họ đều dựa vào một số người bảo vệ.

Người của Cục an ninh quốc gia đã quét sạch những tên ở bên ngoài, sau đó bao vây biệt thự. Mọi người chỉ đợi Tôn Dương đến hạ lệnh là đột kích vào trong.

Lúc này, cả ngôi biệt thự chìm trong im lặng, thậm chí cả ánh đèn cũng không mở, tối đen như mực, Tôn Dương vẫn chưa hạ lệnh tiến hành đột kích.

“Chị nhìn em làm gì?” Dương Vũ quay lại sau khi có cảm giác Liễu Duyệt ở bên cạnh không ngừng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình. lát sau, Dương Vũ rút cuộc không nhịn được, hỏi.

Gương mặt Liễu Duyệt đỏ lên, nhìn Dương Vũ nói: “À, chị chỉ cảm thấy em lúc này và bây giờ là hai người hoàn toàn khác nhau.”

“Là sao?” Dương Vũ sờ sờ lỗ mũi, “Em vẫn là em mà, có gì thay đổi sao?” Dương Vũ nhìn Liễu Duyệt khó hiểu.

“Vừa rồi trông bộ dạng giết người của em, chị còn tưởng đó không phải là em.”

“Em vẫn bình thường, có gì khác đâu?” Dương Vũ trong lòng cảm thấy buồn cười vì cô nữ cảnh sát quật cường này. Cho tới bây giờ, bọn họ chỉ gặp mặt có ba lần, thì cô ta hiểu được mình bao nhiêu chứ?

“Đi, chúng ta đi thôi.” Vừa nói, Tôn Dương từ trên tường nhảy xuống hướng về phía biệt thự đi tới. Dương Vũ cũng nhảy xuống theo sát phía sau Tôn Dương.

Đi được vài bước, Dương Vũ cảm thấy như thiếu một người, cho nên quay đầu lại nhìn thì thấy Liễu Duyệt đang lúng túng đứng trên tường.

Liễu Duyệt thật sự đang bối rối. Thấy Dương Vũ hai người nhảy từ trên cao nhảy xuống một cách dễ dàng, nàng cũng muốn nhảy xuống. Nhưng nàng không có bất kỳ võ kỹ hay di năng nào như Dương Vũ nên chỉ có thể đứng trên tường ngượng ngùng, lúng túng.

“Sao chị không sớm nói là không biết nhảy chứ.” Dương Vũ lần nữa nhảy lên tường, đồng thời đi đến bên cạnh Liễu Duyệt. Nghe Dương Vũ nói, trên mặt Liễu Duyệt càng lộ vẻ xấu hổ.

“Em làm gì vậy?” Liễu Duyệt chợt thấy thất lưng căng thẳng. Có một cánh tay đang ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của mình. Vừa quay lại nhìn thì thấy đúng là

cánh tay của Dương Vũ, Liễu Duyệt sắc mặt đỏ bừng, nổi giận quát Dương Vũ một tiếng.

“Ôm chị nhảy xuống chứ làm gì.” Vừa nói Dương Vũ giữ chặt tay phải rồi tung người nhảy từ trên tường nhảy xuống.

“Á!” Giống như đang đang vấp ngã vũ hướng mặt đất rơi xuống. Liễu Duyệt không hỏi kinh hãi kêu thất thanh một tiếng, mắt nhắm chặt, hai tay không tự chủ ôm chặt lấy người Dương Vũ.

“Này, này...! Đến mặt đất rồi.” Mặc dù nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, mà Liễu Duyệt lại đang ôm chặt Dương Vũ, hai gò ngực mềm mại ép sát vào người làm cho Dương Vũ không khỏi nổi sắc tâm (nguyên văn: tâm viên ý mã). Nhưng Dương Vũ biết bây giờ không phải là lúc hưởng thụ, bởi vì Dương Tôn đã hạ lệnh đột kích.

“Đến mặt đất rồi sao?” Liễu Duyệt mở mắt, nhìn Dương Vũ hỏi.

“Tối rồi, chị có thể buông tay ra được chứ? Em cảm lòng không được rồi này” Dương Vũ cúi đầu nhìn hai tay Liễu Duyệt đang ôm chặt thắt lưng của mình, ánh mắt có chút chế nhạo.

“Cái này... chỉ là vô ý thôi.” Liễu Duyệt xấu hổ, mặt đỏ bừng, nhanh chóng rút tay lại giống như bị rắn độc cắn. “Bây giờ chị ở đây, không nên qua đó.” Dẫn dò Liễu Duyệt xong, Dương Vũ hăng hái chạy về phía trước, bởi vì những người khác đã sắp đánh vào biệt thự.

“Thình thịch...”

Đang lúc một ít người của Cục An Ninh Quốc Gia vừa đi vào cửa biệt thự, bỗng nhiên có một trận hỏa quang từ bên trong biệt thự phát ra. Một loạt tiếng súng nổ vang như xé tan cả màn đêm.

“Cẩn thận, đối phương có súng!” Một người của Cục An Ninh Quốc Gia kịp thời phản ứng quát lớn một tiếng cảnh báo. Tiếc là đã không còn kịp nữa. Mấy người vừa tiến vào biệt thự trước tiên đã bị trúng đạn, hét lên rồi gục xuống.

“Mẹ kiếp!”

Nhìn thấy người mình trúng đạn ngã xuống đấy, Phùng Chí giận dữ quát một tiếng rồi hướng Phương Tuấn ra hiệu. Sau đó hai người liền phá cửa sổ bên cạnh tung người nhảy vào.

Sau mấy tiếng kêu thê lương thảm thiết, tiếng súng thưa thớt dần và cuối cùng, trời đất trở lại trong yên lặng.

“Có thể tiến vào.” Giải quyết xong mấy tay súng, Phương Tuấn hướng về những người ở phía ngoài quát to một tiếng, rồi hần dọc theo thang lầu định đi lên tầng hai để bắt bang chủ Đại Sa Bang.

“Tích tắc, tích tắc.” Tinh thần lực của Phương Tuấn lập tức phát hiện được một âm thanh kỳ quái. Nhìn về phía vừa phát ra âm thanh.

Sau đó, sắc mặt của hần liền lập tức biến đổi. Hần đã nhìn thấy gì? Hần thấy được một chuỗi số màu đỏ đang nhấp nháy (Biên: cái này là bom hẹn giờ ấy mà)

“Móa nó, nơi này có bom. Mau lui lại.” Phương Tuấn rống một tiếng, lách mình phóng nhanh ra ngoài. Lúc ra tới cửa biệt thự, hần liền thuận tay mang theo hai người đã bị trúng đạn lúc nãy.

“Mau lui lại, bên trong có bom sắp nổ!” Phương Tuấn hét lớn một tiếng, rồi liền phóng nhanh ra xa. Nghe tiếng hét giận dữ của Phương Tuấn, tất cả mọi người liền nhanh chóng rút lui về phía sau.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Mọi người còn chưa kịp rút lui ra xa thì đã nghe được một loạt tiếng nổ khủng khiếp. Tiếp theo, cả ngôi biệt thự cũng nổ tung cùng với ánh lửa bốc lên cao. Áp lực khổng lồ cũng tàn sát khắp nơi.

“Không xong!” Dương Vũ quát to một tiếng. Xoay người lại rồi dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến bên người Liễu Duyệt. Liễu Duyệt còn chưa kịp phản ứng thì Dương Vũ đã ôm nàng thật chặt vào trong lòng ngực mình rồi hét lớn: “Hỏa Tàng!”

“Oành!” một tiếng, một bức tường lửa cực lớn liền hiện ra chắn sau lưng Dương Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 77: Bắt (Hạ)

Trong nháy mắt tường lửa vừa chấn sau lưng Dương Vũ thì xung lực tạo thành từ vụ nổ cũng vừa lan tới.

“Àm!”

Dương Vũ chợt cảm thấy toàn thân chấn động, đau đớn kịch liệt. Tiếp theo, hắn bị xung lực cường đại chấn bay ra ngoài. Cơ hồ chỉ vài giây sau khi tường lửa do Dương Vũ trong lúc vội vàng tạo ra và xung lực va chạm nhau “Oành!” một tiếng đã vỡ vụn, Dương Vũ ôm Liễu Duyệt cũng bị văng ra ngoài.

“Àm!”

Giống như đang vãn giá vũ, thân thể hai người tạo thành một quỹ đạo parapol hoàn mỹ trên không trung, rồi rớt xuống trên mặt đất cách đó hơn mười thước.

“Ahh” Liễu Duyệt ở bên tai Dương Vũ đột nhiên hét lớn một tiếng. Tiếng hét bén nhọn của nàng làm Dương Vũ choáng váng cả đầu óc, suýt nữa thì thủng cả màng nhĩ.

Đột nhiên xảy ra biến cố, Liễu Duyệt sợ ngây người, thậm chí cho đến bây giờ nàng mới kịp phản ứng. Lúc này Liễu Duyệt sắc mặt kinh sợ trắng bệch chỉ biết ôm chặt lấy Dương Vũ thành một khối, trong tư thế Dương Vũ ở trên, nàng ở dưới cứ vậy mà rơi xuống mặt đất.

Bị tiếng hét thất thanh của Liễu Duyệt làm hết hồn, Dương Vũ còn tưởng rằng Liễu Duyệt bị thương nhưng bây giờ cũng không phải lúc để Dương Vũ hỏi han, vì họ đang sắp rơi từ trên không xuống đất.

Từ trên cao như vậy mà té xuống, Dương Vũ có thể sẽ không có chuyện gì, nhưng Liễu Duyệt rất có thể sẽ bị té gãy xương.

“Ôm cho chắc!” Dương Vũ bỗng nhiên quát khẽ một tiếng! Liễu Duyệt nghe vậy liền giống như phản xạ có điều kiện càng dùng sức ôm lấy Dương Vũ. Tiếp theo, Dương Vũ giang hai tay ra, tạo thành hai đạo rồng lửa. Sau một khắc, Dương Vũ khẽ quát một tiếng, vung hai tay oanh kích lên mặt đất.

“Àm!”

Hai đạo rồng lửa gầm thét bắn ra ngoài, và trong nháy mắt oanh kích lên mặt đất tạo thành hai cái rãnh to. Sau khi nổ tung, hai đạo rồng lửa liền biến mất, cùng lúc đó một cỗ phản lực mạnh mẽ từ trên mặt đất bắn tới.

Sau khi phát ra hai đạo rồng lửa, Dương Vũ thu hồi hai tay rồi ôm Liễu Duyệt. Đang lúc lơ lửng trong không trung, Dương Vũ tập trung lực lên thất lưng, dùng sức vịn người một cái, lập tức thay đổi tư thế biến thành Liễu Duyệt ở phía trên, Dương Vũ ở dưới.

“Àm!”

Liễu Duyệt chưa kịp phản ứng, bọn họ đã rơi nhanh xuống mặt đất. Sức nặng của hai người khi chạm đất làm cho đất đá bắn ra tung tóe.

“Mịa kiếp, đau quá!” Dương Vũ rên rỉ một tiếng, lưng hắn đập mạnh lên mặt đất mà người hắn còn bị Liễu Duyệt đè phía trên. Mặc dù Liễu Duyệt không mập nhưng cũng nặng tới mấy chục ký. Với sức nặng của nàng cộng thêm trọng lực, suýt chút nữa đè chết Dương Vũ.

“Đau quá! Chị có thể đứng lên hay không?” Thấy Liễu Duyệt nằm úp trên người mình mà không muốn xuống, Dương Vũ trợn trắng con mắt nói.

“Tôi xin lỗi.” Khi nghe Dương Vũ nhắc nhở, Liễu Duyệt sắc mặt đỏ bừng, cuống quýt từ trên người Dương Vũ đứng lên. Nhờ có Dương Vũ dốc lòng bảo vệ nên nàng không có bị thương gì mà chỉ có chút kinh sợ thôi.

“Chị thật là nặng, thiếu chút nữa là em bị chị đè chết rồi.” Đợi đến sau khi Liễu Duyệt đứng dậy, Dương Vũ liền ngồi dậy rồi hướng về phía Liễu Duyệt mà nói.

“Đi chết đi.” Liễu Duyệt nghe vậy, nổi giận đưa chân đá tới.

“Trời, em đã cứu chị. Chẳng những chị không nói một lời cảm ơn, ngược lại còn muốn đá người ta. Quả thật đã không còn thiên lý nữa rồi.” Dương Vũ đưa tay ngăn cú đá của Liễu Duyệt rồi đứng dậy.

“Em qua bên kia xem một chút.” Vừa nói Dương Vũ sai bước về hướng Tôn Dương, cách đó không xa.

Lúc này, dư âm vụ nổ đã qua. Ngôi biệt thự xa hoa khổng lồ trước kia đã bị vụ nổ biến thành phế tích, chỉ còn một đống đống gạch vụn.

“Làm sao bây giờ?” Đến bên cạnh Tôn Dương, Dương Vũ hỏi.

“Toàn đội rút về.” Tôn Dương cười khò, trong lòng không hề nghĩ tới đối phương lại ra tay ác độc như vậy, suýt nữa thì nhóm người hắn bị vụ nổ làm cho chết sạch.

“Còn bọn người cầm đầu Đại Sa Bang thì sao?” Dương Vũ có chút hoài nghi là bọn đầu xỏ Đại Sa Bang thực tế không có ở bên trong.

“Đã hoàn thành bước đầu tiên. Cho dù bang chủ Đại Sa Bang không có ở bên trong, nhưng hắn cũng sẽ không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ta.” Tôn Dương trên mặt tràn đầy tự tin.

“Liều Duyệt, báo cho người của cô tới thu dọn hậu sự.” Liều Duyệt gật đầu, đi sang một bên rồi gọi điện thoại.

Khoảng nửa giờ sau, người trong cục cảnh sát tới. Tôn Dương đem hiện trường giao phó cho bọn họ rồi dẫn người của Cục An Ninh Quốc Gia rời khỏi.

Cả đám bọn họ lúc đến đều không có chút thương tích nhưng lúc về thì gần như người nào cũng bị thương. Trừ những người bị bắn khi tiến vào biệt thự, những người ở phía ngoài đều là sau khi biệt thự nổ tung làm bị thương.

Nếu như không phải Phung Tuấn phát hiện ra có bom, thì e rằng một nửa được bình an trở về cũng coi như là may mắn.

Trở lại cục cảnh sát, Dương Vũ thấy đã có rất đông cảnh sát đang ở đó chờ lệnh. Dương Vũ hỏi Tôn Dương mới biết được điều này là do lúc trước hắn đã an bài, vì muốn đem người Đại Sa Bang một lưới bắt hết.

Đêm càng về khuya, càng thêm yên tĩnh.

Hôm nay, tàn dư của Đại Sa Bang trong huyện thành đều rung chuyển vì lo sợ, bất an. Tất cả các lực lượng cảnh sát trong huyện thành dưới sự dẫn dắt của Cục An Ninh Quốc Gia, đã toàn lực triển khai truy nã dư孽 của Đại Sa Bang.

Trong khoảng thời gian ngắn, bất luận là người hắc đạo hay là du côn, lưu manh đều như lâm vào ngày tận thế. Cảnh sát dưới sự chỉ huy của Cục An Ninh Quốc Gia. Phàm là người có tên trong danh sách của Tôn Dương thì không ai có thể may mắn thoát khỏi, toàn bộ bị bắt về quy án.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 78: Lên Đường

Sau khi trải qua một buổi tối náo nhiệt, rốt cuộc huyện thành cũng trở lại yên tĩnh.

Huyện thành tuy không lớn, nhưng người có quan hệ mật thiết với Đại Sa Bang cũng không phải là ít. Bởi vì lúc trước Tôn Dương đã thành công lấy được danh sách, nên sau một đêm hành động, trừ một số người đã kịp thời trốn thoát. Còn lại, toàn bộ người của Đại Sa Bang đều bị bắt quy án.

Sau một ngày nghỉ ngơi và hồi phục, Dương Vũ cùng với Tôn Dương đi ô-tô đến thành phố Dương. Thành phố Dương thuộc phía Nam Hoa Hạ, đồng thời cũng là một trong mấy thành phố lớn nhất cả nước.

Thành phố Dương kinh tế phồn vinh, là một thành phố hiện đại. Ngoài đại học Hoa Hạ nổi danh lẫy lừng trên thế giới, tổng bộ Cục An Ninh Quốc Gia cũng được thiết lập tại nơi này.

Đồng hành với Dương Vũ còn có hai người Phung Tuấn và Phùng Chí. Cho tới bây giờ, Dương Vũ rốt cuộc đã hiểu rõ. Trừ Tôn Dương, Phung Tuấn và Phùng Chí là người đến từ tổng bộ của Cục An Ninh Quốc Gia ra, những người còn lại cùng tham gia hành động đêm đó cũng không phải tinh anh của tổng bộ.

Mà là thành viên của phân bộ, chi nhánh của Cục An Ninh Quốc Gia tại thành phố Triệu. Tôn Dương tạm thời điều động bọn họ đi để tiêu trừ người Đại Sa Bang. Lợi dụng một ngày thời gian, Tôn Dương đã bàn giao mọi chuyện còn lại cho nhân viên Cục An Ninh Quốc Gia tại thành phố Triệu quản lý. Còn Tôn Dương thì lái ô – tô chở Dương Vũ đi thành phố Dương.

Thành phố Dương cách thành phố Triệu một thành phố. Nhưng đối với đường cao tốc Hoa Hạ bây giờ mà nói, họ chỉ cần bốn giờ là có thể đi từ huyện Cẩm Tú trở lại thành phố Dương.

Trên đường đi, xe chạy nhanh như bay. Dương Vũ nhìn ra cửa sổ thấy ngoài các cao ốc, trên đường toàn xe là xe, cách đó không xa, khắp nơi trên đường phố đều người là người. Trước các cửa hàng thương mại người lại càng đông, thật là náo nhiệt.

“Đây là thành phố lớn được quốc tế hoá, cao ốc thì nhiều, người xe nườm nượp. So với trước kia vẫn không có gì thay đổi.” Trước lúc sống lại, Dương Vũ cũng đã ở nơi này học hết ba năm đại học. Mặc dù bình thường Dương Vũ không đi dạo trên đường, nhưng đối với thành phố Dương, hắn cũng không có cảm giác xa lạ. Dù sao hắn cũng đã ở đây sinh sống hết mấy năm.

“Ta trở lại rồi!” Nhìn ra ngoài, trong lòng Dương Vũ có một loại cảm giác đặc biệt. Hắn không biết đây là cảm giác gì, nhưng hắn biết hắn có một chút xúc động.

“Thành phố Dương.”

Dương Vũ thu hồi ánh mắt, quay người tựa đầu vào ghế ngồi. Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh của một cô gái.

“Lúc này chắc nàng đang học lớp mười hai?” Dương Vũ nhắm hai mắt lại, những hình ảnh trong kiếp trước trong nhất thời như tái hiện lại trong đầu Dương Vũ.

Nàng chính là Tiêu Ngọc. Kiếp trước Dương Vũ đã dùng tánh mạng yêu say đắm hai người con gái. Thật đáng tiếc, bất luận là Chung Lâm hay Tiêu Ngọc, hai người con gái mà hắn dung tánh mạng để yêu đó cuối cùng cũng bỏ hắn mà đi, chỉ để lại trong lòng Dương Vũ những hoài niệm và tiếc nuối.

“Trong chớp mắt mà đã đến lớp mười hai rồi, lớp mười hai.” Hình ảnh Chung Lâm lẫn Tiêu Ngọc không ngừng xuất hiện trong đầu Dương Vũ. Trong tâm trí của Dương Vũ, hai nàng là hai người đẹp nhất. Nhưng cũng chính vì điều đó mà Dương Vũ cũng không được thoải mái. Bởi vì hai nàng quá đẹp, nên lúc nào bên cạnh hai nàng cũng luôn có một số người theo đuổi.

Làm cho Dương Vũ khó chịu nhất là những tình địch tài giỏi. Nghĩ tới đây, Dương Vũ đang nhắm mắt bỗng mở ra, một lần nữa nhìn ra phía ngoài cửa xe.

Không có ai biết Dương Vũ đang nghĩ gì, thậm chí Tôn Dương đang ngồi bên cạnh Dương Vũ lúc này cũng không phát hiện hai luồng thần quang lạnh như băng từ mắt Dương Vũ.

Xinh đẹp vốn luôn làm cho người ta yêu thích. Tiêu Ngọc cũng không phải là người ngoại lệ. Mặc dù Dương Vũ không biết giờ phút này có bao nhiêu người đang theo đuổi nàng, nhưng theo trí nhớ của Dương Vũ. Trong thời gian học trung học, Tiêu Ngọc có mấy người theo đuổi.

Trong có không thiếu con nhà giàu có. Dương Vũ bây giờ có chút lo lắng Tiêu Ngọc sẽ bị người khác cướp đi trước. Mặc dù Dương Vũ có lòng tin là sẽ đoạt lại được từ trong tay người khác, nhưng Dương Vũ bây giờ tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Là nữ nhân thuộc về hắn, hắn tuyệt đối không để cho người khác đụng tới, ngay cả liếc mắt cũng không được. Ánh mắt Dương Vũ có chút lạnh, khí tức trên người cũng bắt đầu thay đổi.

“Dương Vũ, làm sao vậy?” Tôn Dương ở bên cạnh rốt cuộc cũng cảm giác được Dương Vũ có cái gì đó không đúng, nên liền nhìn về phía Dương Vũ hỏi.

“Không có chuyện gì.” Dương Vũ quay đầu lại, cười một chút rồi lại lắc đầu. Tạm thời dẹp bỏ những ý niệm trong đầu, bởi vì hắn đã hạ một quyết định.

“Có chuyện thì cứ nói.” Nhìn thấy được sự do dự trên mặt Dương Vũ, Tôn Dương cười nói.

“Thật ra...” Dương Vũ không biết làm sao mở miệng. Hắn biết ngoài việc hắn sống lại ra, tất cả chuyện khác về hắn Tôn Dương đã rõ như lòng bàn tay. Nếu như Tôn Dương biết hắn có chuyện tình cảm ở nơi này, Tôn Dương có tin hay không, bởi vì Dương Vũ chưa từng đến thành phố Dương.

“Thật ra em muốn hỏi là em cần ở lại trong cục khoảng bao lâu? Khi nào thủ tục mới làm xong?” Dương Vũ cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

“Mấy thứ này làm cũng nhanh. Chỉ là chúng ta cần phải huấn luyện cho em, bước đầu là một tháng để coi năng lực phản ứng của em.”

Nghe Tôn Dương nói như vậy, Dương Vũ cau mày. Nếu nói như vậy, thời gian sẽ còn rất dài. Nếu đã đi tới thành phố Dương, Dương Vũ cũng không muốn chậm trễ nữa, hắn phải xuống tay trước.

“Sao vậy, em có chuyện gì sao?” Tôn Dương cười một tiếng.

“Nhưng mà cũng khó trách, em trước giờ chưa từng tới nơi này. Đối với thành phố lớn này nhất định phải cảm thấy tò mò. Nếu như em muốn đi tham quan một chút, chúng ta có thể đem thời gian huấn luyện dời lại.”

“Có thể được hả anh?” Dương Vũ vui mừng ra mặt. Nếu là như vậy, hắn có đủ thời gian đi thực hiện kế hoạch của mình.

“Hoàn toàn có thể.” Tôn Dương gật đầu cười.

Ghi chú:

Dương thành là Thành phố Quảng Châu! Quảng Châu là không những một thành phố quốc tế, với 2.000 năm lịch sử cũng là một thành phố văn hóa, được cho là mang lại những thung lũng cổ của năm cổ tích ...

Triệu thị là thành phố Triệu Khánh có con đường xanh du lịch nổi tiếng Trung Quốc, cũng như có hệ thống đường sắt cao tốc nối liền với Quảng Châu! Triệu Khánh thành phố ở tỉnh Quảng Đông, miền Trung Tây, Đông Bắc và Thanh Viễn City, liền kề ở phía tây bắc của tỉnh Quảng Tây Wuzhou, Hezhou các thành phố khác ở ngã ba của phía nam. . .

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 79: Tổng Bộ Cục Quốc An.

Dương Vũ thật không ngờ được tòa nhà cũ nát phía trước chính là tổng bộ của cục quốc an.

Sau khi xuống xe, Dương Vũ lộ vẻ cực kỳ kinh ngạc. Tổng cục của tổ chức tình báo pro nhất quốc gia lại là tòa nhà này. Nếu so sánh tòa nhà này với các cơ quan làm việc khác của chính phủ cho dù là ở nông thôn, trông cũng còn đẹp hơn tòa nhà này. Cơ quan chính phủ, cục cảnh sát, cục dân chính... vv... không cái nào là không xa hoa hơn tòa nhà này.

Những nhân viên làm việc trong đó đều được hưởng sự ưu đãi cao cấp nhất.

“Thật không thể tin được tổng bộ lại ở nơi này.” Nhìn tòa nhà sáu tầng cũ nát trước mắt, ánh mắt Dương Vũ lộ ra vẻ thất vọng.

“Ha ha! Chúng ta chỉ cần làm việc thôi, những thứ khác không cần thiết. Trang bị xa hoa nhiều quá sẽ lãng phí tiền của quốc gia, của những người dân đóng thuế.”

Nhìn qua Dương Vũ, Tôn Dương nói tiếp: “Mà nơi này không chỉ là nơi ‘chúng ta’ xử lý công việc. Chỉ cần hôm nay bước vào trong, cậu sẽ trở thành một phần của chúng ta.”

Dương Vũ khẽ mỉm cười, trong lòng không thể tin được, không ngờ cũng có một ngày hắn là thành viên của cục quốc an.

Nhìn xung quanh một lát, Dương Vũ chợt cảm thấy nơi này có chút quen thuộc. Hắn muốn nhìn kỹ hơn nữa, nhưng đám người Tôn Dương lại đã tiến vào trong tòa nhà. Dương Vũ chỉ có thể theo sau mọi người.

“Trung Tâm Phục Vụ Xã Hội Công Cộng Hoa Hạ.”

“Cái gì vậy?”

Dương Vũ chán nản nhìn bảng hiệu treo phía trước tòa nhà. Dương Vũ nhìn Tôn Dương một cách nghi hoặc, đợi hắn giải thích.

“Ha ha, nơi này của chúng ta không thể tiết lộ, nên phải tùy tiện treo một cái biển để ngụy trang thôi.” Tôn Dương cười nói.

Tầng một tòa nhà cũng không có gì khác với một công ty bình thường. Cũng có quầy tiếp tân và các nhân viên bảo vệ.

Nhưng Dương Vũ nhìn thoáng qua cũng biết an ninh của tòa nhà này không hề bình thường. Thậm chí cô nàng ở quầy tiếp tân cũng là một cô võ hoặc dị năng giả.

Mới vào đại sảnh Dương Vũ đã xuất hiện cảm giác bị theo dõi. Nhìn lướt qua khắp đại sảnh, hắn phát hiện ra không ít thiết bị theo dõi. Nhưng Dương Vũ biết rằng số thiết bị theo dõi không chỉ từng này mà còn đặt ở nhiều nơi bí ẩn khác.

Nhìn thấy có người đi vào, nữ tiếp viên quay đầu lại mỉm cười, Tôn Dương cũng cười đáp lại rồi tiến đến thang máy chuyên dụng dành riêng cho nhân viên nội bộ.

“Thật ra, bề ngoài chúng ta làm công tác xã hội, làm việc ở phía trên. Nhưng đó chỉ là ngụy trang bề mặt. Trụ sở thật sự của chúng ta là ở dưới này.”

Vừa nói, Tôn Dương vừa ấn nút của thang máy. Dương Vũ cảm giác được thang máy hạ xuống một cách nhanh chóng.

Một lát sau, thang máy dừng lại. Sau khi đi ra, Dương Vũ xuất hiện ở một hành lang bình thường. Nơi đây cũng có rất nhiều phòng nhưng tất cả đều đóng cửa.

“Hiện tại chúng ta ở dưới tầng ba, đây là nơi làm việc của chúng ta, tầng một và tầng hai là nơi huấn luyện. Ở dưới cũng có vài tầng nữa, khi nào có cơ hội cậu cũng thử đi xem một lần đi. Còn giờ chúng ta đi chứng thực thân phận của cậu trước.”

Tuy rằng ở dưới mặt đất, nhưng tổng thể cơ cấu vẫn rất sáng sủa. Trừ việc không có cửa sổ, Dương Vũ cũng thấy nơi này không có gì khác thường.

Chứng thực thân phận cũng rất đơn giản. Chỉ là chụp hình, lấy dấu vân tay và ảnh tròng mắt của hắn. Dương Vũ cũng dự đoán được những việc họ muốn làm.

Toàn bộ công việc chỉ làm chưa đến một giờ.

”Tốt lắm, hiện tại em đã là một thành viên chính thức của cục quốc an, thân phận hiện tại của em chính là đây.” Vừa nói, Tôn Dương vừa đưa cho Dương Vũ hai tấm thẻ màu đỏ.

Trên tấm thẻ màu đỏ có một quốc huy bằng kim loại, phía dưới là dòng chữ cục quốc an màu vàng. Bên trong, có chỉ một ít thông tin về lý lịch trích ngang của Dương Vũ và một con số.

Dương Vũ liền nhìn tấm thẻ còn lại, tấm này khác biệt với tấm trước. Trên tấm thẻ này có dòng chữ “Trung tâm cố vấn đặc biệt an toàn quốc gia”.

Nhìn hai tấm thẻ này, Dương Vũ ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn Tôn Dương, có chút khó hiểu.

”Hai tấm thẻ này, một tấm chính là thẻ thân phận thành viên của cục quốc an, con số có trong đó chính là số hiệu của cậu sau này. Nhưng bởi vì thân phận của chúng ta tại quốc an cục không thể để lộ, nên khi gặp chuyện gì cậu chỉ cần đưa ra thân phận kia là được rồi. Người khác sẽ không biết được thân phận chính thức của cậu.”

Tôn Dương giải thích.

”Nói cách khác, thẻ thân phận kia chính là vỏ bọc của em? Mà cố vấn đặc biệt là cái gì vậy?”

Dương Vũ buồn bực hỏi, hẳn chưa từng nghe qua cái danh hiệu này.

”Ha ha, chỉ qua là cái chức hão thôi, dùng để che dấu thân phận thành viên của cục quốc an. Nhưng trên thực tế nó cũng có điểm hữu dụng.”

Tôn Dương nói.

”Hồ sơ hiện tại của cậu đã được bảo mật. Người bình thường căn bản không thể tìm được hồ sơ của cậu. Giờ cậu có câu hỏi nào không?”

Tôn Dương dẫn Dương Vũ vào thang máy ra ngoài. Rồi bắt đầu đi lên các tầng trên.

”Anh có thân phận gì ở cục quốc an này? Dương Vũ nghi hoặc hỏi.

”Ồ, anh quên mất chuyện này.”

Tôn Dương cười ngượng ngùng. Dưới sự giải thích của Tôn Dương, hẳn chỉ là một thành viên tiểu tổ đội hành động đặc biệt của cục quốc an mà thôi. Tôn Dương còn có cấp trên, việc Dương Vũ gia nhập cục quốc an cũng là Tôn Dương báo cáo và có sự chấp nhận của cấp trên.

”Đây không phải là nơi làm việc của đội hành động đặc biệt chúng ta. Tuy rằng nơi đây toàn là đồng nghiệp ở cục quốc an, nhưng cũng không thuộc đội hành động đặc biệt. Đội này chỉ khi hành động mới tập trung lại, cho nên bình thường rất ít gặp nhau.

Tôn Dương dẫn Dương Vũ đi tham quan xung quanh và nói rõ tình cảnh tại quốc an cục.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 80: Về Lại Chốn Xưa.

Sau khi có chút quen thuộc với cục quốc an, Dương Vũ liền theo Tôn Dương ra khỏi “Trung tâm phục vụ xã hội công cộng Hoa Hạ”, rồi tiến vào trong xe của Tôn Dương.

Chiếc xe chậm rãi khởi động rồi chạy ra ngoài. Từ cửa sổ nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Càng nhìn, Dương Vũ càng cảm thấy quen thuộc.

Sau khi chiếc xe tiến vào một con đường tương đối tấp nập, nhìn khung cảnh đường phố quen thuộc kia. Dương Vũ cuối cùng cũng biết được tại sao mình cảm giác được nơi này lại quá quen thuộc tới vậy.

Không chỉ là quen thuộc. Trước kia, Dương Vũ không biết đã đi qua con đường đó bao lần. Chẳng qua, cho dù thường xuyên đi qua nơi này, nhưng Dương Vũ cũng không thể nghĩ được Quốc An cục lại ẩn náu ở trong đó.

Không lâu sau, Dương Vũ cùng Tôn Dương đi vào trong một tiểu khu của trung tâm chợ. Sau khi tiến vào căn phòng trên lầu tám, hai người vừa ngồi

xuống. Tôn Dương đem chìa khóa phòng ném cho Dương Vũ.

Dương Vũ cầm lấy chìa khóa rồi nghi hoặc nhìn Tôn Dương.

Tôn Dương cười “Đây chính là nơi ở tạm thời của em ở Dương Thành. Nhưng nơi này không có vật dụng gì cả, em cứ mang tới là được.”

“Đây không phải là nơi ở của anh sao?”

Dương Vũ thắc mắc, hẳn cảm thấy nơi này như chưa từng có người ở qua.

“Không đây chỉ là một trong những căn phòng nhỏ của anh mà thôi. Mấy ngày nay em cứ ở đây.”

“Một trong những căn phòng nhỏ?”

Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã nhìn, cho dù căn phòng này không lớn lắm, nhưng cũng hơn một trăm mét vuông, thêm vào đó lại còn tốn thêm tiền trang hoàng nữa, thì căn phòng này cũng phải tới một hai trăm vạn. Nhưng Tôn Dương lại nói đây chỉ là một căn phòng nhỏ. Xem ra Tôn Dương cũng có không ít tiền.

“Không có gì kỳ quái cả. Chỉ là một căn phòng nhỏ mà thôi. Sau này em cũng sẽ có. Nhóm người chúng ta luôn luôn vào sinh ra tử, mà đôi khi chúng ta làm nhiệm vụ, không thích hợp ở bên ngoài, cho nên cứ mua mấy căn nhà. Giá cũng rẻ thôi. Hơn nữa, sau khi gia nhập vào cục, em sẽ được cấp một căn nhà. Nhưng hiện giờ anh thấy tạm thời em cũng chưa cần.”

Dương Vũ gật đầu, hẳn chỉ đi qua Dương Thành thôi, cho dù cho hẳn một căn nhà hẳn cũng không cần.

“Vậy nên, anh đã từ chối giúp em.”

Tôn Dương cười, rồi rút ví ra đưa mấy tờ tiền cho Dương Vũ:

“Đây là một ngàn, em cứ cầm dùng trước đi.”

“Không cần, em vẫn còn một ít tiền lẻ.”

“Ha ha, một ít tiền lẻ của em chẳng mua được thứ gì đâu. Em cứ cầm lấy rồi ra ngoài đi dạo một chút. Xem xem thành phố này có điều gì tốt.”

Tôn Dương cười khuyên Dương Vũ. Dương Vũ đành nhận lấy.

“Tốt lắm, anh đi trước. Em muốn làm gì thì cứ làm, mà em có sợ lạc đường không thể?”

Tôn Dương đùa Dương Vũ vài câu.

“Làm sao có thể?”

Kiếp trước, Dương Vũ đã sống ở thành phố này một năm, nên căn bản hẳn không sợ lạc đường

“Ngài mai, anh lại tới tìm em. Em ở chỗ này đợi anh.”

Tôn Dương nói rồi đóng cửa lại.

Nhìn thân ảnh Tôn Dương biến mất. Dương Vũ thoải mái nằm ở phòng khách rồi ngẩn ngơ nhìn lên trần nhà.

Từ khi sống lại tới giờ, Dương Vũ vẫn còn cảm thấy đây như giấc mộng.

Không biết ngày mai Tôn Dương tới đây tìm mình có chuyện gì, nên nằm trên sa lon không được bao lâu Dương Vũ liền đi ra ngoài.

Đi trên con đường thân thuộc, Dương Vũ lượn lờ khắp mọi nơi, hết thấy mọi nơi đều quen thuộc nhưng lại mang tới cho hẳn một cảm giác xa lạ.

Thật vậy, sau khi sống lại, ngoại trừ mình ra, tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Dương Vũ vẫn đi lang thang không có mục đích. Đến tận buổi tối mới trở về.

Buổi sáng hôm sau, Dương Vũ ngồi tu luyện trong phòng khách thì chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Sau khi mở cửa, hẳn thấy Tôn Dương đang cầm một cái túi đứng trước mặt mình.

“Ha ha, hôm qua thế nào? Có quen không?”

Tôn Dương nói với Dương Vũ.

“Cũng bình thường.”

Dương Vũ cười một tiếng rồi rót một chén nước cho Tôn Dương sau đó tự mình ngồi xuống. Tôn Dương nhắc chén lên uống một hớp rồi đặt lại trên bàn. Hắn lấy một chiếc điện thoại di động và một số thứ khác trong chiếc túi, đặt lên mặt bàn.

Dương Vũ nhìn thoáng qua, ngoài điện thoại di động còn có một tấm thẻ ATM.

“Đây là tiền lương của em, về sau tiền lương của em sẽ được gửi trực tiếp vào trong chiếc thẻ này. Mật mã là ngày sinh của em. Còn có một chiếc điện thoại di động, do cục Quốc An cấp cho em.”

“Em bây giờ không cần dùng điện thoại di động. Hơn nữa khi trở về kí túc xá cũng không thể nạp điện được.”

Dương Vũ không muốn dùng điện thoại di động lúc này, hắn cảm thấy không cần thiết. Mà chỉ sau một chuyến đi hắn đã có một chiếc di động, điều đó khiến người khác sẽ hoài nghi, bởi vì Dương Vũ hiện giờ không có khả năng mua được một chiếc di động.

“Ha ha, anh biết em không cần dùng điện thoại di động. Nhưng đây là chiếc điện thoại dùng để liên lạc. Chẳng lẽ lúc cần gặp em, phải đến ký túc xá tìm hay là nhờ cảnh sát tới tìm em hay sao? Hơn nữa chiếc điện thoại này cũng bình thường, trên thị trường giá cũng không cao lắm, nhưng trải qua kỹ thuật mã hóa của chúng ta, nó còn thêm cả hệ thống GPS, và còn một số ứng dụng khác nữa. Anh có bản hướng dẫn sử dụng ở đây, em tự mình xem đi.”

“Về phần tấm thẻ này, người của chúng ta đã để vào trong đó một ít tiền, đủ để em tiêu dùng trong lúc này.”

“Điện thoại này có chức năng gì?”

Dương Vũ nhìn qua chiếc điện thoại di động. Nó thật chẳng khác gì chiếc điện thoại bình thường là bao.

“Những thứ này tất nhiên em chưa nhìn ra. Chờ một thời gian nữa em sẽ biết.”

“Vật này có trang bị máy nghe trộm không?”

Dương Vũ hoài nghi nhìn Tôn Dương:

“Đương nhiên là không rồi, chúng ta cũng rất tôn trọng quyền sinh hoạt tư nhân. Hơn nữa chúng ta cũng không cần phải gắn máy nghe trộm vào.”

“Đúng rồi, trong chiếc điện thoại này, có số điện thoại của anh và một số người quan trọng trong tổ chức. Sau ngày có việc gì cứ gọi cho anh. Về phần bên trong có bao nhiêu tiền, thì em chỉ cần dùng là biết thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 81: Làm Bộ Gặp Gỡ Bất Ngờ (Thượng)

Sau khi có chút quen thuộc với cục quốc an, Dương Vũ liền theo Tôn Dương ra khỏi “Trung tâm phục vụ xã hội công cộng Hoa Hạ”, rồi tiến vào trong xe của Tôn Dương.

Chiếc xe chậm rãi khởi động rồi chạy ra ngoài. Từ cửa sổ nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Càng nhìn, Dương Vũ càng cảm thấy quen thuộc.

Sau khi chiếc xe tiến vào một con đường tương đối tấp nập, nhìn khung cảnh đường phố quen thuộc kia. Dương Vũ cuối cùng cũng biết được tại sao mình cảm giác được nơi này lại quá quen thuộc tới vậy.

Không chỉ là quen thuộc. Trước kia, Dương Vũ không biết đã đi qua con đường đó bao lần. Chẳng qua, cho dù thường xuyên đi qua nơi này, nhưng Dương Vũ cũng không thể nghĩ được Quốc An cục lại ẩn náu ở trong đó.

Không lâu sau, Dương Vũ cùng Tôn Dương đi vào trong một tiểu khu của trung tâm chợ. Sau khi tiến vào căn phòng trên lầu tám, hai người vừa ngồi xuống, Tôn Dương đem chìa khóa phòng ném cho Dương Vũ.

Dương Vũ cầm lấy chìa khóa rồi nghi hoặc nhìn Tôn Dương.

Tôn Dương cười “Đây chính là nơi ở tạm thời của em ở Dương Thành. Nhưng nơi này không có vật dụng gì cả, em cứ mang tới là được.”

“Đây không phải là nơi ở của anh sao?”

Dương Vũ thắc mắc, hẳn cảm thấy nơi này như chưa từng có người ở qua.

“Không đây chỉ là một trong những căn phòng nhỏ của anh mà thôi. Mấy ngày nay em cứ ở đây.”

“Một trong những căn phòng nhỏ?”

Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã nhìn, cho dù căn phòng này không lớn lắm, nhưng cũng hơn một trăm mét vuông, thêm vào đó lại còn tồn thêm tiền trang hoàng nữa, thì căn phòng này cũng phải tới một hai trăm vạn. Nhưng Tôn Dương lại nói đây chỉ là một căn phòng nhỏ. Xem ra Tôn Dương cũng có không ít tiền.

“Không có gì kỳ quái cả. Chỉ là một căn phòng nhỏ mà thôi. Sau này em cũng sẽ có. Nhóm người chúng ta luôn luôn vào sinh ra tử, mà đôi khi chúng ta làm nhiệm vụ, không thích hợp ở bên ngoài, cho nên cứ mua mấy căn nhà. Giá cũng rẻ thôi. Hơn nữa, sau khi gia nhập vào cục, em sẽ được cấp một căn nhà. Nhưng hiện giờ anh thấy tạm thời em cũng chưa cần.”

Dương Vũ gật đầu, hẳn chỉ đi qua Dương Thành thôi, cho dù cho hẳn một căn nhà hẳn cũng không cần.

“Vậy nên, anh đã từ chối giúp em.”

Tôn Dương cười, rồi rút ví ra đưa mấy tờ tiền cho Dương Vũ:

“Đây là một ngàn, em cứ cầm dùng trước đi.”

“Không cần, em vẫn còn một ít tiền lẻ.”

“Ha ha, một ít tiền lẻ của em chẳng mua được thứ gì đâu. Em cứ cầm lấy rồi ra ngoài đi dạo một chút. Xem xem thành phố này có điều gì tốt.”

Tôn Dương cười khuyên Dương Vũ. Dương Vũ đành nhận lấy.

“Tốt lắm, anh đi trước. Em muốn làm gì thì cứ làm, mà em có sợ lạc đường không thể?”

Tôn Dương đùa Dương Vũ vài câu.

“Làm sao có thể?”

Kiếp trước, Dương Vũ đã sống ở thành phố này một năm, nên căn bản hẳn không sợ lạc đường

“Ngài mai, anh lại tới tìm em. Em ở chỗ này đợi anh.”

Tôn Dương nói rồi đóng cửa lại.

Nhìn thân ảnh Tôn Dương biến mất. Dương Vũ thoải mái nằm ở phòng khách rồi ngẩn ngơ nhìn lên trần nhà.

Từ khi sống lại tới giờ, Dương Vũ vẫn còn cảm thấy đây như giấc mộng.

Không biết ngày mai Tôn Dương tới đây tìm mình có chuyện gì, nên nằm trên sa lon không được bao lâu Dương Vũ liền đi ra ngoài.

Đi trên con đường thân thuộc, Dương Vũ lượn lờ khắp mọi nơi, hết thấy mọi nơi đều quen thuộc nhưng lại mang tới cho hẳn một cảm giác xa lạ.

Thật vậy, sau khi sống lại, ngoại trừ mình ra, tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Dương Vũ vẫn đi lang thang không có mục đích. Đến tận buổi tối mới trở về.

Buổi sáng hôm sau, Dương Vũ ngồi tu luyện trong phòng khách thì chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Sau khi mở cửa, hẳn thấy Tôn Dương đang cầm một cái túi đứng trước mặt mình.

“Ha ha, hôm qua thế nào? Có quen không?”

Tôn Dương nói với Dương Vũ.

“Cũng bình thường.”

Dương Vũ cười một tiếng rồi rót một chén nước cho Tôn Dương sau đó tự mình ngồi xuống. Tôn Dương nhắc chén lên uống một hớp rồi đặt lại trên bàn. Hẳn lấy một chiếc điện thoại di động và một số thứ khác trong chiếc túi, đặt lên mặt bàn.

Dương Vũ nhìn thoáng qua, ngoài điện thoại di động còn có một tấm thẻ ATM.

“Đây là tiền lương của em, về sau tiền lương của em sẽ được gửi trực tiếp vào trong chiếc thẻ này. Mật mã là ngày sinh của em. Còn có một chiếc điện

thoại di động, do cục Quốc An cấp cho em”

“Em bây giờ không cần dùng điện thoại di động. Hơn nữa khi trở về kí túc xá cũng không thể nạp điện được.”

Dương Vũ không muốn dùng điện thoại di động lúc này, hẳn cảm thấy không cần thiết. Mà chỉ sau một chuyến đi hẳn đã có một chiếc di động, điều đó khiến người khác sẽ hoài nghi, bởi vì Dương Vũ hiện giờ không có khả năng mua được một chiếc di động.

“Ha ha, anh biết em không cần dùng điện thoại di động. Nhưng đây là chiếc điện thoại dùng để liên lạc. Chẳng lẽ lúc cần gặp em, phải đến ký túc xá tìm hay là nhờ cảnh sát tới tìm em hay sao? Hơn nữa chiếc điện thoại này cũng bình thường, trên thị trường giá cũng không cao lắm, nhưng trải qua kỹ thuật mã hóa của chúng ta, nó còn thêm cả hệ thống GPS, và còn một số ứng dụng khác nữa. Anh có bản hướng dẫn sử dụng ở đây, em tự mình xem đi.”

“Về phần tấm thẻ này, người của chúng ta đã để vào trong đó một ít tiền, đủ để em tiêu dùng trong lúc này.”

“Điện thoại này có chức năng gì?”

Dương Vũ nhìn qua chiếc điện thoại di động. Nó thật chẳng khác gì chiếc điện thoại bình thường là bao.

“Những thứ này tất nhiên em chưa nhìn ra. Chờ một thời gian nữa em sẽ biết.”

“Vật này có trang bị máy nghe trộm không?”

Dương Vũ hoài nghi nhìn Tôn Dương:

“Đương nhiên là không rồi, chúng ta cũng rất tôn trọng quyền sinh hoạt tư nhân. Hơn nữa chúng ta cũng không cần phải gắn máy nghe trộm vào.”

“Đúng rồi, trong chiếc điện thoại này, có số điện thoại của anh và một số người quan trọng trong tổ chức. Sau ngày có việc gì cứ gọi cho anh. Về phần bên trong có bao nhiêu tiền, thì em chỉ cần dùng là biết thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 82: Làm Bộ Gặp Gỡ Bất Ngờ (Hạ)

Nơi Dương Vũ nhảy vào là một rừng cây vắng vẻ, nên Dương Vũ mới định ninh là không có ai biết mình "Như thế" leo tường đi vào.

Trường trung học phổ thông Tân trấn chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, Dương Vũ đây là lần đầu tiên tới đây. Từ trong rừng cây đi ra, Dương Vũ một lúc mới đến được giữa sân trường.

Lúc này đang là thời gian học, trong sân trường tương đối an tĩnh, thỉnh thoảng mới truyền đến một chút thanh âm nói chuyện. Dương Vũ không biết phòng học nơi này bố trí ra sao, chỉ có thể đi lại trong sân, sau một lúc suy nghĩ hẳn liền hướng bên kia trường học đi tới.

Dương Vũ hiện tại không nhớ rõ Tiêu Ngọc học ở phòng nào. Nhưng cho dù hẳn có nhớ cũng không thể trực tiếp đi tìm gặp Tiêu Ngọc. Dương Vũ cần là một cuộc "Gặp gỡ", cho dù là một cuộc gặp gỡ bất ngờ.

Bên trong trường phong cảnh vô cùng xinh đẹp, Dương Vũ vừa thường thức phong cảnh, vừa nhìn chung quanh, trong đầu suy nghĩ lung tung, lúc này Dương Vũ trong lòng rất loạn. Đã tới đây rồi hẳn vẫn không biết mình rốt cuộc phải làm sao bây giờ.

"Reng reng reng..." tiếng chuông tan lớp vang lên, trong trường học nhất thời trở nên náo nhiệt.

Tan lớp rồi. Tiêu Ngọc cầm lấy cặp từ trên lầu đi xuống. Còn một tiết cuối nhưng nàng cũng không chủ định ở lại học nốt. Tiết cuối rất nhàm chán, có học hay không cũng chẳng sao, hơn nữa lúc này Tiêu Ngọc gặp phải một chuyện làm cho tâm tình của nàng phập phồng bất định. Như vậy còn không bằng đi ra bên ngoài dạo phố cho thư giãn đầu óc.

Tiêu Ngọc ở trong trường học cũng có rất nhiều bạn tốt. Nhưng một số người thì thích học tập, một số người còn lại không muốn đi ra ngoài dạo phố. Bất đắc dĩ, Tiêu Ngọc chỉ có thể một mình đi ra, chứ ngồi trong cái phòng ngột ngạt này, nàng luôn cảm thấy mình hít thở không thoải mái chút nào.

Đi trên sân trường, Tiêu Ngọc cúi đầu, vẫn vì chuyện đó mà cảm thấy khó tin.

Bỗng nhiên, "Bịch!" Một tiếng, Tiêu Ngọc tựa hồ đụng phải một người, "Ai nha!" Tiêu Ngọc kinh hô một tiếng, đột nhiên đụng vào người làm nàng sợ hết

hồn, tiếp theo nàng ngẩng đầu nhìn lên, vừa hay nhìn thấy, một anh chàng lạ mặt đang mang theo vẻ vui mừng và ánh mắt nóng bỏng nhìn mình.

Dương Vũ cũng đang vừa đi lại vừa suy nghĩ vẩn vơ, bỗng nhiên cảm giác được đụng vào một người. Thân là võ giả, phản ứng lập tức làm cho Dương Vũ lui về phía sau một bước.

"Xin..." Dương Vũ ngẩng đầu lên định nói xin lỗi. Nhưng khi hắn thấy cô gái trước mắt thì chữ cuối cùng kia vô luận như thế nào cũng không nói ra được.

Dương Vũ phi thường kích động! Hắn biết lúc này mình có nhiều cảm giác, chỉ là kích động thôi sao? Vì sao trong lòng mình cảm giác lại phức tạp đến thế? Kích động! Vui mừng, thậm chí có chút thấp thỏm lo âu... Tâm tình của hắn lúc này thật sự có đủ trăm loại tư vị cảm xúc đan xen.

Hắn chỉ biết cô gái trước mắt đúng là người trong mộng đã bao lần xuất hiện trong tâm trí mình —— Tiêu Ngọc! Dương Vũ trên mặt lộ vẻ vui mừng, kiềm chế tâm tình kích động. Dương Vũ sửng sờ, ngăn người nhìn Tiêu Ngọc.

Nàng vẫn xinh đẹp! Vẫn khả ái! Vẫn khiến cho mình động lòng như vậy! Mặc dù, kiếp trước mình bốn năm sau mới gặp nàng, nhưng hiện tại nàng vẫn thế. Trên người nàng ngoài sự ngây ngô hồn nhiên còn mang theo vẻ mỹ lệ quyến rũ.

Dương Vũ không biết Tiêu Ngọc trước mắt cùng bốn năm sau có gì khác nhau. Nhưng dù thế nào Tiêu Ngọc ở trong lòng Dương Vũ luôn chỉ có một. Nàng vĩnh viễn không thay đổi! Bởi vì, Tiêu Ngọc đã in một vết sâu trong tâm trí hắn rồi.

Mùi thơm thanh đậm từ người Tiêu Ngọc như làn hô hấp của hắn ngừng lại, ngửi hương thơm quen thuộc này, Dương Vũ trong lòng tràn đầy kích động.

Trải qua một thời gian dài, nàng vẫn luôn xuất hiện trong giấc mộng. Bây giờ, mình rốt cục lần nữa nhìn thấy nàng! Rốt cục lần nữa nhìn thấy nàng.

Nhìn Tiêu ngọc, Dương Vũ có một loại khát vọng muốn ôm nàng vào trong lòng! Cũng giống như trước đem nàng ôm thật chặt vào trong lòng ngực, háo hức yêu nàng, háo hức che chở nàng, háo hức quý trọng nàng.

Nhìn anh chàng trước mắt, Tiêu Ngọc trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một loại cảm giác quen thuộc! Một loại cảm giác đã từng quen biết. Nhưng Tiêu ngọc đột nhiên cảm giác được có chút không đúng, anh chàng này mình tuyệt đối chưa từng thấy qua hắn! Hôm nay tuyệt đối là lần đầu tiên nhìn thấy hắn! Tiêu ngọc khẳng định như vậy.

Nhưng hắn lại cho mình một loại cảm giác vô cùng đặc biệt. Nhìn đối phương thần sắc kích động, ánh mắt nóng bỏng. Tiêu Ngọc vốn có ý nghĩ khinh thường, bởi vì loại vẻ mặt này phần lớn đều xuất hiện qua khi nhìn thấy mình. Nàng nghĩ gã này chắc cũng là một loại như vậy.

Chỉ là hôm nay, trông thâm tâm Tiêu Ngọc lại sản sinh tâm lý kì quái, bởi vì anh chàng này cho mình một cái gì đó thật sự quá mức cổ quái. Mình rõ ràng chưa từng thấy qua hắn, nhưng vì sao hắn lại cho mình một loại cảm giác quen thuộc như vậy?

Suy nghĩ một chút, Tiêu Ngọc dù thấy kỳ quái nhưng vẫn nở nụ cười. Nhìn thoáng qua gã này cũng không phải là rất tuấn tú, chẳng qua là miễn cưỡng ép thêm chữ "đẹp trai" một chút, mở miệng nói: "Ừ, anh không sao chứ?"

Nhìn Tiêu ngọc cười, Dương Vũ trong lòng lần nữa kích động. Thời gian bao lâu rồi? Mình chưa từng thấy qua nụ cười của nàng? Hiện tại, nụ cười của nàng vẫn mê người như vậy, cũng giống như nàng vĩnh viễn mê người, cứ như vậy hấp dẫn lấy mình.

"Anh không sao." Nghe được Tiêu Ngọc nói chuyện, Dương Vũ phục hồi tinh thần, vẻ mặt thu liễm một chút. Nhưng thần sắc kích động vô luận thế nào cũng không che dấu được.

"Vì sao anh chàng này nhìn thấy mình lại lộ ra thần sắc kích động như thế?" Tiêu Ngọc kỳ quái nhìn Dương Vũ, trong lòng càng thêm kỳ quái.

"Cô... Em không sao chứ?" Dương Vũ sợ phản ứng tự nhiên của mình sẽ làm Tiêu Ngọc bị thương. Cho nên hắn khẩn trương hỏi.

"Không có chuyện gì." Mới vừa rồi chẳng qua là va chạm nhẹ một chút mà thôi. Nhìn Dương Vũ lộ ra vẻ mặt khẩn trương, Tiêu Ngọc lại càng kỳ quái.

"Anh tại sao cứ nhìn người ta mãi vậy?" Một lát sau, Tiêu Ngọc kỳ quái hỏi, nếu như đối lại là người khác, Tiêu Ngọc đã sớm rời đi, chỉ là đối với cái tên này lại cho mình cảm giác cổ quái. Tiêu Ngọc hiếu kỳ hỏi.

"Ha ha, anh chẳng qua là cảm thấy em và một người bạn trước đây có chút giống nhau mà thôi." Dương Vũ cười nói.

"Hừ hừ, cái kiểu nói chuyện này lạc hậu rồi." Tiêu Ngọc nhìn không được cười lên một tiếng, hướng về phía Dương Vũ hừ nói. Dương Vũ trên mặt thần sắc lúng túng, "Anh cũng không nói dối, kì thật em rất giống một người bạn trước đây của anh." Nói tới đây, Dương Vũ trong lòng bổ sung một câu: "Đầu chỉ là tương tự, quả thực là giống nhau như đúc!"

"Đúng rồi, người bạn đó của anh cũng học ở trường này đấy?" Dương Vũ cười nhìn Tiêu Ngọc nói.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 83: Tiêu Ngọc

"Tiêu Ngọc?" Nhìn Dương Vũ, Tiêu Ngọc trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái, "Chẳng lẽ người này biết mình mà cố ý nói mình là bạn cũ?"

"Đúng vậy, không biết em có biết cô ấy không? Nói không chừng các em còn quen nhau cũng nên." Dương Vũ trên mặt vẫn giữ nụ cười nhìn Tiêu Ngọc dò hỏi.

"Anh nói anh là bạn cũ của Tiêu Ngọc? Em hình như chưa nghe nói đến nha." Tiêu Ngọc làm bộ suy tư trong chốc lát, sau đó lộ ra nụ cười nhìn Dương Vũ nói.

"Chưa nghe nói qua? Thật là đáng tiếc. Anh mới từ địa phương khác đến đây, vốn đang định tìm cô ấy với đám bạn cũ tụ tập một chút, ai, thật đáng tiếc." Vừa nói, Dương Vũ trên mặt lộ ra tiếc nuối.

"Có lẽ anh nên tìm người khác hỏi thử xem, có lẽ em chưa nghe nói mà thôi." Tiêu Ngọc cho một đề nghị rồi cười nhìn Dương Vũ. Tiêu Ngọc này năng thật sự không có nghe nói. Bởi vì, Tiêu Ngọc chính là nàng. Nhưng hiện tại Tiêu Ngọc cũng hoài nghi trường học của mình không biết còn có một Tiêu Ngọc khác hay không.

"Quên đi, anh vốn là không ôm hi vọng gì cả." Dương Vũ tiếc nuối nói: "Nói không chừng cô ấy đã tốt nghiệp, bọn anh liên lạc lần cuối cùng là lúc cô ấy học tiểu học, bây giờ nói không chừng người ta đã lên đại học rồi."

"Anh đã không biết chắc còn đến đây tìm?" Tiêu Ngọc cổ quái nhìn Dương Vũ nói.

Dương Vũ trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ, nói tiếp: "Bọn anh đã mất liên hệ từ rất lâu rồi. Nguyên nhân là anh không ở Dương thành. Hơn nữa lần này anh đột nhiên tới Dương thành, thừa dịp thời gian dư dả nên định tới nơi này đi dạo một chút, ha ha." Dương Vũ cười một chút, khuôn mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

"Ngay cả liên lạc cũng không có anh đã chạy đến nơi đây, anh thật là làm cho người ta kỳ quái." Tiêu Ngọc nhìn Dương Vũ, nàng cảm thấy người này có chút thần kinh.oe82:

"Nếu đã như vậy, anh nghĩ anh cũng nên trở về thôi." Dương Vũ cô đơn nhìn thoáng qua phía sau trường học, trên mặt lộ vẻ u sầu, xoay người muốn rời đi.

"Uy, như vậy đã đi sao? Anh không muốn tìm kỹ sao?" Thấy Dương Vũ trên mặt lộ ra vẻ sầu não, Tiêu Ngọc trong lòng bỗng nhiên bị hụt hẫng, cho nên gọi hắn lại.

"Ha ha, anh nghĩ không cần thiết nữa rồi, có lẽ cô ấy thật sự không có ở nơi này, có lẽ bọn anh vốn không có duyên. Hơn nữa anh đối với nơi này không quen thuộc, chẳng lẽ anh cứ canh ở cửa trường học sao?" Dương Vũ cười có chút bất đắc dĩ.

Hiện tại, Tiêu Ngọc đứng trước mặt mình, nhưng mình lại giả vờ không nhận ra nàng, hơn nữa còn nói lung tung. Dương Vũ lúc này tâm tình kích động ban đầu đã dần tiêu tan, trên mặt rõ ràng lộ ra nhiều tia đau thương. Ánh mắt lại càng tràn đầy u buồn.

Nữ nhân mà mình yêu đứng ở trước mặt mình, nhưng mình lại giả vờ không nhận ra nàng! Tâm tình như vậy, không có ai có thể lý giải, có lẽ chỉ có Dương Vũ mới hiểu được lúc này hắn thống khổ dường nào. (Dịch: nhiều khi trái ngang ^^)

"Vậy em... em có thể giúp anh." Có lẽ là bị cái vẻ sầu não của hắn đã động, lại bắt gặp ánh mắt u buồn của hắn. Tiêu Ngọc chủ động nói với Dương Vũ.

Dương Vũ lắc đầu, nhìn thoáng qua chung quanh, rồi lại nhìn Tiêu Ngọc, nói với nàng: "Ha ha, mặc dù anh không biết em là ai. Nhưng trường học này lớn như vậy, học sinh khẳng định không ít phải không? Nếu như muốn tìm một người nhất định sẽ rất khó rồi. Anh nghĩ hay là không nên làm phiền em thì tốt hơn." Dương Vũ uyển chuyển cự tuyệt đề nghị của nàng.

Người mình muốn tìm đang ở trước mặt mình hơn nữa đang cùng mình nói chuyện, nhưng chỉ có bản thân nàng không biết mà thôi.

"Như vậy sao được?" Tiêu Ngọc bỗng nhiên cảm giác được có chút sinh khí. "Anh đến đây tìm cô ấy có đúng hay không? Nhưng anh còn chưa có cố gắng đi tìm, cứ như vậy bỏ qua. Anh chẳng có tí phong độ nào cả."

"Nhưng anh chỉ ở đây được mấy ngày thôi, qua vài ngày sau anh còn phải quay về đi học." Dương Vũ trên mặt vẫn mang cái thần sắc bất đắc dĩ.

"Tốt lắm, mấy ngày là đủ rồi. Mọi chuyện cứ để em lo." Tiêu Ngọc cười nói với Dương Vũ.

"Có thật không?" Dương Vũ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Tiêu Ngọc, tựa hồ không thể tin được nàng có khả năng ấy. "Đương nhiên rồi, anh nhìn một chút xem em là người như thế nào. Nếu như cô ấy thật sự ở trường học của em mà nói..., em nhất định có thể giúp anh tìm được." Tiêu Ngọc cười nói.

Dương Vũ cười một tiếng, nhưng trong lòng thầm nghĩ: "Cho dù em tìm cả Địa Cầu cũng không thấy nàng, trừ phi anh cho em biết người anh muốn tìm chính là em, nếu không em vĩnh viễn cũng không thể tìm được."

"Được rồi." Dương Vũ trên mặt cũng lộ ra nụ cười, nhìn Tiêu Ngọc, Dương Vũ bỗng nhiên nói: "Vì cảm tạ sự giúp đỡ của em, tính cả lúc trước vô tình đụng vào em, anh quyết định tối nay mời em ăn một bữa cơm, không biết em có thể cho anh chút vinh hạnh này không?" Dương Vũ lúc này bắt được cơ hội khó tìm liền mời Tiêu Ngọc dùng bữa.

"Anh, người này..." Tiêu ngọc nhìn Dương Vũ một cái. "Anh thật đúng là biết lựa cơ hội. Nhưng coi như cũng có thành ý, vậy bốn tiểu thư sẽ cho anh vinh hạnh này một lần."

Dương Vũ mừng rỡ trong lòng, hiện tại Tiêu Ngọc đã đồng ý, như vậy là đã thành công vượt mong đợi rồi. Minh tất phải trong thời gian ngắn nhất, dùng hết mọi biện pháp làm quen với nàng, cho dù không thể làm cho nàng yêu mình, nhưng ít nhất mình cũng có cơ hội làm cho nàng lưu lại một ấn tượng thật sâu! Minh tuyệt đối sẽ không để cho nàng lại vượt khỏi tay mình một lần nữa.

"Uy, anh còn gì lo lắng sao? Đi thôi." Nhìn thấy Dương Vũ trên mặt lộ ra thần sắc kích động, Tiêu Ngọc cũng không cảm thấy kỳ quái, nàng cho là Dương Vũ bởi vì mình đáp ứng giúp hắn tìm người mới kích động như vậy.

"Gã này..." Tiêu ngọc trong lòng cười thầm.

"Xin tự giới thiệu, anh tên là Dương Vũ, sau này em cứ gọi là Dương Vũ được rồi, anh không có tên húy." Dương Vũ cao hứng nhìn Tiêu ngọc, tiếp tục nói: "Không biết..."

"Em tên là Tiêu Ngọc." Còn không đợi Dương Vũ hỏi ra lời, Tiêu ngọc đã nói. Đồng thời nàng còn dùng ánh mắt tò mò nhìn Dương Vũ, mong đợi vẻ mặt phong phú sắp xuất hiện của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 84: Chúng Ta Như Thế Này Cũng Tính Là Đang Hẹn Hò Chứ?

"Tiêu Ngọc?" Tiêu Ngọc dự liệu không sai, Dương Vũ vừa nghe tên của nàng, trên mặt liền lập tức lộ ra thần sắc kỳ quái, tiếp theo Dương Vũ tròn mắt há hốc mồm nhìn mình.

"Em, em không phải là người anh muốn tìm chứ? Làm sao tên cũng giống nhau, hơn nữa anh còn cảm thấy em rất quen mặt." Dương Vũ giả vờ kinh ngạc rồi ngây người ngơ ngác nhìn Tiêu Ngọc. Nhưng Dương Vũ trong lòng thì đang trộm cười, xem ra mình cũng đạt tiêu chuẩn theo nghiệp diễn viên được rồi.

"Dĩ nhiên không phải rồi, em từ khi còn bé cũng chưa bao giờ gặp người khả ái như anh." Tiêu Ngọc rất hài lòng với phản ứng của Dương Vũ, cho nên tự nhiên cười nói.

"Khả ái?" Dương Vũ cảm thấy buồn cười, hình như trước kia Tiêu Ngọc cũng luôn nói mình khả ái. Một đại nam nhân bị nói thành khả ái là cái gì gì? Những người khác Dương Vũ không biết. Nhưng với hắn lúc này chỉ có hai chữ hạnh phúc. Chỉ cần người mình yêu mến nói mình, vô luận là tốt xấu gì đi nữa, trong lòng mình cũng cảm giác được sự hạnh phúc.

"Anh thật hoài nghi người anh muốn tìm chính là em." Hai người vừa đi đến cửa trường học, Dương Vũ vừa hướng Tiêu ngọc nói.

"Đã nói không phải rồi, người anh muốn tìm em sẽ giúp anh tìm được. Em cảnh cáo anh nha, anh cũng đừng xem em là người bạn cũ đó nha, nếu không, hừ hừ..." Tiêu Ngọc uy hiếp nói.

"Nếu không thì như thế nào?" Dương Vũ nhìn Tiêu Ngọc, trên mặt cười cười.

"Hừ hừ, anh cứ thử xem." Tiêu Ngọc không biết làm sao uy hiếp Dương Vũ, cuối cùng chỉ có thể nói như vậy.

Lúc này, hai người đã đi tới cổng trường. Ở cửa trường học, bảo vệ lộ ánh mắt kỳ quái, Dương Vũ mang về mặt tự nhiên bước ra ngoài, chỉ để lại chút nghi ngờ của bảo vệ, bởi vì Dương Vũ thoát nhìn rõ ràng không phải là học sinh của trường bọn họ, nhưng bọn hắn nhớ trước đó cũng không có đề người này đi vào.

"Xin hỏi Tiêu đại mỹ nữ, chúng ta bây giờ đi đâu?" Dương Vũ nhìn thấy sắc trời còn sớm, cho nên lại hỏi.

"Nếu như anh không ngại..., vậy theo em đi dạo một chút" Tiêu Ngọc cười nói.

"Đi dạo phố à?" Dương Vũ chân mày khẽ nhăn một chút, nghe thì hay nhưng lại là một việc khó sai.

"Đúng vậy a, bồn tiểu thư chính là trốn học đi ra ngoài dạo phố, anh có đi hay không?"

"Đi, đi chứ, có thể theo mỹ nữ đi dạo phố đó là vinh hạnh của anh." Dương Vũ liền lập tức đáp ứng.

Trên đường, Tiêu Ngọc còn hỏi Dương Vũ một vài vấn đề, Dương Vũ cũng vui vẻ đáp lại. Cuối cùng Tiêu Ngọc hỏi: "Em rất hiếu kỳ, không biết anh và người bạn đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh và cô ấy quan hệ sao? Để anh phải từ xa tới đây tìm cô ấy như vậy?"

"Đúng vậy, anh cùng với cô ấy có tình cảm rất tốt." Dương Vũ lại nhớ lại quá khứ từng cùng Tiêu Ngọc ở chung một chỗ. Dương Vũ không chỉ cùng nàng quan hệ tốt, đối với hết thảy mọi thói quen của nàng, Dương Vũ có thể nói vô cùng quen thuộc. Vô luận là thói quen gì, Dương Vũ có thể nói trừ người nhà Tiêu Ngọc ra có thể nói hẳn là người quen thân nhất của nàng rồi.

Thậm chí, có chút không khoa trương khi nói Dương Vũ thân thuộc với nàng hơn bất cứ người nào khác. Nhưng đáng tiếc cuối cùng nàng và mình lại chia tay. Nghĩ tới đây Dương Vũ trên mặt không khỏi lộ ra một tia đau thương.

"Em xin lỗi, em không cố ý." Nhìn thấy Dương Vũ trên mặt lộ ra vẻ đau thương, Tiêu Ngọc vội vàng nói xin lỗi nói.

"Không có chuyện gì." Dương Vũ lắc đầu, nói tiếp: "Những điều này đều là chuyện cũ năm xưa rồi. Không nói cũng được, thật ra anh với cô ấy như một đôi tri kỷ vậy."

Mãi cho đến buổi tối, đây là thời gian Dương Vũ thống khổ nhất. Hắn bây giờ có chút hối hận tại sao mình phải đáp ứng Tiêu Ngọc cùng nàng đi dạo phố.

Liên tiếp mấy giờ, Dương Vũ vẫn mang vẻ mặt thống khổ đi theo Tiêu Ngọc dạo trên đường, hai người đi qua phố mua sắm, liên tục đi qua các hàng quán làm tâm trạng hắn càng lúc càng ảm đạm.

Cái này không liên quan vấn đề thể chất, thuần túy chính là loại hành hạ tinh thần. Với thể chất của hắn hiện tại, cho dù hắn đi đá banh mà nói... chỉ sợ cũng không một mồi bằng việc cùng nàng dạo phố. Thân thể không mệt, nhưng tinh thần thì rã rời lắm rồi.

Đặc biệt là Tiêu Ngọc còn có sở thích đi ngắm mấy gian hàng áo lót, điều này làm cho Dương Vũ càng thêm lúng túng. Mặc dù, mình đối với mấy cái này cũng tương đối quen thuộc, nhưng hiện tại chính mình và Tiêu Ngọc dù sao vẫn là "Mới quen" không lâu, không thể nào tự nhiên được. Như vậy càng làm cho hắn cảm thấy lúng túng.

"Dương Vũ, sao trông anh có vẻ thống khổ quá vậy?" Tiêu Ngọc quan tâm hỏi Dương Vũ một câu.

"Em thử nói xem?" Vừa nói Dương Vũ giơ cao tay cầm theo túi lớn túi nhỏ, mình bây giờ còn biến thành lao động free nữa rồi, tinh thần thể xác đồng thời bị hành hạ, Dương Vũ dù có phấn đấu cũng không thể bỏ được cái bộ mặt thống khổ này rồi.

Thật ra thì đối với những túi đồ này, Dương Vũ cũng không có cảm giác gì, lấy thể chất hắn hiện tại, cho dù là nâng lên mấy trăm cân cũng hoàn toàn không có vấn đề.

"Nói như vậy, chúng ta đi ăn cơm đi." Tiêu Ngọc nhìn thoáng phía ngoài, màn đêm đã bắt tri bắt giác phủ xuống đường phố.

Ở gian trong của quán ăn, Dương Vũ đem thực đơn đưa cho Tiêu Ngọc, nói: "Hôm nay anh mời em, không nên khách khí, cứ việc gọi."

"Vậy em không khách khí đâu nha?" Tiêu Ngọc nhận lấy thực đơn, "Đúng rồi, anh thích ăn thịt gà, không biết em có thích hay không?" Dương Vũ nhìn Tiêu Ngọc dò hỏi.

"Anh cũng thích ăn thịt gà?" Tiêu Ngọc hỏi. "Thật ra thì em cũng thích thịt gà." Tiêu Ngọc cười nói.

"Vậy thì gọi một ít đi." Dương Vũ trong lòng cười thầm, thật ra thì cũng không Dương Vũ thích ăn thịt gà, mà là Tiêu Ngọc bản thân vô cùng thích ăn thịt gà! Cho nên Dương Vũ mới thử dò xét hỏi một câu, quả nhiên Tiêu Ngọc vẫn có sở thích này.

Hai người vừa cười nói, vừa từ từ ăn, trải qua gần một buổi chiều nói chuyện, hai người bọn họ đã vô cùng quen thuộc. Thật ra thì ngay từ lúc Tiêu Ngọc đáp ứng Dương Vũ ăn cơm, nàng đối với Dương Vũ đã không còn sự phòng bị. Về phần nguyên nhân gì, cho dù là vài năm sau Tiêu Ngọc cũng không biết mình vì sao lần đầu tiên gặp Dương Vũ đã nhận lời mời. Chung quy nàng đổ cho việc tại thời điểm bọn họ gặp nhau, Dương Vũ đã cho nàng một loại cảm giác rộn ràng trong tim ^^.

"Chúng ta hiện tại coi như là đang hẹn hò sao?" Dương Vũ buông đũa xuống, bỗng nhiên nhìn Tiêu Ngọc chăm chú hỏi.

"Khụ khụ..." Tiêu Ngọc bỗng nhiên bị sặc, không khỏi ho khan.

Q.2 - Chương 85: Đánh Cuộc

“Khụ khụ.” Tiêu Ngọc nghe vậy không khỏi bị ho sặc sụa. Liếc Dương Vũ một cái, Tiêu Ngọc cầm ly nước trên bàn lên uống. Một lát sau mới ngưng được tiếng ho.

“Em cảnh cáo anh, đừng có ăn nói lung tung. Em còn chưa có bạn trai, ở đó mà nói loạn, hừ hừ...” Tiêu Ngọc nhìn Dương Vũ với nét mặt hung dữ.

“Chỉ đùa một chút thôi.” Trên mặt Dương Vũ nở một nụ cười, che dấu sự đau thương trong ánh mắt sâu thẳm của hắn mà Tiêu Ngọc không nhìn thấy được.

Vừa rồi, không phải vì bỗng bột nhất thời mà Dương Vũ đột nhiên nói như vậy mà thật ra Dương Vũ có thâm ý. Một là hắn muốn thăm dò từ miệng Tiêu Ngọc xem năng có bạn trai chưa, để Dương Vũ an tâm một chút. Nhưng cái chính là Dương Vũ muốn nhìn xem phản ứng của Tiêu Ngọc nên mới có ý nói như vậy.

Vậy cũng tốt, ít ra Tiêu Ngọc không chán ghét hắn. Mặc dù tận đáy lòng Dương Vũ có chút đau thương nhưng cũng biết được chuyện của mình đã có một chút tiến triển. Hiện tại, Tiêu Ngọc cũng không bài xích mình.

“Lúc này anh nói anh cũng là một học sinh cấp ba, vậy làm sao anh có thời gian đi ra ngoài chơi? Hơn nữa còn đi xa tới nơi này?” Tiêu Ngọc vừa ăn, vừa nhìn Dương Vũ, ánh mắt như không tin Dương Vũ cũng là một học sinh.

“Trường học quá nhàm chán, nên tôi đây để giải sầu. Đây là lần đầu tiên anh đến Dương thành.”

“Anh trốn học sao? Em cũng đoán được anh không phải là một học sinh giỏi.” Trên mặt Tiêu Ngọc tỏ đặc ý. Dương Vũ lắc đầu, nhìn Tiêu Ngọc cười một tiếng, sau đó nói: “Nếu như anh nói anh chẳng những là học sinh giỏi, mà thành tích còn đứng hạng đầu trong trường, thì em có tin không?”

“Lời quý này của anh gạt trẻ con còn được, em làm sao có thể tin chứ. Nhìn bộ dáng anh bây giờ quả thực so với quý có chút giống đó.”

“Không tin? Vậy chúng ta đánh cuộc nào?” Dương Vũ nhìn Tiêu Ngọc cười nói.

“Đánh cuộc gì?” Tiêu Ngọc cũng có chút hứng thú.

“Vậy đánh cuộc là mấy tháng sau thi tốt nghiệp trung học, anh có thể thi đậu đại học Hoa Hạ hay không.” Dương Vũ trên mặt tràn đầy nụ cười. Đối với hắn bây giờ mà nói, thi đậu đại học Hoa Hạ quả thực đơn giản giống như lấy đồ trong túi.

“Anh có thể thi đậu đại học Hoa Hạ?” Tiêu Ngọc dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá Dương Vũ trừ trên xuống dưới. Sau đó trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, nhìn Dương Vũ rồi nhẹ nhàng cười một tiếng. “Em cược là anh tuyệt đối sẽ thi rớt đại học Hoa Hạ. Nhìn bộ dáng anh không giống học sinh giỏi chút nào.” Bất luận Tiêu Ngọc nhìn Dương Vũ chỗ nào cũng thấy hắn và học sinh giỏi chẳng liên quan gì nhau, vì Dương Vũ cho năng ấn tượng như vậy.

“Tốt, anh cược là anh sẽ thi đậu vào đại học Hoa Hạ. Hay chúng ta nên đặt cược gì đó cho thêm phần hấp dẫn.” Ánh mắt Dương Vũ đậm nét cười.

“Ừ.” Tiêu Ngọc gật đầu, suy nghĩ một lát sau đó nhướng mày nói: “Em không nghĩ tới những chuyện phức tạp được. Hay anh nghĩ đi.”

Dương Vũ gật đầu. Dáng vẻ là bộ suy nghĩ nhưng thật ra thì trong lòng hắn đã sớm nghĩ kỹ rồi. Nói cho đúng là đánh cuộc lần này thuần túy là một âm mưu của Dương Vũ đã bày ra.

“Nếu như anh rớt thì anh sẽ mời em đi du lịch thế giới. Sao hả?” Dương Vũ nhìn Tiêu Ngọc dò hỏi.

“Du lịch thế giới? Có thể suy nghĩ, bắt quá...”

“Cộng thêm việc anh sẽ vô điều kiện đáp ứng cho em ba việc.” Dương Vũ lập tức tăng phần cược. Dù sao những điều này cũng không là gì, cho dù có thêm nhiều điều kiện nữa Dương Vũ cũng không lo.

“Ba việc vô điều kiện sao?” Tiêu Ngọc nhìn Dương Vũ hỏi. Dương Vũ gật đầu. “Ba việc vô điều kiện nhưng nhất định phải trong phạm vi anh có thể thừa nhận.”

Nhìn Dương Vũ, Tiêu Ngọc bỗng nhiên cười một tiếng, rồi nói: “Tốt, em đồng ý. Còn nếu ngược lại thì sao?”

“Nếu như anh thi đậu, thì em phải làm bạn gái của anh, sao hả?”

“Không được!” Tiêu Ngọc lắc đầu, “Em đối với anh không biết một chút gì, thì làm sao có thể làm bạn gái của anh. Không được.” Tiêu Ngọc không ngừng lắc đầu.

“Ha ha. Em sợ? Không phải chính em nói anh nhất định sẽ thi rớt đại học Hoa Hạ sao?” Dương Vũ nói khích Tiêu Ngọc. “Dù sao em cũng chắc chắn anh sẽ thi rớt đại học Hoa Hạ, thì em còn sợ gì?”

Bị Dương Vũ khích như vậy, sự háo thắng trong lòng Tiêu Ngọc trỗi dậy. “Được, em sẽ đánh cược. Cùng lắm tới lúc đó sẽ làm bạn gái của anh thôi.”

“Ha ha, em đừng làm như việc trở thành bạn gái của anh trở thành ủy khuất như vậy chứ? Mặc dù anh không sánh được với Phan An, nhưng anh cũng có chút đẹp trai mà.” Vừa nói, Dương Vũ vừa biểu diễn vẻ mặt YY là mình cũng đẹp trai.

“Hừ, hừ. Anh so với bạn trai trong lý tưởng của em còn cách xa lắm.” Tiêu Ngọc liếc xéo Dương Vũ, tức giận nói.

“Nhưng nói không chừng là phải đó nha. Bây giờ chúng ta coi như đã bắt đầu đánh cược. Nhưng trước khi vào đại học em cũng không được nói anh là bạn trai em đó nha.” Dương Vũ nhìn Tiêu Ngọc, trong ánh mắt có thể thấy được sự mưu mô, nụ cười lại giả tạo.

“Hừ hừ, biết rồi. Em vốn không định nói anh là bạn trai sớm như vậy đâu.” Tiêu Ngọc tròn mắt nói.

“Ha ha. Vậy thì tốt. Mấy tháng sau em cứ đợi mà làm bạn gái anh đi. Em đừng có đổi ý đó.” Dương Vũ bỗng nhiên phá lên cười.

Nghe được tiếng cười của Dương Vũ, Tiêu Ngọc đột nhiên cảm giác mình vừa bị lừa, nói không chừng cái người trước mắt này là loại giả heo ăn cỏ, là cao nhân thâm tàng bất lộ. Mình lại vội vàng đáp ứng đánh cược với hắn. Mình thật là quá lỗ mãng. Trong lòng Tiêu Ngọc có chút hối hận.

Nhưng nghĩ kỹ lại, cho dù Dương Vũ thi được vào đại học thì sao? Cùng lắm thì làm người yêu của hắn trước, rồi sau đó chia tay thôi, đâu có gì lớn lao.

Nhìn Tiêu Ngọc, trong lòng Dương Vũ âm thầm vui mừng vì quý kế của mình được như ý. Lúc đầu thì như vậy, mấy tháng sau mình đã có thể ngăn cản mọi tình địch đến gần Tiêu Ngọc. Sau đó nữa thì mình đã tới Dương thành, lúc đó còn sợ Tiêu Ngọc bay mất hay sao?

Đáp án câu hỏi này tất nhiên là phủ định rồi he he...

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 86: Đưa Tiêu Ngọc Về Nhà

Nhìn nụ cười của Dương Vũ, Tiêu Ngọc bỗng nhiên có cảm giác bị mắc mưu. Dương Vũ cố tình đặt bẫy mình đánh cược với hắn? Không đúng, Tiêu Ngọc khẽ cười, trong lòng nàng cảm thấy Dương Vũ không như vậy.

Bởi vì hôm nay hai người mới quen biết nhau thôi. Trước đây cho dù là gặp nhau cũng không biết. Vừa rồi Dương Vũ đánh cược thuần túy là đánh cược thôi, trong lòng Tiêu Ngọc nghĩ thầm. Nhưng nhìn nụ cười gian của Dương Vũ, Tiêu Ngọc lại có cảm giác bất an.

“Anh cười cái gì?” Tiêu Ngọc tròn mắt nhìn Dương Vũ một cái.

“Không có gì.” Dương Vũ liền nghiêm sắc mặt lại. “Ăn nhanh lên đi, chờ nữa là nguội mất.” Vừa nói, Dương Vũ vừa cầm lấy đĩa gấp món ăn. Hắn không thể để cho Tiêu Ngọc nghi ngờ, nếu không mình kiểm củi ba năm đốt trong một giờ rồi.

“Anh thật là một người kỳ quái.” Tiêu Ngọc nhìn Dương Vũ, mong có thể phát hiện được ý đồ gì từ trên mặt hắn không nhưng lại thất vọng.

Bữa cơm này, họ ăn suốt bốn tiếng! Hai người vào quán từ tối cho đến bây giờ đã hơn mười một giờ. Trên đường, người qua lại cũng từ từ thưa dần.

“Tiêu đại nỷ nữ, bây giờ đi đâu nữa?” Dương Vũ tay cầm túi lớn, túi nhỏ giơ lên trước mặt Tiêu Ngọc rồi hỏi.

“Em phải về nhà rồi.” Tiêu Ngọc nhìn đồng hồ, rồi nói với Dương Vũ.

“Được rồi, nhà em xa như vậy thôi để anh đưa em về.” Dương Vũ thuận miệng nói. “Anh biết nhà của em?” Tiêu Ngọc nghe ý tứ trong lời nói của Dương Vũ giống như hắn đã biết được nhà của mình, liền vội vàng hỏi.

“Hồng bét.” Dương Vũ thăm kêu nhưng trên mặt vẫn lộ ra nụ cười, nhìn Tiêu Ngọc lắc đầu nói: “Anh làm sao có thể biết được nhà em ở đâu? Anh chẳng qua cảm thấy chắc nhà em không ở gần đây thôi.”

“Vậy sao?” Tiêu Ngọc nhìn Dương Vũ hoài nghi nói. “Còn sao nữa? Anh kiếp này từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên đến nơi này, đối với chỗ này hoàn toàn xa lạ. Lúc này đi đến trường học còn phải dừng lại hỏi thăm người ta chỉ đường, thì làm sao biết nhà em ở đâu chứ?” Dương Vũ cố tình biện hộ.

Ở kiếp này Dương Vũ đúng là lần đầu tiên tới đây. Nhưng kiếp trước thì hắn đã sinh sống ở đây hơn một năm trời. Hắn nói vậy đâu phải là lừa gạt hoàn toàn.

“Anh là lần đầu tiên tới nơi này.” Trong lòng Tiêu Ngọc lập tức hết nghi ngờ.

“Không cần anh đưa, em tự đón xe trở về được rồi.”

Dương Vũ lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trang nói với Tiêu Ngọc: “Khi mới tới, anh nghe nói nơi này rất loạn, thường xuyên có chuyện cướp bóc. Giờ đã khuya như vậy rồi, anh cảm thấy anh nên đưa em về nhà thì tốt hơn. Nếu như em xảy ra chuyện, anh không gánh nổi trách nhiệm này đâu.”

“Cất, Đẹp cái miệng Quạ đen của anh đi.” Tuy nói vậy nhưng trong lòng Tiêu Ngọc vẫn có chút cảm động. Anh chàng này mới quen nửa ngày mà đã biết lo lắng cho mình rồi. Tuy vậy, vẫn không loại trừ khả năng hắn có ý đồ đưa mình về để biết nhà. Nhưng cho dù là như vậy, Tiêu Ngọc vẫn có chút cảm động.

“Quyết định như vậy đi.” Vừa nói Dương Vũ đón một chiếc xe taxi.

“Đúng rồi, cho mượn điện thoại di động của em dùng chút.” Ở trên xe, Dương Vũ bỗng nhiên nói với Tiêu Ngọc. “Làm gì?” “Yên tâm đi, anh sẽ không làm gì, chỉ mượn một lát thôi.” Dương Vũ cười nói.

“Cầm lấy.” Tiêu Ngọc liếc Dương Vũ một cái rồi đưa điện thoại di động của mình cho hắn. Sau khi nhận điện thoại của Tiêu Ngọc, Dương Vũ bấm một chuỗi mấy chữ rồi đưa trả lại cho Tiêu Ngọc nói: “Bên trong là số di động của anh. Nếu như có tin tức gì em có thể gọi điện thoại cho anh.”

Tiêu Ngọc vẫn nhìn Dương Vũ, thấy Dương Vũ để lại số di động của mình mà không có lấy số của mình thì trong lòng cảm thấy kỳ lạ. Đối với Dương Vũ lại càng lấy làm kỳ lạ hơn. Nếu như là người khác, nhất định đã lưu lại số của mình. Bất kỳ nam nhân nào cũng sẽ như vậy, bởi vì Tiêu Ngọc là một mỹ nữ.

Có điều nàng không biết Dương Vũ đang dùng chiêu lấy lui làm tiến. Dương Vũ đã sớm biết số điện thoại của nàng rồi. Tất cả thông tin về nàng Dương Vũ đã rõ như lòng bàn tay.

“Dĩ nhiên, nếu như lúc nào em cảm thấy buồn chán thì em có thể gọi điện thoại cho anh, anh cũng không ngần ngại cùng em chia sẻ đâu.” Dương vũ hướng về phía Tiêu Ngọc cười nói.

“Cất.” Tiêu Ngọc giật lại chiếc điện thoại di động của mình, tức giận nói: “Bỏ tiểu thư chưa bao giờ cảm thấy buồn chán. Hơn nữa dù em có buồn chán cũng sẽ không gọi cho anh.”

Dương Vũ chỉ cười mà không nói lời nào, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh sắc của quá khứ. Khoảng nửa tiếng sau, chiếc xe taxi dừng lại trước cửa nhà Tiêu Ngọc. “Đến nhà em rồi, em đi đây.” Vừa nói Tiêu Ngọc vừa lấy những chiếc túi lớn nhỏ ra khỏi xe.

“Ngày mai chúng ta gặp lại.” Dương Vũ ngồi trong xe, hướng về phía Tiêu Ngọc vẫy tay chào.

Mãi nhìn cho đến lúc hình ảnh Tiêu Ngọc rời khỏi tầm mắt, Dương Vũ mới bảo tài xế taxi đưa mình đến khách sạn.

Nằm ở trên giường, Dương Vũ nghịch với chiếc điện thoại vô thức, trong đầu lại nghĩ đến chuyện của ngày hôm nay. Hôm nay gặp Tiêu Ngọc, Dương Vũ thật cao hứng. Chỉ cần nắm đúng thời điểm, hắn đã thành công mời được Tiêu Ngọc dùng cơm. Hơn nữa hai người khi ở chung cũng rất tốt, tựa hồ họ không phải mới quen mà như là bạn bè thân thiết từ lâu rồi.

Điểm này làm Dương vũ vui mừng. Nếu bây giờ quan hệ tốt thì sau này sẽ có lợi khi hắn theo đuổi. Lúc đầu suông sẽ có nghĩa lúc sau sẽ càng thêm thuận lợi.

Suy nghĩ lung tung một lát, Dương Vũ cầm điện thoại di động lên, ánh mắt như ngừng lại nhìn dòng chữ trên danh bạ – Chung Lâm.

“Mấy ngày rồi không có liên lạc với nàng.” Dương Vũ trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút áy náy, cho nên thuận tay nhấn nút gọi.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 87: Điện Thoại Khuynh Tình

“Alô! ai vậy?” Bên kia đầu dây điện thoại truyền lại một giọng nói ngái ngủ như vừa mới vừa tỉnh dậy từ trong giấc mộng nhưng rất dễ nghe.

Lúc nghe được giọng nói, trong lòng Dương Vũ cảm thấy ấm áp. Bất luận sau này ra sao, nhưng bây giờ hắn có nàng - Chung Lâm. Mặc dù bây giờ chỉ đang học lớp 12, cuộc sống chỉ mới vừa bắt đầu. Nhưng Dương Vũ chắc rằng trong tương lai, cuộc sống của hắn sẽ có Chung Lâm.

“Là anh đây.” Dương Vũ trả lời.

“Anh thiệt xấu xa.” Trong nháy mắt, Chung Lâm đã nhận ra giọng của Dương Vũ, trong đầu dây bên kia truyền lại giọng nói uy khuất. “Đồ xấu xa, đã đi lâu như vậy mà vẫn không gọi điện thoại cho em.”

Nghe giọng nói uy khuất của Chung Lâm, trong lòng Dương Vũ cảm thấy có lỗi. Quả thật, từ lúc hắn rời khỏi trường học đến giờ, hắn với Chung Lâm đã xa nhau mấy ngày rồi. Lúc trước không có tiền mua điện thoại di động thì còn có lý do không gọi cho Chung Lâm. Nhưng kể từ lúc Tôn Dương cho hắn một cái điện thoại di động, Dương Vũ thậm chí chưa hề nghĩ tới chuyện sẽ gọi về. Dù là gọi cho Chung Lâm hay người nhà của hắn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Vũ càng cảm thấy hối hận. Sau một lúc xin lỗi rồi rít mới làm cho cảm xúc của Chung Lâm ổn định lại. “Đồ xấu xa, chừng nào anh trở lại?” Bên kia đầu dây điện thoại, Chung Lâm nằm lý ở trên giường hỏi.

Trước kia, Chung Lâm không nghĩ rằng thiếu Dương Vũ là một điều đau khổ. Cho đến khi Dương Vũ rời khỏi mà mấy ngày không có liên lạc, trong lòng Chung Lâm không lúc nào không nhớ, không lúc nào không lo lắng cho Dương Vũ. Khoảnh khắc đó, trong lòng của nàng xuất hiện một thứ cảm giác lệ thuộc vào hắn mà từ trước tới giờ chưa từng có.

Lúc trước, ngày nào cũng nhìn thấy Dương Vũ, nàng không có cảm giác ý lại hắn quá nhiều. Bây giờ khi Dương Vũ không có ở bên cạnh, trong lòng nàng thấy trống rỗng, cả người bất an, lúc nào cũng nghĩ đến Dương Vũ và vẫn luôn hy vọng Dương Vũ sẽ sớm trở về.

Trên mặt Dương Vũ lộ vẻ bất đắc dĩ vì hắn cũng không biết lúc nào mới có thể trở về. Thậm chí hắn bây giờ đã chính thức bắt đầu đầu. Hắn bây giờ có khác gì là du sơn ngoạn thủy.

“Anh sẽ trở về sớm thôi.” Dương Vũ chỉ có thể trả lời như vậy.

“Sớm? Là bao lâu?” Chung Lâm cong môi, vẻ mặt không tình nguyện hỏi.

“Anh cũng không xác định được. Nếu được phép anh sẽ lập tức trở về liền. Hơn nữa, anh cũng không nỡ sống xa em mà.” Dương Vũ cười nói.

“Không phải nói chứ thấy anh mấy ngày không gọi, em còn tưởng anh có tình yêu mới rồi chứ?” Chung Lâm đùa giỡn.

“Có tình yêu mới?” Dương Vũ không trả lời liền, trong đầu đồng thời nghĩ đến hình ảnh hai người Chung Lâm và Tiêu Ngọc. Có tình yêu mới? Dương Vũ cũng không biết Chung Lâm với Tiêu Ngọc, ai mới là tình yêu mới, ai mới là tình yêu cũ?

Ở kiếp trước, sau khi chia tay với Chung Lâm được mấy năm thì hắn mới yêu Tiêu Ngọc. Lúc ở cùng với Tiêu Ngọc, Dương Vũ đem tất cả những kỷ niệm hồi ức về Chung Lâm mà chôn sâu trong lòng. Lúc đó, thế giới của Dương Vũ chính là Tiêu Ngọc.

Rốt cuộc, Dương Vũ vì có chút chuyện mới cùng Tiêu Ngọc chia tay. Sau khi chia tay được mấy tháng, Dương Vũ đã được sống trở lại. Bây giờ hắn cũng không biết, tình cảm của mình đối với hai nàng, người nào sâu đậm hơn người nào.

Vì trước khi sống lại, Dương Vũ mới vừa bị thất tình không lâu nên trên mặt tình cảm, hắn đối với Tiêu Ngọc có lẽ có tình cảm nhiều hơn một chút. Dù chia tay với Chung Lâm khá lâu và Dương Vũ đã đem tất cả chôn kín trong lòng, nhưng đối với nàng hắn nhớ mãi không quên.

“Đồ xấu xa, anh làm sao rồi? Tại sao không nói chuyện?” Chung Lâm không nghe Dương Vũ trả lời, thấy kỳ lạ nên hỏi.

“Ha ha, không có chuyện gì.” Dương Vũ choàng tỉnh cười một tiếng.

“Đồ xấu xa, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.” Chung Lâm không quên hỏi lại. “Ha ha, cô ngốc. Anh làm sao có thể có tình yêu mới. Em không nghĩ trừ em ra làm gì còn có người con gái nào thích một tên ngốc như anh chứ.”

“Anh cũng biết là chỉ có em mới thích anh thôi hả đồ xấu xa. Cho nên sau này anh nhất định phải đối tốt với em. Nếu không, em sẽ bỏ anh. Đến lúc đó cho anh một mình cô độc mà sống cho hết quãng đời còn lại.” Tuy trong lòng Chung Lâm dâng lên một cảm giác hạnh phúc khi nghe Dương Vũ nói như vậy, nhưng nàng vẫn uy hiếp Dương Vũ.

“Không dám, không dám. Anh nhất định sẽ đối xử tốt với em. Anh không đối tốt với em thì còn đối tốt với ai chứ?” Dĩ nhiên còn có Tiêu Ngọc, trong lòng Dương Vũ bổ sung thêm.

“Hừ. Anh phải nhớ kỹ lời anh vừa mới nói đó. Nếu không... hừ hừ...” Chung Lâm liên tục hừ lạnh mấy tiếng.

“Đĩ nhiên là anh không dám quên.” Dương Vũ vội vàng bảo đảm.

Cuộc điện thoại này bất tri bất giác hơn một tiếng đồng hồ, cho đến lúc Chung Lâm bên kia đường dây buồn ngủ và không thể duy trì hai người mới kết thúc cuộc gọi.

Cúp điện thoại, Dương Vũ nằm xuống trên giường mỉm cười. Trên điện thoại, mặc dù họ không nói chuyện tình yêu, Dương Vũ cũng không nói lời ngọt ngào, nhưng tình cảm biểu đạt trong lời nói cả hai so với tình thoại còn hay hơn.

Đó là một thứ hạnh phúc nhẹ nhàng.

Dương Vũ vừa mới chuẩn bị đặt điện thoại xuống thì chuông điện thoại lại vang lên. Dương Vũ cầm chiếc điện thoại lại gần thì thấy một tin nhắn.

“Chắc là tin rác?” Số điện thoại của Dương Vũ chỉ có mấy người biết, nên có thể đó là tin rác.

Dương Vũ mở ra nhìn thì thấy tin nhắn của Tiêu Ngọc. “Này, anh đang làm gì vậy?”

Thì ra Tiêu Ngọc gọi tin nhắn cho hắn. Dương Vũ trong lòng vui mừng. Điều này đại biểu cái gì? Dương Vũ không biết. Nhưng trong lòng hắn thấy cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 88: Tin Nhắn

“Đang tưởng nhớ đến em.” Ngón tay Dương Vũ lướt qua thật nhanh, trong chớp mắt đã đánh xong tin nhắn rồi nhấn nút gửi. Nhìn thấy mấy chữ báo tin đã gửi thành công, Dương Vũ trong lòng hơi hồi hộp. Hắn vừa rồi vì quá mức xung động. Không biết Tiêu Ngọc thấy tin nhắn thì sẽ phản ứng ra sao? Hy vọng không sao. Dương Vũ thấp thỏm trong lòng.

Chưa được một lát thì chuông điện thoại lại vang lên. Dương Vũ mở tin nhắn thì thấy, “Anh thật là... Nói năng lung tung.”

Tiêu Ngọc đang ở trong một gian phòng được trang trí rất khả ái. Vách tường màu hồng, trong phòng được bày biện rất nhiều con búp bê vải lớn nhỏ đều có. Lúc này, Tiêu Ngọc đang ôm một con búp bê vải thật lớn dựa trên giường, nhìn điện thoại di động mặt nở nụ cười cổ quái.

“Anh nói thật, bây giờ anh thật sự nhớ em.” Nhìn thấy tin nhắn của Dương Vũ trên điện thoại di động, Tiêu Ngọc trên mặt nét cười càng đậm. Nàng không biết tại sao mới quen đôi phương chỉ có mấy ngày mà đã chủ động nhắn tin cho hắn. Trước đây, điều này khó mà tin được. Thậm chí có đôi khi ngay cả với bạn thân của nàng, Tiêu Ngọc cũng lười nhắn tin trả lời.

“Thật đang nhớ đến em sao? Không gạt em chứ? Nghĩ gì về em vậy? Có phải bị sắc đẹp của em quyến rũ rồi hay không?” Phía sau dòng tin nhắn, Tiêu Ngọc đánh thêm ký hiệu về mặt xấu hổ.

Nhìn tin nhắn Tiêu Ngọc gửi tới, Dương Vũ cười một chút rồi ngón tay nhanh nhẹn lướt qua, thoảng một lát trên điện thoại di động xuất hiện hàng chữ, “Đừng vậy. Kể từ khi gặp Tiêu đại mỹ nữ, anh mới hiểu được rằng trên thế giới này còn có một người đẹp như vậy. Trong lúc đó, anh thật ngây người, cứ ngỡ em chính là tiên nữ trên trời hạ phàm chứ.”

Đánh tới đây, Dương Vũ liền nhấn nút đem đoạn tin nhắn này gửi đi. Sau đó ngón tay Dương Vũ lại tiếp tục viết tin nhắn.

Nhìn thấy tin nhắn của Dương Vũ, Tiêu Ngọc cười khê. Nàng không nghĩ trong thực tế lại có người khờ khạo gửi tin nhắn như vậy. Đang lúc nàng chuẩn bị trả lời, tiếng chuông lại vang lên.

“Nhưng anh lại phát hiện, thì ra em không phải là tiên nữ từ trời xuống, vì em so với tiên nữ trong truyền thuyết còn muôn phần xinh đẹp hơn. Cho dù tiên nữ thật sự hạ phàm, gặp em cũng sẽ tự ti mặc cảm mà bỏ chạy trốn lên trời thôi.” Đọc xong tin nhắn, Tiêu Ngọc không nhịn được, cười khanh khách.

Anh chàng này thật sự mà nói, trong tin nhắn và ngoài thực tế là hai người hoàn toàn khác nhau. Có điều Tiêu Ngọc cũng rất phục Dương Vũ, có thể đem những lời tán dương này mà suông miệng nói ra. Tiêu Ngọc cũng chỉ có thể cười trừ mà thôi. Mặc dù nàng thật xinh đẹp nhưng làm sao có thể xinh đẹp đến mức như Dương Vũ vừa mới nói.

“Anh chỉ biết nịnh. Em chỉ là một người con gái bình thường mà thôi. Có phải anh thường xuyên nói như vậy để dụ dỗ mấy cô bé không?”

“Đĩ nhiên là không phải rồi. Những cô gái khác làm sao mà có thể xinh đẹp như em được. Em không nhận ra lúc đó anh đã ngây người ra sao?” Dương

Vũ cười khi gởi cho Tiêu Ngọc tin nhắn này.

Thật ra thì Dương Vũ cũng đâu có nói dối. Những lời này hẳn chỉ nói với Tiêu Ngọc mà thôi, nhưng người khác thậm chí cả Chung Lâm, Dương Vũ cũng chưa từng nói những lời này

“Đúng vậy, đúng vậy. Lúc đó anh ngây người ra, nhưng không phải vì em làm cho anh kinh ngạc, mà vì anh lầm tưởng em là người bạn cũ của anh thôi.” Tiêu Ngọc nhanh tay trả lời tin nhắn.

“Em hiểu lầm anh rồi. Lúc ấy anh thật bị em làm ngây người. Mặc dù có một phần nhỏ là lầm tưởng em với người bạn cũ, nhưng anh tuyệt đối là bị em làm ngây ngất.” Lời này của Dương Vũ cũng không giả, trong nháy mắt nhìn thấy Tiêu Ngọc, trong lòng của Dương Vũ rất vui mừng. Cũng có thể nói là Tiêu Ngọc làm cho hẳn kinh ngạc đến ngây người.

“Anh cứ nói đi. Bây giờ em mệt rồi, không nói chuyện với anh nữa. Ngày mai có tin tức gì thì em sẽ gọi điện thoại cho anh. Em cảnh cáo anh, đừng có nửa đêm mà nhắn tin quấy rầy em. Nếu không... hừ hừ.”

“Được rồi, ngày mai mình lại tán gẫu.” Dương Vũ sau khi gửi tin nhưng không thấy trả lời, có lẽ nàng đã ngủ thật. Dương Vũ đặt điện thoại di động xuống, chợt cảm thấy nhàm chán.

Mở TV xong, Dương Vũ cầm điện thoại di động nghiền cứu. Nghe Tôn Dương nói là chức năng của chiếc điện thoại này rất cường đại, thậm chí cả nước lửa cũng không thể làm tổn hại. Nhưng nghiền cứu một lúc Dương Vũ rốt cuộc cũng bỏ điện thoại xuống. Nghiên cứu lâu như vậy mà hẳn chỉ biết được chức năng nghe, gọi, nhắn tin và còn có thể lên mạng của chiếc điện thoại này. Về phần những thứ khác như GPS... thì Dương Vũ mù tịt. Còn việc nước lửa bất xâm thì Dương Vũ cho là trò đùa thôi. Hẳn không tin một chiếc điện thoại di động mà có thể nước lửa bất xâm.

Sau một đêm không có chuyện gì xảy ra, Dương Vũ ngủ thẳng căng cho đến ngày hôm sau mới bị Tôn Dương gọi điện thoại đánh thức.

“Em đã đi những nơi nào? Sao không ở trong nhà?” Vừa mới bắt điện thoại thì đã nghe giọng Tôn Dương vừa nói vừa cười.

“Anh Tôn, em vừa đến Tân trấn.” Dương Vũ trả lời. “Tân trấn? Sao lại chạy tới đó?” Trong giọng nói của Tôn Dương tràn đầy sự kinh ngạc. “Em tới đây chơi một chút. Đúng rồi anh Tôn, anh tìm em có chuyện gì?” Dương Vũ cho rằng Tôn Dương tìm hẳn chắc là về chuyện đi huấn luyện.

“Không có chuyện gì. Chẳng qua là nhàm chán nên tới thăm em một chút thôi nhưng em không có ở nhà. Ha ha nếu em muốn vui chơi một chút cũng không sao. Đôi khi nào em chơi chán rồi thì gọi điện thoại cho anh, anh lập tức an bài cho em đi huấn luyện.”

Nghe Tôn Dương nói như vậy, Dương Vũ mới an tâm. Hẳn còn cần nhiều thời gian để làm thân với Tiêu Ngọc. Hẳn muốn dùng hết khả năng trong một thời gian ngắn nhất để làm cho Tiêu Ngọc có ấn tượng sâu sắc với mình.

Từ khách sạn đi ra, Dương Vũ hướng về phía trường trung học đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 89: Đột Kỳ Tưởng [Ý Tưởng Đột Xuất]

Đi dọc theo con đường quen thuộc của ngày hôm qua, Dương Vũ lại một lần nữa đứng trong trường học.

Lúc này hẳn là thời gian tan lớp, Dương Vũ đi đến nơi hôm qua đã gặp Tiêu Ngọc, dưới tàng cây ven đường, lấy điện thoại di động ra gọi cho Tiêu Ngọc.

“Uy” – Tiêu Ngọc rất nhanh nhận điện thoại.

“Anh đang ở nơi gặp mặt em lần đầu tiên hôm qua. Em nếu có thời gian, mau xuống gặp Anh”. Dương Vũ nói.

“Anh cái tên này” – Tiêu Ngọc im lặng một hồi, người này cũng thật sự là có ý nha. Bọn họ bắt quá là mới biết nhau hôm qua thôi, thế mà hôm nay hẳn chủ động đến tìm mình. Tiêu Ngọc trong lòng không muốn nhưng cũng không có ý tứ cự tuyệt Dương Vũ đành bắt đầu từ phòng học chạy xuống.

Nhìn thoáng qua Tiêu Ngọc, không đợi nàng lên tiếng, Dương Vũ liền nói trước: “Anh tới là hỏi em có tin tức của bạn anh chưa”. Vừa nói trên mặt Dương Vũ còn hiện lên một tia thần sắc gấp gáp, hiển nhiên là hẳn đang giả vờ.

Tiêu Ngọc đảo cặp mắt trắng dã, đối với Dương Vũ nàng hoàn toàn hết chỗ nói rồi: “Nào có nhanh như vậy a, còn chưa hết một ngày, em cũng vừa mới

ra khỏi lớp thôi”.

“Như vậy sao?” Giọng Dương Vũ nghe có hơi thất vọng. Thật ra thì trong lòng Dương Vũ một chút thất vọng cũng không có, người bạn cũ mà hắn nói hoàn toàn không tồn tại, nhưng Dương Vũ còn muốn diễn trò, dù sao kịch hay như vậy mà để phát hiện sớm, nói không chừng Tiêu Ngọc sẽ trở mặt, không nhận hắn a.

“Yên tâm đi, hôm nay nhất định sẽ có tin tức, anh không nên gấp như vậy nha, dù sao cái anh có bây giờ chính là thời gian, anh còn ở đây vài ngày nữa mà.” Nhìn thấy thần sắc Dương Vũ, Tiêu Ngọc vội vàng an ủi.

Dương Vũ cười thâm trong lòng, không nghĩ tới Tiêu Ngọc bây giờ đơn thuần như vậy. Có lẽ đây chính là nguyên nhân mình thích nàng chăng?

“Nhưng anh không có thời gian, anh muốn biết chính xác thời gian để còn trở về trường ôn tập, nếu không đến lúc thi rớt đại học Hoa Hạ, chẳng phải là anh tổn thất lớn sao?”

Dương Vũ nhìn Tiêu Ngọc cười nói.

“Tổn thất cái gì? Không phải chỉ là rớt đại học Hoa Hạ thôi sao?” Tiêu Ngọc giả vờ lảng tránh.

“Nguyên nhân chính cũng không phải chỉ vậy, chủ yếu là nếu như anh không thi đậu, vậy em không thể trở thành bạn gái của anh. Đây là một việc rất đáng tiếc nha.” Dương Vũ cười nói.

“Em chính là hi vọng anh thi rớt, thi rớt càng tốt” – Tiêu Ngọc tức giận nói, sau đó lại hung hăng trợn mắt nhìn Dương Vũ nói:

“Em cảnh cáo anh, không được đem chuyện em làm bạn gái anh nói lung tung, bị nghe được sẽ không hay, nhất là bây giờ lại đang ở trong trường.”

“Sợ cái gì, dù sao mấy tháng sau em cũng trở thành bạn gái của anh, nói trước một chút thì có quan hệ gì.” Dương Vũ trả lời vẻ không sao.

“Cất, đó là anh tự cho như vậy thôi, chờ anh thi đậu Đại học Hoa Hạ rồi nói sau, đừng vội đắc chí.”

“Chỉ là muốn nhắc nhở em một chút thôi, hi vọng em sẽ không quên.”

“Chuyện bốn tiểu thư đã đáp ứng thi chưa bao giờ quên, đặc biệt là anh nói là nếu thua sẽ mời em đi chu du khắp thế giới. Anh về chuẩn bị tiền đi, nếu lúc đó anh không có nhiều tiền như anh nói thì .....hừ hừ.....Dù đem anh đi bán em cũng làm.” Vừa nói Tiêu Ngọc còn cố ý dùng ánh mắt nhìn Dương Vũ từ trên xuống dưới. “Nhưng xem cái bộ dáng của anh, dù bán cũng không được bao nhiêu tiền rồi.”

Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã “Thể hiện tại trông anh không đáng giá sao?” Vừa nói Dương Vũ vừa tự làm gương mặt trông có vẻ rất tuấn tú.

“Anh mà đáng giá?” Tiêu Ngọc phì một cái: “Anh cách đáng giá còn xa lắm.”

“Thôi được rồi, em không thèm nói với anh nữa, em phải về học. Còn chuyện kia, có tin tức gì em sẽ báo với anh, anh về trước đi.”

Sau khi nói xong, Tiêu Ngọc vội vã quay về lớp học. Nhìn thân hình Tiêu Ngọc biến mất vào lớp học, Dương Vũ sau khi nhớ kỹ lớp học của nàng rồi thần nhiên dạo chơi khắp sân trường.

Dương Vũ mặc dù là lần thứ hai tới nơi này nhưng cũng chưa tìm hiểu hết. Sau khi đi tham quan toàn bộ khu trường, trong lòng Dương Vũ đầy cảm thán, đúng là chỗ của người có nhiều tiền a.

Mặc dù là trường trung học nhưng kích thước cơ hồ không sai biệt lắm so với một trường Đại học. Trường học, kí túc xá, thư viện, phòng thí nghiệm, sân thể dục toàn bộ đều có đủ, hơn nữa những nơi này được trang bị vô cùng đắc tiền. Nếu so với ngôi trường trung học Cẩm Tú mộc mạc kia thì nơi đây chính là thiên đường rồi.

Ở trong sân trường một lúc lâu, Dương Vũ liền hướng cổng trường đi ra ngoài. Lúc hắn đi qua, hai nhân viên bảo vệ lại dùng ánh mắt kì quái nhìn hắn, xem bộ dạng hoài nghi của bọn họ giống như muốn tiến lên chất vấn Dương Vũ.

Đi ở Tân trấn, hắn chợt thấy lạ lắm. Nơi đây ngoại trừ Tiêu Ngọc, hắn cũng không biết được ai. Bởi vì tính luôn kiêu trước của hắn mà nói, hắn muốn biết người ở nơi này còn phải qua vài năm nữa. Có lẽ hiện tại những người đó cũng chưa làm việc ở nơi này.

Đi khắp nơi trên đường không mục đích, Dương Vũ cũng không biết rốt cuộc mình đang làm gì. Bỗng nhiên Dương Vũ ngẩng đầu nhìn phía trước, thấy mình đang đứng trước cổng một ngân hàng. Đúng lúc này có một chiếc xe tải dừng lại trước mặt Dương Vũ.

Cửa xe mở ra, mấy nhân viên bảo an vác súng xuống trước, một người bảo vệ mang theo một chiếc vali lớn đi vào ngân hàng.

“Không biết súng của họ có đạn thật hay không, lúc này mà có người tới cướp bóc thì thật là náo nhiệt” Trong lòng Dương Vũ bỗng có một ý nghĩ thật buồn cười.

Trong ngân hàng rất đông người. Dương Vũ không khỏi cảm thán một tiếng: “Bây giờ mọi người ngày càng có nhiều tiền, không việc gì cũng đi ngân hàng vay vốn.” Dương Vũ lắc đầu, dù sao hiện tại cũng không có việc gì làm, thôi thì qua đó tham gia náo nhiệt vậy, tiện thể xem thử cái thẻ anh Tôn Dương cho mình rút cuộc có bao nhiêu “Tiền tiêu vật”

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 90: Vụ Án Cướp Ngân Hàng

Trong ngân hàng, người đông hơn bình thường. Dương Vũ nhìn thoáng qua, đại khái có ít nhất mấy chục người. Tiền sảnh ngân hàng cũng không cung cấp đủ ghế ngồi, một số người chỉ có thể đứng đợi.

Chỉ cần có một chiếc ghế nào trống, lập tức có người nhào tới. Nhiều người phải đợi như vậy dù sao cũng là một điều kiện khảo nghiệm tố chất thân thể.

Về phần máy ATM bên này lại càng đông người. Bất đắc dĩ, đành phải từ từ xếp hàng. Không biết những người kia sử dụng máy ATM như thế nào mà Dương Vũ đứng chờ mấy phút đồng hồ không thấy ai di động cả. Dương Vũ mặc dù nhàm chán, chỉ muốn tiêu hao một ít thời gian, nhưng nhìn người thanh niên kia cứ loay hoay trước cái máy ATM mà trong lòng phát hỏa. Ngay khi bước vào, Dương Vũ đã thấy người này đứng trước máy ATM, nhưng hiện tại động một chút cũng không động.

“Này, có thể nhanh lên một chút hay không?”

Không chờ Dương Vũ mất kiên nhẫn, những người kia cũng không nhịn được nên vội vàng thúc dục.

Bị những người phía sau hối thúc, người thanh niên lại càng gấp. Đứng phía sau, rõ ràng Dương Vũ thấy một giọt mồ hôi lạnh từ trán hắn rơi xuống.

“Chẳng lẽ chưa từng sử dụng máy ATM ?”

Dương Vũ nhướn mày, từ trong hàng bước ra, đi về phía trước.

“Xin hỏi có thể nhanh lên một chút hay không, người phía sau đợi lâu lắm rồi.” Dương Vũ tận lực kiềm chế, dùng giọng hòa khí nói.

“Thật ngại quá, tôi cũng muốn nhanh một chút, nhưng tôi không lấy được tiền.” Người thanh niên kia càng thêm lúng túng.

“Sao lại thế?”

Dương Vũ nhìn một chút liền muốn té xỉu, vội vàng nói: “Máy ATM hết tiền rồi !”

Trong lòng Dương Vũ cảm thấy buồn cười, không trách được tại sao người thanh niên này lại đứng lâu như vậy. Dương Vũ đoán chừng trước đây hẳn còn chưa có gặp tình trạng này, vì vậy mới không biết phải làm sao.

“Mọi người đến chỗ khác xếp hàng đi, chỗ này hết tiền rồi.”

Dương Vũ quay đầu nhìn sắc mặt khó chịu của những người đứng sau nói.

Nhưng vừa liếc mắt, thiếu chút nữa Dương Vũ đã để miệng mình rớt xuống đất rồi. Đúng là cái miệng mở quá mà ! Nói cái gì liền trúng cái đó.

“Két!” Một chiếc xe màu trắng không biển số bất ngờ dừng trước cửa ngân hàng. Cửa xe mở ra, từ bên trong lao ra mấy tên mặc đồ đen, dùng tất đen che đầu chỉ lộ ra hai con mắt, tay cầm súng tự động. Sau khi bọn họ xuống xe liền lao vào ngân hàng.

Lúc bọn họ vừa tới cổng ngân hàng Dương Vũ đã nhìn thấy.

“Tất cả không được nhúc nhích! Cướp đây!” Một tên vọt vào hét, tay chia súng tự động lên trần nhà bắn một phát.

“A!” Mọi người thất kinh hét lên, sắc mặt trắng bệch. Có vài người chạy ra cửa, muốn thoát khỏi nơi đây.

“Đoàng!” Một tên mặc đồ đen hướng về trần nhà nổ thêm một phát súng, đồng thời la lớn:

“Nếu không muốn chết thì đứng yên đó, tất cả ngồi xuống!”

Dưới sự uy hiếp của tiếng súng, mọi người dù sợ hãi cũng chỉ có thể lựa chọn hợp tác với hắn, run run ngồi xổm xuống.

Trước đây bọn họ cũng chỉ thấy cảnh này trên phim, bây giờ bọn họ thật sự lâm vào tình cảnh này mới thật sự sợ hãi.

Dương Vũ cũng ngồi xổm xuống đất, Nhưng lúc này hắn vô cùng tỉnh táo. Hắn đưa mắt đánh giá toàn bộ tình hình bên trong đại sảnh, đồng thời chú ý đến mấy mặt đồ đen đứng bên kia.

Vụ tiểu trừ Đại Sa bang hắn cũng đã từng chứng kiến, so với tình hình trước mắt còn thảm thiết, khốc liệt hơn nhiều. Với cảnh tượng trước mắt, Dương Vũ căn bản chỉ có chút kinh ngạc thôi.

Mọi chuyện cũng giống như trên phim. Một tên đứng gác cửa chính, hai tên uy hiếp xua mọi người từ các góc ngách về đại sảnh, dùng súng chia vào mọi người đang run rẩy.

Mấy tên còn lại thì chia súng vào nhân viên ngân hàng, quát tháo bọn họ đem tiền bỏ vào một cái bao.

Dương Vũ lên ngừng đầu nhìn thấy tất cả, nhưng hiện tại một tên cảnh vệ cũng không thấy.

“Chẳng lẽ bọn họ ản mình, tùy thời phản kích?” Dương Vũ chỉ có thể nghĩ như vậy.

Bọn cướp tổng cộng có sáu tên. Tuy không thấy mặt, nhưng nghe khẩu âm bọn họ, Dương Vũ đoán chắc không phải người địa phương. Có lẽ bọn chúng đến từ một tỉnh khác. Trong lòng Dương Vũ bỗng xuất hiện một ý niệm kỳ quái. Trong ngân hàng, tên cướp đang chia súng vào một cô gái đang run lấy bầy bỏ tiền vào trong bao.

“Nhanh lên một chút, đem toàn bộ tiền để vào trong bao cho tao!” Tên cướp hướng về cô gái nói.

“Nhanh lên một chút!” một tên khác không nhịn được nói, đồng thời chia súng vào đầu cô gái. “Hai người trong kia, mau ném súng ra đây, tao đếm tới ba, nếu còn không ném súng ra đây tao lập tức bắn cô gái này”.

“Một!” Tên cướp bắt đầu lớn giọng.

Nghe thanh âm tên cướp, Dương Vũ cau mày, việc này tựa hồ đã có âm mưu. Nếu không những tên cướp này tại sao lại xuất hiện trùng hợp ở thời điểm ngân hàng chuyển tiền tới.

“Hai!” tên cướp tiếp tục hét lớn.

Vừa lúc đó, Dương Vũ liếc thấy hai tên cảnh vệ ném khẩu súng đồng thời đi ra.

“Lần này phiền phức rồi” Dương Vũ cau mày lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 91: Xuất Thủ .

Nếu như hai nhân viên bảo an cứ ở bên trong không ra ngoài, còn có thể tùy cơ ứng biến mà đánh trả. Đáng này, cả súng lục cũng bị họ ném đi, thì hi vọng đánh trả cũng không còn.

Thấy hai nhân viên bảo an ném súng ra, lập tức một tên áo đen bước lên nhặt lấy, thuần thục tháo rời toàn bộ đạn trong hai khẩu súng.

Nhìn động tác của tên áo đen, mắt Dương Vũ lóe sáng, bọn người này đối với súng đạn đều rất quen thuộc, nếu không bọn chúng sao có thể thuần thục tháo rời khẩu súng ra như vậy.

Phải biết rằng, đây là nước Hoa Hạ, một quốc gia quản lý vũ khí vô cùng nghiêm ngặt, người bình thường chỉ có thể nhìn thấy súng ống từ xa, ngay cả người được tiếp cận với chúng cũng không nhiều. Thế nhưng tên áo đen kia lại thông thạo cách tháo gỡ súng.

Sau khi đem đạn được hai khẩu súng tháo rời ra, tên áo đen liền quẳng chúng vào góc của ngân hàng.

Không biết từ khi nào, bên ngoài ngân hàng đã bị cảnh sát bao vây toàn bộ, tiếng còi xe cảnh sát, tiếng xe cứu thương rền rĩ vang vọng cả khu vực.

Nơi đây là vị trí sầm uất, ngân hàng này cũng là ngân hàng lớn nhất, thu hút lượng khách đông nhất khu vực Tân trấn. Lúc này, con đường bên ngoài ngân hàng đã bị cảnh sát cách ly, những người không liên quan cũng bị dẹp ra đằng xa.

Khi cảnh sát tới vừa tới liền nhanh chóng bao vây xung quanh ngân hàng. Sau đó, chuyên gia đàm phán của đội bắt đầu cầm loa, hướng về phía ngân hàng kêu gọi đầu hàng.

Đầu óc Dương Vũ vẫn luôn tỉnh táo, lạnh lùng quan sát hết thấy. Với thân thủ hiện tại, hắn hoàn toàn có thể trong chớp mắt chạy ra khỏi ngân hàng mà không bị bọn cướp bắn chết.

Nhưng Dương Vũ không thể làm vậy, hắn không phải là vĩ nhân, cũng không có ý định làm anh hùng, hoặc thấy chuyện bất bình ra tay, cứu người lúc nước sôi lửa bỏng... Dương Vũ tin rằng mình không phải là người như thế.

Hoàn cảnh hiện tại này, một khi hắn rời đi sẽ liên lụy đến những người khác, nói không chừng bọn cướp trong con tức tới lại bắn chết vài con tin trút giận. Dương Vũ không muốn thấy kết cục đó.

Mà dù không muốn làm anh hùng, nhưng những chuyện như thế xảy ra cũng không ít. Rất nhiều người vô tội vì những chuyện như thế mà mất đi tính mạng. Chẳng thà không nhìn thấy, đằng này hắn lại đang ở bên trong ngân hàng. Hắn không cách nào bỏ họ mà đi được.

Hơn nữa, dù sao hiện tại Dương Vũ cũng coi là người của cục an ninh quốc gia, vì chức trách, hắn càng không thể làm ngơ chuyện này.

Nếu chung quanh không có ai, Dương Vũ rất tự tin đem sáu tên cướp này giải quyết gọn ghẽ. Mặc dù đều có súng trong tay nhưng từ trên người bọn chúng, hắn không hề cảm nhận được khí tức dị thường gì. Tin rằng với trình độ công kích của mình, hắn có thể giải quyết bọn cướp trong thời gian ngắn nhất.

Nhưng hiện trường có đến mười mấy người, chỉ cần lũ cướp phát hiện ra điều gì không thích hợp, thì tính mạng của họ sẽ bị uy hiếp nghiêm trọng. Dương Vũ không dám hành động thiếu suy nghĩ, hắn đang chờ một cơ hội để hạ gục bọn chúng trong nháy mắt.

Một tên cướp trấn thủ trước cửa, hai tên khác đứng giám sát đám người Dương Vũ, ba tên còn lại đứng trước quầy giao dịch, liên tục thúc giục nhân viên ngân hàng bỏ tiền vào những chiếc túi chúng mang đến.

Dương Vũ lặng lẽ quan sát xung quanh, trong lòng vô cùng sốt ruột, khoảng cách giữa các tên cướp khá xa, Dương Vũ không nắm chắc trong nháy mắt có thể đánh bại được chúng.

Lạnh lùng quan sát cảnh hỗn loạn bên ngoài, Dương Vũ nhận ra những tay súng bắn tỉa mai phục trên các tòa nhà phía xa.

“Không nghĩ tới, ngay cả lực lượng bắn tỉa cũng được điều động.”

Dương Vũ có phần buồn bực, hắn biết những tay súng bắn tỉa đó căn bản không thể bắn trúng bất kì tên cướp nào, trừ phi những tên này đứng gần cửa sổ hoặc cửa ra vào.

Nhưng dù có vậy, thì lực lượng cảnh sát cũng tuyệt đối không mạo hiểm tính mạng con tin mà nổ súng.

Mở rộng giác quan của mình ra, Dương Vũ nghiêm túc quan sát từng người bên cạnh mình, hắn cần phải tìm một trợ thủ.

Dương Vũ chợt vui mừng trong lòng, thừa dịp mấy tên cướp lơ đãng quay đầu đi nơi khác bèn nhích đến cạnh một người đàn ông trung niên, không một tiếng động.

Dương Vũ phát hiện chỉ có người trung niên cạnh hắn là không hề kinh hoàng, ngược lại, Dương Vũ cảm nhận được sự trầm tĩnh. Hơn nữa, Dương Vũ còn nhận thấy trên người đàn ông này một luồng khí tức như ẩn như hiện.

Người này nhìn vóc dáng cao lớn, Dương Vũ biết hắn nhất định là một cao thủ đánh đấm.

Ngẩng đầu nhìn lại, Dương Vũ nhận thấy, trên khuôn mặt bình thường của người trung niên lộ ra thần sắc kiên nghị, nhưng hiện tại, hai mày hắn nhíu chặt, dường như đang nghĩ điều gì đó.

Dương Vũ nhích tới gần, nhẹ nhàng dùng cùi chỏ thúc vào tay hắn.

Người trung niên nghi hoặc nhìn lại, Dương Vũ chỉ chỉ vào những tên cướp rồi khoa tay ra dấu một chút. Từ những động tác của Dương Vũ, hắn hiểu Dương Vũ muốn cùng hắn phối hợp đối phó với bọn cướp.

Người trung niên liếc mắt quan sát Dương Vũ rồi sau đó khẽ lắc đầu, Dương Vũ thật sự còn quá trẻ, không thể tin tưởng. Hắn không dám mạo hiểm.

Trong lòng tràn ngập bất đắc dĩ, Dương Vũ nhích tới gần, nhẹ giọng nói: “Tin tôi đi, đến thời điểm ra tay, chỉ cần giúp tôi cầm chân một hai tên là đủ, những tên khác cứ giao cho tôi.”

Dường như giọng nói cứng cỏi cùng ánh mắt kiên nghị của Dương Vũ đã làm cho người trung niên tin tưởng. Cuối cùng hắn cũng đồng ý. Thật ra, Dương Vũ không hề biết thân thủ người này như thế nào, chỉ ôm hy vọng đến lúc ra tay, hắn có thể kiềm chế một vài tên. Chỉ cần một chút thời gian, Dương Vũ có thể hoàn toàn xử lí hết cả đám cướp.

Lát sau, một tên trong bọn cướp chĩa súng vào nữ nhân viên ngân hàng vừa bị bọn chúng bắt nhét tiền vào bao, mang túi tiền ra ngoài.

Tiền trong ngân hàng rất nhiều, Dương Vũ thấy nhân viên kia phải cố hết sức mới có thể mang túi đựng tiền đi ra.

- Ngươi, đứng sang bên kia.

Một tên cướp đợi nữ nhân viên mang bao tiền ra đặt xuống đất, liền chìa súng vào nàng, lạnh lùng nói.

Theo ý tên cướp, nữ nhân viên đi tới bên cạnh Dương Vũ và ngồi xuống. Dương Vũ lặng lẽ nhìn sang, nữ nhân viên sắc mặt trắng bệch, đôi môi thâm tím, bị dọa sợ chết khiếp.

Một hồi sau, bọn cướp dường như muốn rời đi, vì thế tên đầu lĩnh áo đen liền lệnh cho hai tên đang giám sát bọn người Dương Vũ, xua mọi người vào phòng trong của ngân hàng.

Ở bên ngoài, tiếng còi cảnh sát vẫn rền rĩ vang lên, đám cảnh sát đều khẩn trương nhìn vào trong ngân hàng, còn vị được gọi là chuyên gia đàm phán vẫn không ngừng hướng loa vào kêu gọi bọn cướp đầu hàng.

Dương Vũ cũng thấy bội phục bọn cướp, từ lúc bắt đầu đến giờ, bọn chúng không thèm quan tâm đến đám cảnh sát bên ngoài. Thậm chí trong quá trình cướp tiền, ngay cả trao đổi với nhau cũng không có.

- Lão đại, xe của chúng ta đã bị mang đi rồi.

Một tên cướp hướng về tên đầu lĩnh nói.

- Gọi đám cảnh sát, yêu cầu chúng cho ta một chiếc xe, nếu không, hừ!

Tên đầu lĩnh nhóm cướp hừ lạnh một tiếng. Mọi chuyện tiếp theo diễn ra hệt như trong phim, bọn cướp cùng cảnh sát tiến hành thỏa thuận. Cuối cùng, vạn bất đắc dĩ, phía cảnh sát cũng phải đưa trả lại xe cho bọn cướp.

- Làm bọn chúng lẫn ra xa chút đi.

Tên đầu lĩnh hướng về phía một tên áo đen nói. Tên này hiểu ý, nở nụ cười tàn nhẫn, nâng khẩu súng tự động tiến về phía cửa ngân hàng.

“Tạch tạch...” vô số ánh lửa từ họng súng liên tiếp bắn ra. Tên cướp nâng khẩu súng trên tay, hướng về bốn phía không ngừng bắn loạn xạ.

“Rầm!” một tiếng, cánh cửa bị đá văng ra khiến tất cả con tin bị dọa sợ điếng hồn, hai tên cướp nhanh chóng sai bước đến.

Ngay khi hai tên cướp bước vào, đôi mắt Dương Vũ chợt lóe. Đúng là cơ hội tốt nhất! Khẽ chạm tay vào người đàn ông gật nhẹ đầu, báo hiệu chuẩn bị sẵn sàng.

Người đàn ông cũng khẽ gật đầu, ánh mắt đầy bản lĩnh, khí tức toàn thân đột nhiên biến đổi. Hai tên cướp, một đứng trước cửa, ghim súng lạnh lùng nhìn đám người Dương Vũ, tên còn lại hướng về phía bọn họ tiếp tục đi tới.

- Mày, mày, cả mày nữa.

Tên cướp một tay cầm súng, một tay chỉ vào vài người trong đám con tin. Mặc dù không biết chúng muốn làm gì nhưng ai cũng hiểu tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành. Những người bị hấn chỉ trúng, sợ run lấy bầy, trên mặt không còn chút máu. Tên cướp nhanh chóng đi tới trước mặt Dương Vũ cùng người đàn ông.

Ngay lúc đó, Dương Vũ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt tràn ngập thần sắc khinh thường, lạnh lùng nhìn tên cướp.

- Còn mày nữa...

Tên cướp tiến tới chỉ thẳng vào mặt Dương Vũ, nhưng đợi tới cả phút, Dương Vũ vẫn không có động tĩnh gì, chỉ dùng ánh mắt coi thường nhìn tên cướp.

Không hề có bất kì dấu hiệu nào, tên cướp cầm khẩu súng, bất thành linh đập thẳng tới Dương Vũ.

- Muốn chết.

Dương Vũ quát to một tiếng, tay phải nhanh chóng tung ra, trong nháy mắt chộp cổ tay cầm súng của tên cướp. Tiếp đến, dồn sức vào tay phải, thuận tay giật mạnh, tên cướp không kịp trở tay, phát ra một tiếng rên thảm, cả người theo quán tính lao thẳng về phía Dương Vũ.

Ngay lúc đó, Dương Vũ lên gối thật mạnh, đánh thẳng vào ngực tên cướp, hấn lại phát ra một tiếng kêu thảm.

Tay trái Dương Vũ vung ra đồng thời dùng lực, nháy mắt đoạt lấy khẩu súng. Ngay trong lúc tên cướp còn choáng váng, Dương Vũ đã đẩy hấn cho người đàn ông khổng lồ. Thừa dịp tên cướp đứng ở cửa còn chưa kịp phản ứng, Dương Vũ phải nhanh chóng đối phó hấn. Nếu để hấn kịp thời phản ứng lại, sợ rằng Dương Vũ ngay lập tức sẽ bị bắn lỗ chỗ như tổ ong vỡ vụn. Tên cướp đứng trước cửa sững sờ nhìn thấy Dương Vũ và tên kia giằng co trong giây lát. Đến khi hấn kịp trấn tĩnh lại, Dương Vũ đã lao về phía hấn.

Phản ứng đầu tiên của tên cướp là giơ súng nhắm vào Dương Vũ bóp cò. Nhìn thấy cảnh đó, trong lòng Dương Vũ trở nên căng thẳng. Hấn đương nhiên

biết tên cướp không thể bắn trúng được mình, nhưng một khi hấn né đạn, những người phía sau thực sự là chết chắc.

Quát khê một tiếng, ngón tay Dương Vũ liên tiếp búng ra mấy lượt, một loạt cầu lửa nhanh chóng bắn thẳng vào tay tên cướp.

- Á á!

Tay phải tên cướp tê rần, đau đến độ rên lên hừ hừ. Ngay lúc đó, Dương Vũ lao tới trước mặt hấn, tay trái nhanh chóng vươn ra, chụp lấy tay cầm súng của tên cướp, đồng thời dùng lực đè khẩu súng chĩa xuống đất.

“Đoàng, đoàng!” Tên cướp bốp cò ngay khi Dương Vũ đè nòng súng xuống, hàng loạt đạn cày mạnh lên mặt đất.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Nghe thấy tiếng súng vang lên bên trong, những người bên ngoài bất luận là đám cướp hay cảnh sát cũng đều giật nảy mình. Cảnh sát lo lắng tưởng rằng bọn cướp bắt đầu tàn sát con tin, còn bọn cướp lại hiểu ra những tên đi vào đã có chuyện. Ngay lập tức, hai tên áo đen khác nhanh chóng chạy vào xem xét.

- Đi chết đi!

Dương Vũ hừ lạnh, hai tay dùng lực kéo mạnh tên cướp về phía mình, lúc này tên cướp bắt đầu phản ứng lại, cũng dùng sức giật ngược trở lại.

Dương Vũ hừ lạnh một tiếng, chân phải nhanh chóng đá ra.

“Rầm!”

Dương Vũ hung hăng đập mạnh vào bụng tên cướp, một nguồn lực mãnh liệt đã bay người tên cướp đập thẳng vào bức tường phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 93: Chém Giết (Thượng).

“Hự,” miệng tên cướp trào máu tươi, cả người mềm oặt, rơi từ vách tường xuống đất.

Dương Vũ nhanh chóng tiến lên, bồi thêm một cú đá bay khẩu súng trong tay tên cướp ra ngoài. Sau đó hấn tới gần cúi xuống kiểm tra, thấy tên cướp đã thực sự hôn mê, Dương Vũ mới quay người lại.

Người đàn ông đã khống chế tên cướp kia, ngay khi Dương Vũ quay lại, người trung niên nhanh như cắt vung cánh tay chặt mạnh vào gáy tên cướp, đánh cho hấn ngất đi.

Dương Vũ gật đầu, hài lòng với phản ứng của người trung niên. Nhìn thoáng qua đám con tin vẫn đang luống cuống sợ hãi, Dương Vũ lại nhìn về phía người đàn ông.

Cúi xuống nhặt lấy khẩu súng, Dương Vũ đưa tới trước mặt người đàn ông, nói:

- Ông biết sử dụng súng chứ?

Hấn gật đầu, nhận lấy khẩu súng. Nhìn động tác thành thục của người đàn ông, Dương Vũ bất ngờ, vốn hấn chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, không nghĩ đến người này lại biết sử dụng. Hấn phải đánh giá lại, nhìn dáng người to lớn, Dương Vũ dám chắc người này hẳn là xuất thân từ quân đội, nếu không, nhất định không biết cách sử dụng súng, trên người cũng sẽ không có loại khí tức đặc biệt.

- Không xong rồi. Bọn chúng có lựu đạn.

Người đàn ông lục lọi trong người tên cướp, tìm được mấy quả lựu đạn cá nhân.

- Có lựu đạn?

Dương Vũ khê cau mày, hiện giờ mặc dù đang ở trong phòng, có thể tránh được tầm nhìn của bọn cướp bên ngoài, nhưng nếu như đối phương có lựu đạn, một khi ném vào, thì những người trong này e rằng sẽ đều chết sạch.

- Nếu các người muốn sống, thì ngồi yên ở đây, không nên chạy loạn!

Dương Vũ nhìn đám con tin đang ngồi run lẩy bẩy, không còn cách nào, đành nói một câu như vậy, rồi kéo người đàn ông ra góc khác.

- Mặc dù không biết ông có thân phận gì nhưng nếu đã biết sử dụng súng thì rất tốt. Bây giờ, ông canh ngay cửa, còn tôi ra ngoài giải quyết bọn chúng.

Dương Vũ phân phó với người trung niên.

- Tôi thủ tại chỗ này không thành vấn đề nhưng bên ngoài còn bốn tên nữa, một mình cậu giải quyết sao?

Người đàn ông lắc đầu, tỏ vẻ không yên tâm.

- Không sao, một mình tôi có thể xử lý chúng. Bất quá, không sợ vạ nhất, chỉ sợ nhất vạ, nếu để bọn chúng xông vào trong này sẽ cực kì phiền toái.

Dương Vũ nhướn mày, nếu như bọn cướp có lựu đạn mà nói, mặc dù cảnh sát bên ngoài sẽ không cường công nhưng nếu để cho chúng dùng lựu đạn uy hiếp, thì bọn Dương Vũ cũng không thể chạy thoát.

- Đúng rồi, những bảo an áp tải tiền tới đây đi đâu mất rồi?

Trong đầu Dương Vũ chợt nghĩ đến những người kia.

- Không biết.

Người đàn ông lắc đầu, lúc bọn họ bị dồn vào trong phòng này, chẳng nhìn thấy những người đó đâu nữa.

- Thử đi hỏi những người kia xem, tôi trấn thủ chỗ này, thời gian gấp lắm rồi.

Dương Vũ phân phó.

Những người ở bên trong hết thấy đều im lặng, khẩn trương nhìn Dương Vũ đứng ngay cửa, bọn họ biết, hiện tại chỉ mình Dương Vũ mới có thể đem bọn họ thoát khỏi nơi này. Nếu một khi hai người Dương Vũ thất thủ mà nói, kết cục của bọn họ thật khó mà định liệu được.

- Số ba, số năm, chuyện gì xảy ra?

Hai tên cướp bên ngoài cầm súng tiến gần tới căn phòng nhốt đám người Dương Vũ, nhưng khi còn cách một khoảng liền dừng lại. Một tên trong bọn chúng lớn tiếng hỏi vọng vào.

“Số ba, số năm?”

Những tên này thật là giáo hoạt, không gọi tên, mà lại dùng ký hiệu thay thế. Dương Vũ cười lạnh nhưng không đáp lời.

- Có gì đó không ổn.

Chờ một lúc lâu cũng không thấy số ba và số năm lên tiếng, bọn chúng liền nhận thấy có gì đó không thích hợp.

- Người bên trong nghe cho rõ đây!

Một tên cướp nói:

- Chúng ta có lựu đạn trên người, hi vọng các người đừng mạnh động. Nếu cãi lời, chớ trách chúng ta độc ác.

Những người ở bên trong bao gồm cả Dương Vũ, đều hiểu rõ ý của bọn cướp. Mặc dù bọn họ và bọn cướp cách nhau một bức tường dày, nhưng cũng chỉ một trái lựu đạn là vỡ nát. Đến lúc đó, mọi người bên trong còn chẳng phải để đám cướp tùy ý tàn sát sao?

Dương Vũ cười thầm, trong đầu nhanh chóng tính toán. Không cần nghĩ cũng có thể biết, hai tên cướp bên ngoài nhất định đang chĩa súng vào cửa, chỉ cần đám người Dương Vũ lộ diện, ngay lập tức sẽ gặp phải sự giết chóc vô tình.

Tuy nhiên, kéo dài giằng co với chúng như vậy cũng không phải thượng sách. Dương Vũ tuy rằng không sao nhưng khi nhìn đến đám con tin bên trong đã có vài người không thể chịu đựng nổi áp lực mà hôn mê. Khả năng chịu đựng của bọn họ không mạnh bằng Dương Vũ, nếu cứ để tình trạng này kéo dài mà nói..., khẳng định sẽ có vài người vì quá căng thẳng mà hỏng mất.

- Số ba, số năm của các người đã bị ta giết.

Dương Vũ thoáng nghĩ rồi chợt hướng về phía cửa nói vọng ra, đồng thời, hắn cũng thò đầu ra ngoài.

Bên ngoài, hai tên cướp nghe thấy như thế liền ngây người, tiếp đó, thấy Dương Vũ vươn đầu ra, không nói không rằng, hướng nòng súng về phía Dương Vũ bóp cò. “Tạch, tạch...” Một vài viên đạn bắn nhanh về phía Dương Vũ làm hắn phải vội vàng rút đầu trở vào.

Chỉ cần như thế, cũng đủ để Dương Vũ quan sát được tình hình bên ngoài.

- Tìm hai người phụ giúp, trói hai tên cướp này lại, chờ lúc tôi xông ra ngoài, lập tức đóng cửa.

Dương Vũ quyết định hành động. Một khi cửa đã đóng lại, cho dù bọn cướp có ném lựu đạn, cũng không có cách nào ném vào bên trong được.

Dương Vũ hít một hơi thật sâu, trong đầu tái hiện lại từng vị trí của ngân hàng mà hắn vừa quan sát được, trước tiên hắn muốn nhanh chóng xông ra, chiếm lấy vị trí kín đáo có thể che chắn. Ở nơi nhỏ hẹp thế này, Dương Vũ cũng không nắm chắc mình có thể tránh được bao nhiêu lượt đạn.

"Huych!" Dương Vũ dồn lực xuống bàn chân, cả người hóa thành một đạo ảo ảnh, xông thẳng ra bên ngoài cánh cửa.

Chỉ thấy mắt hoa lên, bọn cướp lập tức biết có người từ bên trong lao ra ngoài, phản ứng đầu tiên là lập tức bóp cò súng. "Đoàng, đoàng..." Vô số đạn nhắm về phía người Dương Vũ mà bắn tới. Trong nháy mắt, Dương Vũ đã phóng tới nơi ẩn nấp.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 94: Chém Giết (Hạ).

Thật ra, nơi kín đáo để ẩn nấp chính là gầm cầu thang nằm ở giữa phòng trong và tiền sảnh của ngân hàng. Nơi này vừa vặn có thể ngăn chặn được công kích của bọn cướp.

Dương Vũ hít thật sâu, cơ nhục trên người liên căng phồng, ngẩng đầu nhìn về phía trước. Thế nhưng vừa nhìn, hắn lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh! Vị trí của hắn ngay dưới gầm cầu thang, đối diện là quầy nhân viên. Chỉ cần bọn cướp án ngữ nơi đó, thì Dương Vũ chẳng còn chỗ nào để mà ẩn nấp. Chỉ cần bọn cướp bóp cò súng, thân thể Dương Vũ sẽ chẳng khác tổ ong vỡ về là mấy.

Thở ra luồng khí lạnh, Dương Vũ liền nhanh chóng bình tĩnh lại. Hiện tại không có súng, thứ duy nhất có thể dùng chính là dị năng! Nếu sử dụng dị năng, rất có thể sẽ bị mọi người phát hiện, nhưng bây giờ hắn bất chấp tất cả, bên trong còn có mười mấy sinh mạng con người đang bị uy hiếp.

Hiện giờ bọn cướp không nhìn thấy Dương Vũ nhưng chúng vẫn không ngừng bắn về phía hắn ẩn nấp, làm Dương Vũ không dám có hành động liều lĩnh.

"Nếu lúc này mà đội đột kích xông vào thì tốt quá." Dương Vũ nghĩ thầm trong lòng. Nhưng Dương Vũ cũng biết, chớ nói đội đột kích xông vào trong này, mà cái địa phương quỷ quái này còn có đội đột kích hay không cũng là một vấn đề.

Phía ngoài, chuyên gia đàm phán vẫn đang cao giọng hô hào. Mà tiếng súng bên trong vọng ra càng làm cho những người ở bên ngoài khẩn trương! Bọn họ không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì. Từ tiếng súng, bọn họ có thể biết, bên trong đang có người cùng bọn cướp giao đấu. Nhưng họ không nắm rõ tình hình bên trong nên cũng không dám hành động liều lĩnh.

"Liều mạng" Dương Vũ hít một hơi thật sâu, trong lòng bàn tay cũng đã tạo mấy quả cầu lửa nhỏ. Những quả cầu lửa này tuy nhỏ bằng ngón tay út nhưng qua áp súc cao độ của Dương Vũ thì bên trong ẩn chứa nguồn năng lượng khổng lồ.

"Vèo!" Dương Vũ từ nơi ẩn nấp xông ra ngoài. Vừa lúc thân hình hắn mới lộ ra ngoài, hai tên cướp đã ghim súng bắn quét về phía hắn.

Dương Vũ hừ lạnh, lực lượng tăng lên đến cực hạn. Thân thể về lên quỹ tích hình chữ chi (zic zắc) vọt tới hai tên cướp, mấy quả cầu lửa trong tay Dương Vũ cùng lúc bắn về phía bọn chúng.

"Đoàng đoàng!" Tiếng đạn xé gió bay đi không ngừng lướt qua bên tai hắn. Tốc độ của Dương Vũ được tăng đến cực hạn! Hoặc là hướng bên cạnh tiền tới, hoặc là trong nháy mắt bỏ nhào, sau đó trượt nhanh trên mặt đất. Mặc dù loạt đạn của bọn cướp không ngừng vang lên nhưng không bắn trúng hắn một viên nào.

"Rầm rầm!"

Rốt cuộc những quả cầu lửa cũng nổ tung trước mặt bọn cướp. Xung lực khổng lồ lập tức đánh bay hai tên cướp ra ngoài. Dương Vũ thấy thế quát to, thân hình đột nhiên nhanh thêm, phóng về một trong hai tên cướp.

"Chát!" Tay phải Dương Vũ biến thành đao, hướng về tên cướp hung hăng chém xuống. Đồng thời, chân trái cũng nhắm vào một tên khác đá tới.

"Răng rắc!" Hiển nhiên, tên cướp cũng không phải là người bình thường, ngay lúc tay Dương Vũ chém xuống, tay trái hắn trong nháy mắt liền vùng lên

cản lại. Cú đánh của Dương Vũ dùng lực quá mạnh, xương tay trái của hắn trong nháy mắt liền bị chặt gãy lìa.

"A..." Tên cướp hét thảm thiết, tay phải cầm súng hung hăng nhắm Dương Vũ đập tới. Dương Vũ hừ lạnh một tiếng, tay trái hóa thành quyền, mãnh liệt đánh tới.

"Rầm!" Một quyền của Dương Vũ đánh bay khẩu súng của tên cướp ra ngoài, đồng thời, tay phải của Dương Vũ ngay khi chặt gãy cánh tay của hắn, không một chút trở ngại tiếp tục đánh mạnh vào ngực tên cướp. Khi sắp chạm vào ngực, chuồng đao của Dương Vũ nháy mắt đã chuyển thành năm đấm, hung hăng nện mạnh lên lồng ngực tên cướp.

"Răng rắc!" Tiếng xương cốt bị gãy lìa phát ra, tên cướp kêu lên thê lương thảm thiết, rồi há mồm phun ra một ngụm máu tươi bắn tung tóe về phía Dương Vũ. Đồng thời, cả người tên cướp cũng bị lực lượng từ cú đấm của Dương Vũ đánh bay ra ngoài.

"Rầm!" Tên cướp bị văng mạnh ra xa trên mặt đất.

Mặt khác, tên cướp còn lại nhìn thấy một cước của Dương Vũ, lập tức lui về sau một bước. Đồng thời, hắn cũng rất quyết đoán dùng súng đập mạnh vào chân Dương Vũ để ngăn một cước này, lực va chạm lại khiến hắn tiếp tục lùi về thêm mấy bước.

Gần như trong nháy mắt, Dương Vũ đã đánh bay một tên rồi lập tức xoay người, thân hình hơi khựng lại, rồi lập tức nhào tới tên cướp còn lại.

"Xoẹt !" một luồng sáng lóe lên trước mắt Dương Vũ, trong tay phải tên cướp đã cầm một thanh thủy chủ sắc bén đâm về phía hắn.

"Hừ!" Đối phó với một tên cướp sở hữu vũ khí lạnh, với lực lượng cường đại của Dương Vũ, chẳng khác nào như người lớn cùng trẻ nhỏ đánh nhau. Cho dù đứa trẻ đó có cầm lợi khí, cũng không bao giờ là đối thủ của người lớn.

Mà hiện tại tên cướp này giống y như một đứa trẻ đang nghịch ngợm vũ khí.

Cười lạnh một tiếng, tay phải Dương Vũ nhanh chóng vung ra, trong nháy mắt bắt được cánh tay đang cầm đao của tên cướp. Tiếp đó, Dương Vũ hơi dùng lực một chút, một tràng âm thanh lạo xạo tiếng xương vỡ nát truyền ra từ cổ tay tên cướp, ngăn ra một chút, sau đó tên cướp kêu lên thảm thiết như là heo bị chọc tiết.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 95: Uy Hiếp (Thượng).

Tiếp đó, chân phải Dương Vũ tung cú đá thật mạnh. "Răng rắc!" Đầu gối chân trái tên cướp bị Dương Vũ một cước đá nát vụn. Hắn càng kêu la thảm thiết hơn. Đôi mắt Dương Vũ chợt lóe lên, tay phải hóa thành chuồng nhanh chóng chặt xuống. Lập tức, tiếng kêu thảm thiết của tên cướp đột ngột tắt ngấm. Dương Vũ buông tay, cả người hắn mềm oặt giống heo chết, ngã lộn ra đất hôn mê bất tỉnh.

Dương Vũ tràn ngập sát khí, ánh mắt long lên, nhìn về phía tên cướp bị đá bay đến vách tường, vẫn còn nằm đó.

Thấy Dương Vũ từng bước đi tới, tên cướp lộ vẻ dūr tợn! Chứng kiến thủ đoạn tàn nhẫn của Dương Vũ, tên cướp trong lòng sợ hãi nhưng đối với hạng người như hắn, cảm giác sợ hãi này nhanh chóng bị che giấu, bên ngoài chỉ tỏ ra vẻ lạnh lùng.

Tới cạnh tên nọ, Dương Vũ cười lạnh, chân phải hướng về phía mặt hắn, nhanh chóng đá ra. "rầm!" Tên cướp hé miệng lập tức phun một ngụm máu tươi, tiếp theo cả người bị hất tung ra ngoài. Người hắn mềm nhũn, nằm gục trên đất, không có bất kỳ động tĩnh nào.

"Không tốt!" Bỗng nhiên Dương Vũ hét to! Sau đó, hắn dồn sức vào chân, cả người lập tức phóng lên cao.

"Pằng pằng!" Trong nháy mắt, một loạt đạn đã găm lỗ chỗ vào vách tường Dương Vũ vừa đứng lúc trước.

Nhìn thấy Dương Vũ phóng lên cao thoát khỏi công kích của mình, tên cướp kia nhe răng cười một tiếng, chĩa nòng súng lên, hướng thẳng vào Dương Vũ đang lơ lửng trên không tiếp tục bắn.

Hắn nghĩ, Dương Vũ đang lơ lửng trên không nhất định không thể nào tránh được đạn của mình, trong đầu hắn xuất hiện cảnh Dương Vũ bị đạn bắn thành tổ ong vỡ vụn.

Cảm nhận được tiếng rít của viên đạn đang bắn đến, Dương Vũ toát mồ hôi lạnh ! Vẫn không khẩn trương, với nguy cơ trước mắt, hắn càng tỉnh táo.

Năng lượng trong cơ thể được hội tụ, tay phải hóa thành trảo, nhanh chóng đánh thẳng lên trần nhà. "Àm!" một tiếng, trần nhà đã bị phá thủng, lực được dồn vào cánh tay, cả thân mình ép sát trên trần nhà. Dùng sức chống đỡ của hai tay, cả người Dương Vũ xông thẳng về phía tên cướp.

Tên cướp đứng phía dưới điên cuồng bắn vào Dương Vũ, tốc độ của Dương Vũ quá nhanh, đạn bắn ra chỉ có thể trúng vào trần nhà phía sau.

Thoáng chốc đã tới trước mặt tên cướp. Dương Vũ lần lượt cầm tay phải, tay trái của mình vào trần nhà, dùng sức neo người. Hắn bỗng rống một tiếng thật lớn, hai chân mạnh mẽ cắm vào trần nhà, rồi buông hẳn hai tay ra.

Chớp mắt, người Dương Vũ đổi chiều tạo thành tư thế đầu dưới chân trên. Đối mặt với Dương Vũ là tên cướp đang bắn điên cuồng, Dương Vũ nhanh chóng bắn ra mấy mảnh vụn nhỏ về phía hắn.

"A!" Đang bắn loạn xạ điên cuồng, tên cướp bỗng kêu lên thảm thiết, cánh tay phải mềm nhũn thông xuống. Không chậm trễ, Dương Vũ dùng sức đạp hai chân vào trần nhà, cả người bắn về phía hắn.

"Xoẹt!"

Một luồng sáng chợt lóe lên, tên cướp cầm thanh thủy chủ trong tay còn lại, lao về phía Dương Vũ, nhanh chóng đâm tới.

Dương Vũ cười lạnh trong lòng, tay phải nhanh chóng đánh thẳng vào giữa luồng sáng trên tay tên cướp. Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết của tên cướp vọng ra.

"Răng rắc!" Dương Vũ dụng lực, vặn gãy cổ tay tên cướp. Một tiếng "Đình!" vang lên, thanh thủy chủ rơi xuống đất.

"Đi chết đi!"

Dương Vũ bình tĩnh, tay trái nhắm vào mặt tên cướp hung hăng đâm tới. "Bốp!" Máu mũi tên cướp bắn tung tóe, ngay cả tiếng kêu thảm không kịp thốt ra, lập tức bị đánh ngất đi.

Còn lại tên cướp cuối cùng, Dương Vũ thờ phào nhẹ nhõm. Những tên này chỉ là người bình thường, nhưng trong những tình huống phải để lộ dị năng như thế này, Dương Vũ vẫn cố hết sức giải quyết.

Nếu không có sự hiện diện của đám đông, Dương Vũ chỉ cần xuất ra mấy đạo hỏa diễm, có thể đem mấy tên này đốt thành tro rồi, cần gì phải mạo hiểm tánh mạng giao thủ? Bây giờ có thể che giấu được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, dù sao, bên trong cũng có tới mười mấy người.

Phật gia có câu: Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. Dương Vũ dù không coi trọng điều này, nhưng cứu người là một chuyện đáng tự hào. Với lại, hắn không phải là loại người máu lạnh.

"Đừng giết tôi, cầu xin anh, tha cho tôi đi!"

Tiếng khóc lóc cầu khẩn truyền đến tai Dương Vũ. Nhíu mày, cẩn thận bước ra đại sảnh.

Đạp vào mặt hắn là tên cướp cuối cùng, cũng chính là tên thủ lĩnh, tay trái hắn ôm một cô gái còn tay phải thì chĩa súng vào đầu nàng.

Thấy Dương Vũ đi ra, mặt tên cướp lộ vẻ tàn nhẫn! Hung tợn nhìn Dương Vũ, sau đó nói:

"Tao biết mày rất lợi hại, thậm chí không phải là người bình thường, nhưng nếu như mày còn dám tiến tới trước một bước..., tao lập tức giết con ranh này!"

Dương Vũ nghe vậy, lập tức dừng bước đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nhìn tên cướp, bình tĩnh:

"Mày muốn thế nào?"

"Tao muốn thế nào?"

Tên thủ lĩnh cười hà hà,

"Đem tiền cho tao, thả đám thủ hạ của tao, chờ đến lúc chúng tao rời đi an toàn, tao sẽ thả con ranh này ra."

"Cứu tôi, tôi không muốn đi cùng hắn!"

Cô gái cầu khẩn nhìn Dương Vũ nói.

Nhìn thoáng qua, Dương Vũ khẽ nhướng mày, cô gái này là một nữ sinh, bộ đồng phục học sinh này, Dương Vũ cảm thấy rất quen thuộc.

Q.2 - Chương 96: Uy Hiếp (Hạ).

Hiện tại không kịp để ý cô gái kia là ai, điều cốt yếu bây giờ chính là không để cho tên cướp làm nàng bị thương. Thấy nàng sợ hãi sắc mặt trắng bệch, Dương Vũ vừa nhìn về phía tên cướp, vừa chậm rãi đưa hai tay lên.

"Nhanh lên một chút, đừng tìm cách trì hoãn thời gian."

Tên cướp nhìn Dương Vũ rống lên giận dữ.

"Mày có thể đi, nhưng mấy thằng còn lại thì sao?"

Dương Vũ lộ vẻ mặt kỳ quái

"Tao nghĩ rằng bọn nó không đi được đâu."

"Mày giết chúng nó rồi?"

Nghe Dương Vũ nói như vậy, tên cướp hiện lên vẻ phẫn nộ, tức giận chất vấn.

"Tao không giết bọn nó, nhưng tao phế chúng nó rồi."

Dương Vũ lạnh lùng nhìn tên cướp, thấy hắn vừa chuyển động, Dương Vũ tiếp tục nói: "Như vậy đi, mày có thể mang tiền đi, thủ hạ của mày thì để đây, nếu mày không sợ phiền toái thì..., tao có thể mang xe đến cho mày."

Tên cướp nhìn Dương Vũ, tròn mắt chuyển động liên hồi, trong đầu nhanh chóng suy tính. Do hắn che mặt, Dương Vũ không biết về mặt tên cướp ra sao, chỉ có thể nhìn ra được một chút từ trong ánh mắt của hắn.

"Mày đem tiền tới đây cho tao."

Dưới sự cảm dỗ của đồng tiền, tên cướp quyết định chọn tiền, bỏ lại đồng bọn.

Dương Vũ nghe vậy im lặng, liếc nhìn bốn phía, thấy túi tiền để cách hắn không xa. Dương Vũ một mặt chú ý đến động tác của tên cướp, một mặt chậm rãi tới gần túi tiền.

"Túi tiền lớn thật!"

Dương Vũ nhấc chiếc túi lên. Chiếc túi hơi nặng, bên trong toàn những cọc tiền giấy! Hắn không biết có bao nhiêu tiền ở bên trong, nhưng tuyệt đối không phải là ít. Một tờ tiền giấy nặng được bao nhiêu chứ? Vậy mà Dương Vũ lại cảm thấy cái túi nặng trĩu cả tay. Có thể thấy được, bên trong không hề ít tiền.

"Mày đi ra trước!"

Tên cướp dùng súng chĩa vào đầu cô gái, lớn tiếng quát Dương Vũ, hắn chậm rãi lui ra cách xa Dương Vũ. Hắn vẫn không biết Dương Vũ dùng thủ đoạn gì, mà lại dễ dàng giải quyết đám người của mình, hắn phải cẩn thận đề phòng Dương Vũ.

Dương Vũ bất đắc dĩ, xách túi tiền ra ngoài.

Mới ra khỏi cửa, Dương Vũ có cảm giác mình đang bị rình rộm. Đây là một loại phản ứng bản năng.

"Nhất định những tay bắn tỉa đang ngắm vào mình."

Dương Vũ có chút khó chịu, theo trực giác, hắn nhìn về tòa nhà cao tầng đối diện.

Mặc dù không thấy gì, nhưng Dương Vũ biết, những người bắn tỉa đang núp trong những tòa nhà kia.

Tại góc khuất trên một tòa nhà đối diện ngân hàng. Một người cầm súng bắn tỉa đang ngắm về phía ngân hàng, bỗng nhiên nét mặt hắn trở nên khó coi.

"Số 1, tôi đã bị phát hiện!"

Vừa nói chuyện, tay bắn tỉa vừa toát mồ hôi lạnh.

Hắn tự tin vị trí của mình không dễ bị phát hiện, cho dù là người ở phòng đối diện cũng không thể, chứ đừng nói đến những người ở dưới đất.

Nhưng giờ, có người đã nhìn ra vị trí của hắn. Hắn không hiểu mình bị phát hiện như thế nào. Nhưng đối với cặp mắt lạnh lùng nhìn lướt qua hắn kia, hắn không thể nào quên được.

Đó là ánh mắt như thế nào? Tay bắn tỉa không biết hình dung nó ra sao. Chỉ biết, từ trong ánh mắt kia, người nọ đã phát hiện ra và đọc được nội tâm của mình! Đó là một ánh mắt quý dị! Tay bắn tỉa cho là vậy.

"Các người lập tức lui về phía sau cho ta."

Tên cướp không chế cô gái, hướng về phía vòng vây cảnh sát lớn tiếng hô.

Nhìn thấy ba người bước ra, lực lượng cảnh sát lập tức khẩn trương, bắt đầu lui dần về phía sau. Tất cả các họng súng đều chìa vào người tên cướp.

Dương Vũ không thoải mái. Hắn cảm thấy mình bỗng dưng trở thành tâm điểm cho mọi người chú ý đến. Không có lý do nào khác, ngoài túi tiền trên tay hắn.

"Ta bây giờ mới biết cái gì gọi là thu hút sự chú ý."

Dương Vũ cười khổ, cảm giác bị mọi người "nhìn chăm chú" rất là khó chịu.

"Nói không chừng người khác còn cho mình là đồng bọn của lũ cướp."

Dương Vũ trong lòng buồn bực nghĩ.

Làm theo lời tên cướp, Dương Vũ đem số tiền kia bỏ vào xe, lạnh lùng nhìn hắn.

"Mày, đi vào! "

Tên cướp không chế cô bé, bắt nàng chui vào trong xe. Nhìn thấy thế, Dương Vũ đứng bên cạnh cau mày, nếu không nắm lấy cơ hội cứu cô gái ra, đợi đến lúc tên cướp lên được xe thì rất phiền toái. Mà hiện tại, Dương Vũ không nắm chắc, một khi hắn có động tĩnh gì, tên cướp nhất định sẽ giết cô gái.

"Chậm đã."

Tên cướp bỗng nhiên quát to, quay đầu lại nói với Dương Vũ:

"Mày cầm tiền đi theo tao."

Vừa nói, tên cướp vừa khống chế cô bé đi tới chiếc xe gần đây của cảnh sát.

"Các người đã bị bao vây, mau vứt bỏ vũ khí đầu hàng."

Phía ngoài, cảnh sát liên tục dùng loa hô lớn.

Các người chỉ biết kêu mồm mà chẳng có hành động gì sao? Dương Vũ buồn bực trong lòng, chuyện xảy ra lâu như vậy, hắn vẫn không thấy bọn cảnh sát có bất cứ hành động thực tế nào!

"Quả nhiên, cảnh sát đúng là cảnh sát."

Dương Vũ than một tiếng, dưới ánh mắt theo dõi của tên cướp, cầm lấy số tiền đi về phía trước.

"Ta giờ lại biến thành lao động không công cho bọn cướp rồi. Không biết có được tính là đồng lõa hay không nhỉ?"

Dương Vũ buồn cười nghĩ thầm.

"Cơ hội!"

Dương Vũ chờ đợi cơ hội! Hoặc có thể nói, hắn đang cố tìm cách để cứu cô gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 97: Giải Cứu Thành Công.

Dương Vũ đang chờ cơ hội. Nhưng đến bây giờ, vẫn chưa có cơ hội ra tay! Thời gian càng kéo dài, cô gái càng nguy hiểm! Trong lòng hắn dần trở nên gấp gáp.

Hắn phải giải cứu cô gái thành công trước khi tên cướp lên xe. Nếu không, sẽ không có cách nào cứu được. Một khi tên cướp lên xe, nhất định sẽ lái xe tẩu thoát. Thêm một điều là hắn không biết lái xe! Hắn cũng không biết, tốc độ của mình hiện tại có thể đuổi kịp theo chiếc xe Mercedes-Benz hay không nữa?

Cho dù đuổi theo kịp, nhưng mình có thể ở trước mặt mọi người để lộ thực lực ra hay sao?

"Làm vậy mọi người sẽ khiếp sợ, nhưng nếu có thể cứu người thì... cho dù bị bại lộ cũng đáng".

Dương Vũ nghĩ tới đó, liền mở cửa xe, ném túi tiền vào.

"Cơ hội." Dương Vũ tỉnh táo nhìn tên cướp.

Tên cướp vẫn luôn đề phòng Dương Vũ, lúc nào cũng đứng cách Dương Vũ gần hai thước. Sau khi thấy Dương Vũ đem tiền ném vào xe, liền hô to để hắn đi xa một chút.

Dương Vũ lộ vẻ bất đắc dĩ, không thèm để ý, cứ bước về phía tên cướp.

- Dừng lại!

Thấy Dương Vũ đi về phía mình, tên cướp bỗng nhiên la lớn, tiếp tục nói:

- Mày bước sang bên kia.

Dương Vũ trong lòng bất đắc dĩ, mình giả vờ không để ý đi tới, nhưng vẫn bị tên cướp phát hiện ra.

Đồng thời, tên cướp không chế cô gái, từ từ bước tới xe.

Tên cướp nhích gần tới chiếc xe, nhìn Dương Vũ đang quay lưng chậm rãi đi tới sang một bên, trong mắt hắn bỗng hiện ra một ánh sáng tàn bạo!

Lập tức, hắn giơ súng nhắm ngay vào lưng Dương Vũ.

- Cẩn thận!

Nhìn tên cướp đang giơ súng nhắm ngay Dương Vũ, cô gái đang bị khống chế sợ đến ngây người, không tự chủ được, liền hô lên.

"Pằng!"

Cùng với tiếng kêu của cô gái là tiếng súng vang lên. Dương Vũ trúng đạn, ngã xuống.

- Hắc hắc!

Tên cướp hừ lạnh, hắn vẫn hận không thể lập tức một súng bắn chết Dương Vũ. Chính vì sự xuất hiện của Dương Vũ mới làm cho kế hoạch đánh cướp vốn hoàn mỹ bị thất bại. Bây giờ không chỉ còn lại đơn độc mình hắn, mà hắn còn bị rất nhiều cảnh sát bao vây. Lúc trước hắn vẫn chưa có cơ hội, mà Dương Vũ cũng luôn chú ý đề phòng, đối với Dương Vũ tràn đầy kiêng kỵ nên hắn không dám ra tay.

- A...

Thấy Dương Vũ ngã xuống trước mắt mình, cô gái không ngừng sợ hãi kêu lên. Tiếng hét bén nhọn chói tai, khiến cho tên cướp nhũn mảy khó chịu.

- Câm đi cho tao!

Tên cướp nhìn chằm chằm vào cô gái, trong mắt bùng lên hung quang.

- Mày mà kêu một tiếng nữa, tao giết!

Hắn lớn tiếng uy hiếp.

Cô gái lộ vẻ hoảng sợ, tràn ngập nước mắt. Cuối cùng vẫn phải ngậm miệng lại, trong lòng càng thêm sợ hãi!

Lần này tiếng súng vang lên, tâm trạng của cảnh sát bên ngoài cũng nhảy dựng lên theo! Tên cướp kia lại nổ súng rồi!

- Nhân viên cứu hộ, mau lên, có con tin trúng đạn rồi!

Bên ngoài, nhóm cảnh sát cũng rối loạn hẳn lên. Nhưng bọn họ biết phải làm thế nào bây giờ? Không người nào tự nguyện đi vào chịu chết!

Nhân viên y tế lại càng hoảng sợ nấp sau lưng cảnh sát, làm sao dám đi vào cứu con tin bị trúng đạn nằm trước mặt tên cướp kia? Nếu làm thế, sợ rằng người ăn đạn tiếp theo sẽ là mình mất.

Nhìn Dương Vũ ngã xuống đất, tên cướp hung hãn kéo cô gái đi tới chỗ Dương Vũ.

- Đứng mà!

Cô gái hoảng sợ vùng vẫy.

- Từ từ một chút cho tao, nếu không đưa tiếp theo sẽ là mày đấy!

Tên cướp gầm lên, kéo cô gái đi tới bên Dương Vũ. Hắn muốn xem Dương Vũ chết thật hay chưa, nếu chưa..., hắn cũng không ngần ngại bắn thêm vài viên nữa, để Dương Vũ hoàn toàn ra đi.

Hai thước! Một thước! Tên cướp đã tới sát bên người Dương Vũ đang hôn mê. Tới nơi, hắn liền nhắm vào Dương Vũ đá một cước.

"Sưu!" Chân tên cướp còn chưa kịp chạm đến, thân thể Dương Vũ bỗng nhiên chuyển động. Tên cướp cảm giác chân mình bị nắm chặt, rồi một cổ lực đạo mạnh mẽ truyền đến cơ thể hắn, cả người không đứng vững, trở tay không kịp kéo theo cả cô gái ngã vật xuống.

Lúc này, Dương Vũ đang nằm trên đất, thân hình liền dùng chiêu lý ngư đá đỉnh tung mình lên, xông tới bên người tên cướp.

Dương Vũ ra tay nhanh chóng, trong nháy mắt bắt được cánh tay tên cướp đang ôm cô gái. Khẽ dùng lực, Dương Vũ tách được cánh tay hắn ra, đồng thời tay còn lại của Dương Vũ nhanh chóng túm lấy cô gái rồi kéo vào trong lòng mình. Tiếp đó, Dương Vũ bỏ một chưởng vào người tên cướp, đồng thời ôm cô gái nhảy tránh sang một bên.

"A A A!"

Tên cướp bị một chưởng của Dương Vũ đánh bay ra ngoài, tức giận rống lên! Hắn tung mình đứng dậy, chìa súng hướng về Dương Vũ bắn điên cuồng.

"Pằng! Pằng!"

Dương Vũ ôm cô gái nhanh chóng phóng tới chiếc xe gần đó, chỉ có điều, chiếc xe cách hắn một khoảng khá xa, mà việc ôm cô gái cũng khiến cho tốc độ của Dương Vũ chậm lại. Rốt cục...

"Hự!" Dương Vũ bỗng kêu lên, tốc độ thoáng gia tăng mạnh, nghiêng người sang một bên, cả hai cũng nấp được vào sau một chiếc xe kia. Tên cướp vẫn bắn về phía Dương Vũ, vừa bắn vừa chạy về chỗ chiếc xe cảnh sát để sẵn cho hắn.

"Pằng!"

Tiếng súng vang lên, tên cướp đang chạy, bỗng trên trán xuất hiện một lỗ thủng, máu tươi phun ra, ngã vật ra phía sau!

Thấy tên cướp bị súng bắn tía hạ gục, cảnh sát bên ngoài không hề do dự, trong nháy mắt xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 98: Thân Phận Người Trung Niên.

Trong nháy mắt, mấy người cảnh sát xông đến, chìa súng vào tên cướp nằm gục trên đất. Số còn lại nhanh chóng chạy vào trong ngân hàng.

Một bên khác.

- Không có chuyện gì rồi.

Nhìn cô gái trước mắt đang sợ ngây người, Dương Vũ nhẹ nhàng cười, rồi nói.

- Oa...

Cô gái ngơ ngác nhìn Dương Vũ, rồi nhào vào lòng hắn khóc òa lên.

- Không còn chuyện gì nữa, bọn cướp đã bị giết, cô không có chuyện gì nữa rồi.

Dương Vũ luống cuống tay chân, lấy tay vỗ nhẹ lên vai cô gái an ủi.

- Ô ô...

Cô gái nghe Dương Vũ nói vậy lại càng khóc lớn. Đường như bây giờ nghĩ lại cô mới càng thấy sợ hãi.

Dương Vũ nửa ngồi nửa quỳ, để cô gái khóc gục trên vai hắn, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ. Dương Vũ không nhận ra cô gái, nhưng giờ phút này, đối với một cô gái vừa bị bọn cướp dùng súng uy hiếp quả thật cần được an ủi, cũng chỉ có khóc như vậy mới giúp được nàng giải tỏa để trở lại bình tĩnh.

Dù không quen biết nàng, xong Dương Vũ cũng thể nào không cự tuyệt được. Đối diện với nước mắt của phụ nữ, Dương Vũ vẫn luôn mềm lòng.

May là không lâu sau cảnh sát và nhân viên y tế đã chạy đến.

- Đừng khóc nữa, không có chuyện gì rồi, cảnh sát tới kìa.

Dương Vũ thấp giọng nói với cô gái. Nghe vậy, cô gái mới rời khỏi vai Dương Vũ.

- Lau nước mắt đi.

Dương Vũ đưa cho nàng một chiếc khăn tẩy.

- Cảm ơn."

Cô gái nhận lấy, lau nước mắt trên mặt. Liếc nhìn Dương Vũ, thấy vai hắn cũng ướt đầm. Cô gái về mặt ngưng ngừng nói:

- Thật xấu hổ, làm áo của anh bị ướt rồi.

- Không sao.

Nhìn theo ánh mắt cô gái, Dương Vũ thấy vai áo mình ướt đầm, trong lòng ngập tràn bất đắc dĩ.

“Con gái thật đúng là làm ra từ nước.”

Tuy nhiên hắn cũng chỉ nghĩ chứ không dám nói ra.

- Hai người không sao chứ? Truyện Long Tổ (龙组)

Một người dường như là lãnh đạo cảnh sát đi tới bên cạnh hai người Dương Vũ hỏi.

- Tôi không sao.

Dương Vũ lắc đầu, từ từ đứng lên.

- Hừ!

Bỗng Dương Vũ kêu khẽ một tiếng, chân mày nhíu lại.

- Anh bị thương?

Cô gái nhìn phần eo bên trái của Dương Vũ rỉ máu tươi, sợ hãi kêu lên.

- Không hề gì, chỉ là vết thương ngoài da thôi.

Dương Vũ cảm giác vết thương rất đau nhưng hắn biết mình không bị trúng đạn. Viên đạn chỉ sượt qua eo khiến rách da mà thôi.

- Anh chảy máu nhiều quá, bác sĩ...

Cô gái cuống quýt chạy tới cạnh nhân viên y tế, vội vàng nói:

- Mau giúp anh ấy cầm máu.

Thật ra không cần cô gái nói, nhân viên y tế cũng đã tới bên Dương Vũ rồi.

- Vẫn may không có vấn đề gì, chỉ là trầy da một chút, xử lý qua vết thương là ổn, đi theo tôi. Truyện Long Tổ (龙组)

Dương Vũ nhún vai, với thể chất của hắn, vết thương sẽ nhanh chóng khép miệng, giống như lúc dị năng của hắn thức tỉnh. Nhưng hiện giờ, Dương Vũ đang phải cố ức chế không để vết thương của mình chuyển biến nhanh như vậy.

Khi này sự thể hiện của hắn đã quá náo động rồi. Giờ mà tiếp tục bị phát hiện vết thương do súng gây ra nhanh chóng lành lại, sẽ bị người ta cho là quái vật mất. Bị coi như quái vật là chuyện nhỏ, Dương Vũ chỉ sợ tin tức lộ ra sẽ khiến hắn gặp phải nhiều phiền toái về sau.

Bị cô gái khấn trương lôi kéo, Dương Vũ đành theo bác sĩ tới xe cứu thương. Sau khi ở trong xe tiến hành xử lý đơn giản vết thương, Dương Vũ rời khỏi xe đi ra phía trước.

Lúc này, đang có rất nhiều người tiến về phía Dương Vũ.

- Người anh em, cậu biểu hiện khá lắm.

Lúc này, người trung niên đi ra từ trong ngân hàng, tươi cười bước tới bên Dương Vũ. Theo sau hắn còn có mấy người cảnh sát cùng đi.

Nhìn thoáng qua người trung niên cùng vài cảnh sát đi bên cạnh, tia nghi ngờ hiện rõ trong mắt Dương Vũ. Truyện Long Tổ (龙组)

- Ông là?

- Ha ha, vẫn chưa có cơ hội nói với cậu, tôi là đội trưởng của bọn họ, Trần Lập!

Vừa nói Trần Lập vừa chìa tay ra với Dương Vũ.

- Xin chào, Dương Vũ?

Dương Vũ bắt tay Trần Lập, trong lòng thầm nghĩ

“Chẳng trách lúc ấy hắn lại trấn tĩnh như vậy, thì ra là đội trưởng đội hình cảnh.

Thế nhưng Dương Vũ cũng biết Trần Lập chỉ là người bình thường, không phải loại dị năng nhân sĩ như hắn.

“Thì ra tên anh ấy là Dương Vũ.”

Cô gái đứng phía sau liếc mắt nhìn Dương Vũ thật sâu, trong lòng âm thầm ghi nhớ tên hắn.

- Tốt lắm, các cậu đem những tên bị thương ra ngoài, lấy khẩu cung.

Trần Lập giao phó công việc. Sau đó, nhìn Dương Vũ, cười nói:

- Không biết Dương huynh đệ có vui lòng đi theo tôi một chuyến không?

Dương Vũ gật đầu, biết Trần Lập sẽ rất tò mò đối với mình. Hơn nữa, Dương Vũ cũng có chuyện nói cho rõ ràng với họ.

- Cảm ơn anh.

Cô gái vừa được Dương Vũ cứu đi tới trước mặt hắn, rất cảm kích nói.

- Ha ha, không có gì. Cô về nghỉ ngơi cho khỏe, hiện giờ đã ổn cả rồi.

Dương Vũ nhìn cô gái rồi gật đầu nói.

Cô gái nhìn Dương Vũ, đôi môi giật giật nhưng thủy chung không nói ra lời, cuối cùng xoay người rời đi. Truyện Long Tổ (龙组)

- Hôm nay nếu không có cậu, chỉ sợ bọn cướp đã được như ý rồi.

Trần Lập thở dài. Lúc ấy mặc dù hắn cũng có mặt tại đây, nhưng thân là đội trưởng đội hình cảnh, hắn lại hoàn toàn bất lực. May nhờ có sự xuất hiện của Dương Vũ mới hóa giải được tất cả nguy cơ.

Dương Vũ lắc đầu, nói:

- Không có gì, đây là điều nên làm. Nếu đổi lại là người khác, nhất định họ cũng sẽ làm như vậy.

Q.2 - Chương 99: Trên Tv

- Không hẳn vậy

Trần Lập nhìn Dương Vũ, dừng một chút rồi tiếp tục nói:

- Phải biết rằng tình huống lúc ấy là vô cùng nghiêm trọng, chỉ cần có người không cẩn thận sẽ rất dễ bị lũ cướp kia bắn chết. Rất nhiều người ở trong hoàn cảnh đó đều muốn bảo vệ an toàn cho tính mạng của mình nên không ra mặt, thậm chí, có người thân cũng thủ cao như cậu lại không muốn ra tay! Hiện có rất ít người có thể hành động được như cậu. Truyện Long Tổ (龙组)

Trần Lập lắc đầu, có chút cảm thán.

- Có lẽ vậy.

Dương Vũ không giải thích thêm gì, thật ra lúc đó hẳn cũng hơi do dự. Không phải hẳn do dự vì an nguy của mình mà là nghĩ đến an toàn của con tin! Hẳn không muốn vì hành động của mình mà gây nguy hiểm đến tính mạng người khác.

Đối với an nguy của bản thân Dương Vũ không mấy quan tâm, bởi có lẽ hẳn rất tự tin về thực lực của mình. Dương Vũ cũng không biết tại sao bản thân lại dừng cảm đứng ra. Nhưng nếu lần sau lại xảy ra chuyện như vậy... Dương Vũ vẫn sẽ ra tay lần nữa. Điều này giống như là trách nhiệm, là một loại bản năng chứ không phải ra vẻ anh hùng cứu thế.

Khả năng càng cao trách nhiệm càng lớn! Cậu nói rất hay. Tâm niệm hiện tại của Dương Vũ chính là như vậy.

Trên xe cảnh sát, Trần Lập nhìn Dương Vũ nói:

- Mạo muội hỏi cậu một điều.

- Ha ha. Có gì xin cứ hỏi.

Dương Vũ nhìn họ Trần cười nói.

- Dương huynh đệ đừng trách tôi tò mò, tôi thấy thân thủ của cậu cực kỳ khác so với người thường, không biết Dương huynh đệ có thể giải thích cho tôi rõ được không?

Dương Vũ lắc đầu cười nhìn Trần lập, lập tức cự tuyệt yêu cầu:

- Điều này không thể tiết lộ.

- Ha ha. Thật không phải.

Trần Lập có vẻ thất vọng. Nhưng hẳn cũng hiểu rằng bọn hắn và Dương Vũ không cùng một loại người, những người như vậy sẽ không bao giờ tùy tiện tiết lộ điều gì. Đây là kinh nghiệm hắn rút ra được sau nhiều năm.

- Trần đội trưởng, tôi hi vọng chuyện này sẽ không bị truyền ra ngoài.

Dương Vũ cũng không muốn hành động của mình bị người khác phát hiện, dù không phải chuyện xấu, nhưng cái gì cũng có hai mặt. Dương Vũ không muốn tự rước họa vào thân.

- Được! Không thành vấn đề. Giờ cậu đã trở thành người hùng rồi đó.

Trần Lập cười nói.

- Không đáng nhắc đến, tôi không hành động vì cái danh anh hùng.

Dương Vũ nói. Hẳn không quan tâm suy nghĩ của người khác, người khác có nghĩ thế nào thì cuộc sống của hắn cũng vẫn vậy. Hơn nữa hẳn cũng không thuộc nơi này, vài ngày sau hẳn phải đi rồi, sau này còn có ai nhớ đến hắn?

Cho dù có người còn nhớ thì cũng không thể nào ngờ rằng đây mới chỉ là một học sinh lớp 12.

- Tiêu Ngọc, rốt cuộc con muốn xem kênh nào? Truyện Long Tổ (龙组)

Mẹ Tiêu Ngọc hỏi.

Tiêu Ngọc đang ngồi với mẹ trong phòng khách, tay cầm điều khiển chuyển kênh liên tục làm cho mẹ nàng không nhận được phải lên tiếng Truyện Long Tổ (龙组)

- Chán quá đi mất.

Tiêu Ngọc ngã nửa người trên salon, ôm một con thú bông vào lòng.

- Những thứ trên TV chán chết đi được, mẹ lại không cho con ra ngoài chơi.

Tiêu Ngọc bĩu môi buồn bực nói.

- Không muốn xem TV thì đi ôn bài đi, năm nay lớp 12 rồi, con cũng đâu còn nhỏ nữa, vậy mà chẳng chịu để tâm việc gì cả.

- Học nhieu quá chán lắm mẹ ơi, mất hết hứng thú. Truyện Long Tổ (龙组)

Tiêu Ngọc vừa nói chuyện vừa chuyển kênh TV, vừa vắn chuyển đến kênh tin tức của đài truyền hình.

“Tiếp theo xin tường thuật về vụ cướp ngân hàng xảy ra vào lúc xế chiều hôm nay...”

Nghe thấy tin này, Tiêu ngọc bất giác dừng tay lại.

- Hôm nay lại xảy ra chuyện lớn gì sao?

Bộ dạng Tiêu Ngọc không hề tỏ ra bất ngờ, có vẻ như chuyện này xảy ra rất thường xuyên.

- A? Đây là cảnh vụ cướp?

Trên TV đang phát hình toàn cảnh Dương Vũ hét lên rồi gục xuống.

- Đây là cảnh quay thật.

Mẹ Tiêu Ngọc nói, cả hai cùng chăm chú theo dõi diễn biến trên màn ảnh.

Ông kính chuyển đến cảnh nữ con tin bị tên cướp khống chế.

- Kia không phải là bạn học của con chứ?

Mẹ Tiêu Ngọc hỏi.

Tiêu Ngọc gật đầu không lên tiếng, mắt nhìn chăm chú vào TV. Lúc này trên màn hình, tên cướp đang khống chế cô gái hướng về phía Dương Vũ ngã trên mặt đất. Truyện Long Tổ (龙组)

- A, là anh ta!

Khi xoay người đoạt lấy cô bé kia từ tay tên cướp, khuôn mặt Dương Vũ đã bị máy quay chụp được, Tiêu Ngọc liền lập tức kêu lên kinh ngạc.

Sau đó Dương Vũ ôm lấy cô gái bỏ chạy ra xa. Trên màn ảnh hiện rõ cảnh tên cướp dùng súng bắn thẳng vào Dương Vũ.

“Pằng!” một tiếng, tên cướp bóp cò, Tiêu Ngọc ngồi trước màn hình cũng sợ hãi hô lên. May mắn là Dương Vũ không xảy ra chuyện gì, an toàn chạy đến núp sau một chiếc xe hơi.

Đoạn phim đến đây đột nhiên dừng lại! Sau đó là lời giải thích của phóng viên

“Một cuộc cướp bóc đầy nguy hiểm đã được hoá giải an toàn bởi người anh hùng của chúng ta...”

Lời phóng viên trên TV nói gì Tiêu Ngọc cũng không nghe rõ, lúc này đầu óc nàng rất loạn, nàng không hiểu vì sao mình lại thế, nhưng quả thực trong đầu nàng đang vô cùng hỗn loạn.

- Tiêu Ngọc, con không sao chứ? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, con biết người kia sao?

Mẹ Tiêu Ngọc nhìn bộ dáng thất thần của nàng, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, bèn hỏi.

- Mẹ, con không sao. Con thấy hơi mệt, con đi ngủ trước đây.

Bò điều khiển xuống, Tiêu Ngọc vừa nói vừa đi về phòng mình.

- Sao đột nhiên trở nên kỳ quái vậy? Giờ là mấy giờ mà buồn ngủ?

Mẹ Tiêu Ngọc lầm bầm nhìn con gái đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 100: Sự Phiền Muộn Của Tiêu Ngọc.

Đóng cửa lại, Tiêu Ngọc nhào lên giường, về mặt ngoại cảm, dường như có chút mơ mịt không vui. Đúng, thần sắc của nàng có vài phần khó chịu. Nàng cũng không hiểu tại sao lại như vậy, sau khi xem xong tin tức kia trong lòng lại cảm thấy có chút mất mát?

Dương Vũ trở thành anh hùng, cứu được mạng sống của nhiều người và vô số tiền của ngân hàng. Làm một người bạn của hắn, đáng lẽ nàng phải thấy vui mới đúng. Nhưng sao trong lòng lại không có chút cao hứng nào vậy?

Cô gái kia chính là một người bạn học, đáng lẽ nàng phải vui khi thấy bạn mình an toàn thoát khỏi tên cướp, đằng này nàng đối với cô gái kia lại có vài phần... Tiêu Ngọc cũng không biết cảm giác hiện tại của mình là như thế nào.

“Tại sao mình lại như vậy?”

Tiêu Ngọc nhìn lên trần nhà, đôi mắt mơ hồ ngơ ngẩn, trong đầu vẫn đang hỗn loạn.

Từ lúc màn hình bắt đầu phát cảnh quay đó, hành động của Dương Vũ đã khắc sâu vào tâm trí nàng. Khí phách không biết sợ hãi kia đã khiến Tiêu Ngọc động lòng.

Hiện tại Tiêu Ngọc có chút lo lắng! Trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh trên TV.

“Nếu người kia đối lại là mình, không biết anh ta sẽ hành động thế nào? Có liều mạng như vậy để cứu mình hay không?”

Trong lúc suy nghĩ miên man bất ngờ Tiêu Ngọc đặt ra vấn đề này.

Sau đó nàng trấn tĩnh lại, thấy hoảng sợ trước ý nghĩ vừa lóe lên này.

“Mình điên rồi? Sao lại có suy nghĩ kì quái đó?”

Tiêu Ngọc lầm bầm, lắc đầu như muốn điều này biến mất. Nhưng càng làm thế thì ý nghĩ này càng hiện lên rõ ràng và mãnh liệt.

“Nếu lúc ấy đối lại là mình thì sao, nếu cô ta là mình thì sao...”

Tiêu Ngọc bất chợt hiểu ra tại sao mình lại buồn bã khi nghe tin này!

Đồ kị! Đồ kị với cô gái kia sao?

Mặc dù cô ta là bạn học với mình nhưng Tiêu Ngọc vẫn cảm thấy khó chịu.

“Tại sao lại như vậy? Mình chỉ mới quen biết anh ta có vài ngày, sao lại có thể suy nghĩ như vậy chứ?”

Tiêu Ngọc thì thào, không thể tin được sao trong đầu mình lại có những ý nghĩ như vậy.

“Chẳng lẽ mình đã...?”

Không, không thể nào thế vậy được.”

Tiêu Ngọc lắc đầu xua đi cái ý nghĩ khiến nàng giật mình này.

“Minh và anh ta chẳng qua là bạn bình thường mà thôi. Việc này không có khả năng. Hơn nữa mình đâu hiểu chút nào về con người anh ta chứ.”

Tiêu Ngọc tự cười, vươn tay cầm điện thoại di động lên.

Bấm linh tinh trên điện thoại, bất tri bất giác, Tiêu Ngọc vô tình dừng lại ở số điện thoại Dương Vũ.

“Không biết hiện giờ anh ấy đang làm gì?” Nghĩ vậy, Tiêu Ngọc liền nhanh chóng soạn một tin nhắn.

“Này, anh đang làm gì thế?”

Sau khi soạn xong đoạn tin, nàng lập tức gửi đi.

Nhìn tin nhắn đang được gửi, trong lòng Tiêu Ngọc bỗng nhiên loạn cả lên. Không thể giải thích được hành động của mình. Sau đó nàng cảm thấy hơi hận, làm vậy có khiến hắn nghĩ là nàng quá dễ dãi hay không?

Nhìn chiếc điện thoại di động trong tay, Tiêu Ngọc một bên nghịch linh tinh, một bên chờ trả lời của Dương Vũ. Nhưng một lúc lâu sau vẫn không có bất kì hồi âm nào

“Ha ha...” Tiêu Ngọc tự cười mình, đặt di động xuống đầu giường. Thế nhưng một chốc lại cầm điện thoại lên. Vẫn im lặng, không có bất kì tín hiệu nào.

Bấm thêm một hồi, Tiêu Ngọc lại ném điện thoại xuống đầu giường. Hơn một giờ trôi qua, Dương Vũ vẫn không thấy hồi âm!

“Cái tên chết tiệt này, không thèm trả lời lại một tiếng hử!”

Tiêu Ngọc tức giận, cầm điện thoại lên chọn số của Dương Vũ.

"Hử, để tôi xem xem anh đang làm trò gì!"

Vừa nói Tiêu Ngọc vừa nhấn phím gọi.

“Hay là thôi đi.”

Tiêu Ngọc huỷ cuộc gọi. Sau đó, bấm gọi rồi lại huỷ liên tục, cứ chần chừ một hồi, cuối cùng Tiêu Ngọc vẫn quyết định bấm số gọi đi.

Theo Trần Lập về cục cảnh sát, Dương Vũ được mời vào phòng làm việc. Đối với người như Dương Vũ, Trần Lập biết không thể nào đối đãi như người bình thường được. Huống chi hiện tại Dương Vũ còn là một anh hùng thành công giải cứu rất nhiều người trong một vụ cướp lớn.

Nếu như không có sự ra tay quyết đoán của Dương Vũ thì Trần Lập bây giờ đừng nói là trở về phòng làm việc, đi ra được khỏi ngân hàng cũng là một vấn đề rồi. Huống chi, một vụ cướp lớn như vậy, đối với bản thân Trần Lập cũng chính là một lần khảo nghiệm. Một vụ án lớn như vậy xảy ra, vậy mà trước đó hắn không hề nhận được bất kì chút tin tức nào! Đây vốn tính là hắn thất trách, nếu như không phải Dương Vũ ra tay quyết đoán, một khi đám tội phạm thực hiện vụ cướp thành công, áp lực từ vụ án này cũng ép cho Trần Lập không ngóc đầu lên nổi.

Hiện tại tất cả đã được Dương Vũ giải quyết. Xem như đã cứu giúp hắn vượt qua nguy khó!

- Uống nước đi.

Trần Lập rót nước đặt trước mặt Dương Vũ.

- Cảm ơn.

Dương Vũ nhận lấy cốc nước rồi lên tiếng cảm tạ.

- Dương huynh đệ, chuyện xảy ra ngày hôm nay, tôi xin thay mặt cho những con tin, ngân hàng và cục cảnh sát cảm ơn cậu!

Trần Lập nhìn Dương vũ rồi nghiêm túc nói.

- Trần đội trưởng quá khách khí rồi. Không có gì đâu.

Dương Vũ cười một cái rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 101: Phản Ứng.

- Trần đội trưởng, tôi cũng không hy vọng làm lớn chuyện này...

Sau khi cười xong, Dương Vũ nói với Trần Lập.

- Ha ha, làm anh hùng không tốt sao? Vừa được phong quang vừa nổi danh.

Trần Lập ngồi xuống, nhìn Dương Vũ cười nói.

Dương Vũ lắc đầu cười khỏ một cái rồi sau đó nói:

- Không phải người nào cũng có thể làm anh hùng. Lúc trước tôi ra tay không phải vì tôi muốn làm anh hùng, mà đó là việc tôi phải làm. Hơn nữa tôi cũng không muốn nổi danh.

Có ai không muốn bản thân được nổi tiếng chứ? Trước kia Dương Vũ cũng từng mơ ước một ngày mình có thể nổi danh như một đại minh tinh, được mọi người mến mộ.

Nhưng sau đó phiền phức sẽ tới dài dài.

Mặc dù Dương Vũ không biết cuộc sống thật sự của minh tinh ra sao, nhưng suốt ngày cứ bị một đám chó săn theo sát phía sau lưng, làm việc gì cũng phải cố kỵ thì dù là ai cũng sẽ không thoải mái chút nào. Mà Dương Vũ cũng không giống với những minh tinh kia.

Tuy lúc Dương Vũ xuất thủ không để bại lộ bản lĩnh thật của mình nhưng hắn đã sử dụng hỏa cầu. Mặc dù hỏa cầu rất nhỏ không có ai nhìn thấy, nhưng Dương Vũ cũng không dám chắc là không có người phát hiện.

Hơn nữa lúc đó Dương Vũ biểu hiện bản lĩnh vượt xa người bình thường. Hắn không muốn khiến cho người khác chú ý đến. Một khi bị chú ý thì phiền toái mà hắn gặp phải so với phiền toái của các minh tinh còn lớn hơn nhiều.

Bởi vì chú ý đến hắn không phải là những người bình thường. Nói không chừng đang đi trên đường thì lại có sát thủ từ trên trời rơi xuống hoặc bị một tổ chức nào đó nhắm phải thì... lúc đấy phiền toái sẽ không ngừng tìm đến rồi.

- Chuyện này chúng tôi chỉ có thể làm hết sức giúp cho cậu. Bởi vì lúc đó còn có cả đài truyền hình, các ký giả sẽ...

Trần Lập nhú mày lên tiếng.

- Hết sức là được.

Khi đó Dương Vũ cũng đã nhìn thấy rất nhiều ký giả ở phía bên ngoài, không chừng mình bị chụp hình rồi cũng nên.

- Đối với thân phận của tôi, tin rằng Trần đội trưởng cũng không có nghi ngờ gì chứ?

Dương Vũ cười cười, nhìn Trần nói.

Trần Lập lập tức hiểu được ý của Dương Vũ nên vội đáp:

- Không có nghi ngờ gì.

- Đúng rồi, còn về thân phận của đám tội phạm kia, mấy người đã có đầu mối gì chưa?

Dương Vũ trầm nghĩ những tên cướp này đối với súng ống rất thành thạo, chỉ sợ không phải là nhân vật đơn giản.

- Tạm thời chưa có đầu mối.

Trần Lập cau mày. Hắn lúc đó có mặt tại hiện trường nên đối với những tên tội phạm cũng hiểu rõ được đôi chút.

- Nếu đã không còn chuyện gì nữa, tôi có thể đi chứ?

Dương Vũ bỏ chén nước trong tay xuống, nhìn Trần Lập nói.

- Có thể, nhưng trước khi đi, tôi muốn phiền cậu ghi chép lời khai một chút.

- Không thành vấn đề.

Dương Vũ sớm đã biết sẽ phải như vậy, cho nên sáng khoái đáp ứng. Trước khi đi, dường như Dương Vũ nghĩ tới điều gì đó, bèn quay đầu lại nói với

Trần Lập.

- Nếu như anh điều tra được chút manh mối gì về đám tội phạm kia, hy vọng anh có thể cho tôi biết, có lẽ tôi sẽ giúp được một chút. Về phần chỗ ở hiện tại của tôi ở đâu, không nói chắc các anh cũng đã biết.

Sau khi tiễn Dương Vũ đi, Trần Lập quay lại cục cảnh sát. Hắn ngồi trên ghế trầm tư suy nghĩ, chân mày nhíu lại. Đối với Dương Vũ hắn vẫn có chút hiếu kỳ. Trong khoảng thời gian lúc trước, hắn đã không ngừng trò chuyện thăm dò đối phương, thế nhưng Dương Vũ rất cẩn thận, không để lộ ra chút tin tức nào.

- Chỉ còn cách này thôi.

Biện pháp tốt nhất là phải xem hồ sơ của Dương Vũ. Nhưng sau một khắc, Trần Lập kinh ngạc ồ lên một tiếng:

- Chuyện gì đây? Hồ sơ của hắn là cơ mật?

Trần Lập không thể xem được hồ sơ của Dương Vũ.

- Rốt cuộc hắn có địa vị gì?

Trần Lập đối với Dương Vũ lại càng thêm hiếu kỳ. Dương Vũ mới thoát nhìn bắt quả chỉ là một học sinh nhưng hồ sơ của hắn lại được bảo mật. Đến khi Trần Lập nghĩ tới thân thủ bất phàm của Dương Vũ mới bình thường trở lại.

Tựa người vào ghế, Trần Lập trên mặt đột nhiên lộ ra một nụ cười. Hắn vừa nhớ lại trước khi đi, Dương Vũ đã nói một câu:

“Có lẽ tôi sẽ giúp được.”

Lưu Bội Bội mặc dù đã về đến nhà nhưng trong lòng nàng vẫn còn chấn động kinh hoàng. Nhớ lại chuyện xảy ra lúc trước, nàng vẫn thấy sợ hãi không thôi.

Tự hỏi mình cũng là một người kiên cường, thế nhưng lúc đó nàng đã bị sợ đến ngây người. Đến giờ nàng vẫn còn chưa hoàn toàn phục hồi được tinh thần. Sau khi về đến nhà, người nhà đã quan tâm an ủi nàng, nhưng Lưu Bội Bội liền trốn vào phòng khóa cửa không muốn tiếp xúc với bất cứ ai.

Nhìn gương mặt vẫn trắng bệch của mình ở trong gương, thần sắc của nàng bất định, cả người dường như vẫn còn khấn trương. Nghĩ tới tên cướp dí ngay họng súng lạnh ngắt vào đầu mình, đến giờ Lưu Bội Bội vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Nàng không dám tưởng tượng, nếu tên tội phạm kia thật sự nổ súng vào đầu nàng thì không biết nàng sẽ ra sao? Có phải giống như trong phim, đầu nàng nổ banh ra như quả dưa, óc máu văng tung tóe?

Nghĩ đến cảnh đó, Lưu Bội Bội không rét mà run. Nhưng cũng may, hắn đã cứu nàng thoát khỏi họng súng của tên tội phạm. Vừa nghĩ đến Dương Vũ, trong lòng Lưu Bội Bội dâng lên một niềm cảm kích. Nếu như Dương Vũ không xuất hiện, chẳng biết bây giờ mình đã ở nơi nào rồi.

- Thì ra anh ấy tên là Dương Vũ.

Lưu Bội Bội nhìn gương lăm lăm nói một mình.

Sau khi rời khỏi cục cảnh sát, Dương Vũ không lập tức trở lại khách sạn. Mặc dù nhìn qua Dương Vũ có vẻ tỉnh táo, nhưng thực tế trong lòng hắn trương vô cùng, tinh thần luôn luôn căng thẳng, vì dù sao, lúc đó trong tay hắn đang nắm giữ tính mạng của hơn chục con người.

Trọng trách này không phải là nhẹ. Nhưng khi đó, Dương Vũ vẫn quyết đoán đón nhận nó, bởi vì, hắn không còn lựa chọn nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 102: Gốc Cây Trong Công Viên.

Sau khi rời khỏi cục cảnh sát, Dương Vũ đi trên con đường xa lạ nhưng lại có chút quen thuộc này. Tinh thần luôn căng thẳng cũng dần dần buông lỏng. Đến tận bây giờ, trong lòng hắn mới bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Hắn đang suy nghĩ, nếu lúc đó mình thất bại sẽ ra sao? Bản thân mình chết, mà khả năng những người ở bên trong bị giết cũng là rất lớn.

Thế nhưng, may mắn chính là hắn đã không thất bại, thành công bắt lũ cướp kia. Nhưng Dương Vũ cũng nhận thấy lúc đó bản thân hành động có phần lỗ mẫm.

Cười giễu cợt, hắn có chút bội phục chính mình. Ngay cả trong tình huống không hề nắm chắc phần thắng, mà hắn dám nói với Trần Lập rằng mình nắm chắc trăm phần trăm!

Đây chẳng phải là nghề con không sợ cạp sao? Nét mặt Dương Vũ tràn đầy vẻ giễu cợt.

Nhưng không thể phủ nhận, sau khi trải qua chuyện này tâm tính của Dương Vũ sẽ càng trưởng thành hơn. Tuy rằng, đã sống hai kiếp người, dù chỉ là một thanh niên hơn hai mươi tuổi. Nhưng cuộc sống ở nông thôn đã khiến hắn tương đối trưởng thành.

Vụ cướp ngân hàng này chính là khảo nghiệm năng lực phản ứng của Dương Vũ! Mà sự thành thực ở kiếp trước cũng không giúp gì được cho hắn. Bởi vì, những gì trải nghiệm ở kiếp này là hoàn toàn khác so với kiếp trước.

Từ khi đạt được năng lực cho tới nay cũng chưa đầy hai năm. Trong hai năm này, ngoại trừ một lần tham gia hành động vây đánh Đại Sa Bang cùng một lần cứu Tôn Dương ra, thì Dương Vũ cũng không thực sự ra tay cùng với người khác. Có thể nói, tất cả kinh nghiệm đánh trận của Dương Vũ đều từ hai trận chiến đó.

Nhưng trận chiến trong ngân hàng lại khác với hai lần đó. Trước đó chỉ là trận chiến một đấu một, có thể nói Dương Vũ cũng không cần quá nhiều kinh nghiệm, chỉ cần thực lực đủ mạnh là có thể hạ gục đối thủ.

Nhưng lần này lại khác, không chỉ cần thực lực cường đại mà còn phải có kinh nghiệm chiến đấu. Hơn nữa còn phải biết nắm chắc thời cơ, lấy đại cục làm trọng! Có thể nói trận chiến này chính là khảo nghiệm năng lực phản ứng trong chiến đấu của Dương Vũ, cũng như khảo nghiệm các năng lực ở các phương diện khác.

Đến tận bây giờ, tinh thần Dương Vũ mới thả lỏng được. Nhưng khi thả lỏng tinh thần, hắn chợt cảm thấy một cơn mệt mỏi như thác lũ ủa vào trong đầu! Thể xác và tinh thần của Dương Vũ đều đã quá mệt!

Đầu óc trống rỗng khiến Dương Vũ đi lòng vòng không có mục đích. Trong lúc bất tri bất giác hắn đã đi tới trước cổng công viên Tân trấn.

Công viên Tân trấn thật ra cũng không quá lớn, nơi này có một số sân bãi loại nhỏ để mọi người vui chơi, hơn nữa quan trọng nhất chính là vị trí công viên này nằm phía trên núi. Cũng có thể nói, nơi này kỳ thực chính là một công viên sơn lâm.

Thờ dãi một hồi, Dương Vũ nhìn vào bên trong công viên, hiện tại đang là ban ngày, trên các sân chơi của công viên hầu như không có người. Phía xa xa trên núi cũng chỉ loáng thoáng vài bóng người đi động.

Ở đây, chỉ có buổi tối mới trở nên náo nhiệt.

"Mình đi tới nơi này sao?"

Trên mặt Dương Vũ lộ ra một chút mờ mịt, cất bước tiến vào công viên.

Công viên - nơi này chứa nhiều kỷ niệm của Dương Vũ.

Dương Vũ bước chậm chậm trên con đường mòn quanh ngọn núi. Nơi này rất tĩnh lặng, cho dù ở dưới chân núi là một đô thị phồn hoa, nhưng nơi đây lại là một sự tồn tại khác biệt, không hề có thanh âm tạp nham âm ỉ. Chỉ còn những luồng gió mát xua tan bầu không khí ngọt ngào của thành thị, mang theo hương thơm ngào ngạt của đất cùng với mùi vị thiên nhiên ủa vào mũi Dương Vũ.

- Đã lâu chưa được hứng ngọn gió núi thoải mái đến vậy.

Dương Vũ thì thào tự nói một mình. Hắn ngồi xuống, lưng dựa vào thân cây, hướng ánh mắt xa xăm không có điểm cuối về phía thành thị phồn hoa.

Khung cảnh tĩnh lặng, gió núi thoáng đãng, khiến cho tinh thần đang căng thẳng trở nên thoải mái. Sau khi thả lỏng toàn thân, Dương Vũ mới quan sát đánh giá mọi thứ xung quanh.

Trên con đường mòn vẫn có vài người khách, nơi tận cùng của con đường là một chòi dành cho khách tới dừng chân. Không ngờ Dương Vũ đã tình cờ tới nơi này.

- Chính là cái cây này!

Dương Vũ trong lòng bỗng nhiên cảm thán. Chính tại đây hắn đã xác định quan hệ giữa mình và Tiêu Ngọc.

Dương Vũ nhắm mắt rồi dựa đầu vào thân cây. Trong đầu nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp Tiêu Ngọc ở nơi đây.

Đó là một buổi tối. Tại nơi công viên này có rất nhiều người, hắn và Tiêu Ngọc chọn chính gốc cây này. Họ đã ngồi nơi đây và nói chuyện không ngừng nghỉ.

Nhưng trong đầu của Dương Vũ vẫn còn chứa một ý niệm xấu xa. Ý nghĩ đó đã ở trong đầu hắn đã lâu. Tính cách hướng nội của Dương Vũ cho dù đã đi qua một mảnh tình với Chung Lâm, vẫn không thay đổi gì cả.

Vừa nói chuyện với Tiêu Ngọc, vừa vụng trộm ngắm nàng. Chỉ điều này đã khiến cho con tim của Dương vũ loạn nhịp. Trong màn đêm, Tiêu Ngọc càng thêm mỹ lệ, vẻ đẹp càng khiến cho con tim của hắn muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhưng Dương Vũ cũng chỉ dám nghĩ ở trong lòng, thậm chí cả tay của Tiêu Ngọc hắn cũng không dám nắm, càng không nói đến ý nghĩ xấu xa trong đầu kia.

Dương Vũ do dự cả buổi tốt. Mặc dù nhiều lúc nói chuyện với Tiêu Ngọc đã nâng đỡ khí của hắn lên, nhưng nó vẫn chưa đủ cao. Điều này hoàn toàn do cuộc sống nội tâm của hắn tác động lên.

Đến khi, Dương Vũ đã lấy sạch đỡ khí, thì điện thoại của Tiêu Ngọc vang lên. Đó là cú điện thoại của mẹ nàng, giục Tiêu Ngọc về nhà. Dương Vũ liền cảm thấy nhụt chí, tất cả đỡ khí vừa tích tụ lại chợt tan đi.

- Phải về rồi à?

Dương Vũ sắc mặt ửng đỏ nói.

- Đúng, mẹ em vừa gọi.

Tiêu Ngọc nhìn Dương Vũ, trên mặt lộ vẻ xấu hổ. Kỳ thực, nàng cũng rất muốn được ở bên Dương Vũ lâu một chút, nhưng thời gian lại không cho phép.

- Ủ, vậy đi thôi.

Dương Vũ thốt lên một tiếng, nhưng cả hai lại không động đậy, hai người cũng không muốn cứ như vậy mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 103: Nụ Hôn.

Hai người vẫn không rời đi, khó khăn lắm mới có chút thời gian bên nhau, làm sao có thể dễ dàng mà bỏ về được cơ chứ?

Bầu không khí trầm xuống. Không ai nói câu nào. Dương Vũ cúi mặt nhìn xuống đất, bàn tay không ngừng gạt những bụi cỏ ở dưới chân.

Dường như đã quyết tâm, Dương Vũ kiên định nhìn Tiêu Ngọc. Nhìn gương mặt xinh đẹp kia, tim hắn lại đập mạnh hơn.

Dường như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Dương Vũ, Tiêu Ngọc ngẩng đầu lên. Ánh mắt nồng cháy của hắn khiến con tim cô loạn nhịp.

Tiêu Ngọc xấu hổ nhìn Dương Vũ. Cô quay đầu đi để tránh ánh mắt nóng bỏng đó.

“U” Cảm thấy thân thể bị xiết chặt, một cánh tay mạnh mẽ đã ôm gọn lấy cô. Chưa kịp phản ứng thì bờ môi nóng bỏng đã đặt xuống.

Cô cả kinh, đẩy Dương Vũ ra theo bản năng, nhưng trước sự mạnh mẽ của hắn thì sức lực của cô quá yếu.

- U... ư!!!

Thân thể cô chợt căng lên, nhanh chóng buông lỏng, ngây ngốc đáp lại.

Một lúc sau Dương Vũ mới rời khỏi bờ môi của Tiêu Ngọc, nhưng tay phải vẫn ôm chặt lấy người cô. Hắn sợ Tiêu Ngọc bay mất.

- Đồ xấu xa.

Cô không ngừng đánh lên người hắn. Đường như cô không hài lòng về việc hắn đột nhiên tập kích mình.

Dương Vũ vui vẻ ra mặt. Chẳng qua là, tình cảm trong lòng hắn vẫn như cũ.

Nhìn vẻ mặt của Dương Vũ, Tiêu Ngọc cảm thấy xấu hổ, liền giúi đầu vào ngực hắn. Không khí trầm lắng. Cảm giác nghe được tiếng tim đối phương

đang đập thật là hạnh phúc.

- Lúc đó thật hạnh phúc!

Dương Vũ nhớ lại quãng thời gian hạnh phúc khi ở cùng Tiêu Ngọc.

- Từng nghĩ rằng cuộc tình này có thể kéo dài mãi mãi, nhưng không ngờ tình yêu mà chúng ta cực khổ có được lại dễ dàng tan vỡ như vậy.

Quãng thời gian yêu nhau thật sự đã mang lại hạnh phúc cho Dương Vũ. Nhưng cuộc tình mong manh đó cũng để lại tổn thương to lớn trong lòng hắn. Hắn vẫn không tin, đã yêu nhau tại sao còn phải chia tay? Hắn không biết tình cảm con người vốn dễ thay đổi thế nào? Chẳng lẽ tình yêu lại mong manh đến vậy?

Hắn chợt mở mắt ra, lóe sáng! Những gì đã trải qua chỉ là quá khứ. Kiếp trước đã không thể sống cùng em, kiếp này dứt khoát không để em ra đi. Bất luận thế nào. Kiếp này không buông tha dễ dàng như vậy.

Kiếp trước đã trải qua nỗi đớn đau khi mất người yêu, kiếp này hắn sẽ không bỏ qua nữa. Hắn không muốn ai rời xa mình.

Mãi đến tối, hắn mới ra về.

Có lẽ đây là lần cuối cùng hắn tới nơi chứa đầy kỉ niệm này. Quay đầu lại nhìn công viên lần nữa rồi bước đi.

Khi về đến khách sạn thì trời đã tối.

Dương Vũ nằm lên giường rồi lấy điện thoại đi động ra nhưng điện thoại đã tắt. Hắn nhận được tin nhắn của Tiêu Ngọc khi mở máy lên.

- Hồngбет, không biết khi nào cô ấy mới tới được.

Dương Vũ buồn bực khi đọc tin nhắn.

- Hi vọng cô ấy không giận.

Hắn hồi âm ngay. Chỉ sợ trả lời chậm thêm một tí, cô ấy sẽ giận mất.

- A lo?

Khi hắn chuẩn bị trả lời tin nhắn thì Tiêu Ngọc gọi điện tới. Nhưng khi nhắc máy lên thì đầu dây bên kia im lặng.

- A lo! Người đẹp, sao không nói gì vậy?

Dương Vũ kỳ lạ hỏi. Cô ấy gọi cho mình nhưng sao không nói gì.

- Không lẽ em ngủ rồi sao?

Dương Vũ cười nói.

Rốt cuộc cũng đã gọi. Tâm tình của Tiêu Ngọc rất phức tạp, vừa muốn Dương Vũ nghe điện thoại, nhưng cũng không muốn hắn nhắc điện thoại lên.

- A lo!

Nghe tiếng bên kia truyền tới, Tiêu Ngọc im lặng, cô không biết nói gì và nói thế nào.

Mấy phút sau, đầu dây bên kia vẫn im lặng, Dương Vũ cảm thấy kỳ lạ:

- Chẳng lẽ cô ấy bấm lộn số?

Trong lúc hắn còn mãi suy nghĩ thì bên kia Tiêu Ngọc đã đập máy.

Tiêu Ngọc đặt điện thoại trên đầu nằm. Suy nghĩ vẫn vơ, cô không muốn nói chuyện với Dương Vũ nhưng khi cúp máy thì lại muốn hắn gọi cho mình.

- Chẳng lẽ cô ấy mất hứng?

Dương Vũ bực mình gọi lại cho Tiêu Ngọc để giải thích.

Tiếng điện thoại vang lên. Đúng là số của Dương Vũ. Cô không bắt máy mà nằm nghe chuông điện thoại vang lên từng chập.

Dương Vũ gọi lại sau đó nhưng Tiêu Ngọc vẫn không nghe.

Hắn buồn bực, đã điện ba lần rồi, nếu lần này cô ấy mà không bắt máy nữa thì mình cũng không gọi nữa.

- A lo! Chuyện gì vậy? Em ngủ rồi.

Tiêu Ngọc lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 104: Ghen

- Ặc.

Nghe được âm thanh của Tiêu Ngọc, tâm trạng nặng nề của Dương Vũ cũng giảm xuống. Thật là không biết nói dối gì cả. Vừa mới gọi điện cho mình xong, mà nháy mắt đã đi ngủ?

Nghe được lời nói của Tiêu Ngọc, Dương Vũ rất nghi hoặc. Trong giọng nói của nàng quả thật có chút không thoải mái “Nàng giận sao?” Dương Vũ bèn chồn suy nghĩ.

- Thật xin lỗi đã đánh thức em dậy.

Dương Vũ ngượng ngùng cười nói

- Không có chuyện gì nữa thì em cúp máy đây.

Tiêu Ngọc trầm giọng nói.

- Thật ra cũng chẳng có việc gì, lúc này anh tưởng em gọi cho anh.

Dương Vũ nói.

- Thật ra điện thoại di động của anh đã sớm hết pin, nên không hay em nhắn tin ...

- Hết pin thì hết pin, không cần giải thích với em. Em chẳng là gì của anh cả.

Tiêu Ngọc lãnh đạm nói. Nhưng trên thực tế nàng đã trở nên vui vẻ hơn. Nàng không biết tại sao khi nghe Dương Vũ giải thích tâm tình của mình lại như vậy.

Thậm chí nàng còn không biết chuyện gì đã xảy ra với mình?

- Anh muốn giải thích với em, anh sợ em sẽ tức giận. Ha ha ha ...

Dương Vũ cười nói.

- Ai tức giận? Em là cái gì của anh cơ chứ, đừng có tự sướng.

Tiêu Ngọc đỏ mặt phản bác, nhưng trong lòng lại vui như hội.

- Ha ha, dù sao anh cảm thấy anh cũng phải giải thích với em. Nên ngay khi về khách sạn, nhận được tin nhắn của em, anh đang chuẩn bị xin lỗi thì em gọi đến.

Dừng lại một chút, Dương Vũ nói tiếp:

- Nhưng anh chưa kịp nói gì thì em đã cúp máy rồi, nên anh liền ...

- À, thật ra không có gì đâu, em cảm thấy chán nên gọi cho anh một chút thôi.

Tiêu Ngọc lãnh đạm nói.

- Ha ha, anh sợ em tìm anh có chuyện gì. Anh vừa mới tới công viên chúng ta thường xuyên lui tới ...

Nói tới đây, Dương Vũ chợt im bật, hần biết mình đã lỡ mồm.

Quả nhiên.

- Công viên gì? Cái gì mà công viên chúng ta thường xuyên lui tới?

Tiêu Ngọc ở đầu dây kia lập tức hỏi tới.

- Ha ha, nghe nhầm rồi. Hôm nay, anh đi thăm công viên.

Dương Vũ vội vàng giải thích. Hiện tại Tiêu Ngọc còn chưa biết chuyện của Dương Vũ, nên hần không thể lộ ra điều gì khiến nàng sinh nghi. Điều đó sẽ tạo ra ảnh hưởng xấu tới hần.

- Em rõ ràng nghe thấy anh nói tới công viên chúng ta thường xuyên lui tới. ...

Tiêu Ngọc rất nghi hoặc, nàng không thể nào nghe nhầm.

- Ha ha, nghe nhầm rồi. Em suy nghĩ mà xem, anh mới tới đây có vài ngày làm sao mà biết công viên ở đâu được. Hôm nay trong lúc vô tình nên anh mới vào thăm quan một chút.

Dương Vũ há mồm nói láo.

“Minh biết mà, anh mới tới đây thì làm sao thường xuyên tới công viên được.” Tiêu Ngọc thoải mái suy nghĩ.

Chỉ bằng một câu nói như vậy, tâm tình của Tiêu Ngọc đã hồi phục, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái, nàng cũng không biết tại sao lại như vậy.

- Em nghe nói, hôm nay anh làm anh hùng.

Tiêu Ngọc đột nhiên nói với Dương Vũ.

“Tín tức nhanh thật.” Dương Vũ buồn bực nghĩ, những ký giả kia quả thật không bỏ qua cho hần.

- Anh hùng?

Dương Vũ cười nhẹ một tiếng:

- Anh không muốn làm anh hùng nhưng cứu người là bổn phận của anh.

Dương Vũ thật sự chẳng muốn làm anh hùng chút nào.

- Hi hi.

Tiêu Ngọc cười khẽ mấy tiếng:

- Làm anh hùng không tốt sao? Việc anh làm hôm nay đã khiến nhiều người đề ý rồi. Hơn nữa người anh cứu còn là một mỹ nữ, dựa theo lý thuyết nàng sẽ lấy thân báo đáp đó.

Nói tới đây, Tiêu Ngọc cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng nàng vẫn nói tiếp:

- Vậy là anh có thể dùng tay không mà thu được một đại mỹ nữ rồi.

- Anh không phải vì ngân hàng đẹp mới cứu người.

Dương Vũ trầm ngâm một lát rồi nói. Dương Vũ thật ra đã quên mất hình dáng của cô bé đó, không phải bởi vì cô bé đó không xinh mà lúc đó hần đã tập trung tất cả tinh thần của mình vào việc giết địch. Vậy nên hần làm gì có thời gian mà quan tâm cô bé đó có phải là mỹ nữ hay không.

Huống chi Dương Vũ cũng không phải là hạng người thấy chấy nhà mà hỏi của.

- Không phải ?!!

Dương Vũ bỗng sực tỉnh. Hần cảm giác được trong lời nói của Tiêu Ngọc có ẩn chứa một chút ghen tuông!

“Chẳng lẽ nàng đã...?” Dương Vũ vui mừng suy nghĩ.

- Hừ hừ, đừng có nói như vậy. Đến lúc người ta thật sự lấy thân báo đáp thì có lẽ anh cũng sẽ đồng ý thôi.

Nói tới đây, Tiêu Ngọc lại nhớ tới cảnh Dương Vũ ôm chặt lấy Lưu Bội Bội. Càng nghĩ nàng lại càng khó chịu.

- Nếu không phải em thì ai anh cũng không đồng ý.

Dương Vũ cười nói.

- Anh đừng có đắc ý!

Tiêu Ngọc gất một tiếng, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười.

- Anh thật sự nghĩ như vậy, em nghĩ kỹ một chút xem? Người xưa từng nói anh hùng xứng mỹ nhân. Anh cũng đã là anh hùng rồi, chẳng lẽ không xứng với mỹ nữ như em sao?

Dương Vũ ba hoa nói.

- Dừng, giờ đã khác xưa rồi? Mỹ nữ thấy anh hùng là xấp vào sao? Anh cũng nên nhìn bốn tiểu thư là ai.

Tiêu Ngọc khinh thường nói, nhưng trên khuôn mặt nàng vẫn cười thật tươi.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 105: Lòng Hiếu Kỳ.

- Anh không biết em ra sao nhưng anh tin tưởng...

Nói tới đây, bỗng Dương Vũ chợt dừng lại. Trên mặt hắn vẫn nở một nụ cười.

- Anh tin cái gì?

Thấy Dương Vũ im lặng, Tiêu Ngọc tò mò hỏi.

- Ha ha, anh tin tưởng em nhất định sẽ là người yêu của anh. Ha ha ...

Dương Vũ cười phá lên.

- Thôi đi

Tiêu Ngọc phì cười:

- Đừng có chém gió như vậy chứ, bốn tiểu thư làm sao mà yêu được người thích tự sướng như anh chứ.

- Tình cảm cần sự bồi dưỡng, chỉ cần chúng ta quen nhau đủ lâu, em sẽ thể thấy toàn bộ ưu điểm của anh rồi không kiềm chế được mà yêu anh. Ài, anh có một khuyết điểm rất lớn.

- Vừa nói Dương Vũ không kìm nổi một tiếng thở dài. Dường như khuyết điểm đó rất không tốt

- Chưa thấy ai tự sướng nặng như anh.

Tiêu Ngọc tức giận nói, nhưng ngay lập tức bị câu nói của Dương Vũ hấp dẫn

-

- Khuyết điểm lớn nhất của anh là gì? Làm gì đến nỗi một người tự sướng nặng như anh cũng phải than thở

- Nói ra cảm em cười.

Dương Vũ ngượng ngùng nói:

- Ủ, nói đi, em nhất định sẽ không cười.

- Ài, thật ra anh không nghĩ sẽ nói khuyết điểm của mình cho người khác đâu. Em là người đầu tiên đó

Dương Vũ nhẹ giọng nói

- Nói nhanh lên, đừng ở đó mà chém gió nữa.

Tiêu Ngọc càng cảm thấy tò mò. Nàng muốn biết khuyết điểm lớn nhất của Dương Vũ là gì, nhưng nguyên do tại sao thì nàng lại không rõ

- Ài, khuyết điểm lớn nhất của anh chính là không có khuyết điểm nào! Đây là tiếc nuối từ lúc anh sinh ra tới giờ.

Thanh âm của hắn tràn đầy sự tiếc nuối. Thật là bực.

Nghe được câu trả lời của Dương Vũ, Tiêu Ngọc sững sốt trong chốc lát, rồi nàng cảm thấy mình như tức giận tới mức sắp ngất đi.

Qua một lúc lâu, Tiêu Ngọc mới nói tiếp:

- Em hết lời với anh rồi.

- Có hăm mộ anh không? Ha ha...

Dương Vũ đắc ý cười mấy tiếng.

- Đúng vậy, hăm mộ tới mức sắp bất tỉnh rồi.

Đôi mắt của Tiêu Ngọc trắng dã, nàng không còn gì để nói nữa.

- Ha ha, nói đùa thôi. Anh cũng không tự sướng nặng như vậy.

Dương Vũ cười giải thích

- Khó nói lắm, anh chém gió thành thực như vậy cơ mà, có lẽ anh thật sự tự sướng đó.

Tiêu Ngọc càng nói càng tức giận.

- Ha ha, anh không phải là người như vậy. Người đẹp ah, tâm tình của em khá hơn chưa?

Dương Vũ hỏi.

- Tâm tình của bọn tiểu thư tốt vô cùng

- Ha ha...phải không? Mặc dù không nhìn thấy em nhưng anh nghe giọng là biết em đang buồn bực, Nhưng bây giờ thấy em khá hơn rồi.

- Tâm tình của bọn tiểu thư rất tốt, anh đừng có nói lung tung.

Tiêu Ngọc cười nói, cùng Dương Vũ nói chuyện, tâm tình của nàng quả thật đã tốt hơn rất nhiều

Sau khi chấm dứt cuộc trò chuyện với Tiêu Ngọc, Dương Vũ cúp máy, rửa mặt rồi đi ngủ

Ngày tiếp theo

- Bội Bội.

Vừa mới tới cổng trường, Tiêu Ngọc đã thấy Bội Bội. Nàng liền cất tiếng gọi. Nghe được tiếng gọi, Lưu Bội Bội quay lại nhìn, thì thấy đó là Tiêu Ngọc, nên nàng nở nụ cười:

- Chào buổi sáng, Tiêu Ngọc

- Cậu không sao chứ? Ngày hôm qua tớ không liên lạc được với cậu.

Sau khi biết chuyện của Bội Bội, Tiêu Ngọc từng gọi điện cho nàng, nhưng lúc đó nàng đã tắt điện thoại.

- Hôm qua, không có tâm trạng. Nhưng hôm nay đã tốt hơn nhiều rồi.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, hiển nhiên Lưu Bội Bội đã khá hơn rất nhiều, mặc dù ám ảnh của chuyện hôm qua chưa hoàn toàn được loại bỏ, nhưng chỉ ít nàng đã khôi phục lại được bình thường.

- Cậu có bị thương ở đâu không?

Tiêu Ngọc nhìn qua Luru Bội Bội rồi quan tâm hỏi.

- Yên tâm đi. Hôm qua, tớ chỉ bị kinh sợ thôi, cũng không bị thương ở đâu cả. Nhưng ân nhân đã bị thương.

Luru Bội Bội lo lắng nói.

- Ân nhân?

Nghe được lời nói của Luru Bội Bội, Tiêu Ngọc kinh ngạc hỏi ngược lại: y sao? Sao vậy? Có chuyện gì không đúng sao?

Luru Bội Bội hỏi Tiêu Ngọc.

- Không có gì.

Tiêu Ngọc cười một tiếng, rồi tiếp tục nói:

- Cậu không có chuyện gì là tốt rồi.

Ngay khi hai người vừa tiến vào lớp thì một đám nữ bạn học lao tới rồi rít hỏi Luru Bội Bội.

- Bội Bội, hay cậu kể lại tình hình lúc đó đi?

Một nữ sinh mong đợi nói với Bội Bội. Đám người xung quanh cũng gật đầu, tất cả đều cảm thấy hứng thú với việc này.

Nhìn ánh mắt trông đợi của mọi người, Luru Bội Bội cảm thấy khó xử. Đoạn ký ức đó nàng muốn quên đi.

- Đúng vậy, Bội Bội, cậu nói đi, làm sao người kia cứu được cậu, thân thủ của anh ấy rất lợi hại sao? Nếu đổi lại đó là tớ thì thật tốt.

Trên khuôn mặt của cô nàng này bộc lộ rõ một sự si mê.

- Đồ mê trai!

Khi cô nàng này vừa dứt lời, lập tức có người khinh thường mắng:

- Nếu lúc đó là cậu, anh ấy căn bản sẽ không ra tay. Nhưng tớ cũng rất tò mò về chuyện này, thông tin về anh ấy thật quá ít.

Mọi người đều rất hiếu kỳ, họ đều muốn Luru Bội Bội kể ra tình hình lúc đó.

- Không có gì để nói cả, lúc đó tớ sợ ngây cả người, làm gì biết nhiều như vậy.

Luru Bội Bội vẫn không muốn nói chuyện đó

- Vậy cậu cứ kể những gì cậu biết ra đi, tớ chưa bao giờ nhìn thấy cảnh cướp ngân hàng cả, tớ chỉ mới xem trong phim thôi.

Một bạn nữ khẩn cầu nói với Bội Bội.

- Các cậu thật sự muốn nghe?

Bội Bội bị đám bạn học ép buộc, không nhận được đành phải kể ra. Đám học sinh kia không ngừng gật đầu. Ngay cả Tiêu Ngọc cũng cũng tiến lại gần.

- Đúng là lòng hiếu kỳ có thể hại chết một con mèo!

Đảo mắt nhìn xung quanh, Luru Bội Bội cố nhớ lại khung cảnh lúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 106: Một Đám Mê Trai

- Dừng lại!!

Trong sự chờ mong của mọi người Bội Bội chỉ nói một câu như vậy. Đã có một số người bắt đầu khó chịu với nàng rồi.

- Bội Bội, đừng đùa chúng tớ chứ?

Một nữ sinh không hào ý nói với nàng.

- Tha cho tớ đi mà, tớ thật sự không muốn nói về chuyện đó nữa.

Bội Bội bắt đầu nói với những khuôn mặt tràn đầy hiếu kỳ xung quanh mình.

- A, tớ biết rồi. Hi hi...

Một nữ sinh bỗng nhiên bật cười với Bội Bội.

- Cậu biết cái gì?

Không chỉ Bội Bội mà cả đám học sinh cũng kỳ quái nhìn nữ sinh kia.

- Các cậu không xem tin tức sao?

Nữ đồng học kia không nói mà hỏi ngược lại.

Tất cả mọi người đều gật đầu.

- Vậy các cậu cũng biết ai là người cứu Bội Bội ra khỏi tay đám cướp đó chứ.

- Anh hùng cứu mỹ nhân.

Một nữ sinh khác gật đầu nói.

Cô bé kia lại tiếp tục:

- Vậy các cậu cảm thấy anh ấy như thế nào?

- Không tệ đâu, rất đẹp trai đó!

Cô bé mê trai sáng mặt ngưỡng mộ nói.

- Nếu anh ấy làm bạn trai của tớ thì tốt biết mấy.

Một nữ sinh khác cũng ngưỡng mộ nói:

- Cánh tay cường tráng đó, thân thủ đó... Nếu anh ấy làm bạn trai của tớ thì... Sẽ cho tớ bao nhiêu cảm giác an toàn! Nếu anh ấy làm bạn trai của tớ, thì chắc tớ sẽ hạnh phúc tới chết mất.

Nhìn đám nữ sinh mê trai xung quanh mình, Tiêu Ngọc cảm thấy tâm tình mình có chút không ổn. Nàng hắng giọng nói:

- Các cậu cũng đừng mê trai quá chứ.

- Tại sao? Tiêu Ngọc, cậu không nghĩ như vậy sao. Nam nhân như vậy không còn nhiều lắm đâu. A... Bội Bội xinh đẹp, chẳng lẽ cậu đã thích ân nhân của mình rồi sao?

Một đồng học trả lời Tiêu Ngọc rồi quay sang hỏi Bội Bội.

- Từ xưa anh hùng xứng mỹ nhân, trong truyền thuyết, một khi mỹ nữ được anh hùng cứu, nàng sẽ sinh ra lòng ngưỡng mộ, rồi sẽ lấy thân báo đáp! Bội bội, cậu có như vậy không?

- Các cậu nói cái gì thế?

Lưu Bội Bội đỏ mặt tức giận nói.

- Bội Bội à, thật ra cậu không cần xấu hổ đâu, nếu cậu không hứng thú với anh ấy thì cứ giới thiệu cho tớ đi. Tớ muốn anh ấy làm bạn trai của tớ.

- Dựa vào thân hình của cậu còn không dọa người ta chạy đi mất à. Mà hơn nữa làm sao cậu phải đoạt bạn trai của Bội bội?

Nghe người bạn học này nói, dường như Dương Vũ đã trở thành bạn trai của Bội Bội

- Các cậu đều là đám mê trai, tớ chẳng nói được gì nữa, tớ đi đây.

Tiêu ngọc thật sự không chịu nổi nữa rồi, nàng đứng lên trở về chỗ của mình.

- Không có chuyện đó đâu các cậu.

Bội Bội đỏ mặt nói:

- Các cậu nếu nói linh tinh nữa, tớ sẽ giận đó.

Thấy Bội Bội thật sự tức giận, mọi người cũng không đùa quá đáng nữa.

- Bội Bội, có một chuyện không biết cậu có biết không?

- Chuyện gì?

Bội Bội kỳ quái hỏi:

- Cậu có biết cách liên lạc với anh ấy không?

- Cậu thật là đồ mê trai!

Tất cả mọi người đều khinh bỉ nhìn nữ sinh kia.

- Làm sao?!!

Nữ sinh kia liếc nhìn mọi người:

- Tớ thật sự muốn anh ấy trở thành bạn trai của mình. Nếu thật sự tớ có bạn trai... tớ sẽ...

- Bội Bội, tiết lộ đi.

Vị nữ sinh kia ngồi xuống kéo kéo tay áo của Bội Bội.

- Xin lỗi, tớ cũng không biết, nên không giúp được cậu rồi.

Thật ra Bội Bội cũng rất tiếc nuối, nàng hối hận tại sao mình không hỏi các liên lạc với Dương Vũ.

- Lẽ nào như vậy? Bội Bội, cậu là dạng người như vậy sao?

Vị nữ sinh kia kinh ngạc nhìn Bội Bội như thể nàng là một loại sinh vật lạ.

Liếc mắt nhìn đám nữ sinh này, Bội Bội tức giận nói:

- Lúc đó tớ bị hù tới hồn phách thoát cả ra, làm gì kịp hỏi chuyện này. Hơn nữa, các cậu đều là một đám mê trai, thấy trai là nhào tới...

Bội Bội nhìn vị nữ sinh bên cạnh mình rồi gật đầu nói:

- Cho dù, tớ thật sự biết cách liên lạc với anh ấy, tớ cũng sẽ không nói cho các cậu biết. Tớ không muốn gây tai họa cho ân nhân của mình.

- Trời ơi, Bội Bội, cậu nói gì vậy? Tớ là một hoàng hoa khuê nữ mà, làm sao có thể gây tai họa được.

Lần này vị nữ sinh kia kinh ngạc lên tiếng.

- Cậu là hoàng hoa khuê nữ? Nói lại đi, cậu đòi bao nhiêu bạn trai rồi?

Bội Bội ghé vào tai vị đồng học kia rồi nói:

- Cậu mà là hoàng hoa khuê nữ ư, có lừa quỷ cũng không tin. Tớ thấy cậu chính là điển hình của tàn hoa bại liễu.

- Cậu chán sống rồi à, dám nói tớ như vậy.

Nữ sinh kia tàn ác nhìn Bội Bội. Nhưng nhìn biểu tình của nàng, có lẽ Bội Bội nói không sai.

- Tớ nói sai sao?

Lưu Bội Bội chắc nịch nói:

- Vậy nên, tớ sẽ không tạo ra tai họa cho anh ấy đâu.
- Bội Bội thân ái, Bội Bội xinh đẹp, cậu yên tâm đi, tớ bảo đảm, nếu tớ gặp được anh ấy, anh ấy sẽ là người đàn ông cuối cùng của tớ.
- Thật xin lỗi, nếu cậu có khả năng thì cậu tự tìm đi. Dù sao thành phố này cũng không lớn.

Bội Bội cười nói.

- Cho dù không lớn nhưng cũng không nhỏ mà.

Vị nữ sinh tức giận nói với Bội Bội.

- Dù gì cái gì tớ cũng không biết, cậu phải tự đi hỏi thôi. Được rồi, tới giờ học rồi, các cậu còn không về chỗ đi.

Vừa nói Bội Bội vừa đẩy nữ sinh bên cạnh mình ra.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 107: Thân Phận Đạo Tặc

Buổi sáng, Dương Vũ vừa tu luyện trong phòng một lát rồi rời khỏi, đi tới đại sảnh dưới khách sạn. Nhưng vừa bước ra thang máy, hắn đã nghe tiếng nói từ trước vọng lại.

Cuộc nói chuyện tựa hồ có liên quan tới mình, trong lòng Dương Vũ cảm thấy hơi kỳ quái nên dừng bước.

“Chào cô, tôi là ký giả của đài truyền hình, xin hỏi cô một chút, có phải Dương Vũ đang ở tại khách sạn này hay không?” Một thanh âm dịu ngọt vang vào trong tai Dương Vũ, nhưng lại khiến hắn nhăn trán nhíu mày.

“Những người ở đài truyền hình này quả nhiên vẫn còn tìm tới mình.” Dương Vũ cau mày trầm nghĩ trong lòng.

“Dương Vũ?” Một thanh âm hơi do dự của người khác truyền tới, hắn phát ra đại sảnh khách sạn.

“Cũng chính là người trong bản tin về vụ án cướp ngân hàng kia.” Ký giả đài truyền hình vội vàng giải thích thêm.

“A, thì ra người ấy gọi là Dương Vũ? Cô chờ một chút, để em tra cứu thêm thông tin.” Thanh âm của cô gái làm lễ tân có vẻ rất hạnh phúc, nhưng lại không hề đề ý tới đạo đức nghề nghiệp mà trực tiếp tra gian phòng của Dương Vũ cho ký giả ở đài truyền hình.

“Trời ạ!”

Dương Vũ quả thật không biết nói gì hơn. Bất quá, hắn không xuất hiện mà vẫn đứng trong góc khuất, vì hắn không muốn có một mối liên quan nào tới giới truyền thông. Đợi đến lúc ký giả kia vội vã lên lầu, Dương Vũ mới từ nơi ẩn thân đi ra, trực tiếp rời khỏi khách sạn.

“Dương Vũ, xin dừng bước.” Mới bước ra khỏi khách sạn thì Dương Vũ đã nghe được một giọng nam truyền tới. Hắn quay đầu lại nhìn nhưng chỉ thấy được một thanh niên mang cảnh phục cảnh sát.

“Dương Vũ, cậu cuối cùng cũng xuất hiện, thật làm cho tôi chờ đến phát khò.” Người cảnh sát đi tới trước mặt Dương Vũ, nhìn Dương Vũ cười khò.

“Ân?” Dương Vũ nghi hoặc nhìn người cảnh sát trước mặt, không rõ vì sao hắn lại tìm mình. “Chuyện là như vậy, Trần đội chúng ta tìm cậu có việc cần thương lượng. Cho nên cố ý để tôi đến khách sạn để mời cậu. Nhưng sợ quấy rầy sự nghỉ ngơi của cậu nên chỉ ngồi chờ ở đây, không có đi lên tìm.”

Nghe lời giải thích của người cảnh sát trước mặt, Dương Vũ mới hiểu được. Tuy thời điểm ở trên xe hắn đã nhìn rõ được bản chất của cảnh sát thời nay, nhưng bây giờ lại có một cảnh sát làm chuyện như thế quả vô cùng hiếm thấy.

Nếu như đổi lại là người khác, thì có lẽ đã trực tiếp xông thẳng vào khách sạn lên đến phòng mình rồi. Nhưng vị cảnh sát này lại một mực chờ mình bên ngoài khách sạn, nếu như hôm nay mình không ra ngoài thì sao? Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Vũ hơi nảy sinh hảo cảm với người thanh niên này.

“Cậu Dương, biểu hiện hôm đó của cậu quả thật quá tuyệt vời! Tôi thật sự rất sùng bái cậu.” Người cảnh sát này vừa lái xe, vừa nói với Dương Vũ một cách kích động.

Sau lúc sự việc xảy ra, cảnh sát trước tiên là kiểm tra các camera an ninh. Mà các hành động hôm đó của Dương Vũ đều được ghi lại hết trong camera, cho nên mới có được câu nói vừa rồi của người cảnh sát kia.

“Haha, thật ra cũng chẳng có gì đâu, chỉ là một ít công phu thô thiển thôi mà.” Dương Vũ nhìn ra ngoài cửa xe, thản nhiên nói.

“Cậu cứ đùa, nếu công phu của cậu mà thô thiển thì trên thế giới không có gì có thể gọi là công phu được rồi.” Người cảnh sát vội vàng nói với giọng rất nghiêm trang.

“Anh nếu sau này có thể tiếp xúc nhiều hơn, thì sẽ biết được công phu em thể hiện ra đích thực thô thiển.” Dương Vũ nhìn về phía người cảnh sát, thật tâm nói với hắn.

Kỳ thực, nếu đổi lại là người khác thì Dương Vũ có lẽ cũng không nói nhiều với hắn như vậy. Chẳng qua, biểu hiện của người cảnh sát này lúc trước đã làm cho Dương Vũ sinh lòng hảo cảm, vì thế hắn mới phá lệ nói nhiều như vậy.

Tuy chỉ là một cuộc nói chuyện bình thường với Dương Vũ, nhưng lại làm cho lòng của người cảnh sát kinh hãi cuộn sóng. “Những thứ công phu đó chỉ là thô thiển? Vậy cái gì mới là công phu thật sự?” Kỹ năng đầu vật vốn là niềm tự hào của hắn, nhưng khi nhìn thấy hành động của Dương Vũ ở ngân hàng thì hắn đã tự thẹn không bằng. Nếu thế gặp phải công phu chân chính như trong lời của Dương Vũ thì sẽ tới mức nào đây?

Không bàn tới sự khiếp sợ trong lòng người cảnh sát, bọn họ rất nhanh đã tới cục cảnh sát. Người thanh niên này sau khi đưa Dương Vũ tới cửa phòng làm việc của Trần Lập liền cáo từ rồi đi.

“Mời vào!” Sau khi Dương Vũ gõ cửa liền nghe được tiếng nói phát ra, bèn đẩy cửa bước vào.

Bước vào đã gặp phải Trần Lập đang ngồi trên ghế khế cau mày.

“Trần đội trưởng, không biết tìm em vội vã thế có chuyện gì không?”

Nhìn thấy Dương Vũ đi vào, chân mày của Trần Lập rớt cuộc thả lỏng xuống, nở nụ cười nói: “Ngồi đi.” Nói xong ném xấp tài liệu đang cầm trong tay cho Dương Vũ.

“Cái gì đây?” Dương Vũ đưa tay chụp lấy, ánh mắt nghi hoặc nhìn Trần Lập hỏi.

“Em xem qua sẽ hiểu.” Trần Lập cười khổ nói.

“Về bọn cướp ngân hàng sao?” Dương Vũ chỉ nhìn thoáng qua cũng đã đoán được hắn có liên quan về bọn cướp đó. “Bọn chúng vẫn còn đồng bọn sao?” Chân mày Dương Vũ hơi nhíu lại, tuy thế vẫn đọc qua tài liệu một lượt.

“Chuyện này là sao?” Vừa xem xong tài liệu, Dương Vũ cau mày nhìn Trần Lập. “Những tài liệu này có đáng tin không?”

Trần Lập gật đầu: “Vô cùng đáng tin, chẳng qua chuyện này có chút rắc rối. Hơn nữa, thân phận của em đã bại lộ.” Trần Lập vừa nói, trên mặt vừa hiện lên thần sắc bất an.

“Sự an toàn của em thì không vấn đề, nhưng chỉ sợ bạn bè bên cạnh em gặp phải sự trả đũa của bọn chúng.” Dương Vũ khẽ cau mày, nói: “Như vậy đi, các anh khi nào động thủ? Tốt nhất là sớm sớm bắt bọn chúng chịu tội trước pháp luật.” Nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Trần Lập, dùng một lát Dương Vũ tiếp tục nói: “Nếu không ổn thì em cũng có thể giúp một tay.”

Nhìn xong những tài liệu đó, Dương Vũ mới biết được thì ra vụ cướp ở ngân hàng không chỉ đơn thuần là một vụ cướp! Phía sau nó còn cất giấu một tổ chức tội phạm vô cùng đáng sợ! Mà thành viên của nó đều là những người cùng hung cực ác.

Bởi vì thế, Dương Vũ mới quan tâm tới những người thân cạnh mình, mới đề nghị Trần Lập sớm ra tay đưa bọn chúng ra chịu tội trước pháp luật!

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 108: Tiêu Ngọc Mất Tích.

"Anh cũng nghĩ như vậy."

Trần Lập thờ dài, tỏ ra bất lực. "Từ phần tài liệu mà chúng ta nắm giữ cho biết là những tên cướp này không phải đơn giản. Theo như anh suy đoán, những ngân hàng mà bọn chúng cướp chẳng qua là một phần nào thôi." Trần Lập nhú mày

"Vậy bây giờ chúng ta có nắm được hành tung của bọn chúng không?"

Dương Vũ nhướn mày, tiện đà hỏi. Hẳn biết những tên tội phạm này bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi nơi trú ngụ, hơn nữa bọn này cũng không ở một nơi nào lâu dài.

"Với sự nỗ lực chúng ta trên căn bản đã nắm giữ được hành tung của đám người bọn họ. Có điều sau khi xảy ra chuyện này, chỉ sợ bọn chúng đã nhanh chóng rời khỏi chỗ đó. Nếu như chúng ta không nắm lấy cơ hội bắt bọn họ, sợ rằng chuyện tương tự như ngày hôm qua sẽ xảy ra càng nhiều hơn."

"Càng nhiều à ...?"

Dương Vũ lần nữa cảm lấy đồng tài liệu lên, vừa lật xem vừa nói:

"Vụ cướp ở Tân trấn chỉ là một trong số vụ án của bọn chúng mà thôi. Hừ... Những tên này đã bị truy nã mà cũng dám ra gây án. Không biết cảnh sát Tân trấn làm việc như thế nào, mà cả mấy năm rồi vẫn không bắt được bọn chúng."

Nghe Dương Vũ nói như vậy, bản thân là một cảnh sát Tân trấn, sắc mặt Trần Lập trở nên khó coi. Đừng quên, hẳn cũng là một thành viên trong số cảnh sát mà Dương Vũ vừa mở miệng chê.

"Ha ha, em không phải nói anh."

Thấy sắc mặt của Trần Lập khó coi, Dương Vũ vội vàng đính chính.

Trần Lập ngượng ngùng cười. Đối với Dương Vũ, hẳn cũng không dám làm gì đắc tội vì ai biết được thực sự Dương Vũ có thân phận gì? Mặc dù Dương Vũ không có tiết lộ về thân phận mình, nhưng Trần Lập đại khái cũng biết được Dương Vũ thuộc về loại người khác.

Thật ra không cần đoán cũng biết một người mà thân phận được liệt vào hạng cơ mật, thì khẳng định không phải là hạng người đơn giản. Hơn nữa, thân thủ của Dương Vũ rất cao. Trần Lập còn căn dựa vào hắn để giải quyết vụ án này.

"Những tên này là những tội phạm tội ác tày trời. Hy vọng Trần đội trưởng sớm bắt hết bọn chúng về quy án."

Dương Vũ buông tài liệu xuống rồi nhìn Trần Lập nói.

Trần Lập nhìn Dương Vũ gật đầu rồi nói:

"Theo tình báo cho biết, những người này ngoài việc sử dụng thành thạo súng đạn, sợ rằng trong bọn họ cũng có người như em. Cũng chính vì vậy mà lâu nay chúng tôi mới thất bại, để cho bọn họ sống ngoài vòng pháp luật lâu như vậy."

"Anh xác định như vậy?" Dương Vũ khẽ nhú mày.

"Không xác định cho lắm." Trần Lập cau mày nói. Vừa nói chuyện, Trần Lập lấy ra gói thuốc lá, rút một điếu mời Dương Vũ.

Dương Vũ lắc đầu, hẳn chưa bao giờ hút thuốc lá. Trần Lập đành tự đốt cho mình một điếu, sau đó hít một hơi thật dài rồi nhìn về phía Dương Vũ.

"Dương Vũ, xem ra lần này anh còn phải làm phiền em thêm một lần nữa rồi."

Dương Vũ gật đầu, lập tức đáp ứng thỉnh cầu của Trần Lập. Đối với những tên cướp kia, Dương Vũ căm thù đến tận xương tủy. Và lại nếu những người này vẫn chưa bị bắt, những người bên cạnh Dương Vũ rồi cũng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Dương Vũ không phải lo lắng cho người thân của mình bởi vì không bao lâu nữa, hẳn sẽ trở về. Hẳn tin tưởng mình có thể bảo vệ và tuyệt đối không để cho bọn chúng làm thương tổn Chung Lâm. Còn người nhà, Dương Vũ càng thêm yên tâm. Không chỉ có người của Cục An Ninh quốc gia bảo vệ cho họ, mà còn có người mà Dương Vũ tin nhiệm nhất là Hoàng lão, cũng đã cho người âm thầm bảo vệ.

Người mà Dương Vũ lo lắng chính là Tiêu Ngọc. Bởi vì sự xuất hiện của hắn trên truyền hình, bọn tội phạm nhất định sẽ biết hắn gần đây tới lui thân mật với Tiêu Ngọc, nói không chừng sẽ bắt Tiêu Ngọc để uy hiếp Dương Vũ.

"Lúc nào hành động?"

Dương Vũ biết nếu Trần Lập cho người đi tìm hắn thì khẳng định đã có kế hoạch hẳn hoi.

"Tối nay!" Trần Lập mạnh tay dập mẫu thuốc lá xuống cái gạt tàn thuốc.

"Tối nay anh muốn một lưới bắt hết bọn chúng." Trên mặt Trần Lập tràn đầy sự tự tin.

Tần trấn, tại trường trung học.

"Này, Tiêu Ngọc đi đâu rồi?"

Chuông vào lớp đã vang lên, một người bạn của Tiêu Ngọc không thấy nàng nên kinh ngạc quay sang hỏi người bạn học khác.

"Không cần nghĩ, khẳng định là đã trốn học rồi."

Quen nhìn thấy nàng trốn học, nên một người khác không tỏ ra kinh ngạc nói.

"Làm sao có thể chứ? Cặp sách vẫn còn ở đây mà."

Nếu Tiêu Ngọc trốn học thì nhất định sẽ mang theo túi sách của nàng. Hiện tại túi vẫn ở chỗ này mà người lại mất tung tích.

"Có thể là đi toilet cũng nên, ai biết được."

Lưu Bội Bội cười nói. Ở trong lớp học của nàng, học sinh trốn học là chuyện bình thường và các nàng đã quen nên cũng không lấy làm lạ. Đối với việc Tiêu Ngọc "mất tích" các nàng cũng không thêm để ý.

Nhưng đã qua một buổi sáng mà Tiêu Ngọc cũng không thấy trở lại. Lúc này, điện thoại Tiêu Ngọc để trong cặp bỗng reo lên. Một lần, hai lần và bây giờ đã là lần thứ ba.

"Bội Bội, bắt điện thoại dùm đi. Có lẽ ai đó có việc cần gấp." Một bạn học nói với Lưu Bội Bội.

"Được." Lưu Bội Bội nói rồi vội vàng chạy lại lấy chiếc điện thoại đang reo từ trong cặp sách Tiêu Ngọc ra.

"Đương Vũ?" Lưu Bội Bội không khỏi kinh hãi khi nhìn thấy tên người gọi là Dương Vũ. "Chắc cùng tên thôi." Trong nháy mắt, Lưu Bội Bội trấn tĩnh, cười gượng rồi nhận điện thoại.

"Cô không phải là Tiêu Ngọc?"

Khi nghe Lưu Bội Bội mới nói một chữ "Alô" Dương Vũ liền lập tức nhận ra đối phương không phải là Tiêu Ngọc mà là một người khác.

"Anh là Dương Vũ?"

Khi nghe được giọng của Dương Vũ, Lưu Bội Bội thân người run rẩy, liền vội vàng hỏi.

"Đúng vậy. Cô là bạn học của Tiêu Ngọc sao? Nhờ cô kêu Tiêu Ngọc tới nghe điện thoại. Tôi có việc muốn tìm cô ấy."

Người nhận điện thoại dĩ nhiên biết được tên người gọi vì điện thoại có hiện tên cho nên đối với chuyện người nhận điện thoại biết mình là ai, Dương Vũ cũng không lấy làm lạ.

"Đương Vũ."

Lưu Bội Bội nhẹ giọng nói một tiếng, rồi lẩm bẫm:

"Làm sao đây? Tiêu Ngọc không có ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 109: Bắt Cóc

"Phải Dương Vũ không?" Một hồi sau, Lưu Bội Bội mới phản ứng. Im lặng một chút rồi tiếp tục nói: "Không may rồi, Tiêu Ngọc đã đi ra ngoài một thời gian lâu rồi, bây giờ vẫn chưa trở lại. Nếu như anh muốn tìm cô ấy có việc gấp thì có thể nói với em, em sẽ nhắn lại cho cô ấy. Còn nếu không, anh chờ một lát rồi cứ gọi điện thoại lại."

"Vậy à." Dương Vũ trầm ngâm một chút, "Cũng không có chuyện gì, không làm phiền cô nữa. Tôi sẽ chờ một lát nữa rồi gọi lại. Cảm ơn cô." Bên kia

còn chưa kịp lên tiếng thì Dương Vũ đã cúp máy điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Dương Vũ không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, không biết Tiêu Ngọc đã đi đâu mà cả điện thoại cũng không mang theo.

Rời khỏi cục cảnh sát, Dương Vũ đi thẳng đến Tân trấn. Vốn hẳn định dặn dò Tiêu Ngọc trong mấy ngày tới cẩn thận một chút, nhưng bây giờ cả người cũng không nhìn thấy.

Ngồi trên ghế đá, Dương Vũ nhàm chán ngắm cảnh sắc xinh đẹp chung quanh sân trường. Cách đó không xa chính là hành lang phía ngoài phòng học của Tiêu Ngọc, Dương Vũ trong lòng bỗng dâng lên cảm giác xấu.

“Tiêu Ngọc đã ra ngoài khá lâu. Vậy nàng đã đi đâu mà không mang theo cả điện thoại di động?” Dương Vũ thấy kỳ lạ. “Hy vọng không phải gặp chuyện không may.” Trong lòng Dương Vũ càng thêm lo lắng.

“Reng, reng, reng...”

Lưu Bội Bội vừa trở lại chỗ ngồi thì điện thoại di động của Tiêu Ngọc lại tiếp tục vang lên.

“Dương Vũ, Tiêu Ngọc vẫn chưa trở về.” Nhìn thấy Dương Vũ gọi lại, Lưu Bội Bội trong lòng không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

“Không phải, cho tôi hỏi một chút là Tiêu Ngọc đã rời khỏi vào lúc nào? Cô có biết cô ấy đi đâu không?” Dương Vũ hỏi, giọng có chút gấp gáp.

“Vâng. Hình như là sau khi tan lớp tiết thứ nhất, cô ấy đã ra ngoài. Bây giờ chỉ còn lại một tiết cuối cùng.” Lưu Bội Bội suy nghĩ một lát sau đó mới nói.

“Đã qua hai canh giờ rồi?” Dương Vũ nhướn mày.

“Em cũng không biết cô ấy đi chỗ nào.” Nghe Lưu Bội Bội nói như vậy, Dương Vũ chân mày nhíu lại, dự cảm không may mỗi lúc một nhiều hơn.

“Lúc trước Tiêu Ngọc hay ra ngoài như vậy bao giờ chưa?” Dương Vũ vội vàng hỏi.

“Không có. Bình thường cô ấy không bỏ ra ngoài, mà có thì cũng mang theo điện thoại di động, cặp sách. Hôm nay thật là có chút kỳ quặc.” Lưu Bội Bội cũng có cảm thấy kỳ lạ.

“Chẳng lẽ Tiêu Ngọc đã xảy ra chuyện gì không lành?” Lưu Bội Bội cũng bắt đầu cảm giác không bình thường.

“Đáng chết!” Dương Vũ mắng một tiếng, đứng lên rồi hướng về phía phòng học Tiêu Ngọc chạy tới.

“Alô, alô? Dương Vũ?” Cầm lấy điện thoại di động của Tiêu Ngọc, Lưu Bội Bội chỉ nghe được tiếng gió vù vù nhưng không nghe Dương Vũ nói gì.

Không bao lâu, Dương Vũ đã chạy lên tới lầu bốn, đến trước cửa phòng học của Tiêu Ngọc.

“Vâng, cô còn đang ở đó không?” Dương Vũ hơi thờ ơ đều đặn, mặt không đỏ đang đứng ngay ở cửa phòng học trả lời điện thoại.

“Em...” Lưu Bội Bội chỉ kịp nói được một chữ thì điện thoại di động liền truyền ra một chuỗi âm thanh. Bởi vì bên ngoài Dương Vũ đã xác định được vị trí của Lưu Bội Bội.

Không hề do dự, Dương Vũ sai bước vào trong phòng học. Vừa đi được một nửa thì điện thoại lại vang lên.

Dương Vũ nhìn thấy số điện thoại lạ hoắc. “Anh Dương, anh mạnh khỏe.” Một giọng nói lạnh lùng truyền lại từ phía đầu giây bên kia. “Anh là ai?” Dương Vũ dừng bước, lạnh lùng nói.

“Tôi là ai anh không cần biết. Anh chỉ cần biết là nếu như anh còn muốn giữ tánh mạng của bạn gái anh, thì anh nên biết điều đến gặp tôi một chút. Còn nếu như không thì anh chuẩn bị nhặt xác bạn gái của anh đi. Khả khả, cô nàng thật đúng là hấp dẫn.” Ngoài tiếng đối phương, Dương Vũ còn nghe được từ bên kia truyền lại một tiếng kêu sợ hãi. Tiếng kêu đó rõ ràng là của Tiêu Ngọc.

“Tôi cảnh cáo anh. Nếu như cô ấy thiếu mất đi nửa sợi tóc thì tôi tuyệt đối sẽ làm cho anh sống không bằng chết.” Sắc mặt Dương Vũ âm trầm đáng sợ, giọng nói lại dị thường lạnh như băng.

“Tôi rất là sợ.” Giọng nói lạnh lùng đó tiếp tục truyền lại: “Bây giờ anh hãy lập tức đến ngay cho tôi. Nhớ kỹ là không nên báo cảnh sát. Có điều tôi tin với thân thủ của Dương tiên sinh cũng không cần báo nguy. Nhớ lấy, nếu như anh đến trễ dù một giây đồng hồ, tôi sẽ cho anh nhặt xác bạn gái anh.” Vừa nói xong, đối phương liền cúp điện thoại.

Sắc mặt Dương Vũ trở nên lạnh băng, trên người cũng toát ra một làn hơi lạnh. Hắn không nghĩ tới bọn cướp dám hành động mà còn rất nhanh như vậy. Mình đã cảnh giác nhưng vẫn đến chậm một bước.

Cảm nhận được tất cả ánh mắt đều dồn vào mình, Dương Vũ quét cặp mắt lạnh như băng một vòng. Cũng không quản bọn họ có phản ứng gì. Dương Vũ sai bước về hướng chỗ ngồi của Tiêu Ngọc.

“Đây là ánh mắt gì?” Đám học sinh còn đang đánh giá người đột nhiên xông vào phòng học của mình thì bị ánh mắt lạnh còn hơn băng tuyết của Dương

Vũ làm hết hồn. Trong nháy mắt, cả đám quay đi không dám nhìn.

“Cô, có phải cô chính là người nghe điện thoại lúc nãy?” Dương Vũ bước đến bên cạnh Luru Bội Bội tận lực làm giọng nói chậm rãi nhưng trong đó vẫn còn toát ra hơi lạnh.

“Đúng vậy.” Luru Bội Bội nhìn người ân nhân cứu mạng của mình, trong lòng không khỏi kích động. Thậm chí, cả giọng nói cũng run rẩy.

“Làm phiền cô mang điện thoại của Tiêu Ngọc đưa cho tôi.” Dương Vũ đưa tay phải ra về phía của Luru Bội Bội. “Vâng.” Luru Bội Bội nghe lời, liền đem điện thoại của Tiêu Ngọc đưa cho Dương Vũ.

“Làm phiền cô thay Tiêu Ngọc xin phép cho cô ấy nghỉ, bảo rằng Tiêu Ngọc tạm thời không thể đi học vì có chút việc. Còn nữa, làm phiền cô giữ dùm cặp của cô ấy.” Tiếng nói vẫn không thay đổi, Dương Vũ liền bước ra khỏi lớp học.

Tối cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Thậm chí Luru Bội Bội còn chưa kịp phản ứng thì Dương Vũ đã rời khỏi phòng học mất dạng.

“Bội Bội, hần là ai vậy?” Một người bạn học bên cạnh hỏi cô.

“Dương Vũ.”

“Dương Vũ? Chưa từng nghe qua.”

“Ai da, ta nhớ ra rồi. Hần không phải là người đã cứu Bội Bội sao?” Một người bạn học khác bỗng nhiên cả kinh kêu lên.

“Đúng vậy.” Luru Bội Bội không tự chủ, gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 110: Dị Năng Hiển Uy

“Anh ấy không phải tới tìm cậu hả?” Một người bạn học nhìn Luru Bội Bội thắc mắc, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ. Khi nãy, động tác của Dương Vũ thật sự là quá nhanh. Mặc dù đang ở kế bên nhưng người này vẫn không kịp phản ứng.

“Không phải tới tìm tớ. Anh ấy là bạn của Tiêu Ngọc.” Luru Bội Bội cười khổ, yên lặng trở về chỗ mình rồi ngồi xuống. Từ hành động của Dương Vũ cho thấy, hần với Tiêu Ngọc không chỉ đơn giản là chỗ bạn bè.

Thậm chí, lớp học của Tiêu Ngọc ở đây Dương Vũ cũng biết và còn có thể lấy điện thoại của Tiêu Ngọc khi Tiêu Ngọc không có mặt. Từ đó cho biết, Dương Vũ chắc chắn không phải là một người bạn bình thường của Tiêu Ngọc.

“Chẳng qua là Tiêu Ngọc dấu thật kín.” Luru Bội Bội cười gượng, thâm tâm có chút trách cứ Tiêu Ngọc. Lúc trước không nói tới, nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện như vậy mà Tiêu Ngọc cũng không chịu nói cho rõ.

“Là sao? Anh ấy là bạn của Tiêu Ngọc?” Người bạn học kinh ngạc nhìn Luru Bội Bội hỏi. Luru Bội Bội gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

“Hi hi ..” Người bạn học kia chỉ cười khẽ một cái, không nói gì thêm nữa.

“Các người đang ở đâu?” Dương Vũ một mặt chạy nhanh xuống khỏi lầu, một mặt gọi điện thoại cho bọn cướp, giọng hần lạnh như băng.

“Một nhà máy bỏ hoang ở ngoại ô phía đông Tân trấn. Tôi hy vọng Dương tiên sinh có thể tới đây trong vòng một canh giờ. Nếu không, anh có thể tới mạng xác bạn gái anh về.” Vừa nói được mấy lời, tên cướp liền cúp điện thoại.

“Hừ!” Dương Vũ hừ lạnh một tiếng, trong lòng hần cực kỳ tức giận. Nhà máy bỏ hoang ở phía đông? Quý mới biết có bao nhiêu cái bị bỏ hoang? Thị trấn lớn như vậy, vậy thật sự có bao nhiêu cái ở phía đông? Minh làm sao tìm? Trong lòng Dương Vũ càng ngày càng lạnh, sự giận dữ càng ngày càng tăng.

Điều này càng làm cho Dương Vũ lo lắng thêm cho Tiêu Ngọc. Đã bắt cóc nàng thì những chuyện xấu xa khác bọn liều mạng đó có gì không dám làm. Nếu như mình không tìm được như lời bọn họ nói, e rằng Tiêu Ngọc thật sự sẽ ...

“Không được. Ta tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra.” Trong lòng Dương Vũ rất tức giận nhưng vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo. Lấy điện thoại di

động ra, hần liền tìm số điện thoại và gọi cho Trần Lập.

“Trần đội trưởng, là em Dương Vũ!” Không đợi đối phương trả lời, Dương Vũ liền tiếp tục nói: “Anh có biết ở phía đông vùng ngoại ô có bao nhiêu nhà máy bỏ hoang không?” Giọng Dương Vũ lạnh như băng.

“Nhà máy bỏ hoang? Em hỏi chuyện này để làm gì?” Trần Lập thấy kỳ lạ nên hỏi ngược lại. “Anh chỉ cần cho em biết là được rồi. Em có việc gấp.” Vì chuyện khẩn cấp, Dương Vũ không muốn lãng phí thời gian giải thích cho Trần Lập.

“Được rồi, em chờ tôi một chút, để tôi coi thử.” Có lẽ Trần Lập đã nghe được sự lạnh lùng trong giọng nói của Dương Vũ nên cũng không hỏi thêm nữa, lập tức suy nghĩ.

“Theo tôi được biết, nhà máy khu vực đó không phải ít, nhưng bỏ hoang thì chỉ có một cái. Nó ở...” Sau đó Trần lập nói rõ vị trí của nhà máy bỏ hoang cho Dương Vũ nghe.

“Tốt lắm, cảm ơn anh nhiều. À đúng rồi, tối nay các người không cần phải hành động. Anh hãy chờ mà nhật xác bọn ăn cướp thôi.” Giọng nói Dương Vũ lạnh băng. Nói xong những lời đó, hần liền cúp điện thoại và vẫy một chiếc taxi hướng ra vùng ngoại ô.

“Nhật xác bọn ăn cướp? Chẳng lẽ hần muốn một mình đi tiêu diệt bọn chúng?” Trần Lập dĩ nhiên nghe ra sự lạnh lùng lẫn tức giận trong giọng nói của Dương Vũ. Không cần suy đoán hần cũng biết là đã có chuyện xảy ra với Dương Vũ. Cho nên, Trần Lập vội vàng đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

Vùng ngoại ô thường là nơi tập trung một số nhà máy. Có điều có một chút kỳ quái là nơi đây nhà máy không nhiều. Nơi này rất là rộng lớn, nhưng chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy những nhà máy mọc sừng sững.

“Nhà máy bỏ hoang!” Dương Vũ bảo tài xế. Bởi tài xế taxi cũng không biết nhà máy bỏ hoang ở đâu nên cứ chờ Dương Vũ chạy vòng vòng ở vùng ngoại ô.

“Dựa theo lời Trần Lập, nhà máy bị bỏ hoang phải là ở đây mới phải, nhưng ở đây lại không có gì cả.” Dương Vũ đang đứng tại đây nhưng chung quanh chỉ là một mảnh đất trống trải đầy cỏ dại. Thậm chí chỗ hần đứng bây giờ là ngay mặt đường mà cũng đầy cỏ dại.

“Chết tiệt, thật ra nhà máy bỏ hoang rốt cuộc là ở đâu chứ?” Dương Vũ trong lòng càng lúc càng mất kiên nhẫn. Không phải Dương Vũ không muốn gọi điện thoại hỏi bọn cướp. Chẳng qua là đối phương vừa thấy số điện thoại của Dương Vũ là tắt máy, và ngay cả cơ hội nói một chữ cũng không có.

Không phải bọn chúng đã tỏ bày ý định rõ ràng rồi sao? Trước là cho Dương Vũ một giờ, sau lại cho Dương Vũ vào một khu vực rộng lớn để tìm. Nếu như ở trong một canh giờ mà Dương Vũ tìm không được hoặc là sau một canh giờ mới tìm được nhà máy, thì sợ rằng lúc đó chỉ có thể nhìn thấy xác của Tiêu Ngọc thôi.

Thời gian từng phút từng phút một trôi qua. Sắc mặt Dương Vũ lại trở nên trầm hần. Thậm chí trên trán hần cũng bắt đầu lấm tấm đổ mồ hôi. Nguyên nhân là do Dương Vũ lo lắng nóng lòng quá mức.

“Mẹ kiếp!” Tức giận tròn lòng, Dương Vũ thẳng tay đánh ra ngoài một quyền.

“Ầm.” Một tiếng vang lên thật lớn. Cây đại thụ bên cạnh Dương Vũ bị hần đánh một quyền gãy xuống, cuối cùng “Rầm!” một tiếng rớt xuống trên mặt đất.

Nhìn cây đại thụ nằm trên mặt đất, ánh mắt Dương Vũ bỗng lóe lên. Từ trên mặt đất, hần đã nhìn thấy rõ ràng dấu vết hai hàng bánh xe.

Ở chỗ này, đừng nói là xe, ngay cả quỹ cũng không thêm tới vậy mà giờ phát hiện ra dấu vết bánh xe. Điều này nói rõ cái gì đây? Cùng với tin tức Trần Lập cho biết, Dương Vũ lập tức co chân chạy như điên.

Sau một lúc, trước mắt Dương Vũ hiện ra một dãy nhà cũ nát. Đây đúng là nhà máy bỏ hoang nơi bọn cướp đang ở rồi.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 111: Nhà Kho Bỏ Hoang.

Nghiêm chỉnh mà nói, trước mặt Dương Vũ không phải một nhà máy bị bỏ hoang, mà là cái nhà kho cũ bị bỏ hoang. Xung quanh toàn cỏ dại trừ con đường bên ngoài mà Dương Vũ đứng thì khắp nơi cỏ còn cao hơn đầu người.

Xung quanh kho hàng là một khoảng đất trống, trước kia dùng để bốc dỡ hàng. Lúc này, trên bãi đất trống có một chiếc xe đang đậu.

Nhìn nó một chút, Dương Vũ nhắm hướng nhà kho đi tới. Hắn không xác định rõ nơi này có bọn cướp xuất hiện hay không? Nếu không có hắn sẽ đến những nơi khác để tìm. Nhưng giờ hắn không còn thời gian.

“Đoàng!” Một tiếng nổ thật lớn vọng ra. Trong nháy mắt tiếng súng vang lên. Dương Vũ đang đứng yên liền biến mất vào đám cỏ dại.

Tiếng súng này, Dương Vũ đã nghe qua trong vụ cướp ngân hàng. Chính tiếng súng này đã hạ gục tên thủ lĩnh. Là tiếng súng bắn tia.

Nấp trong bụi cỏ, đôi mắt sắc lạnh của Dương Vũ nhìn về hướng nhà kho bên kia. Nhà kho có hai lầu, phía dưới lầu một là cửa chính, lầu hai có thêm nhiều cửa sổ nhỏ. Nhắm bắn Dương Vũ chính là những tên núp phía sau cửa sổ.

Hắn hơi nhíu mày, đối phương có bao nhiêu người, hắn cũng không biết. Nếu như ít người, thì với khả năng của hắn có thể tránh được những tay xạ kích để lao tới kho hàng. Chỉ cần xông vào trong thì hắn hoàn toàn không còn lo lắng.

Còn nếu như bọn chúng đông người, Dương Vũ không đủ sức đi vào. Hắn cũng không muốn bị những tay xạ kích kia biến mình thành tổ ong vô vẽ. Như vậy không thể cứu Tiêu Ngọc ra được, mà còn phải bỏ mạng.

“Phải xông vào thôi!” Từ trong bụi cỏ, Dương Vũ bắt đầu tiến vào.

“Chính là chỗ này.” Dương Vũ đứng cách nhà kho không xa. Đối phương có súng bắn tia, hắn không sợ, chỉ sợ đối phương có súng tự động. Hắn tin, khi hắn tấn công thì đối phương không thể nào nhắm trúng. Nhưng nếu là súng tự động mà cần quét một trận cho dù hắn là ai cũng không thể tránh khỏi lưới đạn dày đặc kia.

“Dương tiên sinh.” Một giọng nói vô cùng lễ phép từ kho hàng vọng ra. “Tôi biết anh đã đến rồi, nam tử hán thì ra đi đừng trốn tránh nữa.”

“Đứng ra để làm bia bắn hả?” Dương Vũ hừ lạnh, hắn không muốn giao đầu đối mặt như vậy với bọn đạo tặc, sẽ vô cùng bất lợi. Tiêu Ngọc mà không có trong tay bọn chúng thì lại là một tình huống khác.

Dưới chân Dương Vũ phát ra lực đến tận cùng, phóng người hướng nhà kho vọt tới.

“Đoàng đoàng...”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Dương Vũ, bọn cướp trong nhà kho rất đông. Khi Dương Vũ vừa chui ra khỏi bụi cỏ thì đã bị bắn.

Tinh thần Dương Vũ tăng lên cực hạn! Cảm nhận được âm thanh xé gió của viên đạn. Trực tiếp nhìn thấy những viên đạn dày đặc bay bên cạnh mình.

“Bang bang...” Những viên đạn bắn xuống đất dày đặc phía sau Dương Vũ. Trong nháy mắt hắn đã vọt tới phía sau nhà kho.

“Hắn xông lại rồi...” Dương Vũ thậm chí còn nghe được những tên cướp đang lớn tiếng nói chuyện.

Dương Vũ núp sau vách tường, bọn cướp không nhìn thấy nên cũng ngưng bắn. Trong nháy mắt Dương Vũ đi sát vách tường, tới phía ngoài một cửa sổ.

Dương Vũ mở cửa sổ tung mình lao vào. Đồng thời tiếng súng liên tiếp vang lên. Hắn vừa tung mình rơi xuống đất, lộn mấy vòng, tiến đến gần phía sau vách tường rồi đứng lên.

Đây là lầu một của nhà kho, có mấy tên cướp ở đây.

“Hắn ở chỗ này.” Tên cướp hướng về phía Dương Vũ hô to, trước khi hắn xông tới, không ngừng bắn loạn xạ.

Dương Vũ nhíu mày, chỗ hắn ẩn nấp giống như căn phòng nhỏ, chỉ có một cửa ra vào. Nói cách khác, hắn muốn vào nhà kho thì phải từ cửa đi vào. Mà muốn vào thì phải giải quyết hết mấy tên cướp kia.

Hắn không có cách nào đi ra, vừa thò đầu ra một chút, gặp ngay một loạt bắn điên cuồng của bọn cướp...

Dương Vũ khẽ nhíu mày, liếc nhìn xung quanh

Dùng một chưởng chém nát một tấm ván gỗ, hắn cầm trong tay mấy mảnh gỗ vụn nhỏ cỡ ngón tay. Hiện tại hắn không có bất kỳ vũ khí nào chỉ có dựa mấy mảnh gỗ này để giành thắng lợi.

Đem tinh thần lực vận đến mức cao nhất, một lần nữa hắn thò đầu ra.

Không ngoài dự định, nghênh đón hắn vẫn là một loạt đạn. Trên mặt hắn xuất hiện một tia cười lạnh, hắn đã nhớ rõ vị trí của hai tên đã nổ súng.

Có lẽ thấy Dương Vũ không có vũ khí nên hai tên đó cứ nhắm hướng Dương Vũ mà tới. Không hề tìm cách ẩn nấp, như vậy đã trúng ý Dương Vũ rồi.

Một bóng đen nhoáng lên! Dương Vũ hiện ngay tại cửa. Cùng lúc hai tên kia muốn bóp cò nhưng liền đó có hai bóng đen khác hướng về phía chúng. “Xuy xuy!” hai tiếng xé gió bắn nhanh tới bọn chúng.

“A...” Hai tên cướp chợt dừng tay lấy hết sức bưng kín cổ. Hai mắt lộ vẻ kinh ngạc. Mục đích lấy tay che cổ là để cho máu không thể chảy ra. Thân thể bọn chúng từ từ gục xuống.

Hai tên này ngay cả thời gian bóp cò cũng không có, Đã bị Dương Vũ dùng những mảnh gỗ nhỏ bắn chết.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 112: Cao Thủ Cổ Võ (Thượng).

Sau khi bắn chết hai tên kia, Dương Vũ lách mình từ trong phòng nhảy ra ngoài, đi tới đại sảnh nhà kho bỏ hoang.

Nơi này đúng là một nhà kho bị bỏ hoang, bên trong lộn lộn nhiều thứ. Vì thế mà bọn đạo tặc có chỗ để ẩn nấp.

Tiêu Ngọc ắt hẳn ở lầu hai, quan sát lầu một xong Dương Vũ kết luận như vậy. Hắn tìm ra cầu thang và nhanh chóng hướng thẳng lầu hai xông tới.

“Đoàng đoàng...” Dương Vũ vừa đặt chân lên lầu hai, một loạt đạn bắn xuống, hắn lùi về phía sau một bước.

Không rõ trên kia có bao nhiêu tên, hắn không dám tùy tiện xông tới. Cầu thang đã bị đối phương phong tỏa. Mấy lần hắn thử xông lên đều bị tấn công phải lui xuống ngay, hắn nhú chặt mày lại.

Hì vọng đối phương không đông người. Hắn ước chừng lượng công kích. Vừa rồi hai tên bị mình đánh chết canh giữ lầu một. Hiện lầu một còn mỗi hắn.

Như vậy, bọn cướp có mặt không nhiều. Theo như kết quả quan sát bên ngoài nhà kho, ước chừng khoảng mười người không hơn.

Mười người, nếu như toàn bộ đều sử dụng súng thì còn dễ tính toán, còn giống như lời Trần Lập nói có cả người có cổ võ hoặc dị năng sẽ gặp nhiều phiền phức hơn.

Dương Vũ lo lắng nhất là an toàn của Tiêu Ngọc. Nếu chỉ có một mình thì hắn đã sớm xung phong liều chết tiến lên rồi.

Nếu ở đây không thể đi lên, không làm gì được, phải tìm cách khác thôi. Dương Vũ bắt đầu tìm cách để lên được lầu hai mà nhà kho này ngoại trừ cầu thang ngoài kia thì không có chỗ nào để lên lầu hai được nữa.

Dương Vũ khẽ nhíu mày, trầm tư.

“Dương Vũ, còn mười phút nữa đủ một tiếng, mày không nên ép tao giết cô nàng này nha.” Một tiếng nói phát ra từ lầu hai nhắc nhở hắn.

Nghe được lời nói đó, đôi mày Dương Vũ nhíu sâu! Chỉ còn hơn mười phút! Mình phải cứu Tiêu Ngọc bằng cách nhanh nhất. Trong lòng hắn nổi giận, hành vi của bọn chúng chạm vào điểm yếu của hắn.

Dám động đến người của hắn thì phải chết! Ánh mắt hắn lạnh băng.

Tung mình từ cửa sổ, lần nữa hắn nhảy ra ngoài. Hắn mạo hiểm từ cửa sổ tầng hai nhảy vào, chỉ có như vậy hắn mới tranh thủ được tối đa thời gian.

Trên tầng hai, Tiêu Ngọc bị cột vào ghế, tay chân bị buộc chặt. Miệng bị quần băng. Những tên kia đang ngồi chơi bên cạnh Tiêu Ngọc.

Trước mặt bọn chúng có một cái bàn cũ nát, trên bàn có chút bia và đồ nhắm.

“Lão đại!” Một tên đi tới chỗ tên đang ngồi bên cạnh Tiêu Ngọc nói: “Dương Vũ vẫn co đầu rút cổ ở dưới không ra mặt, ta có nên dẫn người xuống dưới?”

“Không cần.” Lão đại cười lạnh một tiếng, “Chúng ta chờ ở đây ... hắn sẽ đi lên. Hắn không thể bỏ được cô nàng đáng yêu này đâu, sớm muộn hắn sẽ bị chúng ta giết chết.” Vừa nói tên cướp vừa liếc nhìn Tiêu Ngọc đang ở bên cạnh một cái.

Miệng Tiêu Ngọc dù bị dán chặt, không thể nói chuyện nhưng trong mắt đầy vẻ tức giận. Như muốn báo cho bọn chúng biết, hiện cô đang rất tức giận.

“Chú ý quan sát, hắn vừa lộ diện lập tức bắn chết.” Tên lão đại lạnh lùng nói. Hắn không tin Dương Vũ có thể tránh khỏi bị bắn chết.

“Yên tâm, sau khi giết Dương Vũ, tôi sẽ đem cô cho bọn chúng.” Lão đại lạnh băng, toàn thân Tiểu Ngọc cũng lạnh theo.

Lần đầu Tiểu Ngọc nhìn thấy ánh mắt vô hồn như thế, ánh mắt tàn khốc. Lúc này cô mới nhận thức được những người trước mặt toàn làm những chuyện ác.

“Làm sao rồi, Sợ hả? Yên tâm! Nếu Dương Vũ không chết..., tôi sẽ cho hắn xem bạn gái của hắn bị lăng nhục cho đến chết như thế nào. Tôi muốn cô làm trò đó trước mặt Dương Vũ!” Tên này lúc nói chuyện rất bình tĩnh. Gần như uy hiếp Tiểu Ngọc.

Từng chữ lọt vào tai Tiểu Ngọc, làm cô sợ hãi! Nhưng sau sợ hãi là sự tức giận.

Trong mắt toát ra lửa giận hùng hục, Tiểu Ngọc cảm tức lão đại bọn cướp. Nếu như Tiểu Ngọc có thể nói chuyện, chỉ sợ bọn cướp này sẽ bị cô chửi ầm lên.

Nhìn cửa sổ phía trên, Dương Vũ dừng lại nơi vách. Nơi này cách xa cầu thang tầng hai nhất. Hắn chọn chỗ này vì ngay cầu thang có hai tên cướp, hắn không chắc mình có thể lên tầng hai bằng lối cầu thang.

Đem hết lực trên người chuyển đến mức cực hạn, chân phải Dương Vũ đạp mạnh trên đất. Kế tiếp cả người hắn bay lên không. Giữa không trung, xoay người, hướng phía cửa sổ bắn nhanh vào.

“Hắn từ đây tiến vào!” Trên lầu hai, một tên cướp chợt thấy xuất hiện trước mặt một bóng đen. Sừng sốt, sau đó lập tức phản ứng, hét lớn lên một tiếng. Đồng thời hướng về phía Dương Vũ, bắn quét một vòng.

“Đoàng đoàng...”

“A!” Tiếng súng vang lên được mấy tiếng liền ngừng lại, sau đó là tiếng kêu rên thảm thiết của tên cướp truyền ra ngoài. Ngay khi Dương Vũ xuất hiện, tên cướp đã dùng hai tay che mạch máu ở cổ mình, cả người té xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 113: Cao Thủ Cổ Võ (Hạ).

“Xong một tên.” Dương Vũ hừ lạnh, vận pháp đứng lên, hướng phía bên cạnh tiến tới.

Bố cục giữa hai lầu không khác biệt lắm, nơi này cũng chật đủ thứ.

Hiện tại, Dương Vũ đang ẩn thân phía sau đồng hồ điện chờ thời cơ ra tay

“Bị giết rồi.” Một tên lật ngửa tên bị đánh chết lên, nhìn xem bị giết như thế nào. Đột nhiên, bản năng phản ứng khiến thân thể của hắn nghiêng hẳn về một bên.

Động tác vừa rồi của hắn há có thể theo kịp tốc độ của Dương Vũ? Dù bản năng cảm giác được có nguy hiểm mà né tránh, nhưng tốc độ của Dương Vũ lại càng mau lẹ.

“Oanh.” Một tiếng nổ vang lên, tiếp theo đó là âm thanh cuối cùng tên đạo tặc phát ra. Sau một khắc, cả người tên cướp từ cửa sổ bay ra ngoài.

Thì ra Dương Vũ cũng biết được tên đó sẽ nhắm phía này đi tới, khi hắn khom lưng xuống nhìn, một cước của Dương Vũ đã bay tên cướp ra ngoài.

Thử nghĩ lại xem, hiện tại lực lượng của Dương Vũ có bao nhiêu? Chỉ cần có một chân, hàm chứa lực lượng cường đại đã đánh tan nát ngũ tạng tên cướp.

Chấm dứt, Dương Vũ đã dễ dàng hạ gục bốn tên cướp.

Nghe thấy tên kia kêu thảm thiết trước khi chết, những tên còn lại sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi. Nhưng tên lão đại không hề nháy mắt.

“Tụi bay lên một lượt luôn đi.” Lão đại lạnh lùng nói.

“Lão đại?” Cả bọn cùng nhìn về phía lão đại, lộ vẻ chần chờ. Đã có bốn huynh đệ chết trong tay đối phương. Bọn chúng không phải là loại ngu ngốc, bọn chúng biết người kia không phải đơn giản. Thực ra bọn chúng cũng không muốn giống đám người chết bất đắc kỳ tử, không rõ nguyên do kia.

Lão đại nhìn qua thì có vẻ tỉnh táo, những tên chết đi dường như với hắn không có gì liên quan. Nhưng thực tế, trong lòng hắn thì vô cùng giận dữ. Nếu hắn không quý trọng tính mạng của thủ hạ, thì hắn sẽ không bắt Tiêu Ngọc đem tới đây, để uy hiếp Dương Vũ.

Giờ hắn mới hiểu được, Dương Vũ không phải là người bình thường. Hắn bắt đầu cảm thấy chuyện này khó giải quyết. Chuyện đã xảy ra tới mức này rồi, muốn lui cũng không còn đường nữa.

Đầu tiên báo cho bọn kia biết không nên đi tới chỗ đó, sau đó tên lão đại lạnh lùng nói: “Dương Vũ, tao biết mày đang ở gần đây, nếu mày không ra, tao giết cô bé này ngay.” Lão đại rất tỉnh táo nói.

“Mày cứ thử động đến một sợi lông của nàng đi?” Giọng nói của Dương Vũ như tảng băng, quanh quẩn trong kho hàng. Áo ảnh chợt lóe trước mặt mọi người, Dương Vũ đột nhiên xuất hiện.

Trong nháy mắt nhìn thấy Dương Vũ xuất hiện, sắc mặt bọn cướp liền thay đổi. Lão đại thở ra một luồng hơi lạnh.

Trong nháy mắt nhìn thấy Dương Vũ, đôi mắt đầy lửa giận của Tiêu Ngọc liền thay đổi. Tâm tình hỗn loạn.

Vừa muốn Dương Vũ đến cứu, nhưng lại vừa không muốn vì mình mà mạo hiểm. Vì cô biết bọn bắt cóc mình là bọn chuyên liều mạng làm việc ác. Cô lo Dương Vũ không phải là đối thủ.

Dù ở vụ cướp ngân hàng Dương Vũ đã thi triển thân thủ của mình nhưng Tiêu Ngọc vẫn không nhìn tận mắt, trong suy nghĩ của cô, Dương Vũ chỉ là người bình thường. Mà bọn chúng cầm vũ khí trên tay, còn Dương Vũ thì tay không.

Một lúc sau, mấy tên không hèn mà cùng lên đạn hướng về phía Dương Vũ.

“Ha ha ...” Dương Vũ háng giọng cười, hai tay di chuyển. Sau đó, thân hình Dương Vũ chuyển động và biến mất khỏi chỗ đứng.

A!A!...”

Mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, Tiêu Ngọc thấy mấy tên cướp ở phía trước mình đều đưa tay lên che cổ, toàn bộ đều ngã xuống đất.

“Mày rất mạnh!” Sắc mặt tên lão đại biến đổi. Tiêu Ngọc thấy đầu mình căng thẳng. “Nhưng mà, mày không nghe lời tao, mày chờ nhát xác cô bé này sao?” Lão đại một tay đặt lên đầu Tiêu Ngọc, nhìn về phía Dương Vũ ẩn nấp, lạnh giọng nói.

Hiện tên lão đại vô cùng tức giận. Hắn cũng không nghĩ được, tại sao Dương Vũ có thể mạnh đến mức này. Thậm chí hắn còn chưa kịp động thủ, thủ hạ của hắn đã bị Dương Vũ giết chết hết rồi.

“Mày không tồi.” Áo ảnh chợt lóe, lần nữa Dương Vũ lại hiện ra trong tầm mắt của tên lão đại, lạnh lùng nhìn hắn. “Mày hẳn cũng là một võ giả. Một cao thủ cổ võ. Là một cao thủ cổ võ, mày cảm thấy việc uy hiếp một cô bé trói gà còn không chặt, không phải là si nhục to lớn hay sao?” Dương Vũ lạnh lùng nhìn tên cướp ở trước mắt, lạnh giọng nói.

Hơi thở không kém, ắt hẳn là một cao thủ cổ võ.

“Ha ha...” Tên lão đại bỗng nhiên ngửa mặt lên trời, cười lớn. “Tao không cảm thấy đây là việc si nhục gì cả. Chỉ cần đạt được mục đích của mình, tao không tiếc hết thảy. Còn mày tao cũng sẽ giết.” Lão đại lạnh băng nhìn Dương Vũ, cảm nhận được trên người hắn tán ra hơi thở cường đại. Đó là một loại hơi thở nguy hiểm.

“Nếu như cô ấy thiếu mất một sợi lông, tao nhất định sẽ cho mày sống dở chết dở!” Dương Vũ lạnh lùng nhìn lão đại, hơi thở toàn thân càng trở nên băng lãnh.

Trong mắt không có vẻ kinh sợ, không có sự tức giận, chẳng qua là cảm giác vô cùng xúc động. Cho đến hiện tại, Tiêu Ngọc vẫn không rõ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Kể từ khi Dương Vũ xuất hiện trước mặt nàng, Tiêu Ngọc đã bắt đầu động chân tình.

Dù Dương Vũ chưa một lần nhìn cô, thậm chí một câu hỏi thăm cũng không có. Nhưng mà, nghe cuộc đối thoại của hắn với tên lão đại, Tiêu Ngọc trong lòng vô cùng cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 114: Quỳ Xuống!

“Mày tên là Dương Vũ đúng không?” Nhận xét Dương Vũ một lúc, sau đó tên lão đại lạnh lùng nói.

"Là tao!" Dương Vũ ngẩng đầu, cặp mắt không chút xúc cảm nhìn tên lão đại bọn cướp, dường như toàn thân Dương Vũ đều buông lỏng. Cặp mắt thỉnh thoảng toát ra tinh quang giống như ánh mắt của mâu ưng, chứng tỏ Dương Vũ vẫn còn trong trạng thái đề phòng.

Dương Vũ làm sao dám buông lỏng? Tính mạng Tiêu Ngọc còn đang nằm trong tay của tên lão đại. Bây giờ, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể cực kì bình tĩnh, chỉ cần chờ đến khi tên lão đại lơ lửng, thì đó là lúc Dương Vũ ra tay.

"Mày tới đây cho tao!", tay trái tên lão đại đặt ở đỉnh đầu Tiêu Ngọc, nhìn về phía Dương Vũ, bỗng nhiên lớn tiếng nói.

Nhìn bàn tay hắn đặt trên đầu Tiêu Ngọc, Dương Vũ dứt khoát bước tới.

"Quý xuống cho tao!" hai tay tên lão đại đặt trên đầu Tiêu Ngọc xuất ra khí tức cường đại, nếu Dương Vũ không chịu nghe lời quý xuống, chỉ cần chân khí của hắn xuất ra, một người bình thường như Tiêu Ngọc sẽ bị đánh chết ngay lập tức.

Đây là một sự uy hiếp. Nhưng tính mạng của Tiêu Ngọc chỉ phụ thuộc vào ý niệm của Dương Vũ. Nhìn thấy nguy hiểm của Tiêu Ngọc, nhưng trong lòng Dương Vũ như phiên giăng đảo hải.

Hắn tuyệt đối không để cho Tiêu Ngọc phải chịu bất kì tổn thương nào. Huống hồ, Tiêu Ngọc bị bắt là do có quan hệ với hắn. Nếu như Tiêu Ngọc vì lý do này mà xảy ra chuyện, hắn sẽ hối hận cả đời.

"Không được!"

Nghe lời nói của tên cướp, Tiêu Ngọc lập tức nhìn về phía Dương Vũ, không ngừng lắc đầu, mắt lộ ra thần sắc khó hiểu, tâm tư lẩn lộn.

"Không biết Dương Vũ có vì mình mà quý xuống hay không? Nam nhi dưới đầu gối là vàng a..."

"Bộp!"

Một tiếng động vang lên, Tiêu Ngọc ngẩng đầu nhìn sang, vừa lúc nhìn thấy Dương Vũ quý xuống trước mặt tên cướp, sắc mặt không có phần nộ, không mang vẻ sỉ nhục, chỉ có bình tĩnh.

Dương Vũ chưa vì ai mà quý. Bất kể là kiếp này hay kiếp trước, ngay cả cha mẹ mình cũng chưa từng quý qua. Mà hôm nay, vì sự uy hiếp của tên cướp, vì Tiêu Ngọc mà quý.

Dương Vũ vô cùng bình tĩnh. Nếu như cứu được Tiêu Ngọc trở về, cái quý này của hắn vô cùng đáng giá.

"Dương Vũ, tại sao anh làm như vậy?" Nhìn Dương Vũ đang quý, trong đầu Tiêu Ngọc vô cùng phức tạp và rất cảm động. Không thể nghĩ tới được, Dương Vũ quả thực vì mình mà quý xuống. Mình với hắn biết nhau có mấy ngày a?

Tiêu Ngọc ứa nước mắt. Cảm động! Chỉ có niềm cảm động khôn cùng!

"Tốt lắm, rất nghe lời." Tay phải tên lão đại vung lên, nhìn Dương Vũ đang quý trước mặt mình. Bỗng nhiên hắn nhấc chân phải đá mạnh vào ngực Dương Vũ.

"Oành!"

Một tiếng vang thật lớn, Dương Vũ bị đá bay ra ngoài, trúng vào những thứ đặt lộn lộn trên sàn, một lúc sau mới dừng lại.

"Khụ...khụ...!"

Dương Vũ xoa ngực bị đau, từ từ đứng lên. Hai mắt hung hãn nhìn tên cướp. May mắn là Dương Vũ đã sớm đem lực lượng che kín toàn thân, một cước này của tên cướp chẳng qua là đập hắn văng ra ngoài, hắn cảm thấy đau đớn một chút mà thôi.

Trong mắt Dương Vũ toát ra lửa giận hừng hực. Nhìn tên cướp, Dương Vũ liền nhớ tới lúc mình bị Bạo Hùng vũ nhục.

"Khi đó mình đã từng thề, từ nay về sau, chỉ có ta vũ nhục người khác, không có chuyện người khác một lần nữa vũ nhục ta!" Nghĩ đến đây, trong lòng Dương Vũ hiện ra sát khí mãnh liệt.

Trong lòng sát khí càng ngày càng đậm hơn. Thậm chí đôi mắt cũng lộ ra sát ý nồng nặc nhìn tên cướp.

"Chắc chắc...Sát ý thật mạnh, tao sợ đó nha!" Tên lão đại làm ra vẻ sợ sệt nhìn Dương Vũ, sau đó lại tiếp tục nói: "Nhưng không biết tốc độ của mày nhanh hay của tao nhanh hơn đây." Vừa nói, tên lão đại cố ý nhìn thoáng qua Tiêu Ngọc.

Nghe hắn nói, Dương Vũ hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng kiềm chế sát khí không trong lòng. Tuyệt đối không thể xúc động. Nếu không, hắn nhịn không được mà ra tay.

"Đi tới đây quỷ xuống cho tao!" Tên cướp chỉ vào vị trí trước mặt mình, cách Dương Vũ không xa tùy ý nói. Dương Vũ yên lặng bước tới, không nói tiếng nào quỷ xuống.

"Mày không phải rất cường đại hay sao? Không phải là trong nháy mắt đã giết biết bao nhiêu anh em của tao sao? Mày không phải gọi là đại anh hùng hay sao? Hiện tại thì sao? Đại anh hùng mà quỷ gối trước tao, trước mặt một tên cướp. Mày sẽ cầu xin tao chứ?"

Tên cướp nhìn Dương Vũ đang quỳ im lặng trước mặt mình giễu cợt, trào phúng. Những lời khó nghe gì cũng tuôn ra.

Dương Vũ cúi đầu, ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm mặt đất. Hắn không dám động cũng không dám ngẩng đầu. Hắn sợ tên cướp sẽ nhìn thấy đôi mắt tràn đầy sát khí của mình.

Hắn đang tìm cơ hội. Chỉ cần có được cơ hội, Dương Vũ tuyệt đối sẽ một kích giết chết hắn. Dương Vũ nhất định không để cho gã này tồn tại trên thế giới.

Dám vũ nhục mình, bắt cóc cô gái của mình. Với những lý do này, đủ cho Dương Vũ đem tên này phán quyết tử hình.

"Mày không phải rất lợi hại đấy sao? Một mình dám đơn độc tới đây?" Tên cướp bỗng nhiên cười lớn, khinh thường.

"Hôm nay, tao muốn hai đứa bay bỏ mạng tại nơi này!" Tên cướp ha hả cười lớn.

"Cô gái này vẫn còn trong trắng sao, đáng tiếc?" Chắc chắn, cứ như vậy mà chết đi thì đáng tiếc. Thằng nhóc, hôm nay để đại gia thay mày chiếm đoạt nàng!" Tiếng nói còn chưa dứt, Dương Vũ liền nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách "Xoẹt!"

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 115: Chở Làm Đôi

"Ồ ô!" Nghe tên cướp nói, Tiêu Ngọc bị trói trên ghế lập tức phản kháng không ngừng giãy dụa, nhưng miệng bị buộc chặt hoàn toàn không thể phát ra âm thanh rõ ràng.

Tiêu Ngọc chỉ là một người bình thường. Toàn thân bị cột chặt trên ghế, cho dù giãy dụa thế nào đi nữa đều vô ích. Sau đó, chỉ nghe thấy "Xoẹt!" một tiếng, bàn tay của cướp đã xé rách y phục của Tiêu Ngọc lộ cả thân hình.

"Dừng tay!"

Dương Vũ đột nhiên quát to một tiếng. Phần nộ dâng lên đỉnh điểm. Tên cướp bắt hán quỷ, vì Tiêu Ngọc hắn đã quỳ.

Tên cướp không ngừng vũ nhục hắn. Vì Tiêu Ngọc, hắn cũng nhịn. Thậm chí khi tên cướp động tay chân, quyền đấm cước đá, hắn cũng nhịn. Hết thấy đều là vì Tiêu Ngọc.

Muốn làm nhục Tiêu Ngọc ngay trước mặt mình. Điều này thì không thể nhịn. Dương Vũ tuyệt đối không để chuyện này xảy ra. Tuyệt đối không thể!

Nhiệt độ không khí chợt giảm xuống mười mấy độ so với bình thường, kho hàng trở nên lạnh lẽo. Một cỗ khí tức lạnh lẽo chí cực như băng không ngừng toát ra từ trên người Dương Vũ đang quỳ trên mặt đất.

"Mày dám nhúc nhích, tao giết cô gái này!" Tên cướp bị biểu hiện bên ngoài của Dương Vũ làm cho hoảng sợ nhưng hắn lấy lại bình tĩnh ngay vì trong tay hắn còn có Tiêu Ngọc.

Chỉ cần Tiêu Ngọc trong tay, hắn không sợ Dương Vũ công kích. Đây là hắn phán đoán và cũng từ biểu hiện của Dương Vũ mà nhìn ra được.

"Mày muốn chết?" Vừa nói Dương Vũ vừa ngẩng đầu nhìn lên.

Lúc nhìn thấy ánh mắt của Dương Vũ, hắn không khỏi ngơ ngác một chút. Đây là loại ánh mắt không chứa bất kỳ tia sinh khí nào, lạnh lẽo như băng!

Ánh mắt căm tức nhìn tên cướp của Dương Vũ bỗng chuyển thành sắc hỏa hồng rực rỡ đầy mị lực làm cho tên cướp trong nháy mắt thất thần.

"Bình!"

Đang không ngừng cố gắng giãy dụa, Tiêu Ngọc rốt cuộc tìm được một cơ hội, từ trong tay tên cướp thoát ra, té lăn quay trên đất. Phát ra một tiếng động rất lớn.

Tiếng động này làm tên cướp khôi phục lại tinh thần. Trước tiên hắn muốn bắt Tiêu Ngọc lại. Nhưng Dương Vũ làm sao có thể để cho hắn có cơ hội lần nữa?

"Chết đi!"

Dương Vũ quát to một tiếng lạnh như băng! Tay phải nắm chặt lại, hướng tên cướp đánh tới.

"Ầm!"

Tay của Dương Vũ còn chưa oanh kích đến người đến người tên cướp, đột nhiên phát ra tiếng vang thật lớn. Tiếp theo, một ngọn lửa phát hào quang hiện ra trên tay hắn.

Ngọn lửa trên tay Dương Vũ không ngừng toát ra khí tức cường đại.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của tên lão đại, một quyền cực mạnh từ tay phải của Dương Vũ đã oanh kích lên ngực của hắn.

"Răng rắc!"

Thời gian như ngừng lại. Chỉ thấy một quyền Dương Vũ như ngấp vào ngực tên cướp. Lực lượng khổng lồ trong nháy mắt bạo phát ra. Xương ngực tên cướp trong nháy mắt bị oanh kích vỡ nát.

"Phốc!"

Thân thể tên cướp bị đánh cong queo, mảnh liệt phun ra một dòng máu tươi, cả người bị sức mạnh kinh khủng của Dương Vũ oanh kích bay ra ngoài.

"Ầm!" Một tiếng, vách tường nhà kho không chịu nổi lực va chạm mạnh. Trong nháy mắt, bị phá vỡ thành lỗ thủng, tên cướp theo đó bay ra ngoài.

"Chờ anh ở đây, anh giải quyết tên cướp trước." Dương Vũ đỡ Tiêu Ngọc đang nằm dưới đất dậy, đưa tay gạt đứt dây thừng, thấp giọng dặn dò.

Đội Tiêu Ngọc gật đầu, Dương Vũ nhoáng một cái từ lỗ thủng bị phá vỡ phi thân vọt xuống. Khi hắn hạ xuống, đã không còn thấy bóng dáng tên cướp.

Cẩn thận nhìn vết máu trên đất, Dương Vũ hừ lạnh đuổi theo.

Sau đó, Dương Vũ thấy tên lão đại đang ẩn mình trong bụi cỏ dại

"Trốn hả, sao lại trốn?" Dương Vũ đứng tại chỗ nhìn tên cướp đang bất động, cười lạnh nói.

"Mày không chỉ là một cô vợ giả, mà còn là một dị năng giả, tao quả thật đã xem thường mày." Lão đại lạnh lùng nhìn Dương Vũ, hắn biết mình trốn không thoát rồi. Hắn không phải là đối thủ của Dương Vũ. Còn bị thương nghiêm trọng, càng không phải là đối thủ của Dương Vũ.

"Mày thất vọng sao?" Dương Vũ lạnh giọng nói, từng bước hướng phía tên cướp đi tới.

"Ha ha..." Lão đại ngửa mặt lên trời, phá lên cười. Sau đó, lạnh lùng nhìn Dương Vũ vẫn đang từng bước đi tới, lạnh lùng nói: "Mặc dù tao không phải là đối thủ của mày, nhưng muốn giết tao không dễ đâu. Hôm nay, dù chết tao cũng phải kéo mày theo."

Tên cướp vừa nói xong, từng bước đi về phía Dương Vũ.

"Rất tốt, tao sẽ không làm mày thất vọng đâu." Vừa nói, Dương Vũ dừng bước. Ý niệm vừa động, hai tay chợt kéo một cái. Trong nháy mắt, một thanh trường đao hoàn toàn do ngọn lửa thiêu đốt hùng lực tạo thành đã được Dương Vũ cầm trong tay.

"Hôm nay mày nhất định phải chết." Lạnh lùng nói xong câu đó, Dương Vũ lập tức bay lên trời. Từ trên không trung, xoay người lại, cả người giống như lão ưng vỗ mồi, chém về phía tên cướp.

Người còn chưa tới, trường đao rực lửa trong tay đã mạnh mẽ bổ xuống.

"Tao liều mạng với mày." Tên cướp rống một tiếng, trong nháy mắt liền đem lực lượng của mình tăng lên cực hạn. Một quyền vung lên chống lại đòn tấn công của Dương Vũ trên không trung. Hắn biết một khi bị Dương Vũ khóa chặt, không thể trốn thoát, tấn công chính là cách phòng ngự tốt nhất. Nói không chừng còn có thể tìm cho mình một lối thoát.

"Bùng!"

Mang theo lực lượng kinh khủng, trường đao trong tay Dương Vũ mạnh mẽ bổ xuống. Sau đó, Dương Vũ xoay người rơi xuống, không thèm nhìn lại, hướng nhà kho đi tới.

"Bụp!"

Một tiếng động vang lên, khi Dương Vũ rời đi, tên cướp vẫn đang đứng bỗng phát ra tiếng động. Thân thể của tên cướp bị chẻ đôi, tách ra cuối cùng rơi xuống đất.

Trên người tên cướp không chảy ra chút máu nào. Trong không khí như có mùi thịt nướng. Thì ra vết chém không phân rõ huyết nhục trên người tên cướp bị cháy xém, ngay cả máu tươi cũng không thể chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 116: Ôm

Nhìn Dương Vũ từ lỗ hổng trên tường nhảy ra ngoài, Tiêu Ngọc đứng tựa vách, sắc mặt vẫn chưa hết vẻ kinh hoàng.

Cho đến giờ, Tiêu Ngọc vẫn không hiểu tại sao mình lại bị những tên cướp này bắt cóc. Sau khi nghe Dương Vũ cùng với gã cướp nói chuyện với nhau, nàng mới biết được một ít chân tướng.

Càng nghĩ trong lòng Tiêu Ngọc có chút buồn cười. Bọn cướp này cho mình là bạn gái của Dương Vũ, nên mình mới bị bắt cóc.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Ngọc có chút bất đắc dĩ. Mình có thể trách Dương Vũ sao? Nếu nguyên do không phải Dương Vũ... mình sẽ không bị bọn cướp bắt cóc đến đây, không bị kinh động đến sợ hãi. Tuy rằng hiện giờ không chuyện gì nữa rồi, trong lòng Tiêu Ngọc vẫn chưa thể hoàn toàn bình tĩnh.

Tiêu Ngọc phát hiện, bản thân mình không hề trách cứ Dương Vũ. Thậm chí ngược lại, lúc Dương Vũ xuất hiện trong lòng nàng rất vui.

Chính là cảm giác vui sướng! Mặc dù, bọn cướp luôn miệng nói mình là bạn gái Dương Vũ, nhưng hai người bọn họ cũng mới quen biết gần đây, được vài ngày thôi.

Nhưng Dương Vũ vẫn liều mình tới đây để cứu mình, chấp nhận mạo hiểm, có thể bị bọn cướp giết chết, hắn vẫn xông tới. Điều làm cho nàng cảm động hơn chính là hắn vì mình mà quý xuống.

Không thể loại bỏ nguyên nhân là Dương Vũ vì hắn làm liên lụy đến nàng nên mới tới đây cứu giúp. Nhưng bất kể nguyên nhân gì, nàng vẫn thấy cảm động.

Người theo đuổi mình không ít. Nhưng Tiêu Ngọc biết, nếu chuyện này xảy ra với bất kỳ ai theo đuổi mình thì sự việc sẽ không như thế này, không thể giải quyết nhanh chóng như vậy.

Thậm chí, Tiêu Ngọc còn nghĩ đến cả việc bọn họ đi báo cảnh sát, hoặc sẽ bỏ đi. Dù sao Tiêu Ngọc cũng không là gì của hắn.

Chỉ có Dương Vũ, mạo hiểm tính mạng, tự mình đến đây. Điểm này đã làm cho nàng vô cùng cảm động.

Tựa vào vách, nhìn thi thể mấy tên cướp đã chết, Tiêu Ngọc hơi sợ một chút. Cho đến giờ, cô luôn biểu hiện vô cùng kiên cường. Lúc bị bọn cướp bắt cóc. Cô không hề biểu lộ lo lắng sợ hãi. Ngược lại còn trợn mắt nhìn bọn chúng.

Nhưng dù sao, cô cũng chỉ là một cô gái mà thôi, mà lúc này trong kho hàng bỏ hoang lại có nhiều thi thể.

Nếu đổi lại là người khác, khi phải đối mặt với nhiều thi thể như vậy, ắt hắn sẽ rất sợ hãi, đừng nói gì đến Tiêu Ngọc.

Cô nhắm nghiền đôi mắt, tựa vào vách, không cử động. Đôi môi mấp máy như đang nói gì đó.

Nếu để sát tai sẽ nghe được: "Dương Vũ, trở về nhanh lên, Dương Vũ trở về nhanh lên..."

Dương Vũ lại xuất hiện trên lầu. Sau khi đánh chết tên lão đại, hắn vội vàng quay trở lại. Từ lỗ hổng tiến vào, hắn thấy Tiêu Ngọc tựa chặt vào tường, run lẩy bẩy, đôi môi mấp máy, không biết đang nói gì.

Nhìn bộ dạng Tiêu Ngọc, hắn chợt cười. Hơi thở lạnh như băng cùng sát khí đã tan biến đi hết.

Nhẹ nhàng tới cạnh Tiêu Ngọc, thấy nàng mặt mày tái nhợt, thêm chút khăn trương, lòng mi dài khẽ rung. Hắn thấy đau lòng.

“Cũng do mình không tốt, đã liên lụy đến nàng.” Dương Vũ tự trách, tay phải chậm rãi đưa lên vuốt ve gương mặt Tiêu Ngọc, đau xót.

“Trời ạ, cái quái quỷ gì đang nhìn mình vậy?” Tiêu Ngọc nhắm nghiền mắt nhưng cảm nhận được có người đang chăm chú nhìn mình.

“Chẳng lẽ bọn người chết kia, chúng biến thành quỷ rồi à?” Nghĩ tới đây, Tiêu Ngọc càng thêm sợ hãi.

Nhìn cả người Tiêu Ngọc không ngừng run rẩy, Dương Vũ càng thêm thương xót.

"A!"

Khi ngón tay của Dương Vũ chạm vào gương mặt của Tiêu Ngọc, một tiếng thét chói tai làm Dương Vũ giật mình, nhanh chóng thu tay về.

"Đừng đi qua đây!" Tiêu Ngọc một lần nữa hét lớn lên, chân đá về phía Dương Vũ.

"Tiêu Ngọc, là anh!" Dương Vũ cười khổ, là mình đã dọa cô ấy, liền chặn cú đá của Tiêu Ngọc, nhả nhận nói chuyện.

"Là anh?" Nghe được giọng nói quen thuộc của Dương Vũ, Tiêu Ngọc chậm rãi mở mắt, nhìn Dương Vũ đang ở trước mặt.

"Là anh, không có chuyện gì nữa rồi." Dương Vũ hiền hòa nói, hai tay đặt ở trên vai Tiêu Ngọc, vỗ nhẹ nhàng.

"Thật là anh, anh đã trở lại, làm em sợ muốn chết." Khi thấy Dương Vũ đứng trước mặt mình, Tiêu Ngọc nhào vào ngực Dương Vũ.

"Không còn chuyện gì rồi, thật xin lỗi, đã làm em sợ." Nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Ngọc trong lòng Dương Vũ thương xót, nhả nhận nói: "Xin lỗi đã làm liên lụy tới em." Dương Vũ vô cùng băn khoăn. Nếu không phải vì mình, Tiêu Ngọc sẽ không bị bắt cóc, không phải chịu nhiều khổ cực như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 117: Thanh Niên Nóc Bạc

"Anh thật hư, anh thật hư quá, giờ này mới tới cứu em?" vẫn gục đầu trong lòng Dương Vũ, bỗng nhiên Tiêu Ngọc không ngừng đánh vào lưng hắn, vừa thờ hồn hèn vừa nói.

Dương Vũ ngượng ngùng, “Xin lỗi, anh đến chậm.” Bất luận Tiêu Ngọc đối xử với mình như thế nào, Dương Vũ cũng không nỡ câu oán thán. Bởi vì những gì Tiêu Ngọc gặp phải đều do hắn. Hắn nguyện đền bù tất cả sai lầm, miễn là Tiêu Ngọc không sao.

"Hừ hừ, một câu xin lỗi là đủ hay sao? Nếu anh đến muộn hơn một tí, em sợ rằng đã bị..." Tiêu Ngọc hăm hừ, bỗng nghĩ một chút, tiếp tục: "May mắn là bây giờ đã không có việc gì, nếu không, hừ hừ..."

"A, đau, mau buông tay." Dương Vũ bỗng rên lên một tiếng, vẻ mặt khổ sở.

"Hừ hừ, anh muốn em buông ra ư?", vừa nói chuyện, tay Tiêu Ngọc đã nhắm vào phần thịt ngang hông Dương Vũ mà nhéo, dùng sức vặn, Dương Vũ đau đến muốn bốc lên khí lạnh.

"Tiêu đại tiểu thư, Tiêu đại mỹ nữ, mau buông tay a, thịt anh rơi ra mất." Dương Vũ hóp ngum khí, lên tiếng xin tha, hắn không hề giãy dụa. Hắn biết, Tiêu Ngọc đang trút giận, hắn mình phải nhận mấy cái này.

"A..." Bỗng nhiên Tiêu Ngọc kinh hãi hô lên một tiếng, tay lắc lắc bên hông Dương Vũ rồi buông ra.

Tiêu Ngọc đột nhiên kêu lên đầy vẻ hoảng sợ, Dương Vũ cuống quýt nhìn nàng, lo lắng hỏi: "Làm sao rồi, xảy ra chuyện gì?" Hắn nghĩ nàng bị thương.

"Thi thể!" Tiêu Ngọc nhắm mắt lại, chỉ tay về phía sau sợ hãi nói.

Nghe Tiêu Ngọc nói như thế, Dương Vũ mới yên lòng. Chỉ là mấy cái xác, hắn tưởng rằng có chuyện gì đó đã xảy ra. "Chúng ta rời khỏi đây nhanh đi." Dương Vũ nhẹ nhàng đẩy Tiêu Ngọc ra.

Nhìn Tiêu Ngọc, ánh mắt Dương Vũ bỗng trở nên ngây dại, đờ đẫn, không chớp, nhìn chăm chăm vào ngực cô.

"Ừ, chúng ta rời khỏi đây nhanh đi." Tiêu Ngọc mở mắt nói.. Một lúc lâu không thấy Dương Vũ trả lời, nàng cảm thấy kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn Dương Vũ.

"Anh nhìn cái gì đó?" Thấy ánh mắt Dương Vũ chăm chăm vào ngực mình, Tiêu Ngọc ngạc nhiên hỏi.

"Không nhìn thấy gì cả." Dương Vũ định tâm, trên mặt ửng đỏ. Trong lúc Tiêu Ngọc còn đang cảm thấy khó hiểu, hần còi áo của mình đưa cho Tiêu Ngọc, đồng thời nói: "Em mặc áo của anh vào trước đi."

"Chi vậy?" Nhìn hành động của Dương Vũ, Tiêu Ngọc thắc mắc, đến khi nhìn thấy vẻ mặt của Dương Vũ, cô mới cúi đầu nhìn lại mình.

"Anh là tên háo sắc!" Tiêu Ngọc vội vàng lấy áo Dương Vũ đưa mặc vào. Lúc này, áo của cô đã bị tên cướp xé rách một mảnh, lộ cả cánh xuân. Đây là nguyên nhân Dương Vũ chăm chăm nhìn ngực nàng.

"Anh không cố ý!" Dương Vũ đỏ mặt, ngượng ngùng nói. Tuy kiếp trước mình biết tất cả về Tiêu Ngọc nhưng cho dù thế nào thì Tiêu Ngọc vẫn hấp dẫn trước mắt hắn. Dáng vẻ ngây ngô của Tiêu Ngọc đã hớp hồn hắn.

"Anh thật là một tên háo sắc." Sắc mặt Tiêu Ngọc đỏ rần.

"Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây." Dương Vũ cười ngượng, kéo tay Tiêu Ngọc vòng qua những cái xác trên mặt đất, đi về phía cầu thang. Cô không cự tuyệt khi Dương Vũ nắm tay mà ngược lại nắm tay Dương Vũ chặt hơn nữa.

"Ân?" Vừa đến lầu một, Dương Vũ dừng bước, nhìn về phía cửa ra vào của kho hàng bỏ hoang.

"Sao không đi tiếp nữa vậy." Theo ánh mắt Dương Vũ, Tiêu Ngọc nhìn sang. Tại cửa ra vào của kho hàng, không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một người, một thanh niên ăn mặc thời thượng, dáng vẻ vô cùng lạnh khốc. Người thanh niên lười biếng dựa vào cửa ra vào kho hàng, dường như không để ý đến sự xuất hiện của Dương Vũ, nhìn vô chừng về phương xa.

Một mái tóc ánh bạc, dưới ánh mặt trời, càng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Cao thủ! Tuyệt đối là cao thủ! Nhìn hắn rất nhân nhả, thậm chí không nhìn về phía bọn họ một cái. Nhưng bằng cảm giác nhạy bén của mình, Dương Vũ biết, hai người họ đã sớm bị người này khóa chặt rồi. Kể từ lúc người nọ xuất hiện, Dương Vũ có cảm giác bị nhìn trộm. Một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Cực kì nguy hiểm! Dương Vũ chưa từng thấy qua ai mà trên người có khí tức cường đại như thế. Trước mắt, thanh niên tóc bạc khí tức lạnh như băng, cường đại dị thường, thậm chí là khủng bố.

Mặc dù Dương Vũ chỉ là cảm nhận được một tia khí tức. Nhưng với tia khí tức này cũng đủ làm Dương Vũ run sợ.

Đây là người nào? Dương Vũ kéo Tiêu Ngọc ra sau lưng, hai mắt tinh quang bạo phát, cảnh giác nhìn thanh niên tóc bạc.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Dương Vũ không bình thường, thanh niên vẫn nhìn về phía xa. Tay hắn đang vuốt vuốt một món đồ trong suốt phát sáng.

Nhìn thấy đồ vật trên tay thanh niên, đồng tử Dương Vũ trong nháy mắt co rút lại thành hình dáng mũi châm. Vì trong tay hắn ta lại chính là một khối băng.

Khối băng cũng không phải dạng bình thường. Nó biến hóa theo từng động tác của tên kia.

Dị năng giả! Một dị năng giả cực kì cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 118: Người Long Tổ Tới

Một dị năng giả Băng hệ cực kì cường đại.

Sau khi chiêm ngưỡng khối băng trên tay gã tóc bạc, Dương Vũ có thể suy đoán ra gã này ắt hẳn là dị năng giả Băng hệ. Vì trên người của hắn, Dương Vũ cảm nhận được khí tức thuộc về dị năng giả.

Lúc này không biết đối phương là ai. Không rõ là địch hay là bạn. Huống hồ thực lực của đối phương lại cao hơn mình.

Giấu Tiêu Ngọc phía sau lưng, hần cảnh giác nhìn gã tóc bạc. Một khi phát hiện có điều gì đó không ổn, hần sẽ lập tức ra tay.

Không khí trầm mặc, cả ba đều im lặng. Từ biểu hiện khăn trương của Dương Vũ, Tiêu Ngọc biết gã thanh niên tóc bạc trước mặt là người khó giải quyết, nếu không Dương Vũ sẽ không khăn trương nghiêm túc đến thế. Cho nên, cô lặng lẽ đứng im sau lưng Dương Vũ.

"Người làm tốt lắm." Một lúc sau, gã tóc bạc lạnh lùng nói.

"Quá khen." Dương Vũ vẫn vô cùng cảnh giác, nhìn thanh niên tóc bạc.

"Không cần khăn trương như vậy." Thanh niên tóc bạc bỗng xoay người nhìn về phía hai người Dương Vũ, cười lạnh lùng. Trên người hần trước sau vẫn tản ra khí tức lạnh như băng.

"Để nhìn, đồng thời cực giỏi." Mặc dù không biết đối phương là địch hay bạn, nhưng không thể phủ nhận rằng, gã này có khuôn mặt vô cùng anh tuấn, vẻ mặt lạnh lùng, làm người ta phải đổ kỵ và không ít các cô gái mê đắm. Dĩ nhiên, nếu như hần không có khí tức lạnh như băng kia.

"Không cần phải khăn trương, ta không phải là địch, ta cũng nghĩ sẽ trừ khử bọn cướp này, có điều người ra tay trước. Vậy cũng tốt, ta khỏi ra tay."

Dương Vũ không nói gì vẫn cảnh giác nhìn hần. Mặc dù gã kia nói hần không phải địch nhân, nhưng hần vẫn không tin tưởng hết, thêm vào đó thực lực của gã thanh niên vô cùng biến thái. Nếu không lưu tâm để ý, không biết chừng sẽ bị đối phương một kích giết chết.

"Có thể nói chuyện không?" Gã tóc bạc liếc Tiêu Ngọc, sau đó hướng về Dương Vũ nói.

"Có gì người cứ nói." Dương Vũ lắc đầu, hần không muốn rời Tiêu Ngọc. Có thể nói hần không dám để Tiêu Ngọc một mình, dù sao đối phương cũng lại lịch bất minh.

"Ha ha, người lo lắng cho cô ấy sao?" Gã liếc mắt nhìn Tiêu Ngọc, cười nói. "Ta không có ác ý với người, chỉ muốn nói chuyện với người thôi. Nếu như ta muốn tổn thương cô ấy, người ngăn cản được sao?"

Dương Vũ lộ vẻ chần chừ. Trầm ngâm một chút cuối cùng lắc đầu. Nếu như thanh niên tóc bạc muốn làm thương tổn Tiêu Ngọc, quả thực không thể ngăn cản được.

"Như thế nào? Ta bảo đảm cô ấy sẽ không có bất kỳ tổn thương nào. Nếu người tin lời ta, đi cùng ta tới nơi này." Chưa dứt tiếng, gã tóc bạc đã biến mất.

"Tốc độ thật nhanh." Ánh mắt Dương Vũ một lần nữa chợt co rút lại.

"Em ở yên đây, đừng đi lung tung, anh sẽ nhanh quay lại, biết không?" Dương Vũ nghiêm túc nhìn Tiêu Ngọc nói.

Tiêu Ngọc gật đầu, mặc dù gật đầu để Dương Vũ yên tâm nhưng trước sau ở đây một mình cô vẫn có chút sợ hãi, "Cẩn thận một chút!", cô nói.

Dương Vũ gật đầu, lắc mình đi theo hướng gã tóc bạc.

"Thực lực của người quả không tệ, không biết người có hứng thú gia nhập vào tổ chức chúng ta?" Chuyển qua một góc ngoặt, gã tóc bạc dường như biết Dương Vũ đã tới, bộ dáng bình thường, đưa lưng về phía Dương Vũ nói.

"Người là ai?" Dương Vũ bình thản hỏi.

"Ta là người như thế nào, người không cần biết, ta chỉ hỏi người, người có hứng thú gia nhập tổ chức của chúng ta không?" Gã tóc bạc bình thản hỏi.

"Người là ai, tổ chức của người là gì ta còn chưa biết, làm sao có thể gia nhập đây? Ít nhất người cũng phải nói ra để ta suy nghĩ một phen chứ." Dương Vũ hiện tại chỉ muốn biết gã tóc bạc này là ai.

"Ha ha, xem ra người nếu không biết sẽ không bỏ qua đúng không?" Gã tóc bạc xoay người nhìn Dương Vũ. "Hi vọng ta không hù chết người."

"Hù ta?" Dương Vũ cười một tiếng, "Ta không sợ bị hù dọa, nhưng ta tin điều có thể hù dọa ta vẫn chưa xuất hiện."

"Người cũng là một dị năng giả, người không biết ở thế giới này có các loại tổ chức nào sao?" Gã tóc bạc nhìn Dương Vũ hỏi.

Dương Vũ gật đầu, thực ra hần cũng đã được nghe qua tên một số tổ chức, nhưng trước mắt chỉ mới tiếp xúc qua cục an ninh quốc gia mà thôi.

"Vậy người cũng đã nghe qua tổ chức Long Tổ Hoa Hạ chúng ta?" Gã bình thản nói.

"Long Tổ?" Dương Vũ hoảng sợ, vội vàng hỏi lại sợ mình nghe không rõ. "Long Tổ Hoa Hạ là một trong những tổ chức cường đại thần bí nhất trên thế giới." Gã tóc bạc không trả lời Dương Vũ, mà nói thêm.

"Người là người của Long Tổ?" Dương Vũ run rẩy hỏi.

"Đúng vậy, ta là một thành viên bình thường của Long Tổ.. Không biết ngươi có hứng thú gia nhập vào tổ chức chúng ta hay không. Nếu có hứng thú ta đề cử ngươi." Gã tóc bạc bình thân nói.

"Thật sự là Long Tổ?" Dương Vũ kiềm nén kích động. Cái tổ chức thần bí này luôn là giấc mộng trong lòng Dương Vũ. Rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy một thành viên của Long Tổ.

Sự kích động trong lòng Dương Vũ không thể dùng từ ngữ để diễn tả, hình dung ra được. Giống như một người cho dù là nằm mộng cũng muốn mình gặp mình tỉnh, có một ngày, mình tỉnh kia xuất hiện trước mặt, cái loại kích động như thế phù hợp với tâm trạng hiện giờ của Dương Vũ.

"Cảm thấy sợ hãi sao!" Gã tóc bạc vẫn như cũ bình thân nói.

"Có điều thực sự đáng tiếc, ta đã người của cục an ninh quốc gia." Dương Vũ lắc đầu, cố gắng làm cho tâm trạng bình tĩnh lại, rồi nói: "Có chút rắc rối, hiện tại ta là thành viên của cục an ninh quốc gia. Cho nên..."

"Chỉ cần ngươi gia nhập vào tổ chức Long Tổ chúng ta, những thứ khác sẽ có người giúp ngươi lo liệu ổn thỏa..." Gã tóc bạc nói.

"Có thể cho ta suy nghĩ kĩ càng một chút không?" Dương Vũ có chút do dự.

"Tốt vài ngày nữa ta sẽ tới tìm ngươi." Vừa dứt lời, ảo ảnh chợt lóe, gã tóc bạc đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 119: Rời Đi

"Long Tổ sao?" Gã thanh niên tóc bạc biến mất, Dương Vũ lắc đầu thấp giọng lầu bầu.

Long Tổ, một trong những tổ chức dị năng giả thần bí nhất trên thế giới, Dương Vũ đúng là có khát vọng phi thường được gia nhập vào tổ chức này. Thời điểm mong chờ đã đến Dương Vũ lại có chút do dự.

Dương Vũ bây giờ vẫn là người của cục an ninh quốc gia. Cả hai tổ chức này đều trực thuộc nước Hoa Hạ, dù ở tổ chức nào thì cũng vì đất nước mà làm việc.

Hắn lại nghĩ nếu lúc trước không có Tôn Dương tác động, bây giờ hắn vẫn còn đi học. Không có cơ hội đi tới đây.

Nếu không có Tôn Dương, hắn sẽ không có cơ hội gia nhập cục an ninh quốc gia. Cũng không gặp được người thanh niên tóc bạc.

Có thể nói, tất cả là do Tôn Dương tạo thành, không có Tôn Dương không có tất cả.

Hiện tại, gã thanh niên tóc bạc tới đây để mời hắn gia nhập Long Tổ, nhưng mình mới gia nhập cục an ninh còn chưa trải qua huấn luyện chính thức.

Nói thế nào thì cục an ninh quốc gia chính là một tổ chức tình báo. Chuyên đi thu thập tin tức tình báo. Vị trí của hắn ở tổ hành động đặc biệt cũng chỉ là thế. Khác biệt hoàn toàn so với Long Tổ.

Long Tổ toàn bộ đều là cao thủ dị năng hoặc cao thủ cổ võ. Dù không biết tình hình cụ thể thế nào nhưng hắn biết cuộc sống ở Long Tổ rất kích thích. Tiếp xúc với nhiều người, nhiều hiện vật thuộc dạng tối mật.

"Long Tổ!" Dương Vũ động lòng. Tuy còn chút do dự. "Về rồi tính tiếp." Hắn lắc đầu, quyết định khi trở về sẽ suy nghĩ kĩ hơn.

"Gã tóc bạc kia đâu rồi?" Thấy Dương Vũ về một mình, Tiêu Ngọc nghi ngờ hỏi.

"Hắn đi rồi." Dương Vũ cười, giữ chặt tay Tiêu Ngọc, nói: "Chúng ta về trước đi."

Tiêu Ngọc gật đầu, "Rốt cuộc gã tóc bạc kia là ai?" Trên đường đi, Tiêu Ngọc đột nhiên hỏi.

"Không biết." Dương Vũ trầm ngâm, không tiện nói với Tiêu Ngọc. Long Tổ, là một tổ chức rất thần bí. "Không biết? Vậy hắn gọi anh đi làm gì? Thật là kì lạ." Tiêu Ngọc nghi hoặc nhìn Dương Vũ.

"Ha ha, không có việc gì, hần chỉ hỏi anh vài câu rồi đi ngay. Tốt lắm, em cũng đừng hỏi nữa, có dịp anh sẽ kể em nghe. Bây giờ chúng ta nên trở về." Dương Vũ chuyển đề tài.

"Hừ hừ, không muốn nói thì thôi vậy, tìm lí do làm gì." Tiêu Ngọc tức giận, vung tay ra khỏi Dương Vũ, hừ lạnh.

"Cái này thực tế không thể nói. Em phải tin anh." Dương Vũ quay đầu nhìn Tiêu Ngọc thành thật nói.

"Hừ, không nói thì thôi, em không tò mò nữa." Tiêu Ngọc hừ lạnh. "Khi nào thời cơ chín muồi, anh nhất định sẽ nói cho em biết được không?" Hần không muốn Tiêu Ngọc nổi giận, đành thương lượng.

"Thời cơ chín muồi, ai biết tới bao giờ chứ!" Quên đi, anh không muốn nói em cũng không miễn cưỡng." Tiêu Ngọc thật ra cũng không muốn biết rõ chân tướng sự việc, chỉ do tò mò thôi. Thấy Dương Vũ bí xị, lập tức không làm khó nữa. Cô biết, Dương Vũ có nỗi khổ tâm không nói.

"Ừ, chờ một chút, anh gọi điện đã, đúng rồi điện thoại của em." Dương Vũ sờ vào túi, lấy điện thoại của Tiêu Ngọc, trả lại cho cô.

"Điện thoại của em sao trong tay anh?" Tiêu Ngọc nhận điện thoại, nghi hoặc.

"Cái này thì... khi anh đứng chờ em ở trường học, không tìm được em nên anh đi thẳng vào lớp em. Sau đó anh nhận được điện thoại của bọn bắt cóc, lo người nhà của em sẽ lo lắng nên anh cầm điện thoại. Hình như có ai gọi nhiều lần rồi đó, em xem thử là ai."

"A, thì ra là vậy." Tiêu Ngọc cảm động, mở điện thoại ra, quả nhiên có mấy cuộc điện thoại nhờ.

Tránh qua một bên, hần bấm số điện thoại Trần Lập: "Trần đội trưởng, em là Dương Vũ, nhanh chóng cho người đến thu dọn tàn cuộc. Ừ không cần, bọn cướp đã chết hết rồi. Ừ, ừ, em hi vọng không ai biết là em làm, hiểu chứ? Tốt, cứ vậy đi." Cúp điện thoại xong thì Tiêu Ngọc cũng kết thúc cuộc nói chuyện.

"Là mẹ em gọi, may mà anh cầm điện thoại của em, nếu không mẹ lo lắng đến chết mất. Tiêu Ngọc nhìn Dương Vũ cười nói.

"Tốt lắm, không còn chuyện gì rồi, chúng ta về đi. Đúng rồi, em về nhà hay quay lại trường học? Cặp của em còn ở trường học."

"Em như thế này làm sao về trường học đây?" Tiêu Ngọc liếc Dương Vũ một cái.

"Ha ha." Dương Vũ ngượng ngùng cười, quần áo Tiêu Ngọc bị tên cướp xé rách, giờ mặc áo của Dương Vũ rộng cứ như mặc váy.

"Cũng tốt, trở về khách sạn thì sao?" Nhìn lại người mình không tiện đi khắp nơi, đành thương lượng với Tiêu Ngọc.

"Anh có ý đồ gì?" Tiêu Ngọc cảnh giác với Dương Vũ, sợ hần có ý đồ không tốt.

"Anh có thể có ý gì đây?" Dương Vũ buồn bực, "Tiêu đại mỹ nữ, em nhìn một chút đi, hiện giờ anh cũng không có gì trên người. Trừ khi quay về chỗ của anh, em nói xem, anh có thể đi nơi nào nữa. Chúng ta không thể như vậy đi dạo phố hoặc quay về nhà em."

"Cũng được, nhưng anh không được có bất cứ suy nghĩ gì, nếu không thì, hừ hừ." Tiêu Ngọc nghi ngờ nhìn Dương Vũ.

"Sẽ không, đương nhiên sẽ không."

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 120: Mua Nội Y

"Nhìn gì vậy, anh chưa bao giờ gặp người bị đánh cướp hả?" Tài xế taxi không dừng ánh mắt tò mò nhìn hai người họ. Không chịu được nữa, hần lớn tiếng.

Thấy Dương Vũ nổi giận, tài xế taxi không dám nhìn thẳng mà lâu lâu lại nhìn lên đánh giá hai người khách.

Dương Vũ buồn bực, con người quả thích tò mò. Hần không thêm quan tâm nữa, cũng không thể lòi tên tài xế xuống tận cho một trận hoặc châm lửa đốt xe. Tên này quá tò mò.

"Anh làm gì thế, sao lại hét to với người ta vậy." Tiêu Ngọc ngồi bên cạnh Dương Vũ cười.

“Dữ tợn lắm sao?”

“Em còn chưa nhìn thấy anh hung dữ đâu.” Buồn bực, hấn bời thêm một câu.

Xuống xe, bước vào khách sạn, phút chốc hai người họ trở thành tiêu điểm ngắm cho mọi người. Dương Vũ cảm thấy nóng người khi mọi cặp mắt nhìn mình như nhìn loài Khỉ, hấn lúi Tiêu Ngọc đi nhanh về phòng.

“Đây là phòng của anh sao?” Tiêu Ngọc đánh giá căn phòng, cuối cùng nhắm ngay đến chiếc giường rộng lớn.

“Thiệt là mệt chết, em muốn đi ngủ!” Nói xong, Tiêu Ngọc ngồi lên giường. Nhìn bộ dạng của cô, hấn cười nhẹ, sau đó dùng tay chỉ chỉ.

“Làm gì á?” Tiêu Ngọc mệt mỏi, bị bắt cóc hơn nửa ngày, cả thể xác và tinh thần hoàn toàn rã rời.

“Em muốn ngủ thì ít nhất cũng phải đi tắm rửa, nhìn em bây giờ kìa, bẩn như thế sao ngủ được.” Dương Vũ cười nói.

“Cũng đúng, em đi tắm trước đây.” Tiêu Ngọc liếc nhìn mình, cảm thấy hiện giờ mình không được thoải mái lắm nên đi về hướng nhà tắm. “Nhớ kỹ, không được nhìn lên, nếu không, hừ hừ ...”

“Em yên tâm, tuyệt đối không nhìn lên đâu.” Dương Vũ cười nói.

“Muốn xem thì quang minh chính đại mà xem.” Nhìn nàng Dương Vũ trong lòng bổ sung thêm một câu.

“Em không đi nữa.” Tiêu Ngọc bỗng nhiên đỏ mặt, ngượng ngùng.

“Tại sao vậy?” Dương Vũ ngạc nhiên, lúc này vẫn còn muốn tắm sao giờ thay đổi rồi”

Sắc mặt hồng hồng nhìn Dương Vũ. Nghĩ tới làn nước mát lạnh cô cũng muốn tắm, nhưng nhớ tới một việc khiến cô thấy xấu hổ.

Chính là, tắm xong lấy quần áo đâu mà thay! Chẳng lẽ tắm xong lại không mặc quần áo? Nếu như ở nhà thì được, đằng này đang ở khách sạn, huống hồ trong phòng còn có một người đàn ông.

Khó có thể đuổi hấn đi? Đây là phòng hấn. Mình muốn tắm rửa nhưng lại không có y phục để thay.

“Rốt cuộc là làm sao vậy?” Dương Vũ nhìn Tiêu Ngọc kỳ lạ. “Em không có quần áo để thay.” Cô nói lí nhí với Dương Vũ sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

“À, ra là vậy, đơn giản thôi, em mặc tạm đồ của anh đi, làm anh tưởng có chuyện gì nghiêm trọng.”

“Ai thèm mặc mấy thứ quần áo thối kia của anh.” Tiêu Ngọc gắt lên.

“Cũng đúng.” Dương Vũ nhìn Tiêu Ngọc.

“Không phải em đang mặc quần áo của anh đấy sao?” Nếu ngại đồ của anh dơ, vậy thôi, đừng mặc nữa.” Dương Vũ phá lên cười.

“Không mặc để cho anh chiêm tiện nghi sao?” Liếc Dương Vũ một cái, Tiêu Dao tức giận nói.

“Em về nhà tắm tốt hơn a.” Tiêu Ngọc đi đến bên giường, thuận thế ngồi xuống.

“Em như vậy làm sao về nhà?” Dương Vũ trầm ngâm nhìn Tiêu Ngọc.

“Em cứ đi tắm, anh sẽ đi mua giúp em.”

“Được sao?” Cô trầm ngâm, trong lòng xấu hổ. Mình không thân với Dương Vũ đến mức, hấn phải đi mua đồ lót cho mình.

“Bây giờ phải làm sao? Em như vậy làm sao đi ra ngoài gặp ai. Hoặc là em gọi điện cho bạn về nhà lấy quần áo mang lại đây.” Dương Vũ cười, nói.

“Không được! Nếu để bạn em biết hai chúng ta cùng ở chỗ này thì làm sao giải thích đây?”

“Làm phiền anh rồi.” Tiêu Ngọc cúi đầu ngượng ngùng. Cô chạy nhanh vào phòng tắm. Thực là xấu hổ quá đi.

“Được.” Dương Vũ khẽ cười, mặc quần áo, mở cửa ra ngoài. Khi Dương Vũ xuống tới dưới mới phát hiện mình quên một điều vô cùng quan trọng.

Đồ lót của phụ nữ được chú ý rất kỹ, nếu mặc không phù hợp sẽ không thoải mái mà còn ảnh hưởng đến nhiều cái khác, vân vân ... Vậy mà hấn quên hỏi Tiêu Ngọc.

Hay là gọi điện hỏi thăm một chút. Nếu không lúc đi mua về mặc không vừa lại buồn bực nữa a. Dương Vũ móc điện thoại ra gọi, nhưng Tiêu Ngọc không nhận điện.

“Quên đi.”

"Uhm, chắc so với kiếp trước cũng không hơn kém bao nhiêu, cứ vậy mà lựa chọn là được." Dương Vũ cất máy, làm bầm rời khỏi khách sạn, đi về khu mua sắm.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 121: Xấu hổ Ở Cửa Hàng Nội Y.

Tân trấn tuy không bằng các thành phố lớn nhưng ở đây nhiều người giàu có. Buôn bán phát đạt, đủ các loại hàng hóa, các loại đồ lót nổi tiếng của nữ đều tập trung tại đây.

Rời khách sạn, Dương Vũ đi nhanh tới khu buôn bán. Ở đây có nhiều nhãn hiệu. Hắn đứng im lặng trước cửa tiệm.

Vừa định bước vào, Dương Vũ bỗng dừng bước, bên trong nội y rực rỡ muôn màu.

Im lặng xem giá các loại đồ lót, Dương Vũ có nghe nói nhãn hiệu này là loại tốt nhất. Cửa hiệu yên ắng, ngoại trừ người bán bên trong còn có hai cô gái đang chọn đồ lót.

Đây là nơi bán đồ lót dành riêng cho phái nữ. Hắn thấy xấu hổ thì làm sao mua giúp cho Tiêu Ngọc. Nuốt nước bọt, hắn dừng bước trước tiệm.

Trên con đường này, cửa hàng bán đồ lót chiếm độc quyền. Bên trong không náo nhiệt nhưng là đàn ông đi ngang qua thôi cũng thấy xấu hổ, đừng nói chi đến đứng trước cửa hàng.

Đường phố đông người, Dương Vũ đứng trước cửa hàng do dự. Một lát xem đồ lót, một lát lại nhìn ra đường. Hắn lúng túng, cảm thấy mọi người đang nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ.

“Thưa anh! Xin hỏi có phải muốn mua đồ lót không ạ? Mời vào” Ngay lúc lúng túng, do dự, người bán hàng đi tới lễ phép nói với Dương Vũ.

Lúng túng, liếc nhìn cô gái, Dương Vũ lấy hết dũng khí gạt đầu rồi bước vào cửa hàng.

“Quý khách, không biết anh cần mua những loại nào? Cửa hàng chúng tôi có đủ các loại đồ lót, mời anh xem” Cô gái đi theo Dương Vũ mỉm cười, hỏi.

Nhìn đủ các loại đồ lót rực rỡ mê người bên trong cửa hàng. Liếc nhìn cô gái, Dương Vũ lộ vẻ xấu hổ.

Trong tiệm có hơn trăm loại với đầy đủ kiểu dáng! Dương Vũ liếc mắt là có thể nhìn thấy được. Nhưng vì quá nhiều khiến cho Dương Vũ lại càng xấu hổ.

“Tôi cũng không biết.” Dương Vũ không dám nhìn thẳng cô gái nói.

“Không biết? Lần đầu tiên anh mua đồ lót cho bạn gái sao?” Cô gái nhẹ nhàng cười, nhìn Dương Vũ.

“Đúng vậy, tôi nghĩ, mua đồ lót làm quà tặng, nhưng lại không rõ lắm.” Cô gái ý tứ, Dương Vũ nhìn xuống nói.

“À. Bạn gái của anh thích loại nào đây?”

“Không biết.” Dương Vũ thấy xấu hổ.

“Cô ấy thích màu gì?” Cô gái mỉm cười rồi hỏi tiếp.

“Màu đen!” Hắn cũng không biết chỉ thấy màu đen đẹp, gợi cảm, hấp dẫn mãnh liệt.

Cô gái kiên nhẫn hỏi, cuối cùng hắn cũng chọn được một bộ mà hắn cảm thấy hấp dẫn lạ thường. Chính là lúc này vấn đề làm hắn thấy xấu hổ cũng đến. Hắn vốn định hỏi Tiêu Ngọc mặc size gì.

“Quý khách, bạn gái của anh mặc size gì

“Uhm...” Hân thật không biết chỉ xấu hổ, lắc đầu cười. Hân vốn không ưa những chuyện này. Dù kiếp trước Tiêu Ngọc từng rất nghiêm túc dạy hân về phương diện này nhưng hân luôn quên mất.

“Số đo của cô ấy là bao nhiêu?” Cô bán hàng má ửng hồng nhìn Dương Vũ hỏi.

“Hân là...” Dương Vũ vốn định khoa tay múa chân nhưng lại thấy không đúng, ngượng ngùng cười, hân liếc bộ ngực cô bán hàng. 00 (73):

“Hân là cùng cỡ với cô không sai mấy.” Nói xong, mặt Dương Vũ nóng bừng, không cần nhìn cũng biết.

“A.” Cô gái bị Dương Vũ làm đỏ mặt, vội vàng giúp hân lấy một bộ.

“Vâng vâng... Lấy hai bộ cho tôi đi!” Dương Vũ vội vàng nói với cô gái. Nếu đã mua, sao không mua luôn hai bộ.

“Quý khách, xin hỏi anh trả tiền mặt hay trả bằng thẻ ạ?”

“Bằng thẻ.” Dương Vũ móc cái thẻ của cục quốc gia cho hân, hân không biết bên trong thẻ có bao nhiêu tiền. Lần trước vốn định đi xem nhưng cũng vừa lúc gặp bọn cướp.

“Cám ơn, hân hạnh được quý khách chiếu cố, đi thông thả ạ.” Dương Vũ cầm thẻ, mang đồ đặc đi ra ngoài. Dù đã đi rất xa vẫn còn nghe được tiếng cười của cô bán hàng trong cửa hàng đồ lót.

“Sau này, có đánh chết cũng không đi mua đồ lót.” Dương Vũ vẫn còn cảm thấy xấu hổ.

“Thật là xấu hổ quá mức.” 47:

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 122: Biểu Lộ Chân Tình.

Mang theo hai bộ nội y, từ trong cửa hàng đi ra, Dương Vũ cũng không trở về khách sạn ngay mà đi ngược lại tìm cửa hàng bán quần áo.

Áo bên ngoài của Tiêu Ngọc bị bọn cướp xé nát, Dương Vũ quyết định mua cho Tiêu Ngọc thêm hai bộ y phục. Sau khi mua xong y phục cho Tiêu Ngọc, Dương Vũ mua một ít thức ăn mà Tiêu Ngọc thích sau đó quay về khách sạn.

“Không xong!” Đang tắm, sắc mặt Tiêu Dao bỗng nhiên đỏ lên! Vì nàng bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, Dương Vũ làm gì biết nàng mặc nội y như thế nào làm sao mà mua? Chính cô cũng khó có thể mở miệng nói với Dương Vũ. Dù sao đây cũng là chuyện khó nói.

“Hân làm sao mua tùy tiện được, dù sao miễn cưỡng mặc về nhà đổi lại cũng được.” Chung quy cũng vì cô xấu hổ khi mở miệng nói với Dương Vũ.

“Tại sao lâu như thế mà vẫn chưa về?” Tiêu Ngọc ngáp một cái, nhàm chán đổi kênh truyền hình.

Ôm theo một đồng lớn quần áo cùng với thức ăn, Dương Vũ mở cửa đi vào.

“Anh đã trở về.” Dương Vũ xoay người đem quần áo để xuống rồi nhìn về hướng Tiêu Ngọc nói. Nhưng không nghe thấy Tiêu Ngọc đáp lại. Dương Vũ lấy làm lạ nhìn về hướng Tiêu Ngọc đang nằm trên giường.

“Không ngờ đang ngủ.” Dương Vũ đi tới, Tiêu Ngọc lúc đó đã ngủ.

Dương Vũ ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn chăm chăm vào Tiêu Ngọc trong lúc cô đang ngủ mơ. “Lúc ngủ cũng giống như trước đây, không thay đổi.” Dương Vũ đưa tay sửa lại chăn cho nàng, vừa ngáy người nhìn khuôn mặt Tiêu Ngọc.

Bao lâu rồi chưa nhìn thấy hình dạng của nàng khi ngủ? Trong lòng Dương Vũ bỗng nhiên cảm thấy chua xót. Trước kia, ở chung với Tiêu Ngọc Dương Vũ rất thích ngắm nàng khi đang ngủ. Có lẽ, Dương Vũ thích bộ dạng Tiêu Ngọc trong khi ngủ.

Đã lâu rồi, mình đã từng nhìn kỹ gương mặt của nàng. Bây giờ, khi nàng đang ngủ, mình mới có thể nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nàng.

Nhìn Tiêu Ngọc ngủ say, Dương Vũ bỗng cười. Trước kia đã qua, sau này mình tuyệt đối không buông tay!

“Lại ngủ không đắp chăn.” Dương Vũ mỉm cười đắp chăn lại cho Tiêu Ngọc. Nửa quỳ bên giường, nhìn lúc Tiêu Ngọc ngủ, Dương Vũ không tự kìm được duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tiêu Ngọc.

“Thật lâu thật lâu trước kia, anh ảo tưởng cả đời được nhìn em ngủ, sau đó hôn em mỗi khi bình minh thức dậy, đáng tiếc, cuối cùng em lại rời bỏ anh, khi đó em có biết là anh rất thương tâm không?”

“Có lẽ bình thường em xem anh là một người tùy ý, có lẽ em cũng không biết rằng anh yêu em biết bao nhiêu. Em cũng biết anh là người không biết biểu đạt tình cảm, tình yêu của anh đối với em, không giống như biểu hiện bên ngoài!” Dương Vũ thì thảo tự nói.

“Có lẽ em nghĩ rằng anh không đủ quan tâm em, không đủ yêu em nhưng em biết không? Anh yêu em nhiều biết bao nhiêu. Mọi kỷ niệm về em, anh đều khắc ghi. Có lẽ lúc ấy anh thực sự ngu ngốc, anh cũng không biết phải làm thế nào khi yêu một người. Thậm chí, chúng ta đã ở cùng nhau lâu như vậy, ngay cả ba chữ “anh yêu em” anh cũng chưa từng nói với em.

“Có lẽ, lúc trước khi ở bên em, anh không dám hứa điều gì. Cái gì thiên trường địa cửu, sông cạn đá mòn. Nhưng em hẳn cũng biết được tình yêu anh dành cho em.”

“Anh cũng chưa bao giờ nói thích em! Nhưng càng ở bên em, anh càng thấy yêu em, lại càng lo sợ em sẽ bỏ anh mà đi. Càng sợ em rời đi, anh càng không dám nói, anh sợ mình sẽ cô phụ em! Thực sự anh sợ anh nói mà không làm được!”

“Em còn nhớ lúc chúng ta gặp mặt lần đầu tiên? Có lẽ em đã quên rồi. Buổi chiều hôm đó, chúng ta bất ngờ gặp nhau. Em mặc chiếc áo màu vàng nhạt mỉm cười đi tới. Lúc đó với em, anh chỉ là một người rất bình thường. Em chỉ cười trừ mỗi khi anh nói chuyện. Có lẽ đối với em mà nói, ngày đó chỉ là một ngày bình thường, nhưng với anh đó là ngày vĩnh viễn khắc sâu vào trí nhớ!”

Nhìn Tiêu Dao ngủ say, Dương Vũ cười một chút, Nhưng trong nụ cười tràn đầy bất đắc dĩ và khổ sở.

“Cho tới nay, anh luôn cẩn thận che chở tình yêu của chúng ta, tuy rằng anh không ước muốn gì quá. Nhưng anh hy vọng chúng ta có thể cùng nhau sống đến già. Mỗi buổi tối anh nhìn em ngủ say, mỗi buổi sáng được hôn em khi rời giường.”

“Em còn nhớ không? Anh có nói với em, đợi anh bảy tám mươi tuổi, người anh muốn nhìn thấy mỗi buổi sáng chính là em.”

“Có lẽ đối với nàng điều này rất buồn cười. Nhưng em biết không? Anh rất nghiêm túc, mỗi câu anh nói với em đều rất thật!”

“Đáng tiếc, cuối cùng em lại rời xa anh. Em có biết lúc ấy anh rất đau lòng không? Em không nói một lời nào rời anh mà đi. Có lẽ lúc ấy anh đã dễ dàng buông tay!” Trên mặt Dương Vũ lộ ra nụ cười chua xót.

“Nhưng em yên tâm, đời này anh tuyệt đối sẽ không buông tay một lần nữa, cho dù em có đuổi anh đi, anh cũng sẽ không đi! Lần này anh cố ý từ xa tới thăm em. Tha thứ cho anh, anh không thể nói sự thật cho em biết. Nhưng cuộc đời này anh vĩnh viễn sẽ không buông tay! Anh không thể lần nữa mất em! Trời cao cho anh thêm một lần cơ hội, anh tuyệt đối sẽ không để em rời khỏi anh! Anh muốn em vĩnh viễn thuộc về anh!”

“Ha ha...” Nhìn Tiêu Ngọc vẫn ngủ say, bỗng nhiên Dương Vũ cười một chút, nhẹ nhàng vén vài sợi tóc lòa xòa trên mặt Tiêu Ngọc, “Em vẫn đẹp như vậy, vẫn quyến rũ anh.” Nói xong, Dương Vũ cúi đầu, hôn nhẹ nhàng vào trán Tiêu Ngọc.

“Em hôm nay mệt mỏi rồi, hảo hảo ngủ đi.” Đắp chăn cho Tiêu Dao, Dương Vũ liền rời khỏi giường. Nhưng Dương Vũ không biết ngay lúc đó, khoảnh khắc hắn xoay người, Tiêu Ngọc vốn đang ngủ lơ mơ lại khẽ động.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 123: Kiếp Trước? (Thượng)

Mở cửa sổ ra, Dương Vũ cứ như vậy ngồi bên cạnh nhìn đèn ánh đèn trong thành phố từ từ sáng lên. Trời đã bắt đầu tối.

Dương Vũ ngồi lẳng lặng, hai mắt nhìn xa xăm. Những lời vừa rồi Dương Vũ nói trong lúc Tiêu Ngọc đang ngủ là những lời trong lòng Dương Vũ đã cảm lặn từ lâu.

Nếu như không sống lại những lời nói đó Dương Vũ sẽ giấu trong lòng vĩnh viễn. Cũng may, hắn đã sống lại hơn nữa còn may mắn tìm được Tiêu Ngọc.

Mặc dù Tiêu Ngọc còn ngủ, không nghe được những lời của Dương Vũ (dĩ nhiên Dương Vũ cho là như vậy) nhưng dù sao Dương Vũ cuối cùng cũng có thể nói lên những lời chôn giấu trong lòng đã lâu, cuối cùng cũng nói ra hết. Trong khoảng thời gian ngắn, Dương Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhìn ra ngoài

cửa sổ trầm tư.

Phía sau giường có tiếng Tiêu Ngọc trở mình. Dương Vũ quay đầu lại nhìn, chặn trên người Tiêu Ngọc đã tuột xuống. Dương Vũ lắc đầu cười nhẹ nhàng một tiếng. Rón rén đi tới, kéo chăn đắp cho Tiêu Ngọc lần nữa rồi đưa tay vén mấy sợi tóc phủ trên mặt Tiêu Ngọc qua một bên, Dương Vũ lần nữa nhìn gương mặt Tiêu Ngọc ngây ngốc.

“Anh hi vọng ngày nào cũng nhìn thấy em ngủ.” Dương Vũ lẩm bẩm.

Lông mi khẽ động, Tiêu Ngọc từ từ mở mắt. Nàng đưa tay vén chiếc chăn trên người ra. “Nóng quá.”

“Anh nhìn em làm cái gì?” Tiêu Ngọc có chút ngượng ngùng nhìn Dương Vũ hỏi.

“Ah...! không có gì.” Dương Vũ khẽ mỉm cười.

“Em tỉnh rồi sao?”

“Uhm! Nóng quá, anh đắp chăn cho em à?”

“Đúng vậy, anh sợ em cảm lạnh, nên đắp chăn giúp em.” Dương Vũ ngồi xuống bên giường, nhìn Tiêu Ngọc nói.

“Đúng rồi, em đói bụng không? Anh mua thức ăn mà em thích này, nhưng không biết có nguội chưa.” Dương Vũ đứng lên, đi tới nơi để thức ăn.

“Vẫn còn nóng, em hãy ăn đi. Nếu không chút nó lạnh ăn không ngon.” Dương Vũ cầm lấy thức ăn nhìn Tiêu Ngọc nói.

Lúc này, Tiêu Ngọc có vẻ như sắp khóc?

“Em làm sao vậy?” Dương Vũ cuống quýt bỏ thức ăn xuống, tiến về phía Tiêu Ngọc, quan tâm hỏi.

“Tại sao anh đối tốt với em như vậy?” Tiêu Ngọc chột ồm cầm lấy hân rồi bật khóc.

“Em làm sao vậy? Đừng khóc nữa.” Nghe Tiêu Ngọc khóc, trong lòng Dương Vũ bối rối, tay chân luống cuống an ủi Tiêu Ngọc. Dương Vũ sợ nhất là gặp con gái khóc.

Lúc này, trong lòng Dương Vũ cảm thấy hơi khó hiểu, Tiêu Ngọc khóc không hẳn vì cảm động. Bởi vì hân hiểu rõ Tiêu Ngọc, mặc dù Tiêu Ngọc sẽ cảm động nhưng tuyệt đối không phải dưới bộ dáng này. Nhất định là có chuyện gì đó rồi.

“Đừng khóc, khóc nữa sẽ biến thành mèo Tiểu Hoa, sẽ không đẹp đâu.” Dương Vũ lau nước mắt trên mặt Tiêu Ngọc, ôm nàng và hỏi: “Sao? Có chuyện gì rồi?”

“Không có chuyện gì cả” Tiêu Ngọc nhẹ nhàng đẩy Dương Vũ ra.

“Thật không có chuyện gì sao?” Nhìn hai mắt ửng đỏ của Tiêu Ngọc, Dương Vũ nghi ngờ hỏi.

“Thật không có chuyện gì, anh thật nhiều chuyện.” Tiêu ngọc cười miễn cưỡng. Dương Vũ liếc một cái, sau đó nói. “Không có chuyện gì thì tốt, nhân lúc thức ăn còn nóng, em ăn đi, em không ăn gì cả ngày rồi. Ha ha” Dương Vũ xoay người lấy thức ăn, cười nói.

“Đề trên bàn đi.” Vừa nói Tiêu Ngọc xuống giường đi vào nhà tắm.

Dương Vũ đặt thức ăn xuống bàn, nhìn Tiêu Ngọc biến mất trong nhà tắm, trong lòng cảm thấy nghi ngờ.

“Con gái thật là kỳ lạ, hồi này mới khóc đó, giờ lại cười rồi. Không hiểu gì cả.” Vừa nói, Dương Vũ vừa lắc đầu.

Nhìn gương mặt đỏ ửng của mình trong gương, đột nhiên nụ cười của Tiêu Ngọc biến mất.

“Dương Vũ, những gì anh vừa nói có thật không?” Tiêu Ngọc tự hỏi mình trong gương.

Thật ra thì, Dương Vũ thổ lộ tâm tình của mình đã bị Tiêu Ngọc nghe thấy rõ ràng từng chữ. Lúc Dương Vũ mở cửa bước vào, Tiêu Ngọc cũng đã tỉnh lại. Những gì Dương Vũ nói lúc này khi cho rằng cô ngủ say, Tiêu Dao đã nghe rất rõ ràng.

Lúc ấy, Tiêu Ngọc thiếu chút nữa nhịn không được muốn tỉnh lại. Những lời nói si tình của Dương Vũ làm Tiêu Ngọc rất cảm động! Nhưng cô cũng không dám tin người chính miệng Dương Vũ gọi là “em” kia chính là mình.

Tiêu Ngọc biết lúc Dương Vũ nói ra những lời đó hẳn rất thống khổ, thậm chí Tiêu Ngọc còn nghe Dương Vũ như muốn khóc.

Mặc dù, chỉ nghe câu chuyện một cách đại khái, đứt quãng. Dương Vũ nói cô sẽ rời hân mà đi.

“Dương Vũ thật là người tốt, ‘người đó’ của anh ta sao lại bỏ đi?” Không nghĩ tới anh chàng này lại yếu ớt như vậy.”

“Nhưng sao anh ta lại nói với mình? Anh ấy xem mình là cô gái đó sao? Không thể nào. Anh ấy còn nói từ xa tới đây thăm mình. Đây không phải là cô gái thanh mai trúc mã tên là Tiêu Ngọc kia sao?”

“Không đúng” Chân mày Tiêu Ngọc chột nhứ lại. “Tiêu Ngọc, mình cũng tên Tiêu Ngọc.” Nghĩ tới những gì Dương Vũ nói lúc trước, trong lòng Tiêu Ngọc run lên!

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 124: Kiếp Trước? (Hạ)

Lần đầu tiên tại gặp nhau mình mặc áo màu vàng nhạt? Rõ ràng lần đầu tiên mình gặp anh ta, mình đang mặc đồng phục học sinh. Còn nói trước đây thật lâu...

Tiêu Ngọc càng nghĩ càng sợ. Cô biết, Dương Vũ không phải nói chuyện xura. Bởi vì nếu là chuyện xura...chân tình Dương Vũ sẽ không lộ ra, giống như đang nói thật.

Mà lúc ấy, giọng Dương Vũ không phải là giả vờ, giọng nói đầy tình cảm và chân thành, nếu một người chưa chân chính trải qua rất khó diễn được như thế. Cho dù, có diễn kịch thì cũng không thể diễn được như vậy, bởi vì hần không chân chính trải qua.

Nếu như Dương Vũ nói thật, thì đây là sự thật quá mức đáng sợ.

Nếu như Dương Vũ nói sự thật, như vậy anh ta biết mình từ rất sớm, sớm là khi nào? Kiếp trước!?

Kiếp trước! Chẳng lẽ thật sự có chuyện như vậy? Tiêu Dao có một chút kinh hãi. Nếu như, không phải Dương Vũ cố ý lừa gạt mình, nếu như Dương Vũ nói là sự thật, vậy thì thật sự có kiếp trước.

Nhưng nếu như Dương Vũ nói thật, thì sự thật này quá mức đáng sợ.

Nếu như Dương Vũ nói sự thật, như vậy anh ta biết mình từ rất sớm, sớm là khi nào? Kiếp trước sao?

Kiếp trước? Chẳng lẽ lại có chuyện này. Tiêu Ngọc có chút không tin. Nhưng nếu Dương Vũ là giả dối cố ý lừa gạt mình, Tiêu Dao không tin Dương Vũ là người như vậy, nếu vậy Dương Vũ thật đáng sợ.

Nhìn mình trong gương, Tiêu Ngọc lắc đầu, cố gắng mỉm cười. Tạm thời không nói về chuyện Dương Vũ nói là thật hay giả. Cô vẫn có chút tin vào lời nói của Dương Vũ. Tiêu Ngọc vô cùng cảm động sự si tình của Dương Vũ.

Nếu như, người đó là mình thì thật là tốt. Tiêu Ngọc bỗng nhiên nghĩ như vậy.

“Mình suy nghĩ gì thế!” Tiêu Ngọc lắc đầu, cười một chút, sau đó đi ra khỏi nhà tắm.

“Đi ra rồi hả? Nhân lúc thức ăn còn nóng em ăn nhanh đi.” Nghe tiếng mở cửa, Dương Vũ quay đầu lại nói. “Nga, nha.” Đứng sau lưng Dương Vũ, nhìn hần trên giường, Tiêu ngọc làm sao cũng không cách nào thấy hần cùng với người nói với mình những lời bi thương khi nãy có chút liên hệ.

Bề ngoài có vẻ kiên cường nhưng bên trong lại dễ dàng tổn thương. Trong lòng Tiêu Ngọc bỗng nhiên hiện ra nhưng lời này.

“Anh không sao chứ?” Tiêu Ngọc đột nhiên hỏi.

“Anh có chuyện gì?” Dương Vũ kinh ngạc, quay đầu hỏi Tiêu Ngọc.

“Không có chuyện gì, em hỏi lúc chiều anh đánh nhau với bọn cướp không bị gì chứ.” Tiêu Ngọc nuốt chút nữa đã nói lỡ miệng, cuối cùng sức nhớ lại chuyện lúc chiều, vội vàng nói.

“Không có chuyện gì. Anh làm sao có chuyện gì được. Em có muốn nhìn một chút xem anh có chuyện gì không?” Dương Vũ cười gian tà nói.

“Những thứ này em thích ăn, làm sao anh biết em thích ăn cái gì mà mua?” Mở thức ăn Dương Vũ mua về, Tiêu Ngọc ngạc nhiên nói.

“Anh dĩ nhiên... không biết.” Suýt chút nữa Dương Vũ nói ra dĩ nhiên biết, may là phản ứng nhanh. “Anh không biết, những thứ đó do anh thích ăn, anh đoán em cũng thích, nên anh mới mua.” Dương Vũ há miệng nói dối ngay cả mặt cũng không đỏ.

“Phải không?” Tiêu Ngọc quay đầu, trên mặt lộ ra nụ cười kỳ lạ, “Vậy chúng ta sở thích thật giống nhau.”

“Đó là dĩ nhiên, ha ha.” Dương Vũ cười một tiếng, “Đúng rồi, lúc xế chiều, làm sao anh giết nhiều người như vậy? Anh giống như một con quỷ giết người.” Tiêu Ngọc nhún mày nói.

“Hừ hừ, đối phó với bọn cướp là phải như vậy! Tình hình lúc đó em cũng biết, nếu anh không giết bọn chúng thì bọn chúng sẽ giết anh.” Bấy giờ Dương Vũ cảm thấy cũng không có gì để nói, những tên kia là căn bã xã hội, chết nhiều thì xã hội đỡ nguy hại một chút.

“Sao em dùng ánh mắt đó để nhìn anh? Có phải thấy anh quá đẹp trai?” Thấy Tiêu Ngọc đang dùng ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ nhìn mình, nên Dương Vũ tự bày ra một bộ dạng ‘tôi rất đẹp trai’ rồi cười gian hời.

“Em đang kỳ quái, dưới bộ dạng bây giờ của anh làm sao có thể giết nhiều tên cướp như vậy? Kỳ lạ.” Tiêu Ngọc vừa ăn vừa nghi ngờ đánh giá Dương Vũ.

“Ha ha, từ nhỏ anh đã luyện võ, đối phó với cướp này hoàn toàn không có vấn đề gì. Ừ, có nhiều đến mấy anh cũng không sợ.” Dương Vũ vẽ mặt tự đại vỗ ngực.

“Anh khoác lác quá”. Tiêu Dao liếc Dương Vũ một cái, mặc dù ngoài mặt như vậy nhưng Tiêu Ngọc tin tưởng Dương Vũ có năng lực đó. Mặc dù không biết Dương Vũ làm cách nào giết người dễ dàng như vậy, nhưng Tiêu Ngọc hiểu một chuyện, chính là Dương Vũ thật phi thường cường đại!

“Anh không phải khoác lác” Dương Vũ ngồi trên giường, vẻ mặt thành thật nói với Tiêu Ngọc: “Huống chi ngay lúc đó em cũng biết, anh tuyệt đối không cho bọn họ làm tổn thương em!” Dương Vũ vẻ kiên quyết. “Những tên cướp kia dám to gan bắt cóc em, bọn chúng chán sống rồi! Hừ, người đẹp của ta mà cũng dám động!”

“Dương Vũ, cảm ơn anh!” Tiêu Ngọc cảm động nhìn Dương Vũ, lúc này nàng lại nhớ Dương Vũ quý xuống vì nàng! Cảnh Dương Vũ quý xuống, đã khắc sâu trong đầu Tiêu Ngọc, cho dù muốn quên cũng không thể quên được. Mà căn bản là Tiêu Ngọc không muốn quên.

“Ha ha.” Dương Vũ sờ sờ chóp mũi, ngây ngô cười một tiếng.

“Đúng rồi, anh vừa mới nói cái gì?” Tiêu Ngọc bỗng nhiên tiến tới trước Dương Vũ.

“Không nói gì?” Dương Vũ không giải thích được nhìn Tiêu Ngọc. “Hừ hừ, anh vừa nói cái mà người đẹp của ta mà cũng dám động? em trở thành người đẹp của anh từ khi nào?” Tiêu Ngọc tàn bạo nhìn chằm chằm Dương Vũ.

“He he... Dù sao là chuyện sớm hay muộn. Ai nha, đau, buong tay.” Chưa nói hết lời, Dương Vũ đã thét lên đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 125: Liếc Mắt Đưa Tình

Anh còn nói lung tung.” Tiêu Ngọc dùng sức véo hông Dương Vũ, hung tợn nói.

“Anh đâu có nói lung tung, đại tiểu thư, đại mĩ nữ, em mau buông tay ra, em nhéo anh đau quá.” Dương Vũ mặt như khóc tang, cầu khẩn nhìn Tiêu Ngọc.

“Hừ hừ...” Tiêu Ngọc đắc ý hừ lạnh vài tiếng, lại hung hăng véo một cái nữa mới buông tay. “Nhớ kỹ, về sau đừng có nói lung tung, anh còn nói như vậy là tự mình chuốc lấy cái khổ.” Tiêu Ngọc vẻ mặt đắc ý.

Trên thực tế, đối với Dương Vũ ‘nói lung tung’ Tiêu Dao không hề có phản cảm, thậm chí trong lòng còn có một cảm giác ngọt ngào. Nhưng Tiêu Ngọc không thừa nhận chính mình có cái loại cảm giác kỳ lạ này. Đây là một cảm giác kỳ lạ, đến Tiêu Dao cũng không biết làm sao.

“Dù sao chỉ là sớm hay muộn, bây giờ nói cũng đâu có sao.” Đợi đến lúc Tiêu Ngọc buông tay ra, Dương Vũ hít một hơi khí lạnh xoa nơi hông bị véo, nói thầm

“Anh lại nói lung tung phải không?” Ánh mắt Tiêu Ngọc không chút hảo ý nhìn Dương Vũ đánh giá. Dương Vũ thấy thế vội vàng phủ nhận nói: “Không phải, anh đâu nói gì”

“Đúng rồi, anh mua cho em hai bộ quần áo với nội y, nhưng anh không biết có vừa với người em không, em ăn xong, thì đi thử đi.”

Nghe Dương Vũ nói, mặt Tiêu Ngọc không khỏi đỏ lên. Nghĩ đến chuyện mình mặc nội y mà Dương Vũ đi mua về, Tiêu Ngọc càng cảm thấy xấu hổ. Nội y lại chính là phần quan trọng bên cạnh quần áo, có thể nói, nội y con gái có rất nhiều bí mật. Hơn nữa, trước kia Tiêu Ngọc mua nội y đều đi cùng với bạn, mà hiện tại là Dương Vũ thay cô mua nội y. Điều này thật sự làm cho nàng cảm thấy xấu hổ thẹn thùng. Nhưng nàng nghĩ chuyện đến chuyện gì đó nhìn không được lại nở nụ cười.

“Em cười cái gì?” Nhìn Tiêu Ngọc cười Dương Vũ lấy làm lạ hỏi.

“Không có gì.” Liếc mắt nhìn Dương Vũ một cái, Tiêu Ngọc cố nén cười nhưng không có cách nào, càng nghĩ càng buồn cười. “Em nghĩ lúc anh mua nội y...” Nói xong, sắc mặt Tiêu Dao nhất thời đỏ lên vì xấu hổ.

Dương Vũ cực kỳ xấu hổ, hần rớt cuống cũng biết vì sao Tiêu Ngọc lại cười. “Em còn cười anh, em có biết anh xấu hổ thế nào không?” Nghĩ đến lúc mua nội y trong cửa hàng, mặt Dương Vũ nóng như lửa đốt.

“Hừ hừ... Nếu không phải là vì em anh không đi mua đâu, một đại nam nhân mà đi mua nội y cho con gái, hơn nữa anh cái gì cũng không biết, khi đó xấu hổ muốn chết.” Dương Vũ trợn trắng con mắt tức giận liếc nhìn Tiêu Ngọc nói.

“Cám ơn anh.” Tiêu Ngọc cố nén cười nói lời cảm ơn với Dương Vũ. “Không cần, hy vọng sẽ không có lần sau, nếu có lặp lại một lần nữa, có đánh chết anh cũng không đi, mặc kệ em có quần áo để mặc hay không.” Dương Vũ vẫn tức giận như trước.

“Biết rồi, làm gì lại có lần sau?” Tiêu Ngọc vội vàng liếc mắt nhìn Dương Vũ một cái, tức giận nói. “Bất quá, em vẫn thấy tức cười, tiếc là không nhìn thấy bộ dạng của anh lúc đó, chắc nhìn anh rất buồn cười?” Tiêu Ngọc trong đầu lại hiện ra bộ dạng xấu hổ của Dương Vũ lúc đó.

“Em còn nói.” Dương Vũ tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Dao liếc mắt một cái, “Mau ăn đi, anh đi tắm rửa.” Dương Vũ trong lòng xấu hổ, vội lấy cớ đi tắm để tránh.

Sau khi tắm xong đi ra, Tiêu Ngọc đã ngồi trên giường xem TV. Nhìn thấy Dương Vũ đi ra, Tiêu Ngọc quay đầu nhìn. “Anh tắm kiểu gì mà lâu hơn cả con gái? Mặc cái áo thui này của anh khó chịu muốn chết.”

Nghe giọng nói oán giận của Tiêu Ngọc, Dương Vũ vội nhìn qua. Tiêu Ngọc đang mặc cái áo của mình nhưng vì dáng người nàng là nguyên nhân nên nhìn nàng cứ như đang mặc váy.

“Khùng khục!” trong cổ họng Dương Vũ phát ra một âm thanh kỳ lạ, ánh mắt Dương Vũ nhìn chăm chăm thân thể Tiêu Ngọc, dần dần lộ ra một tia lục quang.

Lúc này, Tiêu Ngọc đang ngồi xếp bằng trên giường. Bởi vì nàng đang ngồi, nên chiếc áo vốn dài bị nàng buộc lại. Càng làm cho dục hóa Dương Vũ bốc cháy, phía dưới nút buộc lộ ra đường cong hoàn mỹ vô cùng hấp dẫn.

Nuốt một ngụm nước bọt, Dương Vũ thúc đẩy lực lượng lưu động trong cơ thể, cố miễn cưỡng đè nén dục hóa thêu đốt, trên mặt lộ vẻ tươi cười nhìn Tiêu Ngọc nói: “Áo của anh thui lắm hả? Vậy em cởi ra đi” Nói xong Dương Vũ đã đi tới.

“Em không mặc chẳng phải tiện nghi cho anh nhìn? Huống hồ bên trong em không mặc gì cả.” Nói tới đây, Tiêu Ngọc bỗng nhiên đỏ mặt, “Sao mình lại nói ra với hần, thật là ngốc đến cực điểm!” Tiêu Ngọc trong lòng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Tốt, không mặc như vậy càng tốt, anh có thể nhìn đã mắt” Dương Vũ nhìn Tiêu Ngọc cười xấu xa.

“Nghĩ hay quá hén!” mặt Tiêu Ngọc đỏ bừng, liếc mắt nhìn Dương Vũ một cái rồi nhảy xuống giường, đi vào phòng tắm.

Nhìn bộ dạng Tiêu Ngọc chật vật, nụ cười trên mặt Dương Vũ càng thêm nồng đậm

Hồi lâu sau, Tiêu Ngọc cuối cùng cũng thay xong quần áo đi ra.

“Chắc chắn, quần áo mặc rất vừa vặn, nhìn em rất đẹp, ừ, ánh mắt anh không sai chút nào?” Dương Vũ nhìn Tiêu Ngọc từ trên xuống dưới. Không thể không nói Dương Vũ mua quần áo rất đẹp, Tiêu Ngọc mặc rất phù hợp.

“Ừ, rất vừa và đẹp.” Tiêu Ngọc vẻ mặt thoải mái nhìn Dương Vũ “Cám ơn anh.”

“Ha ha, không cần khách khí, không biết bên trong có phù hợp không?” Dương Vũ lại cười nói

“Chết đi, anh là đồ háo sắc.” Tiêu Ngọc vội vàng trừng mắt nhìn Dương Vũ một cái, tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 127: Hỏa Phượng Hoàng

Sau khi dừng xe trước sở cảnh sát, Dương Vũ liền đi vào trong. Giờ này mọi người ở sở cảnh sát đã tan việc. Trừ những người còn đang có trách nhiệm trên mình ở sở cảnh sát không còn ai khác. Cả sở cảnh sát rất yên tĩnh, thanh vắng.

Bóng đèn bao trùm cả cục cảnh sát tựa hồ như bên trong không có người ở. "Tìm Trần Lập trước rồi hẵng hay." Dương Vũ tiếp tục bước vào bên trong sở cảnh sát.

Vừa lúc Dương Vũ muốn đi vào trong thì ánh đèn của chiếc xe đậu trước sở cảnh sát bỗng nhiên sáng lên. Ánh sáng mãnh liệt chói lọi làm mắt Dương Vũ nhú lại.

"Cậu Dương, tôi ở đây." Cùng lúc với ánh đèn xe chiếu sáng, giọng của Trần Lập cũng từ trên xe vang lên.

"Chuyện gì? Sao lại thần bí như vậy?" Dương Vũ bước tới, mở cửa xe ngồi vào vị trí lái phụ rồi nhìn Trần Lập đang hút thuốc hỏi.

Bây giờ hai người bọn họ tương đối khá thân, nên lúc nói chuyện cũng tùy tiện như bạn bè.

"Đ dẫn cậu đi gặp một người." Trần Lập rít một hơi cuối cùng, nói với Dương Vũ đồng thời khởi động xe. "Đối với nàng, cậu nhất định sẽ có hứng thú." Nụ cười của Trần Lập có chút bí ẩn.

"Người nào? Làm sao anh biết em có hứng thú với nàng?" Nhìn về mặt thần bí của Trần Lập, Dương Vũ càng thêm hiếu kỳ. "Ha ha, chờ một chút cậu sẽ biết."

Lúc này vì trời đã tối, hai bên đường không có nhiều người như ban ngày. Tuy vậy, cũng không ít người. Các cửa hàng buôn bán khách đông đảo náo nhiệt, nếu cửa hàng nào sinh ý tốt một chút thậm chí khách không còn chỗ ngồi.

"Đêm nay tôi mời cậu ăn tối." Trần Lập chở Dương Vũ một hồi thì đến một quán ăn và chọn một chỗ trống rồi ngồi xuống.

"Thích gì thì cứ chọn đi." Trần Lập đưa thực đơn cho Dương Vũ. Dương Vũ nghi ngờ nhìn Trần Lập, tùy tiện chọn một vài món thức ăn, rồi hỏi: "Tôi nay không phải anh đơn giản chỉ mời em ăn khuya chứ? Còn 'nàng' kia là ai?"

"Ha ha, đừng có nóng. Chúng ta hãy ăn tối trước đã." Mặc kệ Dương Vũ sốt ruột hiếu kỳ, Trần Lập vẫn giữ thái độ bình tĩnh. Dương Vũ chỉ còn cách nghe theo Trần Lập. Mặc dù hần rất hiếu kỳ, nhưng hần không thể uy hiếp bắt ép Trần Lập nói về 'nàng' kia.

"Tên khốn kiếp này chắc chán sống rồi!" Trong khung cảnh đang ồn ào thì có một giọng nữ thánh thót vang lên. Dĩ nhiên, Dương Vũ cũng nghe được những lời đó khá rõ ràng.

"Rầm!" Một tiếng động thật lớn và tiếp sau đó là một giọng nam tràn đầy tức giận vang lên: "Hỏa Phượng Hoàng, cô đừng có rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt. Hôm nay cho dù cô có chịu hay không chịu cũng vậy thôi."

"Tên khốn kiếp, làm như nhỏ này dễ bị bắt nạt lắm hả?" Giọng nữ thánh thót lúc này cũng không kém phần tức giận.

Nghe được hai âm thanh đang cãi vã, Dương Vũ liền quay đầu nhìn theo hướng âm thanh vọng lại. Khi hần nhìn thấy hai người đang cãi vã, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hai nhóm người đối lập, đúng là hai nhóm người đối lập. Hai người đang cãi vã cũng đang ở chung một bàn ăn, khác biệt là họ đang căm tức nhìn đối phương.

Một người thanh niên trên mặt có một vết sẹo dài, trên cánh tay hần còn có hình xăm nhưng Dương Vũ xem không rõ.

Nhưng người thanh niên không phải là nguyên nhân làm cho Dương Vũ kinh ngạc. Người làm cho Dương Vũ kinh ngạc chính là cô gái đối diện với hần, trong tay cô nàng đang cầm một thanh mã tấu (Nguyên văn là Tây Qua đao - đao bó dưa hấu). Trên người mặc một bộ đồ màu đỏ bó sát thân, để lộ ra vóc người bốc lửa, nhưng động tác của cô nàng lại càng bốc lửa hơn.

Cô gái này đại khái chừng mười tám tuổi. Không chỉ có vóc người bốc lửa, mà lại còn xinh đẹp khiến người khác phải động lòng. Dương Vũ cũng phải liếc nhìn.

Cô gái này mặc chiếc váy ngắn, để lộ ra đôi chân thon dài. Cho dù là đang ngắm nhìn ở từ một khoảng cách xa, Dương Vũ cũng phải tán thưởng khen ngợi.

Lúc này, cô gái đang đứng gần chiếc bàn, chân phải nhấc cao đập lên một chiếc ghế. Tay phải nàng đang nắm thanh mã tấu, không ngừng gõ nhẹ trên mặt bàn, ánh mắt tràn đầy giận dữ nhìn người thanh niên mặt sẹo đang ngồi đối diện.

Cô gái này có vóc người bốc lửa, lại xinh đẹp đến mê người nhưng động tác lại thô bạo, hoàn toàn không hợp với bộ dạng xinh đẹp của nàng. Đây chính là điểm làm cho Dương Vũ cảm thấy kinh ngạc.

“Người con gái đó tên là Hòa Phụng Hoàng, còn người đối diện là Đào Ba Lý. Họ là người của hai nhóm xã hội đen trong thị trấn, tới đây để đàm phán.” Nhìn về mặt kinh ngạc của Dương Vũ, Trần Lập ngồi một bên, thản nhiên nói.

Nghe Trần Lập nói, Dương vũ càng thêm kinh ngạc. “Làm sao mà anh biết rõ như vậy? Cô nàng Hòa Phụng Hoàng kia là người của xã hội đen?” Dương Vũ cảm thấy kỳ quái, sao lại phải một cô gái đàm phán cùng người khác?

“Chuyện này có tài liệu. Cô gái này con gái duy nhất của bang chủ đệ nhất bang “Tân Bang” ở Tân trấn. Là Tân bang đại tiểu thư. Từ mấy năm trước, cô nàng đã bắt đầu giúp cha xử lý chuyện trong bang hội rồi. Nghe nói hôm nay chính là tới đây gặp mặt Đào Ba Lý, người giúp Giang Đông bang đàm phán.”

“Người anh nói chính là cô ta, Hòa Phụng Hoàng.” Trần Lập nhìn hai người ngồi cách đó không xa, thản nhiên nói với Dương Vũ.

“Cô ta?” Dương Vũ có chút kinh ngạc. “Cô ta có chỗ nào đáng để cho em thấy hứng thú?”

“Ha ha, rất nhiều. Vóc người bốc lửa, sắc đẹp, và còn có thân phận của cô nàng.” Trần Lập cười nói.

“Không có hứng thú. Mặc dù cô gái này rất đẹp nhưng em không phải thấy một người là yêu một người.” Dương Vũ vừa nói chuyện, ánh mắt vừa theo dõi hai nhóm người bang hội ở bên trong.

Lúc này, bầu không khí giữa hai bên rất căng thẳng. Cả hai bên thậm chí đã lấy ra vũ khí của mình, đằng đằng sát khí chuẩn bị đánh nhau.

Nhìn thấy tình huống ở bên trong, các thực khách lập tức nhận ra ở đây sẽ sinh ra chuyện tranh chấp. Cho nên, cả đám vội vàng tính tiền rồi rời khỏi, tránh bị vạ lây.

"Tốt lắm, em không thèm nghe anh nói nữa, em phải về nhà." Nhìn thời gian thoáng qua đi, đã hơn tám giờ tối. Vì thế Tiêu Ngọc đưa đề nghị.

"Sao trở về sớm vậy? Nhìn Tiêu Ngọc, Dương Vũ có chút luyến tiếc.

"Làm sao vậy? Không muốn em về sao?" Tiêu Ngọc cười, sau đó nói.

"Đúng vậy." Dương vũ thật sự có cho chút lưu luyến, hôm nay mặc dù bọn cướp làm cho hai người có chút kinh động, nhưng điều này cũng tạo cơ hội cho hai người bọn họ ở chung một chỗ. Dương vũ thật sự rất muốn cùng Tiêu Ngọc ở lâu thêm chút.

Nghe Dương vũ trả lời, Tiêu Ngọc sùng sốt, nàng không ngờ Dương vũ thật sự lưu luyến nàng! Nhưng Tiêu Ngọc lắc đầu cười, "Trời đã tối rồi, em thật sự phải đi về."

"Vậy được rồi, anh đưa em về." Dương Vũ buồn bực nói. Kỳ thật, Dương Vũ cũng không phải có ý đồ đen tối gì. Hắn thuần khiết chỉ hy vọng có thể cùng Tiêu Ngọc có thời gian bên nhau lâu hơn mà thôi.

"Như thế nào? Mất hứng hả?" Trong xe taxi, Tiêu Ngọc nhìn Dương Vũ im lặng bên cạnh cười nói. Nghe Tiêu Ngọc nói, Dương vũ quay đầu nhìn Tiêu Ngọc liếc mắt một cái, cũng không nói lời nào. Kỳ thật, Dương Vũ cũng không phải tức giận, chỉ là trong lòng có chút buồn bực thôi.

“Anh sao lại vì chuyện nhỏ như vậy cũng giận?” Tiêu Ngọc miệng lầu bầu nói.

"Anh không có tức giận, anh chỉ là có chút buồn bực thôi."

"Anh rốt cục cũng nói chuyện? Em tưởng anh sẽ không nói nữa chứ." Nhìn Dương Vũ rốt cục mở miệng Tiêu Ngọc cao hứng nói.

Đào cặp mắt trắng dã, Dương Vũ tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Ngọc liếc mắt một cái, "Đúng rồi, cặp của em còn trong lớp học? Em bây giờ không có chìa khóa sao trở về?" Dương vũ bỗng nhiên nghĩ đến, hiện tại, Tiêu Ngọc trên người ngoại trừ cái điện thoại di động còn lại mọi thứ trên người nàng đều là do hắn mới mua.

"Yên tâm đi, mẹ em có ở nhà. Mẹ em sẽ đón em dưới lầu. Hi hi..." Tiêu Ngọc nhìn Dương Vũ cười."Nha." Dương vũ gật gật đầu, không thèm nhắc lại.

Nhìn Tiêu Ngọc thân ảnh biến mất trong tầm mắt, Dương Vũ mới lên xe quay đầu trở về khách sạn. Ở trên đường, chuông điện thoại di động Dương Vũ vang lên. nguyên lai lại là Tiêu Ngọc nhắn tin tới.

"Đại phu nhân, em đã ở trong nhà. Hôm nay cảm ơn anh." Nhìn tin nhắn Tiêu Ngọc, Dương Vũ cười cười, "Không cần khách khí. Hôm nay em hẳn là mệt mỏi rồi, đêm nay ngủ sớm một chút."

"Biết rồi, đừng cả ngày lè mề, bắt quá đối với biểu hiện của anh hôm nay em rất hài lòng, anh rất cẩn thận, em có chút cảm động rồi." Tiêu Ngọc nói chính là chuyện Dương Vũ giúp nàng mua quần áo.

"Không cần cảm động, như vậy em sẽ yêu anh đó. Ha ha" Dương Vũ nhắn trả lời."Anh thiệt hư, được rồi không thèm nói với anh nữa, cẩn thận nha. Hi

hì."

Nằm ở trên giường, Dương Vũ không khỏi nghĩ tới chuyện hôm nay.

"Mình nên quyết định thế nào?" Hiện tại mình đã là thành viên của cục an ninh quốc gia. Nhưng hần vẫn luôn khát khao được gia nhập Long Tổ.

Dù sao, Long Tổ và cục an ninh cũng khác nhau. Nói đến cùng, cục quốc gia chỉ là một tổ chức tình báo mà thôi. Tuy có tổ hành động đặc biệt, nhưng tổ hành động đặc biệt này không thể so sánh cùng Long Tổ được.

Lúc trước, Tôn Dương cũng từng nói qua với Dương Vũ, người trong tổ hành động đặc biệt có cao thủ. Nhưng cũng không phải là tuyệt đỉnh cao thủ! Bởi vì, cao thủ cường đại đều gia nhập Long Tổ.

Vì sao cao thủ cường đại đều gia nhập Long Tổ chứ? Tôn Dương có giải thích. Bọn họ cũng không phải vì Long Tổ có đãi ngộ tốt hơn mà vì ở Long Tổ càng có thêm kích thích, càng có thêm cuộc sống tự do!

Đúng vậy, ở Long Tổ sẽ có một vài cao thủ cường đại đồng hành. Càng có thêm đối thủ cường đại càng có nhiều chuyện kích thích chờ bọn họ. Người có lực lượng cường đại theo đuổi không phải là tiền tài, bọn họ cần chính là đề thăng lực lượng của chính mình, tràn ngập kích thích cuộc sống!

"Nhưng nếu mình rời khỏi cục an ninh quốc gia, gia nhập Long Tổ sẽ giống như qua cầu rút ván. Mình có thể như hôm nay đều là nhờ Tôn Dương hỗ trợ. Nhưng hiện tại mình chưa làm được một nhiệm vụ gì lại bỏ chạy đến Long Tổ?"

Dương vũ trong lòng do dự bất định. Kỳ thật, trong lòng hần đã quyết định muốn gia nhập Long Tổ. Nhưng vì ân tình mới chần chờ bất quyết.

"Ngày mai thương lượng cùng với anh Tôn xem sao." Dương Vũ do dự mãi, cuối cùng quyết định thương lượng cùng với Tôn Dương rồi mới có quyết định cuối cùng.

"Reng reng... reng..." Chuông điện thoại vang lên.

"Uy, Trần đội trưởng, có chuyện gì?" Điện thoại bên kia truyền đến một trận tiếng cười, "Dương Vũ, đã trễ thế này anh không có quấy rầy em chứ?"

"Ha hả, đương nhiên là không, bây giờ còn rất sớm, không biết Trần đội trưởng tìm em có chuyện gì?" Tuy điện thoại bên kia Trần Lập cười rất thoải mái, nhưng trực giác Dương Vũ cho rằng, Trần Lập nhất định là có chuyện gì mới tìm mình.

"Ha hả, không có việc gì không thể điện thoại cho em sao?" Trần Lập cười nói.

"Đương nhiên không phải."

"Dương Vũ, đêm nay thật đúng là có chuyện tìm em thương lượng một chút, không biết em có hứng thú hay không?"

"Chuyện gì?" Dương vũ kỳ quái hỏi. Nghe giọng nói Trần lập, tựa hồ không phải tìm mình tới hỗ trợ.

"Nếu em có hứng thú có thể bỏ chút thời gian tới cục cảnh sát một chút, trong điện thoại nói không tiện."

"Chuyện gì thần bí như vậy?" Dương vũ không khỏi cảm thấy kỳ quái, nhưng như vậy lại càng khơi dậy lòng hiếu kỳ của hần thêm. "Được, em tới ngay." Sau khi cúp điện thoại, Dương Vũ liền rời khách sạn, đón xe tới cục cảnh sát.

Ân, viết đến đây, chương sau sẽ xuất hiện một nhân vật rất trọng yếu. Mọi người có thể đoán một lần, chương sau xuất trường là ai. Ha hả.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 128: Tao Chém Mày!

Không bao lâu quán ăn náo nhiệt không còn chỗ ngồi bỗng trở nên vắng tanh. Thậm chí chủ quán cùng bồi bàn cũng không biết đã trốn ở chỗ nào trong quán.

Bây giờ ở đây chỉ còn Dương Vũ với Trần Lập và bọn người hai phe Hỏa Phượng Hoàng và Đào Ba Lý. Trừ bọn họ ra còn có một người thanh niên đang ngồi ăn.

Diện mạo người thanh niên này rất bình thường đến nỗi nếu chỉ gặp một lần thì lần sau sẽ không thể nhận ra.

Sự vắng lặng của quán ăn, thậm chí việc xã hội đen ở bên trong sắp sửa dùng binh khí đánh nhau cũng không có ảnh hưởng hấn chút nào, tựa hồ trong đầu hấn chỉ nghĩ tới ăn uống.

Có thể đối với người khác gã thanh niên này rất bình thường, bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Nhưng Dương Vũ biết, gã thanh niên này tuyệt đối không phải là người bình thường.

Chỉ việc sắc mặt gã bình tĩnh như vậy cũng có thể thấy được hấn căn bản không sợ việc bên trong sắp sửa có chém giết. Theo lẽ thì một người bình thường đã sớm tính tiền chạy lấy người. Trong khi đó hấn vẫn bình tĩnh ngồi ăn.

Nhưng thứ để Dương Vũ xác định hấn không phải người bình thường chính là khí tức nhẹ nhàng như ẩn như hiện trên người hấn. Dương Vũ rất là quen thuộc với loại khí tức này. Vì trên người hấn cũng có loại khí tức này, thậm chí so với gã thanh niên kia, khí tức của hấn còn mạnh hơn nhiều.

Đúng vậy. Loại khí tức này chính là khí tức đặc biệt của dị năng giả và chỉ có dị năng giả mới cảm ứng được khí tức dị năng giả.

Dương Vũ đánh giá người thanh niên một lúc rồi đưa mắt nhìn vào bên trong quán. Bởi vì những chuyện này không có liên quan đến mình nên Dương Vũ bây giờ chỉ ngồi một chỗ chờ xem cuộc vui.

“Anh là một người cảnh sát, tại sao anh không đi ngăn cản?” Dương Vũ quay lại nhìn Trần Lập đang ngồi ăn uống bên cạnh.

“Tại sao phải ngăn cản bọn họ? không có việc gì làm sao?” Trần Lập vừa ăn vừa hỏi ngược lại Dương Vũ.

“Anh là cảnh sát. Không phải anh có trách nhiệm phải duy trì trị an gì đó sao?” Trên mặt Dương Vũ lộ ra vẻ bức mình.

“Ngăn được hôm nay không ngăn được ngày mai. Hơn nữa tôi còn mong tất cả bọn họ đều chết hết.” Trần Lập nhìn đám người bên trong rồi nói. Người của xã hội đen, bất luận ở đâu đều làm người khác đau đầu. Huống hồ muốn ngăn cản chuyện như hiện tại chỉ có cách là đem bọn xã hội đen diệt sạch. Nhưng xã hội đen sao có thể nói diệt là diệt? Đừng nói là Trần Lập không có thực lực đó. Mà cho dù có, hấn cũng không thể làm chuyện đó.

Những bang phái xã hội đen này không giống như Đại Sa bang buôn người, buôn lậu ma túy, sùng ổng .v.v.. nên mới bị cục an ninh quốc gia tiêu diệt.

Xã hội đen ở đây không giống Đại Sa bang, làm chuyện thương thiên hại lý. Tệ lắm họ chỉ lấy phí bảo kê, tranh giành địa bàn và tất nhiên cũng loại trừ việc buôn bán ma túy. Nhưng bọn họ cũng không giống Đại Sa bang, làm cho người khác phần nợ.

Xã hội đen là một sản phẩm của xã hội tân tiến, không thể loại bỏ hoàn toàn. Hôm nay có một bang phái xã hội đen bị diệt, thì ngày mai sẽ có người lập nên một bang phái thứ hai và sẽ không tránh được việc tranh giành địa bàn. Như vậy, sự tổn hại đã nhiều sẽ càng nhiều hơn.

Tốt hơn hết là duy trì tình hình bây giờ. Mặc dù thỉnh thoảng có tranh chấp, nhưng các bang phái xã hội đen đã ổn định địa bàn thì việc tranh chấp sẽ không lớn và tình hình sẽ dễ kiểm soát hơn.

Chính vì vậy, Trần Lập mới không chủ động đi tiêu diệt bọn họ, mà chỉ mắt nhắm mắt mở, miễn là họ không làm chuyện gì quá lớn, thì cảnh sát mặc kệ.

Cái này gọi là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Lúc này ở bên trong quán, người của hai bên đang trợn mắt nhìn đối phương, đặc biệt là ánh mắt dữ tợn của Hỏa Phượng Hoàng đang nhìn Đào Ba Lý.

“Đào Ba Lý, nghĩ sao lại muốn xâm chiếm địa bàn của tui này? Tao chém mày.” Hỏa Phượng Hoàng giận dữ quát lên một tiếng, tay phải vừa động, mã tấu đã chém xuống đỉnh đầu Đào Ba Lý.

Bị chém đột ngột, Đào Ba Lý giật nảy mình. Kịp thời phản ứng lùi lại phía sau. Nhưng tốc độ của Hỏa Phượng Hoàng nhanh phi thường không đợi cho Đào Ba Lý thối lui thì mã tấu trong tay Hỏa Phượng Hoàng đã nằm ngay trên đầu Đào Ba Lý.

Xem ra đầu Đào Ba Lý sẽ giống như một trái dưa hấu sắp bị bỏ làm đôi, Đào Ba Lý cũng toát mồ hôi lạnh.

“Đình!” Một âm thanh giòn tan vang ra từ trên đỉnh đầu Đào Ba Lý. Theo sau tiếng vang, thanh mã tấu trong tay Hỏa Phượng Hoàng cũng bị hất văng sang một bên.

Trong nháy mắt cây mã tấu dừng lại. Chộp được cơ hội này Đào Ba Lý thụt lui ra khỏi phạm vi tấn công của Hỏa Phượng Hoàng.

“Đek mịa nó! Con quỷ cái này dám chém tao. Anh em đâu, chém tui nó.” Bị kinh sợ, Đào Ba Lý sau khi rút lui liền lập tức giận dữ quát lên một tiếng ra lệnh cho bọn thủ hạ bên cạnh, rồi rút trên người ra một cây mã tấu.

Thật ra thì không đợi cho Đào Ba Lý phân phó, thủ hạ của hấn đã nhắm bọn người Hỏa Phượng Hoàng lao tới. Đồng thời lúc Hỏa Phượng Hoàng công kích, bọn người của Hỏa Phượng Hoàng cũng đã rút mã tấu nhắm hướng người Đào Ba Lý chém tới.

“Thằng khốn kiếp nào dám ám toán bà?” Tê cả tay, nguyên có thể dùng mã tấu chém Đào Ba Lý thành hai, nữa chừng lại bị ngăn lại, trong lòng Hỏa Phượng Hoàng càng thêm giận dữ chửi ầm cả lên.

Dương Vũ nhủ thầm. Với ánh mắt sắc bén của hắn dĩ nhiên đã thấy được vật đã đánh văng cây mã tấu của Hỏa Phượng Hoàng. Một chiếc đĩa gỗ. Mà người đã phóng ra chiếc đĩa gỗ đó chính là gã thanh niên tầm thường này giờ vẫn ngồi ăn uống tại đó.

Trên mặt Dương Vũ lộ ra nụ cười. Giờ thì hắn đã biết thân phận của gã thanh niên kia rồi. “Có trò hay để coi rồi.” Dương Vũ mỉm cười, trong lòng âm thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 129: Đặc Dị Công Năng

“Hỏa Phượng Hoàng có đặc dị công năng.” Trần Lập buông đôi đĩa trên tay xuống, nhìn bộ mặt tức giận của Hỏa Phượng Hoàng rồi bỗng nhiên hạ giọng nói nhỏ với Dương Vũ.

“Đặc dị công năng?” Nghe vậy Dương Vũ sững sốt. Cẩn thận quan sát Hỏa Phượng Hoàng từ xa Dương Vũ loáng thoáng cảm giác được trên người Hỏa Phượng Hoàng có một chút khí tức của dị năng giả.

“Sao anh nói vậy?” Dương Vũ nhìn về phía Trần Lập. “Câu nhìn tiếp sẽ biết. Nghe nói khi Hỏa Phượng Hoàng nổi giận hay khi đánh nhau thì trên người phát ra ngọn lửa. Nhất định là công năng đặc dị rồi.” Trần Lập nhìn vào bên trong, ánh mắt theo dõi Hỏa Phượng Hoàng đang đi đến bên người gã niên vừa mở miệng nói với Dương Vũ.

“Vậy à?” Nghe Trần Lập nói, Dương Vũ liền lập tức có hứng thú với Hỏa Phượng Hoàng. “Từ khí tức trên người nàng xem ra hẳn nàng cũng là dị năng giả. Chỉ là không biết rốt cuộc dị năng của nàng đã thức tỉnh được nhiều ít.” Dương Vũ vừa quan sát Hỏa Phượng Hoàng vừa thầm nghĩ trong đầu.

“Là tên chó chết này đã ám toán bà?” Hỏa Phượng Hoàng nổi giận đập chiếc bàn bên cạnh một cái, tay cầm mã tấu chỉ vào gã thanh niên này giờ vẫn đang ngồi ăn, lớn tiếng nói.

Sắc mặt người thanh niên vẫn không thay đổi, chẳng buồn ngẩng đầu lên, làm như không nghe, không thấy Hỏa Phượng Hoàng mà cứ tiếp tục ăn.

“Rầm!” Một tiếng. Chiếc bàn gỗ thanh niên đang ngồi bị Hỏa Phượng Hoàng đá văng, chén đĩa, thức ăn văng tung tóe.

Nguyên lai Hỏa Phượng Hoàng thấy người thanh niên chỉ cắm đầu ăn uống, trong cơn giận dữ nàng đã tung một cước đá đổ chiếc bàn.

Gã thanh niên rút cuộc ngẩng đầu lên, bình tĩnh rút khăn tay lau miệng. Ở đằng xa, Dương Vũ rút cuộc cũng thấy được ánh mắt lạnh lùng không tình cảm của gã.

“Tôi đi trước.” Trần Lập bỗng nhiên nói. Dương Vũ sững sốt, không khỏi nghi ngờ nhìn về phía Trần Lập. Nhưng sau đó một khắc Dương Vũ chợt hiểu ra. Thân phận Trần Lập là cảnh sát mà không thể bắt bọn họ cho nên phải tránh mặt. Dương Vũ hướng về phía Trần Lập gật đầu.

Nhìn Hỏa Phượng Hoàng với ánh mắt không chút tình cảm, gã thanh niên ném chiếc khăn trong tay xuống rồi chậm rãi đứng lên.

“Hỏa Phượng Hoàng!” Ánh mắt người thanh niên lạnh như băng, giọng nói cũng đồng dạng lạnh lùng.

“Chính là bà, thẳng khốn kiếp, mày là ai? Sao dám ám toán tao?” Mới đầu Hỏa Phượng Hoàng bị ánh mắt lạnh lùng của đối phương làm ngơ ngạc một chút, nhưng sau đó thì trợn mắt nhìn đối phương thét lên hỏi.

“Nghe nói cô có công năng đặc dị?” Người thanh niên kia không đáp mà hỏi ngược lại, vẻ mặt vẫn lạnh lùng nhưng băng.

“Có thì sao mà không có thì sao?” Hỏa Phượng Hoàng trợn đôi mắt nhìn đối phương, trên người tràn đầy sát khí. “Không cần nói tao cũng biết mày là tay sai cho bọn Giang Đông bang. Nếu như không muốn chết thì nhanh chóng rút khỏi mắt tao.”

“Bằng vào cô ư?” Gã thanh niên liếc Hỏa Phượng Hoàng, giọng nói cực kỳ khinh thường. “Lúc trước nghe nói Hỏa Phượng Hoàng ngu ngốc không ai bì nổi, tôi còn không tin. Nhưng bây giờ thì tôi tin. Cô thật sự là không biết sống chết. Hôm nay tôi sẽ cho cô biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.”

Vừa dứt lời, không thấy gã thanh niên có động tác gì, thân hình hắn đã như quỷ mị lui ra xa.

“Bất quá chỉ là một Phong Hệ dị năng giả.” Lúc gã thanh niên vừa di động, Dương Vũ cách đó không xa đã biết được thuộc tính lực lượng của hắn.

“Xuy xuy...”

Gần như đồng thời với sự rút lui của gã thanh niên, một vài âm thanh sắc bén xuyên không từ người gã phóng ra, hướng Hỏa Phượng Hoàng đang ngày càng kích tới.

Dương Vũ định thần nhìn lại thì thấy đó chỉ là mấy đạo Phong nhận bình thường mà thôi. Dương Vũ ngồi yên, hứng thú nhìn trận chiến sắp bắt đầu giữa hai người bọn họ.

Phong Nhận rất nhỏ, nhỏ đến độ khiến cho người ta khó mà nhìn thấy. Tất nhiên, ngoại trừ Dương Vũ là dị năng giả. Đồng dạng, ánh mắt của Hỏa Phượng Hoàng cũng lợi hại phi thường. Liếc một cái đã biết là Phong nhận do dị năng giả phóng ra. Hỏa Phượng Hoàng hừ một tiếng, mã tấu trong tay múa lên. Trong nháy mắt, Phong nhận của gã thanh niên phóng tới đã bị Hỏa Phượng Hoàng chém nát.

“Có gan thì đi theo tôi.” Người thanh niên lạnh lùng nói một câu rồi bỏ chạy đi. Hỏa Phượng Hoàng hừ lạnh một tiếng, không hề do dự đuổi theo.

Dương Vũ lắc đầu, không hiểu Hỏa Phượng Hoàng là người tài cao gan lớn hay ngu ngốc. Rõ ràng không phải là đối thủ của người ta vậy mà cứ cầm đầu rượt theo.

Dương Vũ đứng lên, để lại một chút tiền rồi đuổi theo sau hai người.

Sau khi rời khỏi đường lớn, gã thanh niên liền tiến vào con hẻm nhỏ tối om gần đó. Vừa chạy vào trong, tốc độ của gã đột ngột tăng lên, nhưng lúc chạy hết con hẻm ra ngoài gã lại cố tình chạy chậm lại như sợ Hỏa Phượng Hoàng đuổi theo không kịp.

Hỏa Phượng Hoàng hừ một tiếng, cũng chẳng sợ đối phương có mai phục, xách mã tấu để thẳng lực lượng nhắm hướng gã thanh niên đuổi theo.

Dương Vũ vẫn theo phía sau, thoải mái giữ một khoảng cách với hai người họ, cả ba chạy thẳng tới vùng ngoại thành.

Khi Dương Vũ chạy đến, gã thanh niên đã sớm đứng yên ở một bãi đất hoang, như đang chờ đợi Hỏa Phượng Hoàng.

Nhìn sơ địa hình xung quanh, Dương Vũ đi đến một cây đại thụ cách bọn họ không xa, ẩn mình theo dõi hai người.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 130: Lửa Hỏa Phượng Hoàng

"Không hổ là Hỏa Phượng Hoàng, quả thực có đảm lượng, cô không sợ tôi có mai phục ở đây sao?" Gã thanh niên xoay người lại nhìn Hỏa Phượng Hoàng lạnh lùng nói.

"Hừ, cho dù có mai phục thì sao?" Hỏa Phượng Hoàng khinh thường nhìn gã thanh niên liếc mắt một cái.

"Đù đảm lượng, tôi rất thương thức cô, cô cũng đủ tư cách chết trên tay của tôi." Gã thanh niên nói tựa hồ như có mười phần nắm chắc.

Ẩn ở một bên Dương Vũ biết gã thanh niên nói lời này tuyệt không khoa trương, đến vài Hỏa Phượng Hoàng cũng không phải đối thủ của gã thanh niên này. Tuy rằng Hỏa Phượng Hoàng thân thủ rất cao, nhưng xét đến cùng cũng chỉ là một người có thân thủ cao mà thôi, sao có thể là đối thủ của một dị năng giả.

Sau khi nghe gã thanh niên kia lạnh nhạt nói, với tính cách nóng nảy Hỏa Phượng Hoàng làm sao có thể nhịn được. Hỏa Phượng Hoàng quát lạnh một tiếng, đi tới gần gã thanh niên. Đồng thời mã tấu trong tay cũng múa lên, chém tới gã thanh niên.

"Hô!" Một trận cuồng phong từ trên người gã thanh niên bốc lên, theo sau là mấy tiếng rít xé gió, mấy đạo phong nhận sắc bén bắn nhanh tới Hỏa Phượng Hoàng.

Đồng thời, gã thanh niên thân hình nhoáng lên một cái, nhất thời thân thể gã biến thành một đạo mị ảnh, vọt tới Hỏa Phượng Hoàng. Bên ngoài Dương Vũ nhìn thấy gập đầu.

Quả nhiên không hổ là phong hệ dị năng giả, rất nhanh!

Tuy rằng công kích của gã thanh niên có vẻ rất bất ngờ, nhưng Hỏa Phượng Hoàng không có gì kinh hoàng! Bình tĩnh đứng lại, mã tấu trong tay nhanh chóng vũ động. Trong nháy mắt toàn bộ phong nhận của gã thanh niên phóng ra đều bị đánh tan. Nhưng Hỏa Phượng Hoàng cũng bị phản lực chấn lui

liên tục.

"Chẳng lẽ Hỏa Phượng Hoàng trong truyền thuyết thực lực chỉ có bấy nhiêu?" Gã thanh niên lạnh lùng bỗng vô thanh vô tức xuất hiện bên tai Hỏa Phượng Hoàng, Hỏa Phượng Hoàng thậm chí còn chưa kịp khiếp sợ, bụng liền cảm thấy đau nhức. Hít sâu một hơi đồng thời cả người nàng bị gã thanh niên đá bay ra ngoài.

"Bùng!" Một tiếng thật lớn, thân hình Hỏa Phượng Hoàng ở giữa không trung vẽ thành một đường pa-ra-bôn, cuối cùng rơi ầm trên mặt đất.

Có lẽ gã thanh niên đã biết trước, sau khi một cước đá bay Hỏa Phượng hoàng ra ngoài cũng không thừa thắng xông lên, mà đứng tại chỗ, nhìn Hỏa Phượng Hoàng trên mặt đất cách đó không xa đang chậm rãi đứng lên.

"Khụ khụ..." Ho khan vài tiếng, Hỏa Phượng Hoàng dùng sức cầm thanh mã tấu lên mặt đất, tay vịn chuôi cô nén đau chậm rãi đứng lên.

Bụng tuy đau nhức nhưng Hỏa Phượng Hoàng hai mắt lại toát ra lửa giận hừng hực! Cầm hận nhìn gã thanh niên, Hỏa Phượng Hoàng cảm thấy trong miệng như có vị ngọt.

Nàng dùng tay quệt khoe miệng, dưới bóng đèn, Hỏa Phượng Hoàng không ngờ thấy tay của mình màu tím đầy máu tươi! Không ngờ mình lại đổ máu! Tên khốn nạn này không ngờ một cước đá mình đến hộc máu!

Hỏa Phượng hoàng giận dữ, nhưng trong lòng cũng phi thường khiếp sợ! Đối với gã thanh niên có thể phóng ra phong nhận, Hỏa Phượng hoàng cũng không kinh ngạc, bởi vì mình cũng có đặc dị công năng. Nhưng đối với gã thanh niên Hỏa Phượng hoàng quả thực dị thường chấn kinh.

Nàng tự hỏi mình phản ứng cũng không phải chậm. Nhưng đối phương đến gần bên người khi nào nàng cũng không biết! Chớ đừng nói chi đến ngăn cản công kích của đối phương. Nếu như vậy mà nói, đối phương không cần dùng đặc dị công năng, chỉ bằng vào tốc độ cũng có thể giết chết mình! Dù sao mình cũng không có khả năng ngăn cản được tốc độ của đối phương.

"Chi có như vậy." Nghĩ đến đây sắc mặt Hỏa Phượng Hoàng tràn ngập giận dữ bỗng lộ ra vẻ kiên định!

"Nghe nói Hỏa Phượng Hoàng ở Tân trấn tung hoành vô địch thủ, hôm nay thấy lại là làm người ta thất vọng a." Gã thanh niên thở dài một hơi, tựa hồ rất thất vọng.

Đích xác, trước lúc gã thanh niên chưa xuất hiện, Hỏa Phượng Hoàng ở Tân trấn không có địch thủ. Bởi vì đặc dị công năng của nàng, không chỉ thân thể dị thường cường hãn, thể chất của nàng lại càng biến thái, bình thường bị thương nhẹ người khác muốn khôi phục phải cần đến mấy ngày mới khỏi, còn nàng không cần nửa ngày đã hoàn toàn khôi phục.

Hỏa Phượng Hoàng tính cách nóng nảy cũng giống như thân thể bốc lửa của nàng, hơn nữa từ lúc nàng giúp cha quản lý Tân bang, nàng luôn cầm đầu khi cùng các huynh đệ thủ hạ đi chém giết. Mỗi lần đánh nhau, Hỏa Phượng Hoàng đều bằng đặc dị công năng cùng thanh mã tấu trong tay chém người khác đến kêu cha gọi mẹ.

Chính vì tính cách Hỏa Phượng Hoàng không ngại chém giết, lúc đầu Tân bang lớn nhỏ đều không phục, đến giờ cũng trở nên dễ bảo. Thậm chí vì có Hỏa Phượng Hoàng, trị an ở địa bàn Tân bang cũng trở nên tốt hơn trước kia!

Thậm chí ngoài đường, Hỏa Phượng Hoàng cũng nổi danh là nhân vật tàn nhẫn. Cuối cùng, bởi vì tính cách nàng nóng nảy, đáng người bốc lửa cùng đặc dị công năng trên người nên được mọi người gọi là Hỏa Phượng Hoàng.

Có thể nói trước lúc gã thanh niên xuất hiện, Hỏa Phượng Hoàng chính là thần thoại ở Tân trấn! Từ trước đến nay, trên đường giết người đều là nam nhân, nữ nhân xuất hiện rất ít. Nhưng từ lúc Hỏa Phượng Hoàng xuất hiện trật tự này bị phá vỡ! Hung dữ, tàn nhẫn, cay độc! Hỏa Phượng Hoàng hoàn toàn có đủ.

Nhưng hôm nay, thần thoại của nàng hoàn toàn bị phá tan. Bởi vì đối thủ trước mắt nàng là gã thanh niên, một dị năng giả cường đại.

Tuy Hỏa Phượng Hoàng cũng biết mình có đặc dị công năng và thể chất rất biến thái. Nhưng nàng biết, hôm nay tuyệt đối không phải là đối thủ của gã thanh niên! Thậm chí mình hôm nay rất có thể sẽ chết trong tay gã thanh niên này.

Hỏa Phượng hoàng có chút hối hận, hối hận chính mình quá mức sơ ý, còn chưa thăm dò con bài chưa lật của đối phương đã ngơ ngẩn đuổi theo đối phương tới vùng ngoại thành hẻo lánh!

Gã thanh niên trước mắt rõ ràng là cường giả Giang Đông bang thỉnh tới đối phó mình!

Nhưng ý niệm hối hận trong đầu Hỏa Phượng Hoàng vùn vụt chỉ lóe lên rồi biến mất. Nàng tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết, nàng muốn phản kích, cho dù hy vọng phản kích rất xa vời! Nhưng nàng cũng muốn phản kích, ngồi chờ chết không phải là phong cách của nàng!

"Muốn giết tao? Không dễ dàng như vậy đâu, tao hôm nay sẽ cho mày biết Hỏa Phượng hoàng lợi hại như thế nào!" Đang nói còn chưa dứt, chợt "Bùng!" một tiếng, cả người Hỏa Phượng Hoàng đã bị lửa hồng vây quanh.

Q.2 - Chương 131: Chiến Đấu Nghiêng Về Một Phía.

“Ah, lửa sao?” Thanh niên vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn Hỏa Phượng Hoàng nói. Nhưng dù là Hỏa Phượng Hoàng hay Dương vũ đang đứng ở cách đó không xa đều có thể cảm nhận được trong giọng nói của gã không hề có bất kì một sự kinh ngạc nào.

Thậm chí Hỏa Phượng Hoàng và Dương Vũ đều nghe ra trong giọng nói của gã có sự khinh thường! Cực kì khinh thường.

Mặc dù gã thanh niên đối với Hỏa Phượng Hoàng khinh thường nhưng Dương Vũ lại cảm thấy có chút kinh ngạc. “Thì ra công năng đặc dị của Hỏa Phượng Hoàng chính là hỏa hệ dị năng. Nhưng uy lực thật sự là quá yếu.”

Mặc dù hiện tại Hỏa Phượng Hoàng toàn thân đều được bao vây bởi ngọn lửa hùng hực, nhưng những ngọn lửa này không có uy lực quá lớn. Đối với người bình thường có thể coi là lợi hại, nhưng trước mặt những người có dị năng thì Hỏa Phượng Hoàng chỉ có thể miễn cưỡng xem như là dị năng giả cấp thấp nhất mà thôi.

Hơn nữa Dương Vũ còn thấy dị năng của Hỏa Phượng Hoàng có sự khác biệt rất lớn với dị năng của mình. Thực ra dị năng hiện giờ của Dương vũ cũng không phải là rất lợi hại, nhưng chính yếu là hắn có thể thoải mái khống chế dị năng của mình.

Nhưng Hỏa Phượng Hoàng thì lại khác. Chỉ khi nào năng tức giận ngọn lửa mới có thể xuất hiện. Nói cách khác, chỉ có khi nào tâm tình của nàng vô cùng kích động thì mới có thể đánh thức dị năng của mình!

Dị năng mà không thể thoải mái khống chế thì uy lực tất nhiên sẽ là thấp nhất. Hiện tại Hỏa Phượng Hoàng chính là như vậy. Đó chính là nguyên nhân vì sao gã thanh niên kia tỏ vẻ khinh thường đối với Hỏa Phượng Hoàng!

Thực ra, gã thanh niên cũng không là cao thủ gì, nhưng hắn lại có thể thoải mái điều khiển dị năng của mình. Tối thiểu sức chiến đấu của hắn cũng sẽ vượt xa Hỏa Phượng Hoàng nhiều, nên hắn khinh thường nàng cũng là bình thường.

“Vốn cho rằng Hỏa Phượng Hoàng cô cùng tôi là cùng cấp bậc, hoá ra tôi đã lầm. Cô chỉ biết sử dụng chút ít dị năng mà thôi, tối nay cô chết chắc rồi.” Gã thanh niên lãnh đạm nói.

Nghe giọng nói khinh thường của gã thanh niên, ngọn lửa trên người Hỏa Phượng Hoàng càng bốc cháy kịch liệt, nàng bây giờ vô cùng tức giận! Mặc dù nàng biết mình không phải là đối thủ của gã thanh niên kia. Nhưng gã kia đang chà đạp lên tự ái của nàng, khiến nàng vô cùng tức giận.

Bản tính Hỏa Phượng Hoàng chính là kiêu ngạo!

Bây giờ nàng lại liên tiếp bị gã kia xem thường, chế nhạo khiến nàng triệt để tức giận. Hai mắt Hỏa Phượng Hoàng đỏ bừng, bên trong giống như có ngọn lửa bùng lên nhìn chằm chằm gã thanh niên. Đồng thời ngọn lửa trên người nàng cũng trở nên càng thêm đáng sợ.

Hỏa Phượng Hoàng giận dữ hét lên một tiếng, cả người giống như một ngọn lửa di động hướng gã thanh niên trước mặt vọt tới. Người còn chưa tới, ngọn lửa trong tay đã hoá thành mã tấu thành một hỏa tường (bức tường lửa) hướng về gã thanh niên hung hăng bổ xuống.

“Nếu như khả năng của cô chỉ có vậy..., tôi khuyên cô nên tự sát cho rồi.” Gã thanh niên thân hình chợt như ảo ảnh trong nháy mắt tránh thoát khỏi thế công của Hỏa Phượng Hoàng.

Thấy gã thanh niên tránh thoát, Hỏa Phượng Hoàng nổi giận hét lên một tiếng, mã tấu xông tới lần nữa. Nhưng gã kia vẫn như quỷ mị hư vô, cho dù nàng có tấn công hung mãnh như thế nào một góc áo của gã thanh niên nàng cũng không thể chạm được.

Dương Vũ đứng ẩn thân trong bóng tối liên tục lắc đầu nhìn Hỏa Phượng Hoàng. Khả năng của Hỏa Phượng Hoàng quá thấp. Bây giờ bất luận là công kích hay là phòng ngự thì cũng không khác gì người bình thường. Thậm chí nàng ngay cả sử dụng hỏa cầu để tấn công gã thanh niên cũng còn không biết.

“Thật là có khả năng mà không biết cách dùng a.” Dương Vũ nhìn Hỏa Phượng Hoàng đang điên cuồng tấn công, trong lòng cảm thán! Cứ tiếp tục như vậy mà nói..., Hỏa Phượng Hoàng nhất định sẽ bị gã thanh niên kia giết chết.

“Có bản lĩnh thì đứng lại đánh một trận!” Liên tục tấn công không đem lại hiệu quả, Hỏa Phượng Hoàng dừng lại lạnh lùng nhìn gã thanh niên, không tấn công nữa.

Nàng biết nếu như gã kia cứ tiếp tục tránh né như vậy..., cho dù là đánh tới sáng thì ngay cả góc áo của gã nàng cũng đừng mong chạm được.

“Muốn chết sao? Quá đơn giản.” Nghe Hỏa Phượng Hoàng nói, gã thanh niên cũng dừng lại, bình thản nói một câu, sau đó tay phải nhẹ nhàng phất ra ngoài.

“Xuy xuy!” Những thanh âm xé gió vang lên trong đêm yên tĩnh. Tiếp theo mấy đạo phong nhận to như bàn tay, sắc bén hơn cả cương đao bắn về phía Hỏa Phượng Hoàng.

Lúc nghe tiếng xé gió vang lên, Hỏa Phượng Hoàng cũng tăng cảnh giác lên tới cực hạn, đôi mắt không chớp nhìn về phía trước.

Hỏa Phượng Hoàng bình tĩnh xuất mã tấu đón đỡ những đạo phong nhận đang phóng nhanh tới. Trong nháy mắt đã có mấy đạo phong nhận bị nàng chém nát, nhưng khi nàng cảm thấy đã đánh tan toàn bộ phong nhận thì...

Từ phía sau Hỏa Phượng Hoàng bỗng vang lên mấy âm thanh xé gió! Vừa nghe, Hỏa Phượng Hoàng thăm than một tiếng không tốt. Ngay lập tức, Hỏa Phượng Hoàng nhanh chóng nhảy sang một bên mong tránh thoát mấy đạo phong nhận phía sau đang phóng tới.

Mặc dù Hỏa Phượng Hoàng tốc độ rất nhanh nhưng không thể tránh kịp. Ngay lúc Hỏa Phượng Hoàng vừa mới di chuyển thì phong nhận đã tới sát phía sau.

“Hừ!”

Hỏa Phượng Hoàng rên một tiếng. Thân hình trong nháy mắt ngã nhào xuống mặt đất. Dương Vũ đứng bên cạnh thậm chí còn có thể nhìn thấy những vết máu tươi xuất hiện trên lưng Hỏa Phượng Hoàng.

“Xuy xuy!” Sau khi mấy đạo phong nhận lướt qua, Hỏa Phượng Hoàng liền tung mình lên đứng lạnh lùng nhìn gã thanh niên đứng cách đó không xa.

“Không tồi, Không ngờ cô có thể né tránh được công kích của tôi, nhưng chẳng biết cô có thể né tránh thêm lần nữa hay không.” Gã thanh niên bình thản nói, sau đó cũng không thấy hắn có những động tác gì, những tiếng xé gió bỗng nhiên vang lên đầy trời. Phong nhận từ bốn phương tám hướng nhắm vào Hỏa Phượng Hoàng bắn nhanh tới.

“Để xem cô có thể né tránh công kích lần nữa hay không!” Gã thanh niên đứng tại chỗ cười lạnh nhìn ngọn lửa đang vây quanh toàn thân Hỏa Phượng Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 132: Cứu Giúp

Tại nghe tiếng xé gió vang lên khắp nơi, mắt thấy phong nhận từ bốn phương tám hướng phóng tới, Hỏa Phượng Hoàng sắc mặt trong nháy mắt biến đổi.

Hỏa Phượng Hoàng bây giờ giống như một khối nam châm lớn, mà những phong nhận phóng tới lại như là những mũi sắt vụn. Phong nhận lấy thân thể của nàng làm trung tâm, tựa như bị hấp dẫn không ngừng thay phiên nhau phóng tới.

Dương Vũ đứng ẩn ở một bên nhìn sắc mặt đại biến của Hỏa Phượng Hoàng, không ngừng lắc đầu. Hắn biết nếu lần này không có sự kiện đột biến nào xảy ra thì Hỏa Phượng Hoàng khó tránh khỏi cái chết. Mà cho dù có thoát chết thì cũng sẽ bị những đạo phong nhận biến thành tổ ong vò vẽ.

Hỏa Phượng Hoàng thần sắc bình tĩnh nhìn những đạo phong nhận đang phóng nhanh tới, ngọn lửa trên người càng trở nên bốc cháy mãnh liệt. Mặc dù nàng không thể khống chế ngọn lửa trên người thì ngọn lửa bao quanh cũng có khả năng phòng ngự nhất định. Nhưng dưới sự tấn công như vũ bão của vô số phong nhận thì ngọn lửa trên người nàng không có khả năng chống đỡ.

Nói cách khác, nếu như nàng không thể đột phá được vòng vây của phong nhận thì... cuối cùng cũng bị biến thành tổ ong vò vẽ mà thôi!

Hỏa Phượng Hoàng hừ lạnh một tiếng, hướng về phía bên ngoài xông ra. Nàng mặc dù rất cao ngạo nhưng cũng không phải là ngu ngốc, có thể trốn được thì phải biết tận dụng, không thể ngồi chờ chết.

Nhìn thấy Hỏa Phượng Hoàng xông ra, gã thanh niên hừ lạnh một tiếng, hai tay liên tục vung lên. Sau đó giữa không trung lại phong nhận càng xuất hiện dày đặc.

“Xuy xuy!” Phong nhận xuyên qua hư không, xuất hiện trước mặt Hỏa Phượng Hoàng.

Hỏa Phượng Hoàng sắc mặt bình tĩnh, mã tấu trong tay nhanh chóng huy động đánh tan từng đạo phong nhận đang phóng tới. Nhưng phong nhận sau khi nổ tung sinh ra lực phản chấn cực mạnh khiến cho tốc độ lao ra của Hỏa Phượng Hoàng bị chậm lại.

Tuy chỉ chậm đi chút ít nhưng như thế cũng đã đủ rồi. Phong nhận từ bốn phương tám hướng đã công kích lên người nàng.

“Xoẹt!”

“Hừ!”

Phong nhận không ngừng hiện ra sát người Hoà phượng hoàng. Nàng liên vũ động mã tấu hình thành một bức tường bao quanh thân. Nhưng cho dù có cẩn thận đến mấy cũng phải xuất hiện sơ sót, bất kể nàng múa mã tấu nhanh như thế nào, phong nhận đầy trời kia cũng tìm được sơ hở, phá tan sự phòng ngự, để lại trên thân Hòa Phượng Hoàng những vết cắt.

Một trận đau nhức kích liệt từ trên người truyền lên não. Điều này làm cho tốc độ của Hòa Phượng Hoàng bị chậm lại. Nhưng là chỉ cần nàng chậm lại một chút thôi, thì đã có vô số phong nhận bổ vào trên người nàng.

Chỉ trong nháy mắt, y phục chỉnh tề trên người Hòa Phượng Hoàng đã bị phong nhận cắt nát. Những phần da thịt bị lộ ra, thậm chí Dương Vũ còn có thể thấy được máu tươi từ đó chảy ra.

Đau! Rất đau! Sắc mặt Hòa Phượng Hoàng trắng bệch, biến dạng vì đau nhức, trên trán từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh chảy xuống!

Nhưng điều này lại càng thôi thúc Hòa Phượng Hoàng lao ra khỏi cái vòng vây. Nếu như không thể xông ra kịp thời thì nàng sẽ bị phong nhận lăng trì trong nháy mắt.

Nhưng bây giờ Hòa Phượng Hoàng ngoài những vết thương trên người ra, lực lượng của nàng cũng đã tiêu hao đi rất nhiều. Nàng đã cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

“Hừ!” Hòa Phượng Hoàng rên lên một tiếng, thân hình trở nên lao đảo! Tốc độ càng lúc càng chậm. Trên chân của nàng đã xuất hiện một vết thương đang phun máu tươi. Sự linh hoạt của nàng đã bị giảm đi rất nhiều.

“Mình sẽ chết oan ức như vậy sao?” Hòa Phượng Hoàng bỗng cảm thấy có chút bi ai! Hết thây cũng do mình tự gây ra. Nhìn phong nhận đầy trời đang phóng tới, đầu Hòa Phượng Hoàng trở nên trống rỗng. Nàng đã mất hết hi vọng rồi.

Đối phương nhất định là do Giang Đông bang mời tới để đối phó mình! Hắn sẽ không tha cho mình. Bỗng nhiên Hòa Phượng Hoàng cảm thấy sợ, nàng không sợ chết, chỉ là nàng sợ sau khi nàng ngã xuống rồi, thì cha của nàng sẽ phải xoay xở ra sao? Tân bang sẽ như thế nào? Đối phương đã có thể mời được cao thủ như thế thì chắc chắn là sẽ nhổ cỏ tận gốc.

“Không! Mình không thể chết như vậy được!” Vì cha, vì Tân bang, Hòa Phượng Hoàng tuyệt không thể chết ở nơi này.

“Hừ!” Hòa Phượng Hoàng rên một tiếng, sau đó ngã xuống trên mặt đất. Hóa ra khi nàng vừa mới trong khoảnh khắc sợ hãi, thì một đạo phong nhận đã bổ trúng chân còn lại của nàng. Vết cắt bén ngọt đã khiến cho nàng không thể đứng vững được nữa.

“Ta không thể chết được!” Trong lòng Hòa Phượng Hoàng phản nộ thét lên, khiến ngọn lửa trên người đang âm ỉ bỗng bùng sáng lên lần nữa. Nhưng cho dù nàng có cố gắng như thế nào đi nữa cũng không thể đứng lên được.

Nếu nàng không thể đứng dậy được thì hôm nay xem như chắc chắn phải chết rồi.

Phong nhận vẫn lướt đầy trên không. Nghe những âm thanh xé gió kia, Hòa Phượng Hoàng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại! Bây giờ trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng.

Nằm trên mặt đất, ngọn lửa trên người vẫn lập lòe, Hòa Phượng Hoàng không cử động, đầu óc trống rỗng.

Xung quanh vẫn vang lên tiếng xé gió của phong nhận. Nhưng kì quái chính là phong nhận lại không tiếp tục tấn công nàng. “Gã buông tha cho mình sao?” Hòa Phượng Hoàng lấy làm lạ, lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Chấn xung quanh nàng là bức tường lửa! Khí tức cường đại từ phía bức tường truyền ra. Phong nhận tấn công mãnh liệt nhưng lại chỉ khiến bức tường đứng đưa chút ít.

Trước mắt nàng là một thân ảnh cao lớn đang đứng!

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 133: Không Lĩnh Tình

Thân ảnh cao lớn vừa mới xuất hiện chính là Dương Vũ vốn vẫn ẩn ở một bên quan sát. Hắn không nỡ nhìn Hỏa Phượng Hoàng bị gã thanh niên kia hành hạ đến chết nên mới xuất thủ.

Thứ nhất là hắn không ưa gã thanh niên kia. Tiếp nữa là hắn đã cảm thấy có hứng thú với Hỏa Phượng Hoàng. Điều này không phải là nói Dương Vũ vừa thấy Hỏa Phượng Hoàng đã yêu... Mà là hắn thật sự cảm thấy luyện tức nhân tài như Hỏa Phượng Hoàng.

Huống chi Dương Vũ còn có một suy nghĩ khác. Hắn cũng không muốn Hỏa Phượng Hoàng bị giết chết như vậy. Hắn cũng thấy Hỏa Phượng Hoàng mặc dù là con của trùm xã hội đen nhưng lại không phải là người xấu, nên ra tay cứu đó là điều đương nhiên (Rõ ràng là mê gái mà còn cố bảo chữa – A sắc)

Hỏa tường mà Dương Vũ tạo ra đã đem hai người bọn họ vây kín ở bên trong. Những đạo phong nhận từ bên ngoài phóng tới cũng không thể làm suy suyễn được bức tường phòng ngự này. Từng đạo phong nhận khi chạm vào hỏa tường liền tan rã, mà hỏa tường chỉ rung lên nhẹ nhẹ mà thôi.

“Có sao không?” Dương Vũ cúi xuống đỡ Hỏa Phượng Hoàng đứng dậy.

“Anh là ai?” Mặc dù không muốn nhưng nàng cũng được Dương Vũ đỡ dậy. Bất quá Hỏa Phượng Hoàng không cảm kích, liếc Dương Vũ một cái, lạnh lùng nói.

Nhìn thái độ lạnh lùng của Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ khẽ mỉm cười rồi nói: “Tôi không phải kẻ thù, tôi tới cứu cô.”

“Cám ơn lòng tốt, bất quá tôi không cần anh cứu (con này chém jò đại tồ sư – A Sắc)” Hỏa Phượng Hoàng không chút cảm kích lạnh lùng liếc Dương Vũ. Dương Vũ trong lòng chỉ biết cười khổ một tiếng. Bất quá quan sát lâu như vậy, hắn cũng biết phân nào tính cách của Hỏa Phượng Hoàng, nên cũng không quá để ý.

“Cô bây giờ vẫn còn có thể đánh tiếp sao? Vậy thì khác nào tự sát? Nếu cô muốn thì tôi cũng không cản.” Vừa đi Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ vừa nhìn về phía gã thanh niên nói.

“Hừ, không cần anh quan tâm” Hỏa Phượng Hoàng hừ lạnh một tiếng. Nhưng tiếng rên sau đó đã tố cáo nàng. Thương thế của nàng bây giờ rất nặng, sắc mặt trắng bệch vì mất rất nhiều máu. Nếu như không phải thể chất của nàng cường hãn hơn người bình thường thì bây giờ nàng hẳn là đã ngất rồi.

“Anh là ai?” Nhìn thấy Dương Vũ xuất hiện đột ngột không một dấu hiệu báo trước, gã thanh niên cảm thấy khiếp sợ. Trước đó, hắn đã tìm tòi quan sát chung quanh, cho dù là lúc đang chiến đấu hắn cũng luôn chú ý đến mọi thứ. Nhưng hắn vẫn không thể nhận ra Dương Vũ ẩn ở một bên.

Hiện tại Dương Vũ đã ra tay cứu Hỏa Phượng Hoàng! Nếu không phải là đi ngang qua thì chỉ có thể là ẩn ở một bên quan sát. Nếu là như vậy mà nói... thực lực của Dương Vũ đã vượt qua hắn, không thì khả năng ẩn tàng của Dương Vũ cũng vô cùng cao.

“Anh bạn, anh đã đánh cô ta thành trọng thương như vậy, sao không thể gọi cao đánh khẽ, bỏ qua cho cô ta một mạng? Làm người nên biết điểm dừng, không nên đuổi tận giết tuyệt.” Thu hồi hỏa tường, Dương Vũ đỡ Hỏa Phượng Hoàng rồi nhìn gã thanh niên nói.

“Anh là ai? Đây là chuyện riêng của tôi và Hỏa Phượng Hoàng, anh không nên nhúng tay vào.” Gã thanh niên ánh mắt lóe ra tinh quang nhìn Dương Vũ nói.

“Tôi chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua mà thôi, khuyên anh không nên đuổi tận giết tuyệt.” Dương Vũ mỉm cười nói.

“Nếu như tôi không bỏ qua?” Gã thanh niên sắc mặt càng trở nên lạnh lùng. Đối với cường giả xuất hiện đột ngột như Dương Vũ tuy hắn có chút kiêng kỵ, nhưng còn chưa tới nỗi quay đầu bỏ chạy. Nhiệm vụ lần này chính là phải giết chết Hỏa Phượng Hoàng!

“Đây là chuyện riêng của tôi và hắn, không liên quan tới anh.” Hung hăng nhìn gã thanh niên, Hỏa Phượng Hoàng nói với Dương Vũ.

“Cũng tốt, cô hiện tại cứ việc tiến lên, tôi sẽ đứng nhìn xem cô bị hành hạ đến chết như thế nào. Một lát nữa tôi sẽ nhặt xác dùm cô, tránh bị phơi xác nơi hoang dã.” Dương Vũ nhìn Hỏa Phượng Hoàng thản nhiên nói.

Nói thật, Dương Vũ đã cảm thấy có chút tức giận. Hỏa Phượng Hoàng thật sự không biết tốt xấu. Không cần cảm kích hắn cũng không sao. Nhưng nàng rõ ràng không phải là đối thủ của tên thanh niên kia, nhưng vẫn cự tuyệt hảo ý của Dương Vũ, rõ ràng là muốn chết mà!

“Chuyện của tôi không cần anh quản.” Hỏa Phượng Hoàng cũng không nhìn Dương Vũ một cái, thản nhiên nói.

“Được rồi, cô sống hay chết tôi không quan tâm.” Vừa dứt lời, Dương Vũ liền buông Hỏa Phượng Hoàng ra, thân ảnh chợt lóe liền xuất hiện cách đó không xa. Thật sự là bỏ mặc.

“Bịch!” Dương Vũ vừa mới rời đi, một thanh âm vang lên, thân thể Hỏa Phượng Hoàng mềm nhũn ngã xuống, té trên mặt đất.

“Người này thật sự bỏ đi!” Hỏa Phượng Hoàng ngã trên đất, trong lòng có chút tức giận, lực lượng mất hết, máu cũng mất quá nhiều, hiện tại ngay cả đứng vững nàng còn không thể chứ đừng nói là chiến đấu.

Khi này cự tuyệt Dương Vũ cũng chỉ là nàng thuận miệng mà thôi. Nhưng nàng cũng thật không ngờ rằng Dương Vũ thật sự bỏ mặc mình mà rời đi.

Nghe Dương Vũ cùng Hỏa Phượng Hoàng nói chuyện, gã thanh niên đứng không xa cười lạnh. Hắn biết Dương Vũ thật ra chỉ kẻ qua đường mà thôi, hiện giờ lại càng bỏ mặc không quản.

Gã thanh niên cười lạnh một tiếng, bước lên một bước nhìn Hỏa Phượng Hoàng trên đất. ”Hỏa Phượng Hoàng, hôm nay là ngày chết của cô!” Vừa dứt lời, trước mặt người thanh niên liền xuất hiện đạo phong nhận không lồ. Sau gã vung hai tay lên, đạo phong nhận không lồ lập tức hướng về phía Hỏa Phượng Hoàng đang nằm trên mặt đất bắn tới.

Đạo phong nhận tốc độ cực nhanh! Gào rít xé gió lên trong không trung! Trong nháy mắt liền xuất hiện bên cạnh Hỏa Phượng Hoàng. Nếu như nàng không thể né tránh thì sẽ ngay lập tức bị chém thành hai khúc!

Nhìn đạo phong nhận đang phóng nhanh tới, sắc mặt Hỏa Phượng Hoàng trở nên trắng bệch! Sự sợ hãi hiện lên trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 134: Đi Xuyên Qua Tân Trấn

Ngay khi Hỏa Phượng Hoàng sắp phải mất mạng dưới đạo phong nhận không lồ đang phóng tới thì bỗng nhiên một quả cầu lửa thật lớn trực tiếp từ phía sau Hỏa Phượng Hoàng nhanh chóng bay tới. Chỉ trong chớp mắt đã hung hăng va chạm với đạo phong nhận.

“Oanh!” Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, nơi hỏa cầu và phong nhận không lồ va chạm bùng lên như pháo hoa vô cùng rực rỡ, soi sáng cả một khu vực rộng lớn.

Sau khi xảy ra vụ nổ, tất cả đều bị hủy diệt, chỉ còn lại điểm điểm hoa lửa yên lặng rơi xuống.

Thoáng một cái, Dương Vũ liền xuất hiện phía trước Hỏa Phượng Hoàng. Mím cười nhìn gã thanh niên sắc mặt đang biến đổi nói: “Tôi thay đổi quyết định rồi, tôi sẽ cứu cô ta!”

“Anh nói mà không giữ lời!” Gã thanh niên tức giận nhìn Dương vũ gầm lên, giống như Dương Vũ đang đem hắn ra làm trò đùa. Nhìn thấy tên thanh niên như vậy, Dương Vũ trong lòng có chút buồn bực.

“Tôi chỉ là thay đổi quyết định muốn cứu cô ta mà thôi, sao anh có vẻ giận dữ thế?” Đỡ Hỏa Phượng Hoàng dậy, Dương Vũ về mặt nghi hoặc nhìn thanh niên, không hiểu hỏi (thằng này IQ nó âm lun rồi @.@ - A Sắc).

“Sao anh thích chõ mõm vào việc của người khác thế?” Gã thanh niên hít sâu một hơi, kiềm chế tức giận trong lòng. Đôi mắt lạnh như băng nhìn Dương Vũ, giọng nói cũng dè dặt lạnh lẽo.

Hắn cứ nghĩ rằng Dương Vũ sẽ không xen vào việc này nữa thì hắn sẽ dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ. Đây cũng như một trò vui. Nhưng sự thật lại không như vậy. Cuối cùng Dương Vũ cũng không thể kiềm chế nên đã ra tay lần nữa, khiến gã thanh niên vô cùng tức giận.

“Anh nói đúng.” Dương Vũ nhìn thoáng qua Hỏa Phượng Hoàng đang bất tỉnh, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng

“Hừ! Ngay cả mày tao cũng giết!” (Lúc này hắn đã nổi điên nên biên cũng thay đổi xưng hô). Gã thanh niên hừ lạnh nói một câu, sau đó một cổ gió lốc từ trên người hắn dựng lên thổi quét bốn phương tám hướng. Sau một khắc, gã quát lên: “Phong Nhận Thiên Hạ!”

Vừa dứt lời, trước mặt thanh niên liền nổi lên một con gió rất mạnh. Những đạo phong nhận kích thước bằng lòng bàn tay xuất hiện đầy trời, sao đó tất cả đồng loạt phóng tới Dương Vũ.

Nhìn những đạo phong nhận đầy trời phóng tới, Dương Vũ chỉ hừ lạnh một tiếng! “Oanh!” Dương Vũ quanh thân xuất hiện hỏa tường bao bọc, rồi chậm rãi oanh kích ra ngoài.

“Oanh!” một tiếng nổ vang lên, một con rồng lửa như tiềm long thăng thiên từ quyền của Dương vũ bắn ra, rồng lửa ở giữa không trung gầm thét, rồi mạnh mẽ hướng về gã thanh niên phóng tới.

Gã thanh niên sắc mặt lạnh lẽo nhìn con rồng lửa đang hướng chính mình phóng tới. Hai tay ở trước người hợp lại, điều khiển một phần phong nhận hướng về phía rồng lửa lao tới.

“Oanh!” “Oanh!” “Oanh!”

Rồng lửa gầm thét, phong nhận kích tới không thể nào ngăn cản được nó, rồng lửa không gặp bất kì sự cản trở nào, vẫn nhanh chóng hướng về thanh niên phóng tới.

“Phá cho ta!” Nhìn thấy phong nhận đầy trời không gây được tác dụng lên rồng lửa, gã thanh niên liền thay đổi, tạo thành một đạo phong nhận ở trên đầu to không kém gì rồng lửa.

Sau đó, gã thanh niên phần nộ hết lên, điều khiển đạo phong nhận khổng lồ hướng về rồng lửa chém xuống.

“Oanh!” Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Trong nháy mắt, rồng lửa cùng phong nhận hung hăng chạm vào nhau. Lực va chạm khổng lồ trong nháy mắt khuếch tán, cả rồng lửa và phong nhận đều tan biến.

Cả bầu trời trở nên sáng bừng lên, vô số hoa lửa bay tán loạn.

“Bám chặt tôi.” Dương Vũ nhìn Hỏa Phượng Hoàng.

Ý nghĩ chợt lóe, tay trái Dương Vũ liền xuất hiện một cái cung khổng lồ bằng lửa, tay phải thì ngưng tụ một mũi tên dài cũng bằng lửa! Sau đó Dương Vũ giương cung lấp tên, quát một tiếng, một mũi tên lửa khổng lồ liền hướng thanh niên phóng tới.

“Xuy xuy!” Mũi tên rít lên trong không trung như xé rách không gian, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt gã thanh niên.

Gã thanh niên sắc mặt biến đổi, nhìn mũi tên đang phóng nhanh tới! Muốn né tránh đã không còn kịp nữa.

“Phong Chi Bích Chương!”

Gã thanh niên quát lên một tiếng, một bức tường bằng gió hình tròn liền bao bọc người thanh niên lại. “Oanh!” Ngay lúc đó, mũi tên lửa xuất hiện đã va chạm vào bức tường gió của gã thanh niên. Rồi cả hai cùng nổ tung ra.

Những đóa hoa lửa tung bay đầy trời, trong khi gã thanh niên thân thể giống như một loại giẻ rách bị mạnh mẽ vứt ra ngoài, sau đó ngã ở xa trên mặt đất.

Dương Vũ lặng yên đứng ở tại chỗ nhìn gã thanh niên ngã trên mặt đất, cũng không tiếp tục tấn công. “Hiện tại, anh còn muốn giết tôi nữa không?” Dương Vũ thanh âm bình thản truyền ra.

“Phi!” Thanh niên tung mình đứng dậy, phun một ngụm máu, lạnh lùng nhìn Dương Vũ. “Hôm nay tạm thời tha cho tui bay, lần sau tao nhất định tự tay giết chết tui bay.” Lời nói còn chưa dứt, gã thanh niên cũng đã rời đi.

Dương Vũ buồn bực nhìn gã thanh niên rời khỏi. Thanh niên biết rõ rằng hắn không phải là đối thủ của Dương Vũ, thế nhưng trước lúc rời khỏi còn hăm dọa một câu, dường như muốn cứu vãn lại một tí mặt mũi.

“Uy, cô nàng bạo lực, tôi đã giúp cô thoát nạn, tiếp theo làm gì bây giờ. Hay tôi đưa cô đến bệnh viện vậy.” Dương Vũ vừa nói vừa ôm lấy Hỏa Phượng Hoàng, đi hướng về hướng thành phố.

“Đừng đến bệnh viện, đi đến nhà tôi” Hỏa Phượng Hoàng nhìn Dương Vũ nói, sau đó ngay lập tức hôn mê.

“Này này, ít nhất cô cũng phải đem địa chỉ nhà ra mà nói cho tôi biết hãy ngắt chứ. Bây giờ tôi làm sao biết được nhà cô mà đi?” Dương Vũ vội vàng hỏi, nhưng Hỏa Phượng Hoàng đã lâm vào hôn mê rồi.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 135: Đi Xuyên Qua Tân Trán

Nhìn thoáng qua Hỏa Phượng Hoàng đang nằm hôn mê trong lòng, Dương Vũ trên mặt lộ vẻ buồn bực. Tốt rồi, Hỏa Phượng Hoàng thì hôn mê, mình lại không biết nhà nàng ở đâu. Hơn nữa ý của Hỏa Phượng Hoàng lại không muốn tới bệnh viện.

Nhưng không đi bệnh viện thì làm gì bây giờ? Hỏa Phượng Hoàng tình hình bây giờ được lạc quan, toàn thân nàng máu tươi đầm đìa, khắp nơi đều là vết thương đang rỉ máu.

Việc cấp bách đó là mau chóng cầm máu vết thương cho Hỏa Phượng Hoàng, nếu không Hỏa Phượng Hoàng thật sự có thể mất máu mà chết. Nhưng

hiện tại Dương Vũ lại không có cách nào cầm máu cho nàng.

Nếu như Dương Vũ chính mình bị thương, hẳn còn có thể lợi dụng dị năng chữa lành vết thương. Nhưng hẳn hiện tại không thể đem dị năng của mình tiến nhập vào trong cơ thể Hỏa Phượng Hoàng trợ giúp nàng cầm máu.

Dương Vũ chưa từng thử làm qua như vậy. Tuy rằng Hỏa Phượng Hoàng có hỏa thuộc tính giống mình nhưng Dương Vũ lại không dám mạo hiểm, chỉ cần vô ý Hỏa Phượng Hoàng sẽ trực tiếp nổ tan xác mà chết, hương tiêu ngọc vẫn. Đến lúc đó chỉ sợ Dương Vũ bởi vì cứu người mà biến thành giết người.

Triển khai thân pháp, Dương Vũ chạy như điên vào thành phố. Lúc mới bắt đầu, ôm Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ còn cảm giác trên người Hỏa Phượng hoàng không ngừng chảy máu tươi. Nhưng sau khi chạy một lúc loại cảm giác này dần dần tiêu thất. Tựa hồ Hỏa trên người Phượng Hoàng đã không còn chảy máu.

Không lâu sau, Dương Vũ ôm Hỏa Phượng hoàng tiến vào trong thành phố. Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, Dương Vũ nhìn thấy Hỏa Phượng Hoàng trên người đã không còn chảy máu. Không, phải nói là máu đã bớt chảy. (Cha TG này thật là dài dòng)

Đây là tác dụng của dị năng trong cơ thể Hỏa Phượng Hoàng. Dương Vũ nghĩ dị năng trong cơ thể Hỏa Phượng Hoàng thật sự đã tiêu hao rất nhiều, Cho nên đến tận bây giờ miệng vết thương mới bắt đầu cầm máu. Nhưng tác dụng cũng không rõ ràng.

"Bây giờ đi đâu? Đi bệnh viện thì Hỏa Phượng Hoàng lại thật sự không muốn. Nếu không đi bệnh viện vết thương trên người Hỏa Phượng Hoàng sẽ không ngừng chảy máu, có thể nguy hiểm tánh mạng. Nhà Hỏa Phượng Hoàng rốt cuộc ở nơi nào?" Dương vũ vừa đi đường vừa suy nghĩ.

"Đứng rồi." Dương vũ chợt nhớ tới một người, hẳn có thể gặp gỡ Hỏa Phượng Hoàng nguyên nhân cũng do người kia - Trần lập.

Lấy điện thoại ra, Dương Vũ gọi cho Trần Lập. Trong chốc lát Trần lập liền nhận được, "Dương Vũ?"

"Trần đội trưởng, Anh có biết nhà Hỏa Phượng Hoàng ở đâu không?" Dương Vũ thanh âm dồn dập hỏi.

"Biết a, chuyện gì vậy? Em muốn tới nhà của cô ta làm gì?" Trần Lập phi thường kinh ngạc hỏi ngược lại.

"Không phải, em vừa cứu Hỏa Phượng Hoàng trong tay gã thanh niên kia, nhưng cô ta hiện giờ bị thương rất nghiêm trọng, Bây giờ em muốn đưa cô ta về nhà." Dương Vũ hơi có vẻ sốt ruột nói.

"Uhm, địa chỉ nhà hả?" Nghe giọng của Dương Vũ có vẻ sốt ruột, Trần Lập tuy rằng không biết Hỏa Phượng Hoàng rốt cuộc bị thương thành như thế nào, cũng không biết Dương Vũ vì sao sốt ruột như vậy, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng đem vị trí nhà Hỏa Phượng Hoàng nói cho Dương Vũ.

"Cám ơn nhiều." Cúp điện thoại, Dương Vũ ôm Hỏa Phượng Hoàng vọt tới bên đường, căn một chiếc xe taxi. Nhưng một màn kỳ quái xuất hiện. Lúc người lái xe thấy Dương Vũ ôm Hỏa Phượng Hoàng quần áo rách tả tơi, cả người đầy máu, không đợi Dương Vũ lên xe, hẳn đã nhấn ga, chạy trốn nhanh như chớp.

"Mẹ kiếp!" Nhìn chiếc xe taxi chạy mất hút, Dương Vũ hung hăng mắng một tiếng. Bất quá rất nhanh lại có một chiếc taxi khác chạy tới. Nhưng chiếc taxi này cũng thế, không đợi Dương Vũ lên xe lại chạy mất.

Tiếp theo, Dương Vũ lại đón mấy chiếc, không ngờ một chiếc cũng không dừng lại! Đứng ở ven đường, Dương Vũ cực kỳ khó chịu. Không phải Hỏa Phượng Hoàng bị thương nằm trước ngực mình có điểm dọa người chứ? Chết tiệt mấy chiếc taxi này!

Cũng vì cả nước có phần lớn loại taxi như thế này tồn tại mà các trường hợp bị thương cũng không chỉ từ nhưng bởi vì đến trễ thời cơ trị liệu mà chết.

Cũng bởi vì mấy tên tài xế là nguyên nhân! Dương Vũ trong lòng tức giận bất bình. Dương Vũ ôm Hỏa Phượng hoàng đi vào một hẻm nhỏ tối tăm bên cạnh. Hẳn bây giờ cũng không muốn đón taxi nữa. Đợi đến khi gọi được xe phòng chừng hẳn cũng đã chạy đến được nhà Hỏa Phượng hoàng rồi. Tuy khoảng cách có hơi xa.

Hiện tại bọn họ đang ở phái nam Tân trấn, mà nhà Hỏa Phượng Hoàng lại ở phía bắc Tân trấn gần vùng ngoại thành. Muốn đi tới nhà Hỏa Phượng Hoàng phải chạy qua toàn bộ Tân trấn.

"May mắn là hiện tại mình đã khác trước kia, nếu không e rằng sẽ mệt đến chết." Dương Vũ nói không sai. Sau khi có được dị năng, thể chất của hẳn như lột xác chuyển biến. Bằng không với thân thể của hẳn trước kia, đừng nói muốn ôm Hỏa Phượng Hoàng, cho dù là chậm rãi chạy một mình qua hết Tân trấn cũng không được. Chớ đừng nói chỉ là ôm Hỏa Phượng Hoàng. Tuy rằng Hỏa Phượng Hoàng không phải rất nặng, nhưng cũng có mấy chục cân, ôm nàng mà chạy cũng không phải là chuyện đùa.

Nhưng hiện tại Dương Vũ ôm Hỏa Phượng hoàng đi ngang qua toàn bộ Tân trấn cũng có chút ăn không tiêu. Dương vũ thực lực chung quy còn chưa tới đạt tới tình trạng lợi hại phi thường. Ôm Hỏa Phượng Hoàng lại không giống với chuyện mang theo vật chết. Dương Vũ dọc theo đường đi đều rất cẩn thận, chỉ sợ làm vết thương Hỏa Phượng Hoàng càng thêm nặng. Hơn nữa, Dương Vũ còn phải liên tục chú ý người qua đường.

Tuy nói hiện tại đã gần đến nửa đêm, nhưng trên đường cũng còn có người đi lại. Tinh thần Dương vũ tăng lên tới cực hạn, nếu có người xuất hiện lập tức tránh đi.

Bằng không, trong đêm vắng người, hắn lại ôm một người toàn thân đầy máu chạy như điên, làm cho người ta gặp mà không báo cảnh sát mới là lạ.

Cuối cùng, sau khi một hồi chạy như điên, nhà Hỏa Phụng Hoàng đã hiện ra trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 136: Chu Quân Bạo Nộ

"Àm!" Cái bàn trong đại sảnh vang lên một tiếng. Tiếp theo "leng xoeng" âm thanh giòn tan liên tục vang lên, ly tách trên mặt bàn bị chấn bay lên rồi rơi xuống, vỡ vụn.

Ngay lúc mặt bàn vang lên tiếng động, mấy gã đại hán mặc đồ tây đen đứng bên dưới trên mặt hiện vẻ hoảng sợ. Cả đám đều lặng im không nói, cúi đầu nhìn xuống đất. Không dám ngẩng đầu nhìn người đang nổi giận đùng đùng trước mặt.

"Tại bây không ngờ dám nói không thấy tiểu thư?" Chu Quân ngồi trên ghế, sắc mặt lạnh như băng nhìn mấy tên thủ hạ ở trước mặt mình.

Kỳ thật cũng trách không được Chu Quân lại nổi giận. Đối lại là người khác cũng sẽ phản ứng như hắn. Chu Quân hiện tại phản ứng xem như đã có chút bình tĩnh.

Chu Quân cũng chính là cha của Hỏa Phụng Hoàng, nguyên là bang chủ Tân bang. Mấy năm trước sau khi Hỏa Phụng Hoàng xuất đạo, hắn cũng đã thoái vị nhường hiền, đem công việc trong bang hết thảy đều giao cho Hỏa Phụng Hoàng xử lý. Tuy trên danh nghĩa hắn là bang chủ Tân bang, nhưng trên thực tế lại là Hỏa Phụng Hoàng chủ sự.

Kỳ thật, Chu Quân phi thường yêu thương cô con gái một bảo bối này của hắn. Vốn hắn cũng không muốn đem sự vụ trong bang giao cho Hỏa Phụng Hoàng xử lý quá sớm, nhưng chịu không được Hỏa Phụng Hoàng nhõng nhẽo, lại nhìn thấy Hỏa Phụng Hoàng quả thực có năng lực này, cuối cùng Chu Quân mới đem hết thảy sự vụ trong bang đều giao cho Hỏa Phụng Hoàng xử lý. Còn hắn yên tĩnh hưởng "tuổi già".

Chu Quân là một người trung niên, toàn thân cao thấp đều tràn ngập một cỗ phong độ của người trí thức, hắn trông không giống một ông trùm của xã hội đen mà giống như một phần tử trí thức.

Nhưng điều này cũng chỉ là mặt ngoài bộ dáng mà thôi. Trên thực tế, Chu Quân thuộc loại tâm ngoan thủ lạt. Bằng không, hắn làm sao có thể làm Tân bang lớn mạnh? Làm sao có thể làm lão đại Tân bang?

Tuy Chu Quân không xử lý sự vụ Tân bang đã nhiều năm. Nhưng vẫn còn lại ảnh hưởng, hiện tại hắn giận dữ, những người phía dưới liền lập tức nghiêm nghị không dám nói chuyện.

Những người này năm đó theo Chu Quân đánh dẹp thiên hạ, giúp Tân bang lớn mạnh. Bọn họ đều biết Hỏa Phụng Hoàng đi theo gã thanh niên không rõ lai lịch, sau đó thì biến mất, nên mới tới đây tìm Chu Quân.

"Tại bây còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Còn không nhanh phái người đi tìm tiểu thư?" Nhìn bọn thủ hạ trầm mặc không tên nào mở miệng, Chu Quân trong lòng càng tức giận. Hắn cũng biết, những năm gần đây Hỏa Phụng Hoàng rất nổi danh, khó tránh khỏi người khác dò kỵ mà tìm cách đối phó với nàng. Nhưng không ngờ hôm nay chuyện ấy lại xảy ra.

"Lão đại, chúng ta đã phái người đi tìm tiểu thư. Nhưng tạm thời còn chưa có tin tức." Một gã trung niên đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, lẩm lét nhìn Chu Quân cẩn thận nói.

Tuy rằng hắn đi theo Chu Quân nhiều năm, nhưng hắn đối với Chu Quân vẫn e sợ như cũ. Đây là uy nghiêm của lão đại Chu Quân với thuộc hạ.

"Không tin tức, không tin tức!" Chu Quân lạnh lùng nhìn bọn thủ hạ liếc mắt một cái, "Biết đối phương là ai chưa?"

"Phòng chừng đối phương là cao nhân Giang Đông bang mời đến chuyên để đối phó tiểu thư." Người trung niên nói chuyện lúc này trả lời.

"Giang Đông bang. Hừ!" Chu Quân hừ lạnh một tiếng. Ánh mắt hiện lên một đạo tinh quang! "Nếu tiểu Đinh có chuyện gì xảy ra, tao nhất định làm cho bọn chúng toàn bộ chết không toàn thây!" Chu Quân hai mắt hiện lên tinh quang. Trên người tràn ra từng đợt sát ý lạnh như băng.

"Biết đối phương còn có người nào nữa không?" Chu Quân lạnh lùng nhìn người trung niên hỏi.

"Cũng không rõ ràng." Người trung niên dè dặt hồi đáp. "Nhưng bọn họ chắc cũng không dám giết tiểu thư!"

"Không dám? Mày dựa vào cái gì đảm bảo? Hừ, Giang Đông bang. Lulu, mày đi xuống chuẩn bị thuốc hạ, chúng ta lập tức đi Giang Đông bang. Nếu quả tiểu Đinh có tổn thương gì, đêm nay giết sạch bọn chúng!" Chu Quân càng nói càng phần nộ. Nếu quả Hỏa Phượng Hoàng thật sự đã xảy ra chuyện gì, vì Hỏa Phượng hoàng cho dù cùng Giang Đông bang khai chiến cũng không tiếc.

"Bang chủ." Người trung niên thoáng chần chờ, nhìn Chu Quân, sau đó lại im lặng.

"Có chuyện gì?" Chu Quân không khỏi âm thầm tức giận.

"Hiện tại Giang Đông bang đã không còn là Giang Đông bang như trước đây. Hiện tại bọn họ đã phát triển lớn mạnh so với chúng ta cũng không kém bao nhiêu." Người trung niên nói.

"Hừ, vậy thì sao? Nếu bọn họ dám can đảm thương tổn tiểu Đinh, cho dù cùng bọn chúng lưỡng bại câu thương tao cũng sẽ không tiếc! Chuyện vô nghĩa không cần nhiều lời, mày đi xuống chuẩn bị cho tao. Nhớ bảo bọn chúng mang theo 'hàng nóng'!" Chu Quân sắc mặt lạnh lùng nói.

"Bang chủ, chúng ta thật sự phải làm như vậy sao?" Một gã thanh niên bước lên một bước, nhìn Chu Quân tiếp tục nói: "Chúng ta có thể đợi khi tìm được tiểu thư lúc đó mới quyết định được không?"

"Hừ, hiện tại tiểu Đinh ở nơi nào? Tụi bây có tin tức gì không?" Chu Quân sắc lạnh lãnh liệt nhìn gã thanh niên: "Hiện tại rõ ràng chính là Giang Đông bang khi dễ trên đầu chúng ta, chúng ta không hoàn thủ tùy ý đối phương khi dễ sao? Hay là tụi bay hiện giờ đã nhìn nhận sự tồn tại của tao?" Chu Quân sắc mặt càng thêm lạnh như băng.

"Không dám, lão đại thủy chung vẫn là lão đại của chúng ta. Nhưng việc này em cảm thấy cần được bàn bạc kỹ hơn." Người trung niên nói chuyện lúc trước lại nói.

-----oOo-----

Trước mặt Dương Vũ là một tòa nhà cao cấp. Bên trong vô cùng huy hoàng. Ngôi biệt thự này so với biệt thự Hoàng lão còn xa hoa, khổng lồ hơn.

Dương Vũ đứng ở nơi tối nhìn chung quanh biệt thự vài lần. "Nơi này hẳn là nhà của Hỏa Phượng Hoàng!" Dương vũ ngẫm nghĩ rồi ôm Hỏa Phượng hoàng đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 137: Chu Quân Phát Diên(Thượng)

"Đứng lại, người nào!" Dương Vũ ôm Hỏa Phượng Hoàng vừa mới tới bên ngoài cửa khu biệt thự, người của Tân bang phụ trách bảo an đã quát to một tiếng.

Dương Vũ nhìn hấn liếc mắt một cái, mặc kệ hấn lập tức ôm Hỏa Phượng Hoàng đi tới trước cửa.

"Đứng lại, bằng không tôi không khách khí." Có lẽ ý vào mình là người của Tân bang, tên bảo an tuyệt không khách khí hướng Dương Vũ lạnh giọng quát.

"Cút ngay!" Dương Vũ không để ý đến nhóm người bảo an đã là nhân nhện. Hơn nữa đối phương ngữ khí thật sự quá mức làm cho người ta tức giận. Bởi vậy, Dương Vũ chỉ lạnh lùng liếc đối phương một cái, dùng ngữ khí so với đối phương còn lạnh hơn quát lại.

Tuy rằng, nơi này là nhà Chu Quân, là nơi ở tư nhân lão đại của bọn họ. Nhưng nói như thế nào người tới đều là khách, Dương Vũ cũng có thể coi như là một người khách. Nhưng vèn vèn chỉ một tên bảo an lại dùng thái độ như vậy đối với hấn!

Cái này gọi là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng. Đường nhiên chuyện này là chuyện đáng ghét đến cực điểm.

Sau khi nghe Dương Vũ không lưu tình chút nào quát lạnh, Tên bảo an sắc mặt nhất thời liền thay đổi. Bước lên một bước, chắn trước mặt Dương Vũ, nhìn Dương Vũ cười lạnh một tiếng. "Thằng nhóc, biết nơi này là chỗ nào không? Thật sự là không biết sống chết, nhìn bộ dáng của mày chắc cũng không biết nơi này là địa phương nào. Còn không mau cút đi cho tao!"

"Chỉ bằng anh ư?" Dương Vũ lạnh lùng nhìn người kia liếc mắt một cái, trên người bỗng nhiên tản ra sát khí lạnh như băng!

"Thịch thịch!" Bị Dương Vũ bỗng nhiên tóa ra sát khí làm cho hoảng sợ, tên bảo an liền tục lui lại mấy bước. Đợi đến khi đứng đứng lại, tên bảo an kinh ngạc nhìn Dương Vũ không rời mắt, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin. Hẳn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua một người nào có sát khí khủng bố như vậy!

Sát khí chợt lóe, Dương Vũ trong lòng chợt bình tĩnh lại. sau khi tĩnh táo lại Dương Vũ trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười. Minh tựa hồ quá đáng, không ngờ lại chấp nhặt cùng người như vậy.

Nhưng cho dù là như vậy, Dương Vũ cũng nghiêm mặt nhìn tên bảo an, tiếp tục nói: "Tôi khuyên anh không nên ngăn trở tôi, nếu không, anh gánh không nổi trách nhiệm này đâu!"

"Cái gì trách nhiệm!" Tên an ninh kia lại bước lên một bước, lạnh lùng nhìn Dương Vũ. Trước tuy rằng bị Dương Vũ làm cho hoảng sợ. Nhưng dù như thế nào hẳn cũng là một phần tử xã hội đen. Sau khi trấn tĩnh là gan liền phục hồi. Dù sao nơi này là địa phương của bọn hắn! Cho dù Dương Vũ lợi hại cũng không dám làm gì! Dương nhiên đây chỉ là suy nghĩ của hắn.

Dương Vũ và tên bảo an nói chuyện cũng không lớn tiếng. Nhưng trong trời đêm yên tĩnh lại truyền đi rất xa, sau đó một vài người nghe bọn họ nói chuyện liền chạy tới.

"Có chuyện gì?"

"Người này muốn xông vào." Tên bảo an nhìn thấy có người tới, càng không thêm cổ kỵ.

Nhìn bọn họ lục tục chạy tới, Dương Vũ cau mày. Hừ lạnh một tiếng, giẫm chân tại chỗ rồi tiếng lên phía trước.

"Anh bạn đừng bước, nơi này là nhà riêng, nếu anh có hẹn với lão đại, vậy xin chờ một lát. Không nên tự tiện xông vào." Người này có chút lễ mạo. Nhưng cũng là không cho Dương Vũ đi vào.

"Mẹ nó, vào một cái nhà mà cũng phiền toái như vậy!" Dương Vũ nhú mày, lạnh lùng liếc mắt đánh giá bọn hắn một cái. Dương Vũ không muốn cùng bọn chúng dây dưa quá nhiều, tuy rằng hiện tại trên người Hỏa Phượng hoàng đã ngừng chảy máu. Nhưng thân thể Hỏa Phượng hoàng nhưng cũng không được lạc quan. Rất cần nghỉ ngơi.

"Các anh nhìn xem ai đây, nếu các anh không để tôi đi vào, một khi cô ta có chuyện gì, hết thảy hậu quả các anh chịu trách nhiệm." Dương Vũ nhìn bọn họ lạnh lùng nói.

"Là ai?" Sau khi nghe Dương Vũ nói, dưới ánh đèn mờ nhạt những người này mới chú ý tới trong lòng Dương Vũ.

"Người này hình như là tiểu thư!" Bỗng nhiên, một người kêu lên sợ hãi.

"Tiểu thư?" Mọi người nghe thấy đều sửng sốt. Lão gia của bọn họ chính là đang ở bên trong đang nổi cơn lôi đình thịnh nộ vì chuyện Hỏa Phượng Hoàng mất tích. Bây giờ tiểu thư lại là được người ta bế về nhà. Hơn nữa tiểu thư bọn họ bây giờ cả người đều là máu tươi!

"Đúng là tiểu thư!" Mấy người còn lại cũng kêu lên sợ hãi!

"Nói, tiểu thư của chúng tôi bị làm sao vậy?" Ngay sau lúc phát hiện người trong lòng Dương Vũ chính là Hỏa Phượng Hoàng, lập tức có một người quát lạnh một tiếng hỏi Dương Vũ. Bọn họ hoài nghi, Hỏa Phượng Hoàng sở dĩ thành ra bộ dáng này hoàn toàn là do Dương Vũ. Nói không chừng, Dương Vũ chính là hung thủ. Mà hiện tại Hỏa Phượng Hoàng lại đang nằm ở trong lòng hắn sống chết còn chưa biết.

Chuyện này làm cho bọn họ có lý do hoài nghi, Dương Vũ chính là hung thủ bây giờ là tới cửa thị uy.

Nghe mấy tên kia nói chuyện, Dương Vũ sắc mặt buồn bực. Minh là cứu người mà, đâu phải giết người. Sao bọn họ lại hoài nghi mình là hung thủ.

Dương Vũ tuy buồn bực nhưng cũng nói: "Tôi chỉ là cứu cô ta mà thôi, nếu các anh không muốn cô ta bị chết thì mau tránh ra để tôi đi vào. Đúng rồi, giúp tôi tìm cha cô ấy đến đây." Dương Vũ thật sự không muốn cùng bọn chúng dây dưa. Nếu còn dây dưa nói không chừng lại còn có màn đấu võ mồm.

"Nhanh đi thông báo cho bang chủ!" Sau đó liền có một người chạy nhanh vào bên trong.

"Nếu là như vậy, anh mau đi theo tôi." Nói đến đây những người này tránh qua một bên nhường đường cho Dương Vũ đi vào. Một người đi ở phía trước dẫn đường cho Dương Vũ đi vào bên trong. Nhưng sau lưng Dương Vũ còn đi theo vài người. Dường như muốn theo giám thị Dương Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 138: Chu Quân Phát Diên(Trung)

"Cái gì? Mày nói tiểu thư được người ôm đã trở về?" Nghe thủ hạ báo cáo, sắc mặt Chu Quân đầu tiên là vui vẻ nhưng nháy mắt đã thay đổi. Bởi vì hắn nghĩ đến Chu Đình là bị người khác ôm trở về.

"Con gái tao hiện giờ ở đâu? Mau dẫn tao tới!" Chu Quân quát mắt từ chỗ ngồi đứng lên vội vàng nói. Sau đó bước nhanh ra ngoài.

Mới vừa mới ra tới bên ngoài đã gặp Dương Vũ bị mọi người vây quanh đi tới, trong lòng Dương Vũ là Hóa Phượng Hoàng cả người đầy máu tươi.

"Tiểu Đình!" Trong nháy mắt nhìn thấy Hóa Phượng Hoàng, Chu Quân đã nhận ra người đầy máu tươi này chính là con gái bảo bối của mình. Chu Quân vô cùng lo lắng chạy tới.

Nhìn người trung niên đang chạy tới có gương mặt khá giống Hóa Phượng Hoàng, Dương Vũ đã biết người này chính là cha Hóa Phượng Hoàng và cũng là bang chủ Tân bang. Chỉ là nhìn thấy Chu Quân có phong độ của người trí thức làm Dương Vũ cảm thấy có chút kinh ngạc.

Theo hắn nghĩ Chu Quân dù không phải là người có vẻ mặt dữ tợn nhưng tối thiểu cũng có bộ dáng của dân xã hội đen. Nhưng Chu Quân lại có vẻ mặt của người trí thức. Nếu Dương Vũ không phải biết trước Chu Quân chính là lão đại của Tân bang, hắn tuyệt đối sẽ không tin người trung niên trước mặt là một ông trùm của xã hội đen. Nếu người ta nói Chu Quân là một phần tử trí thức Dương Vũ còn dễ tin hơn.

"Ông chính là cha của cô ta? Là bang chủ Tân bang?" Dương Vũ nhìn Chu Quân hỏi.

"Lớn mật! Dám dùng loại ngữ khí này nói chuyện với bang chủ của chúng ta!" Dương Vũ vừa dứt lời, bên cạnh liền có một người quát lạnh một tiếng.

Chu Quân khoát tay đối với người nọ, nhìn Dương Vũ gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, tôi đúng là Chu Quân. Tiểu Đình hiện tại ra sao?"

"Cô ấy tánh mạng cũng không có gì nguy hiểm, nhưng tôi hy vọng ông mau chóng tìm bác sĩ!" Dương Vũ bế Hóa Phượng Hoàng đưa qua. Chu quân duỗi tay ôm đón lấy

"Nhanh đi gọi bác sĩ lại đây!" Chu Quân sau khi ôm lấy Hóa Phượng Hoàng liền lập tức quát với người bên cạnh. Đồng thời, Chu Quân ôm Hóa Phượng Hoàng quay đầu đi vào trong biệt thự.

Nhìn dáng vẻ chu quân vô cùng lo lắng, Dương Vũ nhún nhún vai, suốt dọc đường ôm Hóa Phượng Hoàng đi xuyên qua toàn bộ Tân trấn, hai tay Dương Vũ có chút tê dại.

Chu Quân sau khi rời khỏi, những người khác cũng ly khai. Trong nháy mắt, bên cạnh Dương Vũ không còn một người. Nhìn chung quanh liếc mắt một cái, Dương Vũ có chút buồn bực.

Tuy rằng, hắn cũng không phải loại người thi ân cầu báo. Nhưng tốt xấu gì hắn cũng đã cứu cô ta, hơn nữa còn đưa về đến nhà. Ít nhất cũng phải nói một tiếng cảm ơn chứ? Nhưng trên thực tế, Dương Vũ cái gì cũng không nhận được. Lúc này ở bên cạnh hắn ngay cả một người cũng không có.

Dương Vũ cười khổ, xoay người đi về phía cửa. Nếu là như vậy, không đi còn đợi đến khi nào?

"Người anh em kia, xin dừng bước." Ngay lúc Dương Vũ định rời khỏi, một giọng nói giữ Dương Vũ ở lại vang lên. Vừa nghe, dương vũ liền dừng bước xoay người lại, nhìn thấy một người trung niên đang đi về hướng mình như có chuyện gì đó muốn nói.

"Ông nói với tôi?" Dương Vũ nhìn người trung niên hỏi.

"Ha hả, người anh em này, tôi đại biểu bang chủ với tiểu thư cảm ơn cậu đã cứu tiểu thư. Nếu cậu không ngại mời vào bên trong ngồi?" Người trung niên mời nói.

Nhìn người trung niên, Dương Vũ bỗng nhiên cười. "Không dám, tôi chỉ là vừa lúc đi ngang mới cứu cô ấy trở về thôi."

"Ha hả, đừng nói như vậy, nếu đã tới đây thì mời vào uống chén trà cho ấm rồi trở về." Người trung niên lại mời nói.

Nhìn người trung niên, Dương Vũ tâm ý vừa động. Trên mặt cũng lộ ra nụ cười, "Hào, vậy quý rầy một lần."

"Mời vào." Người trung niên khoát tay ra dấu mời. Dương Vũ cũng không khách khí, đi nhanh vào.

Trên đường, hai người thông tính danh lẫn nhau. Nguyên lai, người trung niên này tên là Đỗ Huy, còn thân phận là gì lại chưa nói. Nhưng hắn dù không nói, Dương Vũ cũng biết đại khái, người này ở Tân bang địa vị tuyệt đối sẽ không thấp.

"Cậu Dương, mời uống trà." Ở trong phòng khách song phương sau khi ngồi xuống, trong chốc lát liền có người hầu bưng trà lên. Dương Vũ tiếp nhận hảo ý, nhẹ nhàng uống một ngụm.

"Ha hả..." Đỗ Huy cười, nói tiếp: "Cậu Dương không biết là người ở nơi nào? Hiện đang làm gì?" Đỗ Huy ra vẻ không chút để ý, tùy tiện hỏi.

"Ha ha, tôi chỉ là một học sinh trung học thôi." Điều này cũng không có gì để che giấu. Dương Vũ cứ thực tế nói ra. "Học sinh trung học?" Đỗ Huy có điểm kinh dị nhìn Dương Vũ. Tuy rằng Dương Vũ thoát nhìn phi thường trẻ tuổi. Nhưng Đỗ Huy thật không ngờ Dương Vũ lại là một học sinh trung học.

Bình thường mà nói, nếu một học sinh trung học nhìn thấy Hỏa Phượng Hoàng gặp nguy, cho dù là gan khá lớn cũng chỉ báo cảnh sát là xong việc. Nhưng Dương Vũ chẳng những không có gì kinh hoàng, thậm chí còn mang Hỏa Phượng Hoàng trở về. Bực này đảm lượng, không phải người bình thường có thể có.

Tuy rằng đã sớm biết Dương Vũ nhất định không phải người bình thường, nhưng Đỗ Huy nhìn không được cũng phải kinh ngạc một lần.

Nhìn bộ dáng kinh ngạc của Đỗ Huy, Dương Vũ cười cười. Cho dù có nói như vậy cũng không sợ đối phương biết thân phận của mình. Huống hồ, Dương Vũ còn có tính toán khác.

Tiếp theo hai người tùy tiện nói chuyện. Đơn giản là Đỗ Huy không ngừng hỏi thăm thân phận Dương Vũ thôi. Dương Vũ cũng vừa cười, vừa đem những chuyện không quan trọng nói ra.

.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 139: Chu Quân Phát Diên(Hạ)

Khoảng nửa giờ sau, Chu Quân từ bên ngoài đi vào.

Nhìn thấy Chu Quân đi vào, Dương Vũ vội vàng đứng dậy hướng về phía Chu Quân gật đầu chào. Nhân tiện, Dương Vũ đánh giá Chu Quân. Mặc dù Chu Quân đang mỉm cười, sắc mặt bình tĩnh, nhưng dưới bề ngoài bình tĩnh đó, Dương Vũ phát hiện bên trong có một chút bất thường, chỉ là che giấu mà thôi.

Nhìn thấy Dương Vũ, Chu Quân mỉm cười, gật đầu chào rồi ngồi xuống. "Người anh em kia..."

"Con tên là Dương Vũ, tiên sinh có thể gọi là tiểu Dương hay tiểu Vũ cũng được." Dương Vũ vội vàng cắt ngang lời nói của Chu Quân, và đồng thời giới thiệu mình.

"Ha ha, tôi đây cũng không khách khí. Dương Vũ à, mới vừa rồi tôi có chỗ thật thất lễ, xin đừng trách." Chu Quân cười nói.

"Tiên sinh nặng lời rồi, con chỉ là thuận tay đem..." Nói đến đây, Dương Vũ nhướn mày, cho đến bây giờ hắn cũng không biết tên của Hỏa Phượng Hoàng là gì. Vừa rồi chỉ nghe Chu Quân mới gọi tiểu Đình hay gì đó duy nhất một lần. Nhưng tiểu Đình là tên gọi thân mật nên Dương Vũ cũng không dám tự ý gọi bậy.

"Ha ha, thật xấu hổ. Nói thật con đến bây giờ cũng không biết con gái tiên sinh tên là gì." Dương Vũ ngưng ngưng cười một tiếng, thần tình xấu hổ.

"Sao?" Chu Quân kinh ngạc. Hắn vốn cho là Dương Vũ quen biết Hỏa Phượng Hoàng nhưng lại không nghĩ tới, thậm chí tên gọi của tiểu Đình, Dương Vũ cũng không biết.

Chu Quân trên mặt lộ ra vẻ hoài nghi, nhưng vẻ hoài nghi đó chỉ chợt lóe rồi biến mất nhanh chóng. Dương Vũ và người trung niên cũng không nhận thấy.

"Con gái tôi tên là Chu Đình. Ở ngoài thì người ta gọi nó là Hỏa Phượng Hoàng. Ha ha, chê cười rồi." Khi nhắc đến Chu Đình, Chu Quân mới thật sự cười, chứng tỏ Hỏa Phượng Hoàng là niềm kiêu hãnh của hắn.

"Ha ha, thì ra con gái tiên sinh tên là Chu Đình. Một cái tên nghe rất êm tai. Không biết hiện giờ cô ấy ra sao? Thương thế đã khôi phục chưa?" Dương Vũ có chút quan tâm, hỏi.

"Hiện tại đã ổn định lại rồi, không có gì nguy hiểm đến tánh mạng. Chỉ là theo như bác sĩ nói, nếu muốn phục hồi như cũ thì sợ rằng cần phải tu dưỡng một thời gian." Nói đến đây, giọng nói của Chu Quân thay đổi, pha chút tức giận trong đó.

"Hừ!" Chu Quân hừ lạnh một tiếng, nghĩ đến vết thương như bị đao cắt trên thân thể Hỏa Phượng Hoàng, hắn cảm thấy vô cùng tức giận. Nếu như không phải có Dương Vũ cứu, e rằng Hỏa Phượng Hoàng đã chết.

“Nếu như không phải là tiểu Dương cậu ra tay cứu giúp, chỉ sợ con gái tôi đã bị giết chết. Cảm ơn cậu.” Chu Quân chân thành nhìn Dương Vũ nói.

“Tiên sinh không cần khách sáo như vậy.” Dương Vũ mỉm cười nói.

“Tiểu Dương cậu cũng không cần giữ khoảng cách như vậy, cứ gọi tôi là bác được rồi.” Chu Quân cười nói, đối với Dương Vũ hẳn rất cảm kích.

“Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.” Dương Vũ cười cười.

“Đúng rồi, tiểu Dương. Cậu có biết ai đã đã thương con bé nặng như vậy không?” Chu Quân nhìn Dương Vũ hỏi.

“Nghe nói là Giang Đông bang vì đối phó với con gái bác đã cố ý mời cao thủ tới giúp tay. Nếu không phải lúc đó con ra tay cứu giúp, đối phương tuyệt đối đã giết chết cô ấy rồi. Cô ấy thực sự không phải là đối thủ của hắn.” Có thật là Hóa Phụng Hoàng không phải là đối thủ của người thanh niên kia? Nhưng quả thực từ lúc bắt đầu, Hóa Phụng Hoàng đã bị đối phương chèn ép, ngay cả cơ hội phản kích cũng không có.

“Giang Đông bang!” Tinh quang trong mắt Chu Quân chợt loé, trong nháy mắt sắc mặt trở nên lạnh như băng. Trên người cũng toát ra một tròng sát khí lạnh lẽo mà chỉ có người “Cửu Kinh Sa Tràng” mới có.

“Tôi sẽ lập tức tiêu diệt bọn chúng!” Chu Quân quát mắt đứng lên, gương mặt đằng đằng sát khí, nói.

“Bang chủ, vạn sự không nên!” Đỗ Huy liền vội đứng lên, thuyết phục.

“Đỗ Huy. Đến lúc này mày còn muốn ngăn cản tao? Nếu như chúng ta không phản công lại, tất sẽ bị người ta đập lên đầu khi dễ. Hừ, bọn họ còn đánh tiểu Đinh bị thương thành như vậy, tao không báo thù này, không đích thân mang tên khốn đó băm nát tao làm sao có thể nuốt trôi cục giận này.”

“Nhưng bây giờ bọn chúng có một cao thủ giúp đỡ, chúng ta vốn đã là không phải đối thủ của bọn chúng.” Đỗ Huy vội vàng giải thích.

“Tha cho con mượn phép chen vào. Bác Chu, hiện tại chúng ta đúng là không nên ra tay với đối phương.” Dương Vũ nhìn Chu Quân nói.

“uhm!” Chu Quân nhìn Dương Vũ nghi ngờ, nhưng không nói lời nào.

“Thử nghĩ, nếu đối phương đã mời cao thủ tới để đối phó lệnh ái, tất đối phương đã điều tra tường tận về mấy vị rồi. Trong khi đó mấy vị không biết rõ mấy về thực lực đối phương, có bao nhiêu cao thủ ẩn tàng.”

“Nếu đối phương đã mời được một cao thủ thủ, hẳn nhiên có thể mời người thứ hai, người thứ ba thậm chí còn nhiều hơn nữa để đối phó với mấy vị. Nếu như bây giờ mà sai người đi, thật tình mà nói mấy vị sẽ bị tổn thất lớn.”

Nếu như Tân bang không có dị năng cao thủ thì đầu chỉ dừng lại ở mức tổn thất đơn giản như vậy. Mặc dù đối với thực lực của người thanh niên chưa tới đâu nhưng để đối phó với mấy người bình thường như bọn họ thì đơn giản giống như lấy đồ trong túi mà thôi. Có thể nói là tới bao nhiêu người là giết bấy nhiêu. Dương Vũ đã uyển chuyển chọn lựa lời nói mà thôi.

Khi nghe Dương Vũ nhắc nhở, Chu Quân mới bình tĩnh trở lại. Hắn vốn không phải là loại người dễ dàng vọng động. Nếu không, hẳn cũng không thể đánh dẹp thiên hạ, gây dựng Tân bang thành một giang sơn lớn mạnh như vậy. Mới vừa rồi chỉ vì nhắc đến thương thế của Chu Đinh đã làm cho hắn nộ khí công tâm.

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Quân suy nghĩ một lát thì cũng hiểu được tình thế bây giờ. Một lát sau, Chu Quân nhìn về phía Dương Vũ.

“Cậu nói bên kia có một cao thủ, rất lợi hại?”

“Không lợi hại, nhưng mà đối với mấy người thường mà nói thì rất là kinh khủng. Người bình thường căn bản không có khả năng đến gần hắn. Giết người thường đối với hắn chỉ như thái rau mà thôi

.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 140: Cự Tuyệt Xuất Thủ

“Thử nghĩ lại về lệnh ái thì bác sẽ biết. Lệnh ái không phải là người bình thường, bác đã biết chứ?” Dương Vũ nhìn Chu Quân hỏi.

Chu Quân cùng Đỗ Huy đều gật đầu xác nhận. Bọn họ dĩ nhiên biết Chu Đình không phải là người bình thường. Chu Đình là một người có đặc dị công năng. Bởi vì năng khác với người bình thường, Chu Quân đối với Chu Đình càng thêm yêu thương, nâng niu như trứng mỏng (Nguyên văn: cầm trong tay sợ nát, ngâm trong miệng sợ tan)

Bây giờ Chu Đình lại bị người ta đánh mình đầy thương tích, Chu Quân không giận mới là lạ.

“Vậy mấy người cảm thấy giữa Chu Đình và người bình thường có gì khác nhau?” Dương Vũ nhìn bọn họ mỉm cười hỏi.

“Điểm gì khác nhau?” Chu Quân khẽ cau mày. “Thế chất so với người bình thường thì mạnh hơn nhiều lắm. Còn nữa, khí lực khi đánh nhau rất mạnh. Ở ngoài đường, cả đám mấy người cũng không đánh lại nó.”

“Ha ha, có nghĩa là Chu Đình rất lợi hại rồi? Ít nhất không có vấn đề khi đánh với mấy người bình thường, đúng không?” Dương Vũ cười nói.

Chu Quân gật đầu, trong lòng nghi hoặc nhìn Dương Vũ, không biết Dương Vũ đang muốn nói gì.

“Chu Đình đúng là không phải người bình thường. Nói khó nghe chút, mấy người thử đoán coi lúc Chu Đình đánh nhau với cao thủ mà Giang Đông bang mời tới, tình hình ra sao?”

“Tiêu thư của chúng tôi tuy không phải là đối thủ của đối phương, nhưng đối phương khẳng định đã không chiếm được phần thắng.” Đỗ Huy nhìn thoáng qua Chu Quân, rồi nhìn Dương Vũ trả lời.

“Bác cũng có ý nghĩ như vậy.” Thấy Dương Vũ nhìn về phía mình, Chu Quân vội vàng gật đầu. Khi hắn nhận thức ra Hòa Phụng Hoàng là người có đặc dị công năng, khác với người bình thường, Chu Quân đối với nàng có lòng tin rất lớn.

“Ha ha, mấy người đã làm rồi.” Dương Vũ lắc đầu, nhìn hai người bọn họ rồi nói tiếp: “Nếu như con nói là lúc ấy, ngay cả áo của đối phương Chu Đình cũng không đụng được, mấy người có tin không?”

“Làm sao có thể được?” Chu Quân cùng Đỗ Huy không hèn mà cùng thốt lên.

“Đó là sự thật.” Sắc mặt Dương Vũ nghiêm túc, không có vẻ bông đùa. “Chu Đình đã như vậy, thử hỏi bác một chút là trong bang có bao nhiêu người nhưng Chu Đình? Ngay cả Chu Đình cũng không chạm được áo của đối phương, bị người đánh bị thương nặng, vậy mấy người ai còn có lòng tin sẽ đi đánh Giang Đông bang?”

“Chúng tôi sẽ dùng chiến thuật biến người” Chu Quân hừ lạnh một tiếng, trong lòng trở nên giận dữ bất bình.

“Chuyện đó càng không thể làm.” Dương Vũ lắc đầu. Phong nhận của người thanh niên vô cùng lợi hại. Hơn nữa đối phương là Phong hệ dị năng giả, nên tốc độ rất nhanh. Chỉ cần người của Tân bang không sử dụng vũ khí nóng. Những người bình thường này cho dù dùng mảnh phi thương tới đâu, thì khi đến đó một người sẽ chết một người, đến hai người sẽ chết cả cặp.

“Nếu như chiến thuật biến người có thể sử dụng, thì các người có thể thử một chút. Bất quá con khuyên là không nên tùy tiện đến đó. Giang Đông bang hiện giờ chẳng qua là tìm người đối phó lệnh ái mà thôi. Bác không nên ép họ đến giết người của bác. Nếu không bác sẽ rất dễ dàng mà trúng bẫy. Số thù vạ ở phía ngoài kia đối với người già kia mà nói thì không có tác dụng gì.”

“Không lẽ ta cứ để mặc cho đối phương cời trên đầu sao? Nói không chừng đến lúc đó, bọn người Giang Đông bang sẽ chiếm lấy hết địa bàn của ta.” Chu Quân, mặt lạnh lùng, nói.

“Có biện pháp giải quyết.” Dương Vũ cười một tiếng. “Biện pháp gì?” Chu Quân hai mắt sáng lên.

“Biện pháp chính là mời cao thủ đến tương trợ. Chỉ cần các người cũng có cao thủ như đối phương thì há gì phải sợ một Giang Đông bang? Hơn nữa, có cao thủ thì sự an toàn của mấy người sẽ được bảo đảm hơn.” Dương Vũ khẽ cười nói.

“Nhưng ở đâu tìm cho ra cao thủ?” Chu Quân chân mày cau lại. Mặc dù hắn đứng đầu một bang lớn nhưng chưa từng nghe qua về cao thủ dị năng.

“Trước mặt của chúng ta không phải đang có một người sao?” Ở bên cạnh, Đỗ Huy nhìn Dương Vũ, trên mặt lộ ra nụ cười. Nghe được lời của Đỗ Huy, Chu Quân hai mắt rạng rỡ nhìn Dương Vũ.

Mặc dù bọn họ không biết Dương Vũ lợi hại ra làm sao, nhưng hắn đã cứu được Chu Đình thoát khỏi tay địch nhân mà trên người không mang một vết thương, ắt Dương Vũ tuyệt đối phải là một cao thủ.

“Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn con. Con sẽ không ra tay.” Dương Vũ cũng đã tính toán. Đương nhiên hắn không phủ nhận mình có năng lực đối phó người thanh niên Giang Đông bang mời tới, nhưng Dương Vũ cũng không có ý định ra tay.

“Tại sao? Chỉ cần cậu chịu hỗ trợ, chúng tôi tuyệt đối sẽ ưu đãi cậu thật tốt.” Chu Quân cho là Dương Vũ so đo chuyện này nên mới cự tuyệt, cho nên vội vàng thanh minh.

“Ha ha, tiền tài đối với con mà nói, chỉ cần đủ là được. Chuyện này con không thể giúp được.” Dương Vũ cười cự tuyệt.

“Tại sao?” Sắc mặt của Chu Quân khó coi. Nói cho cùng hắn cũng là lão Đại của một bang hội, nhưng lại bị Dương Vũ cự tuyệt như vậy mà không nổi giận đã coi như là may mắn rồi.

Nhìn thoáng qua vẻ mặt Chu Quân, Dương Vũ cười nói: “Con không giúp đỡ là vì bản thân có một lý do. Cứu người là vì vừa đúng lúc gặp phải. Hơn nữa con đã từng nói, con chỉ là một học sinh trung học, một học sinh trung học mà thôi. Con còn muốn đi học, còn có việc của mình phải lo. Cho nên con không thể nhận lời, hy vọng bác có thể thông cảm cho.”

Nghe lời giải thích của Dương Vũ, sắc mặt của Chu Quân dễ nhìn hơn chút.

“Vậy chúng tôi chỉ đành đi mời người khác vậy.” Đỗ Huy nhìn Chu Quân một cái, sau đó nói.

“Cũng chỉ có thể làm như vậy.” Chu Quân bắt đầu dĩ phải gật đầu. Cuối cùng, Chu Quân nhìn Dương Vũ nói: “Tiểu Dương, mặc dù cậu từ chối không giúp, nhưng tôi vẫn còn nợ ân tình cậu đã cứu con gái tôi một mạng. Sau này nếu có chuyện gì cần tôi giúp đỡ thì cứ nói, tôi nhất định sẽ làm.”

“Ha ha, nếu vậy thì cảm ơn bác trước vậy. Thời gian không còn sớm nữa, con phải về rồi.” Dương Vũ đứng dậy cáo từ.

“Cậu giờ tạm trú ở đâu? Tôi sẽ phái người đưa cậu trở về.”

“Không cần. Con tự mình về được mà.” Dương Vũ vội vàng từ chối.

“Nếu đã vậy, tôi tiễn cậu ra ngoài.” Chu Quân hai người đưa Dương Vũ ra tận đến cửa, sau đó Dương Vũ tự mình đi về.

.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 141: Hiểu Làm.

"Công năng đặc dị sao? Ngồi ở bên cửa sổ, nhìn ra ngã tư đường ở bên ngoài, trên mặt Dương Vũ lộ ra vẻ mỉm cười.

"Hỏa Phượng Hoàng, Chu Đình." Dương Vũ lầm bầm tự nói, ý cười trên mặt ngày càng đậm.

Hiện tại, Dương Vũ đã có hứng thú đối với Hỏa Phượng Hoàng. Nếu không Dương Vũ sẽ không cứu Hỏa Phượng Hoàng từ trong tay gã thanh niên.

Thật ra lúc Dương Vũ vừa phát hiện ra Hỏa Phượng Hoàng "chơi lửa" hắn đã có hứng thú với nàng. Sau đó lại phát hiện, Hỏa Phượng Hoàng thậm chí không biết sử dụng lửa trên người, Dương Vũ đối với nàng hứng thú càng tăng lên nhanh chóng.

Về chuyện Chu Quân yêu cầu Dương Vũ hỗ trợ, Dương Vũ xác định sẽ không hỗ trợ. Mặc dù lúc ấy hắn nói như vậy có vẻ đạo mạo, kỳ thật nếu như không phải bởi vì thân phận đặc biệt của hắn, Dương Vũ tuyệt đối sẽ đáp ứng thỉnh cầu của Chu Quân.

Nếu không Dương Vũ cũng sẽ không cư nhiên bỏ qua một cơ hội có thể tiếp cận Hỏa Phượng Hoàng tốt đến vậy.

Có điều hiện tại, Dương Vũ cũng không hối hận. Dù sao Tân Bang cùng Giang Đông Bang, cả hai bang phái đều thuộc xã hội đen. Thân phận của mình lại thuộc Cục an ninh quốc gia, vốn cùng các bang hội hắc đạo có lập trường hoàn toàn đối lập.

Nếu Dương Vũ đáp ứng thỉnh cầu của Chu Quân thì hắn lập tức sẽ ở vào trường hợp, nhân viên chính phủ cùng xã hội đen có quan hệ rồi. Đây là điều Dương Vũ không muốn thấy, loại chuyện này nếu tránh được thì tốt nhất không nên để xảy ra.

"Bang chủ, người thấy như thế nào?" Sau khi tiễn Dương Vũ, hai người Chu Quân trở lại bên trong phòng khách. Sau khi ngồi xuống, Đỗ Huy nhìn Chu Quân nói.

Chu Quân gật đầu, trầm ngâm một chút. Hắn đương nhiên biết ý nghĩa câu hỏi của Đỗ Huy là gì. Sau khi suy nghĩ một chút, Chu Quân chậm rãi nói: "Lập tức phái người đi điều tra lai lịch Dương Vũ một cách rõ ràng."

Mặc dù đối với việc Dương Vũ cứu Hỏa Phượng Hoàng, Chu Quân cảm kích xuất phát từ nội tâm. Nhưng là lão Đại của một bang phái, Chu Quân không hề giống như vẻ bề ngoài, thoạt nhìn đơn giản như vậy. Trên thực tế, Chu Quân vẫn luôn ôm thái độ hoài nghi. Nhưng là một lão quái thành tinh, trước mặt Dương Vũ hắn biểu hiện vô cùng đơn giản, đối với Dương Vũ không chút nghi ngờ.

Có điều trên thực tế, một câu trực tiếp từ chối của Dương Vũ, Chu Quân cũng chỉ tin tưởng có ba phần mà thôi. Vô luận như thế nào, trước khi tra rõ lai lịch của Dương Vũ, Chu Quân không thể hoàn toàn tin tưởng Dương Vũ.

"Bang chủ, người nói Dương Vũ có thể là người của đối phương hay không?" Đỗ Huy nhìn Chu Quân, sau đó thoáng chần chừ nói.

"Giang Đông Bang sao? Có khả năng đó, dù sao trước khi biết rõ lai lịch của hắn, chúng ta cẩn thận một chút vẫn là thượng sách. Dương Vũ có khả năng rất lớn là người Giang Đông Bang cố ý phái tới tiếp cận chúng ta." Trong mắt Chu Quân tinh quang chợt lóe, dừng lại một chút, sắc mặt Chu Quân lạnh xuống, "Nếu như Dương Vũ thật sự là người Giang Đông Bang thì... hừ hừ, bắt luận hắn có âm mưu gì, tao tuyệt đối không cho phép hắn hại tới Chu Đình. Nếu quả thật như vậy, tao nhất định sẽ cho hắn chết không được từ tế." Chu Quân lạnh mặt nói.

"Đúng rồi. Lão Đỗ, mày đi hỏi thăm, tìm kỳ nhân. Nếu Giang Đông Bang tìm được người như vậy để đối phó với chúng ta, chúng ta cần có sự phòng bị, cứ theo như lời của Dương Vũ là được. Nếu không dám Giang Đông bang chỉ sợ rằng càng ngày càng làm cản hơn." Chu Quân khẽ chau mày nói.

"Dạ." Đỗ Huy đáp ứng nói. "Lão Đỗ a." Ngay thời điểm Đỗ Huy muốn rời khỏi phòng khách, Chu Quân gọi hắn lại. Đỗ Huy dừng bước, quay đầu nhìn Chu Quân.

"Lão Đỗ, chuyện này giao cho người phía dưới đi làm là được rồi, đừng cứ mãi mang rom nặng bụng, giống như tao nè, thoát mái tự tại, ban ngày đi làm, buổi tối trở về ngắm nghĩ ý nghĩa nhân sinh." Chu Quân có chút trách cứ nói.

Trên mặt Đỗ Huy lộ ra nụ cười: "Ha ha, có một số việc giao cho bọn họ đi làm không được yên tâm, hơn nữa, mạng của em trước giờ bận rộn, trước kia trên giang hồ phải chém phải giết, hiện tại không còn phải chém giết nữa, rảnh rồi rồi, nhưng hiện tại nếu không có chuyện gì để làm, cả người sẽ giống như một loại vũ khí gỉ sét a." Đỗ Huy cười nói.

Tân Bang đúng là do Chu Quân cùng Đỗ Huy và một số người nữa lập lên. Có thể nói một nửa Tân Bang chính là do Đỗ Huy đánh mà có. Nhưng Đỗ Huy không phải là người tham lam, hắn chỉ một mực hỗ trợ Chu Quân, chưa từng mơ ước tới chức bang chủ.

Dĩ nhiên, quan hệ giữa hai người bọn họ không chỉ dừng lại ở những thứ này.

"Được rồi, mày đi xuống nghỉ ngơi trước đi. Đã muộn rồi, tao đi xem Tiểu Đình ra sao rồi."

Chu Quân bắt đầu đi lác đầu, cùng Đỗ Huy đi ra ngoài.

Buổi sáng ngày hôm sau.

"Bang chủ, chúng ta đã thăm dò ra được lai lịch của Dương Vũ rồi." Ở trong hoa viên, Đỗ Huy tìm được Chu Quân đang rèn luyện thân thể, vội vàng nói.

"Hả?" Chu Quân đang luyện Thái Cực Quyền, nghe vậy, khẽ ồ nhẹ một tiếng, sau đó nói thêm: "Nói nghe một chút."

"Cụ thể chúng ta không biết. Nhưng chúng ta biết được, Dương Vũ cùng với bên cảnh sát rất quen thuộc. Tối hôm qua, hắn cùng với Trần Lập đi ra khỏi hiện trường."

"Cùng Trần Lập ở chung một chỗ?" Chu Quân thu công trở về, cau mày. "Còn có gì khác không?"

"Còn có vài ngày trước, người hóa giải vụ cướp ngân hàng cũng là hắn." Đỗ Huy vội vàng nói.

"Thì ra người kia chính là hắn a? Không trách được làm tao thoát nhìn qua có chút quen mắt." Chu Quân gật đầu một cái, tiếp theo hỏi: "Hắn rốt cuộc là ai?"

"Cái này chúng ta không thể nào biết được, chúng ta chẳng qua biết hắn cùng với cảnh sát rất quen thuộc." Đỗ Huy trầm ngâm hắn, nói tiếp: "Như vậy thì khả năng Dương Vũ là người của Giang Đông bang càng ít đi nhiều rồi. Nhưng không biết hắn có phải là cảnh sát hay không?" Đỗ Huy nhướn mày.

"Cảnh sát?" Chu Quân nhướn mày, ngồi xuống ghế.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 142: Chu Đình Thức Tỉnh.

"Cảnh sát?" Chu Quân suy nghĩ trong chốc lát, nhìn về phía Đỗ Huy. "Mày cảm thấy hắn giống như cảnh sát sao? Hắn nhiều nhất là bằng tuổi với tiểu

Dinh mà thôi."

"Hắn nói hắn chỉ là một học sinh trung học. Nhưng mà..." . Nói tới đây, Đỗ Huy lắc đầu. Vốn hắn muốn nói nếu như Dương Vũ chỉ là một học sinh trung học thì chắc chắn sẽ không xử sự bình tĩnh như thế. Có điều, sau đó hắn liền nghĩ đến Hỏa Phượng Hoàng. Độ tuổi Hỏa Phượng Hoàng không sai biệt lắm so với Dương Vũ. Hơn nữa còn là nữ nhân nhưng cũng đã sớm tiếp nhận toàn bộ sự vụ lớn nhỏ của Tân Bang rồi.

Nếu Hỏa Phượng Hoàng có năng lực như vậy, đương nhiên không thể loại bỏ việc người khác cũng có năng lực đó.

"Nếu như hắn là cảnh sát thì... việc vừa rồi là có ý gì? Chúng ta dù sao vẫn là xã hội đen, cùng cảnh sát không đội trời chung. Hắn tại sao phải cứu Tiểu Dinh?" Chu Quân không biết lắm bầm một mình hay là nói chuyện với Đỗ Huy ở bên cạnh.

"Chẳng lẽ đây hết thấy đều bình thường đúng như lời hắn nói, hắn thật sự chỉ đi ngang qua?" Chân mày Chu Quân nhíu lại.

"Đúng rồi. Lúc trước hắn không phải là đến cả cái tên tiểu Dinh cũng không biết đấy sao? Nếu như sự thật là như vậy, những việc phát sinh đều đúng như lời hắn nói, hắn chẳng qua vừa vắn đi ngang qua chỗ đó mà cứu Tiểu Dinh thôi." Đỗ Huy nói.

Chu Quân gật đầu một cái, sau đó tiếp tục nói: "Trước khi rõ ràng được mọi chuyện, hết thấy cũng không thể quá mức võ đoán. Vô luận Dương Vũ có thân phận gì, chỉ cần không phải bất lợi đối với chúng ta hoặc Tiểu Dinh, chúng ta đều có thể cho phép. Nhưng nếu như Dương Vũ gây chuyện bất lợi cho Tân Bang chúng ta thì... tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn." Hai mắt Chu Quân tinh quang lóe lên, vẻ mặt lãnh ý.

"Tốt lắm. Chúng ta đi xem Tiểu Dinh một chút đi, đứa nhỏ này bị thương nặng như vậy, hiện tại vẫn chưa tỉnh lại." Hiện tại mặc dù Chu Quân còn có chút lo lắng, nhưng cũng không như lúc đầu khi nhìn thấy vết thương trên người Hỏa Phượng Hoàng.

Lần này mặc dù Hỏa Phượng Hoàng bị thương vô cùng nghiêm trọng. Nhưng trước kia nàng cũng đã bị những chuyện tương tự thế này, sau đó rất nhanh đều khỏe lại. Bởi vậy Chu Quân có lòng tin với việc khôi phục của Hỏa Phượng Hoàng.

Sau khi đi vào phòng của Hỏa Phượng Hoàng, hai người Chu Quân quả nhiên thấy Hỏa Phượng Hoàng đã tỉnh lại. Thậm chí sắc mặt cũng hồng nhuận hơn ngày hôm qua. Chỉ là Hỏa Phượng Hoàng thoạt nhìn có chút suy yếu.

"Cha, chú Đỗ." Nhìn thấy hai người Chu Quân đi vào, Hỏa Phượng Hoàng vội chào.

"Con bây giờ cảm thấy trong người ra sao?" Chu Quân đi tới quan tâm hỏi. Đỗ Huy bên cạnh cũng lộ vẻ quan tâm.

"Không có chuyện gì rồi. Tối hôm qua cũng đều là bị thương ngoài da, hiện tại trên cơ bản đã tốt rồi." Hỏa Phượng Hoàng tùy ý nói. Trên thực tế, Hỏa Phượng Hoàng nói cũng không sai. Nàng suy yếu chủ yếu bởi vì tối hôm qua mất máu quá nhiều.

"Không có chuyện gì là tốt rồi." Chu Quân cười nói. Lo lắng trong lòng đã giảm bớt phần nào. Ba người sau một hồi nói chuyện phiếm, Hỏa Phượng Hoàng đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, cha, ngày hôm qua, người đưa con về có phải là người cứu con hay không?"

"Đúng vậy a, chẳng lẽ con không biết sao?" Chu Quân kinh ngạc nhìn Hỏa Phượng Hoàng, hắn còn tưởng rằng lúc ấy Dương Vũ sờ dĩ tìm tới nơi này, hoàn toàn là có Hỏa Phượng Hoàng ở bên chỉ điểm.

Hỏa Phượng Hoàng gật đầu một cái, nói tiếp: "Đúng vậy a, lúc ấy hắn vốn muốn đem con đến bệnh viện. nhưng bị con cự tuyệt, bảo hắn đưa con về nhà, sau đó con liền hôn mê. Đúng rồi, hắn làm sao biết nhà của chúng ta ở đây?" Hỏa Phượng Hoàng nghi ngờ hỏi.

"Con không nói cho hắn biết sao?" Chu Quân liếc nhìn Hỏa Phượng Hoàng một cái. Sau đó, nhìn Đỗ Huy bên cạnh một cái, hai người đều nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt đối phương.

"Không có a." Hỏa Phượng Hoàng lập tức lắc đầu nói.

"Con có biết hắn là ai không?" Chu Quân liền vội vàng hỏi: "Không biết, con cũng vậy, hôm qua con mới gặp hắn lần đầu."

"Dù sao hắn đúng là đã cứu con một mạng. Hắn bây giờ đang ở nơi nào cha?" Hỏa Phượng Hoàng hỏi Chu Quân.

"Hắn hiện tại đang ở trong một khách sạn." Đỗ Huy đang ở một bên trả lời.

"Khách sạn?"

Thời gian một ngày đã trôi qua rất nhanh. Một ngày này Dương Vũ không có liên lạc với bất kì người nào, ngay cả Tiểu Ngọc cũng không có liên hệ, ngoại trừ thời điểm ra ngoài ăn cơm, những thời gian khác, Dương Vũ đều ở trong khách sạn.

Không phải Dương Vũ không muốn ra ngoài, nhưng Dương Vũ thật sự là không có chỗ nào để đi. Nơi này đối với Dương Vũ mà nói vốn đã vô cùng quen thuộc. Dương Vũ không muốn ra ngoài, hắn muốn suy nghĩ một vài vấn đề, để có thể thực hiện kế hoạch trong lòng hắn.

Cái kế hoạch này rất trọng yếu, Dương Vũ nhất định phải thành công!

Sau khi cứu Hỏa Phượng Hoàng được ba ngày.

"A lô?" Điện thoại di động vang lên, Dương Vũ cầm lên nhìn thấy là một số lạ gọi đến.

"Anh có phải là Dương Vũ hay không?" Nghe thanh âm có chút quen thuộc, nhưng Dương Vũ nhất thời không thể nhận ra là người nào.

"Tôi là Chu Đình." Giọng nói bên kia vang lên.

"Chu Đình?" Dương Vũ lộ vẻ nghi ngờ. Nhưng mà ngay sau đó, hắn liền phản ứng. Chu Đình không phải là Hỏa Phượng Hoàng hay sao. "Chu tiểu thư, xin hỏi có chuyện gì?" Dương Vũ liền vội vàng nói.

"Dương Vũ, tôi muốn gặp mặt anh, đáp tạ lại một chút ân cứu mạng của anh, không biết tối nay anh có thời gian không?" Hỏa Phượng Hoàng thản nhiên nói.

"Tối nay hả? Có." Sắc mặt Dương Vũ có chút vui mừng chợt lóe, cơ hội tới rồi, vội vàng đáp ứng ngay.

"Tốt, tối nay chúng ta gặp nhau nha, tôi sẽ qua đón anh." Sau khi nói xong, Hỏa Phượng Hoàng liền cúp điện thoại.

"Mời mình ăn cơm sao?" Dương Vũ cất điện thoại, trên mặt nở một nụ cười. "Kế hoạch tối này bắt đầu luôn."

Rốt cuộc Dương Vũ có âm mưu quỷ kế gì đây? Hết thấy, để đến sau này biết rõ. Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 143: Hu Dĩnh Trả Ôn.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã đến buổi tối.

Sau khi nhận được điện thoại Chu Đình gọi cho mình, Dương Vũ liền rời khỏi khách sạn đi xuống, tới bên cạnh xe của Chu Đình sớm chờ trước cửa khách sạn.

"Dương Vũ, tôi chính thức giới thiệu một chút, tôi là Chu Đình." Nhìn thấy Dương Vũ đi tới, Chu Đình từ bên trong xe bước ra, đứng ở bên cạnh xe nhìn Dương Vũ đang đi tới đưa phải của mình ra.

Dương Vũ cũng đưa tay phải nhẹ nhàng bắt lấy, sau đó liền thả ra. Tiếp theo liếc nhìn Hỏa Phượng Hoàng, đánh giá một chút.

Hôm nay Hỏa Phượng Hoàng mặc quần áo vô cùng bốc lửa, trên dưới toàn thân đều là mảng màu đỏ. Trang phục bốc lửa, vóc người bốc lửa, làm cho Dương Vũ có một chút kinh diễm.

"Chu tiểu thư, xin chào!" Dương Vũ nhìn Hỏa Phượng Hoàng một cái, sau đó khẽ cười nói.

"Dương Vũ, anh quá khách khí rồi, gọi tôi là Chu Đình được rồi." Vừa nói, Hỏa Phượng Hoàng nhìn về phía Dương Vũ, khoát tay mời.

"Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh rồi." Trên mặt Dương Vũ lộ ra nụ cười, cúi đầu chui vào trong xe. Sau đó Hỏa Phượng Hoàng cũng từ cửa khác tiến vào trong xe.

Đợi khi hai người đã ổn định chỗ ngồi, tài xế liền khởi động.

"Dương Vũ, tôi vẫn còn chưa cảm tạ ân cứu mạng của anh nữa đấy!" Ngồi trên xe, Hỏa Phượng Hoàng nhìn Dương Vũ nói.

Mùi thơm từ trên người Hỏa Phượng Hoàng tỏa ra nhẹ nhàng, nhìn vóc người bốc lửa cùng với sự ôn nhu nhẹ nhàng của Hỏa Phượng Hoàng, lúc này Dương Vũ có cảm giác phi thường kỳ quái.

Lúc này quả thực Hỏa Phượng Hoàng so với lúc đầu tiên Dương Vũ nhìn thấy gần như là hai người. Ngay lúc đó, Hỏa Phượng Hoàng rất hung dữ, tay cầm mã tấu, miệng toàn phun những lời thô tục. Nhưng lúc này, Hỏa Phượng Hoàng giống như thực nữ, hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Nhìn Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ thậm chí còn ngờ rằng Hỏa Phượng Hoàng này không phải là Hỏa Phượng Hoàng mà hắn đã gặp.

"Thế nào? Trên người tôi có gì không đúng sao?" Nhìn Dương Vũ đang nhìn mình với ánh mắt kỳ quái, Hỏa Phượng Hoàng cho là trên người mình có vấn đề gì đó bất thường, liền bắn khoả hỏi.

"Không có chuyện gì." Nghe Hòa Phụng Hoàng nói, Dương Vũ mới khôi phục lại tinh thần, mỉm cười một chút, sau tiếp tục nói: "Tôi chỉ cảm giác có chút kì quái thôi."

"Là tôi ăn mặc kì quái hay là con người của tôi có gì đó kỳ quái?" Hòa Phụng Hoàng nhìn Dương Vũ mỉm cười. "Không có gì." Dương Vũ lại cười một tiếng, không nói gì.

Thấy Dương Vũ không muốn nói, ánh mắt Hòa Phụng Hoàng đảo một vòng, trên mặt xuất hiện nụ cười. Trong nháy mắt, nàng đã hiểu ra lý do tại sao Dương Vũ lại nói như vậy, còn không phải bởi vì nàng lúc này và buổi tối kia hoàn toàn tương phản sao?

Đông Phương khách sạn ở Tân trấn là một khách sạn xa hoa và cao cấp nhất! Đông Phương khách sạn có rất nhiều cơ sở trên cả nước, dường như ở bất kì thành thị nào cũng đều có. Hơn nữa ở mỗi chi nhánh đều là cấp năm sao, khách sạn cao cấp nhất. Tất nhiên giá cả bên trong cũng không phải loại người bình thường có chịu được.

Lúc này, Dương Vũ cùng Hòa Phụng Hoàng đang ở trước cửa khách sạn Đông Phương.

Ngược nhìn khách sạn Đông Phương, trong lòng Dương Vũ cảm thán. Mặc dù kiếp trước, khi rảnh rỗi Dương Vũ cũng từng đi qua khách sạn Đông Phương vài lần. Nhưng kiếp trước, hắn có mơ cũng chưa từng nghĩ qua, chính mình ở thời điểm này có thể ở chỗ này ăn cơm. Tiêu phí ở Đông Phương khách sạn, Dương Vũ cho dù tiết kiệm cả đời, e rằng chỉ có thể tiêu sái ở đây được một hồi mà thôi.

"Hôm nay, chỉ có hai chúng ta thôi a." Ở trong một căn phòng độc lập, hai người phân biệt ngồi xuống, Hòa Phụng Hoàng nhìn Dương Vũ nói.

"Không sao cả." Dương Vũ gật gật đầu. "Hôm nay mời anh tới đây là vì tôi muốn cảm tạ ân cứu mạng của anh. Dương Vũ, anh không cần phải khách khí, thích gì cứ việc gọi." Hòa Phụng Hoàng cười nói.

Dương Vũ cũng không hề khách khí, sau khi gọi những món mình thích ăn rồi nhìn Hòa Phụng Hoàng nói: "Hôm nay cô không phải chỉ vì nguyên nhân cảm tạ tôi mà mời tôi tới nơi này đây chứ?"

Hòa Phụng Hoàng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Dương Vũ. Một lát sau, Hòa Phụng Hoàng mới cười nói: "Quả nhiên vẫn bị anh đoán được, nhưng đó chỉ là thứ yếu, hôm nay chủ yếu là để cảm tạ ơn cứu mạng của anh."

"Chuyện tôi cứu cô dù sao cũng qua rồi, ha ha, không cần thiết phải nói nhiều lần như vậy, từ này tới giờ cô toàn nói câu cảm ơn cứu mạng, Ưu điểm lớn nhất của tôi chính là thi ân bất cầu báo." Dương Vũ cười nói.

"Anh...à, thiệt là." Hòa Phụng Hoàng cười một tiếng. "Nhưng dù cho anh có nói gì, tôi vẫn chân thành cảm kích, nếu như không có anh cứu giúp, hôm nay tôi đã không thể xuất hiện tại chỗ này rồi. Chỉ sợ tôi sớm đã bị người ta giết chết." Nói tới điểm này, sắc mặt Hòa Phụng Hoàng lạnh xuống. Nghĩ đến hoàn cảnh lúc đó, trong lòng của Hòa Phụng Hoàng vẫn còn sợ hãi. Không, phải nói hiện tại Hòa Phụng Hoàng chứa đầy một bụng nợ hóa.

Hôm đó, nàng hoàn toàn bị đối phương chà đạp a.

Nhìn sắc mặt Hòa Phụng Hoàng khẽ biến, Dương Vũ cười một chút, "Làm sao rồi? Lại nghĩ tới chuyện diễn ra vào buổi tối ấy hả?"

Hòa Phụng Hoàng gật đầu, ở trước mặt Dương Vũ, cô không ý che dấu chuyện gì, dù sao chuyện đêm đó hắn cũng biết rất rõ ràng. Chẳng qua là từ lúc nàng tỉnh lại, trong lòng Hòa Phụng Hoàng chất chứa nhiều nghi ngờ. Việc mời Dương Vũ tới đây, một bên chính là vì muốn cảm tạ ơn cứu mạng của hắn, mặt khác chính là hi vọng từ trên người Dương Vũ có thể tìm được một chút đáp án cho nghi vấn trong lòng.

"Đêm hôm đó, thật ra cô không nên đuổi theo a. Cô đã quá khinh suất rồi." Dương Vũ lắc đầu, vốn là hắn còn muốn nói, Hòa Phụng Hoàng lỡ mồm quá mức. Có điều, song phương không quá thân thiết, nếu như Dương Vũ nói như vậy, khó tránh khỏi sẽ làm cho Hòa Phụng Hoàng trong lòng khó chịu. Như vậy, kế hoạch sau này của Dương Vũ khó thể triển khai rồi.

Hòa Phụng Hoàng nở nụ cười gượng gạo. Nàng cũng thừa nhận, lúc đó mình có chút lỗ mồm. Không thăm dò rõ tình hình thực lực đối phương đã tùy tiện truy kích. Nếu không có Dương Vũ, đêm đó cô đã bị gã thanh niên kia hành hạ đến chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 144: Giảng Giải.

"Đúng rồi, chuyện ngày đó là sao?" Bỗng nhiên khuôn mặt Hòa Phụng Hoàng đầy nghi hoặc nhìn Dương Vũ hỏi.

"Cô nói nói là cái này sao?" Dương Vũ đưa tay phải ra, búng tay một cái. Sau đó, một ngọn lửa bùng cháy lên từ ngón tay của Dương Vũ.

"Đúng, làm sao anh có thể không chế đặc dị công năng? Hơn nữa, dường như ngọn lửa của anh so với tôi còn cao cấp hơn một chút?" Về mặt Hỏa Phượng Hoàng kinh ngạc nhìn ngọn lửa nơi đầu ngón tay của Dương Vũ. Trên người của nàng mặc dù cũng có lửa, nhưng chỉ khi chính mình tức giận mới có thể bộc phát ra.

Bình thường thì cho dù Hỏa Phượng Hoàng dùng biện pháp nào, nàng cũng không thể điều khiển được ngọn lửa trên người mình. Dường như ngọn lửa trong cơ thể của nàng chỉ tồn tại ở dạng bị động. Mà những lúc nàng tức giận kích phát nó ra, Hỏa Phượng Hoàng cũng không thể khống chế được ngọn lửa kia. Hiện tại, thấy Dương Vũ có thể khống chế ngọn lửa một cách thuần thục, Hỏa Phượng Hoàng vô cùng kinh ngạc.

"Công năng đặc dị?" Dương Vũ khinh thường mỉm cười, "Tôi không có ý gì, nhưng công năng đặc dị chỉ là một dạng biểu hiện cấp thấp mà thôi."

"Không phải công năng đặc dị, vậy là cái gì?" Hỏa Phượng Hoàng liền vội vàng hỏi.

"Dị năng! Cái này của tôi gọi là dị năng, mà của cô cũng là dị năng! Không phải là loại công năng đặc dị gì đó đâu."

"Dị năng?", Hỏa Phượng Hoàng nhướn mày, "Nhưng mà sao của anh, nếu so với của tôi thì sao lại không giống?"(Sao có thể giống được?)

"Đây chính là vấn đề về năng lực cao thấp. Đúng rồi, trên người của cô hiện tượng này xuất hiện khi nào?"

"Đại khái vào khoảng ba năm trước đây." Hỏa Phượng Hoàng trầm ngâm một chút, sau đó nói. Tiếp theo, Hỏa Phượng Hoàng đem những chuyện phát sinh khi dị năng bắt đầu thức tỉnh, từ đầu chí cuối nói hết ra. Vốn là thân thể của Hỏa Phượng Hoàng cùng người bình thường không có gì khác biệt cả. Chẳng qua, sau đó đã xảy ra một sự việc làm cho dị năng của nàng thức tỉnh.

Thì ra ba năm trước đây, Hỏa Phượng Hoàng chỉ là một học sinh trung học. Nhưng bởi vì cha của nàng là bang chủ Tân Bang, nên thân phận của nàng rất là nhạy cảm. Mỗi một ngày đều có những bang phái xã hội đen khác muốn bắt cóc Hỏa Phượng Hoàng, ngay lúc đó phương muốn đem nàng ra tiêu, dị năng của Hỏa Phượng Hoàng đột nhiên thức tỉnh.

Giống như lúc ban đầu Dương Vũ vừa thức tỉnh, sau khi dị năng thức tỉnh, lực lượng trên người Hỏa Phượng Hoàng đột nhiên tăng lên, đem toàn bộ dây thừng đang trói nàng đều đốt sạch, thậm chí lúc ấy Hỏa Phượng Hoàng còn giết sạch toàn bộ nhóm người bắt cóc mình.

Lúc ấy là lần đầu tiên Hỏa Phượng Hoàng giết người, nhưng nàng không chút sợ hãi, chỉ có phần nộ. Sau đó nàng bỏ chạy trở về. Không lâu sau chính nàng dẫn người trực tiếp đi san bằng tiểu bang phái đó. Sau này, Hỏa Phượng Hoàng phát hiện ra, ngọn lửa trên người mình chỉ khi nào lâm vào trạng thái phần nộ mới xuất hiện.

Nghe nàng kể rõ như vậy, Dương Vũ khẽ gật đầu, mặc dù Hỏa Phượng Hoàng nói rất đơn giản, nhưng Dương Vũ không cần nghĩ cũng có thể biết. Trên thực tế, sự tỉnh phát sinh rất nghiêm trọng, nếu không, Hỏa Phượng Hoàng cũng không phần nộ đến như vậy, đem bọn họ toàn bộ tiêu diệt.

"Cô nói, lửa của cô chỉ những lúc phần nộ mới xuất hiện?" Dương Vũ khẽ cau mày hỏi. Hỏa Phượng Hoàng gật đầu.

"Kỳ quái." Chân mày Dương Vũ nhăn lại, căn cứ kiến thức hiện tại của Dương Vũ, hẳn biết tình huống của Hỏa Phượng Hoàng thuộc về trạng thái nửa thức tỉnh. Hay nói khác hơn, dị năng đang ở ranh giới của sự thức tỉnh, thời điểm Hỏa Phượng Hoàng lâm vào phần nộ, dị năng liền biến thành trạng thái thức tỉnh, nhưng một khi cô tỉnh táo lại, hỏa dị năng lại biến về trạng thái chưa thức tỉnh!

Có điều, đối với tình huống như Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ vẫn có biện pháp để giải quyết.

"Anh vừa mới nói tới dị năng, đó là cái gì?" Hỏa Phượng Hoàng tò mò hỏi.

"Dị năng chính là..." Sau đó, Dương Vũ đem kiến thức ít ỏi của mình về dị năng nói ra hết cho Hỏa Phượng Hoàng.

"Vậy các anh hẳn đều là những dị năng giả rồi?" Hai mắt Hỏa Phượng Hoàng sáng lên nhìn Dương Vũ nói. Theo lời nói của nàng "các anh" chính là người thanh niên đêm đó cùng Dương Vũ.

"Không sai, chúng ta đều là những dị năng giả. Cho nên, cô cũng biết đêm đó mình lỡ mắ đến cỡ nào chưa?" Liếc mắt nhìn Hỏa Phượng Hoàng, giọng nói của Dương Vũ có chút trách cứ.

Nghe Dương Vũ trách cứ, Hỏa Phượng Hoàng cũng không giận, chỉ ngượng ngùng cười một tiếng, "Tôi có thể biến thành một dị năng giả chân chính được không?" Về mặt Hỏa Phượng Hoàng đầy mong chờ nhìn Dương Vũ hỏi, vừa nghĩ tới thực lực đêm đó Dương Vũ phô bày, Hỏa Phượng Hoàng quả thật động tâm.

"Có thể, nếu như cô được người giúp kích hoạt thì hoàn toàn có thể trở thành một dị năng giả. Có điều, nếu như không có người hỗ trợ, có thể trong một ngày gần đây nó cũng sẽ thức tỉnh hoặc rất có thể cả đời cũng không thể nào thức tỉnh được." Dương Vũ thần nhiên nói.

"Vậy anh có thể giúp tôi hay không?" Về mặt mong chờ của Hỏa Phượng Hoàng nhìn chằm chằm Dương Vũ, chần chừ hỏi lại.

"Cái này..." Dương Vũ hơi trầm ngâm, dường như có điều gì đó do dự. Có điều, hiện tại trong lòng Dương Vũ thì đang cười khoái chí. Nãy giờ nói nhiều như vậy, Dương Vũ chỉ chờ mỗi câu nói kia của cô.

Mặc dù trong lòng Dương Vũ vô cùng cao hứng, nhưng không thể nào biểu hiện ra ngoài, nếu không thì...

"Không được sao? Chỉ cần anh chịu hỗ trợ, anh yêu cầu chuyện gì tôi đều nguyện ý!" Hỏa Phượng Hoàng cắn chặt răng, kiên định nói. Xem ra Hỏa Phượng Hoàng đã bức thiết muốn có một thân đệ năng cường đại lắm rồi.

"Phải không?" Nghe Hỏa Phượng Hoàng nói, trên mặt Dương Vũ chợt lóe lên hào quang, sau đó nhìn chăm chú từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, như đang muốn đánh giá thân thể của Hỏa Phượng Hoàng, đồng thời nói: "Có phải là bất kì chuyện gì cũng đáp ứng không?"

Nhìn ánh mắt hau háu của Dương Vũ, trong lòng Hỏa Phượng Hoàng đầy tức giận. Cô đang nghĩ, Dương Vũ đang có ý đồ thân thể cô, có điều sau đó, Hỏa Phượng Hoàng khẽ cắn răng, sắc mặt kiên định nói: "Chỉ cần tôi có thể làm được, chuyện gì tôi cũng đáp ứng anh."

"Tốt!" Nghe được câu nói của Hỏa Phượng Hoàng, quang mang trong đôi mắt Dương Vũ biến mất ngay tức khắc, khôi phục lại thần sắc bình thường

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 145: Hỏa Phượng Hoàng Thức Tỉnh (Thượng).

Nhìn thấy Dương vũ trong nháy mắt khôi phục lại bộ dáng bình thường, Hỏa Phượng hoàng có chút kỳ quái nhìn Dương Vũ. Vừa rồi bộ dáng Dương Vũ rõ ràng là một sắc lang, vì lực lượng Hỏa Phượng Hoàng phải cần rằng đồng ý điều kiện như vậy. Nhưng hiện tại Dương Vũ lại khôi phục bình tĩnh.

"Chu Đình, tôi biết cô hiện tại khát vọng lực lượng. Nhưng tôi cảnh cáo cô một lần." Dương vũ nhìn Hỏa Phượng Hoàng đang nghiền ngẫm cười.

"Cái gì?" Hỏa Phượng Hoàng thần tình nghi hoặc.

"Vừa rồi cô nghĩ rằng tôi đòi hỏi điều kiện gì?" Nhìn Hỏa Phượng Hoàng ngượng ngùng, Dương Vũ tiếp tục nói: "Không cần ngượng ngùng, cô nói thẳng là được."

Nhìn thoáng qua Dương Vũ, Hỏa Phượng Hoàng sắc mặt kiên định. Nàng vốn là một cô gái bạo mẽ, mở miệng ra tất sẽ nói: "Tôi nghĩ anh chắc là cần thân thể tôi..."

"Khoan đã." Dương Vũ nhìn Hỏa Phượng Hoàng, trên mặt mang theo một tia chế nhạo. "Cô nghĩ rằng tôi là hạng người như vậy sao? Vừa rồi đều là tôi cố ý thử cô. Nhưng thật không ngờ cô vì truy cầu lực lượng mà lại đáp ứng chuyện như vậy?" Giọng nói Dương vũ có chút trách cứ.

"Lực lượng tất nhiên trọng yếu. Nhưng lực lượng không có nghĩa là hết thảy, chính mình mới là quý giá nhất. Một khi mất đi sau này sẽ không có lại được. Mà lực lượng có rất nhiều cơ hội có thể đạt được!" (Mất đi cái gì thì anh em tự biết) Dương vũ càng nói càng nghiêm khắc, cuối cùng không ngờ trở thành giáo huấn luôn Hỏa Phượng Hoàng.

Tuy rằng, bình thường Hỏa Phượng Hoàng tùy tiện, còn là đại tỷ một đại bang phái. Bình thường đều là nàng giáo huấn người ta làm gì có chuyện người khác giáo huấn lại nàng. Nhưng hiện tại lại bị Dương Vũ giữa cho một trận, Hỏa Phượng Hoàng lại trầm mặc không nói.

Có lẽ nguyên nhân là bởi vì Dương Vũ đã từng cứu nàng, hoặc Hỏa Phượng hoàng không muốn đắc tội với Dương Vũ, Nhưng cũng có thể là vì nguyên nhân khác. Tóm lại bây giờ Hỏa Phượng Hoàng chỉ im lặng.

Sau khi lên mặt răn dạy Hỏa Phượng Hoàng một chút, Dương Vũ liền ngừng lại. Hiện tại, hẳn thậm chí có cảm giác mình giống như làm lão sư. Nhìn thoáng qua Hỏa Phượng Hoàng đang trầm mặc không nói, Dương Vũ cười, nói tiếp: "Tôi có thể làm cho đệ năng của cô hoàn toàn giác tỉnh. Nhưng cô cần đáp ứng tôi một chuyện."

"Tôi đồng ý." Hỏa Phượng Hoàng ngẩng đầu nhìn Dương Vũ. "Tôi còn chưa nói là chuyện gì cô đã đồng ý nhanh như vậy sao?" Dương Vũ cười, nhưng cũng không cùng nàng so đo, tiếp tục nói: "Làm đệ năng giả, tại đệ năng giới, chúng ta có cuộc sống của chúng ta." Sau đó, Dương Vũ đem những hiểu biết hữu hạn của mình đều nói cho Hỏa Phượng Hoàng.

Nói xong, Dương Vũ tiếp tục nói: "Chủ yếu là chúng ta không thể bộc lộ đệ năng ở những nơi đông người. Bởi vì đó là chuyện kinh thế hãi tục, dù sao người khác thường như chúng ta cũng chỉ là số ít mà thôi."

"Tôi trước đây chẳng phải là bại lộ?" Hỏa Phượng hoàng thần tình nghi hoặc.

"Cũng sẽ không, đệ năng còn con của cô trước đây bất quá là đặc dị công năng mà thôi. Mọi người đều nghĩ đệ năng của cô là đặc dị công năng. Đương

nhien, về sau dị năng của cô sau khi giác tỉnh, sẽ không giống như trước nữa. Phải chú ý che dấu chỗ đặc biệt của mình trên đời, đừng để người ta đối đãi mình như quái vật."

"Nếu cô muốn dùng dị năng thì cứ như tối hôm đó, tìm một nơi bí ẩn giải quyết vấn đề. Đương nhiên, chỉ cần không ai có mặt lúc đó, vô luận cô thi thố như thế nào cũng được."

"Chúng ta khi nào bắt đầu?" Hỏa Phượng Hoàng vẻ mặt mong chờ nhìn Dương Vũ hỏi.

"Ha ha, không vội, chúng ta mau ăn cơm đi, kích phát dị năng trước đây tôi chưa từng làm qua. Tôi còn muốn trở về nghiên cứu một lần. Đúng rồi, cô trở về tìm một nơi yên tĩnh không bị người khác quấy rầy, chúng ta phải đảm bảo vạn vô nhất thất!"

"Không thành vấn đề." Hỏa Phượng Hoàng cao hứng đáp ứng nói.

Sau khi tính tiền, Dương Vũ liền cùng với Hỏa Phượng Hoàng rời khỏi phòng, đi ra ngoài.

"A? Dương vũ?" Vừa đến đại sảnh, Dương Vũ thấy vài người, trong đó có một người kêu một tiếng kinh ngạc gọi tên Dương Vũ.

"Tiêu Ngọc?" Dương vũ nghe tiếng nhìn qua, vừa lúc thấy Tiêu Ngọc cùng vài người đang đi về phía hai người. "Trùng hợp thế, không ngờ gặp em ở trong này." Dương Vũ cười nói.

"Cô ta là...?" Tiêu Ngọc đi tới, nhìn Hỏa Phượng Hoàng ăn mặc bốc lửa, đứng tươi cười đứng bên cạnh Dương Vũ hỏi.

"Đây là bạn của anh, Chu Đình. Đúng rồi, đây là bạn của tôi Tiêu Ngọc." Dương Vũ cười rồi giới thiệu hai người với nhau một lần.

"Xin chào." Hỏa Phượng Hoàng mỉm cười đưa tay. "Xin chào." Tiêu Ngọc trong ánh mắt tràn ngập nghi hoặc nhìn Hỏa Phượng Hoàng liếc mắt một cái, rồi hai người nhẹ nhàng bắt tay.

"Tiêu Ngọc, chúng tôi vào trước." Ở bên cạnh cách đó không xa, mấy người bạn của Tiêu Ngọc thúc giục nói. Tiêu Ngọc gật gật đầu, mấy người bạn của nàng liền từ phía sau đi lên.

"Tụi anh mới quen nhau mấy ngày trước." Nhìn sắc mặt Tiêu Ngọc nghi hoặc, Dương Vũ vội vàng giải thích. "Nha." Tiêu Ngọc gật gật đầu, nhìn Hỏa Phượng Hoàng rồi lại nhìn nhìn Dương Vũ. Trong mắt lộ ra thần sắc kỳ quái.

"Em vào đi, tụi anh đi về trước. Mấy ngày nữa anh sẽ tìm em." Dương vũ không muốn làm mất thời gian của Tiêu Ngọc liền nói.

"Được rồi, em đi đây." Tiêu Ngọc dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Dương Vũ liếc mắt mấy cái, sau đó mới đi vào trong.

"Bạn gái của anh hả?" Đợi Tiêu Ngọc rời khỏi, Hỏa Phượng Hoàng liền hỏi.

"Không biết." Dương vũ từ chối cho ý kiến đáp. "Rốt cuộc là có phải hay không? Phải thì phải, không phải là không phải, sao lại có chuyện không biết?" Hỏa Phượng Hoàng buồn cười hỏi.

"Thôi được rồi, tôi đưa cô về trước, cô trở về chuẩn bị một chỗ cho tốt, ngày mai tôi sẽ đến tìm cô."

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 146: Hỏa Phượng Hoàng Thức Tỉnh (Hạ).

Ngày mai phải thức tỉnh dị năng Hỏa Phượng Hoàng. Dương Vũ nhớ rõ loại phương pháp này Chu Tước từng nói qua cho mình. Nghĩ đến Chu Tước, Dương Vũ lúc này mới nhớ Chu tước đã lâu rồi không xuất hiện.

Nghĩ đến Chu Tước, Dương Vũ lại nhớ tới mình trong khoảng thời gian gần đây. Dù cũng không tiếp xúc qua dị năng nhân sĩ. Nhưng hiện tại mình đối với chuyện dị năng giới hiểu biết đã nhiều hơn.

Đây là nguyên nhân gì? Không thầy mà biết ư? Dương Vũ cảm thấy kỳ quái. Theo thời gian, hiểu biết của hắn xác thật ngày càng nhiều. Tựa hồ tri thức này nguyên bản đã tồn tại trong đầu hắn, theo thời gian mà dần dần giải khai.

Kỳ thật, Dương Vũ sợ dĩ biến thành như vậy, nguyên nhân hoàn toàn bởi vì Chu Tước. Trước đây đã từng nói, Chu Tước cùng Cùng Kỳ sau khi chiến

đầu, còn lại một mảnh tàn hồn xuyên thời không chui vào trên người Dương Vũ. Cuối cùng, dưới sự trùng hợp cùng lực lượng cường đại không ngờ đã làm cho Dương Vũ sống lại.

Nhưng Chu Tước sau khi chui vào người Dương Vũ. Tàn hồn của nàng ẩn chứa lực lượng cũng không nhiều lắm. Vì không muốn mình biến mất từ đó trên đời trên, nàng chỉ có thể lựa chọn cùng Dương Vũ linh hồn dung hợp.

Nhưng linh hồn Chu Tước cho dù vẹn vẹn chỉ còn lại một mảnh tàn hồn cũng ẩn chứa lực lượng cực lớn. Đối với nhân loại bình thường mà nói đó là lực lượng hủy thiên diệt địa.

Bởi vì Chu Tước cùng Dương Vũ linh hồn đã dần kết hợp. Đương nhiên, trí nhớ Chu Tước cũng dần dần kết hợp cùng trí nhớ Dương Vũ. Dương Vũ tự nhiên cũng có được trí nhớ Chu Tước. Nhưng bởi vì nguyên nhân dung hợp không hoàn toàn cho nên Dương Vũ hiện tại lấy được trí nhớ cũng không nhiều.

Bất quá, được toàn bộ trí nhớ Chu Tước cũng là chuyện sớm hay muộn.

Hiện tại, Dương Vũ biết phương pháp giúp Hỏa Phượng Hoàng thức tỉnh dị năng cũng là một bộ phận trí nhớ Chu Tước.

Sáng ngày hôm sau. Hỏa Phượng Hoàng tới phía dưới khách sạn Dương Vũ thật sớm. Đợi sau khi Dương Vũ đi ra, Hỏa Phượng Hoàng liền lái xe chở Dương Vũ tới dãy núi ở phía bắc Tân trấn.

Nơi này có một ngôi nhà lớn đã cũ. "Đây là căn nhà của gia đình tôi ở trước kia, nhưng bây giờ đã bỏ. Nơi này tuyệt đối yên tĩnh, không có người tới quấy rầy." Sau khi lái xe vào trong, Hỏa Phượng Hoàng cười nói.

Sau khi nhìn chung quanh một lần, Dương Vũ hài lòng. Nơi này ít dấu chân người, đúng là nơi tốt giúp Hỏa Phượng Hoàng kích hoạt dị năng. "Cô tìm nơi thật không sai." Dương Vũ hài lòng cười. Nguyên nhân vì dị năng Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ không dám mạo hiểm thức tỉnh dị năng của nàng ở thành phố. Một khi Hỏa Phượng Hoàng giác tỉnh e rằng cũng giống như lần trước, như vậy quá mức kinh thế hãi tục.

"Nhớ kỹ, lúc kích hoạt có lẽ sẽ rất thống khổ, nhưng tôi hy vọng vô luận thống khổ như thế nào, cô đều phải cắn răng chịu đựng, không thành công không được được bỏ cuộc. Đây là một chuyện phi thường nguy hiểm. Một khi thất bại, tôi không dám đảm bảo cô không có nguy hiểm." Trước lúc bắt đầu, Dương Vũ sắc mặt nghiêm túc nói với Hỏa Phượng Hoàng.

Trước đây, lúc Dương Vũ dị năng giác tỉnh thật không có cảm giác thống khổ, bởi vì lúc ấy hắn ở trong trạng thái phần nộ cực điểm mà thôi.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dương Vũ, Hỏa Phượng Hoàng kiên định gật đầu.

"Tốt, chúng ta bắt đầu đi." Trong phòng ở lầu hai, hai người ngồi xếp bằng trên mặt đất. Dương Vũ ngồi xếp bằng phía sau Hỏa Phượng Hoàng, hai tay để phía sau lưng Hỏa Phượng Hoàng.

Tay cảm nhận làn da mềm mại. Nhưng Dương Vũ cũng không có chút tà niệm. Đem tinh thần lực tăng lên tới cực hạn, tiến nhập trong cơ thể.

"Thả lỏng, vô luận tôi làm cái gì cũng không được kháng cự." Dương Vũ thấp giọng nói xong, đồng thời khống chế dị năng của mình thông qua hai tay chậm rãi tiến nhập vào trong cơ thể Hỏa Phượng Hoàng.

Mới vừa tiến nhập vào trong cơ thể Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ đã hoảng sợ. Hỏa Phượng Hoàng trong cơ thể hỏa năng thật sự là quá mức nồng đậm. Trong cơ thể nàng giống như một đồng lửa đang hùng lực thiêu đốt. Tuy rằng nàng bên trong hỏa dị năng tràn đầy vô cùng. Nhưng thân thể Hỏa Phượng Hoàng lại giống như một cái lọ, đem dị năng của nàng cùng tinh thần cắt đứt. Tinh thần không thể liên hệ dị năng, tự nhiên, Hỏa Phượng Hoàng cũng không có thể khống chế dị năng trong cơ thể.

Sau khi tinh thần lực dạo qua một vòng trong cơ thể Hỏa Phượng Hoàng. Dương Vũ trên mặt mỉm cười. Trên thực tế, để thức tỉnh dị năng Hỏa Phượng Hoàng cũng không phải khó như trong tưởng tượng. Hiện tại, chỉ cần hắn tìm được một điểm đột phá, để tinh thần lực Hỏa Phượng Hoàng cùng dị năng của nàng liên hệ là được rồi.

"Tâm tùy ý, cô cứ theo sự dẫn dắt của tôi là được." Dương Vũ thấp giọng nói một câu, liền phân ra một bộ phận tinh thần lực đi tới đại não Hỏa Phượng Hoàng. "Thử khống chế tinh thần lực của cô từ trong đại não đi."

Hỏa Phượng Hoàng gật đầu, theo biện pháp khống chế tinh thần lực Dương Vũ, thử khống chế tinh thần lực chính mình. Sau một phen cố gắng, Hỏa Phượng Hoàng rốt cục đem tinh thần lực chính mình ra bên ngoài cơ thể.

"Bây giờ, thử dùng tinh thần lực câu thông cùng hỏa dị năng. Thử khống chế hỏa dị năng. Sau khi câu thông cô có thể tùy tâm sở dục khống chế hỏa dị năng, dùng chúng tùy ý tiến hành công kích."

"Tốt lắm, cô chậm rãi trải nghiệm. Nhớ kỹ, việc không thể nóng nảy mất bình tĩnh. Hết thấy từ từ sẽ đến." Nói xong, Dương Vũ liền rời khỏi Hỏa Phượng Hoàng, đi tới phía sau ngôi nhà.

Rất nhanh, mấy mấy giờ đã trôi qua. Sắc trời cũng đã chạng vạng tối.

"Không biết nàng thế nào." Dương Vũ nghĩ trong lòng, muốn đi vào. Nhưng ngay lúc hắn vừa định đi vào, dị biến phát sinh!

"Uỳnh uỳnh!" Một tiếng vang thật lớn từ bên trong nhà truyền ra. Tiếp theo, Dương Vũ trợn mắt há mồm nhìn ngôi nhà trước mắt nổ tung, một đóa hỏa cầu thật lớn lấy ngôi nhà làm trung tâm bùng nổ ra bốn phương tám hướng.

"Ta kháo!" Dương vũ thấp giọng quát một tiếng, ý niệm vừa động, liền xuất ra một đạo Hỏa Tường. "Chẳng lẽ là dị năng Hỏa Phượng Hoàng đã hoàn toàn thức tỉnh rồi?" Dương Vũ trong lòng cả mừng.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 147: Cảm Động.

Sau khi tạo ra Hỏa Tường phòng ngự, vô số mảnh vụn gạch đá bay tới tấp đánh vào bức tường phòng ngự của Dương Vũ, rồi vỡ vụn. Nhưng Hỏa Tường phòng ngự của Dương Vũ có thể ngăn cản các mảnh vụn công kích cũng không thể chống cự lực khủng bố ồ ồ kéo đến. Cuối cùng Dương Vũ chỉ có thể lui về phía sau một khoảng cách mới có thể tránh làn sóng xung kích.

Vụ nổ diễn ra rất nhanh, biến mất cũng nhanh! Trong chốc lát dư âm liền biến mất. Đợi đến lúc tro bụi tan đi, Dương Vũ liền tiến đến ngôi nhà phía trước.

Kỳ thật, ngôi nhà đã bị vụ nổ vừa rồi công kích hoàn toàn sụp xuống. Cái gọi là ngôi nhà đã sớm bị lực lượng kinh khủng biến thành một mảnh phế tích.

"Không biết Hỏa Phượng Hoàng ra sao." Nhìn không thấy Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ trong lòng như có lửa đốt. Tuy rằng vừa rồi dị năng Hỏa Phượng Hoàng thức tỉnh tuôn ra lực lượng khủng bố. Nhưng Dương Vũ biết, dị năng thức tỉnh nháy mắt tuy rằng sẽ rất mạnh. Nhưng sau đó thân thể sẽ trở nên phi thường hư nhược.

Giống như lúc trước Dương Vũ phải nằm mê man trong bệnh viện một thời gian dài.

Nguyên bản ngôi nhà hai tầng này diện tích rất lớn. Sau vụ nổ các mảnh vụn gỗ đá chồng chất lên nhau. Dương vũ bước nhanh tới. Dương Vũ lấy làm lo lắng, bên trong không thấy bóng dáng Hỏa Phượng Hoàng.

"Kỳ quái, cô nàng chạy đi đâu rồi? Không phải là bị chôn dưới đồng này chứ?" Dương vũ lo lắng lâu bầu, nhảy từ đồng phế tích lên phía trước có mấy thước.

"Anh không được lại đây." Dương Vũ mới vừa nhảy đến, liền nghe giọng nói thẹn thùng của Hỏa Phượng Hoàng từ bên cạnh truyền tới.

"Uy, cô không sao chứ?" Dương Vũ theo thanh âm nhìn tới. Nhưng không thấy Hỏa Phượng Hoàng, Hỏa Phượng Hoàng có thể ở phía sau đồng gạch vụn. Dương Vũ định bước tới.

"Anh không được lại đây." Nghe tiếng bước chân của Dương Vũ, Hỏa Phượng Hoàng lại thẹn thùng nói.

"Cô rốt cuộc làm sao vậy?" Dương Vũ dừng bước, kỳ quái hỏi. Nghe giọng nói Hỏa Phượng Hoàng, nàng tựa hồ không có bị thương. Nhưng có vẻ hơi suy yếu. Chính là không biết vì sao nàng ta lại không cho mình đi tới?

"Tôi không sao, anh không cần lại đây là được." Hỏa Phượng Hoàng tiếp tục nói.

"Ah, tôi biết rồi." Trầm ngâm một lúc, Dương Vũ trên mặt hốt nhiên tươi cười. Sau đó Dương Vũ liền cởi y phục của mình ném qua.

"Mặc quần áo của tôi vào đi." Giọng Dương Vũ hơi có ý cười truyền vào trong tai Hỏa Phượng Hoàng đang núp ở phía sau đồng gạch vụn, làm nàng xấu hổ đến mặt mũi đỏ bừng.

Hỏa Phượng Hoàng không thể tưởng được, dị năng mình thức tỉnh lại tạo thành động tĩnh thật lớn như thế! Đột nhiên bộc phát ra lực lượng khủng bố không chỉ trong nháy mắt nổ tung cả ngôi nhà. Mà Hỏa Phượng Hoàng còn không ngờ ngọn lửa trên người mình còn đem toàn bộ quần áo đốt sạch.

Nhưng cũng may, Hỏa Phượng Hoàng cảm thấy vui mừng vì trên người ngoại trừ quần áo bị đốt sạch, còn lại đều hoàn hảo không tổn hao gì. Bằng không, nếu như ngay cả đầu tóc, lông mi các đồ vật này nọ cũng bị thiêu hủy, vậy thật sự là khổ rồi.

Đợi đến khi Hỏa Phượng Hoàng kịp bình tĩnh, bỗng nghe tiếng Dương Vũ đang đi tới. Nàng hiện tại toàn thân trần truồng như nhộng, toàn thân lửa lò, làm sao có thể để Dương Vũ nhìn thấy? Bất đắc dĩ, Hỏa Phượng Hoàng chỉ có thể tìm một nơi kín đáo ẩn nấp.

Vốn Hỏa Phượng Hoàng còn không biết mình nên mở miệng nói với Dương Vũ tình trạng của mình như thế nào. Nhưng hiện tại không cần giải thích. Dương vũ cũng đã đem y phục của hắn ném qua.

Cầm y phục Dương Vũ ném tới. Hỏa Phượng Hoàng cũng không để ý, nhanh chóng mặc vào. Tuy rằng vừa mặc vào có chút cảm giác khó chịu. Nhưng cũng tốt hơn nhiều so với trần truồng.

"Dương Vũ, anh còn ở đó không?" Hỏa Phượng Hoàng cẩn thận lộ đầu ra ngoài dò xét.

"Mặc quần áo cho từ từ rồi ra đây." Dương Vũ cười nói. Nghe Dương Vũ vừa nói vừa cười. Hỏa Phượng Hoàng sắc mặt không tự chủ bỗng đỏ bừng. Sau đó từ chỗ nấp đi ra.

"Không thể tưởng được, quần áo của tôi mặc ở trên người của cô nhìn cũng hấp dẫn lắm." Dương Vũ nhìn thoáng qua Hỏa Phượng Hoàng mặc quần áo của mình, tiếp tục cười nói.

"Hừ." Hỏa Phượng Hoàng trợn mắt liếc Dương Vũ, hừ một tiếng. Tuy Hỏa Phượng Hoàng bình thường mặc hở hang, thái độ làm người cũng tùy tiện, nhưng nội tâm của nàng không giống như vẻ bề ngoài. Lúc này, dù đã mặc quần áo của Dương Vũ, nhưng đứng trước mặt hắn nàng vẫn như cũ, cảm giác hết sức xấu hổ.

"Ngượng gì, việc này tôi cũng đã sớm nghĩ đến." Dương Vũ giải thích. Trên thực tế, Dương Vũ quả thật có nghĩ tới chuyện Hỏa Phượng Hoàng sẽ bị cháy sạch quần áo. Bởi vì lúc dị năng của hắn giác tỉnh cũng bị như vậy.

"Tốt lắm, chúng ta đi về đi." Nhìn thần tình xấu hổ của Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ lại cười rồi bước ra phía bên ngoài.

Nhìn quang cảnh Dương Vũ bước đi. Không biết vì cái gì, lúc này Hỏa Phượng Hoàng trong lòng có một chút cảm động. Dương Vũ kia cũng không cao lớn, nhưng bây giờ trong lòng nàng, bóng dáng hắn như càng ngày càng cao lớn.

"Dương Vũ, chờ tôi với." Hỏa Phượng Hoàng gọi Dương Vũ một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 148: Thu Nhận “Tiểu Đệ”

“Dương Vũ, chờ tôi với.” Hỏa Phượng Hoàng vừa gọi vừa nhanh chân đuổi theo Dương Vũ.

“Có gì không?” Dương Vũ dừng bước nhìn Hỏa Phượng Hoàng hỏi với vẻ mặt nghi ngờ.

“Sư phụ, cảm ơn anh.” nhìn Dương Vũ một lúc, Hỏa Phượng Hoàng đột nhiên cảm kích nói một câu làm cho Dương Vũ ngạc nhiên.

“Đừng, đừng gọi tôi là sư phụ.” Sau khi sừng sốt, Dương Vũ vội vàng cự tuyệt Hỏa Phượng Hoàng.

“Là anh đã giúp dị năng của tôi thức tỉnh. Nếu không có anh, có lẽ suốt đời tôi chỉ có thể là ‘người đặc dị công năng’. Nếu không có anh, tôi ... Tóm lại, tôi đã nhận anh làm sư phụ của tôi rồi.” Hỏa Phượng Hoàng vẻ mặt kiên quyết, nhìn Dương Vũ nói từng chữ.

“Đừng nói vậy. Tôi không muốn làm sư phụ, cũng không có tư cách làm sư phụ của cô.” Dương Vũ đau khổ nhìn Hỏa Phượng Hoàng nói.

“Tôi mặc kệ. Nếu không có anh, dị năng của tôi sẽ không thể thức tỉnh.” Hỏa Phượng Hoàng nhìn Dương Vũ, quật cường nói.

“Tóm lại tôi sẽ không làm sư phụ của cô.” Dương Vũ cũng kiên quyết không kém. Hắn chưa hề nghĩ đến chuyện nhận Hỏa Phượng Hoàng làm đệ tử. Hơn nữa, với trình độ nữa mùa như hắn thì làm sao có thể làm sư phụ của Hỏa Phượng Hoàng?

‘Sư phụ’ tuy chỉ hai chữ, nhưng trách nhiệm trọng đại a. Hiện tại thì Dương Vũ không có tư cách làm sư phụ người nào. Hắn giúp Hỏa Phượng Hoàng thức tỉnh dị năng cũng không phải vì muốn thu nhận nàng làm đồ đệ. Dương Vũ muốn không phải là điều này.

“Tôi mặc kệ.” Hỏa Phượng Hoàng vẫn không buông tha.

Dương Vũ bực mình. Thì ra bị bắt buộc làm sư phụ cũng là một chuyện khó chịu. Dù sao đi chăng nữa, Dương Vũ kiên quyết không làm sư phụ của Hỏa Phượng Hoàng.

“Không được.” Dương Vũ cự tuyệt một lần nữa. Dừng một lát, Dương Vũ nói tiếp: “Cô phải biết là cho dù không có sự giúp đỡ của tôi, sớm muộn gì dị năng của cô cũng sẽ thức tỉnh. Sự xuất hiện của tôi và sự giúp đỡ của tôi chẳng qua làm dị năng của cô thức tỉnh sớm hơn một chút. Nói cách khác,

không có tôi, cô sớm muộn cũng sẽ trở nên cường đại.”

“Hơn nữa, cô đừng có nhìn bề ngoài mà đánh giá. Thật ra bản lĩnh tôi cũng chỉ ‘nửa mùa’ mà thôi. Trăm ngàn lần, tôi không thể làm sư phụ của cô được. Thật đó.” Dương Vũ khần khoản giải thích với Hỏa Phụng Hoàng.

“Tôi mặc kệ. Dù sao tôi đã nhận định anh làm sư phụ của tôi rồi.” Bất luận Dương Vũ có nói như thế nào, Hỏa Phụng Hoàng cũng đã chủ tâm chọn Dương Vũ làm sư phụ, nhất quyết không tha làm cho Dương Vũ khó chịu cực độ.

“Hay là vậy đi, mình hãy thử thương lượng một chút?” Dương Vũ thật sự là bị Hỏa Phụng Hoàng đánh bại.

Hỏa Phụng Hoàng không nói gì, chỉ nhìn Dương Vũ chờ hắn nói tiếp. “Sau này cô cứ gọi tôi là đại ca là được. Về phần sư phụ gì đó, xin miễn cho.”

“Đại ca?” Hỏa Phụng Hoàng nghi ngờ nhìn Dương Vũ. “Đúng vậy. Cô nhận tôi làm đại ca rồi thì sau này tôi sẽ đem những gì tôi biết dạy lại cho cô. Vậy là cô không cần nhận tôi làm sư phụ. Chuyện đó thật không cần thiết mà.” Dương Vũ chăm chú nhìn Hỏa Phụng Hoàng nói.

“Được rồi.” Suy nghĩ một lát rồi Hỏa Phụng Hoàng rút cuộc đồng ý. “Tốt!” Dương Vũ cười sảng khoái. Nhìn bộ dạng cao hứng của Dương Vũ, Hỏa Phụng Hoàng có chút nghi ngờ, cảm giác như mình đã lên phải thuyền giặc.

Dương Vũ sờ dĩ cao hứng là vì Hỏa Phụng Hoàng cuối cùng vẫn phải ‘mắc mưu’. Kể từ sau khi Dương Vũ gặp mặt, hắn đã có ý thu phục Hỏa Phụng Hoàng. Hiện tại, sau một phen cố gắng, hắn rốt cuộc cũng thu phục được Hỏa Phụng Hoàng.

Hỏa Phụng Hoàng trở thành ‘tiểu đệ’ đầu tiên của Dương Vũ. Sau này, trong cuộc sống mạo hiểm, Hỏa Phụng Hoàng sẽ là một trợ thủ đắc lực.

“Chu Đình, chúng ta về thôi.” Dương Vũ nhìn Hỏa Phụng Hoàng cười nói.

“Đại ca, anh cũng đừng xa lạ như vậy. Cứ như ba của em, gọi em tiểu Đình là được.” Hỏa Phụng Hoàng cũng cười nói.

“Tốt. Đi thôi tiểu Đình.” Dương Vũ vô tư gật đầu.

“Ai da, hỏng rồi.” Khi đến chỗ đậu xe, thì chiếc xe đã bị đá vụn của vụ nổ làm hư hại.

“Không biết còn có thể dùng được không.” Dương Vũ bối rối nhìn Hỏa Phụng Hoàng đang đứng bên cạnh.

“Hi hi. Tôi đó thử một chút là sẽ biết thôi.” Hỏa Phụng Hoàng đánh mắt nhìn Dương Vũ. Nghe Hỏa Phụng Hoàng nói vậy, Dương Vũ ra vẻ xấu hổ. “Vậy thì em cứ thử đi, anh không biết lái xe.”

“Hi hi, thì ra là anh không biết lái xe à.” Hỏa Phụng Hoàng nhìn Dương Vũ, sau đó đến bên cạnh chiếc xe. “Cho dù xe còn có thể chạy, nhưng chúng ta cũng không vào trong được.” Chiếc xe đã bị đè bẹp rồi

Vất vả mới lấy được xách tay trong xe ra, Hỏa Phụng Hoàng đi đến bên cạnh Dương Vũ. Không còn cách nào khác, họ đành phải đi bộ về.

“Em còn đi được sao? Hay lại như lần trước, đi được nửa đường thì anh lại phải ẵm về.” Mặc dù Hỏa Phụng Hoàng nhìn không có gì khác thường, nhưng sắc mặt tái nhợt Dương Vũ có thể thấy được Hỏa Phụng Hoàng còn đang yếu.

Dương Vũ cảm thấy có chút kỳ quái. Lúc trước khi mình thức tỉnh thì không phải đã mê man suốt một tuần lễ trong bệnh viện sao? Bây giờ Hỏa Phụng Hoàng xem ra chỉ có suy nhược một chút. Kỳ quái hơn nữa chính là lúc dị năng của Hỏa Phụng Hoàng thức tỉnh thì động tĩnh so với mình còn mãnh liệt hơn nhiều. Nhưng tác dụng phụ thì lại ít hơn?

“Thật là kỳ quái.” Bất luận Dương Vũ nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra.

Biên: Từ chương này Chu Đình sẽ gọi Dương Vũ là đại ca (hoặc anh xưng em và ngược lại)

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 149: Hưng Sư Vắn Tội*

Đang đi trên đường, Dương Vũ bỗng nhiên cười một tiếng. Nghe Dương Vũ cười, Hỏa Phụng Hoàng đang đi bên cạnh cảm thấy có gì đó không ổn. Quay đầu nhìn về phía Dương Vũ, khuôn mặt nàng đầy vẻ nghi ngờ.

“Anh cười cái gì?” Hòa Phụng Hoàng nghi ngờ hỏi.

“Đâu có cười cái gì.” Mặc dù Dương Vũ nói là không cười gì nhưng lúc trả lời hắn vẫn còn đang cười. “Kì lạ.” Thấy Dương Vũ không nói, Hòa Phụng Hoàng liếc Dương Vũ một cái, thì thầm lẩm bẩm.

Thật ra, Dương Vũ đột nhiên nghĩ đến những chuyện phát sinh gần đây khi hắn vào Tân trấn.

Trước là gặp vụ cướp ngân hàng, mình đã đại triển thân thủ hóa giải nguy cơ. Sau đó là vụ Tiêu Ngọc bị bắt cóc. Mấy ngày qua lại gặp được Hòa Phụng Hoàng cùng với gã thanh niên của Giang Đông bang. Bây giờ thì trợ giúp Hòa Phụng Hoàng đánh thức dị năng.

Thật là mệnh khổ a. Dương Vũ cảm thán một tiếng. Bất quá, những chuyện này không phải là nguyên nhân làm hắn cười. Nguyên nhân chính là sau khi đến Tân trấn được vài ngày gần gũi, thì Dương Vũ đã ba lần bị lột trần ở ngoài đường.

Lần đầu tiên là đem áo cho Tiêu Ngọc. Lần thứ hai là xé áo băng bó vết thương của Hòa Phụng Hoàng. Và lần thứ ba cũng là cho Hòa Phụng Hoàng.

“Không biết còn xảy ra nữa hay không.” Dương Vũ buồn cười nghĩ, nhưng sau đó lại có chút cảm thán. Hắn chỉ tới Tân trấn mới có mấy ngày thôi mà đã lắm chuyện xảy ra. Đổi lại là kiếp trước mà nói, thì không thể nào. Cho dù là cả đời Dương Vũ cũng sẽ không gặp được mấy chuyện xảy ra vừa qua. Nhưng bây giờ, tất cả lại xảy ra cùng một lúc.

Hơn nữa, Dương Vũ còn biết, những chuyện này cũng chỉ là mở đầu mà thôi.

“Làm sao rồi?” Sau khi đi được một đoạn đường thì Dương Vũ nhận ra Hòa Phụng Hoàng không được bình thường. “Có phải lạnh không?” Tuy bây giờ là mùa thu nhưng là vì ban đêm, gió núi hay thổi xuống nên có cảm giác lạnh lạnh. Huống hồ, hiện tại toàn thân Hòa Phụng Hoàng chỉ có mặc một chiếc áo của Dương Vũ mà thôi.

“Không phải.” Sắc mặt Hòa Phụng Hoàng đã tái nhợt hơn lúc nãy. Chính vì thấy sắc mặt trắng bệch của Hòa Phụng Hoàng, Dương Vũ mới nghĩ là nàng lạnh.

“Có hơi một một chút.” Vừa nói Hòa Phụng Hoàng ngừng lại, rồi ngồi xuống.

“Một à?” Dương Vũ thoáng nghi ngờ rồi sức nhớ. Tình huống của Hòa Phụng Hoàng bây giờ nhất định là do tác dụng phụ lúc thức tỉnh dị năng.

“Không lo sao được?” Dương Vũ đi tới. “Đưa tay cho anh.” Vừa nói, Dương Vũ cầm lấy tay của Hòa Phụng Hoàng. Sau đó Dương Vũ dùng tinh thần lực dò xét Hòa Phụng Hoàng.

Một lát sau, Dương Vũ cười khổ. Lúc trước, trong cơ thể Hòa Phụng Hoàng tràn đầy Hỏa hệ dị năng mà bây giờ thì lại không còn bao nhiêu. Nghĩ lại, trong quá trình thức tỉnh, di năng trong cơ thể nàng đã tiêu hao quá độ. Hòa Phụng Hoàng không giống Dương Vũ lúc trước, lập tức bị hôn mê mà bây giờ mới bắt đầu.

“Dị năng của em tiêu hao nhiều lắm.” Dương Vũ bỏ tay ra, nhìn sắc mặt tái nhợt của Hòa Phụng Hoàng nói.

“Vậy làm sao bây giờ?” Hòa Phụng Hoàng hỏi Dương Vũ.

“Không còn cách nào khác, chỉ có thể đợi em từ từ khôi phục. Có lẽ em nên sớm tu luyện. Em bây giờ tốt nhất là nên nghỉ ngơi, khôi phục tinh thần lực trước đã.” Dương Vũ cũng không có cách nào. Hao tổn dị năng chỉ có thể tự mình khôi phục, hoặc tự tu luyện để khôi phục. Người khác muốn giúp cũng không giúp được.

“Em còn có thể đi được nữa không?” Dương Vũ nhìn Hòa Phụng Hoàng hỏi. Nếu như không thể đi, thì Dương Vũ chỉ có thể làm như lần trước.

“Còn đi được. Không sao đâu.” Hòa Phụng Hoàng vẻ mặt kiên định nói, đột ngột đứng lên. Nhưng thân hình nàng lao đảo té xuống đất.

“Không được thì đừng có ráng sức.” Dương Vũ tay mát lạnh kịp thời đỡ nàng, trách cứ nói.

“Hay là để anh ẵm em về.”

“Ai da.” Hòa Phụng Hoàng bỗng nhiên la lên một tiếng. Thì ra lúc Dương Vũ nói chuyện, hắn đã ôm Hòa Phụng Hoàng vào người rồi.

Bị Dương Vũ bất thành linh ôm lấy, Hòa Phụng Hoàng sợ hãi kêu lên. Thoạt nhìn, Hòa Phụng Hoàng bề ngoài như là một cô gái phóng túng. Tuy nhiên, nàng cũng như những thiếu nữ khác, là một cô gái rụt rè, nhút nhát.

Tuy rằng lần trước đã được Dương Vũ chăm sóc. Nhưng lúc đó Hòa Phụng Hoàng đang trong tình trạng hôn mê nên dù bị Dương Vũ ôm, nàng căn bản là không cảm giác được. Thậm chí có thể nói, đầu óc Hòa Phụng Hoàng không suy nghĩ đến vấn đề này.

Bây giờ thì khác, Hòa Phụng Hoàng đang rất tỉnh táo. Tuy là với Dương Vũ cũng đã quen thuộc, hắn bây giờ cũng chính là đại ca của mình. Nhưng dù sao Dương Vũ cũng là người khác phái, một người đàn ông trưởng thành. Người được mười nam nhân trên người Dương Vũ phát ra, khuôn mặt Hòa Phụng Hoàng chột đỏ bừng.

“Đi thôi.” Dương Vũ lên tiếng, rồi cất bước đi về phía trước.

Trong vòng tay của Dương Vũ, ngửi được hơi thở đặc biệt truyền đến từ trên người của hắn, sắc mặt Hỏa Phụng Hoàng đỏ bừng, còn tim thì đập bình bịch như hươu chạy loạn. Loại cảm giác này thật sự là quái lạ. Hỏa Phụng Hoàng chưa từng nghĩ tới khi bị một người khác phai ôm sẽ có một thứ cảm giác như vậy.

Thứ cảm giác như được che chở, cảm giác được ôm, cảm giác... Trong lúc này đây, nằm trong vòng tay Dương Vũ, Hỏa Phụng Hoàng cảm giác rất an toàn

Nhưng mặt khác, Hỏa Phụng Hoàng lại có cảm giác không được tự nhiên nên cựa quậy thân hình một chút. Nhưng chính vì Hỏa Phụng Hoàng uốn éo lại sinh ra lộn chuyện.

* Tác giả chắc là nhầm tên chương

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 150: Liễu Hạ Huệ

“Em không nên cựa quậy.” Hỏa Phụng Hoàng vừa mới nhúc nhích thì Dương Vũ vội vàng nói. Vốn ôm ấp một mỹ nữ có thân hình bốc lửa trong lòng đã làm cho Dương Vũ một phen khổ sở rồi. Huống hồ mỹ nữ này không những đáng người nóng bỏng, điểm làm chết người là toàn thân cao thấp chỉ được che đầy bởi chiếc áo mỏng manh của Dương Vũ.

Áo vốn đã mỏng, Dương Vũ lại ôm Hỏa Phụng Hoàng trong tay. Chỗ thân thể tiếp xúc, hai người đều cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng của đối phương.

Càng chết hơn nữa chính là mặt Hỏa Phụng Hoàng quay vào trong lòng Dương Vũ... Bị Dương Vũ ôm chặt, chiếc áo mỏng manh căn bản là không thể che dấu dáng người khiêu gợi của Hỏa Phụng Hoàng. Hai gò gực của nàng gắt gao dán sát vào ngực Dương Vũ. Thậm chí, Dương Vũ còn có thể cảm giác được hai đầu nhũ hoa.

Dưới tình huống chảy máu mũi như vậy. Dương Vũ không phải là thánh nhân, cũng không phải Liễu Hạ Huệ mà chỉ là một nam nhân bình thường. Gặp tình huống như vậy tất nhiên cũng có phản ứng nam nhân. Nhưng đây thuần túy chỉ là phản ứng của thân thể.

Dương Vũ cố gắng không để ý đến Hỏa Phụng Hoàng. Nhưng cho dù là vậy, thân thể của Dương Vũ vẫn nổi dậy phản ứng mãnh liệt.

Mà bây giờ, Hỏa Phụng Hoàng lại vận vẹo thân thể, làm cho Dương Vũ phản ứng càng mạnh hơn. Lúc mới bắt đầu đi, Dương Vũ cố đi một mạch không nói gì. Nhưng Hỏa Phụng Hoàng cứ vận vẹo trong lòng càng lúc càng lợi hại, cuối cùng Dương Vũ mới đánh tiếng báo Hỏa Phụng Hoàng nằm yên.

Nếu nàng tiếp tục cựa quậy, Dương Vũ không dám bảo đảm là mình sẽ làm ra chuyện gì.

Lúc này, sắc mặt Hỏa Phụng Hoàng đã đỏ bừng. Cảm nhận được khí tức nam nhân từ trên người của Dương Vũ ngày càng mãnh liệt, Hỏa Phụng Hoàng lại càng không được tự nhiên, thân hình vận vẹo càng lúc càng lợi hại. Nhưng sau khi bị Dương Vũ nhắc nhở, Hỏa Phụng Hoàng quả thực nằm yên. Nàng cũng cảm giác làm như vậy có gì đó không ổn.

“Em cũng thật là nặng.” Dương Vũ bỗng nhiên nói với Hỏa Phụng Hoàng, muốn mượn chuyện này phân tán chú ý của hai người, tránh tình trạng xấu hổ như vừa rồi.

“Em rất nặng sao?” Hỏa Phụng Hoàng nghi ngờ, ngẩng đầu nhìn Dương Vũ. Nàng tựa hồ cảm giác mình không nặng. Bởi vì lúc này mặt Dương Vũ không đỏ, hơi thở không gấp, bề ngoài như không có dùng chút sức nào. Nếu như nàng thật sự là nặng thì e rằng Dương Vũ phải dùng nhiều mới đứng.

“Cũng không hẳn. Lần trước anh bế em đi qua Tân trấn. Hai tay như muốn liệt luôn” Dương Vũ cười nói. Có điều hắn hơi khoa trương một chút. Mặc dù lúc đó cánh tay hắn có chút tê dại, nhưng chút tê dại này làm sao có thể làm khó được người có dị năng như Dương Vũ. Chỉ cần lưu chuyển dị năng, cảm giác tê dại nơi cánh tay lập tức sẽ biến mất.

“Anh bế em đi ngang qua Tân trấn?” Hỏa Phụng Hoàng kinh ngạc nhìn Dương Vũ hỏi. Nàng biết Dương Vũ lần trước đã đưa nàng trở về nhà, nhưng không hề nghĩ Dương Vũ đã bế mình về. Dương Vũ cũng chẳng có nói với bất cứ ai, hiển nhiên người khác sẽ cho rằng Dương Vũ đã thuê xe đưa về.

“Cũng không phải. Lúc đó cả người em máu chảy đầm đìa, xe taxi đi ngang đều không dám dừng lại. Anh chỉ có thể bế em về.” Dương Vũ tùy ý nói.

“Cảm ơn anh!” Mặc dù Dương Vũ nói như không có gì, nhưng cũng đủ làm cho Hỏa Phụng Hoàng bội phần cảm động. Lúc đó, hai người bọn họ mới gặp mặt nhau lần đầu, có thể nói là bình thủy tương phùng. Dương Vũ vốn có thể bỏ mặt nàng, nhưng không những Dương Vũ cứu nàng, mà còn không ngại đường xa đưa nàng về nhà. Làm sao Hỏa Phụng Hoàng lại không cảm động cho được.

“Em lại nữa rồi. Chúng ta có quan hệ gì chứ? Chúng ta không cần phải khách sáo như vậy.” Dương Vũ thần nhiên nói.

“Được rồi. Chúng ta đón xe về đi. Chắc chắn bây giờ sẽ không có người nào từ chối.” Sau khi đi được một đoạn, hai người bọn họ đã ra tới ngoài đường lộ. Từ Tân trấn đi đến các nơi khác đều phải đi qua con đường này. Trên đường xe cộ tấp nập, không ngừng qua lại.

Vừa đặt Hỏa Phụng Hoàng xuống đất thì đúng lúc có một xe taxi chạy tới, Dương Vũ đưa tay vẫy xe.

May mắn, tuy chủ xe cũng có chút kỳ quái nhìn hai người, nhưng cuối cùng cũng dừng xe lại.

“Đi...”

“Không nên đến nhà em.” Dương Vũ vừa định bảo tài xế chở đến nhà Hỏa Phụng Hoàng thì nàng đã vội vàng cắt ngang. Dương Vũ quay lại không hiểu, nhìn Hỏa Phụng Hoàng nghi ngờ hỏi: “Tại sao?”

“Với tình trạng của em như vậy làm sao có thể về gặp họ được? Nếu như bị ba em biết, ông nhất định sẽ cho rằng em cùng với anh ... Cái kia ..” Hỏa Phụng Hoàng sắc mặt đỏ bừng, liếc Dương Vũ áp ứng.

“Vậy chứ đi đâu?” Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã. “Đương nhiên là đi tới chỗ của anh.” Hỏa Phụng Hoàng cười hi hi.

“Lại đi đến chỗ của anh?” Dương Vũ thất kinh kêu lên.

“Tại sao anh lại phản ứng như vậy?” Hỏa Phụng Hoàng thắc mắc nhìn Dương Vũ hỏi.

“Không có chuyện gì.” Dương Vũ nhìn Hỏa Phụng Hoàng trên người chỉ mặc chiếc áo của mình liếc một cái, rồi quay sang nói tên khách sạn với tài xế, Nhưng trong lòng thầm nói: “Lần này bất luận như thế nào cũng không đi.” Dương Vũ lại nghĩ đến lần đi mua đồ lót khi Tiêu Ngọc đến chỗ mình.

Bây giờ chuyện này lại tái diễn. Nhưng cho dù có đánh chết Dương Vũ nhất định cũng sẽ không đi mua đồ lót cho Hỏa Phụng Hoàng. Chuyện mắc cỡ như vậy, Dương Vũ không muốn một lần nữa xảy ra trên người mình.

Vừa bước vào đại sảnh khách sạn, Dương Vũ đã cảm giác được có nhiều ánh mắt kỳ quái nhìn về phía mình. Đặc biệt là ánh mắt của hai cô gái kia càng làm cho Dương Vũ mất tự nhiên. Lần trước mình bị lột trần mang theo Tiêu Ngọc trở về cũng gặp phải hai cô này..

“Đi nhanh lên.” Dương Vũ lúng túng kéo theo Hỏa Phụng Hoàng chạy vào trong thang máy, bỏ lại sau lưng những ánh mắt đang lộ vẻ kỳ quái

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 151: Hiều Lâm Lớn (Thượng)

Giống như một tên trộm, Dương Vũ kéo Hỏa Phụng Hoàng chạy thẳng một mạch vào bên trong phòng của mình. (lúc này Hỏa phụng hoàng đã phục hồi một chút khí lực, mà Dương Vũ lại không muốn việc mình ôm Hỏa Phụng Hoàng bị đem rêu rao khắp nơi.)

"Một vãi." Vừa bước vào phòng, Hỏa Phụng Hoàng lập tức bỏ nhào thẳng lên giường. Sau khi nằm lẩn ra, nàng mới rên một tiếng thoải mái.

"Uy, anh còn muốn ngủ trên chiếc giường này, em đừng làm bẩn nó." Dương Vũ nhìn cơ thể Hỏa Phụng Hoàng, liền hướng Hỏa Phụng Hoàng nói.

"Cái gì ? Cơ thể em bẩn lắm sao?" Hỏa Phụng Hoàng tròn mắt nhìn Dương Vũ một cái, sau đó liền nhìn lại cơ thể của mình. Lúc nàng nhìn lại cơ thể của mình mới phát hiện mình chỉ mặc một chiếc áo lót của Dương Vũ. Mà hiện tại bản thân lại nằm lẩn trên giường, lập tức xuân quang nhiều chỗ bị lộ hàng. Truyện Long Tổ (龙组)

Cảnh xuân chột tiết!

Trong nháy mắt, sắc mặt Hỏa Phụng Hoàng xấu hổ đỏ mặt lên, vội vàng kéo chăn, trùm lên thân thể của mình.

Nhìn bộ dạng Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ hết chỗ nói rồi. Hắn vốn muốn nhắc nhở Hỏa Phượng Hoàng, muốn nàng đi tắm rửa trước. Lại chưa từng nghĩ, Hỏa Phượng Hoàng cũng xem nặng vấn đề này như thế.

"Anh muốn nói em có phải là nên đi tắm trước hay không? Em như vậy khiến anh cũng không có chỗ nằm nghỉ." Dương Vũ bắt đầu đi nói.

"Được rồi." Đến sau khi Dương Vũ nói ra những lời này, Hỏa Phượng Hoàng mới cảm thấy cơ thể mình như nhóp cực kỳ. "Bất quá..." Nhưng ngay sau đó Hỏa Phượng Hoàng liền nhú mảy.

"Được, anh biết em muốn nói gì, em cứ gọi điện thoại để người của em mang quần áo đến đây." Không đợi Hỏa Phượng Hoàng nói chuyện, Dương Vũ liền lập tức cướp lời nói. Hắn sợ Hỏa Phượng Hoàng muốn hắn đi mua đồ lót dùm nàng. Đó là việc Dương Vũ không thể vác mặt đi làm.

"Đi, làm sao anh biết em muốn nói những lời này?" Về mặt Hỏa Phượng Hoàng kinh ngạc nhìn Dương Vũ, nói tiếp: "Chẳng lẽ anh đã từng giúp người khác đi mua đồ lót?" Hỏa Phượng Hoàng cũng là người thông minh, lúc này liền từ sắc mặt của Dương Vũ nhìn ra điều gì đó. Cho nên hỏi như vậy.

Nghe được câu hỏi của Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ nhất thời lúng túng. Tựa hồ lại nhớ tới sự cố nội y ngày đó.

Nhìn sắc mặt của Dương Vũ, Hỏa Phượng Hoàng lập tức hiểu ra Dương Vũ nhất định đã trải qua chuyện này, nếu không, hắn tuyệt đối sẽ không xuất hiện sắc mặt như thế. Lúc này, Hỏa Phượng Hoàng liền nở nụ cười nhìn Dương Vũ tiếp tục nói: "Người kia là ai vậy? Có phải bạn gái của anh không? Nàng nhất định rất đẹp, nhất định rất có mị lực?"

"Nhanh đi tắm đi. Chuyện của người lớn con nít đừng hỏi nhiều." Dương Vũ lập tức nghiêm mặt nói với Hỏa Phượng Hoàng.

"Mặc dù anh là đại ca của em, nhưng anh cũng không lớn hơn em bao nhiêu đâu, hừ, còn giả bộ nghiêm túc để dọa người." Hỏa Phượng Hoàng lập tức nói thảm.

"Em nói gì?" Mặc dù Hỏa Phượng Hoàng nói thảm, nhưng Dương Vũ vẫn nghe rất rõ.

"Không có gì." Hỏa Phượng Hoàng cười trừ, cầm lấy chiếc điện thoại cạnh bàn gọi đi. Một lát sau, Hỏa Phượng Hoàng liền buông điện thoại, nhìn về phía rồi Dương Vũ, đồng thời nói: "Em muốn đi tắm rồi, anh không được nhìn lên."

"Nhanh đi nhanh đi, đưa con nít đầu óc bậy bạ như em, anh không có hứng thú chút nào." Dương Vũ thúc giục nói. Bất quá, nói thì như thế, Dương Vũ vẫn không nhịn được càn trên quét dưới body bốc lửa của Hỏa Phượng Hoàng. Truyện Long Tổ (龙组)

Độ tuổi của Hỏa Phượng Hoàng không chênh lệch với hắn là bao. Nhưng thân hình của nàng cực kỳ bốc lửa. Vóc dáng của Hỏa Phượng Hoàng chính là một trong những cơ thể đẹp nhất mà Dương Vũ đã nhìn thấy của nữ giới. Về phần Tiêu ngọc, thân hình của nàng không thể so bì với Hỏa Phượng Hoàng.

"Tôi nhỏ chỗ nào?" Hỏa Phượng Hoàng bày ra tư thế show hàng, nhìn Dương Vũ hỏi.

Nhìn cơ thể của Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ thật sự khó có thể cầm lòng. Cho nên lập tức đứng lên, đi tới trước mặt Hỏa Phượng Hoàng. Hai tay nắm bả vai của nàng, đẩy nàng về hướng nhà tắm.

"Nếu bây giờ em không đi tắm. có tin là anh sẽ giúp em tắm một chút không?" Dương Vũ vừa đẩy vừa uy hiếp. Truyện Long Tổ (龙组)

"Em cầu còn không được, dù sao lúc này em cũng mệt gần chết, anh giúp em kỳ cọ một chút cũng không sao." Hỏa Phượng Hoàng cười hi hi nhìn Dương Vũ nói.

Dương Vũ hết chỗ nói rồi. Hoàn toàn bị Hỏa Phượng Hoàng đánh bại.

"Em đi tắm trước đi, chờ lát nữa quần áo tới anh sẽ chuyển vào cho." Vừa nói Dương Vũ "Phanh" một tiếng liền đóng sầm cánh cửa lại. Lúc rời đi, Dương Vũ còn nghe được Hỏa Phượng Hoàng đứng trong cười haha. Truyện Long Tổ (龙组)

"Thật là hại người a." Dương Vũ lắc đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Không lâu sau, liền có người gõ cửa. Dương Vũ mở cửa thấy một phụ nữ trung niên đang đứng trước mặt, trong tay còn mang theo một cái túi.

"Tiểu thư của chúng tôi thật sự ở trong căn phòng này?" Phụ nữ trung niên nhìn Dương Vũ hỏi.

"Đúng vậy, cô là người mang y phục tới sao?" Dương Vũ đánh giá người phụ nữ trung niên một chút, cảm thấy cô ta hẳn là người giúp việc của Chu gia .... Truyện Long Tổ (龙组)

"Đúng vậy. Đây chính là y phục mà tiểu thư muốn..., tôi giao cho cậu, tạm biệt. "

"Đi thông thả, không tiễn." Dương Vũ đóng cửa lại, có chút kỳ quái, "Chẳng lẽ bọn họ không có chút hiếu kỳ vì sao tiểu thư bọn họ lại ở chỗ này? Vì sao mình cũng ở chỗ này?"

"Mở cửa, y phục của em đây." Dương Vũ gõ cửa nói với Hỏa Phượng Hoàng.

"Chờ một chút." Hỏa Phụng Hoàng ở bên trong đáp một tiếng, một lát sau, cửa liền hé cửa mở ra một chút, Hỏa Phụng Hoàng thò đầu ra ngoài.

"Đồ của em đây." Vừa nói Dương Vũ trực tiếp đem toàn bộ cái túi đưa tới.

"Đem đến nhanh vậy sao?" Hỏa Phụng Hoàng nhận lấy túi, lăm bầm lâu bâu nói một tiếng. Sau đó liền nhìn về phía rồi Dương Vũ, "Đại ca, có muốn vào cùng nhau một chút không?"

"Không có hứng thú." Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã, xoay người rồi rời khỏi nơi này. Nhìn Dương Vũ rồi, Hỏa Phụng Hoàng cười đắc ý mấy tiếng rồi đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 152: Hiểu Lâm Lớn (Hạ)

"Em tính đêm nay ngủ ở chỗ của anh?" Dương Vũ tắm rửa xong, sau khi từ phòng tắm đi ra thấy Hỏa Phụng Hoàng đang nằm ngửa trên giường xem TV nên Dương Vũ đành hỏi.

"Đúng vậy a, có gì không ổn?" Hỏa Phụng Hoàng mở to đôi mắt, nhìn Dương Vũ nghi ngờ hỏi.

"Vô cùng không ổn." Dương Vũ buồn bực ngồi xuống. Vốn hẳn cứ tưởng Hỏa Phụng Hoàng sau khi tắm rửa thay y phục xong sẽ về nhà, chưa từng nghĩ đến nàng sẽ nghỉ lại nơi này. Truyện Long Tổ (龙组) Truyện Long Tổ (龙组)

"Làm sao không ổn rồi? Chẳng lẽ anh có chuyện gì mờ ám không thể cho người khác biết? Nếu như thế em càng không thể trở về." Hỏa Phụng Hoàng nở nụ cười nhìn Dương Vũ nói.

"Anh làm gì có chuyện mờ ám nào? Còn không phải bởi vì chúng ta cô nam quả nữ ở chung một căn phòng rất bất tiện. Nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng không tốt đến em sau này?"

"Chỉ cần anh không nói em không nói, người khác làm sao biết được? Huống chi em lại cảm thấy chuyện này chả có gì bất tiện cả. Chẳng lẽ anh nhẫn tâm đuổi em trở về sao?" Hỏa Phụng Hoàng vừa nói vừa bày ra bộ dạng đáng thương. Khiến Dương Vũ nhìn cảm thấy rất quái dị. Truyện Long Tổ (龙组)

"Tóm lại tối nay em vẫn không thể ở chỗ anh." Dương Vũ buồn bực.

"Hiện tại em không muốn về, Đang một muốn chết đây, toàn thân vô lực." Hỏa Phụng Hoàng tựa hồ nhất định phải ở lại chỗ này cho bằng được. Vô luận Dương Vũ nói như thế nào, nàng cũng không đi.

"Được rồi, thế tối nay anh lại nằm đất." Dương Vũ buồn bực nói. "Đúng rồi, cảm giác hiện tại của em ra sao?" Dương Vũ nói đến dị năng của Hỏa Phụng Hoàng.

"Rất tốt, em có cảm giác dị năng còn mạnh hơn so với trước kia. Cả người cũng có một cảm giác mạnh mẽ. Trước kia chưa từng có cảm giác như vậy." Về mặt Hỏa Phụng Hoàng cao hứng nói.

"Ừ, hiện tại dị năng của em tiêu hao nhiều lắm. Chờ sau khi em khôi phục, cảm giác mạnh hơn mới càng rõ rệt. Nhớ, sau này mỗi ngày phải bỏ chút thời gian tu luyện dị năng. Chỉ có kiên trì tu luyện, dị năng mới càng thêm cường đại"

"Tu luyện thế nào?" Hỏa Phụng Hoàng vội vàng nói.

"Chờ một chút anh dạy cho. Đúng rồi, sau này ngoại trừ tu luyện dị năng trong cơ thể, em cũng có thể luyện tập một vài thủ đoạn công kích bằng dị năng. Làm quen một chút với chúng."

"Thủ đoạn công kích của dị năng không có bất cứ chiêu thức nào. Em nghĩ như thế nào thì công kích như ấy, mỗi người đều có tuyệt chiêu riêng của mình. Nếu có thời gian rảnh rỗi em nên luyện tập nhiều hơn, tự sáng tạo phương thức công kích cho riêng bản thân." Dương Vũ nhìn Hỏa Phụng Hoàng nói.

Hỏa Phụng Hoàng gật đầu. Tô về biết rồi.

Sau đó, Dương Vũ liền nói cho Hỏa Phượng Hoàng làm sao tu luyện dị năng. Như thế nào mới có thể làm cho dị năng trong cơ thể đi ra ngoài biến thành công kích. Dị năng vận dụng thật ra chính là cách vận dụng tinh thần lực. Dị năng cùng tinh thần lực không thể tách biệt ra được.

Đợi đến Dương Vũ giải thích xong. Trên mặt Hỏa Phượng Hoàng lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

"Tạm dừng." Nhìn sắc mặt Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ biết Hỏa Phượng Hoàng đang muốn làm gì. Cho nên vội vàng ngăn cản Hỏa Phượng Hoàng nói: "Không nên tập dị năng ở chỗ này. Phải biết rằng, dị năng của em là hệ hỏa, không cẩn thận chỗ này sẽ cháy hết." Dương Vũ lo lắng không phải là không có nguyên nhân.

Ban đầu, lúc Dương Vũ mới bắt đầu luyện tập dị năng, hắn cũng không thể khống chế dị năng của mình, sau khi phát ra ngọn lửa liền lập tức chạy trốn. Nếu như lúc ấy Dương Vũ không phải là ở công viên Tháp sơn mà ở trong phòng thì đã sớm gây ra hỏa hoạn nặng. Truyện Long Tổ (龙组)

Dương Vũ không tin Hỏa Phượng Hoàng ở lần đầu tiên có thể khống chế được dị năng của mình.

"Lúc em còn chưa chắc có thể khống chế dị năng của bản thân, thì nên kiếm nơi nào đó trống trải để luyện tập, tốt nhất là nơi không có ai lui tới." Dương Vũ dặn dò.

"Như vậy a." Vẻ mặt Hỏa Phượng Hoàng lập tức mất hứng. Vốn là nàng quả thật muốn lập tức thí nghiệm dị năng ngay ở chỗ này.

"Tốt lắm, em có thể tu luyện dị năng. Anh muốn ngủ." Dương Vũ từ trên giường cầm lấy một cái chăn và cái gối, sau đó trải xuống mặt đất.

Hỏa Phượng Hoàng còn lại là y theo phương pháp Dương Vũ đã dạy, bắt đầu tu luyện dị năng

Một đêm vô sự, trời rất nhanh đã sáng. Không biết lúc nào, Dương Vũ nghe thấy tiếng gõ cửa từ trong mộng. Truyện Long Tổ (龙组)

"Ai đấy? Ra ngay." Dương Vũ lầu bầu một câu, không tình nguyện mở mắt. Ngẩng đầu nhìn lên, Hỏa Phượng Hoàng cũng đã tỉnh giấc. Lúc này đang mắt nhắm mắt mở, ngái ngủ nhìn ra ngoài cửa.

"Đại ca, có phải bằng hữu của anh tới tìm hay không? Còn không mau đi mở cửa?" Hỏa Phượng Hoàng gấp nói.

"Người nào lại tới sớm như vậy? Thiệt là." Dương Vũ không tình nguyện rời khỏi chỗ nằm, đi ra ngoài, mở cửa.

"Dương Vũ!" Phía ngoài truyền đến một âm thanh theo đó là nụ cười quen thuộc.

"Tiêu Ngọc?" Dương Vũ lập tức kinh hô. Sau đó khuôn mặt của hắn lập tức biến sắc.

"Vui không?" Tiêu Ngọc cười, đi đến bên cạnh Dương Vũ.

"Vui..., vui lắm." Trong lòng Dương Vũ biết đã hỏng chuyện, mới vừa muốn ngăn cản Tiêu Ngọc đi vào, đã thấy Tiêu Ngọc nhanh hơn hắn một nhịp tiến vào trong.

"Dương Vũ, em..." Tiêu Ngọc cao hứng nói, nhưng những lời này vừa thốt ra một nửa thì giọng nói đột nhiên dừng lại.

"Các người? Các người?" Thấy Hỏa Phượng Hoàng nửa nằm nửa ngồi trên giường, Tiêu Ngọc quay đầu, thả cánh tay đang cầm Dương Vũ. Không nghĩ ngờ chút nào nữa, Tiêu Ngọc đã nhận định hai người Dương Vũ đã qua đêm cùng nhau

"Dương Vũ..." Ánh mắt Tiêu Dao nhìn Dương Vũ, trên mặt lộ ra thần sắc không tin, hoài nghi, ủy khuất, thương tâm, tuyệt vọng... Trong đôi mắt Tiêu Ngọc cũng lập tức tràn ngập những giọt nước mắt trong suốt. Truyện Long Tổ (龙组)

"Tiêu Ngọc, không phải như em nghĩ." Trong lòng Dương Vũ thầm hô hồng бет, đồng thời vội vàng hướng về Tiêu Ngọc giải thích

"Thật xin lỗi, quý rầy hai người." Tiêu Ngọc cắn răng chịu đựng ngăn không cho những giọt nước mắt rơi xuống, lạnh lùng quát cho Dương Vũ một câu, sau đó xoay người chạy ra cửa.

"Tiêu Ngọc, không phải là như vậy, em hãy nghe anh giải thích." Dương Vũ vội vàng lớn tiếng nói. Nhưng Tiêu Ngọc cũng mặc kệ, chạy thẳng vào thang máy.

"Ồi thôi xong, chuyện này hiểu lầm lớn a." Vẻ mặt Dương Vũ khô sớ lâu bầu

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 153: Một Giọt Nước Mắt Trong Suốt

"Di, cô ấy không phải là người đã ở nhà hàng Đông Phương hôm qua sao? Hình như gọi là Tiêu Ngọc đúng không?" Hỏa Phượng Hoàng nửa nằm ở trên giường, nhìn Dương Vũ hỏi. Trong giọng nói tựa hồ có một chút nghi ngờ.

Nghe Hỏa Phượng Hoàng nói, Dương Vũ không khỏi hung hăng trợn mắt nhìn Hỏa Phượng Hoàng một cái. Nếu như không phải Hỏa Phượng Hoàng ở lại chỗ này, có lẽ Tiêu Dao cũng sẽ không hiểu lắm hẳn. Chẳng qua là... lần này không biết nên giải thích thế nào. Dương Vũ "Àm!" một tiếng đóng cửa phòng lại.

Nhìn khuôn mặt buồn khổ của Dương Vũ. Trong lòng Hỏa Phượng Hoàng có chút không đành lòng. Đồng thời, nàng cũng cảm thấy Dương Vũ có chút ngu ngu. Cho nên liền mở miệng nói: "Ngu ngốc, anh còn không nhanh đuổi theo?"

"Đứng nha!" Bị một câu nhắc nhở này của Hỏa Phượng Hoàng, Dương Vũ mới có phản ứng. Lập tức mặc quần áo, mở cửa phóng nhanh ra ngoài. Truyện Long Tổ (龙组)

"Chút nữa tự em trở về đi." Dương Vũ phân phó Hỏa Phượng Hoàng một tiếng, liền xoay người lại, chạy xuống.

"Trở về?" Hỏa Phượng Hoàng cười một tiếng, "Tôi vẫn ngủ chưa đủ." Vừa nói Hỏa Phượng Hoàng cũng nặng nề lăn ra giường một cái. Truyện Long Tổ (龙组)

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại. Cặp mắt tràn đầy nước mắt rồi cuộc cũng nhịn không được mà men theo khóe mắt chảy xuống, lăn dài theo khuôn mặt, rớt xuống mặt đất, "Tích" một tiếng vô số âm thanh như thủy tinh vỡ vang lên.

Tim Tiêu Ngọc cũng tan nát như ngàn vạn giọt nước mắt tan vỡ kia.

"Tại sao mình lại cảm thấy đau lòng." Trong đầu Tiêu Ngọc không tự chủ được nhớ lại khoảnh khắc Dương Vũ mở cửa. Trên giường có một cô gái nằm hờ hênh. Chỉ cần có đầu óc một chút là sẽ liên tưởng ngay đến việc tối qua họ đã làm gì. Tiêu Ngọc dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Một khắc kia, lòng của nàng tan nát. Không biết tại sao, nhưng chính là tan nát cõi lòng! Tim nàng cảm thấy đau đớn! Trái tim mơ mộng đau nhói. Tiêu Ngọc nhẹ nhàng lấy tay che ngực, nàng tựa như cảm giác được tim mình đã vỡ vụn thành ngàn vạn mảnh rồi.

Cảm giác duy nhất lúc này là đau thấu tâm can

"Mình tại sao phải thương tâm? Mình tại sao phải rơi lệ? Chẳng lẽ mình đã yêu hắn?" Ánh mắt Tiêu Ngọc mơ hồ, thậm chí ngay cả cửa thang máy mở ra cũng không hay. Truyện Long Tổ (龙组)

"Không, làm sao mình có thể có yêu hắn." Trong nháy mắt Tiêu Dao liền bác bỏ suy nghĩ có chút buồn cười này. "Nhưng mà.. tại sao mình lại thương tâm?" Tựa hồ cảm giác được cửa thang máy mở ra, Tiêu Dao cất bước đi ra ngoài.

"Hắn ở chung một chỗ với cô ta có liên quan gì đến mình. Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa hề nói qua lời thích mình. Chẳng lẽ do bản thân tự đa tình sao." Tiêu Ngọc càng nghĩ càng thấy thương tâm. Chẳng qua là, trong đầu nàng hình ảnh của Dương Vũ và cô gái kia như những thước phim quay chậm, hiện rõ ra trong tâm trí.

Ở trường học chạm vào nhau, lúc bị bắt cóc, Dương Vũ liều chết cứu giúp, thậm chí vì mình mà hắn quỳ gối trước bọn tội phạm, hình ảnh thật cả động. Dương Vũ còn vì mình mà đi mua áo lót. Những giây phút đẹp như thế từ từ hiện lên trong đầu Tiêu ngọc như những thước phim quay chậm.

Nhưng Tiêu Ngọc càng nghĩ đến, lại càng cảm thấy đau lòng. Truyện Long Tổ (龙组)

Vết thương trong lòng Tiêu Ngọc như thế, nhưng lúc này nàng vẫn không muốn thừa nhận sự thật rằng mình đã yêu Dương Vũ! Nếu như không phải là đã yêu Dương Vũ, nàng cần gì phải nhìn thấy Dương Vũ ở cùng một chỗ với Hỏa Phượng Hoàng lại có biểu hiện thương tâm như vậy? Nếu như không phải là đã yêu Dương Vũ, nàng làm sao có thể liên tiếp đón nhận những việc Dương Vũ đã làm vì nàng?

Khi đi khỏi khách sạn, Tiêu Ngọc ngừng lại, lau đi dòng nước mắt đang chảy xuống không ngừng, thỉnh thoảng quay đầu nhìn ra sau.

Nàng đang mong đợi cái gì? Nàng đang đợi chuyện gì?

Một phút đồng hồ trôi qua. Phía sau không có ai đi ra ngoài. Hai phút đồng hồ trôi qua, phía sau vẫn không có một người. Phút thứ ba, phía sau không có người nào đi ra.

Sau ba phút! trong mắt Tiêu Ngọc lộ rõ vẻ tuyệt vọng Chậm rãi xoay đầu lại, cất bước đi về hướng khác. Nhưng trong nháy mắt nàng quay đầu đó, có một giọt nước mắt lăn xuống mà nếu ai không chú ý thì không thể thấy được, trên không trung nhẹ nhàng bay, cuối cùng rơi trên mặt đất, hóa thành hư vô.

Chạy như tên bay, Dương Vũ dùng tốc độ nhanh nhất vọt từ trên lầu xuống. Nhưng khi hắn xuống tới trước cửa khách sạn đã không còn thấy bóng dáng của Tiêu Ngọc đâu nữa.

Không suy nghĩ nhiều, Dương Vũ nhanh chóng chọn một hướng chạy đi. Nhưng không lâu sau, Dương Vũ lại một lần nữa trở lại đứng dưới nhà hàng, rồi lại chạy theo hướng khác. Chẳng qua là, Dương Vũ đi khắp mấy khu quanh đó vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tiêu Ngọc ở đâu. Truyện Long Tổ (龙组)

Về mặt Dương Vũ vội vàng, ra sức tìm kiếm khu vực xung quanh. Trong lòng hết sức vội vàng, trong mấy phút đồng hồ ngắn ngủi này Tiêu Ngọc có thể đi đến đâu? Dương Vũ đã dùng tốc độ nhanh nhất tìm hết một vòng xung quanh khu này. Nhưng ngay cả bóng dáng Tiêu Ngọc hắn cũng không thấy đâu.

"Ta thật là ngu ngốc, đáng chết!" Dương Vũ bỗng nhiên đùng phải chiếc di động trong tay! Âm thanh tự mắng một tiếng, rồi gọi cho Tiêu Ngọc.

"Ngân vạn không nên tắt điện thoại, ngân vạn không nên tắt điện thoại!" Dương Vũ một bên cầu xin, một bên nhìn vào màn hình di động.

"Đồ!" một tiếng, Tiêu Ngọc quả nhiên bắt máy. Nhưng Dương Vũ còn chưa cất tiếng thì bên kia đầu dây đã cúp máy. Đến khi Dương Vũ gọi cuộc thứ hai thì điện thoại của đối phương đã tắt máy hoàn toàn!

Sắc mặt Dương Vũ ngày càng vội. Hắn biết, lúc này Tiêu Ngọc nhất định vô cùng đau lòng.

"Không được, ta nhất định phải tìm được nàng." Về mặt Dương Vũ kiên quyết, nhìn thoáng xung quanh, quyết định cất bước đuổi theo hướng Tiêu Dao vừa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 154: Chốn Tao Ngộ Ngày Xưa

Sau khi rời khỏi khách sạn, Tiêu Ngọc liền đi thẳng vào một con hẻm bên cạnh, rồi từ hẻm nhỏ đi ra một con đường khác, cuối cùng đi vu vơ trên đường không mục đích.

Vừa đi, vừa nhớ đến hình ảnh của Dương Vũ, khiến từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống.

Tuy nói thời gian nàng và Dương Vũ quen nhau không quá lâu, chẳng qua là gặp nhau được vài ngày mà thôi. Nhưng chỉ với mấy ngày đó, giữa hai người bọn họ đã phát sinh những chuyện mà đa số những người khác không thể gặp.

Vốn những chuyện này không thể nào xảy ra, Tiêu Ngọc đã cố quên, dù sao bị bắt cóc cũng không phải là một câu chuyện đẹp. Nhưng nàng vẫn không thể nào quên được.

Cảm giác rung động lần đầu gặp nhau. Lúc bị bắt cóc, Dương Vũ vì mình quỳ xuống, vì mình mà mua quần áo. Những ký ức này có lẽ cả đời nàng cũng không thể quên được.

Có người nói, nữ nhân là động vật cảm tính. Cho dù một chuyện thoạt nhìn rất nhỏ, có lẽ là vài động tác lơ đãng cũng có thể khiến họ cảm động. Mà sau khi cảm động họ sẽ sinh ra hảo cảm, rồi sẽ sinh ra tình cảm.

Tiêu Ngọc lại là một cô gái như vậy. Nàng hiện tại bị "lời nói dối" của Dương Vũ hấp dẫn. Sau đó lại phát sinh một loạt sự kiện, mỗi một việc đều khiến Tiêu Ngọc cảm động. Tiêu Ngọc có lẽ không thừa nhận, nhưng trên thực tế nàng đã yêu Dương Vũ.

Nàng cũng không biết bản thân đã nảy sinh tình cảm với Dương Vũ lúc nào. Có lẽ là sau khi Dương Vũ lộ ra chân tình. Lần đó nàng giả bộ ngủ, Dương Vũ đã thẳng thắn nói hết thật. Truyện Long Tổ (龙组)

Nghe xong tâm sự của Dương Vũ, Tiêu Ngọc lúc ấy rất cảm động. Nghe được ra những lời tâm can của Dương Vũ, nàng nghĩ Dương Vũ thật là một gã si tình, một nam nhân chuyên tình chân chính. Truyện Long Tổ (龙组)

Có lẽ từ một khắc kia, Tiêu Ngọc đã có tình cảm với Dương Vũ, và có lẽ ở khoảnh khắc kia, Tiêu Ngọc cũng đã yêu Dương Vũ.

Bất luận là căn cứ vào tình cảm hay lý trí. Dù sao, Tiêu Ngọc thật sự đã yêu Dương Vũ. Đây là chuyện không thể chối cãi!

"Đại bịp bợm, đại phôi đản, anh cũng dám gạt em. !" Đi không mục đích trên con đường, trong lòng Tiêu Ngọc bỗng nhiên thét gào. Nhưng nước mắt của nàng cũng không ngừng lăn dài trên gương mặt.

"Đại bịp bợm, anh còn dám nói mình là một người chân tình, nhưng sao lại làm ra những chuyện như thế." Tiêu Ngọc là nghĩ tới lúc Dương Vũ tâm sự rồi lại nhớ đến cảnh vừa thấy lúc này.

"Nam nhân, quả nhiên là không thể tin ." Tiêu Ngọc càng nghĩ càng thấy thương tâm, càng thương tâm, nước mắt rơi xuống ngày càng nhiều hơn.

"Đại phôi đản, anh dám gạt em, sau này không tin anh nữa." Tiêu Ngọc thương tâm nói.

"Rốt cuộc là em đi đâu?" Dọc theo đường đi, sắc mặt Dương Vũ rất gấp gáp, cất bước chạy nhanh, vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Tiêu Ngọc. Nhưng điện thoại Tiêu Ngọc vẫn trong trạng thái tắt nguồn.

"Chắc là đau lòng lắm đây!?" Càng nghĩ Dương Vũ càng cảm thấy gấp gáp. Hắn biết tính cách của Tiêu Ngọc, một khi bị nàng hiểu lầm sẽ không thể biết được nàng làm nên những chuyện gì, nhưng chắc chắn con tim nàng sẽ rất đau đớn.

Nghĩ đến bộ dạng đau lòng của Tiêu Ngọc, trong lòng Dương Vũ đau nhói. Đồng thời cũng dâng lên niềm hối hận.

"Haizz..." Dương Vũ thở dài một hơi. Lúc này hắn đã chạy được một quãng khá xa rồi. Nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tiêu Ngọc đâu.

Dừng ở bên đường Dương Vũ khẽ nhíu mày, nếu trên đường tìm không được, thì Tiêu Ngọc rất có thể đi đến nơi nào rồi.

Truyện Long Tổ (龙组)

Dương Vũ tương đối hiểu rõ Tiêu Ngọc. Nếu như hắn nghĩ không sai, Tiêu Ngọc bình thường sẽ đi đến một nơi nào đó. Mà lúc này Dương Vũ đã tìm đến vài nơi, nhưng thủy chung vẫn không tìm ra Tiêu Ngọc. Truyện Long Tổ (龙组)

Bỗng nhiên, ánh mắt Dương Vũ sáng lên, vẻ vui mừng chợt lóe lên trên mặt. Bởi vì hắn nghĩ tới một nơi, mà chỗ đó hắn vẫn chưa tìm tới.

Nghĩ tới đây, Dương Vũ lập tức liền xoay người chạy nhanh.

.....

Tiêu Ngọc đã đi trên đường thật lâu. Đột nhiên, Tiêu Ngọc cảm thấy có chút mệt mỏi. Đảo mắt nhìn, bên cạnh vừa lúc có một chòi nghỉ mát. Không suy nghĩ nhiều, Tiêu Ngọc lập tức đi tới. Sau đó, Tiêu Ngọc mới nhìn chung quanh, cảm thấy nơi này vô cùng quen thuộc, tựa hồ là... Trường học?

"Sao lại đi tới đây ta? Tiêu Ngọc có chút kỳ quái.

Leo qua bức tường quen thuộc, vẻ mặt Dương Vũ lo lắng, vội vã chạy về phía trước. Bỗng nhiên hắn dừng bước, trong mắt dần hiện ra thần sắc mừng rỡ, nhìn một căn chòi phía trước, có một bóng dáng quen thuộc dần hiện ra trong mắt hắn. Truyện Long Tổ (龙组)

Chẳng qua lúc này bóng lưng kia hiện ra một vẻ cô đơn, thê lương đầy thương cảm.

Nhìn bóng lưng cô đơn kia, trong lòng Dương Vũ dâng lên nỗi đau đớn không tự chủ được. Sau đó hướng căn chòi bước nhanh tới.

"Tiêu Ngọc, cuối cùng anh cũng tìm được em." Đi tới cạnh Tiêu Ngọc, Dương Vũ khàn khản nói.

Đang trầm tư, Tiêu Ngọc bỗng nhiên bị giọng nói của Dương Vũ đánh thức. Khi nàng thấy Dương Vũ đi tới, trong mắt không kiềm chế được mà phát ra một tia mừng rỡ. Nhưng ngay sau đó là thay vào là thần sắc lạnh lùng.

"Anh tới nơi này làm gì?" Khuôn mặt Tiêu Ngọc lạnh lùng nói.

"Anh, anh tới giải thích với em ." Nhìn vẻ lạnh lùng trên mặt Tiêu Ngọc, trong lòng Dương Vũ đau xót vội vàng nói.

"Giải thích? Anh cần sao?" Vẻ lạnh lùng trên mặt Tiêu Ngọc biến mất, thay vào đó là thần sắc bi thương cực độ, tựa như đã tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.3 - Chương 155: Là Cái Gì Làm Tầm Mắt Của Ta Mơ Hồ?

Nhìn thần sắc gần như tuyệt vọng của Tiêu Ngọc, lòng Dương Vũ quặn đau như đao cắt. Hắn biết Tiêu Ngọc sở dĩ như vậy hoàn toàn là bởi vì hắn.

"Tiêu Ngọc, em nghe anh giải thích." Dương Vũ đi tới trước mặt Tiêu Ngọc, vẻ mặt thành khẩn nhìn Tiêu Ngọc nói.

Tiêu Ngọc cười thê lương, đứng lên liếc Dương Vũ một cái, giọng nói lạnh lùng: "Giải thích? Tại sao anh phải giải thích với em? Cần sao? Em đâu là gì của anh."

Vừa nói, Tiêu Ngọc vừa bỏ đi ra ngoài.

Dương Vũ thấy thế vội vàng kéo tay Tiêu Ngọc lại. Dương Vũ hôm nay nhất định phải giải thích rõ mọi chuyện với Tiêu Ngọc.

"Tiêu Ngọc, chẳng lẽ em không hiểu lòng anh sao?" Kéo tay Tiêu Ngọc, Dương Vũ nhìn nàng với ánh mắt chân tình nói.

Tiêu Ngọc dừng một chút, sau đó liền lắc đầu. Liếc Dương Vũ một cái, nói: "Em hiểu. Nhưng chuyện của anh không liên quan gì đến em." Vẻ mặt âm trầm, tựa hồ quả thật không liên quan gì đến nàng. Dừng một chút, Tiêu Ngọc tiếp tục nói: "Anh buông ra, em phải về nhà."

"Nếu như em không nghe lời giải thích của anh, anh sẽ tuyệt đối không buông tay, cả đời này anh cũng tuyệt đối không buông!" Vẻ mặt Dương Vũ kiên định.

Có lẽ là nghe Dương Vũ nói, hay là nghĩ tới điều gì, lòng Tiêu Ngọc mềm nhũn ra. Nhìn Dương Vũ một cái, không từ chối.

Dương Vũ vui mừng, biết Tiêu Ngọc mềm lòng, cho nên nói: "Chuyện của anh và Hỏa Phượng Hoàng không như em nghĩ, anh và cô ta chưa xảy ra chuyện gì cả." Dương Vũ vội vàng giải thích nói.

"Các người đã ngủ cùng chỗ với nhau mà còn bảo không có chuyện gì?" Tiêu Ngọc nhìn Dương Vũ, khi nói tới chỗ này thì lòng nàng cảm thấy đau xót, ánh mắt đỏ lên, trên khóe mắt nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

"Anh với cô ta quả thật không xảy ra chuyện gì, tối hôm qua anh ngủ dưới đất." Dương Vũ đưa tay thay Tiêu Ngọc xóa đi dòng lệ trên khóe mắt, một bên nhìn Tiêu Ngọc, ánh mắt thành khẩn nói.

Nhìn thấy Dương Vũ muốn lau nước mắt thay mình, Tiêu Ngọc vội vàng từ chối. Bất quá, cuối cùng vẫn bất động, tùy ý Dương Vũ lau dòng nước mắt đang chảy trên khuôn mặt. Chẳng qua là nước mắt càng chảy càng nhiều hơn.

"Tiêu Ngọc, có lẽ em không biết, người anh thích là em, yêu cũng là em. Anh với Chu Đình tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện như vậy." Nhìn Tiêu Ngọc, Dương Vũ quyết định đem trọn chuyện này nói ra. Nếu như, hôm nay Tiêu Ngọc không nghe hắn giải thích..., thì hẳn làm cam lòng, điều này tuyệt đối không được xảy ra.

"Hừ, ai biết anh nói là thật hay giả?" Tiêu Ngọc lắc đầu, nhìn Dương Vũ nói.

"Anh nói toàn sự thật, nếu là có một câu nói dối, anh sẽ chết không từ tế, bị thiên lôi đánh xuống địa ngục!" Dương Vũ bình thường không bao giờ thề thốt, nhưng hiện tại hắn cũng xài chiêu này.

"Nhưng cho dù anh và cô ta không có quan hệ gì với nhau thì có liên quan gì đến em?" Tiêu Ngọc tựa hồ tin câu chuyện của Dương Vũ, nhưng sau đó đưa ra bộ dạng bất cần nói với Dương Vũ.

"Em còn không biết sao? Anh yêu Em. Anh lặn lội ngàn dặm xa xôi tới đây cũng chỉ vì em!" Vì để cho Tiêu Ngọc bài trừ nghi ngờ, Dương Vũ thậm chí nói thẳng ra mọi chuyện.

"Dương Vũ, anh hiểu lầm rồi. Thật xin lỗi, em phải đi." Tiêu Ngọc thờ ơ đối với câu chuyện của Dương Vũ, sau đó lạnh lùng nói với Dương Vũ.

"Em nói gì? Anh làm chuyện gì?" Dương Vũ nhất thời hoảng hốt, kéo Tiêu Ngọc, không muốn nàng rời khỏi.

"Tôi nói anh hiểu lầm rồi. Lúc này thấy hai người, em rời đi vì không muốn quấy rầy chuyện tốt của các vị, cũng không phải có nguyên nhân gì khác, quả là ngại thật, anh làm đau tay tôi rồi, mời thả ra?" Tiêu Ngọc vẻ mặt lạnh lùng.

"Ngại quá." Dương Vũ vội vàng thả tay Tiêu Ngọc. Bất quá, trên mặt Dương Vũ lộ rõ thần sắc thất vọng.

Đến khi Dương Vũ hoàn toàn buông tay, trong lòng Tiêu Ngọc nhất thời xông lên một cảm giác mất mát vô hạn. Nhưng sau đó mang về mặt lạnh lùng rồi đi, ngay cả một cái nhìn cho Dương Vũ cũng không.

Nhìn Tiêu Ngọc mang về mặt lạnh lùng quay đi, thậm chí cũng không nhìn mình một cái, Dương Vũ chỉ cảm thấy lòng đau như dao cắt.

"Tại sao? Tại sao em lại nói như vậy?" Nhìn bóng lưng Tiêu Ngọc, Dương Vũ lẩm bẩm tự nói.

Nghe được câu nói của Dương Vũ, trên mặt Tiêu Ngọc lộ ra một tia không đành lòng. Thân hình theo đó cũng khựng lại một chút. Bất quá, sau đó vẫn cất bước rời đi.

Nhìn thân ảnh dứt khoát rời đi của Tiêu Ngọc. Tim Dương Vũ càng thêm đau. Không biết tại sao, Dương Vũ bắt đầu cảm giác được tầm nhìn của mình bắt đầu nhòa đi.

Cái gì làm nhòa tầm nhìn của ta? Dương Vũ thậm chí không biết hốc mắt mình từ khi nào đã ngưng tụ hơi nước. Hắn lúc này, chỉ có một loại cảm giác —— đau! Lòng đau quặn như đao cắt! Từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía chòi nghỉ mát, tiếp theo tầm mắt Dương Vũ phóng về dãy phòng học cách đó không xa.

Trong lòng Dương Vũ vừa động. Tiếp theo liền quay đầu nhìn về phía chung quanh. Sau đó trên mặt liền lộ ra vẻ vui mừng.

"Em nói dối!" Nhìn bóng lưng Tiêu Ngọc, Dương Vũ bỗng nhiên hét to một tiếng, sau đó, Dương Vũ liền vọt nhanh tới hướng nàng.

"Em nói dối, em gạt anh!" Dương Vũ một tay kéo Tiêu Ngọc, khiến Tiêu Ngọc đối diện với hắn, tiếp đó Dương Vũ lập tức ôm nàng vào lòng. Sau đó dùng lực ôm Tiêu Ngọc thật chặt.

"Anh làm cái gì?" Tiêu Ngọc bị dọa hết hồn, Nàng còn chưa kịp nghĩ ra chuyện gì đã bị Dương Vũ ôm vào lòng. "Mau buông." Tiêu Ngọc chống cự. (DG: chống cự bụng bự)

"Anh không buông tay, kiếp này trừ phi anh chết, nếu không anh tuyệt đối sẽ không buông tay!" Vừa nói Dương Vũ càng xiết chặt vòng tay đang ôm Tiêu Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 156: Bá Đạo.

"Buông ra." Mới đầu Tiêu Ngọc ngập ngừng một chút, tiếp theo là từ chối mãnh liệt.

"Anh không buông." Dương Vũ càng ôm càng chặt.

"Buông, đồ lưu manh." (Ngu sao làm quân tử???) Đôi mắt Tiêu Ngọc tràn đầy nước mắt nhìn Dương Vũ, tiếp tục gầy gĩa nói.

"Anh không buông, nếu anh buông ra em sẽ rời anh mãi mãi, anh tuyệt đối không cho phép em rời khỏi anh." Dương Vũ bá đạo nói.

"Đồ lưu manh, anh mau buông, em không thích anh, anh đi tìm cô ả kia đi. Hãy đem những lời này mà nói với cô ta." Xem ra Tiêu Ngọc vẫn không có cách nào chấp nhận chuyện này.

"Anh và Chu Đình quả thật không có chuyện gì, em phải tin anh." Dương Vũ cúi đầu nhìn, Tiêu Ngọc nói. "Hừ hừ, dù sao cũng không liên qua gì đến em, anh mau thả ra, đến lúc em về nhà rồi." Vô luận Dương Vũ nói gì. Tiêu Ngọc cũng chỉ có một phản ứng, đó chính là muốn nhanh chóng rời nơi đây.

"Có thật là em không thích anh?" Về mặt Dương Vũ bỗng nhiên chăm chú nhìn ánh mắt Tiêu Ngọc hỏi.

Nghe được câu nói của Dương Vũ, lại nhìn ánh mắt của Dương Vũ. Tiêu Ngọc nhếch miệng "Đúng." Trong nháy mắt liền rụt trở về. Có đúng là như vậy không? Tiêu Ngọc cúi đầu, nàng cũng không biết.

Cúi đầu một lúc lâu, Tiêu Ngọc mới chậm rãi ngước lên, nhìn ánh mắt Dương Vũ nàng lại hiện lên một chút do dự. Chút do dự này chỉ lóe lên nhưng không thể tránh được ánh mắt của Dương Vũ, nãy giờ hắn chăm chú nhìn Tiêu Ngọc, tất cả cử chỉ của nàng đều được hắn thu vào mắt.

"Đúng em không yêu anh, thậm chí, em không có chút cảm giác gì với anh! Anh hài lòng chưa?" Nhìn Dương Vũ, Tiêu Ngọc nói ra những lời lạnh lùng.

"Có thật không?" Sắc mặt Dương Vũ cũng rất bình thản, hỏi ngược lại, hắn không còn biểu hiện bối rối như khi nãy.

Nhìn về mặt bình thản của Dương Vũ, trong lòng Tiêu Ngọc bỗng nhiên đau xót, lúc này cũng gạt đầu, lạnh giọng nói: "Đúng vậy."

Dương Vũ chỉ bày ra bộ mặt bình thản nhìn Tiêu Ngọc, cũng không có phản ứng gì, qua thật lâu sau Dương Vũ mới bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Em nói dối!"

"Em không có." Trên mặt Tiêu Ngọc chợt hiện lên vẻ bối rối.

"Em nói dối, em gạt tôi!" Dương Vũ nhìn Tiêu Ngọc, gần từng chữ từng câu nói, sau đó, Dương Vũ dừng một chút, liền tiếp tục nói: "Em nhìn thử quanh đây là nơi nào?"

"Trường học a." Tiêu Ngọc cũng không thèm nhìn, nói.

"Tại sao em lại tới trường học?" Dương Vũ cúi đầu xuống, nhìn Tiêu Ngọc đột nhiên hỏi.

"Tại sao em lại muốn tới trường học!?" Tiêu Ngọc ngậy người ra, tiếp theo liền lạnh giọng nói: "Đây là ngôi trường em học, muốn tới thì tới, anh quản được sao?"

"Nga, phải không? Vậy em nhìn lại thử đây là nơi nào?" Dương Vũ tiếp tục hỏi.

"Đây chính là trường em học a, anh rõ hơn em sao?" Tiêu Ngọc thản nhiên nói.

"Em không nên tự gạt mình nữa. Tiêu Ngọc." Tiêu Dao nhìn Dương Vũ, bỗng nhiên nói ra một câu không liên quan gì đến chủ đề. "Anh thật là kỳ quái, tại sao em phải đi gạt chính mình, hơn nữa em là em, anh là anh, sao anh biết được em đang nghĩ cái gì?"

"Vậy em nhìn kỹ xung quanh nơi đây là chỗ nào, người không nhớ? Đây là nơi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên. Chẳng lẽ em còn muốn tự gạt bản thân sao?"

"Kỳ quái, em thích tới đây thì tới, mà đây quả thật là nơi chúng ta gặp nhau lần đầu sao? Sao em lại chẳng có chút ấn tượng nào thế." Trên mặt Tiêu Ngọc hiện ra một chút hoảng hốt, nhưng cuối cùng vẫn lạnh lùng, hướng Dương Vũ nói.

"Chẳng lẽ em vẫn chưa rõ sao? Nếu như không phải nơi này là chỗ chúng ta gặp mặt lần đầu, thì sao em lại tới đây? Mà anh làm sao biết được em tới nơi này? Chẳng lẽ, em không thấy đây là một loại duyên phận sao? Chẳng lẽ, em thật lòng không thích anh sao?"

Dương Vũ nói, từng chữ từng câu truyền vào trong tai Tiêu Ngọc, từng chữ khiến lòng Tiêu Ngọc nổi lên sự hoảng hốt vô hình. Nàng vẫn không muốn thừa nhận tâm trạng mình đã bị Dương Vũ vạch trần. Trong lòng vẫn muốn trốn tránh vấn đề, rút cục dưới từng câu của Dương Vũ, nàng cũng phải đối mặt với vấn đề.

Mà vào lúc này, Tiêu Ngọc mới rút cục hiểu được, thì ra bản thân quả thật đã thích, thậm chí là yêu Dương Vũ rồi. Nhưng mà nghĩ tới cảnh nhìn thấy lúc sáng, trong lòng nàng lại đau xót không thôi.

"Em không hề thích anh, anh cũng đừng làm ra vẻ hiểu em nữa. Mau buông tay ra." Một lát sau, Tiêu Ngọc lần nữa lạnh lùng nói.

"Phải không?" Dương Vũ bỗng nhiên dùng tay phải ôm Tiêu Ngọc thật chắc, tay trái nâng cằm Tiêu Ngọc lên, "Em hãy nhìn thẳng vào mắt anh, nhìn trực tiếp vào mắt anh nói, em không yêu anh!" Dương Vũ bá đạo nói.

"Hừ." Nghe được câu nói của Dương Vũ, Tiêu Ngọc hừ nhỏ một tiếng, ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt Dương Vũ. Nhưng cặp mắt lờ lờ nhấp nháy của Dương Vũ, khiến nàng không dám nhìn thẳng hẳn chút nào.

"Nhìn đôi mắt của anh, sau đó nói với anh 'Em không thích anh'. Lúc đó anh sẽ buông tay, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trong tầm mắt của em bất cứ lần nào nữa!" Dương Vũ nhìn thẳng vào ánh mắt Tiêu Ngọc, tiếp tục bá đạo.

Tiêu Dao vẫn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Dương Vũ, thậm chí cuối cùng nàng ngoảnh mặt sang một bên.

"Nhìn anh." Dương Vũ cúi đầu tự nói. Đồng thời, cánh tay thêm lực ôm Tiêu Ngọc. Thân thể Tiêu Ngọc mạnh mẽ áp sát vào Dương Vũ.

Sau đó, tay trái Dương Vũ cũng nhẹ nhàng dùng lực, nâng cằm Tiêu Ngọc cao hơn một chút. Sau đó, Dương Vũ cúi đầu, hôn thẳng lên cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Ngọc.

"Ồ ô..." Bỗng nhiên bị Dương Vũ tập kích, Tiêu Ngọc kinh hãi, sau đó lập tức phản ứng lại, đôi tay đập vào lưng Dương Vũ không ngừng.

Nhưng dưới sự cường công của Dương Vũ, Tiêu Ngọc đang không ngừng gãy dựa, thân thể từ từ xụi đi. Đôi tay vỗ vào lưng Dương Vũ cũng không biết dừng lại lúc nào, hiện tại đã biến thành ôm Dương Vũ thật chắc. Mà đồng thời, Tiêu Ngọc cũng không tránh nụ hôn của Dương Vũ nữa, mà nhiệt tình phối hợp lại, nắn cháo lười với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 157: Anh Yêu Em!

Một lúc lâu sau, Dương Vũ mới buông Tiêu Ngọc ra. Nhưng hai tay vẫn giữ chặt Tiêu Ngọc không tha. Ánh mắt lại mang theo ý cười cúi đầu nhìn Tiêu Ngọc.

Cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của Dương Vũ, sắc mặt Tiêu Ngọc nhất thời xấu hổ đỏ lên. Cúi gằm mặt xuống đất.

"Ha ha..." Dương Vũ bỗng nhiên nở nụ cười vui vẻ.

"Anh cười gì vậy." Tiêu Ngọc xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu, thanh âm giống như muỗi vằn bay. Nếu như không phải Dương Vũ có thính giác lợi hại, chắc chắn không thể nghe được lời nào.

"Cười gì đâu." Giọng nói Dương Vũ tràn ngập sự vui vẻ, tay lại dùng sức ôm chặt Tiêu Ngọc vào ngực, như sợ Tiêu Ngọc lại biến mất lần nữa.

"Anh còn cười." Tiêu Ngọc không chịu nổi nữa, dấy nẩy thân thể, đồng thời bàn tay Tiêu Ngọc ở phần thịt mềm chỗ eo ếch, matxa “nhẹ” hấn một cái.

"Đầu ~!" Dương Vũ lúc này liền rên lên tiếng. "Không cho anh cười." nằm trong lòng ngực Dương Vũ, Tiêu Ngọc vẫn cảm giác được ý sự ám muội của hấn.

"Anh cao hứng. Anh vô cùng vui vẻ." Dương Vũ vẫn cười nói. Mãi cho đến bây giờ, Dương Vũ mới chính thức bắt được trái tim Tiêu Ngọc. Mặc dù không thể non hện biển, mặc dù không có những lời thề như biển cạn đá mòn. Nhưng Dương Vũ biết, lúc này hấn đã chân chính nắm được trái tim Tiêu Ngọc.

Kiếp này, sau này vô luận như thế nào, cho dù lên núi đao xuống biển lửa, cho dù chết, Dương Vũ sẽ không bao giờ buông tay. Kiếp trước, tự bản thân buông tay, mãi cho đến sau này hấn vẫn còn thấy hối hận.

Cuộc đời này, Dương Vũ tuyệt đối sẽ không buông tay lần nữa. Nghĩ tới đây, tay Dương Vũ không kiềm hãm được, dùng thêm chút sức.

Nằm ở trong lòng ngực Dương Vũ, Tiêu Ngọc rất ngượng ngùng, nhưng cùng lúc với ngượng ngùng, trong lòng nàng dâng lên từng trận hạnh phúc.

Nghe tiếng tim đập của Dương Vũ, ngửi thấy mùi nam nhân trên người hấn, cảm thụ được nhiệt độ trên người Dương Vũ, Tiêu Ngọc nằm trong ngực hấn, miệng bất giác hiện ra một nụ cười.

Tựa đầu lên bờ vai hữu lực này của Dương Vũ, Tiêu Ngọc cảm giác vô cùng an toàn.

"Sao anh ôm em chặt vậy? Em ngộp thở rồi nè." Mặc dù rất vui vẻ, nhưng rốt cuộc Tiêu Ngọc vẫn phải nói.

"Anh sợ em sẽ rời khỏi anh." Dương Vũ cười nói, đồng thời buông lỏng ra một chút, nhưng vẫn ôm Tiêu Ngọc.

"Đồ lưu manh, em không bỏ đi đâu." Tiêu Ngọc ngượng ngùng, nhưng kiên định nói.

"Ha ha, đó là em nói nha, bắt quá cho dù em muốn rời đi anh cũng sẽ không buông tay, cả đời này, anh sẽ nắm tay em cho đến già, trừ phi anh chết, nếu không anh sẽ không bao giờ buông tay!" Dương Vũ kiên định nói.

"Đừng nói gở." Tiêu Ngọc vội vàng lấy tay bưng kín miệng Dương Vũ, trên mặt cũng không khỏi lộ ra nụ cười hạnh phúc.

"Tiêu Dao." Dương Vũ cúi đầu nhìn Tiêu Ngọc, bỗng nhiên kêu nàng một tiếng.

"Ừ?" Tiêu Ngọc ngẩng đầu nhìn hấn.

"Anh yêu em!" Vừa nói, Dương Vũ cũng trầm đầu hôn xuống.

"Ô ô..."

"Đồ lưu manh, đồ lưu manh, chỉ biết chiếm tiện nghi của em." Một lát sau, Dương Vũ buông lỏng ra, nhưng Tiêu Ngọc vẫn chưa “tha thứ” cho hấn, đánh hấn mà như vuốt ve. Mặc dù, Tiêu Ngọc đang đánh Dương Vũ, nhưng từ nụ cười hạnh phúc trên mặt nàng, xem ra nàng rất thỏa mãn. Đánh Dương Vũ cũng chỉ là do nàng ngượng ngùng mà thôi.

"Ha ha..." Dương Vũ cũng chỉ ngây ngốc cười, ôm Tiêu Ngọc, hấn không nói gì thêm.

Thật lâu sau, Dương Vũ mới buông Tiêu Ngọc. Nhìn Tiêu Ngọc, Dương Vũ bỗng nhiên nói: " Tiêu Ngọc, quả thật anh với Chu Đình không hề phát sinh chuyện gì." Mặc dù uẩn khúc giữa họ đã tiêu tan, nhưng Dương Vũ vẫn cảm thấy cần phải làm rõ chuyện này với Tiêu Ngọc.

"Em tin anh." (Hun xong mà không tin mới lạ...) Tiêu Ngọc cười một tiếng, sau đó nhìn Dương Vũ nói.

"Cảm ơn em." Dương Vũ bỗng nhiên dâng lên một trận cảm động. "Anh cùng với Chu Đình..." Sau đó, Dương Vũ đem chuyện tối hôm qua nói lại. Dĩ nhiên, đối với dị năng của bản thân, Dương Vũ vẫn không nói thẳng.

"Anh đúng thật là một gã đa tình." Nghe xong lời giải thích của Dương Vũ, Tiêu Ngọc liếc Dương Vũ một cái, dừng một chút, Tiêu Ngọc tiếp tục nói "Anh đến đây chưa được bao lâu? Không ngờ mới mấy ngày đã phát sinh nhiều chuyện như thế."

"Anh cũng không muốn a, cũng không phải là anh chủ động đi kiểm rắc rối, mà nó cứ mãi tìm đến anh, anh có biện pháp gì?" Dương Vũ bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Hừ, em còn không nhìn ra à, anh xem thử những người anh cứu là ai? Bội Bội, em, Chu Đình, mỗi một người đều là đại mỹ nữ, hừ, làm sao những người được anh cứu không có ai là nam?" Tiêu Ngọc liếc xéo Dương Vũ một cái, nói.

"Trùng hợp, trùng hợp." Dương Vũ ngượng ngùng cười một tiếng, khi Tiêu Dao nhắc nhở, Dương Vũ mới kịp phản ứng, hẳn cũng cảm thấy sau nhiều chuyện như vậy, những người được bản thân cứu đều là mỹ nữ.

Chẳng lẽ là thật sự trùng hợp? Trong lòng Dương Vũ buồn bực một trận. Bất quá, mặc dù trong vài ngày qua phát sinh không ít chuyện rắc rối. Nhưng Dương Vũ cũng cảm thấy cực kỳ vui vẻ. Những ngày qua, rốt cuộc hẳn cũng nắm được Tiêu Ngọc trong tay. Hơn nữa còn thu được một đàn em tiền đồ vô lượng.

Mặc dù không biết thu Hòa Phượng Hoàng làm đàn em có tác dụng gì. Nhưng Dương Vũ có dự cảm, sau này quan hệ giữa hắn cùng với Hòa Phượng Hoàng sẽ càng thêm thân mật. Sau này bọn họ, sẽ có nhiều thời gian cùng nhau sống vai chiến đấu hơn!

"Hừ hừ." Tiêu Ngọc chẳng qua là hừ mấy tiếng.

Vừa lúc đó, điện thoại Dương Vũ bỗng nhiên vang lên.

"Uy. Đại ca a, chuyện kia ra sao rồi?" Sau khi nhận cuộc gọi, giọng nói thanh thúy của Hòa Phượng Hoàng liền truyền tới.

"Ha hã, đại ca của em tự thân xuất mã, chuyện gì làm không được? Ừ, hiện tại em có thể đổi cách xưng hô gọi Tiêu Ngọc là chị dâu rồi." Dương Vũ cười đắc ý nói.

"Ai nha!" Dương Vũ bỗng nhiên hô một tiếng đau đớn. Thì ra là sau khi Tiêu Ngọc nghe thấy giọng nói đắc ý của Dương Vũ, hung hăng ‘matxa’ vùng thịt mềm bên hông của Dương Vũ một cái.

"Được rồi, không nói chuyện với em nữa. Nhớ sau khi rời đi phải đóng kín cửa." Sau đó, Dương Vũ liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 158: Làm Cho Người Ta Vui Mừng, Làm Cho Người Ta Lo

"Anh mới vừa nói gì đó." Mặc dù Dương Vũ đã cúp điện thoại. Nhưng Tiêu Ngọc vẫn không có bỏ qua cho hắn, liếc Dương Vũ một cái thật sâu, nói.

"Ha hã, chẳng lẽ em không muốn sao?" Dương Vũ vẻ mặt tươi cười nhìn Tiêu Ngọc cười nói.

"Hừ, em không hề nguyện ý." Tiêu Ngọc tức giận nói. Bất quá, mặc dù miệng nàng vừa nói không nguyện ý, nhưng trong lòng Tiêu Ngọc cảm thấy rất ngọt ngào.

"Bất kể em có nguyện ý hay không, dù sao anh cũng chắc chắn không buông tay một lần nữa." Dương Vũ ôm Tiêu Ngọc, vẻ mặt tươi cười nói.

"Anh sao lại bá đạo như vậy." Tiêu Ngọc thuận thế rúc vào trên người Dương Vũ.

"Anh chỉ thích bá đạo với em." Dương Vũ bá đạo nói.

Tiêu Ngọc cũng không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng vòng tay ôm người Dương Vũ, hưởng thụ quãng thời gian ấm áp khó có này. Dương Vũ cũng nhẹ nhàng ôm Tiêu Ngọc, hai người không ai lên tiếng.

Hôm nay là chủ nhật, nên trong sân trường chỉ thỉnh thoảng có người qua lại. Cả sân trường im ắng, vô cùng thích hợp nói chuyện yêu đương.

Thật lâu sau, Tiêu Ngọc mới đẩy Dương Vũ ra. Nhìn Dương Vũ một cái, sau đó đáng thương nói: "Em. .... đói bụng."

So trước sau thấy Tiêu Ngọc giống như hai người, trên mặt Dương Vũ nở nụ cười tươi rói. "Đi, đi ăn cái gì đi." Vừa nói Dương Vũ liền kéo tay Tiêu

Ngọc đi ra khỏi trường.

"Đúng rồi, sáng hôm nay sớm như vậy đã chạy tới tìm anh, có chuyện gấp à?" Dương Vũ ngồi đối diện Tiêu Ngọc, vừa nhìn Tiêu Ngọc ăn, vừa nói.

"Không có chuyện gì." Sắc mặt Tiêu Ngọc đỏ lên, tiếp theo liền nghĩ đến chuyện sáng nay, sau đó liền dùng ánh mắt hung dữ liếc nhìn Dương Vũ một cái. Dương Vũ lộ ra vẻ mặt vô tội, nhìn Tiêu Ngọc, vẫn không bỏ qua hỏi: "Sáng nay em tìm anh nhất định là có chuyện."

"Quả thật không có gì." Tiêu Ngọc liếc Dương Vũ một cái, tựa hồ không muốn nói.

Nhìn vẻ mặt Tiêu Ngọc, Dương Vũ bỗng nhiên cười một tiếng, tiếp lời: "Anh biết rồi."

"Anh biết cái gì?" Tiêu Ngọc bị khơi tính tò mò.

"Anh biết tại sao hôm nay em lại tới tìm anh." Vẻ mặt Dương Vũ tươi cười.

"Không tin." Tiêu Ngọc không tin Dương Vũ thật sự biết nguyên nhân nàng đến tìm hắn.

"Anh nói ra em không được chối nha." Dương Vũ nhìn Tiêu Ngọc cười nói. Tiêu Ngọc gật đầu. "Nhất định là em nhớ đến anh?" Vừa nói Dương Vũ vừa cười lớn.

Sắc mặt Tiêu Ngọc đỏ lên, tiếp theo liếc Dương Vũ một cái, "Anh đừng có mà tự sướng, người ta có mà thêm nhớ." Bất quá vẻ mặt ngượng ngùng của Tiêu Ngọc đã sớm bán đứng nàng.

"Ha ha..." Dương Vũ chỉ cười vui vẻ một tiếng. Tiêu Ngọc mặc dù phủ nhận, nhưng Dương Vũ vẫn nhìn ra quả thật nàng vì hắn mà tới. Điều này nói lên, Tiêu Ngọc đã sớm thích hắn. Mà chuyện của Hóa Phượng Hoàng chẳng qua chỉ là ngòi nổ, đem tất cả tình yêu Tiêu Ngọc chôn giấu trong lòng, bộc phát ra ngoài trong nháy mắt.

Nghe tiếng cười to thoải mái của Dương Vũ, Tiêu Ngọc chỉ ngượng ngùng cúi đầu. Dương Vũ chỉ nói đúng một phần. Sở dĩ Tiêu Ngọc tới tìm Dương Vũ sớm như vậy, trừ nàng có chút nhớ hắn ra còn có nguyên nhân khác cũng chính là Hóa Phượng Hoàng.

Lúc trước ở nhà hàng Đồng Phương gặp phải hai người Dương Vũ và Hóa Phượng Hoàng, nhìn bộ dạng thân mật của bọn họ, trong lòng Tiêu Ngọc không rõ có tư vị gì. Mà hai ngày trước Dương Vũ cũng không liên lạc với nàng, thậm chí ngay cả một tin nhắn cũng không thấy.

Tiêu Ngọc càng nghĩ càng cảm giác có cái gì đó không đúng, cuối cùng mới quyết định đi tìm Dương Vũ. Nhưng không ngờ lại phát sinh một màn mà nàng không hề nghĩ tới.

Thời gian như nước chảy, rất nhanh liền trôi qua mấy ngày. Trong mấy ngày qua, có một đoạn Dương Vũ và Tiêu Ngọc trên cơ bản dính lại cùng một chỗ. Mà tình cảm của hai người trước kia đã khá ấm áp. Hiện tại, càng dính như keo sơn.

Mấy ngày nay, nhân lúc Tiêu Ngọc đi học, Dương Vũ tranh thủ hướng dẫn Hóa Phượng Hoàng tu luyện. Hóa Phượng Hoàng cũng không làm cho Dương Vũ thất vọng, lực lượng của nàng quả thực tăng tiến như ngồi trên tên lửa đạn đạo.

Còn Dương Vũ hiện tại đã rất thỏa mãn. Tiêu Ngọc đã bị hắn bắt làm tù binh. Hơn nữa còn thu được một đàn em ngoài ý muốn là Hóa Phượng Hoàng. Dương Vũ cảm thấy rất hài lòng.

Sau khi đạt được mục tiêu của mình, Dương Vũ liền nghĩ tới chuyện của cục Quốc An và Long Tổ. Thanh niên tóc bạc của Long Tổ lúc trước gặp ở nhà kho bỏ đi vẫn chưa hề liên lạc lại với Dương Vũ. Mà trong những ngày qua Dương Vũ cũng chưa từng liên lạc với Tôn Dương một lần.

Vài ngày trước, Dương Vũ không hề có thời gian để suy nghĩ đến những thứ này, còn hiện tại, Dương Vũ đã đạt được mục đích. Nên muốn quan tâm đến những chuyện này. Dù sao, thật ra hắn không tới nơi này để nghỉ phép.

Cục Quốc An và Long Tổ vốn không cùng một tổ chức. Mặc dù Tôn Dương có ân với hắn, nhưng Dương Vũ sau khi trải qua một phen suy nghĩ cẩn thận, hắn đã quyết định muốn gia nhập Long Tổ. Dù sao, ở Long Tổ, không gian để phát triển sau này càng lớn. Và lại võ đài của Long Tổ so với cục Quốc An lớn hơn rất nhiều.

Sau khi đạt được mục đích, Dương Vũ muốn sớm hoàn thành suy nghĩ của mình. Chuyện này tốt hơn hết là nói với Tôn Dương sớm hơn một chút. Nhưng tên thanh niên thuộc Long Tổ kia lặn mất tăm hơi bóng dáng, nếu như muốn liên lạc với tên thanh niên tóc bạc đó thì Dương Vũ cần phải có sự giúp đỡ của Tôn Dương.

Nhưng hiện tại Dương Vũ không muốn rời khỏi nơi này chút nào. Chính xác mà nói, Dương Vũ không muốn rời khỏi Tiêu Ngọc. Ngược lại, trải qua những ngày này, Tiêu Ngọc so với Dương Vũ càng thêm không muốn, thậm chí, hiện tại Tiêu Ngọc đã vô cùng lệ thuộc vào Dương Vũ.

Điều này làm cho Dương Vũ vui mừng nhưng cũng khiến cho hắn lo, vui mừng chỉ là vì Tiêu Ngọc phụ thuộc vào bản thân. Lo chính là, Dương Vũ không biết một khi bản thân phải rời đi thì Tiêu Ngọc làm sao bây giờ? Dương Vũ không yên lòng nhất chính là Tiêu Ngọc.

Q.3 - Chương 159: Đại Sự (Thượng).

Nghĩ đến Tiêu Ngọc, bọn họ bây giờ vừa mới bắt đầu, nếu như bây giờ Dương Vũ phải rời xa Tiêu Ngọc . . . , đừng bảo là Tiêu Ngọc, mà ngay cả Dương Vũ cũng không thể chịu được. Hơn nữa, vừa mới bắt đầu chưa được mấy ngày Dương Vũ đã phải rời đi, bọn họ phải chia lìa, làm như vậy quả thật rất tàn nhẫn .

"Vậy thì đành quay về muộn mấy ngày vậy." Trong lòng Dương Vũ không muốn từ bỏ. Thay vì nói sợ Tiêu Ngọc đau lòng, chẳng qua bản thân hắn cũng không muốn rời đi thì chính xác hơn.

Cho nên, thời gian cứ như vậy qua vài ngày nữa.

"Dương Vũ, anh làm sao vậy? Có phải có tâm sự gì phải không?" Thấy bộ dạng nhú mày của Dương Vũ, Tiêu Ngọc hỏi.

"Không có chuyện gì." Dương Vũ cười một chút, mâu thuẫn trong lòng mấy ngày nay, Dương Vũ cũng không biết phải mở miệng với Tiêu Ngọc như thế nào.

"Dương Vũ, có việc cứ nói đi." Tiêu Ngọc nằm trong lòng ngực Dương Vũ, thấp giọng nói. Nhưng Dương Vũ vẫn im lặng. Dừng một chút, Tiêu Ngọc ngẩng đầu nhìn mặt Dương Vũ, nhẹ nhàng nói: "Dương Vũ, có phải đã đến lúc anh quay về?"

Dương Vũ ngẩn ra, liền gật nhẹ một cái, thở dài một hơi, Dương Vũ mở miệng nói: "Anh đi ra ngoài cũng đã khá lâu rồi, cũng đến lúc phải quay trở về."

Tiêu Ngọc không nói gì, nhẹ nhàng ôm Dương Vũ. Thật ra thì mấy ngày qua nhìn bộ dạng của Dương Vũ nàng cũng đã đoán ra mấy phần. Nhưng nàng không hề hỏi, sự thật quả là tàn khốc, nàng còn muốn ở chung với hắn thêm nhiều ngày nữa.

"Thế . . . chừng nào anh đi?" Giọng nói Tiêu Ngọc tràn đầy tha thiết.

"Chắc ngày mốt." Một lúc lâu sau, Dương Vũ mới lên tiếng. Thời gian qua nửa tháng đã là quá lâu rồi, hắn thật không thể nán lại thêm chỗ này được nữa.

"Ngày mốt? Nhanh thế à?" Tiêu Ngọc sững sốt, mặc dù nàng biết Dương Vũ sớm muộn vẫn phải rời đi , nhưng không ngờ phải rời xa sớm như thế.

"Đúng vậy." Sắc mặt của Dương Vũ nhìn cũng không được tốt, trong đó còn pha lẫn chút khổ sở.

"Hi hi. Ngày mốt thì ngày mốt." Tiêu Ngọc cố gắng cười nói.

"Anh không muốn xa em." Dương Vũ nhẹ nhàng ôm Tiêu Ngọc nói. "Em cũng không muốn xa anh." Tiêu Ngọc gục đầu vào ngực Dương Vũ, vuốt nhẹ.

"Ha hã, lúc nào anh cũng nghĩ tới cảnh chúng mình ở chung một chỗ vĩnh viễn, mãi mãi không rời xa nhau, vậy thì thật là tốt a." Dương Vũ không biết là đang nói với Tiêu Ngọc hay tự nói, lầm bầm nhỏ tiếng. Dứt lời, Dương Vũ còn nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Mỗi lần ở một chỗ với Tiêu Ngọc, cảm giác ấm áp này đều mang đến cho Dương Vũ một cảm nhận đặc biệt. Là cảm giác gì? Dương Vũ nói không ra. Nhưng Dương Vũ rất thích loại cảm giác này, cho dù hai người cũng chưa làm gì, chẳng qua chỉ ôm nhau một chỗ như bây giờ, Dương Vũ cũng vô cùng thỏa mãn!

"Sau khi anh về, nếu có thời gian nhất định sẽ quay lại thăm em . Nửa năm sau anh chắc sẽ đến." Dương Vũ miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười, đầu tiên là hôn trên mặt Tiêu Ngọc một cái, nhẹ giọng nói.

Tiêu Ngọc không nói gì, chỉ nằm trong lòng Dương Vũ gật nhẹ đầu.

"Khi đó chúng ta có thể ở cùng một chỗ. Vĩnh viễn sẽ không nữa tách ra nữa." Dương Vũ nhẹ nhàng sửa lại vài lọn tóc tán loạn trên trán Tiêu Ngọc.

"Ừ, chúng ta phải vĩnh viễn ở chung một chỗ, vĩnh viễn không xa rời nhau!" Tiêu Ngọc thì thầm.

Ngày thứ hai. Nhà hàng Đông Phương.

"Đại ca, hôm nay sao lại mời em ăn cơm thế?" Hòa Phụng Hoàng nở nụ cười, nhìn Dương Vũ hỏi.

"Dị năng hiện tại của em có thể làm gì rồi?" Dương Vũ không đáp, hỏi ngược lại.

"Ba !" Hòa Phụng Hoàng vỗ tay một cái, ngón tay của nàng tựa như cái bật lửa liền xuất hiện một ngọn lửa. Tiếp theo, ngọn lửa liền lớn lên, sau đó nhỏ

dần đi. Theo tâm ý của Hòa Phụng Hoàng biến ảo ra các loại hình dáng riêng.

"Miễn cưỡng cũng được." Dương Vũ cười một tiếng. Nói tiếp.

Thật ra thì trong một khoảng thời gian ngắn như thế này, đã có thể khống chế dị năng một cách tùy tâm sở dục như thế thì Hòa Phụng Hoàng có thể được gọi là thiên tài. Thậm chí, Dương Vũ lúc đầu cũng không được như thế.

"Hôm nay mời em tới đây ăn cơm là có chuyện cần em giúp đỡ, bữa cơm này coi như là đáp tạ." Dương Vũ nhìn Hòa Phụng Hoàng một cái, sau đó nói.

"Em biết ngay là anh sẽ không mời tôi ăn cơm vô cớ mà." Hòa Phụng Hoàng cười nói. Dương Vũ chỉ cười một cái, mục đích chính của hắn là nhờ Hòa Phụng Hoàng hỗ trợ, lập tức Dương Vũ không để ý, tiếp tục nói: "Em nhớ Tiêu Ngọc chứ?"

"Không phải là chị dâu sao!? Em dĩ nhiên biết." Về mặt Hòa Phụng Hoàng tươi cười. Dương Vũ gật đầu nói: "Sau khi anh rời đi, anh nhờ em để mắt đến cô ấy một chút, tránh bị người xấu ức hiếp."

"Đại Ca, chẳng lẽ anh muốn rời đi lúc này?" Về mặt Hòa Phụng Hoàng kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy. Anh phải đi. Đến lúc đó em không được để cho Tiêu Ngọc bị khi dễ, nếu không, hừ hừ." Dương Vũ không nói tiếp, bắt quả Hòa Phụng Hoàng vẫn nghe được giọng điệu uy hiếp phía sau.

"Cho dù đại ca không phân phó, em tự nhiên cũng phải chiều cô chị dâu. Bất quá, đối với những người đó, có muốn hay không...?" Vừa nói Hòa Phụng Hoàng, làm ra tư thế cắt cổ.

"Em cho rằng là đang giết kẻ thù à?" Dương Vũ tức giận trợn mắt nhìn Hòa Phụng Hoàng một cái. Bất quá, sau đó Dương Vũ chợt nhớ tới một chuyện khác. "Đối với những tên đánh chủ ý tới chị dâu, em phải giúp anh hảo hảo dạy dỗ chúng cho tốt." Dương Vũ cũng không muốn, sau rời đi, Tiêu Ngọc bị làm phiền, ngày dài tháng rộng ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Em hiểu rồi, em tuyệt đối sẽ không thể để cho những thằng khác chú ý tới chị dâu đâu. Hừ hừ."

Dương Vũ yên tâm cười một tiếng, nói: "Có em chiều cổ thì anh cũng yên tâm. Ừ, trước khi đi anh còn muốn làm một việc." Vừa nói Dương Vũ nhìn Hòa Phụng Hoàng, cười sâu xa đầy ý vị.

Hòa Phụng Hoàng chỉ cười một cái. Nàng nghĩ Dương Vũ chỉ làm chuyện của mình, không liên quan gì đến nàng. Nhưng chưa được bao lâu, nàng mới hiểu nụ cười sâu xa kia của Dương Vũ ẩn chứa điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 160: Đại Sự (Hạ)..

Đêm đó, Dương Vũ không đi thẳng về khách sạn mà thông thả đi dạo trên đường.

Lúc này đã gần nửa đêm, con đường so với ánh trăng trên trời thì vắng lạnh hơn rất nhiều. Ánh đèn Ne-on chiếu trên đường khiến cái bóng Dương Vũ như kéo dài ra.

Dương Vũ vẫn cúi đầu đi tới, bỗng nhiên ngừng đầu lên. Trước mặt của hắn chính là một căn biệt thự xa hoa nằm riêng biệt. Dưới ánh đèn nhàn nhạt có thể thấy bóng người tuần tra lơ mơ không ngừng đóng cửa trên mặt đất.

Khóe miệng Dương Vũ bỗng nhiên nhếch nhẹ lên một cái, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Bỗng nhiên, thân hình Dương Vũ chợt động!

Ngay trong nháy mắt này, Dương Vũ đột nhiên biến mất ngay tại chỗ. Mà khi hắn xuất hiện lần nữa đã đứng phía trong ngôi biệt thự.

"Người nào!" Người đang đi tuần bên trong giật mình kinh hãi, sau đó liền hướng về phía Dương Vũ quát to một tiếng. Đồng thời, có mấy người đã nhanh chóng hướng về phía Dương Vũ.

Khóe miệng Dương Vũ nhếch nhẹ, ngừng đầu liếc những người đó, hừ lạnh một tiếng, thân hình hơi động một chút, giống như ảo ảnh xuyên qua những

người kia.

Sau đó, Dương Vũ liền dừng ở giữa sân, chắp hai tay sau lưng, đứng một nơi không nhúc nhích.

Những người trong biệt thự sau khi thấy Dương Vũ xông vào liền xúm lại. Thậm chí, còn rung chuông báo động. Nhưng nhìn thấy bộ dạng trầm tĩnh, bình thản của Dương Vũ thì tất cả không dám lộn xộn chỉ dám đứng vây xa xa phía ngoài.

"Tôi biết anh đang ở bên trong, ra đi." Âm thanh trầm thấp của Dương Vũ truyền ra rất xa.

"Hừ." Tiếng Dương Vũ còn chưa dứt thì một tiếng hừ lạnh truyền tới. Sau đó, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, một thân ảnh liền hiện ra trước mặt bọn họ.

Khi nhìn thấy người này xuất hiện, đám người đang vây bắt Dương Vũ lập tức hiện ra vẻ mặt vui mừng, thậm chí bọn họ còn từ từ lui ra sau, nhường vị trí cho người thanh niên. Bọn họ biết, người thanh niên này chính là cao thủ số một trong bang.

Nghe nói vụ đánh nhau mấy ngày trước, Hỏa Phượng Hoàng chính là bị người này đánh bại. Hỏa Phượng Hoàng là ai? Tất cả mọi người biết rõ ràng. Khi người này chưa xuất hiện ở đây, Hỏa Phượng Hoàng là người mạnh nhất. Bởi vì, nàng có đặc dị công năng.

"Là mày?" Người thanh niên này chính là cao thủ Giang Đông Bang mời về để đối phó Hỏa Phượng Hoàng. Lúc này, khi hắn thấy người tới là Dương Vũ liền lộ vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

"Là tôi." Dương Vũ nhàn nhạt nói một câu. "Có thể đánh một trận với tôi hay không?" Dương Vũ liếc thanh niên kia một cái, sau đó thản nhiên nói.

"Hừ." Thanh niên dùng tiếng hừ lạnh để thay câu trả lời. Mặc dù không biết Dương Vũ tại sao lại tìm đến tận cửa, nhưng nếu người ta đã tìm tới cửa, thì tên thanh niên cao ngạo này làm sao không ứng chiến?

"Gặp ở chỗ cũ." Dương Vũ chỉ ném lại một câu, thân hình lay nhẹ, sau đó ở giữa sân liền biến mất. Tên thanh niên hừ lạnh một tiếng, sau đó theo Dương Vũ xông ra ngoài.

"Ai nha..." sau khi hai người Dương Vũ rời đi, trong biệt thự liền chạy ra hai người khác. Hai người này cũng trong độ tuổi thanh niên. Một người trong đó bộ dạng mặc dù thoát nhìn rất bình thường. Nhưng là đôi mắt lấp lóe tinh quang bạo xạ, trên người cũng tràn ngập hơi thở âm lãnh. Người này chính là bang chủ Giang Đông Bang.

Tên còn lại lên tiếng thì đáng người cao to, tương đối tuấn tú. "Tụi bay cũng đi theo quan sát một chút." Thanh niên nhìn đám người trong sân, sau đó xuất một tư thế chém đầu.

"Vâng." Sau đó mấy tên kia liền xông ra ngoài, theo hướng hai người Dương Vũ vừa rời đi.

"Mục đích hôm nay của tôi rất đơn giản." Dương Vũ chắp tay sau lưng, thản nhiên nói. Hắn biết gã thanh niên kia đang bám phía sau. Nhìn bộ dạng thản nhiên của Dương Vũ, thần sắc trên mặt tên thanh niên không hề đổi, cũng không có lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn bóng lưng Dương Vũ.

"Nếu như từ lúc này trở đi, anh rời Giang Đông Bang, tìm một con đường mới, cũng thế sau này vĩnh viễn không quay lại, vĩnh viễn đối địch với Hỏa Phượng Hoàng, vậy anh có thể rời đi, nếu không đừng trách tôi hạ thủ vô tình." Thanh âm Dương Vũ bỗng dưng lạnh xuống.

Thì ra vì để Hỏa Phượng Hoàng tập trung chiếu cố Tiêu Ngọc, Dương Vũ muốn giúp Hỏa Phượng Hoàng giải quyết việc tên thanh niên này. Mặc dù hiện tại, dị năng của Hỏa Phượng Hoàng đã hoàn toàn thức tỉnh, nhưng Hỏa Phượng Hoàng thủy chung vẫn chưa phải là đối thủ của gã thanh niên này. Sau khi trải qua chuyện lần trước, Giang Đông Bang vẫn chưa có động tác gì. Nhưng Dương Vũ lo lắng sau khi hắn rời đi, vạn nhất Giang Đông Bang động tay thì Hỏa Phượng Hoàng khẳng định sẽ gặp nguy hiểm trùng trùng.

Hỏa Phượng Hoàng không phải đối thủ của gã thanh niên này. Nên tất nhiên Dương Vũ không thể để một đàn em vừa mới thu nhận phải chịu ủy khuất. Hơn nữa, Dương Vũ còn cần Hỏa Phượng Hoàng thay hắn chiếu cố Tiêu Ngọc.

Cho nên, Dương Vũ muốn giải quyết nhanh chóng gã thanh niên. Bất quá, Dương Vũ cùng tên này không có thù hận gì, song phượng cũng không phải là địch nhân truyền kiếp, Dương Vũ cũng không muốn đem tên này giết đi. Cho nên, trước khi bắt đầu, Dương Vũ mới tốt bụng khuyên bảo vài tiếng.

Nếu như gã thanh niên nghe lời thoát khỏi Giang Đông Bang.... Dương Vũ cũng không cần giết người. Gã thanh niên này cũng không phải vì thế mà mất đi sinh mạng.

Nhưng gã thanh niên này sẽ nhất nhất nghe theo lời Dương Vũ sao? Đáp án dĩ nhiên là ..... không.

"Hừ." Tên thanh niên đầu tiên là hừ lạnh một tiếng, tiếp theo lạnh lùng nói: "Đánh thì đánh, dài dòng làm *éo gì?" Trong giọng nói cũng đầy sự tự tin.

"Tốt, sáng khoái." Dương Vũ đột nhiên xoay người, nhìn gã thanh niên. "Nhưng, tôi nhắc trước cho anh một chuyện, tay của tôi rất nặng, nếu như không muốn bỏ mạng thì bây giờ rời đi vẫn còn kịp."

"Hừ!" một tiếng tiếng xé gió vang lên, gã thanh niên dùng một đạo Phong nhận biểu lộ lập trường của hắn! ——Đang! !

Q.3 - Chương 161: Một Phần Lễ Vật (Thượng)..

Dương Vũ căn bản không thêm di chuyển, thân hình chỉ khẽ động đập một cái đã tránh được đao phong nhọn của gã thanh niên. Sau đó, Dương Vũ liền quay đầu nhìn thẳng vào gã.

Trong mắt Dương Vũ tinh quang chợt lóe, sắc mặt trong nháy mắt lạnh xuống. "Đây là do mày tự muốn chết, đừng trách tao" (Chương này oánh nhau nên thay đổi xưng hô thành "mày, tao" cho nó máu). Vừa nói, thân hình Dương Vũ lóe một cái, hướng gã thanh niên nhào tới. Người còn chưa tới, tay phải của hắn đã nắm thành quả đấm, hướng về phía gã thanh niên xuất ra một quyền.

Gã thanh niên hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt lùi về phía một bước. Sau đó, hai tay của hắn liền vẽ ở phía trước một cái. Tiếp theo một thanh trường đao màu xanh ngay lập tức xuất hiện trong tay phải hắn. Sau đó, hắn quát giận dữ một tiếng, cả người nhất thời bay lên trời. Ở giữa không trung, hai tay gã thanh niên cầm đao, hét lớn một tiếng nữa, trường đao màu xanh trong tay liền hung hăng bổ về phía quả đấm của Dương Vũ.

Khóe miệng Dương Vũ khẽ nhếch lên một cái, lộ ra một tia cười lạnh! Ánh mắt nheo lại, thân hình lại động một lần nữa, trong nháy mắt xuất hiện phía dưới gã thanh niên.

Sau đó.

"Phanh!" một âm thanh trầm thấp vang lên, nắm đấm bên tay phải của Dương Vũ cũng mạnh mẽ tuôn ra một trận hỏa diễm. Mà lúc này đây, trường đao của gã thanh niên cũng bổ tới tay Dương Vũ. Trong nháy mắt đã chuẩn bị va chạm vào nắm đấm của hắn.

Dương Vũ hừ một tiếng, ngọn lửa trên nắm đấm sáng chói thêm vài phần. Ý niệm vừa động, Dương Vũ không hề né tránh, ngược lại quyền đầu vẫn hung hăng hướng về gã thanh niên oanh kích.

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn phát ra, trời đất bỗng nhiên sáng rực. Từng đốm lửa tán loạn giống như pháo hoa lấy nắm đấm Dương Vũ làm trung tâm, lan ra bốn phương tám hướng. Cơ hồ đồng thời, một tiếng vỡ vụn thanh thúy cũng truyền vào tai hai người bọn họ.

Sau đó, trường đao được biến thành từ dị năng của gã thanh niên cũng gãy nát ra trong nháy mắt.

Một cỗ lực mạnh mẽ truyền vào từ hai tay khiến gã thanh niên giật mạnh một cái. Tiếp theo cả người liền quay cuồng lui ra sau. Liên tục xoay tròn giữa không trung mấy lần, thân hình gã thanh niên mới hạ xuống mặt đất. Sau khi hạ xuống, hắn vẫn liên tục lùi lại phía sau, sau vài mét gã mới chột vật ổn định được thân thể.

Ý niệm vừa động, dị năng trong cơ thể liền vận chuyển qua hai tay, cảm giác tê dại kia lập tức biến mất, tất cả khôi phục bình thường. Sau đó, gã thanh niên liền nhìn Dương Vũ với vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Mặc dù, mới vừa rồi hắn vẫn chưa xuất hết toàn lực. Nhưng cũng đã dùng hơn phân nửa lực lượng. Bất quá bộ dạng Dương Vũ lúc này vẫn rất thoải mái, không có chút nào chột vật, thậm chí hiện tại Dương Vũ vẫn duy trì tư thế bất động như mới vừa rồi.

Điều này nói rõ cái gì? Không cần nghĩ cũng biết. Một kích vừa rồi của hắn không có chút xi nhê gì với Dương Vũ! Đây lại là hơn phân nửa lực lượng của hắn. Nhưng vẫn không thể bức Dương Vũ lùi về phía sau dù chỉ một bước!

Phải biết rằng, nếu như một đao vừa rồi của hắn bổ vào tảng đá ngàn cân, chỉ sợ tảng đá đó cũng bị chém thành hai nửa!

Trong ánh mắt khiếp sợ của gã thanh niên, Dương Vũ chậm rãi thu hồi tay phải, tiếp theo đứng một chỗ, cuối cùng nhìn về phía gã. "Nếu như lúc này anh quyết định rời khỏi Giang Đông Bang thì vẫn chưa trễ." Khóe miệng Dương Vũ nhếch lên, mang theo vẻ tươi cười.

"Hừ." Nghe được câu nói của Dương Vũ, gã thanh niên lập tức tỉnh lại từ trong khiếp sợ. Về sợ hãi trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là sự giận dữ.

Trước khi động thủ, những lời nói của Dương Vũ lọt vào tai gã thanh niên thì y chỉ nghĩ là Dương Vũ tự đại. Nhưng hiện tại lại rất khác. Sau khi một quyền đánh lui gã thanh niên, Dương Vũ vẫn nói những lời y chang như thế, nhưng hàm xúc trong đó hoàn toàn bất đồng.

Hiện tại, gã thanh niên chỉ nghe ra câu kia của Dương Vũ chính là sỉ nhục mình! Bất kỳ kẻ yếu nào, sau khi bị đối phương đánh bại đều mang cảm giác nhục nhã.

"Đừng nhiều lời, muốn giết tao không dễ vậy đâu." Cùng với câu nói, cuồng phong trên người gã thanh niên lập tức nổi lên. Thì ra sau khi trải qua một lần cứng đối cứng vừa rồi, y đã phát hiện mình không phải là đối thủ của đối phương nếu đánh cận chiến, nên lúc này hắn muốn công kích từ xa.

Giống như một trận vòi rồng, lốc xoáy trong nháy mắt lấy gã thanh niên làm trung tâm, phát ra bốn phương tám hướng. Đồng thời, từng đạo phong nhận to nhỏ khoảng bằng lòng bàn tay cũng được đưa vào trong cơn lốc. Chỉ chớp lát sau, trong cơn cuồng phong đã xen kẽ ngàn vạn đạo phong nhận.

Trên mặt Dương Vũ vẫn mang theo ý cười nhìn hành động của đối phương, cũng không có đi làm gián đoạn động tác của hắn. Một lát sau, cuồng phong càng thêm lợi hại, vài đạo phong nhận trong cơn gió cũng bắt đầu xoay.

Thậm chí Dương Vũ còn nghe được tiếng rít bén nhọn xé gió phát ra từ những đạo phong nhận đó.

Cuồng phong càng ngày càng quyết liệt. Âm thanh bén nhọn phát ra từ những lưỡi đao càng ngày càng khó nghe.

Chân mày Dương Vũ khẽ nhíu lại. Nhìn trận vòi rồng kèm theo những đạo phong nhận bén nhọn, lúc này Dương Vũ mới cảm giác được mình quá mức khinh thường.

Lúc này, trong thiên địa đã mất đi bóng dáng của gã thanh niên. Y đã hoàn toàn ẩn thân ở giữa cơn vòi rồng, tầm mắt Dương Vũ đã bị vòi rồng màu xanh này chặn lại.

Dương Vũ khẽ nhíu mày, nhìn vòi rồng càng ngày càng kinh khủng kia, Dương Vũ hiển nhiên không nghĩ tới, chiến đấu chỉ vừa mới bắt đầu, mà gã này đã xuất ra tuyệt chiêu kinh khủng như thế kia.

Mặc dù cảm thấy phiền toái, nhưng Dương Vũ há có thể sợ sao? Đáp án dĩ nhiên là KHÔNG.

"Phanh!" một tiếng vang thật lớn, trên người Dương Vũ xuất hiện một ngọn lửa thật đậm. Khi ngọn lửa xuất hiện cũng đem Dương Vũ bao phủ. Trong nháy mắt, cả người Dương Vũ cứ như là Fireman trong fantastic four.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 162: Một Phần Lễ Vật (Trung).

"Long quyền phong bạo!" Khi cả người Dương Vũ được bao phủ bởi ngọn lửa thì gã thanh niên cũng bắt đầu công kích. Y gầm lên giận dữ, bàn tay vốn đang mở rộng về phía Dương Vũ!

"Xuy xuy!" Những âm thanh xé gió bén nhọn tràn ngập trong trời đất. Chỉ thấy trận vòi rồng vốn lấy gã thanh niên làm trung tâm xoay tròn, dưới sự không chế của hắn mạnh mẽ tấn công về phía Dương Vũ.

Những đạo phong nhận màu xanh chỉ lớn bằng bàn tay xoay tròn trên không trung, tạo thành từng màng quang mang sắc bén!

Nhìn đám đạo phong nhận ợp trời xông về hướng mình, cho dù Dương Vũ đã có chuẩn bị thì mặt cũng không kiềm được biến sắc. Ý niệm vừa động, dĩ năng trong cơ thể được thúc dục, ngọn lửa trên người Dương Vũ lại nồng đậm lên một lần nữa.

Cười lạnh một tiếng. Dưới chân vừa động, thân hình Dương Vũ nhanh chóng né tránh ra ngoài. Mặc dù, hắn có lòng tin có thể đánh chết gã thanh niên này, nhưng Dương Vũ không có ý định đỡ đòn công kích của y.

Rất rõ ràng, lốc xoáy gần như chứa đựng gần như toàn bộ lực lượng của gã thanh niên. Nhìn thanh thể này, Dương Vũ biết chiêu "Long quyền phong" này không hề đơn giản!

Quả nhiên, khi Dương Vũ vừa rời khỏi, ngay lập tức có vài đạo phong nhận chém vào chỗ hắn vừa đứng.

"Xoẹt!"

Bùn đất nơi Dương Vũ vừa đứng lập tức bay tán loạn, sau đó, một khe nứt dài và sâu khoảng nửa thước lập tức hiện ra!

Trong nháy mắt sau, những cơn lốc xoáy liền truy tới. Cuồng phong lướt qua, cát bay khắp nơi, cây cối, thậm chí một ít cỏ dại trong nháy mắt bị xé nát. Sau khi cuồng phong đi qua, chỗ Dương Vũ vừa đứng lập tức bị san thành bình địa!

"Quả là không tệ. Không ngờ uy lực lại khủng bố như thế. Bất quá, như thế chắc chắn hắn không thể duy trì được lâu?" Di chuyển nhanh đến nơi khác,

công kích kia hoàn toàn không gây bất cứ uy hiếp nào đến Dương Vũ.

Nhìn nơi bị san bằng thành bình địa, trong lòng Dương Vũ có chút ít kinh ngạc, nhìn về gã thanh niên phía xa.

Quả nhiên, Dương Vũ suy đoán không sai. Mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng Dương Vũ vẫn có thể nhìn thấy rõ sắc mặt gã kia. "Hừ." Dương Vũ cười lạnh.

"Chắc là mày không duy trì được bao lâu nữa?" Dương Vũ đứng lại, mặt nhìn đối phương, trên miệng cười lạnh. Dừng một chút, không đợi gã thanh niên mở miệng, Dương Vũ tiếp tục nói: "Lấy thực lực hiện tại của mày căn bản không thể chống chế chiêu thức kinh khủng như thế! Lực lượng hiện tại của mày có còn chút nào không?" Dương Vũ cười lạnh nói.

Sắc mặt gã thanh niên trắng bệch nhìn Dương Vũ, tình huống của hắn quả thật đúng như lời Dương Vũ nói, dị năng trong cơ thể hắn đã không còn dư lại được bao nhiêu rồi. Vốn hắn nghĩ sau khi mình xuất ra chiêu này, Dương Vũ dù không chết cũng phải trọng thương!

Nhưng hắn tính sai. Hắn đánh giá quá thấp thực lực Dương Vũ. Mặc dù, Dương Vũ là một dị năng giả Hòa hệ, nhưng trình độ đã vượt ngoài dự đoán của y!

Lúc tấn công, hắn nghĩ đã khóa chặt được Dương Vũ. Sau khi khóa, vô luận Dương Vũ né tránh thế nào cũng không thể thoát được công kích. Nhưng thực lực của Dương Vũ đã thật sự vượt ngoài ý liệu của y. Lúc vừa bắt đầu công kích Dương Vũ đã thoát khỏi tầm khóa của hắn. Sau đó, Dương Vũ liền lợi dụng nó để né tránh công kích! Nên hiện tại trên người Dương Vũ không có bất kỳ vết thương nào!

Sắc mặt gã thanh niên tái nhợt, vẻ mặt cũng có chút uể oải nhìn Dương Vũ.

"Hừ, dù là như vậy, muốn giết tao cũng không phải là đơn giản!" Tiếng nói còn chưa dứt, gã thanh niên đã giống như một con gió, lao về phía Dương Vũ. Người còn chưa tới, vô số đao cương như bàn tay, sắc bén vô cùng đã nhanh chóng hướng tới Dương Vũ, nhưng muốn bám hắn ra vạn đoạn.

Thấy hành động của gã thanh niên, ánh mắt Dương Vũ chợt lóe lên vẻ sáng lạnh. Mặc dù, hắn rất thương thức cách làm việc của gã thanh niên này! Nhưng thương thức là thương thức, bọn họ hiện tại là đối thủ! Hơn nữa, gã thanh niên đó tựa hồ đã có lòng liều mạng!

Lần đầu tiên Dương Vũ sinh ra sát tâm đối với gã thanh niên! Sát ý lạnh như băng mãnh liệt tản mát ra ngoài. Ánh mắt Dương Vũ cũng từ từ lạnh xuống.

Nhìn những đạo phong nhận cùng gã thanh niên đang hướng tới mình, trên mặt Dương Vũ từ từ dâng lên tia cười lạnh! Ý niệm vừa động, dị năng toàn thân vận chuyển nhanh chóng. Sau đó cặp mắt lạnh như băng của Dương Vũ dần dần chuyển sang màu hồng, từ hồng dần chuyển sang một màu đỏ xinh đẹp!

Hừ lạnh một tiếng, chân phải Dương Vũ dùng sức đạp trên mặt đất một cái! "Phanh!" một âm thanh trầm thấp vang lên, mặt đất dưới chân Dương Vũ đã bị một cước nặng nề này đạp lõm vào. Đồng thời, Dương Vũ cũng mượn cổ lực lượng này bay lên không trung.

Ở giữa không trung, Dương Vũ xoay người! Nhất thời liền giống như lão Uổng vô mồi, đầu hướng xuống dưới, chân hướng lên trời, hướng về gã thanh niên vô một cái. Đồng thời, Dương Vũ lộ quát một tiếng, hai tay ở trước ngực hợp lại! Sau một khắc, một đoàn lửa đỏ hùng hục liền hiện ra, hai trường đao bằng hỏa diễm đã hiện ra trên hai tay Dương Vũ.

"Xuy xuy!" Tiếng kêu xé gió, vô số lưỡi phong nhận bắn về phía Dương Vũ. Mà gã thanh niên thấy thế cũng không dừng lại, không chế những đạo phong nhận, muốn ép Dương Vũ từ trên không trung xuống đất.

Tư thế bỏ nhào về phía trước của Dương Vũ không đổi, dị năng trong cơ thể vận hành liên tục, cơ thể Dương Vũ tựa hồ như nhẹ hơn rất nhiều. Sau đó, thân hình Dương Vũ giữa không trung lại di động một lần nữa.

"Chịu chết đi!" Dương Vũ lộ quát một tiếng, vô thanh vô tức xuất hiện trên đỉnh đầu gã thanh niên. Sau tiếng rống giận, song quyền nắm lấy trường đao làm bằng hỏa diễm, dùng toàn lực hướng về đỉnh đầu gã thanh niên kia bổ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 163: Một Phần Lễ Vật (Hạ)..

Nhìn thấy chiêu thức hung mãnh của Dương Vũ bổ về hướng mình. Về mặt gã thanh niên đứng trên mặt đất cũng kịch biến, trong mắt cũng lộ rõ thần sắc hoảng sợ.

Sau đó, hần nhanh chóng giơ hai tay che trên đỉnh đầu, một thanh trường mâu màu xanh nhạt lập tức xuất hiện trên đầu của hần. Mà đồng thời vòi rồng quanh người hần cũng di chuyển ngày càng nhanh.

Dương vũ hừ lạnh một tiếng, ý niệm khẽ động, tập trung dị năng trong cơ thể vào hai tay. Trường đao trong tay Dương Vũ cũng rực sáng lên một màu hồng chói mắt.

"Oanh!" Một âm thanh dữ dội vang lên, trường đao của Dương Vũ như cắt vào hư không sau đó xuất hiện trên đỉnh đầu đối phương. Dưới ánh mắt kinh hoàng của gã thanh niên, Dương Vũ bỏ thẳng trường đao vào cây mâu trên đỉnh đầu gã.

"Hừ!" Gã thanh niên hừ một tiếng, hai cánh tay trĩu xuống như bị một lực lượng thật lớn đè xuống. Cổ lực lượng này truyền vào hai tay hần, không đợi hần kịp phản ứng đã mạnh mẽ ép hần xuống dưới.

"Răng rắc!" Một tiếng, sắc mặt gã thanh niên trong nháy mắt trở nên trắng toát, một giọt mồ hôi lạnh theo má hần lăn xuống. Một tia thống khổ xuất hiện trên mặt của hần.

Thân hình càng khụy xuống, vẻ đau đớn càng hiện rõ trên mặt của hần. Dương Vũ trên không trung dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn đối phương. Cơ bản trường mâu của gã thanh niên đã chặn được công kích. Thế nhưng, một chiêu toàn lực của Dương Vũ há lại đơn giản như thế?

Một cổ lực lượng thật lớn ép gã thanh niên dần dần cong như con tôm. Thậm chí, hiện tại hai chân của hần cũng đã hãm sâu vào mặt đất.

"Phá cho ta!" Sắc mặt gã thanh niên từ trắng biến sang xanh. Nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay của hần cố sức nâng lên! Đồng thời phần eo của hần cũng bắt đầu phát lực.

"Hừ!" Cảm giác được một cổ lực lượng từ trường mâu truyền tới, hai tay Dương Vũ lập tức nhấc trường đao, đồng thời nhanh chóng phát lực bỏ mạnh xuống!

"Thương!" Một âm thanh vang lên như tiếng kim loại, thân hình Dương Vũ lảo đảo không bay đi, Sau đó, Dương Vũ xoay người trên không trung, lập tức cầm trường đao bỏ thêm một nhát về phía đối phương!

Nhìn thấy Dương Vũ bị đánh ra ngoài. Gã thanh niên thở nhẹ một hơi, thế nhưng hơi thở còn chưa dứt thì trường đao của Dương Vũ lại xuất hiện trước mặt của hần lần nữa.

Tránh né đã không còn kịp rồi! Hần hung hăng cắn chặt răng, lập tức phát động trường mâu giờ ngang đỉnh đầu đỡ đòn!

"Oanh!" Một tiếng vang thật lớn, động tác của hai người gần giống như vừa rồi. Chỉ là, thân hình gã thanh niên xo vởi lúc này đã gấp xuống hơn rất nhiều! Đồng thời hai tay của hần đã buông thõng xuống đầu gối.

Nhìn thấy bộ dạng đối phương, trên mặt Dương Vũ hiện lên nụ cười không có chút thiện cảm nào. Thấy nụ cười trên mặt Dương Vũ, hần lập tức cảm giác được sự nguy hiểm đang ập đến.

Còn chưa đợi hần kịp phản ứng, trong tai của hần liền nghe "Răng rắc!" một tiếng thật lớn! Sau đó, hần lại nhìn thấy một trường đao màu hồng long lanh đẹp mắt xuất hiện trên đỉnh đầu của mình.

Hần lập tức cảm giác một cơn đau đớn kịch liệt! Sau đó, hần nhìn thấy máu tươi bắt đầu phun ra từ đỉnh đầu của mình! Sau một thoáng, gã thanh niên cúi xuống đã nhìn thấy cơ thể của mình đã bị chia làm hai nửa!

Sau khi một đao chém gã thanh niên thành hai nửa xong, thân hình Dương Vũ khẽ xoay trên không trung, đáp xuống đất trước mặt đối phương không xa. Sau đó, thanh đao hóa hồng trong tay hần khẽ giương lên.

Một đạo đao khí hóa hồng từ tay hần bắn ra! Theo động tác của Dương Vũ, đạo đao khí xoẹt qua phần eo của đối phương.

"Bịch!" một tiếng, phần eo của gã thanh niên cũng bị chém thành hai đoạn, từng khúc thịt rớt xuống mặt đất.

Nhìn thấy đối phương bị mình chém thành bốn đoạn. Trên mặt Dương Vũ chỉ hiện lên một vẻ lạnh nhạt, không chút biểu tình. Tuy rằng hần cùng với gã thanh niên không oán không cừ. Thế nhưng, lập trường song phương bất đồng. Hơn nữa Dương Vũ cũng đã cảnh báo hần trước! Thế nhưng, gã này lại cao ngạo, cứng đầu, xem thường lời cảnh cáo của Dương Vũ.

Hơn nữa, bọn họ hiện tại đã không phải là người thường, kể từ khi bọn họ trở thành dị năng giả, đã xác định rằng hoặc là giết người, hoặc bị người giết! Phong cách sinh hoạt của người thường đã không còn phù hợp với bọn họ.

Đem thanh niên bỏ tứ đoạn, Dương Vũ cũng chẳng thấy bản thân tàn nhẫn chút nào.... Dù sao, bọn họ đều là dị năng giả, mỗi một động tác thậm chí có thể mang đến lực lượng hủy thiên diệt địa, cho nên bây giờ chỉ bỏ người khác ra làm bốn khúc đã là quá mức bình thường.

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn đồng thịt của gã thanh niên. Ngón tay Dương Vũ khẽ động! Bốn đạo hỏa diễm từ tay hần bắn ra ngoài, bay nhanh tới đồng thịt gã thanh niên. Sau đó, Dương Vũ xoay người thì ly khai nơi này. Bốn khúc thi thể phía sau bị lửa nướng "thơm lừng".

"Chu Đình, gã thanh niên trong Giang Đông đã bị anh giải quyết xong. Coi như đây là một phần lễ vật anh tặng cho em!" Dương Vũ lấy điện thoại ra, nói qua loa vài câu rồi lập tức tắt máy.

Sau đó, Dương Vũ nghênh ngang rời đi.

Lúc Dương Vũ vừa rời đi, chiến trường lập tức xuất hiện vài bóng người. Những người này chạy đến bên cạnh đồng lửa gần tắt, tựa hồ quan sát tìm hiểu một thứ gì đó, sau đó lập tức rời đi.

"Dương vũ, em đang đứng dưới khách sạn, buổi tối trước khi anh đi em có một vật muốn tặng cho anh!" Dương vũ nhận được một đoạn tin nhắn do Tiêu Ngọc gửi tới.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 164: Hiện Thân..

"Có quà cho anh?" Nụ cười trên mặt Dương Vũ càng thêm đậm. Hắn vừa mới cho Chu Đình một phần đại lễ, mà Tiêu Ngọc lại đem lễ vật tới cho hắn? Dương Vũ cũng có chút kỳ quái.

Vội vã chạy trở về dưới khách sạn, Dương Vũ lập tức phát hiện Tiêu Ngọc đã đứng chờ hắn từ rất lâu. Lúc này trên người Tiêu Ngọc mặc một chiếc áo hơi rộng, phía dưới quần short và đôi giày bó.

Tối nay, Tiêu Ngọc rất bình thường, không hề trang điểm gì đặc biệt. Nhưng Dương Vũ nhìn thấy bộ dạng này của nàng lại đặc biệt yêu thích. Có thể nói bộ dạng lúc này của Tiêu Ngọc đã đánh trúng tử huyệt của Dương Vũ. Nhất là đôi giày cộng thêm bộ tất chân chính là nơi hấp dẫn nhất. Thậm chí, nếu nàng chịu mặc trang phục của những cô bé nữ sinh thì sức hấp dẫn đối với hắn càng tăng thêm bội phần!

"Đề em chờ lâu rồi." Dương Vũ đi tới bên cạnh Tiêu Ngọc nhẹ nhàng nói.

Tiêu Ngọc chỉ lắc đầu, nhìn Dương Vũ thần nhiên cười: "Không có, em cũng chỉ vừa mới đến." Nhìn khuôn mặt cười như hoa của Tiêu Ngọc, Dương Vũ cũng vui vẻ. Tâm trạng chiến đấu, giết người khi này đã biến mất không còn chút nào.

"Em muốn đi tắm." Tiêu Ngọc cầm túi xách trên tay bỏ qua một bên, nhìn Dương Vũ nói. Mà Dương Vũ tựa hồ lúc này mới chú ý đến túi xách trên tay Tiêu Ngọc.

Dương Vũ vẫn cho đó chính là món quà Tiêu Ngọc tặng mình. Nhưng không nghĩ tới đó quần áo Tiêu Ngọc mang kèm theo.

"Rốt cuộc là quà gì đây ta?" Tiêu Ngọc đi vào phòng tắm. Trong phòng chỉ còn lại một mình Dương Vũ. Lúc này Dương Vũ cũng nằm trên giường đoán già đoán non món quà Tiêu Ngọc sắp cho mình.

Nhưng Dương Vũ không thể nào đoán được Tiêu Ngọc đem quà gì tặng mình. Lúc này, Dương Vũ cũng đã có hỏi Tiêu Ngọc rốt cuộc muốn cho mình cái gì, nhưng Tiêu Ngọc chỉ mỉm cười lắc đầu. Dương Vũ phát hiện thấy tối nay Tiêu Ngọc có chút lạ. Trong nụ cười của nàng có pha chút thẹn thùng.

"Tiêu Ngọc, quà của em đâu?" Lúc này Tiêu Ngọc đã từ trong phòng tắm đi ra. Cho nên Dương Vũ liền tra hỏi

Tiêu Ngọc chỉ cười ngượng một tiếng, liếc Dương Vũ một cái, nói tiếp: "Anh đi tắm trước đi, lát nữa em sẽ nói cho anh biết."

"Bây giờ tiết lộ một chút không được sao?" Dương Vũ thấp giọng nói thầm.

Tiêu Ngọc nghe vậy liền liếc Dương Vũ lần nữa, "Nhanh đi tắm, nếu không chút nữa em cũng không nói, đồ khi tò mò nhà anh."

"Đi thì đi." Dương Vũ tung mình từ trên giường nhảy xuống. Lấy bộ đồ chạy vào phòng tắm. Loáng một cái hắn đã chạy ra. Khi hắn trở ra thì đèn chính trong căn phòng đã tắt. Lưu lại chỉ là ánh đèn mờ nhạt ở đầu giường.

Mà Tiêu Ngọc lúc này lại là nửa nằm ngồi ở trên giường.

Nhìn tình cảnh này, Dương Vũ cảm giác được một trận kỳ quái. "Có ý gì đây?" Dương Vũ nhìn Tiêu Ngọc hỏi.

"Anh xong rồi à? Tốt lắm, tới cạnh em." Về mặt Tiêu Ngọc ngượng ngừng, hướng Dương Vũ chỉ chỉ chỗ cạnh mình nói.

"Không phải là anh đang tò mò về món quà em dành cho anh sao?" Tiêu Ngọc nhìn Dương Vũ ánh mắt có chút lóe lên, mà sắc mặt của nàng cũng từ từ xấu hổ đỏ lên.

Dương Vũ gật đầu, ngồi ở trên giường, nhích tới gần bên người Tiêu Ngọc. Nhìn sắc mặt Tiêu Ngọc trở nên đỏ hồng, Dương Vũ trong lòng càng kỳ quái .

"Quà gì đây?" Nhìn về mặt ửng đỏ của Tiêu Ngọc, Dương Vũ vội vàng hỏi.

"Anh rất muốn biết sao?" Tiêu Ngọc ngồi dậy, nhích tới gần bên người Dương Vũ. Một làn hương xông vào mũi, ánh mắt Dương Vũ co rụt lại, bởi vì Tiêu Ngọc ngồi dậy, vốn là cái chăn đang che đậy thân thể liền rút xuống, lộ ra làn da trắng như tuyết của Tiêu Ngọc.

Ánh đèn mờ ảo, quần áo nửa kín nửa hở, hương thơm thoang thoang, chỉ hai chữ đề nói lên tình huống này: mập mờ. Mà động tác phía sau của Tiêu Ngọc lại càng làm cho tim Dương Vũ nảy lên.

"Giờ em sẽ nói cho anh biết." Trong khi nói chuyện, hai tay Tiêu Ngọc cũng choàng lên bả vai Dương Vũ, cuối cùng di chuyển tới gáy của hắn, đồng thời, Tiêu Ngọc cũng chậm chậm kéo hắn lại gần.

Hơi thở như lan!

Dương Vũ có thể nghe được tiếng đập liên thanh của trái tim

"Lẽ vật của em chính là ... (tự hiểu nhá các bạn ." Câu nói vừa thốt ra, gương mặt Tiêu Ngọc lập tức đỏ lên như vừa uống rượu.

Nghe Tiêu Ngọc nói, Dương Vũ liền lập tức ngơ ngác một chút. Sau đó hắn liền nghe tim đập liên hồi.

"Thích không?" Khuôn mặt Tiêu Ngọc đỏ bừng nhìn Dương Vũ, giọng nói nhỏ như muỗi kêu. Đồng thời, đầu cũng dần dần hướng về phía Dương Vũ.

Kích động! Cảm động! Dương Vũ lúc này chỉ có hai loại tâm tình này! Ngửi hương thơm từ người Tiêu Ngọc truyền đến, nhìn khuôn mặt Tiêu Ngọc đang nhắm mắt lại nhưng vẫn đỏ bừng, nếu lúc này Dương Vũ còn không hiểu rõ tâm ý Tiêu Ngọc, vậy hắn cũng không phải là Dương Vũ rồi.(không bằng cả thái giám ấy chứ)

Không chút nghĩ ngợi, Dương Vũ liền áp tới, nhẹ nhàng hôn lên Tiêu Ngọc.

Đầu giường đèn đã tắt, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc kịch liệt...

Đêm nay, Dương Vũ rất kích động. Hắn thật hạnh phúc. Đêm nay, hắn cũng nhớ lại buổi tối của kiếp trước, khi đó hắn và Tiêu Ngọc đồng dạng...

Nhưng đêm nay, là lần Dương Vũ hạnh phúc nhất .

"Cuộc đời này, anh sẽ tuyệt đối không phụ em!" Nhìn Tiêu Ngọc đang gối đầu lên cánh tay mình ngủ say, trong lòng Dương Vũ thầm thề với Tiêu Ngọc.

Đối với đêm nay, Dương Vũ cảm thấy khá kinh ngạc. Nhưng nhiều hơn là sự mừng rỡ đan xen với hạnh phúc. Hiện tại Tiêu Ngọc chủ động hiến thân, ý vị như thế nào? Dương Vũ không cần nghĩ cũng biết.(phải nói là anh em độc giả xem không cần nghĩ cũng biết hắn có ý vị gì)

Hắn cũng biết, Tiêu Ngọc phải hạ bao nhiêu quyết tâm để làm việc này. Hắn biết Tiêu Ngọc tuyệt đối không phải là người tùy tiện. Nhưng hiện tại Tiêu Ngọc lại chủ động. Điều này làm cho Dương Vũ cảm kích cực kỳ, đồng thời hắn cũng kiên định không bao giờ phụ Tiêu Ngọc!

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 165: Rời Tân Trấn. .

Suốt cả đêm, Dương Vũ chỉ lo ngắm nhìn Tiêu Ngọc nằm ngủ say trong lòng mình.

Một đêm không xảy ra “trận chiến” nào nữa, rất nhanh trời đã sáng.

Nhẹ nhàng rút cánh tay phải đang có chút tê cứng dưới đầu Tiêu Ngọc ra, nhẹ nhàng xuống giường. Ngồi ở bên giường, nhìn Tiêu Ngọc đang ngủ say như một đứa trẻ, trên mặt Dương Vũ nở một nụ cười.

Đang an tĩnh ngủ say, hàng lông mi Tiêu Ngọc bỗng nhiên giật giật, tiếp theo từ từ mở mắt."Em tỉnh rồi sao?" Dương Vũ ôn nhu nói.

Tiêu Ngọc lấy tay nhẹ nhàng dụi mắt, đôi mắt ngái ngủ nhìn Dương Vũ: "Sao mà anh dậy sớm thế?"

"Ha hả, đồ lười, mặt trời đã lên tới đỉnh rồi, không sớm chút nào." Dương Vũ cúi đầu hôn nhẹ lên trán Tiêu Ngọc, sau đó nói.

"Em mặc kệ, em còn muốn ngủ." Tiêu Ngọc kéo kéo chăn, tiếp tục ngủ. Nhìn bộ dạng đáng yêu của Tiêu Ngọc, Dương Vũ chỉ cười nhẹ một tiếng. Lấy tay nhẹ nhàng sửa lại những lọn tóc tán loạn trên trán Tiêu Ngọc, sau đó Dương Vũ rời giường, đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa, ngồi xuống, nhìn ra ngoài.

"Em không ngủ nữa sao?" Dương Vũ bỗng nhiên quay đầu nhìn về giường Tiêu Ngọc nhẹ giọng hỏi. Thì ra mặc dù Tiêu Ngọc nhắm mắt lại. Nhưng Dương Vũ phát hiện nàng không ngừng nhìn lên sau lưng hắn. Cho nên lần này liền hỏi.

"Ngủ không được." Tiêu Ngọc dụi dụi mắt, tung mình từ trên giường đi xuống, tới bên người Dương Vũ, đứng sau lưng Dương Vũ nhẹ nhàng ôm lấy hắn, nói: "Anh thật muốn rời đi sao?" Tiêu Ngọc áp mặt vào tấm lưng Dương Vũ, nhẹ giọng nói bằng giọng.

"Đúng vậy." Dương Vũ xoay người lại, nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Ngọc, hôn nhẹ lên mặt nàng, sau đó nói: "Anh đến nơi này cũng hết một khoảng thời gian rồi. Cũng đến lúc nên quay về, nhưng em yên tâm, anh sẽ nghĩ về em hàng ngày."

"Không, em muốn anh thời thời khắc khắc phải nhớ về em!" Tiêu Ngọc bá đạo nói.

Dương Vũ gật đầu, cười một chút, sau đó nói: "Anh sẽ dành từng giây từng phút để nghĩ về em, được chưa? "

"Ừ." Tiêu Ngọc nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Dừng một chút, Tiêu Ngọc tiếp tục nói: "Vậy lúc nào chúng ta mới có thể gặp lại nhau?" Trong giọng nói đầy vẻ không muốn.

"Rất nhanh, nhiều nhất nửa năm, chúng ta có thể ở cùng một chỗ, đến lúc đó không ai có thể chia tách chúng ta được nữa." Dương Vũ không chút nghĩ ngợi nói.

"Nửa năm nữa à." Tiêu Ngọc cúi đầu, nhìn Dương Vũ nói với vẻ không đành lòng.

"Ha hả, cô ngốc." Dương Vũ bẹo nhẹ chóp mũi Tiêu Ngọc một cái, tiếp tục nói: "Hiện tại chúng ta còn trẻ. Sau này vẫn còn nhiều thời gian để ở chung một chỗ. Hiện tại anh chỉ có hai bàn tay trắng? Mà, cho dù em nguyện ý theo anh, anh cũng không cho phép mình thành một kẻ vô tích sự như thế, bản thân anh chịu khổ cũng không sao cả, nhưng anh không thể nhìn em đi theo anh để chịu khổ."

"Chỉ cần được ở chung một chỗ với anh, vô luận khổ cực gì em cũng không sợ!" Vẻ mặt Tiêu Ngọc kiên định. "Ha hả, cô ngốc này! Anh chắc chắn sẽ không để em chịu khổ. Em phải tin ở anh." Dương Vũ tự tin mười phần nói. Coi như cho dù bây giờ hắn đã là người của cục quốc an, nhưng thu nhập của hắn bây giờ không thể coi là người có tiền. Chỉ có thể được coi ở mức thường thường bậc trung.

Bất quá, điểm này không cần lo lắng. Dương Vũ còn nghĩ tới một phương diện khác. Phải biết rằng, công việc của hắn là vô cùng nguy hiểm. Hơi không cẩn thận liền có thể bỏ mạng!

"Em thật sự không thể rời xa anh." Tiêu Ngọc lăm bắm nói.

"Anh cũng không muốn rời xa em." Dương Vũ ôm Tiêu Ngọc thật chặt, sau đó tiếp tục nói: "Nửa năm sau, anh sẽ quay lại Dương thành. Đến lúc đó chúng ta sẽ gặp nhau ở đại học Hoa Hạ, ok?"

"Ok!" Tiêu Ngọc chân chờ một chút, "Bất quá, em sợ mình thi không đậu, không vào được Hoa Hạ." Tiêu Ngọc mặc dù là một người thông minh, nhưng thái độ học tập của nàng giống như hòa thượng rung chuông, lấy thái độ học tập của nàng hiện tại, khẳng định sẽ vô duyên với đại học Hoa Hạ.

"Anh tin em có thể thi đậu đại học Hoa Hạ, bởi vì nơi đó là nơi chúng ta sẽ gặp lại nhau!" Dương Vũ dùng ánh mắt khích lệ nhìn Tiêu Ngọc nói.

"Ừ, em tin mình sẽ làm được !" Tiêu Ngọc dùng sức gật đầu, kiên định nói.

"Vậy được rồi, Tiêu Ngọc nhà chúng ta thông minh như thế, không phải chỉ là một đại học Hoa Hạ thôi sao? Khẳng định là em có thể." Dương Vũ ôm Tiêu Ngọc vui vẻ nói.

Hai người ôn tồn nói chuyện hết buổi sáng đến xế chiều, Dương Vũ cuối cùng vẫn phải bước lên xe rời khỏi Dương thành trong ánh mắt lưu luyến của Tiêu Ngọc!

Vừa rời đi, hắn mở lại chiếc điện thoại đã tắt từ tối qua. Mới vừa mở điện thoại liền nhận được mấy tin nhắn từ Chu Đình. Đơn giản chính là cảm tạ Dương Vũ thay bọn họ trừ đi một mối uy hiếp lớn.

Dương Vũ chỉ là cười cười, bấm điện thoại gọi cho Chu Đình.

"Tôi bây giờ đang trên xe. Bắt đầu từ hôm nay, cô em nhớ bảo vệ Tiêu Ngọc cho tốt . . . "

"Vâng đại ca." Không đợi Dương Vũ nói xong, Chu Đình đã cắt đứt lời nói của Dương Vũ.

"Em cũng không nên quên tu luyện. Có thời gian anh sẽ quay lại kiểm tra, nếu cô em không tiến bộ thì, hừ hừ . . ." Dương Vũ hừ hừ hai tiếng, tiếp theo cũng không nói nữa. Nhưng hẳn tin Chu Đình cũng hiểu câu nói đứt quãng phía sau của mình có nghĩa là gì.

"Biết rồi đại ca, lần sau anh quay lại em nhất định sẽ làm cho anh kinh ngạc đến chết." Chu Đình cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 166: Bạn Học Mới. .

Ngày thứ hai sau khi Dương Vũ rời đi.

Sáng hôm nay Tiêu Ngọc thức dậy thật sớm: "Hôm nay sao con lại dậy sớm vậy?" Mẹ Tiêu Ngọc giọng hỏi đầy kinh ngạc.

"Đến lúc con phải lên lớp." Tiêu Dao nhẹ nhàng nói. Nhưng câu nói của nàng càng làm bà mẹ thêm kinh ngạc. Trước kia Tiêu Ngọc chưa bao giờ dậy sớm thế này, chứ đừng nói tới chuyện mở miệng đi lên lớp.

Chẳng lẽ đứa nhỏ này đổi tính rồi? Mẹ Tiêu Ngọc cảm thấy kỳ quái. Còn tưởng rằng là Tiêu Ngọc đổi tính. Nhưng Tiêu Ngọc không phải là đổi tính, mà là vì tình yêu, mà lý do là Dương Vũ.

Lần đầu tiên đi học vô cùng sớm. Thời điểm nàng tiến vào phòng học cũng chỉ có vài người. Mà mấy người này cũng dùng ánh mắt quái dị đánh giá Tiêu Ngọc. Sau đó theo thời gian trôi qua, chuông vào lớp cũng đã vang lên.

"Các bạn học, hôm nay lớp chúng ta có thêm một bạn mới, trong khoảng thời gian còn lại của lớp 12 này, đại gia đình của chúng ta hãy cùng giúp đỡ nhau để vượt qua giai đoạn cuối này. Các bạn học, mời hoan nghênh người bạn mới của chúng ta." Lời giới thiệu vừa chấm dứt, đồng thời cửa phòng cũng xuất hiện một nữ sinh mặc trang phục bốc lửa.

"Oa..." Nhìn cô nữ sinh ăn mặc trang phục bốc lửa, mọi người, đặc biệt là những nam sinh đều lộ ra âm thanh kinh thán, hoặc là nói đúng hơn là tiếng dè dặt động đực.

"Ah." Lúc thấy cô bạn học mới đi vào, Tiêu Ngọc cũng nhin không được ồ lên một tiếng. Cô bạn học mới xuất hiện này nhìn có chút quen mắt, chỉ là nàng không thể nhớ ra là đã gặp ở đâu.

"Mọi người phía dưới yên lặng để bạn mới tự giới thiệu về mình." Chủ nhiệm lớp lên tiếng, đồng thời chỉ cô nàng mới đến đi lên bục giảng.

"Chào mọi người." Cô nàng mới tới quét mắt nhìn cả lớp một cái, khi ánh mắt lướt tới chỗ Tiêu Ngọc tựa hồ dừng lại một chút, đôi môi hình như muốn nói lên điều gì.

"Minh tên là Chu Đình!" Chu Đình khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nhẹ nói.

"Chu Đình?" Tiêu Ngọc bỗng nhiên tỉnh ra. Đây không phải là Chu Đình mà Dương Vũ nhắc tới hay sao? Lúc trước bởi vì gặp nhau vội vàng, cho nên, Tiêu Ngọc mặc dù cảm thấy Chu Đình có chút nhìn quen mắt nhưng lại nhất thời không nghĩ tới đã gặp nhau ở nơi nào, là ai. Nhưng khi Chu Đình nói ra tên của nàng, thì Tiêu Ngọc lập tức có phản ứng.

"Minh mong khoảng thời gian sau này, chúng ta hãy cố gắng cùng nhau vượt qua cho thật tốt. Mong cả lớp chiếu cố nhiều hơn." Chu Đình tiếp tục nói.

"Bóp bóp..." Tiếng vỗ tay vang lên mãnh liệt.

"Chu Đình, chỗ ngồi tạm thời của em ở đó." Vừa nói, chủ nhiệm lớp vừa chỉ tay về một chỗ trống sau lưng Tiêu Ngọc.

"Sao cô nàng này lại vào lớp mình?" Tiêu Ngọc cảm thấy kỳ quái.

"Cảm ơn." Chu Đình hướng về phía chủ nhiệm lớp cười một tiếng, cầm lấy đồ đạc của mình, lập tức hướng chỗ ngồi phía sau Tiêu Ngọc đi tới. Lúc đi ngang qua Tiêu Ngọc, Chu Đình còn hướng tới nàng mở một nụ cười.

Tiết học này diễn ra trong không khí cực kỳ nhiệt liệt, coi như là một sự hiếm có trong cuộc sống lớp 12. Nguyên nhân mọi người đều biết. Đó chính là vì một đại mỹ nữ như Chu Đình đến.

Cả một tiết học, phần lớn nam sinh trong lớp đều không ngừng len lén đánh giá xem thử Chu Đình có bao nhiêu lực hấp dẫn!

Một tiết học rất nhanh đã trôi qua.

"Tiêu Ngọc." Chu Đình mỉm cười hướng Tiêu Ngọc đưa ra tay phải của mình.

Nhẹ nhàng bắt tay, Tiêu Ngọc liền dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Chu Đình. Chu Đình chỉ là cười, nói: "Bạn nhất định sẽ thắc mắc vì sao mình lại chuyển tới đây?" Tiêu Ngọc gật đầu, tỏ vẻ đang là như vậy.

Chu Đình nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Nếu như không ngại, chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện được không?" Tiêu Ngọc gật đầu, từ chỗ ngồi đứng lên. Lúc này, bốn phía đã có không ít bạn cùng lớp vây dần tới. Mà trong đó đa số là nam sinh.

Từ chối khéo các lời giúp đỡ "Nhiệt tình như lửa" từ phía đám nam sinh, Chu Đình và Tiêu Ngọc hai người dắt nhau tới một góc yên ắng trong sân trường.

"Thật ra thì, việc chuyển tới lớp của bạn là do mình cố ý," không đợi Tiêu Ngọc hỏi, Chu Đình tranh nói trước. Tiêu Ngọc gật đầu. Nàng chẳng qua là kỳ quái, Hòa Phụng Hoàng chuyển tới lớp mình nhằm mục đích gì.

"Về phần mục đích, chắc bạn cũng đã biết thân phận của mình, Dương Vũ giờ là đại ca của mình, nên bạn bây giờ là chị dâu rồi." Mặt Chu Đình mang nụ cười nói.

Mặt Tiêu Ngọc đỏ lên, nhưng trong lòng lại mang một sự ngọt ngào không thôi.

"Đại ca trước khi rời đi đã dặn phải chiều cố chị cho tốt, em nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng thấy chuyển tới lớp chị, cùng nhau đi học mới có hiệu quả tốt nhất, cho nên, em tới đây." Chu Đình cười nói.

Tiêu Ngọc nghe trong lòng ngọt ngào. Mặc dù Dương Vũ đã rời khỏi nơi này, nhưng hắn lại không quên mình, lại vẫn cố gắng chiều cố mình. Bất quá, mình không có chỗ nào cần chiều cố. Cho nên, Tiêu Ngọc nói: "Hào ý của em chị nhận. Nhưng chị cũng không muốn làm phiền đến em, hơn nữa, nhà của chị ở Tân trấn, cũng khá gần chỗ này, cho nên không sao đâu."

Chu Đình cười một tiếng, nàng đã sớm biết Tiêu Ngọc có thể nói như vậy, cho nên tiếp luôn: "Hi hi, chị yên tâm, sự tồn tại của em sẽ không quấy nhiễu đến cuộc sống hàng ngày của chị. Huống chi, nhân sinh khó tránh khỏi vài việc ngoài ý muốn, em cũng chỉ vì phòng ngừa vạn nhất. Hơn nữa, có thêm một người bạn không phải là tốt hơn sao?" Chu Đình cười nói.

"Như vậy a." Tiêu Ngọc nghĩ cũng phải, có thêm một người quen biết Dương Vũ, tự nhiên có thêm một đề tài để trò chuyện. Hơn nữa, Tiêu Ngọc cũng rất tò mò với thân phận của Chu Đình.

"Vậy thì tại mình hãy trở thành bạn tốt đi." Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 167: Gặp Lại Thanh Niên Tóc Bạc .

Bánh xe từ từ lăn trên đường, nhanh chóng rời khỏi Tân trấn, hướng Dương Thành chạy đi.

Ngồi ở chỗ gần cửa sổ, ghé bên cạnh không có ai, Dương Vũ ngắm nhìn cảnh vật đang chạy thật nhanh về phía sau.

Không biết lúc nào, xe chậm rãi ngừng lại, một tên thanh niên tóc bạc tiến lên xe, sau đó hắn liền đi đến chỗ trống cạnh Dương Vũ ngồi xuống.

Trên đường có người lên xe là chuyện rất bình thường, Dương Vũ cũng không thèm để ý, thậm chí, hắn còn không thèm liếc mắt xem người lên là ai. Cặp mắt chỉ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Chúng ta lại gặp mặt." Một âm thanh nghe lạnh như băng truyền vào tai Dương Vũ.

Nghe giọng nói này, Dương Vũ lấy làm kinh hãi, sau đó liền nhìn sang bên cạnh. Ngay sau đó trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc: "Không tệ, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt." Về mặt kinh ngạc trên mặt Dương Vũ liền rút đi, lộ ra nụ cười nhìn người thanh niên tóc bạc.

Thanh niên tóc bạc này cũng chính là người mà Dương Vũ gặp ở kho hàng khi cứu Tiêu Ngọc khi trước, một trong những thành viên của Long Tổ.

"Chúng ta rất có duyên, không phải sao?" Thanh niên tóc bạc cười nói. Dương Vũ gật đầu, lúc trước khi mới gặp thì có thể nói là trùng hợp, nhưng bây giờ có thể gặp nhau trên chuyến xe này thì hai người lại có thể không hữu duyên sao?

Nhưng trên thực tế có phải là như thế không?

"Trở về Dương Thành sao?" Thanh niên tóc bạc hỏi vu vơ, Dương Vũ gật đầu.

"Việc kia suy nghĩ như thế nào rồi?"

"Tôi đã suy nghĩ kỹ." Về mặt Dương Vũ kiên quyết. "Nhưng những ngày qua không gặp được anh, cho nên . . ."

"Ha hả, chờ anh suy nghĩ xong tôi mới xuất hiện, nếu không tôi xuất hiện thì có tác dụng gì?" Thật không biết hai người bọn họ gặp lại lần này là do hoàn toàn tình cờ, hay có người cố tình sắp đặt như thế.

"Vậy chừng nào anh có thể gia nhập với bọn tôi?" Thanh niên tóc bạc hạ giọng nói.

"Lúc nào cũng có thể, nhưng tôi muốn chào hỏi với Tôn Dương đại ca một tiếng trước, dù sao thân phận hiện tại của tôi..." Dương Vũ trầm ngâm đem ý của mình nói ra.

"Ừ, anh cứ yên tâm làm việc của mình, tôi cũng đã nói chuyện qua với họ. Bọn họ sẽ để anh đi. Ừ, như vậy đi, tôi đưa cách liên lạc của mình cho anh, lúc đó chúng ta cứ giữ liên lạc." Sau đó, thanh niên tóc bạc lấy số di động của mình đưa cho Dương Vũ.

"Ha hả, mạo muội hỏi một vấn đề." Dương Vũ đang muốn lưu lại số của thanh niên tóc bạc, thì mới chợt nhớ ra mình không biết gọi đối phương là gì.

"Hỏi đi." Thanh niên tóc bạc không để ý.

"Ha hả, từ lúc bắt đầu anh đã biết tên tôi, nhưng đến lúc này tôi vẫn chưa biết phải xưng hô với anh như thế nào nha." Trên mặt Dương Vũ lộ ra chút không hài lòng

"Gọi tôi là Ngân." Trên mặt Ngân hiện lên vẻ buồn bã, tựa hồ nhớ lại đến cái gì sau đó cuối cùng mới nhẹ giọng nói.

"Ngân." Dương Vũ có chút hiểu được nhìn người có tên Ngân này.

"Bất quá là một cái tên mà thôi." Ngân thản nhiên nói.

"Tốt lắm, anh trở về làm xong chuyện kia, có chuyện gì tôi sẽ tìm anh. Có việc cứ liên lạc với tôi theo số đó." Vừa nói Ngân lại đứng lên.

"Bác tài, phiền dừng xe." Vừa nói Ngân từ chỗ ngồi, hướng phía trước đi tới. Sau đó đi xuống xe.

Dương Vũ chỉ nhìn nhặt nhìn Ngân xuống xe, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái.

Ngay hôm đó, Dương Vũ liền trở về Dương Thành, quay lại căn phòng Tôn Dương cấp cho hắn. Nghi ngơi một chút cho tỉnh người rồi hắn liền hẹn Tôn Dương ra ngoài. Cũng may Tôn Dương hôm nay không có việc gì làm.

"Anh Tôn, mời ngồi." Thấy Tôn Dương đến, Dương Vũ vội vàng nói. Tôn Dương mỉm cười gật đầu, ngồi xuống đối diện Dương Vũ.

"Anh Tôn, ăn món gì? Hôm nay em mời anh, không cần khách khí." Dương Vũ cười nói.

Tôn Dương gật đầu, chỉ đại vài món ăn, sau đó liền nhìn về phía Dương Vũ. "Dương Vũ, hôm nay không chỉ đơn giản là mời anh một bữa ăn thôi đúng không?"

Dương Vũ gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng, nhìn Tôn Dương, những lời muốn nói được chuẩn bị từ trước nhưng hắn không thể nào thốt ra khỏi miệng.

"Em bởi vì là chuyện Long Tổ sao?" Nhìn về mặt ngượng ngùng của Dương Vũ, Tôn Dương chủ động nói ra. Nhưng Dương Vũ cũng nhìn ra được một vẻ bất đắc dĩ trên mặt của Tôn Dương.

"Anh Tôn, thật ngại quá." Dương Vũ cảm thấy có chút băn khoăn, hắn mới gia nhập quốc an cục chưa được bao lâu, lại đòi bỏ qua đơn vị khác.

"Ha hả, không có quan hệ, con người thường hướng đến chỗ cao, dòng nước chảy về vùng trũng, đây là chuyện rất bình thường. Hơn nữa, em gia nhập chính là Long Tổ, bọn họ sẽ cung cấp cho em một vũ đài lớn hơn nhiều." Nói tới chỗ này, trên mặt Tôn Dương lộ ra vẻ cô đơn.

Mặc dù Tôn Dương là tổ trưởng tiểu tổ hành động đặc biệt của cục quốc an, nhưng hắn không hề có cơ hội bước chân vào Long Tổ. Đây chính là điều day dứt duy nhất trong cuộc đời hắn!

"Ha hả, anh còn muốn chúc mừng em." Tôn Dương bỗng nhiên cười nói.

"Cám ơn anh." Dương Vũ có chút cảm kích nói. Hắn có thể được như ngày hôm nay có công không nhỏ của Tôn Dương.

"Không có anh, em cũng sẽ có hôm nay. Mặc dù chúng ta không còn là cộng sự, nhưng chúng ta vẫn là bằng hữu, không phải sao?" Tôn Dương cười nói.

Dương Vũ gật đầu, "Thủ tục anh đã thay em làm tốt rồi. Chờ một lát, em chỉ cần đem giấy căn cước của cục quốc an đưa cho anh để mang về làm thủ tục xác nhận là được. Còn về các thứ khác thì cứ giữ lấy."

Sau khi hai người tạm biệt, Dương Vũ liên lạc với Ngân, Ngân hẹn hẳn ngày mai gặp mặt. Sau đó, Dương Vũ đi dạo một mình trên đường trong sự buồn chán. Cuối cùng, Dương Vũ quay trở lại căn phòng Tôn Dương cấp cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 168: Cấp Bậc Dị Năng.

Ngày thứ hai, Dương Vũ đi tới nơi hẹn với Ngân thật sớm. Nhưng khi Dương Vũ tới nơi hắn mới phát hiện Ngân đã đứng chờ ở đó.

"Đây là giấy chứng nhận của anh." Chờ Dương Vũ đến gần, Ngân cầm thứ gì đó vứt cho Dương Vũ. Dương Vũ mở ra nhìn thoáng qua, thì ra là một tờ giấy chứng minh thân phận thành viên Long Tổ.

"Thật ra thì tờ giấy này có cũng được mà ko có cũng chẳng sao cả." Ngân cười một tiếng, sau đó nói.

"Long Tổ của chúng ta so với tổ hành động đặc biệt trong cục quốc an khi trước của anh cũng không khác bao nhiêu. Nhưng chúng ta so với bọn họ thì có tự do nhiều hơn. Tất nhiên tính nguy hiểm trong chuyện chúng ta làm càng tăng lên. Điểm này chắc anh cũng biết."

"Nhưng tất nhiên, quyền lợi chúng ta nhận được nhiều hơn rất nhiều. Những thứ này tôi không nói nhiều. Sau này anh cứ từ từ mà tìm hiểu. Hiện tại, tôi muốn nói với anh một ít chuyện về cấp bậc dị năng, cũng như giới dị năng đương đại."

Dương Vũ gật đầu, nhìn Ngân, chờ hắn nói tiếp.

"Dị năng cũng được chia cấp bậc. Một loại chia làm Xích Cam Hoàng Lục Thanh Lam Tử (đỏ thắm - da cam - vàng - xanh lá - xanh thắm - xanh da trời - tím), còn có Thiên giai, mấy cấp bậc. Trong đó, xích cấp là cấp thấp nhất. Nhưng như vậy cũng đã mạnh hơn người thường rất nhiều."

"Người có dị năng như chúng ta dùng tinh năng để tính toán. Người bình thường, số tinh năng cũng chỉ ở hàng đơn vị. Mà người có dị năng Xích cấp cao nhất cũng được khoảng 100 tinh năng. Nói cách khác người có dị năng dưới 100 tinh năng là Xích cấp, quá một trăm tinh năng, người đó được nâng lên Cam cấp."

"Tinh năng nhiều hay ít quyết định độ cường đại của dị năng trong cơ thể. Hai người có cùng cấp độ dị năng, nếu, một dị năng giả có 50 tinh năng, mà một người khác là 60. Như vậy, nhất định là người có 60 tinh năng kia sẽ mạnh hơn một chút. Nhưng trong cùng một cấp bậc sự khác biệt như thế cũng không quá rõ ràng."

"Cam cấp thì tinh năng nằm trong khoảng 101 đến 1000. Hoàng cấp thì 1000 đến 1 vạn! Mà phía sau, theo cấp bậc càng lớn, tinh năng cũng càng lớn. Đến sau Tử cấp, dị năng giả Tử cấp thậm chí có người có cả vài ức* tinh năng!"

"Nhiều như vậy?" Dương Vũ nhất thời kinh ngạc lên tiếng.

Ngân gật đầu. Dừng một chút, rồi vừa tiếp tục nói: "Trên Tử cấp là Thiên cấp thì ... Những cường giả như thế dường như mới chỉ xuất hiện trong truyền thuyết. Lực lượng so sánh với Tử cấp cường giả mạnh hơn vô số lần! Bất quá, bản thân tôi vẫn chưa thấy được cường giả nào mạnh như thế." Ngân tự giễu cười.

"Tinh năng của anh đại khái khoảng bảy tám ngàn. Cũng chính là thuộc về hoàng cấp." Ngân đánh giá Dương Vũ một cái, sau đó nói.

"Hoàng giai?" Dương Vũ sững sốt, hắn cũng là không nghĩ tới của tinh năng của mình nhiều tới bảy tám ngàn. Hắn chỉ nghĩ bản thân chỉ đạt tới Cam cấp là cùng.

"Nhưng anh cũng đừng cao hứng quá sớm. Theo tôi thấy, dị năng trong cơ thể anh không chỉ có bấy nhiêu, ừ, nói như thế nào đây, số lượng tinh năng trong cơ thể anh rất khủng bố. Nếu như anh có thể vận dụng toàn bộ số đó..., vậy trình độ của anh không chỉ ở mức như hiện tại. Nhưng hiện giờ khả năng vận dụng dị năng của anh hơi kém một chút. Thậm chí bảy tám ngàn tinh năng kia cũng không được tận dụng toàn bộ. Nếu không, trong trận chiến với người thuộc Giang Đông bang kia anh có thể một chiêu sát tử Cam cấp cao thủ đó ngay lập tức!"

Nghe câu nói của Ngân, Dương Vũ lúc này sợ hết hồn. Nói như vậy, bản thân hẳn làm chuyện gì Ngân cũng biết?

"Ha hả, đừng có dùng ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn tôi, nếu như anh biết lúc đó tôi cũng có mặt thì sẽ không kỳ quái thế này đâu." Ngân cười nói.

Sau đó, Dương Vũ từ trong miệng Ngân biết được, trong thời gian đó Ngân ở Tân trấn là vì quan sát mình! Chân mày Dương Vũ hơi nhíu một chút. Nếu như nói như vậy Hòa Phượng Hoàng chẳng phải là...?

"Ha hả, anh yên tâm, chúng tôi sẽ không động đến Hòa Phượng Hoàng kia đâu." Ngân tựa hồ biết Dương Vũ đang nghĩ cái gì.

"Như vậy cũng tốt." Dương Vũ thấy trong lòng nhẹ nhõm. Vốn là hẳn còn sợ Hòa Phượng Hoàng cũng bị Ngân kéo luôn vào Long Tổ. Nếu là như vậy, tâm cơ của hẳn không phải đã lãng phí rồi sao.

"Tiếp theo, tôi sẽ nói với anh vài chuyện về dị năng giới."

"Giới dị năng, không phải chỉ đơn giản là thể giới của những người mang dị năng như chúng ta. Trong đó bao gồm võ giả cổ võ Hoa Hạ, cương thi, còn có ma cà rồng phương tây. Phần là những thứ người thường không thể tưởng tượng được, không phải chuyện khoa học bình thường giải thích được thì được quy vào dị năng giới."

"Chuyện của Long Tổ chúng ta chính là làm tiếp xúc với những thứ không bình thường này, nhưng chuyện khoa học không giải thích được như : cương thi vân vân. . . Trừ những thứ này ra, Long Tổ còn mang nhiệm vụ chính là bảo vệ tổ quốc, không để cho dị năng giả những nước khác lên vào."

"Nước chúng ta có Long Tổ, những tổ chức khác cũng có các tổ chức dị năng. Tỷ như R nước là Thần Phong giáo, nước M là Chiến Cảnh vân vân. . . Chúng ta trừ đề phòng những dị năng giả từ các tổ chức thuộc các chính phủ ra, thì cũng phải đề phòng một số tổ chức phi chính phủ. Thậm chí, trong xã hội của Hoa Hạ cũng có không ít các tổ chức dị năng. Đó cũng là một phần không thể thiếu trong việc bảo vệ quốc gia."

"Tóm lại một câu, Long Tổ chúng ta làm những việc người thường không thể làm được, hay không tiếp xúc tới. Những chuyện này dần về sau anh sẽ hiểu rõ."

Uống một hớp nước, cho thông cổ họng, Ngân tiếp tục nói: "Những chuyện này thật sự là nhiều lắm. Nói suốt ba ngày ba đêm cũng nói không hết, không thể làm gì khác hơn là chờ anh dần dần sẽ biết. Thành viên Long Tổ chúng ta chỉ có vài quy tắc."

"Tuyệt đối trung thành với quốc gia, tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh từ cấp trên. Khi làm nhiệm vụ bất kể thủ đoạn gì cũng phải hoàn thành! Những chuyện khác thì Long Tổ chúng ta không bị hạn chế nhiều, vô luận anh đi học cũng được, buôn bán cũng tốt, vô luận làm cái gì cũng tốt. Chỉ cần tuân theo ba quy tắc trên là đủ. Cho nên, có thể nói Long Tổ của chúng ta là tự do nhất!"

*Ghi chú: Vạn: mười ngàn, chục vạn: trăm ngàn, trăm vạn: triệu, ngàn vạn: chục triệu, ức: trăm triệu.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 169: Trở Lại Giang Thành.

"Nhưng cũng là nguy hiểm nhất ." Dương Vũ cười nhẹ.

"Cho nên, chúng ta hãy cố hết sức nâng thực lực của mình lên mức cao nhất, đó mới là biện pháp bảo vệ tính mạng tốt nhất!" Ngân nói.

"Tôi có phải tiến hành một chút huấn luyện hay không ...?" Dương Vũ nhìn Ngân hỏi.

Ngân chỉ lắc đầu, nói: "Tạm thời hiện tại không cần. Nhiệm vụ duy nhất của anh bây giờ là đề cao dị năng trong cơ thể. Khi nào có thời cơ chín mùi tôi sẽ tìm anh. Nhưng đến lúc đó có thể sẽ có nhiệm vụ dành cho anh."

"Long Tổ của chúng ta khác với cục quốc an. Chúng ta không phải là đặc vụ, cũng không cần đi thu thập tình báo. Bởi vì, có người cung cấp những thông tin đó cho chúng ta. Điều duy nhất Long Tổ làm là chiến đấu! Chiến đấu! và chiến đấu! Chiến đấu là mục đích duy nhất của chúng ta!"

"Khi anh có lực lượng tuyệt cường, anh sẽ thấy trên thế giới này không có chuyện gì có thể làm khó được mình. Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, hết thảy âm mưu đều là hồ giấy!" Ngân nhìn Dương Vũ nói.

Nghe Ngân nói..., Dương Vũ gật đầu. Ngân nói tựa hồ rất đúng. Một chút kỹ năng thoát nhìn lợi hại, có lẽ trước mặt người bình thường là rất lợi hại.

Nhưng đối với đám dị năng giả như bọn hắn thì chỉ có thể gọi là chút tài mọn. Đây chính là do thực lực gây nên.

"Ừ, còn nghi vấn gì không?"

Dương Vũ suy nghĩ một chút, tựa hồ cảm giác mình có câu hỏi đầy đầu. Nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Suy nghĩ một chút, Dương Vũ bỗng nhiên nói: "Tôi có thể đi về được chưa?"

"Ừ, anh có thể trở về. Yên tâm, nếu có nhiệm vụ hoặc là chuyện gì khác thì tôi sẽ liên lạc. Nếu như tôi không liên lạc với anh thì thành viên khác trong Long Tổ cũng sẽ làm."

"Đây là điện thoại của thành viên trong Long Tổ chúng ta." Vừa nói Ngân liền đưa cho Dương Vũ một cái điện thoại không khác cái cục quốc an đưa hắn là bao. Sau đó Ngân lại nói: "Điện thoại cục quốc an đưa cho anh dùng cũng được mà không cũng được. Còn điện thoại này là dùng trong nội bộ thành viên Long Tổ. Chức năng cũng không khác cái của cục quốc an. Chẳng qua là còn có vài chỗ đặc biệt riêng. Những thứ đó sau này anh từ từ sẽ biết."

"Tốt lắm, nếu như không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước." Dứt lời Ngân liền đứng lên. Rồi đi.

Rời khỏi nơi gặp mặt, Dương Vũ một mình đi dạo trên đường. Mua cho Chung Lâm vài món đồ xong, Dương Vũ liền trở lại căn phòng Tôn Dương cấp cho hắn.

Dương Thành cũng không khác bao nhiêu so với trước khi hắn sống lại, có thể nói thành phố này vô cùng quen thuộc với hắn, cho nên hắn cũng chả có tâm tình để đi dạo chút nào.

Ngày thứ hai, Dương Vũ liền từ biệt Tôn Dương, đem chìa khóa căn phòng trả lại Tôn Dương rồi một mình lên xe trở về Giang Thành.

Giang Thành, cũng chính là biệt xưng(cách xưng hô đặc biệt) của huyện Cẩm Tú.

Mấy giờ sau, Dương Vũ rốt cục cũng đến địa phận Giang Thành. Dương Vũ hít lấy một hơi tận hưởng luồng không khí mới mẻ. Trong lòng hắn có chút vui sướng cũng có chút mất mát.

Sung sướng là bởi vì mình rốt cục có thể gặp lại Chung Lâm. Mất mát là bởi vì phải rời xa Tiêu Ngọc. Dọc theo đường đi, hình ảnh Tiêu Ngọc luôn hiện ra trong đầu Dương Vũ. Thậm chí, Dương Vũ cơ hồ đã không nghĩ tới Chung Lâm một chút nào.

Đây có phải là tình cảm của Dương Vũ đã có khuynh hướng nghiêng về phía Tiêu Ngọc hay không? Dương Vũ không biết, hắn cũng không muốn suy nghĩ. Vấn đề như vậy, Dương Vũ một mực trốn tránh.

Mặc dù, Dương Vũ xác định trong lòng mình đích thật là yêu hai người Chung Lâm và Tiêu Ngọc. Nhưng Dương Vũ không biết đến tột cùng là mình dành bao nhiêu phần cho mỗi nàng. Là yêu Chung Lâm nhiều hơn một chút hai Tiêu Ngọc nhiều hơn một chút? Dương Vũ vẫn chưa hề nghĩ qua vấn đề này. Hơn nữa, hắn cũng một mực trốn tránh vấn đề này.

Dương Vũ chắc chắn sẽ không bỏ rơi hai nàng Chung Lâm và Tiêu Ngọc. Vô luận đối với người nào, Dương Vũ cũng không nghĩ tới các nàng sẽ rời xa mình. Nói như vậy, bản thân hắn yêu các nàng rất sâu đậm. Đây là chuyện Dương Vũ không muốn nhìn thấy kết quả.

"Ai. Cái vấn đề này có chút đáng ghét." Dương Vũ thở dài một hơi, xách đồ đạc từ trên xe xuống, ra khỏi bến xe về trường học.

Một tháng. Dương Vũ rời trường học đã suốt một tháng! Thời gian đã vào tháng mười hai rồi, nhưng mặt trời trên đỉnh đầu vẫn chói chang. Người đi trên đường chỉ mặc trang phục mùa thu, một chút không khí mùa đông cũng không có.

Lúc này chính là xế chiều, là khoảng thời gian sau khi nắng gắt nhất. nhưng Dương Vũ chỉ mặc một chiếc áo tay ngắn. Hắn bây giờ, đã không còn cảm giác với nhiệt độ bên ngoài. Bởi vì đến thực lực cỡ hắn thì dị năng trong cơ thể sẽ luôn theo nhiệt độ bên ngoài mà điều tiết thân nhiệt cho hắn.

Nói cách khác, hiện tại Dương Vũ đã là nóng lạnh bất xâm.

Trong sân trường im ắng, lúc này chắc hẳn là thời điểm lên lớp, mọi người đều đang học hành. Cảm đồ đạc của mình, Dương Vũ cất bước đi về kí túc xá. Ở chỗ rẽ tầm mắt Dương Vũ hơi hoa lên, một thân ảnh có chút quen thuộc lóe lên trong tầm mắt Dương Vũ rồi lập tức biến mất.

Nhìn chỗ rẽ, Dương Vũ lâm vào trầm tư, bóng lưng quen thuộc này khiến hắn nhớ đến một người. Một người đã mất tích từ rất lâu.

"Sao có thể là hắn được?" Dương Vũ lắc đầu, buồn bực cười, cho rằng mình nhất định đã nhìn lầm. Nếu không, người kia làm sao có thể có xuất hiện ở chỗ này?

"Nhất định là nhìn lầm rồi." Dương Vũ cười một tiếng, không thèm quan tâm nữa, cầm đồ đạc của mình đi về phía kí túc xá.

Q.3 - Chương 170: Tình Định Trở Về.

Ở kí túc xá nghỉ ngơi xả hơi đôi chút, sau đó Dương Vũ cất bước đi đến khu phòng học, dù sao bây giờ là thời gian lên lớp, cả khu kí túc xá có lẽ cũng chỉ có một mình hắn.

Còn chưa đi tới khu phòng học, trong tai Dương Vũ đã nghe được âm thanh ồn ào do đám đông truyền tới. Chắc là mới vừa tan lớp không lâu.

Dương Vũ trực tiếp đi lên lầu bốn, tới bên ngoài phòng học.

"Mày quay trở lại rồi hả?" Mới vừa xuất hiện bên ngoài hành lang phòng học, một vài người bạn đã phát hiện Dương Vũ, trừ những người chỉ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn, có một người dùng giọng kinh ngạc hỏi thăm.

Trên mặt Dương Vũ lộ ra nụ cười, nhìn những khuôn mặt kia, nhất nhất mỉm cười chào hỏi, chỉ xa hơn một tháng đã gặp lại những tên hỗn đản này, trong lòng Dương Vũ quả thật rất cao hứng.

Sau khi ở hành lang hàn huyên mấy câu cùng những người này, Dương Vũ bước vào phòng học.

Có lẽ là bởi vì hiện tại trời không lạnh. Mọi khi tiến vào phòng học có thể nhìn thấy cảnh "xác ướp ngàn năm" nhưng bây giờ không thấy đâu. Nhưng không khí trong cả phòng học có chút nặng nề, không có những âm thanh nói chuyện cười đùa vui vẻ như trước kia.

Hết thầy bởi vì ngày thi tốt nghiệp trung học gần tới. Mặc dù rất nhiều người trong số bọn họ không quá coi trọng kỳ thi này. Nhưng theo thời gian trôi qua, nó cũng vô tình khiến bầu không khí trở nên trầm lắng hơn.

Chỗ ngồi trong phòng học so với trước cũng không có chút biến hóa gì. Dương Vũ nhìn thoáng qua chỗ ngồi Chung Lâm, Chung Lâm đang ngồi ở chỗ đó cúi đầu, không biết đang làm cái gì.

Khóe miệng Dương Vũ giương nhẹ, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, cất bước hướng tới chỗ Chung Lâm đi tới.

"Dương..." Khi mới vừa đi tới phía sau chỗ ngồi của Trầm Di, vừa vận nàng quay đầu nhìn thấy hắn, liền há miệng muốn gọi Dương Vũ.

Dương Vũ vội vàng đưa tay ra dấu im lặng. Hướng về phía Trầm Di cười một tiếng, nàng há miệng đang định gọi hắn đành ngậm lại, sau đó Dương Vũ đi qua chỗ ngồi của Trầm Di, cẩn thận đi tới bên cạnh chỗ ngồi của Chung Lâm.

Nhìn thoáng qua Chung Lâm, sau đó Dương Vũ nở nụ cười hỏi: "Đang làm gì đó?"

"Không có gì." Chung Lâm đang xuất thần. Nghe được câu hỏi của Dương Vũ trả lời theo phản xạ. Nhưng sau một khắc, nàng liền giật mình. Sao giọng nói này lại quen thuộc như thế? Tựa hồ hình như là giọng của cái tên mà mình ngày nhớ đêm mong!

Ngay sau đó, Chung Lâm mạnh mẽ xoay đầu lại. Nhìn thấy Dương Vũ đang mang nụ cười vui vẻ nhìn mình.

"Anh đã quay về?" Mặc dù Chung Lâm đã cố kìm nén thanh âm đến mức thấp nhất, nhưng Dương Vũ vẫn nghe được từ trong giọng nói của Chung Lâm hiện ra sự kích động cỡ nào!

"Anh đã trở về." Dương Vũ cười nói. Lần này quay về, Dương Vũ không hề báo trước cho Chung Lâm tiếng nào, bởi vì hắn muốn mang đến cho nàng sự bất ngờ.

"Rốt cuộc anh cũng quay về." Chung Lâm nhìn Dương Vũ, trên mặt tràn đầy sự kích động. Nhưng vì nơi đây là phòng học cho nên Chung Lâm phải cố sức che dấu tình cảm của mình. Nhưng vô luận Chung Lâm che dấu thế nào vẫn không thể dấu kín sự kích động trong lòng của nàng.

"Quay về rồi." Dương Vũ cũng rất vui vẻ nhìn Chung Lâm nói.

Trong giờ nghỉ hai người to nhỏ với nhau vài câu. Sau đó không lâu đã tới giờ học.

"Uy, học, học." Trở về chỗ ngồi, Dương Vũ cốc cho Thực Hoa một cái.

"Móa nó, thằng éo nào cốc đầu tao đó?" Thực Hoa đang say mộng đẹp bị cái gõ của Dương Vũ kéo về. Sau đó liền nghiêng răng nghiêng lợi ngẩng đầu nhìn về hướng Dương Vũ.

"Có phải muốn tao gõ đầu mày một cái nữa không?" Dương Vũ cười nhìn Thực Hoa nói.

"Dương Vũ? Mày quay lại rồi hả?" Khi thấy Dương Vũ, Thực Hoa rõ ràng là sửng sốt, sau đó liền ngượng ngùng nói: "Có thể, có thể. Tao cứ tưởng là

thằng khốn nào."

"Những ngày tao không ở đây có phát sinh ra chuyện gì không?" Một lát sau, Dương Vũ hỏi. Chuyện hán quan tâm chủ yếu là về Chung Lâm. Những chuyện khác hán không có hứng thú.

"Có chuyện lớn rồi." Vừa nói Thực Hoa vừa nhìn Chung Lâm một cái.

"Xảy ra chuyện gì?" Thấy bộ dáng Thực Hoa, Dương Vũ vội vàng hỏi.

"Tình địch của mày trở lại." Thực Hoa nhỏ giọng nói.

"Tình địch? Lý Bân?" Dương Vũ không khỏi nghĩ tới bóng người hán đã nhìn thấy khi nãy. Lúc nãy Dương Vũ đã cảm thấy người kia rất giống Lý Bân, nhưng đã gần một năm nay không có tin tức của hán. Lúc ấy Dương Vũ cảm thấy người kia khẳng định không phải là Lý Bân, còn tưởng rằng mình bị hoa mắt rồi chứ.

"Hán tại sao lại quay về?" Dương Vũ khẽ nhíu mày, Lý Bân xuất hiện lần nữa, Dương Vũ cảm giác được hình như có một chút gì đó không đúng.

"Không biết. Nhưng mày gặp nguy hiểm rồi." Thực Hoa nhỏ giọng nói.

"Nguy hiểm gì?" Dương Vũ nhíu mày lại.

"Mày không biết, thằng đó sau khi trở về lại bắt đầu quần lấy Chung Lâm, hơn nữa so với lúc trước còn muốn khoa trương hơn. Hơn nữa, hán tựa hồ như một người mới lột xác." Khi nói tới chỗ này, vẻ mặt của Thực Hoa cũng nhăn lại, sắc mặt trầm xuống.

Dừng một chút, Thực Hoa liền tiếp tục nói: "Không biết chuyện gì xảy ra, tao cảm giác hán tựa hồ biến thành người mới. Hán bây giờ tựa hồ rất nguy hiểm. Hơn nữa, rất có thực lực. Nghe nói, hán sau khi trở về, liền đem anh họ của hán đánh cho tàn phế."

"Anh họ hán?" Dương Vũ khẽ nhíu mày, hán nhớ lại buổi tối khi dị năng của mình thức tỉnh. Tựa hồ, quan hệ của hai anh em nhà Lý Bân cũng không khá lắm.

"Hừ, tao bất kể hán biến thành như thế nào. Nếu như dám can đảm chọc vào tao thì..., hừ hừ." Dương Vũ trong mắt tinh quang chợt lóe, lạnh lùng nói.

"Dương Vũ, mày tốt nhất cẩn thận một chút, không nên trêu chọc Lý Bân bây giờ." Vừa nói Thực Hoa vừa lắc đầu, tựa hồ như biết được chuyện gì, nhưng cuối cùng hán cũng không nói với Dương Vũ.

"Hừ, Lý Bân thủy chung là Lý Bân, tao thấy hán sao có thể làm khó dễ được tao!" Trên mặt Dương lộ ra vẻ kinh thường. Có vẻ không đem Lý Bân đặt vào trong lòng.

Thời gian một tiết trôi qua rất nhanh. Sau khi tan lớp, cũng đến giờ tan học.

"Chung Lâm, chúng ta trở về thôi." Dương Vũ đi tới cạnh chỗ ngồi Chung Lâm, mỉm cười nhìn Chung Lâm nói.

Chung Lâm không nói gì, chỉ vui vẻ gật đầu. Nhưng chân mày nàng nhíu lại, tựa hồ như vừa nghĩ tới điều gì. "Dương Vũ..." Chung Lâm nhẹ nhàng gọi Dương Vũ một tiếng, nhưng nàng chỉ nhìn Dương Vũ một cái, đôi môi khẽ giật giật, cuối cùng cũng không nói gì.

"Sao?" Dương Vũ nhìn Chung Lâm, quan tâm hỏi.

"Không có chuyện gì." Chung Lâm lắc đầu, sau đó cười với Dương Vũ một tiếng, nói: "Chúng ta đi nhanh một chút." Vừa nói Chung Lâm vừa cầm cặp lên, bước về phía cửa phòng học.

Nhìn vẻ mặt như có điều gì muốn nói của Chung Lâm, trong lòng Dương Vũ cười lạnh một tiếng. Hán biết mới vừa rồi Chung Lâm nhất định là muốn nói cho hán biết về sự quay lại của Lý Bân. Nhưng không biết nguyên nhân gì, Chung Lâm lại không nói cho Dương Vũ nghe.

Trong một tháng này, hai người Dương Vũ và Chung Lâm cơ hồ mỗi ngày đều gọi điện cho nhau. Nhưng chuyện Lý Bân trở lại Chung Lâm không nhắc một chữ nào!

Dương Vũ suy nghĩ một chút cũng hiểu. Chung Lâm đối với chuyện Lý Bân trở lại một chữ cũng không nói, mà theo những gì Thực Hoa vừa nói cho Dương Vũ biết, khi hán không có ở đây, trong khoảng thời gian này nhất định là sinh chuyện gì rồi.

Mà hết thảy chuyện này, rất có thể cùng Lý Bân có quan hệ trực tiếp. Đối với Chung Lâm, Dương Vũ vẫn rất yên tâm. Dương Vũ cũng tin tưởng Chung Lâm sẽ không phản bội mình.

Nhưng dù như vậy, Dương Vũ cũng không rõ. Rốt cuộc tên Lý Bân kia đã biến hóa như thế nào? Lại có thể khiến cho mọi người có phản ứng như thế này? Tựa hồ có chuyện gì đó gạt mình?

Hừ lạnh một tiếng, Dương Vũ liền đuổi theo Chung Lâm, nhưng trong lòng hán đối với Lý Bân càng thêm tò mò.

"Dương Vũ nhanh lên một chút a." Chung Lâm đã đi chung một chỗ với Trầm Di. Khi nhìn thấy Dương Vũ rút ở phía sau, Chung Lâm liền bắt đầu thúc

giục Dương Vũ.

"Tới đây. Gấp cái gì." Dương Vũ lộ ra nụ cười, sai bước chạy tới.

"Nhanh lên một chút nữa." Chung Lâm kéo tay Dương Vũ vội vã hướng ra ngoài chạy đi. Nhưng Dương Vũ phát hiện sắc mặt Chung Lâm có gì đó là lạ, hần mặc dù trong lòng nghi ngờ. Nhưng cũng không hỏi, để mặc cho Chung Lâm kéo đi.

"Chung Lâm!" Mới ra đến cửa phòng học, một âm thanh khá quen thuộc vang bên tai Dương Vũ. Mà Dương Vũ nhạy cảm phát hiện, Chung Lâm sau khi nghe được âm thanh kia sắc mặt rõ ràng thay đổi rất nhiều.

"Lý Bân!" Dương Vũ theo thanh âm nhìn sang, vừa hay nhìn thấy Lý Bân sai bước đi tới, lập tức sắc mặt của hắn cũng thay đổi.

"Dương Vũ!" Trong sát na nhìn thấy Dương Vũ, Lý Bân biến sắc! Nhưng sau đó trên mặt của hắn liền lộ ra nụ cười! Một nụ cười rất âm độc.

"Tình địch gặp mặt, phân ngoại nhân hồng." Dương Vũ cùng Lý Bân hai người giống như hai con gà trống chọi, nhìn chăm chăm đối phương.

"Dương Vũ, hay là chúng ta bỏ đi thôi." Khi nhìn thấy Lý Bân xuất hiện, Chung Lâm liền biết có chuyện xảy ra. Cho nên vội vàng kéo ống tay áo Dương Vũ nói.

"Chung Lâm, không phải nói từ nay về sau em sẽ tùy ý để anh đưa về hay sao?" Nghe Chung Lâm nói, Lý Bân quay đầu nhìn nàng hỏi.

"Lý Bân, anh... Em làm gì có nói như vậy!" Chung Lâm tròn mắt nhìn Lý Bân một cái, vội vàng giải thích.

"Hừ!" Dương Vũ nhìn Lý Bân hừ lạnh một tiếng. "Tao từng nói qua, không được quán lấy Chung Lâm nữa. Nếu không tao gặp một lần là đánh một lần, hừ, chẳng lẽ mày lại muốn như lần trước? Nếu như không muốn bị tao đánh đến cả mẹ mày cũng nhận không ra..., vậy thì nhanh chóng lượn cho khuất mắt tao ngay lập tức!" Dương Vũ cười lạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 171: Lý Bân, Dị Năng Giả?

"Ha ha..." Lý Bân ngửa đầu cười lớn tiếng. Sau đó ném ánh mắt thâm độc về hướng Dương Vũ. Dương Vũ nói làm cho hắn nhớ lại chuyện lúc trước hắn suýt bị Dương Vũ đánh cho tàn phế.

"Ha ha..." Lý Bân lại cười lạnh mấy tiếng cay độc nhìn Dương Vũ rồi tiếp tục nói: "Tao đã từng thề nhất định phải đem chuyện lúc đầu trả cho mày gấp bội! Mày trở lại thật đúng lúc, chúng ta thù mới nợ cũ hãy tính một lượt đi!" Vừa nói Lý Bân vừa nhìn Dương Vũ, ánh mắt lộ tình quang.

Cùng lúc đó, phàm là ai ở gần đều cảm thấy một tia sát ý lạnh như băng từ trên người Lý Bân phát ra. Nhiệt độ không khí trong nháy mắt giảm xuống vài lần. Thậm chí, mọi người cảm giác trên người Lý Bân như có từng đợt gió truyền ra.

Thấy sát ý lạnh như băng của Lý Bân, ánh mắt Dương Vũ khẽ co rút. Con người trong nháy mắt như biến thành một mũi châm nhọn.

Dị năng giả! Lý Bân là dị năng giả! Dương Vũ trong lòng kinh hãi. Chỉ ngắn ngủn trong thời gian hơn nửa năm, Lý Bân từ một người bình thường biến thành một người có dị năng!

Hơn nửa năm nay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đến trên người của Lý Bân? Cái gì đã làm cho hắn có được dị năng? Dương Vũ trong lòng kinh ngạc một phen.

Đẩy Chung Lâm và Trầm Di ra phía sau, Dương Vũ lạnh lùng nhìn Lý Bân nói: "Chẳng lẽ mày tính động thủ ở chỗ này?"

"Hừ!" Hai mắt Lý Bân liếc nhìn chung quanh, nhận ra chỗ này không phải là nơi thích hợp động thủ. Cho nên hừ lạnh hai tiếng. Sau đó căm tức nhìn Dương Vũ một cái rồi xoay người bỏ đi.

Thấy Lý Bân rời khỏi, Dương Vũ hừ lạnh. Là chuyện gì đã làm cho Lý Bân đột nhiên biến thành dị năng giả? Chẳng lẽ hắn biến mất trong khoảng thời gian này là vì chuyện dị năng?

Dương Vũ trong lòng nghi hoặc. Hắn đã cảm giác Lý Bân đã không còn là một người đơn giản. Thậm chí, người này rất có thể là tử địch của mình sau này.

Vào thời điểm nhìn thấy Lý Bân, Dương Vũ thậm chí có cảm giác ngay cả linh hồn của mình cũng giật mình. Nguyên nhân gì đã làm cho linh hồn Dương Vũ cũng dao động? Điểm nghi ngờ này cả Dương Vũ cũng cảm thấy không sao giải thích được.

“Dương Vũ, thật xin lỗi, em...” Đợi Lý Bân rời khỏi, Chung Lâm liền cẩn thận nói với Dương Vũ, nhưng nàng chưa kịp nói hết thì Dương Vũ đã cắt ngang.

“Anh biết, chuyện này không có liên quan đến em.” Vừa nói Dương Vũ vừa nhìn Chung Lâm, sau đó nhìn Trầm Di một cái rồi nói tiếp: “Thôi được, bây giờ chúng ta đi thôi.” Vừa nói, Dương Vũ dẫn đầu đi về phía trước.

Mặc dù ngoài mặt Dương Vũ làm như không có gì, nhưng kể từ khi nhìn thấy Lý Bân trong lòng Dương Vũ đã thấy khó chịu.

Một tháng, suốt một tháng. Chung Lâm không nói với mình một chữ về chuyện Lý Bân đã trở lại. Cho dù là vậy, Dương Vũ cũng không trách Chung Lâm. Tất cả cũng do Lý Bân mà ra.

Có lẽ Chung Lâm đã sớm cảm giác được mình với Lý Bân không bình thường. Cũng có lẽ là vì mình không biết cái tên Lý Bân kia đã nói chuyện gì với Chung Lâm. Chung Lâm có thể vì không muốn mình xung đột với Lý Bân nên mới chọn làm như vậy.

Nhưng trong lòng Dương Vũ không hy vọng Chung Lâm làm như vậy. Đây là chuyện của hắn với Lý Bân. Sớm hay muộn gì hắn cũng phải giải quyết Lý Bân. Hừ, Lý Bân trở lại, Dương Vũ cũng biết sau này sẽ còn rất nhiều phiền toái.

Mất thấy tình hình kinh khủng lúc đi nắng Dương Vũ thức tỉnh, lại thấy Dương Vũ ngày càng cường đại, Lý Bân mặc dù không phục nhưng hắn phát hiện sự chênh lệch giữa mình và Dương Vũ càng lúc càng lớn.

Đánh nhau? Dĩ nhiên là đánh không thắng Dương Vũ rồi. Mà người cho hắn dựa hơi. Bang hội sau lưng anh họ hắn cũng bị người ta tiêu diệt. Anh họ hắn may mắn mới thoát được một mạng.

Từ lúc đó về sau, Lý Bân đã không muốn đến trường học. Mặc dù không cam lòng, hắn không giết được tình địch của mình là Dương Vũ, nhưng hắn không có dũng khí lần thực lực để ra tay.

Nhưng một ngày kia, một âm thanh đột nhiên xuất hiện và thay đổi hắn. Từ âm thanh kia, hắn biết được Dương Vũ là một người có hỏa hệ dị năng. Cũng từ âm thanh đó, hắn biết được thế giới này cũng không phải đơn giản như hắn nghĩ. Ngoại trừ cái thế giới bình thường vẫn còn có một thế giới dị năng.

Từ lúc âm thanh kia xuất hiện, thế giới của Lý Bân bắt đầu thay đổi. Cũng vì âm thanh kia xuất hiện, Lý Bân lâm vào cảnh điên cuồng.

Vì để nhận được lực lượng cường đại, Lý Bân đã đáp ứng với âm thanh kia một điều kiện có thể khiến hắn vạn kiếp bất phục. Cũng nhờ âm thanh này mà Lý Bân có dị năng.

Cuối cùng, bởi vì muốn tăng lực lượng của mình bằng tốc độ nhanh nhất, Lý Bân đã biến mất khỏi trường học. Trong khoảng thời gian biến mất này, dưới sự hướng dẫn của âm thanh kia, lực lượng dị năng Lý Bân đột nhiên tăng mạnh.

Nửa năm sau, dị năng của Lý Bân đã đạt đến giai đoạn nhất định, nói cách khác là đến bình cảnh. Nên Lý Bân mới quay trở lại.

Sau khi trở về, trong lúc nhất thời đem anh họ của hắn giết đi. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, Lý Bân lúc nào cũng bị anh họ hắn lăng nhục. Nhưng lúc trước vì nguyên nhân thực lực, Lý Bân chỉ có thể chọn lựa nén giận chịu nhục.

Kể từ sau khi hắn có được dị năng, anh họ hắn đã không còn là đối thủ. Mà bang hội đứng sau anh họ hắn cũng đã bị người của cục quốc an tiêu diệt. Bây giờ, anh họ hắn đã không còn chút giá trị lợi dụng nên Lý Bân đã không chút do dự xuống tay.

Sau khi hắn trở lại trường học, điều làm cho hắn mừng rỡ chính là Dương Vũ cũng đã biến mất nhiều ngày. Lý Bân định lợi dụng thời điểm Dương Vũ không có ở đây, đoạt lấy nữ nhân của hắn.

Đến lúc này, Lý Bân không biết rằng hắn đã không còn thích Chung Lâm mà trong lòng hắn chỉ có sự cừ hận với Dương Vũ. Chỉ cần là đồ của Dương Vũ, hắn đều muốn đoạt lấy. Nếu như thật sự không chiếm được, thì Dương Vũ cũng đừng mong lấy được. Ăn không được cũng phải phá cho hôi!

Nhưng bất luận hắn sử dụng thủ đoạn gì, Chung Lâm cũng không động lòng. Trong khi Lý Bân còn đang suy nghĩ tìm biện pháp cướp đi Chung Lâm, Dương Vũ đã kịp thời trở lại.

Trong nháy mắt nhìn thấy Dương Vũ, trong lòng hắn nổi lên sát cơ mãnh liệt, muốn giết chết Dương Vũ ngay tại chỗ. Nhưng hắn cũng biết thực lực của Dương Vũ không thua kém gì mình, hắn cũng chưa chắc có cơ hội nắm phần thắng.

Mà nơi này là trường học, không phải nơi thích hợp để ra tay. Lý Bân không phải sợ lúc ra tay sẽ biến nơi này thành bình địa, hắn làm gì có hảo tâm như vậy. Hắn lo lắng lại là chuyện khác.

Cuối cùng, Lý Bân bỏ qua ý niệm cùng Dương Vũ đánh một trận, bực bội bỏ đi. Nhưng Lý Bân không có ý bỏ qua cho Dương Vũ. Hắn có ngày hôm nay nguyên nhân hoàn toàn là do Dương Vũ.

Có thể nói Dương Vũ là người Lý Bân nhất định phải giết.

Đem những nghi ngờ nan giải trong lòng vút qua một bên, Dương Vũ cũng không muốn suy nghĩ đến những việc này. Muốn biết, tối nay cứ việc đi tìm Lý Bản. Dương Vũ lập tức cùng với Chung Lâm và Trầm Di rời khỏi trường học.

Trên đường đi, Chung Lâm không nói cười vui vẻ như mọi ngày. Hôm nay nàng trầm mặc không nói. Dù đã ra khỏi trường học, Chung Lâm vẫn không hé miệng nửa lời. Ngay cả Trầm Di cũng vậy.

“Cô ấy làm sao vậy?” Dương Vũ len lén hỏi Trầm Di. Mặc dù Dương Vũ đại khái biết Chung Lâm vì chuyện của Lý Bản mà trở nên trầm mặc, nhưng Dương Vũ cũng không yên lòng hỏi Trầm Di,

“Mình cũng không rõ. Kể từ khi Lý Bản xuất hiện, Chung Lâm tự dưng biến thành như vậy, không còn vui vẻ như lúc trước.” Trầm Di lặng lẽ nhìn Chung Lâm, nhỏ giọng trả lời Dương Vũ.

“Nhất định là có chuyện rồi.” Trầm Di nhẹ giọng nói tiếp.

“Đã có chuyện gì?” Dương Vũ nhìn Trầm Di, trên mặt tỏ ra lo lắng.

“Không biết, cô ấy không có nói với mình.” Trầm Di lắc đầu nói, giọng lo lắng. “Như vậy a . . .” Dương Vũ quay đầu lại nhìn theo bóng lưng Chung Lâm, trên mặt lộ ra nét suy tư.

“Có lẽ Lý Bản đã nói gì với cô ấy rồi.” Dương Vũ suy nghĩ rồi nói. “Phải tìm cơ hội để hỏi cho rõ mới được.” Dương Vũ không muốn Chung Lâm cứ tiếp tục như vậy. Hắn lo lắng, trong thời gian hắn không có ở đây, đến tốt cùng Lý Bản đã làm gì Chung Lâm khiến nàng trở nên trầm mặc. Thậm chí ngay cả việc mình trở lại cũng không làm nàng vui mừng.

“Trầm Di, bạn một mình về trước đi. Mình với Dương Vũ đi dạo một chút.” Đang đi ở đằng trước, Chung Lâm bỗng nhiên dừng lại, nhỏ giọng nói với hai người Dương Vũ.

Nghe Chung Lâm nói vậy, Trầm Di nhìn về phía Dương Vũ. Thấy Dương Vũ gật đầu, Trầm Di mới nói: “Được rồi, mình đi về trước. Đêm nay có học tối không?”

“Không cần. Bạn một mình trở về trước đi, mình với Dương Vũ sẽ cùng nhau trở về trường học.”

“Được. Mình đi trước đây.” Dứt lời, Trầm Di rời khỏi hai người, một mình đi trở về.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 172: Chung Lâm Khác Thường.

Sau khi Trầm Di rời khỏi, hai người tùy ý đi bộ trên đường nhưng cả hai vẫn im lặng, không khí nặng nề. Sau một lúc, Dương Vũ rốt cuộc nhịn không nổi hỏi: “Chung Lâm, có phải Lý Bản đã nói gì với em rồi phải không?” Dương Vũ kéo Chung Lâm lại, nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi.

Chung Lâm thuận thế dừng bước, không dám nhìn thẳng vào mắt Dương Vũ mà chỉ cúi đầu lặng yên không nói gì, sắc mặt càng trở nên u ám.

Một lát sau, về mặt Chung Lâm tỏ ra kiên định, ngẩng đầu nhìn Dương Vũ hỏi: “Anh không phải là người bình thường?”

Nghe Chung Lâm hỏi, Dương Vũ sững sốt nhưng tiếp theo tươi cười nói: “Dĩ nhiên anh làm sao có thể là người bình thường được? Ha ha, em cũng nên biết, là người bình thường thì làm gì có thể đẹp trai như anh chứ?” Dương Vũ cười nói giả lả.

“Dương Vũ, em đang hỏi nghiêm túc.” Chung Lâm chăm chú nhìn nét mặt của Dương Vũ.

“Lý Bản đã nói với em những gì rồi?” Sắc mặt Dương Vũ trầm xuống, về mặt trở nên nghiêm chỉnh nhìn Chung Lâm hỏi.

“Anh hãy nói cho em biết trước, anh thật không phải là người bình thường?”

“Ha ha, anh đương nhiên là người bình thường rồi. Em thấy anh giống người sao Hỏa sao?” Dương Vũ mặt ngoài cười nói, nhưng trong lòng thì lo lắng.

“Không giống, anh như là một người bình thường. Nhưng mà . . .” Chung Lâm trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng nhìn Dương Vũ nói: “Dương Vũ, anh đừng có chọc Lý Bản có được hay không? Dù sao chỉ còn lại một học kỳ nữa là chúng ta sẽ phải thi tốt nghiệp trung học. Chờ sau khi chúng ta lên đại học, thì

Lý Bân sẽ không học chung một trường với mình nữa.”

“Ý của em là gì?” Dương Vũ biến sắc. “Chẳng lẽ anh đây phải sợ Lý Bân kia?” Dương Vũ hừ lạnh một tiếng.

Dương Vũ đặt hai tay mình trên vai Chung Lâm, xoay người Chung Lâm đối diện với mình, cúi đầu nhìn Chung Lâm: “Thật ra Lý Bân đã nói gì với em?”

Chung Lâm lắc đầu không trả lời câu hỏi của Dương Vũ. Nàng đã nhìn ra nét mặt lo lắng của Dương Vũ. “Dương Vũ, em không muốn anh gặp chuyện không may. Em chỉ muốn anh bình bình an an thôi.”

“Lý Bân hẳn là một kẻ điên. Nếu như ... Em thật không muốn anh gặp chuyện bất trắc. Thật đó. Lý Bân hẳn...” Không biết phải dùng từ gì để hình dung Lý Bân, Chung Lâm ngừng một lát mới nghĩ ra được một từ.

“Lý Bân hẳn rất kinh khủng. Dương Vũ, anh không nên đi trêu chọc hắn nữa, có được hay không?” Chung Lâm nhìn Dương Vũ, nét mặt tràn đầy lo lắng quan tâm.

“Hừ!” Dương Vũ hừ lạnh một tiếng. Lý Bân hẳn kinh khủng, chẳng lẽ mình không kinh khủng sao? Lý Bân kinh khủng, mình so với hắn còn kinh khủng hơn. Nếu như để cho Chung Lâm biết mình đã giết rất nhiều người, nàng sẽ nghĩ như thế nào?

“Vậy thật ra Lý Bân đã nói với em những gì rồi?” Dương Vũ vội vàng hỏi.

“Không có nói gì.” Chung Lâm lắc đầu. “Dương Vũ, anh có thể hứa với em được hay không?”

“Chuyện này, Chung Lâm hãy nghe anh nói. Anh không biết Lý Bân đã nói với em những gì mà khiến em trở nên buồn rầu không vui. Nhưng mà anh cho em biết, anh Dương Vũ chưa từng sợ qua bất luận là kẻ nào. Nếu như Lý Bân biết an phận thì tốt. Còn nếu như Lý Bân muốn chia rẽ tình cảm của anh với em, thì anh sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho hắn!” Dương Vũ lạnh lùng nói.

“Có phải hắn uy hiếp em hay không? Nếu như là có thì em đừng sợ, có anh ở đây, anh sẽ không cho hắn xúc phạm tới em dù là một sợi lông!” Giọng Dương Vũ kiên quyết.

“Dương Vũ, ý của em không phải như vậy.” Chung Lâm nhìn Dương Vũ vội vàng giải thích. Vốn là nàng muốn khuyên Dương Vũ đừng đi trêu chọc Lý Bân, nhin một thời gian ngắn cho qua khoản nửa năm. Ai ngờ, bây giờ lại có hiệu quả trái ngược hẳn.

Quen biết Dương Vũ đã lâu như vậy, Chung Lâm hiểu Dương Vũ là một người như thế nào. Kể từ khi thấy được sự khủng khiếp của Lý Bân, Chung Lâm bắt đầu thấy lo lắng cho Dương Vũ.

Mặc dù lúc trước Dương Vũ với Lý Bân xảy ra chuyện, cả hai người bọn họ đều nói gạt Chung Lâm. Nhưng giấy làm sao có thể gói được lửa, cuối cùng Chung Lâm cũng biết. Có điều, nàng không nói với Dương Vũ thôi.

Trong mắt của nàng bây giờ, Dương Vũ mặc dù rất là ưu tú. Dĩ nhiên, có lẽ đây chính là trong mắt mình, người yêu là Tây Thi. Nhưng bất luận Dương Vũ ưu tú cỡ nào, Chung Lâm cũng biết, từ trước đến nay, Dương Vũ cũng chỉ là một người bình thường.

Nhưng Lý Bân không phải. Lý Bân rất khủng khiếp.

Chung Lâm vốn không muốn nói như vậy với Dương Vũ. Nhưng lúc tan học, nàng thấy Dương Vũ với Lý Bân hai người nhìn nhau như thù địch. Chung Lâm bắt đầu lo lắng cho Dương Vũ. Lý Bân không những khủng khiếp mà còn là một người rất tàn nhẫn. Thậm chí cả anh họ của hắn, hắn cũng có thể xuống tay giết hại chứ đừng nói đến tình địch như Dương Vũ.

Chung Lâm thật sự lo lắng Dương Vũ sẽ bị Lý Bân hạ độc thủ. Vì vậy cả buổi chiều Chung Lâm cũng là vì chuyện này buồn rầu không vui.

“Hừ, Lý Bân là ai mà anh phải sợ hắn chứ? Chung Lâm, em đừng quá lo lắng. Lý Bân hẳn không làm được gì anh đâu. Anh không tin hắn có thể giết anh!” Dương Vũ khinh thường nói.

Mặc dù lúc ban chiều hắn đã phát hiện ra dị năng của Lý Bân cũng rất mạnh. Nhưng Dương Vũ không tin trong thời gian ngắn, chỉ vỏn vẹn nửa năm, dị năng của Lý Bân đã cường đại bằng mình. Dương Vũ rất có tự tin với kinh nghiệm chiến đấu của mình.

Những thời gian vừa qua, Dương Vũ gần như lúc nào cũng chiến đấu. Hơn nữa đừng quên, ngoài việc Dương Vũ là một dị năng giả, hắn còn là một cổ võ giả. Hai loại công pháp này mà kết hợp, trong giai đoạn này khó tìm người nào là đối thủ của Dương Vũ.

“Dương Vũ, anh...” Chung Lâm hơi giận, sốt ruột nói. Nàng có ý muốn khuyên giải Dương Vũ, nhưng Dương Vũ vẫn ngoan cố, căn bản là không nghe những gì nàng nói.

“Em yên tâm đi. Em có thấy anh làm chuyện gì mà không nắm chắc chưa? Chuyện của Lý Bân, cứ để cho hai người bọn anh giải quyết.” Dương Vũ cười nói.

“Nhưng mà . . .”

“Không có nhưng gì hết. Em cứ việc yên tâm, anh sẽ không có chuyện gì đâu. Anh hứa với em.” Dương Vũ nói để Chung Lâm yên tâm.

“Em không cần lo lắng. Anh biết Lý Bản không phải là người bình thường. Đúng như em nói, là một loại người rất khủng khiếp. Nhưng mà em cũng phải tin tưởng nơi anh, anh sẽ không gặp chuyện bất trắc. Lý Bản không làm gì được anh đâu.” Dương Vũ nhìn Chung Lâm bảo đảm.

Cho đến bây giờ, Dương Vũ nếu còn không hiểu rõ mọi chuyện thì hẳn không phải là Dương Vũ rồi. Chung Lâm sở dĩ có phản ứng như vậy, nhất định nàng đã chứng kiến dị năng của Lý Bản.

Hừ! Nếu là như vậy, Lý Bản đã không tuân thủ quy tắc của giới dị năng, trước mặt người bình thường không thể để lộ dị năng của mình. Dương Vũ cũng biết mục đích Lý Bản khi làm như vậy, đơn giản là muốn uy hiếp mình, làm cho mình cảm giác được nguy hiểm và còn để mưu toan bức bách Chung Lâm.

“Có thật không? Anh không gạt em chứ.” Mặc dù Dương Vũ rất tự tin, nhưng Chung Lâm vẫn không yên tâm.

“Thật. Em phải tin tưởng anh.” Dương Vũ cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 173: Cuộc Chiến Tại Tháp Sơn..

Lúc quay trở về thì đã đến giờ lên lớp.

“Dương Vũ, Chung Lâm không có việc gì chứ?” Tại chỗ ngồi, Trầm Di hỏi Dương Vũ.

“Không có chuyện gì rồi.” Nhìn bóng lưng Chung Lâm, Dương Vũ trả lời. Cố gắng hết sức, Dương Vũ rốt cuộc mới thuyết phục được Chung Lâm.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cũng không có gì. Trong thời gian tôi không có ở đây, có phải Lý Bản thường xuyên đến đây quấy rầy Chung Lâm không?” Trên mặt Dương Vũ toát ra sự lạnh lùng.

“Đúng vậy.” Trầm Di gật đầu. Lý Bản quả thật ngày nào cũng đến tìm Chung Lâm. “Ừ, tôi biết rồi.” Dương Vũ gật đầu, khuôn mặt vẫn lạnh như băng.

“Bạn giúp tôi chăm sóc Chung Lâm cho thật tốt.” Dương Vũ nhìn Trầm Di phó thác. Trầm Di gật đầu, không nói gì. Lâu nay nàng vẫn lấy thân phận của một người chị để lo lắng cho Chung Lâm mà.

Thời gian buổi tự học trôi qua thật nhanh. Không ngoài dự liệu của Dương Vũ, trong thời gian nghỉ giữa giờ học, Lý Bản quả nhiên lại đến tìm Chung Lâm. Nhưng Chung Lâm không đếm xỉa tới hắn, ngay cả phòng học cũng không rời khỏi. Dương Vũ cũng lười để ý.

Sau khi tan học, Dương Vũ và ba người Chung Lâm cùng về. Lúc tới một ngã rẽ, Lý Bản đi trước một bước ý bảo Dương Vũ đi theo hắn.

“Dương Vũ, không nên.” Chung Lâm vội vàng kéo Dương Vũ lại.

“Ha ha, không có chuyện gì đâu. Anh qua đó xem hắn muốn gì.” Dương Vũ lắc đầu, sải bước vào khúc quanh đi tới.

“Dương Vũ, tao biết mày là một dị năng giả.” Dương Vũ vừa tới, Lý Bản đã lên tiếng, lưng vẫn hướng về phía Dương Vũ. Đối với việc Lý Bản đã biết được thân phận của mình, Dương Vũ một chút cũng không kinh ngạc.

“Có gì thì cứ nói.” Dương Vũ lạnh lùng nói.

“Tao sẽ không buông tha Chung Lâm!” Lý Bản xoay người lại, nhìn Dương Vũ cười lạnh nói. “Ồ?” Một nụ cười lạnh lùng hiện ra nơi khóe miệng của Dương Vũ. “Vậy chứ mày muốn làm gì? Chẳng lẽ mày muốn giết tao, có phải không?” Dương Vũ ra vẻ khinh thường.

“Ha ha!” Lý Bản cười lớn, sắc mặt lạnh lùng. “Mày nghĩ tao không dám? Hừ, có khí phách, mười hai giờ gặp nhau tại công viên núi Tháp Sơn.” Vừa dứt lời, Lý Bản xoay người bỏ đi. Sau đó, âm thanh lạnh lùng của Lý Bản từ xa truyền lại: “Nếu như mày không có gan, tao khuyên mày đừng tới.”

“Không có gan?” Nhìn thân ảnh Lý Bản từ từ biến mất, Dương Vũ đứng tại chỗ hừ lạnh một tiếng. Mặc dù Dương Vũ cảm giác Lý Bản không kém. Nhưng với chút thực lực đó, ở trước mặt mình còn chưa tới phiên hắn lớn lối.

“Có gì không dám? Mày chờ mà xem, tao sẽ cho mày biết tay!” Dương Vũ trên mặt nở nụ cười khinh thường, nhìn về phía trước một cái rồi xoay người

rời đi.

“Đương Vũ, Lý Bân gọi anh qua đó làm gì vậy?” Mới vừa đến bên cạnh, Chung Lâm tha thiết hỏi.

“Ha ha, không có chuyện gì. Chỉ nói vài câu vu vơ mà thôi.” Đương Vũ cười nói. Hắn không muốn để cho Chung Lâm biết cuộc hẹn đêm nay, tránh làm cho Chung Lâm lo lắng.

“Thật sự không có gì chứ?” Chung Lâm dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Đương Vũ, đôi mắt tràn đầy thần sắc nghi ngờ.

“Ha ha, anh với hắn có gì để nói. Không còn sớm nữa, chúng ta đi nhanh lên.”

Nghi ngờ nhìn Đương Vũ, nhưng cuối cùng Chung Lâm cũng không hỏi thêm.

Sau khi đưa Chung Lâm cùng Trầm Di về nhà, Đương Vũ một mình đi tới Tháp Sơn. Mặc dù là ban đêm, nhưng ở công viên vẫn có ánh đèn đường mờ nhạt như lúc hoàng hôn.

Bây giờ đã gần đến nửa đêm, cả công viên ngoại trừ ánh đèn mờ nhạt thì không còn gì khác. Tựa hồ, cả công viên chỉ còn lại một mình Đương Vũ.

Một hơi từ “Trực Bộ Thanh Vân” đi lên, tới một cái sân rộng của công viên. Đây chính là nơi Đương Vũ đã gặp Hoàng lão.

Vừa đến công viên, Đương Vũ đã nhìn thấy một người đang đứng giữa sân. Nhìn bóng lưng cũng biết, chính là Lý Bân. Không ngờ Lý Bân đã sớm chờ hắn ở chỗ này rồi.

“Không ngờ là mày có can đảm để đến đây!” Đương Vũ vừa mới lên tới thì bên tai đã vang lên thanh âm lạnh nhạt của Lý Bân.

“Ha ha...” Đương Vũ đột nhiên cười lớn. Một lát sau mới ngừng lại. Sau đó, thanh âm lạnh như băng của Đương Vũ ở trong đêm tối truyền lại.

“Chỉ bằng mày? Mày tưởng mày là ai chứ?” Đương Vũ cười lạnh, trên mặt ra vẻ khinh thường.

“Tao không là thứ gì cả. Nhưng chỉ với sức tao, tối nay sẽ đánh cho mày răng rụng đầy ra đất.”

“Ha ha ha ...” Đương Vũ bỗng nhiên cười như điên dại.

“Đồ chết tiệt! Mày cười cái gì?” Lý Bân nổi giận hỏi. “Ha ha, tức cười quá. Mày hôm nay rút cuộc đã thừa nhận mày không phải là thứ gì hết? Ha ha .. Thật ra thì lâu nay tao cũng luôn cho rằng mày không phải là thứ gì hết.”

“Mẹ kiếp!” Nghe Đương Vũ nói như vậy, Lý Bân rút cuộc hiểu được tại sao Đương Vũ lại cười. Mặc dù hắn biết mình nhất thời nói sai nhưng thấy Đương Vũ không cố kỵ mà cứ cười lớn, Lý Bân không nhịn được nổi giận.

“Tao là người, không phải là đồ vật.” Lý Bân cá giận nói. “Ha ha, tao biết mày không phải là thứ gì, mày không cần lập lại.” Đương Vũ cố ý cười lớn hơn.

“Muốn chết!” Lý Bân nổi giận sắc mặt đỏ bừng. Sau khi mắng một tiếng, thân hình Lý Bân thoáng một cái, lao về hướng Đương Vũ. Cần gì tranh cãi với hắn? Chỉ cần đánh bại hắn, thì chuyện gì cũng tự mình làm chủ.

Đến lúc đó, để xem mình chà đạp hắn như thế nào.

“Phong hệ dị năng giả! Hừ!” Thân hình Đương Vũ bất chợt lui ra, tránh sự va chạm với Lý Bân. Đồng thời, Đương Vũ xuất hữu quyền, mạnh mẽ đánh văng Lý Bân ra ngoài.

“Đừng!” Một tiếng vang thật lớn. Trong giây lát, quả đấm của Đương Vũ phát ra một ngọn lửa thật lớn. Ngọn lửa phát sau sau khi rời quả đấm của Đương Vũ, giống như tiềm long thăng thiên, gầm thét một tiếng. Sau đó hoá thành một đạo Hỏa Long thật dài, hướng về phía Lý Bân cắn xé.

“Phá cho ta!”

Nhìn thấy Hỏa Long hướng về mình mà cắn xé, Lý Bân liền biến sắc. Chân phải hắn đạp mạnh xuống đất một cái, lập tức cả người bay bổng lên trời. Sau đó, hắn rống giận một tiếng, hai tay xuất hiện một thanh cự đao màu xanh.

Thì ra trong nháy mắt, dị năng của hắn đã hình thành một năng lượng đao.

Chỉ thấy hai tay hắn nắm lấy cự đao, giơ lên cao rồi nhắm thẳng đầu Hỏa Long hung hăng chém xuống.

“Ầm!” một tiếng nổ thật lớn giống như địa chấn, thậm chí ánh đèn ở trên sân cũng đột nhiên tối sầm lại.

Xung kích mãnh liệt trước mặt đánh tới không khỏi làm cho Đương Vũ lui về phía sau mấy bước. Hỏa Long do Đương Vũ dùng dị năng huyền hóa bị một kích mãnh liệt của Lý Bân vỡ vụn tứ tán.

Nhất thời, cả cái sân giống như bị ngọn lửa bao phủ. Những mảnh lửa nhỏ phóng lên cao, trong đêm tối nhìn giống như pháo hoa.

Cơ hồ trong giây phút Hỏa Long bị đánh nát, Dao năng màu xanh khổng lồ trong tay Lý Bản cũng bị lực phản kích khổng lồ đánh vỡ vụn. Lý Bản cũng chịu không nổi. Cả người trên không trung bị sóng xung kích của vụ nổ chấn bổ nhào mấy vòng, cuối cùng chặt vật rơi xuống mặt đất.

Sau khi rơi xuống đất, Lý Bản chặt vật lui hơn mười bước mới có thể trụ vững.

Cổ nén khí huyết như phiên giang đảo hải trong cơ thể. Lý Bản trên mặt tràn đầy khiếp sợ nhìn Dương Vũ đứng cách đó không xa. Hắn làm sao cũng không ngờ, Dương Vũ chỉ tùy tiện một kích liền có uy lực kinh khủng như thế.

Ý niệm vừa động, dị năng trong cơ thể trong nháy mắt lưu chuyển, huyết khí trong cơ thể đang quay cuồng như phiên giang đảo hải mới từ từ lắng xuống. Nhưng Lý Bản trong lòng vẫn khiếp sợ không thôi!

“Bằng vào thực lực của mày bây giờ mà muốn giết tao? Thật là buồn cười. Hôm nay tao mới phát hiện, mày ngây thơ hơn so với trí tưởng tượng của tao.” Trên mặt Dương Vũ lúc này không có một chút cảm xúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 174: Cùng Kỳ Nhập Thân!

“Hừ.” Bị Dương Vũ mĩa mai, Lý Bản sắc mặt từ xanh chuyển sang trắng, hừ lạnh một tiếng hung hăng nhìn Dương Vũ như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, “Hôm nay tao sẽ cho mày thấy được toàn bộ thực lực của tao!”

Vừa nói, Lý Bản trên người cũng bắt đầu biến hoá. Không có kinh thiên động địa cuồng phong nổi dậy. Thậm chí, ở bên cạnh Lý Bản cũng không có đạo phong nhận nào hình thành.

Nhưng Dương Vũ nhìn thấy, ở bên ngoài thân thể Lý Bản như ẩn tàng một tầng hơi mỏng khí lưu đang lưu động rất nhanh,

Đột nhiên một cỗ khí tức cường đại khủng bố, từ trên người Lý Bản vụt thẳng lên trời. Cỗ khí tức mãnh liệt chỉ trong nháy mắt, tràn ngập cả công viên, không ngừng áp bách Dương Vũ.

"Ầm" một tiếng thật lớn. Trên người Dương Vũ lập tức phóng ra ngọn lửa, ngọn lửa giống như một vòng tròn bình thường, chặt chẽ vây quanh Dương Vũ.

Nhưng cỗ khí tức cường đại khủng bố từ trên người Lý Bản truyền tới không ngừng áp bách Dương Vũ, ngọn lửa giống như bức tường trên người Dương Vũ tựa hồ cũng thể ngăn cản cỗ khí tức này.

“Bịch bịch...” Dương Vũ mặc dù cực lực chống lại không để cho thân thể mình bị đẩy lùi ra sau, nhưng cỗ khí tức trên người Lý Bản cực kỳ kinh khủng. Cuối cùng, Dương Vũ thân bất do kỷ, bị đẩy lui liên tiếp mấy bước về phía sau.

“Đêm nay, tao sẽ giết chết mày!” Lúc này, Lý Bản trên mặt tràn đầy vẻ dữ tợn, ánh mắt lộ vẻ ngoan độc nhìn Dương Vũ.

Dương Vũ trong lòng ngạc nhiên! Hắn không hiểu tại sao trên người Lý Bản đột nhiên phát ra một cỗ khí tức khủng bố như vậy.

Khí tức này tuyệt đối không phải của Lý Bản! Dương Vũ có cảm giác, cỗ khí tức này tuy cường đại khủng bố nhưng rất lạ lẫm! Khí tức này vốn không phải là của Lý Bản.

Hơn nữa, nhìn thấy bộ dạng thống khổ trên mặt Lý Bản, Dương Vũ lại càng khẳng định.

Lực lượng này là đến từ bên ngoài, nhất định không thể kéo dài. Dương Vũ đảo mắt một vòng, quan sát địa hình chung quanh. Hắn biết rõ, nếu như Lý Bản tiếp tục duy trì cỗ khí tức kinh khủng này, hẳn nhất định không phải là đối thủ của Lý Bản.

Hiện tại hắn vẫn chưa động thủ mà khí tức đã kinh khủng như vậy. Nếu như một khi hắn động thủ, không biết sẽ còn kinh khủng đến mức nào? Dương Vũ không biết. Nhưng trong lòng hắn biết, một khi Lý Bản ra tay, uy lực đó nhất định sẽ không thua gì khí tức bây giờ!

Nếu nói như vậy, mình cũng không cần cùng hắn liều mạng!

“Mày sợ sao?” Nhìn bộ dạng của Dương Vũ, Lý Bản cười lạnh một tiếng. “Nhưng đáng tiếc, đã quá muộn rồi.” Tựa như đã biết Dương Vũ tuyệt đối không phải là đối thủ của mình, Lý Bản cũng không lập tức ra tay, chỉ lạnh lùng nhìn Dương Vũ.

“Hừ!” Dương Vũ lạnh lùng hừ một tiếng.

“Dương Vũ!” Đột nhiên, một giọng nữ lạnh không xuất hiện trong đầu Dương Vũ.

Lúc nghe được giọng nói đó, Dương Vũ sửng sốt nhưng rồi định thần đáp: “Chu Tước đại tỷ. Rốt cuộc cô đã tỉnh lại?” Dương Vũ dùng tinh thần vui vẻ nói với Chu Tước.

“Ngươi phải cẩn thận. Ngươi không phải là đối thủ của hắn. Lai lịch của hắn không đơn giản đâu.” Chu Tước nghiêm giọng, không trả lời câu hỏi của hắn, mà trịnh trọng cảnh báo Dương Vũ.

“Mặc dù hắn rất mạnh, nhưng không làm được gì ta đâu.” Dương Vũ ngang bướng tranh cãi.

“Hắn chỉ là lộ ra một chút thực lực mà thôi. Ngươi không phải là đối thủ của hắn. Hắn là một lão bằng hữu của ta!” Chu Tước lạnh giọng nói.

“Lão bằng hữu?” Dương Vũ hồ đồ một trận. “Chu Tước, không ngờ chúng ta lại gặp mặt!” Một thanh âm vang dội từ trong miệng Lý Bân truyền ra.

“Sao hắn tựa như thay đổi, không giống bình thường vậy? Nghe 'Lý Bân' nói chuyện, Dương Vũ càng cảm thấy kỳ quái. Thanh âm này rõ ràng không phải của Lý Bân.

“Không sai. Hắn chính là lão bằng hữu của ta, Cùng Kỳ! Không ngờ hắn chẳng những không chết, mà cũng tới nơi này.”

“Cùng Kỳ? Lão bằng hữu?” Dương Vũ không khỏi giật mình, nhớ lại giấc mộng quái lạ mình gặp phải trước ngày trọng sinh. Trong mộng, đối địch với Chu Tước không phải là con hồ bốn cánh, Cùng Kỳ sao?

“Dương Vũ, mượn thân thể của ngươi dùng một chút!” Chưa kịp trấn tĩnh tinh thần, Dương Vũ cảm giác thân thể của mình chậm rãi rời khỏi chính mình. Hắn lại thấy mình bị “áp bách” đến góc nhỏ trên mặt. Trong khi thân thể của mình lại bước tới trước một bước.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Dương Vũ bắt đầu cảm thấy chán kinh. Nhưng chuyện khiếp sợ hơn còn ở phía sau.

“Cùng Kỳ. Không ngờ ngươi chẳng những không chết, ngược lại cũng đã tới nơi này!” Dương Vũ cảm thấy miệng của mình cử động, một giọng nữ truyền ra từ trong miệng của mình.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì? Mình rõ ràng không có nói gì.” Dương Vũ trong lòng khiếp sợ không thôi. “Chẳng lẽ thân thể mình bị mượn sao?” Dương Vũ nghĩ thầm.

“Đúng vậy, ta tạm mượn thân thể ngươi dùng một chút. Ngươi cứ việc yên tâm, ta sẽ trả lại cho ngươi.” Lời của Chu Tước vang lên ở bên tai Dương Vũ.

“Khắc, khắc ..” Cùng Kỳ bỗng nhiên lớn tiếng cười. “Ngươi không ngờ à. Khắc, khắc. Đã vậy rồi thì hôm nay ta sẽ giải quyết ngươi triệt để.” Cùng Kỳ lớn tiếng nói.

“Hừ. Cùng Kỳ, ngươi không có năng lực để giết ta. Hôm nay cũng không. Muốn đánh nhau thì đi theo ta.” Sau đó, Chu Tước tung người, từ Tháp Sơn nhảy xuống.

“Oa oa, Thân thể của ta nếu bị rút xuống thành bánh thịt là chắc rồi.” Dương Vũ nhìn Chu Tước cứ vậy mà từ trên Tháp Sơn nhảy xuống, giật mình vội vàng hét lớn, hắn sợ thân thể mình một khi rút xuống sẽ trở thành bánh thịt.

Mặc dù Tháp Sơn không cao lắm, nhưng nếu Dương Vũ trực tiếp té xuống, thì... nhất định sẽ nát thành đồng thịt bầy nhầy.

“Oa oa. Ta chết chắc rồi!” Nhìn thân thể mình từ trên Tháp Sơn trực tiếp nhảy xuống, Dương Vũ không khỏi hét lớn.

Nhưng thực tế không phải chết như vậy. Thân thể Dương Vũ (lúc này bị Chu Tước khống chế, sau này gọi tắt là Chu Tước) giữa không trung nhẹ nhàng xoay người một cái, Dương Vũ có cảm giác thân thể trở nên bay bổng, nhẹ nhàng như một chiếc lông ngỗng rơi xuống. Thậm chí Dương Vũ không có cảm giác chấn động khi chạm xuống đất.

Sau khi hạ xuống, Chu Tước không dừng lại, lập tức vọt lên triển khai thân hình nhắm hướng đồng Tháp Sơn bay nhanh tới. Phía đông Tháp Sơn chính là nơi sông Tây giang chảy qua Giang thành. Tháp Sơn cách sông Tây giang một con đường cùng một số tòa cao ốc.

Nhìn thấy Chu Tước nhảy xuống Tháp Sơn, Cùng Kỳ chỉ hừ một tiếng. Không thấy hắn có động tác gì nhưng thân hình tựa như một trận gió, theo sát Chu Tước nhảy xuống.

Sau khi nhảy xuống, Cùng Kỳ liền đuổi theo Chu Tước nhanh như gió.

Chu Tước tốc độ rất nhanh, chỉ một bước đã vượt qua con đường, băng qua hẻm nhỏ rồi dừng lại nơi bờ sông.

“Tới nơi này làm gì?” Dương Vũ nhất thời không hiểu. Vừa lúc đó, Dương Vũ nhìn thấy một hình ảnh làm cho hắn kinh hãi gần chết.

Sau khi đi tới bờ sông, Chu Tước cũng không định chỉ. Dưới chân vừa động, Chu Tước liền nhảy xuống Tây giang!

“Chết mịa rồi, Vừa rồi không bị té núi chết, bây giờ cũng té sông, chết đuối là cái chắc rồi!” Dương Vũ oa oa hét lớn. Hắn không rõ tại sao Chu Tước muốn nhảy xuống sông. Chẳng lẽ là muốn tự sát sao? Nếu thật cũng không cần phải dùng thân thể của ta chứ. Dương Vũ trong lòng kêu rên.

Nhưng sau một khắc, Dương Vũ trợn mắt há miệng.

Chu Tước một bước nhảy xuống sông, nhưng không chìm xuống nước như trong tưởng tượng. Ngược lại, Chu Tước lại đứng vững vàng trên mặt nước.

“Thủy thượng phiêu!” Dương Vũ kinh hô một tiếng, trong thanh âm tràn đầy vẻ hâm mộ. Dương Vũ chưa dứt tiếng thì Chu Tước chân nhẹ nhàng đáp trên mặt nước một cái. Thân thể Chu Tước đang ở trên mặt nước, đột nhiên bay nhanh ra ngoài tựa như đang đi lại trên đất bằng.

Dương Vũ còn chưa hết hâm mộ, Chu Tước cũng đã rời khỏi Giang Thành đi tới một nơi vắng vẻ ở thượng du sông Tây giang. Hiện tại, Chu Tước đang đứng trên mặt sông. Thân hình nhấp nhô theo nước chảy lên xuống phập phồng.

“Chu Tước đại tỷ, công phu này gọi là gì vậy? Có thể dạy cho ta hay không?” Nếu có người chứng kiến được Dương Vũ lúc này, nhất định có thể thấy khóe miệng Dương Vũ đang thêm đến chảy nước miếng.

“Chút tài mọn mà thôi.” Chu Tước đạm mạc trả lời rồi tiếp tục nói: “Nếu là lúc trước khi còn nhục thân, ta còn có thể phi hành!” Chu Tước hờ hững đáp.

Dương Vũ trong đầu lần nữa hiện ra cảnh ban đầu lúc Chu Tước cùng Cùng Kỳ giữa không trung chiến đấu. Trong cuộc chiến đó, hai người bọn họ há chi dừng lại giữa không trung chiến đấu? Tốc độ, quả thật là phi cơ cũng không đuổi kịp a.

Nhưng việc đó đối với Dương Vũ là quá mức xa xôi. Mà hiện tại bản lãnh “Thủy thượng phiêu” cách mình gần như vậy. Có thể học được thì ngon roài. Dương Vũ trong lòng âm thầm nghĩ ngợi mà phát thèm.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 175: Cuộc Chiến Trên Sông.

“Chút tài mọn thôi. Chờ sau khi lực lượng nguoi mạnh lên là có thể làm được.” Chu Tước thần nhiên nói.

“Ta có thể bay hay không?” Dương Vũ lòng tràn hy vọng hỏi. “Có thể. Nói không chừng đến lúc đó nguoi còn có thể phá toái hư không!” Thanh âm của Chu Tước vẫn lạnh lùng như trước.

“Tốt lắm. Sau này có cơ hội rồi hãy nói. Hắn tới rồi.” Vừa nói, Chu Tước vừa xoay người nhìn về phía sau.

Dương Vũ cũng nhìn theo, thấy Lý Bân thân hóa thành một trận gió từ trên sông thổi tới. Thân hình lướt qua làm mặt sông gợn sóng. Tốc độ đó, so với Chu Tước không hề chậm hơn.

“Chu Tước...!” Rất nhanh, Cùng Kỳ đã đến trước mặt Chu Tước, lạnh lùng hét một tiếng.

“Cùng Kỳ, tại sao nguoi cướp lấy linh hồn của con nguoi?” Chu Tước nhìn Cùng Kỳ lạnh lùng hỏi.

“Hừ. Ta ban cho hắn lực lượng cường đại, và hắn dùng linh hồn trao đổi với ta. Đây là sự trao đổi công bằng, hiểu chưa?” Cùng Kỳ lạnh lùng đáp.

“Ha ha, Chu Tước. Nguoi nói ta mà không biết xấu hổ. Không phải nguoi cũng đã cướp lấy thân thể của người này sao? Đúng lúc, ta đáp ứng với thân thể của ta, giúp hắn giết chết tình địch của hắn. Mà thân thể của nguoi lại là thân thể kẻ tình địch của Lý Bân. Tối nay, ta giết nguoi xong thì đúng là một công hai chuyện! Ha ha..”

“Khẩu khí của nguoi thật lớn! Nguoi cho rằng, nguoi hôm nay có thể giết chết ta sao?” Chu Tước lạnh giọng nói.

“Hừ, Chu Tước, nguoi vẫn là nhẹ dạ như trước. Phải biết rằng linh hồn của nguoi đang từ từ biến mất! Trong khi đó linh hồn ta đang dần dần khôi phục. Ta không giết nguoi, thì một thời gian sau, nguoi cũng khó tránh khỏi cái chết. Nhưng mà, ta nhất định sẽ giết chết nguoi!” Cùng Kỳ lạnh lùng nói.

“Chỉ cần giết chết nguoi, ta chính là người mạnh nhất trong cái thế giới này. Ha ha...” Cùng Kỳ đột nhiên phá lên cười.

“Cùng Kỳ! Trước kia nguoi đã không làm gì được ta, thì hiện tại cũng như vậy. Đừng tưởng rằng ở cái thế giới này không có cường giả. Hừ, tối nay ta sẽ giết chết nguoi, tránh cho nguoi làm hại xã hội!”

“Khắc khắc. Chu Tước, ngươi cho rằng ngươi là Chu Tước của lúc trước sao? Khắc khắc. Ngươi bây giờ, bắt quá là ngang cở với ta thôi. Nhưng muộn rồi, ngươi thật ngu ngốc khi chọn lựa chỗ này làm nơi chiến đấu.” Cùng Kỳ cười lạnh chỉ vào mặt nước.

“Hừ, ở trên mặt nước ta vẫn có thể giết chết ngươi.” Chu Tước hừ lạnh một tiếng.

“Hong hét!” Dương Vũ bỗng nhiên hét to một tiếng, sức nhớ lại dị năng của Chu Tước là hỏa mà dưới chân của bọn hắn lại là nước.

Thủy khắc hỏa! Lực lượng của Chu Tước không phải sẽ bị khắc chế, sẽ bị yếu bớt sao? Dương Vũ trong lòng mơ hồ lo lắng nhưng nghe Chu Tước khẳng định như vậy, Dương Vũ trong lòng lại mơ hồ.

“Hừ, vậy thì tới đi!” Cùng Kỳ hừ lạnh một tiếng, sau đó chân phải của hắn đạp mạnh trên mặt sông một cái.

“Ầm!” một tiếng. Phía trước Cùng Kỳ nước bỗng nhiên dâng lên, trong nháy mắt tạo thành một đạo thủy lưu cực lớn đánh về hướng Chu Tước.

“Hừ!” Chu Tước chỉ hừ lạnh một tiếng, chân phải cũng đạp một cái. Một đạo thủy lưu tương tự, trong nháy mắt xông tới.

“Ầm!” một tiếng thật lớn. Hai đạo thủy lưu ở giữa hai người hung hăng gặp nhau, trong nháy mắt nổ tung.

Nhất thời, hàng tỷ giọt nước nhỏ theo tiếng nổ tán mát khắp bốn phương tám hướng. “Ầm!” một tiếng, trên người Chu Tước lửa đỏ bạo phát mãnh liệt, vây quanh Chu Tước ở bên trong. Những hạt nước nhỏ ở bên ngoài chưa kịp tới gần Chu Tước đã bị nhiệt độ nung thành hơi nước.

Dương Vũ kỳ lạ nhìn xuống. Dưới lòng bàn chân Chu Tước cũng được một tầng lửa đỏ bao bọc. Chính xác hơn là chân Chu Tước cách mặt nước bởi một tầng lửa đỏ.

Điều làm cho Dương Vũ kỳ lạ chính là nhiệt độ của tầng lửa đỏ kia cao như vậy, hiện tại lại nằm trên mặt nước, chỗ đó phải bị bốc hơi mới đúng. Nhưng Dương Vũ không thấy nước ở dưới chân Chu Tước bốc hơi.

Không phải nói nước với lửa xung khắc sao? Thật là kỳ quái! Dương Vũ trong lòng nghĩ ngợi không thôi.

Ở đối diện, Cùng Kỳ trên người cũng khởi động một đạo lốc xoáy. Những hạt nước ở phía ngoài còn chưa đến gần bên người Cùng Kỳ thì đã bị lốc xoáy xé thành phần vụn.

Cũng như với Chu Tước, điều làm cho Dương Vũ cảm thấy kỳ lạ chính là nước ở dưới chân Cùng Kỳ cũng không dao động, tựa hồ lốc xoáy và nước dưới chân hắn không ở trong cùng một không gian.

“Cao thủ. Đúng thật là cao thủ!” Dương Vũ chỉ có thể cảm thán.

“Ầm!” một tiếng, Chu Tước chân phải mạnh mẽ đạp một cái lên mặt sông. Nhất thời mặt nước liền lõm xuống một mảng lớn, Chu Tước mượn lực bay thẳng lên trời.

Ở giữa không trung, trong tay phải Chu Tước bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường thương do ngọn lửa ngưng tụ tạo thành. Sau đó, Chu Tước tay phải nắm chắc trường thương, hướng về phía mặt nước nơi Cùng Kỳ đang đứng hung hăng đâm xuống.

“Khá lắm!” Cùng Kỳ rống lớn một tiếng, không thấy hắn có động tác gì nhưng cả người hắn bỗng hóa thành một trận cuồng phong, trong nháy mắt thối lui ra sau.

“Ầm!” một tiếng thật lớn. Trường thương của Chu Tước kịch liệt đâm vào mặt nước nơi Cùng Kỳ đang đứng. Lực lượng cường đại phun ra. Mặt nước chịu không nổi lực lượng kinh khủng này, liền lập tức bị lõm sâu xuống.

Mặt nước xung quanh liền biến thành một cái hố thật lớn, sâu chừng mười thước.

Chu Tước dùng trường thương trong tay, nhẹ nhàng điểm lên mặt nước, thân thể Chu Tước liền bắn lên. Đến khi thân hình Chu Tước bay đến giữa không trung, ở bên dưới mặt sông mới phản hồi “Ầm” một tiếng kinh động.

“Xem chiêu!” Cùng Kỳ rống to một tiếng, Dương Vũ nhìn thấy hai đạo phong nhận do vô số bàn tay lớn nhỏ tạo nên, biến thành một đại cự đao và nhắm ngay đầu Chu Tước hung hăng chém xuống.

Mất thấy thanh cự đao đang chém xuống đầu, Chu Tước không chút hoang mang, quơ nhẹ trường thương trong tay về phía trước. “Keng!” một tiếng giòn tan vang lên, mũi trường thương mãnh liệt va chạm vào phía trên chuôi đao khổng lồ đang công kích chém tới của Cùng Kỳ.

“Phá cho ta!” Cùng Kỳ nộ rống một tiếng, cổ tay phải mạnh mẽ run lên. Chỉ thấy phong nhận vốn đã ngưng tụ thành một thanh cự đao, trong nháy mắt toàn bộ vỡ nát, một lần nữa biến thành hàng ngàn đạo phong nhận lớn nhỏ.

“Xuy xuy...” Âm thanh bén nhọn như gió rít chui vào trong tai. Phong nhận giống như phá vỡ trở ngại không gian, trong nháy mắt hiện ra trước mặt Chu Tước, thậm chí còn vây lấy xung quanh.

Chu Tước hừ lạnh một tiếng, trong tay trường thương không chút do dự vung lên. “Leng keng...” tiếng va chạm của kim loại không ngừng vang lên.

Phong nhận do Cùng Kỳ công kích tới lại bị Chu Tước toàn bộ đập tan.

Sau đó, Chu Tước nổi giận quát một tiếng, cả người liền hóa thành một đạo hỏa diễm, người thương hợp nhất, giữa không trung xoay tròn, hướng về phía Cùng Kỳ đánh tới.

Nhìn thấy Chu Tước đang lao về phía mình, Cùng Kỳ vẫn điềm tĩnh không chút bối rối, thân hình thoáng một cái thì biến mất. Khi xuất hiện thì đã lui về phía sau mấy chục thước.

Nộ rống một tiếng, thân thể Cùng Kỳ lần nữa phóng về phía Chu Tước.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cuồng phong gào rít giận dữ khắp mặt sông, lửa đỏ ngập trời, nước sông dưới lực xung kích của hai người không ngừng tạo thành từng con sóng bắn lên cao. Tiếng nổ kinh động xé tan màn đêm, truyền đi thật xa.

Ở tại phía tây Giang Thành, mọi người đang dạo chơi gần bờ sông, không chỉ nghe được những tiếng nổ liên hồi, mà bọn họ thậm chí còn cảm giác được mặt đất cũng đang rung chuyển.

Động đất sao? Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người tại Giang Thành trong lòng bàng hoàng, bồn chồn không yên.

Một giờ sau, hai người đã xuất ra mấy vạn chiêu, vẫn không phân biệt được ai cao ai thấp, hai người vẫn đồng sức, không ai làm gì được đối phương.

“Chu Tước, tiếp ta chiêu này!” Liên tục đánh nhau hơn một canh giờ vẫn không có kết quả, Cùng Kỳ nhin không được rống lên một tiếng, thân thể vốn đang ở giữa không trung một lần nữa phóng lên cao.

Sau khi nghe Cùng Kỳ thách thức, thân hình Chu Tước trong nháy mắt bay vọt lên trời.

“Chịu chết đi!” Cùng Kỳ nộ rống một tiếng, một thanh đao màu xanh khổng lồ dài đến mười trượng trong nháy mắt hiện ra ở trong tay Cùng Kỳ. Sau đó, Cùng Kỳ tay giờ cao ngọn đao.

“Xuy xuy. . .” Cùng Kỳ, cả người lẫn đao, từ trên bầu trời vọt xuống, chém về phía Chu Tước.

Chu Tước hừ lạnh một tiếng, trong tay chấn động, một trường thương dài không kém bao nhiêu với thanh cự đao của Cùng Kỳ đột nhiên xuất hiện. Thân hình Chu Tước như điều đón gió, phóng về phía Cùng Kỳ chém tới, nghênh đón cự đao.

“Ầm, ầm!” Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Đao thương do dị năng hai người ngưng tụ trong nháy mắt bị nghiền nát, sóng xung kích khủng bố trong nháy mắt tán mát ra khắp nơi.

“Ầm!” một tiếng, cả mặt sông tựa hồ nổ tung ra, lõm xuống thành một hố sâu. Nước trong nháy mắt bị ép lên hai bờ sông, tựa như một con sóng thần kinh khủng.

Hai tiếng rên vang lên, thân thể Chu Tước lẫn Cùng Kỳ trong nháy mắt biến thành hai đạo tàn ảnh, “Ầm!” một tiếng, rơi xuống đáy sông.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 176: Lưỡng Bại Câu Thương.

Sau một lúc, mặt sông mới yên tĩnh lại. Chặng qua hai người vừa mới chìm vào đáy sông bây giờ vẫn không thấy bóng dáng.

Mặt sông đã khôi phục như ngày thường, những cảnh tượng đáng sợ do cuộc chiến tạo thành cũng đã từ từ lắng xuống.

Một lát sau, trên mặt sông bỗng nhiên vang lên một âm thanh kinh động, “Ầm!” một đạo hắc ảnh từ đáy sông bay lên trời, theo sau là một giọng nói hét sức kiêu ngạo vang khắp mặt sông.

“Chu Tước, ta xem ngươi còn không chết!” Tiếng cười đắc ý của Cùng Kỳ vang lên trong bầu trời đêm.

“Hừ, Cùng Kỳ, thật không may, đã làm cho ngươi thất vọng rồi!” Vừa dứt lời, cách Cùng Kỳ không xa, mặt nước đột nhiên chuyển động mạnh, bọt nước tung tóe khắp nơi, một đạo hỏa diễm từ dưới nước phóng lên giữa không trung, giống như mặt trời chiếu sáng trong đêm tối.

“Chu Tước, vậy mà cũng để ngươi thoát chết được. Thật là đáng tiếc.” Cùng Kỳ lạnh lùng nhìn Chu Tước nói.

“Hừ. Cùng Kỳ, ngươi bây giờ cũng giống ta, chỉ còn lại một chút tàn hồn thôi. Với lực lượng hiện tại của ngươi, căn bản là không có cách nào làm gì được ta!” Chu Tước cười lạnh nói.

“Hừ, vậy thì phải thử xem một chút mới biết!” Cùng Kỳ cười lạnh một tiếng, phóng người tới.

“Còn tới!” Dương Vũ rên khẽ một tiếng. Hắn biết sau khi trải qua một phen chiến đấu, lực lượng Chu Tước đã bị suy yếu rất nhiều. Hiện tại, mặc dù thoát nhìn thân thể Dương Vũ không có bị thương tổn gì, nhưng trên thực tế, lực lượng của Chu Tước đang dần dần suy giảm.

Nếu như Cùng Kỳ triệt để đánh tới, chỉ sợ rằng thân thể Dương Vũ cũng sẽ bị tiêu tùng.

“Dương Vũ, ngươi yên tâm. Ta tuyệt đối sẽ không để cho thân thể của ngươi bị bất cứ tổn thương nào.” Biết được suy nghĩ của Dương Vũ, Chu Tước vội trấn an.

“Như vậy mới phải chứ.” Dương Vũ lầu bầu, “Hong hét. Chu Tước đại tỷ, ngươi hãy mau sớm đem tên kia đánh chết. Cứ tiếp tục như vậy, thân thể của ta sẽ toi đấy.” Dương Vũ thấy Cùng Kỳ đã tới gần đỉnh đầu của mình, gấp gấp nói.

“Đừng xem bộ dạng long tinh hồ mãnh của Cùng Kỳ mà làm, sự thực thì tình trạng của hắn với ta không mấy khác biệt, chỉ là mũi tên hết đà mà thôi. Ngươi hãy xem ta làm sao mà đối phó hắn.” Tiếng nói còn chưa dứt, Chu Tước đã bay lên trời. Người còn chưa tới, trong tay đã xuất hiện một kiện binh khí thật lớn do lửa tạo thành.

Binh khí lần này không phải là trường thương như lúc đầu. Lần này xuất hiện là một thanh liêm đao khổng lồ. Chỉ thấy Chu Tước, tay phải cầm lấy thanh hỏa diễm liêm đao dài đến mười trượng, quét ngang lưng Cùng Kỳ.

“Lúc này không phải là lúc nên bảo trì lực lượng để đối phó kẻ địch sao? Sao lại còn dùng chiêu thức tiêu hao lực lượng như vậy?” Dương Vũ trong lòng khó hiểu.

“Liêm đao?” Cùng Kỳ cười lạnh một tiếng, tay phải chấn động. Một thanh Yểm Nguyệt đao dài đến mấy trượng hiện ra trong tay của hắn, sau đó hung hăng chém về phía liêm đao của Chu Tước.

“Àm, âm!” Giống như lúc trước, hai binh khí tinh khiết do lực lượng ngưng tụ trong chớp nhoáng tan vỡ, đồng thời mặt sông cũng bị trùng xuống.

Kinh lực khủng bố trong nháy mắt tàn mất tứ phía, nhưng hướng chính lại là chỗ của Chu Tước với Cùng Kỳ hai người.

Toàn thân đau nhức, Dương Vũ lập tức cảm giác như mình đã khổng chế được thân thể. “Chu Tước đại tỷ?” Trong lúc nhất thời, Dương Vũ gọi Chu Tước một tiếng, nhưng Chu Tước không đáp lại.

“Chết mạng! lần này chết chắc rồi!” Dương Vũ rống lên một tiếng.

Dưới ảnh hưởng của lực lượng khủng bố đánh tới, thân thể Dương Vũ giống như một viên đạn pháo bay thẳng về hướng bờ sông. Trong chớp nhoáng, thân thể Dương Vũ xệt ngang qua mặt sông, đâm thẳng tới ngọn núi bên cạnh.

Xem ra, nếu như không có chuyện gì khác xảy ra, thân thể Dương Vũ nhất định sẽ đụng vào sườn núi tan xương không gì cứu được.

Dương Vũ gầm lên một tiếng. Ý niệm vừa động, cơ thể liền bộc phát. Trong nháy mắt, thân thể Dương Vũ đã được một tầng lửa vây quanh, phần eo giữa không trung mảnh liệt vụn một cái. Dương Vũ muốn tìm cách xoay người. Nhưng dưới sự tác dụng của xung lực khổng lồ, Dương Vũ thậm chí ngay cả giấy gựa thân hình cũng không được.

“Móa nó, liều mạng thôi!” Dương Vũ cắn răng, nhìn thấy trước mắt là vách núi. Suy nghĩ một chút, dị năng từ trong cơ thể liền di chuyển tới hai cánh tay. Sau đó, Dương Vũ xuất một quyền mảnh liệt đánh vào vách núi trước mặt.

“Ầm!” một tiếng thật lớn. Từ nắm tay Dương Vũ phun ra một ngọn lửa hung tợn đánh thẳng vào vào núi. Lực lượng kinh khủng mảnh liệt trong chớp mắt đem đất đá vách núi đánh vỡ vụn. Cùng lúc đó, một cỗ phản lực cường đại cũng đánh mạnh lên người Dương Vũ.

Bị cỗ phản lực này va chạm vào thân thể, cỗ lực lượng khủng bố làm hắn văng ra tan đi không ít, Nhưng phản lực do Dương Vũ tạo ra tuyệt không thể so sánh với cỗ lực lượng kinh khủng đó.

Mặc dù lực tác động lên thân thể Dương Vũ mất đi một phần, nhưng chỉ làm hắn chậm đi một chút mà thôi. Chỉ vài giây đồng hồ sau, thân thể Dương Vũ vẫn tiếp tục đâm thẳng về vách núi.

“Mạng ta xong rồi.” Dương Vũ oán than một tiếng. Hắn đã làm hết sức nhưng vẫn không thể ngăn thân thể mình bắn nhanh về phía trước.

Mất chứng kiến thân thể sắp đụng vào chân núi, bỗng nhiên Dương Vũ cảm thấy thân thể mình đang được một thứ gì đó nâng lên, tốc độ bay thẳng về phía trước cũng trở nên chậm chạp một cách kỳ lạ.

“Dương Vũ, ta đã nói rồi. Ta sẽ không để cho thân thể của người vì ta mà bị thương.” Thì ra là Chu Tước đã biến mất không thấy bóng dáng lúc này. Sau đó, Dương Vũ cảm giác được thân thể của mình “nhẹ nhàng” va chạm vào núi.

Mặc dù là “nhẹ nhàng” va chạm, nhưng cho dù là “nhẹ nhàng”, lực đạo này cũng thiếu chút nữa đã làm cho Dương Vũ tan nát.

“Ầm!” một tiếng, thân thể Dương Vũ đụng mạnh vào vách núi. Dưới lực lượng kinh khủng đó, ngay trên sườn núi liền lập tức biến thành một cái động thật lớn, đất đá bay tán loạn, thân thể Dương Vũ cũng biến mất trong đêm tối.

“Móa nó, đau thấy mịa luôn!” Thật lâu sau đó, bỗng có tiếng của Dương Vũ từ trong động truyền ra. lát sau, Dương Vũ chật vật xuất hiện trước cửa động.

“May quá, chưa có chết.” Từ trong động bò ra ngoài, Dương Vũ trong lòng vẫn còn sợ hãi. Mới vừa rồi nếu như không phải nhờ Chu Tước, sợ rằng Dương Vũ không phải tự bò ra mà phải đợi đến lúc người khác phát hiện khiêng ra.

“Chu Tước đại tỷ.” Dương Vũ đang ngồi ở trên miệng hang, vừa thở hổn hển xem xét hoàn cảnh chung quanh, vừa dùng tinh thần gọi Chu Tước.

Chỗ của Dương Vũ đang ngồi, núi cũng không cao. Mặc dù lúc này Dương Vũ ở trên sườn núi, nhưng tuyệt không có nguy hiểm, Dương Vũ có thể dễ dàng leo xuống. Nếu không, e là Dương Vũ còn phải tìm biện pháp bò từ trên sườn núi xuống.

“Chu Tước đại tỷ” một hồi vẫn không thấy Chu Tước trả lời, Dương Vũ gọi thêm một tiếng nữa. Sau khi Chu Tước xuất hiện cứu giúp Dương Vũ, Chu Tước lại như biến mất. Bất luận Dương Vũ gọi sao cũng không có phản ứng.

“Bực mình quá.” Sau một hồi, Dương Vũ trên mặt lộ vẻ buồn bực, đứng lên, nhìn thoáng qua chung quanh, sau đó cất bước đi xuống.

“Dương Vũ.” Đang lúc Dương Vũ chuẩn bị bỏ đi, hần chột nghe tiếng Chu Tước đang gọi mình, nhưng thanh âm Chu Tước rất nhỏ.

“Chu Tước đại tỷ!” Sắc mặt Dương Vũ hớn hở vui mừng.

“Dương Vũ.” Chu Tước gọi tên Dương Vũ một lần nữa, thanh âm yếu ớt lạ thường tựa hồ Chu Tước đang bị thương rất nặng. “Chu Tước đại tỷ, cô bị thương sao?” Dương Vũ vội vàng hỏi thăm, trong giọng nói chứa đầy lo lắng.

“Ừ, mới vừa chiến đấu với Cùng Kỳ một phen, lực lượng linh hồn ta một lần nữa bị suy yếu đi. Trong thời gian cuối, phải vất vả lắm mới ngưng tụ được lực lượng để chiến đấu, nên đã bị tiêu hao sạch. Ở trong khoảng thời gian tới, ta sẽ lần nữa chìm vào giấc ngủ say.”

“Còn Cùng Kỳ thì sao? Nếu như hần tới tìm ta, ta phải làm sao?” Dương Vũ vội vàng hỏi.

“Ngươi yên tâm, Cùng Kỳ bị thương không nhẹ hơn ta. Ta đoán là lúc này lực lượng của hần cũng bị tiêu hao sạch. Hần cũng có thể sẽ chìm vào giấc ngủ say để chữa trị lực lượng bị tiêu hao. Ngươi có thể yên tâm.”

“Nếu như Cùng Kỳ không có chuyện gì, không phải ta sẽ bị tiêu tùng sao?” Nghĩ đến cuộc chiến của Chu Tước với Cùng Kỳ, Dương Vũ bây giờ vẫn còn cảm thấy kinh hồn bạt vía. Cuộc chiến đó thật không phải là cuộc chiến của loài người.

Nếu như Chu Tước đoán sai, mình thật sẽ xong đời. Không chừng, Cùng Kỳ chỉ dùng một ngón tay cũng có thể giết chết mình.

“Ngươi yên tâm, ta bảo đảm Cùng Kỳ sẽ không đối phó với ngươi. Thôi như vậy đi, ta sẽ đem một tia lực lượng của mình đặt ở trên người của ngươi. Đến lúc Cùng Kỳ thật xuất hiện, ta cũng sẽ ra ngoài.”

“Đương nhiên, nếu ngươi gặp phải những nguy hiểm khác thì hãy tự mình giải quyết, ta chỉ phụ trách đối phó Cùng Kỳ.” Trong lúc Dương Vũ đang vui mừng có ý dựa vào tia lực lượng của Chu Tước, thì Chu Tước nói một câu, như một thùng nước lạnh dội lên trên đầu hần.

“Thật là hẹp hòi!” Dương Vũ trong lòng oán trách.

“Đời người không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió mãi, tất nhiên sẽ có lúc gặp phải thất bại. Có điều khi vượt qua mọi thất bại, khó khăn, ngươi mới có thể tiến bộ. Làm người, chủ yếu là phải dựa vào chính mình, mà không phải lệ thuộc vào những thứ khác!”

“Được rồi, ta muốn ngủ đây.” Câu nói vừa dứt, Dương Vũ không còn nghe được thanh âm của Chu Tước. Dương Vũ biết Chu Tước đã chìm đắm trong giấc ngủ.

“Thôi được, hy vọng là như ngươi nói. Cùng Kỳ cũng lâm vào trạng thái ngủ mê. Đương nhiên, tốt nhất là Cùng Kỳ chết đi.” Dương Vũ từ mặt đất đứng dậy, phủi sạch bùn đất nơi móng, rồi tung người nhảy xuống.

.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 177: Sóng To Gió Lớn.

“Không biết tên Lý Bân sao rồi.” Xuống khỏi vách núi, Dương Vũ liền đi tới con đường gần đó. Lúc này, con đường do nước sông tràn lên làm ướt sũng.

Nghĩ đến Lý Bân, Dương Vũ liền nghĩ rằng. Vốn là hắn cùng Lý Bân hai người quyết chiến. Vậy mà tên Lý Bân lại dẫn ra tên Cùng Kỳ khôn kiếp kia giúp sức. Nếu không phải Chu Tước kịp thời thức tỉnh, có lẽ mình đã bị Cùng Kỳ giết chết.

“Tên khôn nạn đó tốt nhất là đã chết.” Dương Vũ mắng một tiếng. “Lý Bân tên khôn kiếp này dám mang Cùng Kỳ ra giết tao. Hừ.” Dương Vũ càng nghĩ càng giận, hận không được đánh cho Lý Bân chết đi.

“Vạn lần đừng để tao tìm được mày, nếu không, hừ, hừ!” Dương vũ bắt đầu tìm kiếm xung quanh vùng phụ cận. Hắn tìm mãi mà vẫn không tìm thấy tung tích của Lý Bân.

“Có khi nào tên khôn kia bị đánh tan xương nát thịt rồi không?” Dương Vũ trong lòng nghĩ ngợi. “Không đúng. Lúc đó hình như thấy Lý Bân bị đánh bay ngược hướng với mình. Không lẽ hắn đang ở bên kia sông?” Dương Vũ dừng lại bên bờ sông, nhìn sang bên kia. Cho dù mắt của hắn có thể ở trong bóng tối nhìn thấy mọi vật, nhưng cũng không cách nào nhìn thấy rõ phía bên kia sông.

“Tốt nhất là rút xuống sông chết đuối đi.” Nhìn con sông đối diện, Dương Vũ cũng là lực bất tòng tâm, hắn còn chưa có công phu Thủy Thượng Phiêu như Chu Tước.

Tìm xung quanh một lần nữa vẫn không có kết quả, Dương Vũ quay lại nhắm hướng Giang Thành rồi đi. Nếu tìm không được, Dương Vũ đành phải buông tha. Bây giờ trời đã quá tối, Dương Vũ phải trở lại trường học.

Nhưng Dương Vũ không ngờ, cuộc chiến giữa Chu Tước với Cùng Kỳ đã dẫn đến một cơn sóng to gió lớn ở Giang Thành.

Mặc dù trận chiến giữa Chu Tước với Cùng Kỳ xảy ở một nơi khá xa Giang Thành, nhưng cuộc chiến của bọn họ tạo ra những tiếng nổ kinh thiên động địa làm cho mọi người trong Giang Thành đang ngủ cũng giật mình thức giấc.

Thậm chí, sau khi địa chấn xảy ra. Có người còn cho đây là động đất, một ít thì nghĩ là bị khủng bố tập kích. Bất luận sự suy đoán là gì, người trong Giang Thành cũng bàng hoàng không yên. Có người còn chạy khỏi nhà, ra ngoài đường. Chỉ trong chốc lát, buổi tối tại Giang Thành trở nên náo nhiệt.

Từ trước tới giờ, Giang Thành yên tĩnh này chưa từng xuất hiện động tĩnh lớn như vậy. Mọi người đã quen với yên tĩnh bỗng nhiên bị tiếng động kinh khủng làm cho nháy dưng.

Phủi bụi đất trên mình, sửa lại quần áo xóc xếch, Dương Vũ quay trở về trường học.

Sau khi leo tường vào, Dương Vũ xuất hiện. Bên trong ký túc xá rất náo nhiệt. Nhiều người, bình thường sớm đã ngủ say, bây giờ vẫn còn ở ngoài hành lang. Sân trường trước giờ vẫn yên lặng, trong lúc này lại nổi lên nghị luận ồn ào.

“Dương khoai, mày đã trở về rồi à, mày biết bên ngoài có chuyện gì không?” Dương Vũ vừa tới trước cửa túc xá, còn chưa kịp vào trong thì đã bị một bạn học kéo sang một bên hỏi chuyện. Một số người khác ở gần đó cũng đang nhìn Dương Vũ, chờ hắn trả lời.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Dương Vũ đang lầy lăm lạ cho nên hỏi ngược lại.

“Choáng, tao hỏi mày có biết chuyện gì mới xảy ra không, mày lại hỏi ngược lại tao. Mày mới từ bên ngoài về, nhất định phải biết chút gì chứ, nói mau đi.”

“Tao không biết tại mày đang nói gì.” Dương Vũ vẻ mặt nghi ngờ nhìn bọn họ nói. “Lúc nãy có một tiếng nổ ...” Một bạn học khác bổ sung.

“À, thì ra là chuyện này.” Sau đó, Dương Vũ làm ra vẻ thần bí, đảo mắt chung quanh một vòng, rồi nhìn những người trước mặt hắn nhưng không lên tiếng.

Thấy dáng vẻ Dương Vũ như vậy, những người đó lập tức bu lại, vẻ mặt mong chờ. Cả đám đều giương mắt nhìn Dương Vũ chằm chằm.

“Nói mau đi. Mày biết những gì.” Một bạn học vội vàng hỏi.

Dương Vũ lại ra vẻ thần bí, nhìn chung quanh một chút, tiếp theo bước lại gần, thấp giọng nói: “Thật ra thì, tao cũng không biết.”

“Mẹ kiếp. Mày đùa bốn bọn tao!” Nghe Dương Vũ nói vậy, những người đó sừng sốt một chút, sự tỉnh rồi là ầm lên chửi mắng Dương Vũ, có người sẵn chân đá một cái.

“Quân tử động khẩu bất động thủ.” Dương Vũ lùi lại một bước tránh cú đá, sau đó nói.

“Móa. Mày còn giả bộ là vẻ mặt thần bí, rõ ràng là đang đùa cợt với tụi này chứ còn gì.” Một người khác nghiêng răng nhìn Dương Vũ nổi giận mắng.

“Tao cũng đâu có ý đó.” Dương Vũ trên mặt nở một nụ cười, “Tao nói tao biết hồi nào?” Lúc Dương Vũ vừa nói, những người kia cũng đã cẩn thận suy nghĩ lại. Nói cho cùng, Dương Vũ chính xác một chữ cũng không nói gì, tất cả cũng là do bọn hắn tự nói.

“Cho dù là như vậy, mày cũng đáng bị đánh!” Tiếng nói còn chưa dứt, một cái chân liền đá tới.

“Móa!” Dương Vũ vội vàng tránh sang một bên. Một lát sau, bọn họ mới thôi đùa giỡn.

“Nói thật.” Dương Vũ xắn tay áo, bỗng nhiên nói với bọn họ. “Lúc đầu tao còn cho là động đất ở đâu đó, làm tao sợ đến mức vừa chạy vừa bò về trường học. Tụi bay có biết chuyện gì đã xảy ra không? Có thật là động đất hay không vậy?” Dương Vũ giả bộ ra vẻ không biết gì hết.

“Mày hỏi tao, còn tao hỏi ai? Chắc không phải là động đất đâu.”

“Tuyệt đối không phải là động đất. Nghe nói, lần động đất cuối cùng ở nơi này là cách đây khoảng mấy ngàn năm. Tuyệt đối không phải là động đất.”

“Không phải là động đất thì rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ là khủng bố tập kích? Nhưng rõ ràng tiếng địa chấn vừa rồi giống y những cảnh động đất trong phim ảnh.”

Với suy luận khác nhau, bọn họ liền bàn tán xôn xao.

“Thôi đi, cương thi đang tới. Chúng ta hãy mau về nghỉ ngơi.” Sau đó cả đám đều quay vào ký túc xá. Cương thi trong miệng bọn họ không phải cương thi thật, mà bọn họ đang nói đến người quản lý. Không biết nguyên nhân gì, bọn họ lại gọi hắn là cương thi.

Cương thi vừa tới, ký túc xá liền từ từ yên tĩnh trở lại. Sau một đêm không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, trời lại sáng.

“Dương Vũ, hôm nay Lý Bản không có xuất hiện. Thật là kỳ quái. Chẳng lẽ tối hôm qua mày đã dạy dỗ hắn một phen?” Sau tiết học, lúc Lý Bản thường hay xuất hiện nhưng giờ lại không thấy hắn đâu, Thực Hoa kỳ quái nhìn Dương Vũ hỏi.

“Có lẽ vậy. Hắn có thể trở về mới là lạ.” Dương Vũ cười lạnh một tiếng. Nếu như tối hôm qua Lý Bản thật bị đánh bay đến bên kia bờ sông, cho dù Lý Bản không bị thương nặng, cũng không thể quay lại sớm như vậy.

Bởi vì Dương Vũ biết Lý Bản không có bản lĩnh Thủy Thượng Phiêu như Chu Tước và Cùng Kỳ. Mà nếu như muốn ngồi thuyền trở về thì phải chờ tới 9h sáng mới có thuyền sang sông. Về phần Dương Vũ tại sao không nói là Lý Bản đã đi đời, không phải Dương Vũ không muốn Lý Bản chết phứt đi, mà vì lúc đó mình không bị thương nên Dương Vũ tin tưởng Cùng Kỳ cũng sẽ không để cho Lý Bản chết. Dù sao, thân thể hiện tại của Lý Bản cũng có thể nói là của Cùng Kỳ!

Quả nhiên, sau hai tiết học, Lý Bản đã xuất hiện ở phía ngoài phòng học của Dương Vũ. Lúc Lý Bản xuất hiện, Dương Vũ liền cảm giác được Lý Bản đối với mình có đầy sát ý.

Mặc dù Lý Bản đối với Dương Vũ càng ngày càng hận. Nhưng cuối cùng, Lý Bản cũng không đối đầu với Dương Vũ. Cứ như vậy một tháng trôi qua, kỳ nghỉ hè bọn họ mong chờ đã đến.

.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 178: Nghỉ Hè Bắt Đầu.

Nghỉ hè bắt đầu, mọi người lần lượt rời khỏi trường học. Mặc dù gần tới ngày thi tốt nghiệp trung học, nhưng bọn Dương Vũ không cần ở lại học thêm. Vì vậy sau khi trường học cho nghỉ, đám người Dương Vũ liền rời khỏi.

Dương Vũ không ở lại một ngày nào, lập tức trở về nhà ở nông thôn. Mặc dù Chung Lâm lưu luyến không rời, nhưng cũng không còn cách nào. Ở Giang Thành không có phương tiện, dù là ở lại mấy ngày cũng không phải dễ dàng.

“Chết tiệt!” Dương Vũ bỗng nhiên vỗ đùi cái bốp. Từ Dương Thành trở về, Dương Vũ cũng có ý muốn đi thăm Hoàng lão một chút. Nhưng vì gần tới cuối kỳ học, Dương Vũ không có thời gian để vấn an Hoàng lão.

Tính là đợi đến kỳ nghỉ sẽ đi thăm Hoàng lão nhưng lại hoàn toàn quên mất. Bây giờ thì đã về đến nhà.

“Đành phải đợi đến ngày tựu trường rồi đi thăm vậy.” Dương Vũ trong lòng nghĩ ngợi. Hết cách, nhà Dương Vũ ở nông thôn nên không có phương tiện giao thông.

Khi về đến nhà, Dương Vũ đương nhiên hưởng thụ ngay cái hạnh phúc không có được khi ở trường học. Sau một bữa thịt cá, Dương Vũ liền ngủ một giấc cho đến sáng.

Hôm sau, Dương Vũ thức dậy thật sớm. Có điều Dương Vũ lại lười. Ít khi được nghỉ ở nhà, không ngủ nướng thêm chút không phải là tự hành hạ bản thân sao?

Hơn nữa, cha mẹ Dương Vũ cũng không muốn đánh thức con trai cưng của mình. Biết Dương Vũ không cần thức dậy ăn sáng, họ để cho Dương Vũ ngủ yên.

Mặt trời đã lên cao, Dương Vũ đang ngủ thoải mái, bỗng nhiên điện thoại đặt ở đầu giường reo lên.

“Người nào mà gọi sớm như vậy?” Dương Vũ lẩm bẩm một câu, kéo chăn lên trùm lại đầu. Nhưng điện thoại vẫn không ngừng reo vang.

“Ngay cả ngủ lấy lại sức cũng không được yên.” Dương Vũ lười bấu vói tay lấy chiếc điện thoại. Nhìn thoáng qua màn hình, Dương Vũ lập tức có tinh thần.

“A lô.” Giọng Dương Vũ còn mang theo vẻ lười biếng. “Có phải nhớ anh rồi không? Ha ha..”

“Dương Vũ, em đang ở trên xe.” Giọng của Tiêu Ngọc từ bên kia truyền tới. Thảo nào Dương Vũ lập tức tỉnh hẳn, thì ra người gọi điện là Tiêu Ngọc.

“Trên xe? Đi đâu?” Dương Vũ cảm thấy kỳ lạ.

“Giang Thành đó.” Giọng nói như đang cười của Tiêu Ngọc từ bên kia điện thoại truyền lại.

“À, vậy em cẩn thận một chút.” Dương Vũ quan tâm dặn dò. Sau một hồi, Dương Vũ mới giật mình, cả người ngồi bật dậy, gấp gáp hỏi: “Em nói gì? Giang Thành?” Dương Vũ hết hồn.

“Đúng vậy, chính là Giang Thành. Nơi anh đang học đó.” Tiêu Ngọc trong giọng mang chút dí dỏm nói.

“Đợi một chút, em có người thân ở Giang Thành? Hoặc là bạn bè?” Dương Vũ trong lòng thấy kỳ quặc nên hỏi.

“Không có. À, để em suy nghĩ. Em có một người thân học tại đó.”

“Nam hay nữ? Em đến chỗ hắn sao?” Dương Vũ vội vàng hỏi. “Là nam. Em đương nhiên là tới chỗ của hắn. Tại sao vậy? Có gì không phải à?” Tiêu Ngọc có chút hiếu kỳ hỏi.

“Ách, không phải. Anh chẳng qua là muốn biết giữa em và người kia có quan hệ như thế nào thôi. Trong nhà có bao nhiêu người? Quan trọng nhất là người đó là hạng người gì?” Dương Vũ càng nghĩ càng có cảm giác không lành.

“Trong nhà hắn chỉ có hắn và ba mẹ của hắn. Hắn nha, không thể nói là người tốt lành. Em cảm giác là hắn đặc biệt có ý xấu đối với con gái.”

“Vậy em đến nhà hắn làm cái gì? Anh nghĩ em không nên đi là tốt hơn, tránh xảy ra chuyện không hay.” Dương Vũ trên mặt tỏ ra lo lắng nói.

“Có thể không đi sao? Hắn sẽ rất thất vọng.” Tiêu Ngọc có vẻ như đang do dự.

“Em lập tức bảo tài xế dừng xe, rồi xuống xe. Không nên đi nữa.” Dương Vũ khuyên.

“Nhưng bây giờ em đang ở ngoài đường lớn. Em xuống xe rồi thì làm sao về nhà hả. Khờ quá.”

“Vậy làm sao bây giờ? Dù sao anh cảm thấy em không nên đi, anh không tin tưởng người đó.”

Thật ra nói là không tin tưởng người kia, nhưng thực tế không yên lòng để cho Tiêu Ngọc đến nhà người đó. Hơn nữa, lại nghe Tiêu Ngọc nói người đó không phải là người tốt gì. Vạn nhất, Tiêu Ngọc có chuyện xảy ra thì phải làm sao? Dương Vũ trong lòng lo lắng không yên.

“Không đúng. Lúc trước Tiêu Ngọc thậm chí ngay cả Giang Thành còn chưa nghe nói qua, thì làm sao bỗng nhiên lại có một người thân? Hơn nữa lại còn đang học ở Giang Thành?” Dương Vũ cảm thấy buồn bực, cho nên lại hỏi: “Người thân đó rốt cuộc là gì của em hả? Lúc trước không phải ngay cả Giang Thành em cũng không biết ở đâu hay sao?” Dương Vũ bực bội hỏi.

“Ngốc từ à, anh thật không biết em đi đâu sao?”

“Thật không biết.” Dương Vũ trả lời “Anh làm sao biết được em đi đâu.” Dương Vũ trong lòng buồn bực thầm nghĩ.

“Đại ngốc từ, anh thật là một đại ngốc từ. Anh biết em lúc nào sẽ đến Giang Thành. Nếu như muốn gặp em vậy thì đến trạm xe đón em đi.” Sau khi nói xong, Tiêu Ngọc liền phát câu cúp điện thoại.

Dương Vũ sùng sốt một lát, rồi mừng rỡ ra mặt. Tiêu Ngọc nói như vậy, không phải là muốn tìm đến mình sao? Nghĩ đến những lời nói trước đây của Tiêu Ngọc, Dương Vũ càng cảm thấy nằng đã nói về mình.

Nghĩ tới đây, Dương Vũ trong lòng vui mừng, ném điện thoại di động trên giường, sau đó lập tức nhảy xuống giường rồi xông ra ngoài.

“Tiểu Vũ, sao con thức dậy sớm vậy?” Mới vừa ra khỏi phòng, Dương Vũ đã gặp mẹ hân. Nhìn thấy còn sớm như vậy mà Dương Vũ đã thức, mẹ hân kỳ lạ hỏi.

“Mẹ, con có chút chuyện nên muốn dậy sớm một chút.” Vừa nói, Dương Vũ xông ào vào nhà vệ sinh.

“Đứa nhỏ này, vốn là như vậy.” Nhìn theo bóng lưng vội vàng bỏ đi của Dương Vũ, mẹ hân lắc đầu thấp giọng, vừa nói vừa đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 179: Gặp Lại..

“Tiểu Vũ, con vội vàng như vậy muốn đi đâu sao?” Sau một hồi, Dương Vũ đã sửa soạn chỉnh tề chạy từ trong phòng ra. Lúc đi ngang qua phòng khách, Dương mẩu hân nhìn thấy Dương Vũ đang vội vã, liền hỏi.

“Dạ có chút việc gấp.” Dương Vũ trả lời nãy tiếng, sau đó vội vã rời khỏi. Chưa được một lúc, Dương Vũ liền quay đầu lại.

“Mẹ, xé chiều có thể sẽ có một người bạn tới nhà chúng ta tạm ở vài ngày, chắc là không có vấn đề gì hả mẹ?” Dương Vũ có chút ngượng ngùng nói với mẹ mình.

“Dĩ nhiên là không có vấn đề. Sao con lại hỏi như vậy?” Nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của Dương Vũ, Dương mẩu thắc mắc.

“Người bạn đó là bạn gái con.” Dương Vũ ngượng ngập nói. Mặc dù Tiêu Ngọc đúng là bạn gái của hân, nhưng trước mặt cha mẹ mình, Dương Vũ vẫn còn có cảm giác không thoải mái còi mở, nên có chút ngượng ngùng.

“Bạn gái của con?” Nhìn bộ dạng của Dương Vũ, Dương mẩu là người từng trải, thoáng cái đã hiểu ra, nên cười hỏi.

Bị mẹ dò hỏi, Dương Vũ càng cảm thấy mắc cỡ. Ngượng ngùng cười một tiếng, Dương Vũ liền nói: “Chuyện này chờ con trở lại rồi nói, con đi trước.” Vừa nói, Dương Vũ nhanh chân rời khỏi như đang chạy trốn.

Nhìn bộ dạng bối rối của Dương Vũ, Dương mẩu trên mặt hiện ra một nụ cười. Mặc dù Dương Vũ hiện tại chỉ đang học trung học, nhưng Dương mẩu không phải là người cổ hủ, không cho phép con mình yêu sớm vãn vãn.

Ở phương diện này, Cha mẹ Dương Vũ cũng tương đối cởi mở. Nếu là cha mẹ khác, biết con mình yêu sớm re rằng sẽ mắng cho một trận. Từ sự phản ứng lúc nãy của Dương mẩu có thể thấy được, Dương mẩu trong lòng là rất cao hứng.

Dương Vũ mới vừa rời khỏi, mẹ hân lại đứng lên bận rộn lo việc nhà.

“Chết tiệt. Sao lại không có xe?” Đứng ở ven đường, Dương Vũ lo lắng lấy điện thoại di động ra nhìn. Hân đã đứng ở chỗ này hơn nửa canh giờ rồi. Trên đường không phải không có xe chạy qua, chỉ là không có xe khách đi tới Giang Thành.

Bởi vì nhà Dương Vũ ở nông thôn, mặc dù nơi đây giao thông không phải là hẻo lánh, nhưng mỗi ngày đi Giang Thành chỉ có mấy chuyến xe thôi. Cho nên dù Dương Vũ ở chỗ này đã đợi hơn nửa canh giờ vẫn không nhìn thấy xe nào đi Giang Thành.

“Đành phải đợi thêm một chút vậy.” Dương Vũ nhìn về cuối con đường, trong lòng nghĩ ngợi.

Thật ra thì từ Dương Thành đến Giang Thành cũng chỉ có mấy giờ lái xe mà thôi. Nhưng từ chỗ Dương Vũ đến Giang Thành cũng cần khoảng chừng hai giờ. Dựa vào lời nói của Tiêu Ngọc lúc nãy mà tính thì đã đi được nửa giờ, cho nên nếu Dương Vũ còn không lên xe thì sẽ không kịp.

Dương Vũ không muốn để Tiêu Ngọc một mình ở bến xe. Nếu như Tiêu Ngọc ở bên trong bến xe chờ hân thì tốt. Chỉ sợ Tiêu Ngọc chạy ra ngoài, hoặc vì Dương Vũ đến trễ mà tức giận bỏ đi. Đối với một người chưa quen đường lối như Tiêu Ngọc, Giang Thành là một chỗ rất là nguy hiểm.

Dương Vũ không muốn Tiêu Ngọc gặp phải nguy hiểm gì.

Sau mười mấy phút, Dương Vũ rút cuộc cũng đón được xe đi Giang thành. Khi hắn đến Giang Thành thì đã sau hai canh giờ.

“May quá, Tiêu Ngọc còn chưa tới.” Sau khi xuống xe, Dương Vũ cẩn thận quan sát. Xác định được xe Tiêu Ngọc ngồi còn chưa tới, Dương Vũ thờ phào nhẹ nhõm.

“Không biết tên ngu ngốc đó có hiểu ý mình hay không nữa.” Tiêu Ngọc bước xuống xe, vừa đi vừa suy tư. Sau khi cú điện thoại kia cho Dương Vũ, Tiêu Ngọc đã không có liên lạc lại với hắn mà Dương Vũ cũng không có chủ động liên lạc Tiêu Ngọc. Điều này làm cho Tiêu Ngọc thấp thỏm trong lòng.

Nếu như Dương Vũ hiểu ý của mình thì tốt, còn nếu như Dương Vũ như một khúc gỗ không hiểu ý của nàng, chẳng phải nàng sẽ một mình ở chỗ này sao?

Từ bên trong đi ra ngoài, Tiêu Ngọc đi tới phòng chờ xe. Hiện tại trong phòng chờ xe không có một bóng người, khiến phòng chờ rộng lớn này thêm phần trống rỗng.

Nhìn thoáng về phía trước, Tiêu Ngọc không thấy người mình muốn gặp. Nhìn lại xung quanh, thân hình quen thuộc của Dương Vũ cũng không xuất hiện trong tầm mắt của mình.

Hắn thật không nghe hiểu lời của mình? Tiêu Ngọc có chút buồn bực. Nếu như Dương Vũ thật không tới đón mình, vậy mình nên làm gì bây giờ? Mặc dù Dương Vũ nói qua với nàng nhà của hắn ở đâu, nhưng Tiêu Ngọc cũng không biết làm sao đến được nhà của Dương Vũ ở nông thôn. Dù sao ở đây, phương tiện giao thông không có lại phức tạp.

“Xin hỏi, tìm người à?” Đang lúc Tiêu Ngọc cảm thấy hụt hẫng, thì một giọng nói quen thuộc từ phía sau nàng truyền tới.

Nghe được giọng nói đó, trong chớp mắt, Tiêu Ngọc trên mặt lộ ra thần sắc mừng rỡ.

“Dương Vũ!” Tiêu Ngọc sắc mặt vui mừng quay đầu lại. Quả nhiên, trước mặt nàng chính là khuôn mặt quen thuộc của Dương Vũ. “Dương Vũ.” Trong giây phút thấy được Dương Vũ, Tiêu Ngọc mặt tươi như hoa nở rộ, cười rục rịch.

Nhìn vẻ mặt tươi cười rục rịch của Tiêu Ngọc, Dương Vũ trên mặt cũng nở một nụ cười thật tươi.

Ôm Tiêu Ngọc vào lòng, Dương Vũ hôn nhẹ lên trán của nàng.

“Đáng ghét, bây giờ nhiều người như vậy.” Tiêu Ngọc sắc mặt đỏ bừng, liếc Dương Vũ một cái. Phòng chờ xe mặc dù không phải có nhiều người, nhưng lúc này cũng có vài người. Thế mà Dương Vũ ở trước công chúng lại hôn nàng, Tiêu Ngọc có chút mắc cỡ.

“Sợ cái gì chứ, cũng là vợ chồng già rồi.” Dương Vũ ha ha cười nói.

“Hừ, ai là vợ chồng già với anh chứ.” Tiêu Ngọc liếc Dương Vũ một cái. “Đón lấy.” Vừa nói, Tiêu Ngọc vừa cầm lấy cái rương hành lý đưa cho Dương Vũ, rồi đột nhiên xoay người đi ra ngoài bên xe.

“Ai da, đừng đi nhanh như vậy, chờ anh một chút.” Dương Vũ vừa xách cái rương hành lý của Tiêu Ngọc, vừa đuổi theo.

“Đi đâu vậy?” Dương Vũ đuổi theo Tiêu Ngọc rồi hỏi. “Chúng ta không phải về nhà của anh sao?” Dương Vũ có chút không hiểu. Bọn họ bây giờ phải mua vé đón xe trở về nhà Dương Vũ mới phải, nhưng Tiêu Ngọc cứ đi ra ngoài bên xe.

“Đây đâu phải là đường về nhà” Dương Vũ ngăn cản Tiêu Ngọc.

“Ngu ngốc! Anh nghĩ em tay không như vậy mà đi đến nhà anh sao?” Tiêu Ngọc tức giận tái mặt nhìn Dương Vũ nói. “Em phải mua một ít đồ mới có thể đến nhà anh.”

“Nhiều đồ như vậy còn chưa đủ sao?” Dương Vũ liếc nhìn cái rương hành lý nặng nề của Tiêu Ngọc nói. Nếu không phải lực lượng của Dương Vũ cũng khá lớn, sợ rằng không thể dễ dàng di động cái rương hành lý này.

Nghe Dương Vũ nói vậy Tiêu Ngọc lập tức liếc xéo Dương Vũ một cái.

“Những thứ này chẳng qua là đồ đạc của mình em. Trước khi đến nhà anh thì phải mua một chút lễ vật cho cha mẹ anh. Em làm sao có thể đi tay không đến nhà anh. Nói anh ngu ngốc đúng thật là ngu ngốc.” Tiêu Ngọc tức giận nói.

“Cái này hoàn toàn không có cần thiết đâu.” Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã. Đến nhà của chính mình thì sao còn muốn mua cái gì mà lễ vật này lễ vật nọ.

“Hừ, anh biết cái gì. Anh thì em chắc chắn sẽ không mua, em mua là mua cho bác trai bác gái. Hừ.” Vừa nói Tiêu Ngọc bước về phía trước.

Dương Vũ lần nữa đảo cặp mắt trắng dã, trong lòng không muốn nhưng cũng chỉ có thể đi theo.

“Em biết đi chỗ nào để có đồ mua sao?” Dương Vũ đi tới, nhích lại gần Tiêu Ngọc, hỏi nàng. “Vậy anh còn không mau dẫn đường cho em?”

Nghe thế, Dương Vũ liền dẫn Tiêu Ngọc vào trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 180: Con Dâu Gặp Cha Mẹ Chồng.

“Dương Vũ, anh cảm thấy bộ trang phục này như thế nào?” Dưới sự hướng dẫn của Dương Vũ, Tiêu Ngọc cùng Dương Vũ bây giờ đang ở trong một tiệm bán quần áo. Lúc này, Tiêu Ngọc đang cầm chiếc áo khoác nhìn Dương Vũ hỏi.

“Không tệ.” Nhìn chiếc áo khoác trong tay Tiêu Ngọc, Dương Vũ gật đầu. Có điều Dương Vũ thấy chung cảm thấy bộ trang phục trong tay Tiêu Ngọc có chút không thỏa đáng, không thích hợp với Tiêu Ngọc lắm.

“Chỉ là ...” Dương Vũ nhìn bộ y phục trong tay Tiêu Ngọc, ngập ngừng muốn nói gì nhưng lại nói không nói ra, đang suy nghĩ làm sao giải thích cho ổn thỏa.

“Chỉ là gì? Có gì anh cứ nói.” Tiêu Ngọc liếc Dương Vũ một cái, bắt mắt nói.

“Bộ trang phục này không phải không đẹp. Có điều anh cảm thấy nó không thích hợp cho em, có vẻ như thích hợp cho mẹ anh mặc hơn.” Dương Vũ cười nói.

“Đại ngốc tử! Anh thật là ngu ngốc.” Tiêu Ngọc tức giận liếc xéo Dương Vũ, tiếp tục nói: “Trang phục này là em chọn cho mẹ của anh. Anh cho rằng bên trong cái rương kia đang đựng những thứ gì?”

Dương Vũ trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng nhìn Tiêu Ngọc. Dương Vũ cứ đinh ninh là Tiêu Ngọc đang chọn lựa trang phục cho chính nàng, chứ không nghĩ tới Tiêu Ngọc đang chọn lựa trang phục cho mẹ của mình.

Làm như vậy có thỏa đáng không? Dương Vũ trong lòng cảm giác không đúng, đồng thời cũng không muốn Tiêu Ngọc tổn tiền.

“Theo anh, chúng ta đã mua những thứ kia thì cần gì mua quần áo? Mẹ anh đã có nhiều đồ rồi.” Dương Vũ đứng bên cạnh đồng đồ thật lớn, khuyên nhủ.

“Hừ, không mượn anh xen vào, đây là đồ em mua tặng hai bác.” Tiêu Ngọc liếc Dương Vũ một cái, không nghe lời khuyên cáo của Dương Vũ, cứ tiếp tục đánh giá bộ trang phục trong tay. “Không biết mẹ anh có thích bộ trang phục này không?”

Dương Vũ mỉm cười, nói: “Mẹ anh chắc chắn sẽ không thích, bộ trang phục này quá xấu.”

“Thật hả? Thôi để em chọn cái khác tốt hơn.”

Tiêu Ngọc liền bỏ chiếc áo khoác xuống, tiếp tục chọn lựa trang phục khác. Đến cuối cùng, Tiêu Ngọc vẫn không chấm trúng bất cứ cái nào khác, vẫn cảm thấy cái áo lúc này tương đối đẹp hơn.

“Em vẫn cảm thấy bộ trang phục này đẹp mắt nhất. Dương Vũ, mẹ anh thật sẽ không thích nó sao?” Tiêu Ngọc xem lại bộ trang phục trong tay, đâu thấy nó xấu xí như Dương Vũ nói, ngược lại còn thấy nó rất đẹp, rất thích hợp với người lớn tuổi.

Dương Vũ cũng không nói thêm, gật đầu, trên mặt hiện ra một nụ cười. “Hừ, Dương Vũ. Anh đừng tưởng em không biết anh nghĩ gì. Em nhất định lấy bộ trang phục này.” Nhìn nụ cười trên mặt Dương Vũ, Tiêu Ngọc liền biết trong lòng Dương Vũ tính toán gì, hung hăng trợn mắt nhìn Dương Vũ, sau đó không để ý đến Dương Vũ nữa.

“Em còn muốn mua cho cha anh?” Dương Vũ ra vẻ bất lực, đảo mắt một cái rồi nói. Bây giờ làm gì còn có người giống như Tiêu Ngọc, mới lần đầu đến nhà mà đã mua quần áo cho cha mẹ mình. Tùy tiện mua một ít nước trái cây là được rồi. Trong lòng Dương Vũ có chút bức bối nhưng cũng có chút cao hứng.

“Hừ, không phải nhà anh ở nông thôn sao. Khăng định nơi đó không mua được trang phục tốt như vậy. Hơn nữa, bây giờ là mùa đông, hai bác nhất định sẽ bị lạnh, mua áo khoác cho họ không phải là tốt sao?”

“Được, được, em là khách, em cứ việc làm chủ.” Dương Vũ cảm thấy Tiêu Ngọc nói cũng hợp lý. Mặc dù mình giờ đã hàn thù bất xâm, nhưng cha mẹ mình tuổi đã cao, khí hậu Nam phương tuy không phải rất lạnh nhưng đối với người lớn tuổi thì khác.

Trang phục bán ở đây cũng không có nhiều kiểu dáng.

Cuối cùng, Tiêu Ngọc chọn cho cha mẹ Dương Vũ mỗi người một cái áo khoác, cũng không quên mua cho Dương Vũ một cái.

“Để cho anh.” Tới lúc tính tiền, Dương Vũ nhẹ giọng ngăn Tiêu Ngọc. Ba cái áo nàng mua không phải là đồ rẻ tiền, Dương Vũ không muốn Tiêu Ngọc xài phí.

“Đây là đồ em mua cho hai bác, dĩ nhiên phải để em trả tiền rồi.” Tiêu Ngọc không chịu.

“Nhưng những thứ này...” Dương Vũ chưa kịp nói hết thì Tiêu Ngọc cắt ngang. “Không nhưng nhị gì hết. Anh cứ việc xách đồ là được.” Vừa nói Tiêu Ngọc đưa thẻ ngân hàng của mình cho người thu ngân.

Dương Vũ chỉ có thể đảo cặp mắt trắng dã nghe theo.

“Dương Vũ, anh nói xem cha mẹ anh sẽ thích mấy thứ này không?” Sau một giờ ở trên xe, cách nhà Dương Vũ không còn xa, Tiêu Ngọc bỗng nhiên lo lắng hỏi. Nàng tựa hồ đang lo lắng cha mẹ Dương Vũ không thích những lễ vật mình mua.

Nhìn thoáng qua những đồ vật chất đầy ghế, Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã, quay đầu nhìn Tiêu Ngọc, miệng nở một nụ cười trấn an.

Nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Ngọc vào lòng, Dương Vũ cười nói: “Sẽ thích. Khẳng định họ sẽ rất thích.”

“Nếu họ không thích thì phải làm sao?” Tiêu Ngọc vẫn lo lắng, hỏi. “Yên tâm đi, cha mẹ anh không phải là người như vậy. Thật ra thì em không cần phải mua gì hết khi đến nhà của anh, họ cũng sẽ rất vui mừng.” Dương Vũ nhẹ nhàng, cười nói.

“Nhưng người ta vẫn có chút lo lắng.” Tiêu Ngọc nhẹ nhàng tựa vào ngực Dương Vũ, mặc Dương Vũ ôm mình. Không hiểu tại sao, kể từ lúc Tiêu Ngọc quyết định tới nhà Dương Vũ vào mùa hè này, nàng chưa hề có cảm giác sợ, dọc đường đi cũng không có hồi hộp. Nhưng tự nhiên nàng lại mất bình tĩnh khi khoản cách đến nhà Dương Vũ càng lúc càng gần.

“Ha ha, không có gì đâu, một lát em gặp cha mẹ anh sẽ biết. Hai người họ rất hòa đồng, cũng dễ thân cận. Mặc dù cha anh ít nói một chút nhưng họ rất dễ gần gũi.” Dương Vũ cũng biết Tiêu Ngọc có chút mất bình tĩnh, cho nên khích lệ.

“Em vẫn có chút sợ.”

“Ha ha, sợ gì chứ. Con dâu xấu cũng phải ra mắt cha mẹ chồng, huống gì em một chút cũng không xấu, còn rất là xinh đẹp.” Dương Vũ bỗng nhiên cười đều nói

“Ai da, em buông tay ra, đau chết anh được.” Dương Vũ bỗng nhiên đau đớn la một tiếng. Thì ra hắn bị Tiêu Ngọc hung dữ nhéo thớ thịt mềm bên hông một cái.

“Đại ngốc tử, anh nghĩ tốt quá ha, em trở thành vợ anh lúc nào? Chúng ta còn chưa có quan hệ đó.” Mặc dù xung quanh không có người nào, nhưng Dương Vũ ở trên xe công cộng nói ra như vậy, Tiêu Ngọc cũng không khỏi xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng lên.

“Anh đâu có nói gì, chỉ là mình em tự thừa nhận.” Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Tiêu Ngọc, nụ cười đều trên khuôn mặt Dương Vũ càng hiện rõ hơn.

“Hừ, anh khi dễ em” Vừa nói, Tiêu Ngọc một lần nữa nhéo mạnh. Bị nhéo đau quá, Dương Vũ lại một lần nữa kêu lên.

“Bà cô của anh ơi, em mau buông tay ra, anh đau gần chết nè.” Dương Vũ kêu lên thảm thiết. “Hừ, xem anh sau này còn ăn nói lung tung không.” Tiêu Ngọc buông tay ra, nhưng tàn bạo nhìn Dương Vũ cảnh cáo.

“Dù sao gạo đã thổi thành cơm, còn mắc cỡ gì nữa. Đây là chuyện sớm muộn thôi.” Dương Vũ lí nhí thì thầm.

“Anh nói cái gì?” Tiêu Ngọc xích lại gần.

Cảm giác được tay của Tiêu Ngọc đang để ngay hông mình, Dương Vũ vội vàng lắc đầu phân bua: “Đâu có gì, anh chỉ nói là mới đó đã tới rồi.” Vừa nói Dương Vũ chỉ ra ngoài cửa sổ.

“Hừ. Tạm thời bỏ qua cho anh.” Tiêu Ngọc nhìn ra ngoài. Xe bắt đầu giảm tốc độ, chậm rãi dừng lại. Cuối cùng cũng đã tới!

Cầm lấy đồ đạc của mình, hai người Dương Vũ bước xuống xe, sau đó đi về hướng nhà mình.

Q.3 - Chương 181: Con Dâu Gặp Cha Mẹ Chồng.(2)

Từ quốc lộ vào đến nhà Dương Vũ còn một đoạn nữa. Có lẽ là do không quen đi đường nông thôn. Cho dù tất cả đồ vật đều do Dương Vũ mang hết. Nhưng đi được một lát, Tiêu Ngọc liền cảm thấy mệt mỏi.

“Làm sao vậy? Mệt rồi hả?” Dương Vũ đi đến bên cạnh Tiêu Ngọc, đỡ tay xuống, cười nói.

“Đúng vậy, mệt chết đi được, đều tại anh hết, bao giờ mới tới nơi đây?” Tiêu Ngọc có chút bất đắc dĩ. Mặc dù bình thường nàng rất thích đi dạo phố, nhưng là bây giờ đi trên con đường nông thôn gập ghềnh quả thật khiến cho nàng chịu không nổi.

“Sắp tới rồi, mấy phút nữa là đến nhà của anh rồi. Ha ha.” Dương Vũ cười một chút rồi tiếp tục nói: “Hiện giờ thì con đường này khó đi lắm sao? Nếu như em đi vào những ngày mùa Hạ thì mới biết cái gì gọi là cực khổ.”

Tiêu Ngọc liếc mắt nhìn Dương Vũ, cũng không nói lời nào.

“Không có biện pháp, nếu như về sau này anh không có được việc làm gì tốt thì chắc anh trở về cày ruộng thôi. Còn về phần em, nếu không chịu được cực khổ thì...”

“Anh muốn nói cái gì?” Tiêu Ngọc tròn mắt nhìn Dương Vũ, khiến cho hần còn chưa hết câu đã phải nuốt trở vào trong bụng. “Không có gì.” Vừa nói Dương Vũ lại cầm đồ đạc lên. “Đi thôi!”

“Đến nơi rồi.” Không bao lâu sau, hai người đã đến nhà Dương Vũ. Nhìn căn nhà cao hai tầng trước mặt, ánh mắt Tiêu Ngọc lộ ý cười về phía Dương Vũ.

“Em còn tưởng rằng nhà anh là nhà xí chứ, không ngờ cũng là nhà lầu nha.”

Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã, hiện giờ là thời đại nào rồi chứ? Còn ở nhà xí nữa sao? “Nhà xí thì không có khả năng, nhưng nhà ngói thì lại rất bình thường.” Dương Vũ lại đảo mắt nói.

“Mẹ ơi, con về rồi đây ạ.” Vừa nói Dương Vũ liền dẫn Tiêu Ngọc đi vào.

“Tiểu Vũ à, con về rồi hả?” Theo thanh âm hòa ái, mẹ của Dương Vũ cũng xuất hiện trước mặt Tiêu Ngọc.

Nhìn người phụ nữ trung niên tóc lốm đốm bạc, khuôn mặt có vài phần tương tự Dương Vũ, Tiêu Ngọc biết người trước mặt chính là mẹ của Dương Vũ.

“Tiểu Vũ, đây là bạn học của con hả?” Trên mặt mẹ Dương Vũ lộ ra ý cười nồng đậm, ánh mắt nhiệt tình nhìn Tiêu Ngọc đứng cạnh Dương Vũ.

“Mẹ, đây là bạn học của con, Tiêu Ngọc.” Tiếp theo, Dương Vũ quay đầu về phía Tiêu Ngọc cười nói: “Còn đây là mẹ của anh.”

“Con chào Bác.” Tiêu Ngọc tươi cười nhưng đồng thời cũng có một chút ngượng ngùng khi chào mẹ Dương Vũ.

“Tốt tốt, Tiêu Ngọc, cháu mau vào nhà đi.”

“Đi nào, Tiêu Ngọc, chúng ta vào thôi.” Vừa nói mẹ Dương Vũ đã kéo tay Tiêu Ngọc đi vào nhà, để lại Dương Vũ buồn bực đứng trước cửa.

“Mọi người cũng nên cầm phụ con cái gì chứ?” Dương Vũ buồn bực nói.

Nghe Dương Vũ nói vậy, Tiêu Ngọc vội vàng xoay người tính cầm phụ Dương Vũ một ít nhưng mà lập tức bị mẹ Dương Vũ kéo lại.

Tiêu Ngọc nghi hoặc nhìn mẹ Dương Vũ, vẻ mặt không thể hiểu nổi. “Ha ha, Tiêu Ngọc, con đến đây là khách, những thứ kia để cho tiểu Vũ làm là được rồi, chúng ta vào nhà nói chuyện đi.” Nói rồi tiếp tục kéo Tiêu Ngọc vào nhà.

Nghe mẹ mình nói như vậy, ánh mắt Dương Vũ đảo qua đảo lại. Cuối cùng cũng đem những thứ đó đi vào nhà. “Mẹ, cha đi đâu rồi ạ?” Dương Vũ cảm thấy có chút kỳ quái hỏi. Lúc này hần đi ra ngoài thì ba hần vẫn còn ở nhà, nhưng bây giờ thì không thấy đâu cả, lúc này đáng lẽ là không có việc gì phải làm mới đúng.

“À, nghe nói có bạn của con tới chơi, ba con chạy ra ngoài mua đồ ăn rồi.” Đang nói chuyện thì ở ngoài vang lên tiếng bước chân, cha của Dương Vũ cũng về rồi.

“Cha, cha về rồi hả?” Dương Vũ gọi một tiếng.

“Cháu chào bác.” Nhìn thấy cha Dương Vũ đi vào, Tiêu Ngọc vội vàng đứng dậy chào. “Ha ha.” Thấy Tiêu Ngọc, cha của Dương Vũ gật đầu mỉm cười.

“Cha, cô ấy là Tiêu Ngọc bạn học của con. Cô ấy tới nhà chúng ta chơi vài ngày ạ.”

Cha của Dương Vũ gật đầu. “Tiểu Vũ à, con cứ tiếp đãi Tiêu Ngọc cho thật tốt nhé biết không? Để ba đem đồ ăn vào bếp trước đã.”

Đợi đến khi cha mình nói, Dương Vũ mới phát hiện cha mình cũng cầm đầy đồ trên tay, chắc là vừa mới mua ở bên ngoài.

“Tiêu Ngọc, cháu uống nước đi.” Mẹ Dương Vũ đưa tới một ly nước. “Cảm ơn bác, về sau này mọi người gọi con là tiểu Ngọc được rồi ạ.”

“Ừ, tiểu Ngọc.” Mẹ Dương Vũ ngồi xuống bên cạnh, cười cười nói: “Tiểu Ngọc à, không biết cháu tới chơi được bao lâu?”

“Dạ, chắc là khoảng vài ngày ạ.” Tiêu Ngọc trầm ngâm một chút.

“Chỉ có mấy ngày thôi à? Cũng gần tới năm mới rồi, không bằng cháu ở đây qua năm mới rồi về?” Mẹ Dương Vũ dò hỏi.

“Mẹ, Tiêu Ngọc còn có chuyện mà.” Nghe mẹ mình nói vậy, Tiêu Ngọc còn chưa kịp trả lời, Dương Vũ đã cất tiếng.

“Đi đi, nữ nhân nói chuyện nam nhân không nên chen vào, con xuống bếp phụ cha đi.” Mẹ Dương Vũ trợn mắt nhìn Dương Vũ, sau đó lại cười với Tiêu Ngọc.

“Được rồi.” Dương Vũ buồn bực đứng lên, không có cách nào cả, ai bảo ở đây chỉ còn có mình hấn.

“Cha, để con phụ cha một tay.” Hiện tại cũng không còn sớm nữa, cha của Dương Vũ cũng đang làm cơm tối. “Con không ở ngoài mà tiếp bạn đi, vào đây làm gì?”

“Bị đuổi vào đây rồi ạ.” Dương Vũ buồn bực nói. “VẬY à, vậy con làm gà đi?” Cha Dương Vũ phản phó.

“Đúng rồi, Tiểu Vũ, thành thật nói cho cha biết, con với Tiêu Ngọc không phải chỉ là bạn bè bình thường thôi đúng không?” Dương Vũ kinh ngạc nhìn cha mình, không nghĩ tới bình thường cha mình không nói nhiều lắm mà lại hỏi vấn đề như vậy.

“Cha là người từng trải, vừa nhìn thì cũng biết quan hệ của hai đứa rồi, Tiểu Vũ, tới đây.”

“Có gì không cha?” Mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng Dương Vũ vẫn ghé đầu sang.

“Thành thật một chút đi, quan hệ của hai đứa tới mức nào rồi?” Cha Dương Vũ ghé sát tai hấn, nhẹ giọng hỏi.

“Cha...” Dương Vũ nhất thời cảm giác được mặt mình nóng hừng hực, bị cha mình hỏi như vậy, Dương Vũ cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

“Không cần ngượng ngùng, cha mặc dù không phản đối con yêu sớm, nhưng mà tiểu Vũ à, nếu tiểu Ngọc thật sự là một cô gái tốt thì..., con ngàn vạn lần không được phụ bạc người ta đâu đấy.” Cha Dương Vũ nghiêm túc nói.

“Cha, cha yên tâm đi, con tuyệt đối sẽ không bao giờ phụ bạc cô ấy đâu!” Sắc mặt Dương Vũ trịnh trọng nói.

“Vậy thì tốt.” Cha Dương Vũ gật đầu. “Con vẫn còn chưa trả lời cha vấn đề vừa rồi đâu.” Về mặt ông tươi cười nhìn Dương Vũ.

Nhìn cha mình một cái, Dương Vũ đỏ mặt, trong lòng có chút lúng túng. “Cái gì cũng làm rồi ạ.” Dương Vũ lúng túng nói.

“À, nếu vậy phải chú ý các biện pháp an toàn đấy.” Cha Dương Vũ tiếp lời.

“Cha?” Trên mặt Dương Vũ lộ ra thần sắc không thể tin được, ánh mắt lại càng lộ vẻ kinh hãi nhìn cha mình. Hấn làm sao cũng không nghĩ tới, bình thường cha mình thành thật không nói nhiều như vậy, thế mà hôm nay lại nói những thứ này với con trai của mình.

Đây là việc không thể tin nổi!

“Tiểu tử thôi!” Cha Dương Vũ vỗ lên đầu hấn một cái. “Cha con cũng không phải là người phong kiến cổ hủ như con tưởng tượng đâu.”

“Hi hi...” Mặc dù bị cha gõ đầu một cái. Nhưng mà Dương Vũ vô cùng vui vẻ. Vốn là hai cha con cảm giác cũng có chút bất hòa, nhưng bởi vì một phen nói chuyện vừa rồi đã khiến khoảng cách giữa hai cha con gần hơn rất nhiều.

“Cha, để con làm cho, hôm nay con muốn tự tay làm vài món ăn.” Dương Vũ trong lòng vui vẻ. “Tiểu tử thôi, con làm thì ai ăn được chứ, đừng có làm loạn lên nữa. Mau ra ngoài bồi tiếp con dâu tương lai của cha đi.”

“Cha, cha yên tâm, hôm nay con nhất định làm cho mọi người phải kinh ngạc!”

Q.3 - Chương 182: Xuống Bếp.

“Reng reng reng . . .” Một tiếng chuông dễ nghe từ trên người Dương Vũ phát ra.

“Tiểu Vũ, điện thoại của con kìa.”

“Không đúng, con có điện thoại di động khi nào thế?” Cha Dương Vũ nhìn cái điện thoại tinh xảo vừa được hất lấy ra hỏi.

Ông chưa bao giờ biết được chuyện Dương Vũ có điện thoại di động.

“Cha, chờ một chút con sẽ nói cha nghe. Con nghe điện thoại trước đã.” Dương Vũ nhìn điện thoại biết là Hóa Phượng Hoàng gọi tới.

“Đại ca, không xong rồi.” Vừa mới bắt máy, bên kia đã truyền đến âm thanh lo lắng của Hóa Phượng Hoàng. “Lúc trước anh bảo em chiếu cố tốt cho chị dâu, nhưng mà hôm nay em không thấy chị dâu đâu cả. Em sợ anh lo lắng, cho nên...” Gọng nói của Hóa Phượng Hoàng đầy gấp gáp.

“À, là chuyện này à, không có việc gì đâu. Anh biết Tiêu Ngọc đang ở đâu rồi.” Nghe vậy Dương Vũ liền nở nụ cười.

“Anh ở bên kia thì làm sao biết Tiêu Ngọc đang ở đâu chứ?” Hóa Phượng Hoàng không khỏi có cảm giác kì quái. “Tiêu Ngọc đang ở nhà anh, dĩ nhiên là anh phải biết rồi.” Dương Vũ nở nụ cười.

“Vậy đi, không có chuyện gì nữa thì anh cúp máy đây, anh còn phải nấu cơm nữa.” Vừa nói Dương Vũ liền cúp điện thoại.

“Tiêu Ngọc sao lại ở nhà đại ca nhỉ?” Hóa Phượng Hoàng buông điện thoại xuống, vừa nghĩ, trên mặt liền lộ ra nụ cười bí ối.

“Tiểu Vũ, con nói cho cha biết, con mua điện thoại khi nào thế?” Nhìn thấy Dương Vũ cúp điện thoại, cha hất liền hỏi. “Cha, chuyện là như thế này, trong học kì này, thật ra con có đi làm thêm, cho nên cái điện thoại này là con dùng tiền lương đi mua đó.” Dương Vũ đành phải mở miệng nói dối.

Hiện giờ thời cơ còn chưa đến, Dương Vũ dĩ nhiên sẽ không đem chuyện mình gia nhập Long Tổ nói cho cha biết. Nếu nói ra tất sẽ làm cho cha mình lo lắng. Dương Vũ cũng không muốn để cha mẹ bận tâm nhiều về mình.

“Tiểu Vũ à.” Nghe Dương Vũ nói vậy, ông trầm ngâm một chút, sau đó nói: “Mặc dù nhà chúng ta nghèo, nhưng mà con cũng không nên lấy thời gian học để đi làm a, bây giờ học tập cho tốt vẫn là ưu tiên hàng đầu.” Cha Dương Vũ trịnh trọng nói. Ông cũng biết thành tích học tập từ trước tới giờ của Dương Vũ không được tốt lắm.

“Cha, không có chuyện gì đâu, con chỉ đi làm thêm những lúc rảnh rỗi thôi ạ, nhân tiện thể nghiệm nhân sinh một chút. Việc học tập chẳng qua chỉ dễ như ăn sáng mà thôi.” Dương Vũ không thêm đề ý nói.

“Tiểu tử thôi, con đừng xem nhẹ nó, con tưởng cha không biết thành tích học tập của con như thế nào sao.” Cha Dương Vũ vỗ đầu hất một cái, đồng thời trách cứ nói.

“Cha, đây là chuyện của trước kia rồi. Sĩ biệt tam nhật thì có thể thay đổi rất nhiều thứ rồi, con hiện giờ thi vào đại học Hoa Hạ cũng hoàn toàn không thành vấn đề!” Dương Vũ không hề tránh né, hất bết cha mình đánh chẳng qua cũng chỉ là nhẹ nhàng vuốt ve đầu mình mà thôi.

“Đại học Hoa Hạ? Tiểu tử thôi, con đừng đùa với lão tử.” Cha Dương Vũ trợn mắt nhìn hất một cái, theo như ông biết, đừng nói là Đại Học Hoa Hạ cho dù là các trường bình thường bên cạnh đại học Hoa Hạ Dương Vũ cũng không thể thi đậu được.

“Thật mà cha, lần này tốt nghiệp trung học con nhất định sẽ thi đậu đại học Hoa Hạ, con có lòng tin mà!” Khuôn mặt Dương Vũ nghiêm túc nhìn cha mình.

Nhìn vẻ mặt của Dương Vũ tự tin mãnh liệt, ông ngờ ngác một chút. Từ nhỏ đến lớn, Dương Vũ chưa bao giờ có lòng tin là mình chắc chắn sẽ làm được việc gì như thế. Nhưng mà bây giờ thì nói sao nhỉ. . ? Trần ngập niềm tin!

“Tiểu Vũ, con trưởng thành rồi.” Cha Dương Vũ thở dài một hơi nói.

“Ha ha, cha, con trai của cha đã sớm trưởng thành rồi, cha xem, không phải con đã tìm một người con dâu về cho cha rồi ư. Ha ha...” Dương Vũ đắc ý cười nói.

“Tiểu tử thôi, con đừng có mà quá mức đắc ý như thế. Nếu con bé ấy thật lòng thương yêu con..., sau này cha không cho phép con phụ bạc con bé ấy đâu. Hơn nữa, nếu như sau này con không có bản lĩnh gì cả thì làm sao nuôi sống con bé kia chứ? Con đừng hy vọng người cha già của con tiếp tục nuôi con đấy nha.” Cha Dương Vũ cười nói.

“Yên tâm đi cha, con không phải là người như vậy đâu. Được rồi, cha đi nghỉ ngơi một chút đi, tối nay con sẽ tự tay nấu cho mọi người ăn.” Vừa nói Dương Vũ liền đẩy cha mình ra khỏi nhà bếp.

“Di, lão đầu tử, sao ông lại đi ra đây?” Nhìn thấy chồng mình không làm cơm mà đi từ bếp ra ngoài, mẹ Dương Vũ đang nói chuyện vui vẻ với Tiểu Ngọc ở trong phòng khách, kỳ quái hỏi.

“Ha ha, tiểu Vũ nói tối nay để nó tự tay làm cơm mời mọi người. Vì vậy cũng không cần lão già như tôi lom khom ở dưới đó làm gì.” Cha Dương Vũ gạt đầu mỉm cười với Tiểu Ngọc, rồi quay sang nói với vợ mình.

“Tiểu Vũ biết nấu cơm từ bao giờ thế?” Mẹ Dương Vũ ngạc nhiên. Ở trong trí nhớ của bà, từ trước tới giờ Dương Vũ chưa hề biết nấu nướng gì cả.

“Dương Vũ thật sự biết nấu cơm sao?” Tiểu Ngọc ở một bên cũng vô cùng bất ngờ, nàng thật không dám tin là Dương Vũ có thể nấu cơm. “Đúng vậy a, lão đầu tử, con trai chúng ta học nấu cơm lúc nào thế?”

“Ha ha, mọi người cứ yên tâm đi, cơm tối nay sẽ vô cùng ngon miệng.” Thanh âm của Dương Vũ bất ngờ truyền ra từ trong bếp.

“Ha ha, thức ăn xong rồi đây.”

“Mọi người nếm thử xem, mùi vị như thế nào?” Trên bàn bày đầy thức ăn, bốn người quây quần lại với nhau, Dương Vũ lại nhìn mọi người nói. Bạc (

“Làm sao vậy? Sợ là không ăn được sao? Vậy để con ăn trước.” Vừa nói Dương Vũ liền gấp lấy một miếng thịt rồi bắt đầu ăn. Cả ba người còn lại đều trơ mắt nhìn Dương Vũ bỏ miếng thịt vào trong miệng.

“Oa!” Dương Vũ kinh hô một tiếng, sau đó mặt nhăn lại giống khi như ăn phải ớt.

“Khó ăn như vậy sao?” Trên mặt ba người cũng lộ ra vẻ may mắn là mình không nếm thử.

Nhìn bộ dáng của mọi người như vậy, trong lòng Dương Vũ cảm thấy buồn cười. Cố hết sức nhịn, nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi mà cười phá lên.

“Thật sự là quá tuyệt vời!” Vừa nói Dương Vũ lại gấp một món khác. “Không nghĩ tới mình nấu ăn lại ngon như thế này!” Dương Vũ vừa ăn vừa than thở. “Ăn đi chứ, sao mọi người lại không ăn vậy?” Cùng lúc đó Dương Vũ lần lượt gấp thức ăn cho mọi người.

“Có ngon thiệt không thế?” Thấy bộ dạng say mê của Dương Vũ, cả ba người dùng ánh mắt kinh dị nhìn hắn, cũng không tin là những món ăn này lại ngon như lời hắn nói.

“Tiểu Ngọc, em ăn thử một miếng đi.” Nhìn mọi người không ai dám ăn món ăn mình làm, Dương Vũ tiếp tục gấp cho Tiểu Ngọc một miếng nữa. “Dương Vũ?” Tiểu Ngọc cũng có chút do dự.

“Em phải tin tưởng anh chứ, thử một chút đi.”

“Cái này?” Tiểu Ngọc dùng ánh mắt hồ nghi nhìn Dương Vũ, chỉ là không dám động tới những đồ ăn kia. “Thơm lắm đấy.” Lúc này Dương Vũ đã cảm thấy buồn bực, mình nấu ăn ngon như vậy mà không ai dám ăn sao?

“Đúng là rất thơm đó nha!” Cha mẹ Dương Vũ tỏ vẻ kinh dị nhìn Tiểu Ngọc mở miệng tán thưởng sau khi ăn xong một miếng.

“Quả là không sai chút nào.” Cha mẹ Dương Vũ rút cục cũng nếm thử. “Tiểu Ngọc, ăn nhiều một chút đi nhé.” Mẹ Dương Vũ lại gấp đồ ăn cho Tiểu Ngọc. “Cháu cảm ơn bác.” Ngay sau đó, cha Dương Vũ cũng gấp đồ ăn cho Tiểu Ngọc.

Nhìn động tác của cha mẹ mình, Dương Vũ cảm thấy buồn bực. “Rút cục cô ấy là con gái của cha mẹ hay con mới là con trai của cha mẹ đây chứ.” Dương Vũ lầu bầu.

“Con đúng là con trai cha mẹ, tiểu Ngọc cũng là con gái của cha mẹ, cha mẹ xem cô ấy như con gái trong nhà vậy, tiểu Vũ à, sau này ngàn vạn lần không được làm việc gì có lỗi với tiểu Ngọc, nếu không cha mẹ sẽ không bỏ qua cho con đâu.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 183: Cha Con Tâm Sự.

“Mẹ, mẹ nói gì thế, chẳng lẽ mẹ còn không hiểu được con trai mẹ sao?” Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã, đồng thời nhìn về phía Tiêu Ngọc ở bên cạnh.

Nghe mẹ Dương Vũ nói vậy, trên mặt Tiêu Ngọc đỏ hồng lên. Mặc dù thẹn đỏ mặt nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào. Bác ấy nói như vậy, chẳng phải là đã thừa nhận thân phận của mình rồi sao? Cho dù không phải như vậy, cha mẹ Dương Vũ cũng không có bài xích mình, nhìn bộ dạng của hai bác dường như rất chào đón mình nữa.

“Tiểu tử thôi. Con làm việc gì cũng luôn luôn ngoài dự đoán của mọi người, mẹ còn không hiểu rõ con nữa là.” Mẹ Dương Vũ trợn mắt nhìn hấn. Nói gì thì nói, ở tất cả cả phương diện khác, cả hai đều biết Dương Vũ là một đứa con ngoan. Nhưng mà trong phương diện tình cảm, người làm cha mẹ như họ thực sự không biết rõ ràng. Dù sao, từ trước tới giờ, Dương Vũ cũng chưa từng nói là có người yêu.

“Được rồi, được rồi, mọi người nhanh ăn đi nào, chờ một chút nữa đồ ăn sẽ nguội hết mất.” Vừa nói, Dương Vũ liền gấp thức ăn cho mẹ hấn.

“Mẹ à, còn chuyện này nữa, phòng của Tiêu Ngọc mẹ chuẩn bị xong chưa?” Sau khi ăn xong, Dương Vũ liền hỏi mẹ hấn. “Đã chuẩn bị xong từ sớm rồi, tiểu tử thôi, con nhớ kỹ cho mẹ, buổi tối không được có ý đồ xấu xa gì đâu đấy.” Vừa nói mẹ Dương Vũ vừa tươi cười nhìn Tiêu Ngọc bên cạnh mình.

Tiêu Ngọc xấu hổ trong nháy mắt sắc mặt đỏ rực lên. Cô làm sao không biết ý tứ của mẹ Dương Vũ chứ? “Bác gái...” Tiêu Ngọc cúi đầu khẽ gọi một tiếng như muỗi kêu.

“Mẹ, xem mẹ kia, toàn nói lung tung gì không à.” Dương Vũ cũng cảm thấy ngượng ngùng. “Để con đưa Tiêu Ngọc lên phòng trước đã.” Nói rồi Dương Vũ liền kéo tay Tiêu Ngọc đi về phòng. Mẹ Dương Vũ tươi cười nhìn bóng lưng của hai người.

“Dương Vũ, em đi tắm trước đã nhé.” Một lát sau, Tiêu Ngọc nói. Dương Vũ gật đầu, dẫn Tiêu Ngọc đến phòng tắm, sau đó tiêu sái trở về phòng của mình.

“Tiểu Vũ, tối đây một chút đi.” Lúc đi ngang qua phòng khách, cha Dương Vũ cất tiếng gọi hấn lại.

“Cha.” Dương Vũ đi tới ngồi xuống đối diện cha mình.

“Cha con mình đã lâu không có tâm sự với nhau rồi, chúng ta lên trên lầu ngồi cho mát nào.” Nói rồi ông liền đứng dậy đi lên lầu.

Nghe cha mình nói như vậy..., Dương Vũ ngơ ngác một chút.

Đúng rồi nhỉ, mình và cha đã lâu lắm rồi không có nói chuyện. Nhớ lúc xưa khi hấn còn nhỏ không phải rất hay nói chuyện cùng với cha sao. Khi đó, Dương Vũ còn nhỏ nên cũng không nhớ được là đã từng nói gì. Nhưng hấn nhớ mang máng là khi hấn còn nhỏ, cha hấn rất quan tâm tới hấn.

Nhưng theo thời gian trôi qua, hấn từ từ trưởng thành. Dương Vũ phát hiện không biết hấn bắt hòa với cha bắt đầu từ bao giờ nữa.

Có lẽ nguyên nhân là vì tính cách của cha và mình sao. Tính cách của hai cha con tương đối hướng nội, đặc biệt là cha Dương Vũ, bình thường lại càng không phải là người thích nói nhiều lời... Cũng vì vậy mà dẫn tới tình trạng xa cách giữa hai cha con.

Mặc dù hai cha con có nhiều đối lập. Nhưng Dương Vũ cũng biết cha hấn rất thương hấn. Mặc dù cha hấn không biết cách biểu đạt tình cảm của mình. Nhưng ở nhiều phương diện, Dương Vũ cũng cảm giác được cha hấn rất thương yêu hấn.

“Cha!” Trong lòng Dương Vũ bất chợt cảm thấy bi thương. Không biết nguyên nhân vì sao, Nhưng thật sự là hấn rất muốn xin lỗi cha mình một tiếng.

Nhìn cha mình đang đi ở phía trước. Năm nay ông mới 40 tuổi mà thôi, vẫn còn đang độ trung niên. Nhưng Dương Vũ chợt thấy bóng lưng cha mình có chút tiêu điều.

Cái này có lẽ là do tâm tình ảnh hưởng sao. Dương Vũ cảm thấy đau lòng! Hấn nghĩ mình quả thật là bất hiếu. Bình thường, ở nhà Dương Vũ không dành nhiều thời gian cho cha mẹ. Lúc đi học cũng thường xuyên ở bên ngoài! Trước khi sống lại, tính ra có tới mấy tháng hấn cũng không về thăm nhà, lại càng không điện thoại về lần nào cả!

Những chuyện từ kiếp trước tới kiếp này lại hiện về trong tâm trí Dương Vũ, khiến cho hấn rất đau lòng nhưng lại càng quyết tâm hơn nữa.

“Cha mẹ, trước kia là con bất hiếu. Kiếp này con sẽ cố gắng báo hiếu cha mẹ thật tốt! Con sẽ không để cha mẹ phải chịu khổ nữa!”

Khoảng cách ngắn ngủi giữa hai tầng lầu cũng đủ để cho Dương Vũ nhớ lại rất nhiều chuyện! Cho đến bây giờ, hấn mới bỗng dưng phát hiện, hấn sống lại thật sự chỉ là vì Tiêu Ngọc cùng Chung Lâm thôi ư?

Không phải, Dương Vũ biết nếu có thứ gì làm hấn trân trọng thì đó chính là cha mẹ của mình!

Ân tình của cha mẹ còn hơn trời biển! Phận làm con cho dù có làm gì chẳng nữa cũng không thể báo đáp hết được! Công ơn cha mẹ, chính mình vĩnh viễn phải ghi nhớ kỹ trong lòng!

Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Vũ càng thêm áy náy. Cho tới nay, Dương Vũ gần như đã quên mất cha mẹ của mình! Ân tình của cha mẹ! Khi sống lại, tư tưởng của hắn cũng đã trưởng thành hơn rồi. Không thể chỉ biết suy nghĩ đến mình. Công ơn của cha mẹ tất nhiên là phải báo đáp!

“Cha.” Dương Vũ bỗng nhiên gọi một tiếng.

“Sao vậy? Ngồi đi chứ?” Cha Dương Vũ kì quái nhìn hắn, chỉ vào một cái ghế ở bên cạnh rồi bảo hắn ngồi xuống. Đôi môi Dương Vũ mấp máy, nhưng rồi cũng không nói lên thành lời đành ngồi xuống bên cạnh cha mình.

Ban đêm ở nông thôn không phồn hoa như ở thành thị, nhưng lại rất yên tĩnh, trời đất chỉ là một mảnh đen nhánh. Nếu như ở trên trời không có ánh sáng của trăng vào sao, đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón tay của mình.

“Uống trà đi nào.” Cha Dương Vũ đưa cho hắn một chén trà.

“Cảm ơn cha.” Dương Vũ nhận lấy chén trà, cảm ơn một tiếng rồi chậm rãi nhấp một miếng, trong miệng tràn đầy mùi vị thơm ngát! Dương Vũ biết, loại trà son đã này này là do cha hắn tự thân leo lên các ngọn núi hái xuống.

Cha Dương Vũ bất chợt ngắt người, lâu lắm rồi ông mới nghe được hai tiếng “cảm ơn” của con trai mình! Sau đó, ông lại thở dài nói: “Tiểu Vũ, con thật sự đã trưởng thành rồi, còn biết cảm ơn cha nữa.”

“Cha.” Dương Vũ nhìn cha mình, muốn nói mà không nên lời.

“Con còn nhớ lúc con còn nhỏ, hai cha con ta thường hay ngắm sao không?” Cha Dương Vũ ngẩng đầu nhìn ánh sao trên bầu trời, nhẹ nhàng nói.

“Con vẫn còn nhớ ạ.” Dương Vũ cũng ngẩng đầu nhìn những vì sao trên bầu trời đêm. Trước mặt lại hiện ra những chuyện thuở bé. Lúc mình đó gia đình hắn rất nghèo, cũng không có ngôi nhà lầu này. Khi đó tất cả mọi người quây quần lại bên nhau. Buổi tối mùa hạ cũng không có tiết mục gì đặc sắc cả.

Những gia đình hàng xóm xung quanh thì mang ghế đầu ra đặt trên nền đất trống ở trước cửa. Người lớn thì trò chuyện, con nít thì đi bắt đom đóm mà chơi.

Còn hắn, lúc đó cái gì cũng không biết, nằm trên giường trúc mà ngắm ánh sao trên bầu trời đêm không ngừng lập lờ, thỉnh thoảng còn nhìn thấy lưu tinh... Sau đó hắn còn hỏi cha mẹ hoặc những người khác rằng trên bầu trời có gì nữa.

Cha hắn vì thế mà phải mất cả buổi cẩn thận giải thích cho hắn biết. Nhưng mà chưa nghe xong thì hắn đã ngủ từ bao giờ rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Vũ vô cùng ảm áp. Tuy vậy, thời gian trôi qua, hắn từ từ đã trưởng thành, những chuyện lúc còn nhỏ bấy giờ đã không còn cơ hội trải nghiệm nữa. Sau này hắn lại bắt đầu bất hòa với cha.

“Khi đó, con cảm thấy đặc biệt ảm áp, nhất là thời điểm ở bên cạnh cha mẹ. Chỉ là sau này cả nhà chúng ta lại không còn cơ hội ở bên nhau như vậy nữa.” Dương Vũ có chút hoài niệm nói.

“Con lớn lên rồi, chuyện còn bé cũng đã từng trải qua. Tiểu Vũ, con có nhận thấy cha con ta có một chút bất đồng không?” Cha Dương Vũ nhấp một ngụm trà rồi nói.

“Cha?” Dương Vũ dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cha mình. “Ha ha...” Ông cũng chỉ cười một tiếng, ngã người trên ghế ngắm sao trên trời.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 184: Khách Không Mời Mà Đến (Thượng).

Một đêm này, hai cha con hàn huyên rất nhiều thứ. Vô hình trung, những mối bất hòa giữa hai người cũng dần biến mất. Cuộc nói chuyện đến khuya đi lại trong lòng Dương Vũ rất nhiều cảm khái, nhưng tám lòng hiếu kính cha mẹ của Dương Vũ càng kiên định hơn bao giờ hết.

“Tốt lắm, cũng trẻ rồi, con về nghỉ ngơi đi.” Cha Dương Vũ nhẹ nhàng nói.

“Cha, cha về trước đi. Con muốn ngồi đây thêm một lúc nữa.”

“Được rồi, con cũng không nên ngồi đây quá lâu. À phải rồi, tối nay cha vô ý quá phải không, bạn của con đến chơi, vậy mà cha lại mang con ra đây

ngồi?” Cha Dương Vũ bất chợt nghĩ tới việc này, nói với hân.

“Thôi chết rồi.” Đợi đến khi cha mình nhắc nhở, Dương Vũ mới hét toáng lên. Như vậy không phải là mình tiếp khách không chu đáo sao. Dương Vũ cảm thấy buồn bực.

“Cha, con đi xuống trước đây.” Vừa nói Dương Vũ vừa vội vã chạy xuống. Hân lo lắng Tiêu Ngọc không quen cuộc sống thôn quê, mà mình lại không có ở bên cạnh. ..., cô nàng kia bây giờ không biết đang làm gì?

Vội vã chạy từ trên lầu xuống trước cửa phòng Tiêu Ngọc, Dương Vũ thấy đèn vẫn còn sáng, có âm thanh nói chuyện nhỏ nhẹ truyền từ trong phòng ra.

Dương Vũ gõ gõ cửa, đợi tiếng trả lời từ trong phòng vang lên mới đi vào.

“Mẹ, Tiêu Ngọc.” Dương Vũ ngượng ngùng nhìn hai người. “Tiểu tử thôi, hai cha con làm cái gì thế, không biết ý tứ gì cả, để mặc Tiêu Ngọc ở đây à.” Nhìn thấy Dương Vũ đi vào phòng, mẹ hân lập tức trách cứ.

“Không sao đâu ạ. Bác đừng la anh Dương Vũ.” Tiêu Ngọc vội vàng lên tiếng.

“Ha ha, cháu cũng không cần che chở cho nó đâu.”

“Bác, bác cũng không cần lo lắng đâu ạ. Không phải là còn có bác nói chuyện với cháu sao.”

“À à, vậy thì được rồi, bác cũng về đi ngủ đây. Tiểu Vũ, con nói chuyện với tiểu Ngọc đi.” Vừa nói, mẹ Dương Vũ ngáp một cái rồi đi ra ngoài.

“Mẹ, mẹ đi thông thả.” Dương Vũ đưa mẹ mình ra khỏi cửa xong liền đóng cửa lại, đi tới ngồi xuống bên giường Tiêu Ngọc.

“Có cảm thấy quen không?” Dương Vũ cười nhìn Tiêu Ngọc nói. “Cũng được.” Tiêu Ngọc liếc Dương Vũ một cái.

“Phải rồi, Tiêu Ngọc, hôm nay có một chuyện mà anh quên mất không hỏi em.” Dương Vũ cảm thấy kì quái. “Chuyện gì vậy?” Tiêu Ngọc dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Dương Vũ.

“Tại sao hôm nay em lại muốn đến nhà anh vậy? Hôn nữa còn không báo trước cho anh biết nữa?” Đây là vấn đề Dương Vũ vẫn thắc mắc.

“Em muốn tới thì tới thôi, không được sao? Không hoan nghênh em à? Không hoan nghênh em thì em đi đây.” Nói xong, Tiêu Ngọc còn giả bộ nhảy xuống giường. “Đừng đừng.” Dương Vũ vội vàng ngăn cản Tiêu Ngọc. “Ý anh không phải là như vậy, anh chỉ tò mò thôi mà.”

“Có gì lạ đâu chứ.” Tiêu Ngọc lại liếc Dương Vũ lần nữa. Tuy nhiên, nghĩ kĩ lại, Tiêu Ngọc đúng là cảm giác mình có chút kì quặc. Mặc dù quan hệ giữa mình và Dương Vũ đã như vậy rồi (là tiền trăm hậu tấu), nhưng mà hai người tuổi vẫn còn nhỏ, cũng chỉ là học sinh cấp III thôi, bây giờ mình đột nhiên đến đây, phải chăng là có chút quá mức...?

Thôi vậy, tới thì cũng đã tới rồi. Hôn nữa gia đình Dương Vũ lại nhiệt tình như vậy, Tiêu Ngọc cũng không lo lắng nhiều nữa. Nhưng Tiêu Ngọc vẫn liếc hân một cái.

“Được rồi, bây giờ cũng đã khuya, anh mau về phòng đi thôi, em muốn đi ngủ đây.” Vừa nói, Tiêu Ngọc dùng sức đẩy Dương Vũ từ trên giường ra ngoài.

“Muốn đi ngủ à? Hay là chúng ta ngủ chung đi?” Dương Vũ bị ồ cười. “Anh về phòng mình mà ngủ.” Tiêu Ngọc đỏ mặt, tiếp tục dùng sức đẩy Dương Vũ ra ngoài. Nhưng mà thân thể Dương Vũ như là một cái đinh đóng chặt trên giường, cho dù Tiêu Ngọc đẩy cỡ nào cũng không đi động một bước.

“Anh đã ở đây rồi thì không về đâu.” Dương Vũ thật sự không muốn trở về. Khó khăn lắm mới có dịp ở bên cạnh Tiêu Ngọc, hân làm sao có thể về phòng mình được?

“Bại hoại, em biết là anh đang nghĩ cái gì. Nhưng mà bây giờ không được.” Sắc mặt Tiêu Ngọc càng lúc càng đỏ. Cô dĩ nhiên biết vì sao Dương Vũ không muốn đi. Nhưng bây giờ mình đang ở nhà Dương Vũ, làm sao có thể như vậy? Nếu bị cha mẹ Dương Vũ phát hiện, vậy hai bác sẽ nhìn mình như thế nào đây?

Tiêu Ngọc cũng không muốn để lại ấn tượng xấu cho cha mẹ Dương Vũ. “Anh mau về phòng đi.” Tiêu Ngọc không thuận theo Dương Vũ.

“Tại sao chứ?” Dương Vũ quả thật không muốn rời đi lúc này. Kể từ lần trước xảy ra quan hệ với Tiêu Ngọc, cả hai đã xa nhau nửa tháng rồi. Có câu nói rất hay, một ngày không gặp như cách ba thu. Hôn nữa hai người mới được ăn trái cấm thì lại phải cách xa nhau...

Hiện giờ, Tiêu Ngọc đang ở trước mặt mình, Dương Vũ làm sao có thể đi được.

Nhìn Dương Vũ, Tiêu Ngọc không đành lòng chút nào. Nhưng vì tương lai lâu dài sau này, tối nay nhất định không thể để Dương Vũ ở lại đây. “Dương Vũ, anh về mau đi.” Tiêu Ngọc vẫn không đồng ý.

“Đêm nay, thật sự là không thể sao?” Nhìn thấy sự khó khăn trên gương mặt Tiêu Ngọc, trong lòng Dương Vũ bỗng nhiên cảm thấy áy náy.

“Dương Vũ, sau này chúng ta còn rất nhiều thời gian ở bên nhau, hôm nay thật sự là không được đâu.”

“Được rồi, vậy anh về ngủ đây.” Dương Vũ đột nhiên hôn nhẹ lên trán Tiêu Ngọc, trên mặt lộ ra nụ cười. “Vậy em nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai anh dẫn em đi chỗ này chơi vui lắm. Đúng rồi, có chuyện gì thì gọi anh, anh ở bên cạnh thôi.”

“Ừ!” Tiêu Ngọc gật đầu. “Anh ngủ ngon nha!”

“Em cũng ngủ ngon nhé!”

Nằm ở trên giường, Dương Vũ mãi vẫn không thể ngủ được, vốn cho là tối nay hẳn có thể ở bên cạnh Tiêu Ngọc, nhưng không được. Dĩ nhiên, đây không phải là nguyên nhân làm Dương Vũ mất ngủ, nếu quả thật là vậy thì Dương Vũ chính là tỉnh trùng lên não rồi.

Hiện tại, Dương Vũ vô cùng hưng phấn. Đáng lẽ ra kỳ nghỉ hè không phải là dài, mặc dù trong lòng Dương Vũ rất nhớ Tiêu Ngọc cũng đành gác lại để ở nhà làm bạn với cha mẹ mà không đi thăm nang.

Bây giờ, Tiêu Ngọc tới đây làm cho Dương Vũ cao hứng! Rút cục, vừa có thể chăm sóc cha mẹ, lại có thể ở bên cạnh Tiêu Ngọc thì còn gì bằng nữa. Chỉ tiếc là Chung Lâm không có ở đây. Dương Vũ nghĩ ngợi.

Lại nói, ở phòng bên kia Tiêu Ngọc cũng không thể ngủ được.

Sáng hôm sau, lúc Dương Vũ còn đang mơ mơ màng màng thì lại nghe được có người gọi mình. “Được rồi, để cho anh ngủ thêm một lát, đừng chọc anh nữa mà.”

Cái gì? Đường đường là một dị năng giả làm sao lại có thể ngủ như heo chết được, ngay cả có người gọi mình ở bên cạnh cũng không biết? Thật ra Dương Vũ cô ý buông lỏng cảnh giác, lúc này đang ở trong nhà của mình, hẳn còn phải cảnh giác cái gì chứ? Không bằng buông lỏng tinh thần, cố gắng nghỉ ngơi cho thật tốt còn hơn.

“Đồ lười biếng, dậy đi nào, anh không phải nói hôm nay muốn đưa em đi chơi hay sao?” Tiêu Ngọc ngồi bên giường Dương Vũ, khuôn mặt cườ rạng rỡ.

“Trời vẫn còn sớm mà.” Dương Vũ lười biếng, hai tay kéo chăn che lên mặt. “Con sâu lười, anh còn không nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, còn sớm gì nữa, đã gần trưa rồi đấy.” Tiêu Ngọc tức giận nói.

“Cháu cứ trực tiếp đá nó từ trên giường xuống đất là được rồi.” Đúng lúc này, giọng nói của mẹ Dương Vũ truyền tới. “Mẹ...” Dương Vũ lẩm bẩm, hiện giờ muốn ngủ nướng cũng không được rồi. “Tốt rồi, anh dậy đây, hôm nay để anh dẫn em đi xem phong cảnh nông thôn nơi này.” Vừa nói Dương Vũ liền nhảy xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 185: Khách Không Mời Mà Đến (Hạ).

“Nơi này có cái gì hay để chơi hả anh?” Nhìn trước mắt cả một vùng lúa vàng, Tiêu Ngọc hăng hái ngây thơ hỏi.

“Ha ha, em nhìn kia, phía trước là cánh đồng rộng lớn, mặc dù bây giờ là mùa đông, nhưng quang cảnh không đẹp hay sao? Anh cảm giác nơi này so với những tòa cao ốc nơi thành thị thì còn xinh đẹp hơn nhiều lắm” Dương Vũ nằm trên cỏ, vừa ngắm nhìn cánh đồng bao la nói.

Ở nơi này, tinh thần Dương Vũ có một loại cảm giác đặc biệt sáng khoái.

Hiện tại, Dương Vũ cùng Tiêu Ngọc đang ở trên một đỉnh núi nhỏ, cách phía sau nhà Dương Vũ không xa. Nơi này khi còn bé Dương Vũ thường xuyên đến chơi. Hiện tại, Dương Vũ đến nơi đây cũng xem như là hồi ức một chút về thời thơ bé của mình.

“Nào có cái gì đẹp mắt đâu?” Tiêu Ngọc quệt cái miệng nhỏ nhắn của mình, liếc xéo Dương Vũ.

“Ha ha, có lẽ hiện tại không đúng mùa, nếu như là mùa thu, khi đến nơi này, nhìn về phía dưới kia, khắp nơi sẽ là những bông lúa vàng óng ánh, trĩu nặng. Em có thể trải nghiệm được cảm giác vui sướng của mùa thu hoạch”.

“Reng reng reng...” Lúc này, bỗng nhiên điện thoại của Dương Vũ vang lên.

“Mẹ? có chuyện gì vậy?”

“Tiểu Vũ, có một người bạn học tìm con này”. Điện thoại bên kia đầu dây vang lên tiếng mẹ của Dương Vũ nói. “Mẹ bảo nó gọi điện thoại di động cho con là được rồi, sao lại làm phiền mẹ”. Dương Vũ buồn bực nói.

“Người ta bây giờ ở nhà chúng ta ...”

“Ở nhà chúng ta??” Dương Vũ sững sốt, ai lại tới nhà mình ta? Nếu là bạn bè cũ ... mẹ mình chắc chắn là biết, nhưng nghe cách mẹ nói, dường như mẹ không nhận ra người kia.

“Người nào ta?” Dương Vũ nghi ngờ hỏi.

“Cô ấy nói là bạn học cấp III của con, con còn không mau chạy về nhà.”

“Vâng, mẹ nói người ta chờ con một chút, con chạy về ngay”

“Ở nhà anh có một người bạn tới chơi, chúng ta trở về nha em” Dương Vũ đứng dậy kéo Tiêu Ngọc.

“Ai vậy anh?” Tiêu Ngọc hỏi.

“Anh cũng đang thắc mắc” Dương Vũ lắc đầu. Rất nhanh, chỉ sau vài phút hai người Dương Vũ đã trở lại nhà.

“Cha, bạn học của con đâu rồi?” Mới vừa tới trước cửa, Dương Vũ gặp cha mình nên thuận miệng hỏi.

“Ở phòng khách đó, mẹ con đang ngồi tiếp chuyện người ta”. Cha Dương Vũ nói.

“VẬY CON VÀO TRƯỚC ĐÂY”. Vừa nói, Dương Vũ vừa nắm tay Tiêu Ngọc đi vào nhà.

Vẫn chưa đi đến phòng khách, Dương Vũ bỗng nghe được những tiếng cười từ bên trong phòng khách truyền đến bên tai ... một cái thanh âm là mẹ của hắn, một người khác thanh âm mang giọng nữ, hơn nữa còn nghe quen tai vô cùng.

"Chẳng lẽ là nàng?" Bước chân Dương Vũ dừng một chút, rồi đứng yên bất động. Từ thanh âm Dương Vũ đã biết nữ sinh kia là ai. Chẳng qua là Dương Vũ lại có chút nghi ngờ, nàng tại sao lại đi đến nhà mình?

“Có chuyện gì thế?” Tiêu Ngọc thấy Dương Vũ bỗng nhiên dừng lại nên kì quái hỏi.

“Không có chuyện gì.” Dương Vũ vẻ mặt có chút khó coi, nhưng vẫn cười nói: “Chúng ta vào đi thôi.”

“Mẹ, con đã trở về.”

“Bác, tụi con trở lại rồi”. Hai người đồng thời bước vào phòng khách, nhưng thanh âm của Dương Vũ có chút không tự nhiên.

“A, về rồi à?” Mẹ Dương Vũ vừa nói, vừa nhìn lại. Dường như đồng thời, người đang cùng mẹ Dương Vũ nói chuyện cũng nhìn tới.

“Dương Vũ, anh mới về?” Nữ sinh trên mặt hiện lên vẻ vui mừng nhìn về phía Dương Vũ, trong ánh mắt tràn đầy vui vẻ. Nhưng chỉ vài giây sau, nữ sinh nhìn về phía Tiêu Ngọc bên cạnh Dương Vũ. Nhìn thấy hai người bọn họ đang nắm tay ...

Vẻ vui mừng rực rỡ trên mặt rút đi! Nụ cười tươi như hoa bỗng chốc héo rũ, nét mặt cực kì khó coi. Ánh mắt tràn đầy kinh hãi nhanh chóng đã bị những giọt nước mắt đọng trên mi che khuất.

“Chung Lâm, sao em lại tới đây?” Nhìn Chung Lâm đang thương tâm dường như muốn chết, Dương Vũ khó khăn mở miệng hỏi.

“Cô ấy là ai?”

“Cô ấy là ai?”

Nhìn Dương Vũ, Chung Lâm cố gắng khống chế những giọt nước mắt thương tâm, đau lòng hỏi. Cho tận đến lúc này, Chung Lâm cũng không dám tin vào hai mắt của mình. Lúc này, trong nội tâm nàng còn có một ảo tưởng, người kia có lẽ là em gái Dương Vũ. Mặc dù, nàng chưa từng nghe Dương Vũ còn có một người em gái như vậy.

Mà cơ hồ đồng thời, Tiêu Ngọc cũng lên tiếng hỏi.

Nhìn Dương Vũ một chút, rồi lại nhìn Chung Lâm ... Mẹ Dương Vũ trong lòng thở dài một hơi. Thấy tình hình này, bà đã biết hai người bọn họ nhất định là đã có chuyện gì không tốt xảy ra. Có lẽ, Dương Vũ đã làm chuyện gì có lỗi với Chung Lâm rất nhiều.

"Các con nói chuyện vui về nhé." Mẹ Dương Vũ biết rằng lúc này là lúc nên tránh mặt. Nhưng lúc đi ngang qua bên cạnh Dương Vũ. Mẹ hắn trợn mắt nhìn Dương Vũ một cái, thấp giọng nói: "Tiểu tử thối, chuyện này con tự mình giải quyết cho tốt." Nói xong, mẹ Dương Vũ liền rời phòng khách. Bây giờ, trong phòng khách cũng chỉ còn lại ba người Dương Vũ.

"Đến đây, mời tất cả mọi người ngồi, anh giới thiệu trước một chút, đây là Tiêu Ngọc, còn đây là Chung Lâm, các em vui vẻ nói vài câu làm quen với

nhau đi." Dương Vũ miễn cưỡng cười một tiếng, giới thiệu hai nàng với nhau.

Nhìn hai nàng, một người thương tâm dường như muốn chết, một người bộ dạng như không biết chuyện gì đang xảy ra. Dương Vũ trong lòng cũng buồn bực. Hắn ngăn vạ lần không ngờ hai nàng lại gặp nhau ở tình cảnh này. Thậm chí, Dương Vũ còn không có ý để cho hai nàng gặp mặt. Nhưng hiện tại, Dương Vũ thật sự không biết phải giải quyết chuyện này thế nào.

"Xin chào, bạn là Chung Lâm sao? Mình là bạn gái Dương Vũ, Tiêu Ngọc." Nhìn về mặt Chung Lâm, Tiêu Ngọc dường như hiểu được cái gì, trên mặt nàng cười chột lóe, Tiêu Ngọc rời Dương Vũ, đi tới trước mặt Chung Lâm, đưa tay phải ra.

"Bạn gái?" Trên mặt Chung Lâm vẻ thể lương chột lóe lên, ánh mắt tràn đầy nước mắt trong suốt thương tâm nhìn Dương Vũ một cái, sau đó cũng đưa tay ra cùng Tiêu Ngọc nhẹ nhàng nắm chặt. "Mình là bạn học cấp III của Dương Vũ, rất hạnh phúc được biết bạn."

Nhìn nụ cười của Chung Lâm so với khóc còn khó coi hơn, nghe Chung Lâm nói chuyện, Dương Vũ trong lòng đau xót. "Bạn học cấp III? Ha ha...?!" Không biết tại sao, lúc nghe nàng nói như thế, trong lòng Dương Vũ rất đau xót.

"À, thì ra bạn là bạn học cấp III Dương Vũ nha, mình còn tưởng rằng là ai đó. Hi hi, đúng rồi, bạn nhất định rất thân với Dương Vũ, nếu không bạn sẽ không tới nhà Dương Vũ chơi." Tiêu Ngọc nở nụ cười nói.

Mặt Chung Lâm liền biến sắc, lắc đầu, "Chỉ là bạn bình thường mà thôi..."

"Ha hả, hai người uống nước đi." Dương Vũ trong lòng chua chát, vội vàng bưng nước cho hai người. Hiện tại, hắn thật không biết nên làm sao bây giờ.

"Dương Vũ, anh có bạn gái cũng không sớm nói cho em biết một tiếng, em tới đây, chẳng phải là quấy rầy hai người sao?" Sau khi ngồi xuống, Chung Lâm quay đầu nhìn Dương Vũ cười nói. Nhưng nụ cười kia làm Dương Vũ vô cùng đau lòng.

"Chung Lâm, chuyện cũng không phải là như em nghĩ, anh..."

"Hi hi, không phải như vậy sao? Chẳng lẽ cô ấy không là bạn gái của anh sao? Hi hi, anh lừa gạt em đây thật là khổ." Vừa nói chuyện, Chung Lâm vừa cố gắng nén những giọt nước mắt chực trào ra, nhưng nước mắt cứ lăn dài trên má.

Nhìn bộ dạng nàng thương tâm đến cùng cực, Dương Vũ trong lòng chịu đựng không nổi. "Chung Lâm, cũng không phải như em nghĩ đâu."

Vừa nói, Dương Vũ vừa rút khăn giấy, thay Chung Lâm nhẹ nhàng lau đi hai dòng nước mắt chảy dài trên mặt.

"Dương Vũ, có phải anh khi dễ cô ấy hay không?" Tiêu Ngọc nghiêm mặt, nhìn về phía Dương Vũ. Dương Vũ cười khổ nhìn Tiêu Ngọc.

Thật ra thì, nhìn bộ dạng Chung Lâm, Tiêu Ngọc sớm đã hiểu là có chuyện gì xảy ra rồi. Nhưng bây giờ, Tiêu Ngọc đang nghĩ nàng rốt cuộc nên làm gì?

"Chị Chung Lâm, không nên để ý loại người xấu xa này, chúng ta cùng nhau nói chuyện một chút." Vừa nói, Tiêu Ngọc vừa nhìn Dương Vũ, "Anh đi ra ngoài trước một chút, em muốn cùng chị Chung Lâm nói chuyện quan trọng."

"Cái này?" Dương Vũ có chút do dự, hắn nhưng không yên lòng để hai nàng một mình ở chỗ này, vạ nhất xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Mặc dù, hiện tại bộ dạng hai nàng tựa như rất bình tĩnh, nhưng Dương Vũ biết, hai nàng cũng là loại người rất háo thắng, vạ nhất các nàng hai người sinh ra tranh chấp làm sao bây giờ? Dương Vũ cũng không muốn xảy ra chuyện gì.

"Mau đi, em phải cùng chị Chung Lâm trò chuyện, anh mau đi ra." Dương Vũ do dự nhìn nhìn Tiêu Ngọc, vừa nhìn Chung Lâm. Nhưng lúc này Chung Lâm chỉ cúi đầu, không nói lời nào.

"Mau nào, mau đi ra." Vừa nói, Tiêu Ngọc còn dùng sức đẩy Dương Vũ. Cuối cùng, Dương Vũ chỉ có thể bất đắc dĩ đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 186: Yêu, Có Thể Chia Đều Sao?

Dương Vũ buồn bực từ bên trong phòng khách đi ra ngoài, hiện tại hắn cũng không biết giải quyết chuyện này như thế nào mới tốt.

"Tiểu tử thú, tới đây cho mẹ." Vừa mới đi ra ngoài, thanh âm trách cứ của Dương mẫu đã vang lên bên tai Dương Vũ, Dương Vũ nhìn sang, thấy cha mẹ hắn đang ngồi ở hai bên cách cửa dưới lầu.

Hiện tại, mặc dù là mùa đông. Nhưng mùa đông miền nam nơi này cũng giống như mùa thu, hiện tại cha mẹ Dương Vũ đang mặc chính là trang phục mùa thu. Nếu không cha mẹ hẳn sao ngồi đó mà hứng gió bắc?

Dương Vũ về mặt buồn bực đặt mông ngồi xuống.

"Tiểu tử thú, đây là chuyện gì?" Dương Vũ mới vừa ngồi xuống, Dương mẫu liền nghiêm nghị hỏi. Thật ra thì không cần hỏi, Dương mẫu cũng đã cảm giác được chuyện gì rồi. Chẳng qua chỉ là muốn xác nhận một chút mà thôi.

"Không có chuyện gì đâu mẹ. " Dương Vũ cười khổ một tiếng. Dương Vũ cũng không phải là không muốn nói với cha mẹ của hắn, nhưng hắn cũng không biết phải bắt đầu nói từ đâu, hơn nữa, nếu như nói Chung Lâm cùng Tiêu Dao hai người đều là bạn gái của mình, vậy còn cha mẹ còn không bị ngất mới lạ?

"Không có việc gì, con đừng tưởng rằng mẹ con già rồi thì cái gì cũng không biết. Ánh mắt Chung Lâm nhìn con đại biểu cho cái gì? Đừng cho là cha mẹ không biết. Chẳng qua là, tiểu tử thú, mẹ cảnh cáo con, chuyện này con phải xử lý cho tốt, cả hai cô gái đều là cô bé tốt a." Dương mẫu thở dài một hơi.

"Mẹ... " Dương Vũ ngẩng đầu nhìn rồi mẹ một cái. Về mặt có chút không hiểu.

"Tiểu Vũ a, chuyện này con nhất định phải hảo hảo xử lý, ngàn vạn lần không nên phụ lòng hai cô bé tâm kia. Cả hai đứa đều tốt, nếu để cho cả hai toàn bộ đều trở thành con dâu của cha. ..., vậy cũng tốt." Cha Dương Vũ tiến tới nói nhỏ vào tai hắn.

"Lão đầu tử, Ông nói cái gì đó?" Mặc dù cha của Dương Vũ đã giảm thanh âm nói nhỏ với hắn, nhưng mẹ hắn đang ngồi kế bên sao có thể không nghe? Sau đó, mẹ hắn liền hung hăng liếc cha hắn một cái.

Dương phụ nhìn Dương mẫu một cái, sau đó ngượng ngùng cười một tiếng, thấp giọng nói: "Chẳng lẽ như vậy không tốt sao?"

"Lão đầu tử, ông tới đây cho tôi!" Dương mẫu nổi giận trợn mắt nhìn Dương phụ một cái, kéo tay cha hắn muốn vào. Lúc đi ngang qua bên cạnh Dương Vũ, Dương mẫu dừng lại một chút.

"Dương Vũ, đây là chuyện của con, cha mẹ thật sự là không nên nhúng tay. Đây là chuyện tình cảm của con. Nếu như con cho rằng chuyện con làm sẽ không thương hại đến bất cứ ai trong hai cô gái... Vậy con cứ mạnh dạn yêu đi. Nhưng mẹ muốn cảnh cáo con, con phải suy nghĩ một chút. Yêu, có thể chia đều sao?"

"Yêu, có thể chia đều sao?" Nghe mẹ nói một câu, để cho Dương Vũ chìm vào trong trầm tư. Thậm chí, ngay cả cha mẹ hắn rồi đi lúc nào hắn cũng không biết.

"Yêu, có thể chia đều sao?" Dương Vũ cúi đầu suy tư. Cho tới nay, Dương Vũ thật tình cũng chưa từng suy nghĩ đến vấn đề này. Sau khi trọng sinh, ý niệm trong đầu hắn là muốn đem Chung Lâm cùng Tiêu Ngọc hai người mình từng yêu trước kia trở thành người yêu mình.

Trên thực tế, Dương Vũ có lẽ đã thực hiện được mục đích này. Nhưng vô luận là thời điểm cùng Chung Lâm hoặc là Tiêu Ngọc ở chung một chỗ, Dương Vũ đều không có nghĩ tới, một khi hai cô bé tụ cùng một chỗ, vậy thì như thế nào? Hai cô bé có suy nghĩ giống như mình, có thể tiếp nhận cuộc sống như thế sao?

Chính mình đối Chung Lâm hoặc là Tiêu Ngọc đều yêu hết lòng. Nhưng bây giờ nghĩ lại, tình yêu của mình đối với các nàng thật sự chia đều sao?

Không phải, không thể phủ nhận, mình đối Tiêu Ngọc yêu nhiều một chút. Có lẽ là do nguyên nhân tiềm thức. Nhưng Dương Vũ biết, đối Chung Lâm mình vẫn rất yêu, đó là một loại tình yêu không hề giữ lại chút nào. Nhưng hiện tại, hai cô bé có thể tiếp nhận mình sao?

Chân mày Dương Vũ nhíu lại thật sâu. Không biết, hẳn thật không biết, hai cô bé có thể tiếp nhận hay không.

"Yêu, là không thể chia đều! "

Dương Vũ biết, tình yêu của mình, căn bản không khả năng chia đều cho hai người Chung Lâm cùng Tiêu Ngọc, tình yêu đối với các nàng vẫn có một chút chênh lệch.

"Ha ha..." Dương Vũ bất đắc dĩ cười, "Không biết hai người nói chuyện ra sao?" Dương Vũ trong lòng có chút thấp thòm.

"Thật là đáng ghét a." Dương Vũ trong lòng buồn bực, "Rốt cuộc giải quyết chuyện này như thế nào đây?" Hắn lần nữa lâm vào trầm tư.

Ở trong lòng Dương Vũ, không thể nghi ngờ, hắn đều là thật tâm đối với Chung Lâm cùng Tiêu Dao. Vô luận mất đi người nào, Dương Vũ cũng sẽ đau đến không muốn sống! Dương Vũ không cho phép mình mất đi một trong hai nàng.

Hai người, Dương Vũ đều muốn có! Nhưng điều kiện tiên quyết là hắn phải tìm biện pháp giải quyết chuyện trước mắt!

Lúc này, lời nói của mẹ hắn lúc nãy lại vang lên trong đầu. "Yêu, có thể chia đều sao?" Dương Vũ lại lâm vào trầm tư.

Hồi lâu sau, Dương Vũ trên mặt liền chậm rãi hiện về tươi cười.

"Nếu không thể chia đều, vậy cần gì phải chia đều?" Dương Vũ nhẹ nhàng nở nụ cười. Lúc này hắn để tâm vào chuyện vặt vãi rồi. Yêu, là không thể chia đều! Yêu, vĩnh viễn chỉ có toàn tâm yêu.

Đối với Chung Lâm là yêu không có chút nào giữ lại, còn đối với Tiêu Ngọc cũng là yêu không có chút nào giữ lại! Cái này cũng không mâu thuẫn. Chỉ cần thật lòng! Cần gì phải chia đều?(yêu cả hai mà không giữ lại chút nào thì... tình tận tâm vong là cái chắc)

"Ta biết phải làm sao rồi." Dương Vũ cười một chút, đứng lên, sau đó đi vào trong nhà.

Bên trong phòng khách im ắng, không thanh âm nào truyền ra. "Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Dương Vũ thấp thòm trong lòng bước nhanh vào trong.

Thời điểm hắn đi vào phòng khách, Dương Vũ về mặt vô cùng phong phú. Đầu tiên là thấp thòm, tiếp theo đó là kinh ngạc, sau đó lại biến thành không thể tin.

Tình cảnh lúc này, Chung Lâm thương tâm mà khóc. Mà Tiêu Ngọc mặc dù thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng sắc mặt cũng không cũng mấy tốt. Nhưng hiện tại, để cho Dương Vũ kinh ngạc là lúc này hai nàng gương mặt đều mang nụ cười, thấp giọng cười nói.

Nhìn nụ cười sáng lạn của hai nàng, Dương Vũ biết, những thứ này tuyệt đối đều là chân thật, không phải là giả tạo. Nhưng trong lòng Dương Vũ kỳ quái, các nàng tại sao lại biến chuyển nhanh như vậy?

Nhưng thấy tình cảnh như vậy hắn cũng khoái chí!

"Ha hả, đang đàm luận chuyện gì, sao cười vui vẻ vậy." Dương Vũ đi tới, vẻ mặt tươi cười nhìn hai nàng nói.

"Hừ, chuyện không liên quan đến anh." Chung Lâm đầu tiên là ngẩng đầu ai oán nhìn rồi Dương Vũ một cái, sau đó liền hừ lạnh nói.

"Đây là chuyện của chị em phụ nữ, không liên đến anh." Tiêu Ngọc cũng liếc Dương Vũ một cái.

Dương Vũ đảo cặp mắt trắng dã, hắn thật không biết, hai nàng có thể nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy, hôm nay mới quen nha, sao lại giống như lão bằng hữu? Nữ nhân... Ài...! Thật là không hiểu nổi a.

"Ha hả, nói chuyện gì đó, anh cũng muốn nghe một chút." Dương Vũ ngồi đối diện nhìn hai nàng cười nói. "Đã nói là chuyện không liên quan tới anh." Hai nàng cơ hồ trăm miệng một lời nói, đồng thời còn liếc Dương Vũ một cái.

"Đi, chị Chung Lâm, chúng ta quay về phòng của mình từ từ nói chuyện, không cho tên đáng ghét này nghe." Vừa nói, Tiêu Ngọc liền kéo Chung Lâm đứng lên.

Nhìn bóng lưng hai nàng, Dương Vũ bất đắc dĩ sờ sờ chóp mũi, mặc dù các nàng không muốn cho mình gia nhập chủ đề của các nàng. Nhưng nhìn bộ dạng hòa hợp của hai người, Dương Vũ trong lòng vô cùng cao hứng. Đây không phải là chuyện Dương Vũ vẫn hi vọng sao? Dương Vũ nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Long Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.